

இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்தில் தியாகச்
சரித்திரத்தைத் தொடங்கி வைத்த பெருமை
கொண்டது தென்மேற்கம். வீரம் நிரம்பிய
அதன் ரத்தச் சரித்திரத்தில் துவக்கப்
புள்ளியாய் இருந்த புவிதேவன்,
வீரபாண்டிய கட்ட பொம்மு, ஊமைத் துரை,
மருது பாண்டியர்களைத் தொடர்ந்து
சிவகங்கை அரசர் வேங்கை பெரிய
உடையனத் தேவனும் தன் உயிரைத்
துறந்தார். தங்கள் ஏகாதிபத்தியத்தை
எதிர்ப்பவர்களின் நிலை இதுதான் என்று
எச்சரிக்கவே பெரிய உடையனத்
தேவனையும் போராளிகள் 72 பேரையும்
பிளாங்கிற்று 'காலா பாணி'
என்றழைக்கப்பட்ட நாடு கடத்தலை
ஆயுதமாகியது ஆங்கில அரசு.

சொந்த மன்னன், மக்களை,
உறவுகளைவிட்டு, கண்காணாத தேசத்திற்கு
அரசியல் கைதிகளாக அனுப்பப்பட்ட 73
பேரின் இறுதி அத்தியாயம்தான் 'காலா
பாணி'. 1801ஆம் ஆண்டு அக்டோபர்
24ஆம் தேதி, மருது பாண்டியர்
துக்கிவிடப்பட்டவுடன், போராளிகளைக்
கைது செய்ததில் தொடங்கி, அவர்களின்
இறுதிக் காலம் வரையிலான பதினேழு
மாநத் நாயர் நாட்களை, அந்தக் காலத்திற்கே
அழைத்துச்சென்று வாசகர்களையும்
அத்துயரத்தினை உணரச் செய்யும்
மாயத்தைச் செய்துள்ளார் நாவலாசிரியர்
டாக்டர் மு.ராஜேந்திரன் இ.ஆ.ப.

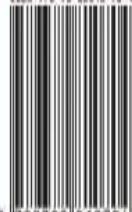

வெண்

வெண் வீடு

விலை ₹650

ISBN 978-93-82810-70-4

9 789382 810704

வெண்

வெண் வீடு

காலா பாணி

நாடு கடத்தப்பட்ட முதல் அரசனின் கதை

டாக்டர் மு.ராஜேந்திரன், இ.ஆ.ப

டாக்டர் மு.ராஜேந்திரன் இஆப

மதுரை மாவட்டம் திருமங்கலத்திற்கு அருகிலுள்ள வடகரை கிராமத்தில் பிறந்தவர். முதுகலை ஆங்கில இலக்கியமும் சட்டமும் படித்தவர். ஐ.ஏ.எஸ். தேர்விற்காக வரலாற்றை ஒரு பாடமாக எடுத்து படித்த பிறகு, அவரின் முழு ஆர்வமும் வரலாற்றின்மீதே திரும்பியது. வரலாற்றைத் தேடி பயணிப்பதில் தீராத ஆர்வம் உள்ளவர்.

இயற்கைப் பாதுகாப்பு செயல்பாட்டாளர். திருவண்ணாமலை மாவட்ட ஆட்சியராய் இருந்தபோது, மக்கள் சக்தியுடன், தனியார் வசம் 99 வருசம் குத்தகைக்கு விடப்பட இருந்த கவுத்தி-வேடியப்பன் மலைகளைக் காத்தவர்.

மாவட்டத்தில் உள்ள அனைத்து மலைகளிலும் பத்து லட்சம் விதைகளைத் தூவி, மலைவளம் காத்தவர். மாவட்டத்தில் இருக்கும் ஆயிரம் ஆண்டுகாலப் பழமையான கோவில்களில் உள்ள கல்வெட்டுகளைத் தொல்லியல் துறை உதவியுடன் படியெடுத்தவர்.

திருக்குறளில் உள்ள உள்நாட்டு வெளிநாட்டுச் சட்டக் கூறுகள் என்ற தலைப்பில் முனைவர் பட்டம் பெற்றவர்.

1998-ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற தஞ்சை தமிழ்ப் பல்கலைக் கழக முதல் பட்டமளிப்பு விழாவில் முனைவர் பட்டம் பெற்ற முதல் மாணவர்.

நூல்கள்:

சோழர் காலச் செப்பேடுகள், பாண்டியர் காலச் செப்பேடுகள், சேரர் காலச் செப்பேடுகள், பல்லவர் காலச் செப்பேடுகள், சட்ட வல்லுநர் திருவள்ளவர், வடகரை - ஒரு வம்சத்தின் வரலாறு, பாதாளி, 1801, யானைகளின் கடைசிதேசம், வெயில்தேசத்தில் வெள்ளை யர்கள், செயலே சிறந்த சொல்.

18ஆம் நூற்றாண்டின் முதல் உரைநடை நூலான ஆனந்தரங்கம் பிள்ளை தினப்படிச் சேதிக்குறிப்பு மற்றும் வந்தவாசிப் போர் - 250, கம்பலை முதல் ஆகிய வரலாற்று ஆய்வு நூல்களையும் கவிஞர் அ.வெண்ணிலாவுடன் இணைந்து வெளியிட்டுள்ளார்.

பெற்ற விருதுகள்:

1801 -நூலுக்காக :

மலேசியா, தேசிய நிலநிதி கூட்டுறவுச் சங்கத்தின் டான்ஸ் கே.ஆர். சோமா மொழி இலக்கிய அற வாரியம் நடத்திய நான்காவது அனைத்துலகப் புத்தகப் பரிசுப் போட்டியில் 10,000 அமெரிக்க டாலர்கள் பரிசு.

கவிதை உறவு, கவிமுகில் அறக்கட்டளைப் பரிசு.

தமிழ்நூல் வெளியீடு மற்றும் தமிழ் நூல் விற்பனை மேம்பாட்டுக் கழகத்தின் சிறந்த நாவலுக்கான விருது.

கலை இலக்கியப் பெருமன்றம் மற்றும் நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் இணைந்து வழங்கும் சிறந்த நாவலுக்கான முதல் பரிசு.

வடகரை - ஒரு வம்சத்தின் வரலாறு நூலுக்காக :

கோவை மா.பொ.சி. சிலம்புச் செல்வர் இலக்கிய விருது.

எஸ். ஆர். எம்.

பல்கலைக்கழகத்தின்

புதுமைப்பித்தன்

படைப்பிலக்கிய விருது.

சோழர் காலச் செப்பேடுகள் நூலுக்காக :

கவிதை உறவு சிறந்த வரலாற்று நூல் விருது.

கம்பம் பாரதித் தமிழ்ச் சங்க விருது.

தினமலர்- இராமசுப்பையர் வரலாற்று நூல் விருது.

பாண்டியர் காலச் செப்பேடுகள் நூலுக்காக :

தமிழக அரசின் சிறந்த நூல்ப் பரிசு.

காலா பாணி
நாடு கடத்தப்பட்ட முதல்
அரசனின் கதை

டாக்டர் மு. ராஜேந்திரன், இஆப

வெளியீடு: 105

ISBN: 978-93-82810-70-4

காலா பாணி

டாக்டர் மு. ராஜேந்திரன், இ.ஆ.ப

முதல் பதிப்பு: ஆகஸ்ட் - 2020

பக்கம்: 536

ஒளியச்சு: ச. செல்வி

அட்டை வடிவமைப்பு: கோபு ராசவேல்

நூல் வடிவமைப்பு: எஸ்.மாரீஸ்

அச்சாக்கம்: மணி ஆப்செட், சென்னை

விலை. ரூ. 650

Kaala paani

Dr M.Rajendran IAS

First Edition : August - 2020

Pages : 536

Laser Typeset : S.Selvi

Wrapper : Gopu Rasavel

Layout : S.Maries

Printing : Mani Offset, Chennai

AkaniVeliyeedu

No.3,PadasalaiStreet,Ammaiyapattu,Vandavasi-604408

www.anybook.in

Ph:9842637637,9444360421

email: akaniveliyeeedu@gmail.com

www.indianguide.in

www.anybook.in

இந்நூல்
சாதிகளால் பிரிந்து கிடக்கும்
இக்கால மனிதர்களிடையே
சாதிகளைக் கடந்து போராளிகளாய் இணைந்த
எழுச்சிப் போராட்டத்தின்
பெயர் தெரியாத நாயகர்களுக்கு...

www.indianguide.in

உள்ளே.....

1. விடுதலைப்போரின் போராட்டத் தடத்தில்
2. 1801 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம், தூத்துக்குடி கோட்டை
3. திருமயம் கோட்டை
4. காரன்வாலீஸ் கோட்டை, பினாங்குத் தீவு
5. சக்கந்தி
6. அதிகாலை நேரம், திருமயம் கோட்டை
7. சுமித்திரா தீவு, பென்கோலன் துறைமுகம்
8. வைகை நதிக்கரை, திருபுவனம்
9. அந்தமான் தீவு
10. அரண்மனைச் சிறுவயல்
11. மதுரைக் கோட்டை
12. அத்தியாயம் 11
13. அத்தியாயம் 12
14. அத்தியாயம் 13
15. தூத்துக்குடி ஆப்காரி காண்ட்டிராக்டர்
16. ஜெர்ஜா தீவு
17. தூத்துக்குடி கோட்டையில் சிறை
18. சிட்டிசன் தீவு
19. தூத்துக்குடி வந்த கப்பல்
20. கனவா? நினைவா?
21. பிப்ரவரி 7, 1802
22. பிப்ரவரி 11, 1802, அதிகாலை
23. பினாங்கு நோக்கி
24. 1802 மார்ச் சிட்டிசன் தீவு
25. ஷாசந்த் தர்கா, திருச்சிராப்பள்ளி
26. தடைப்பட்ட கடல் பயணம்
27. சிட்டிசன் தீவு
28. ஏப்ரல் 26, 1802
29. ஜெர்ஜா தீவு

30. சூலியா தெரு, பினாங்கு
31. தூக்கு மேடை
32. சீன இளம் பெண் ஊ
33. ஊ-வைத் தேடி வந்த ஜேட்
34. விசாரணை வளையத்தில்
35. கோட்டைக்குள் சிறை
36. அத்தியாயம் 35
37. ஜூன் முதல் வாரம்
38. அச்சைத் துறைமுகம்
39. பென்கோலன் நோக்கி
40. மால்பரோ கோட்டை
41. சுல்தான் கொடுத்த விருந்து
42. லெப்டினென்ட் ராக்கெட் தூத்துக்குடிக்
கிளம்புதல்
43. அத்தியாயம் 42
44. ஆகஸ்ட் 1802, பினாங்கில் துரைசாமியைத்
தேடி
45. பென்கோலன் சிறை
46. அத்தியாயம் 45
47. 19.09.1802, ஞாயிற்றுக்கிழமை
48. காலா பாணியாக அறிவிக்கப்பட்டு, நாடு
கடத்தப்பட்ட எழுபத்து மூவர்
49. வரலாற்றுக் கதை மாந்தர்கள்
50. நாவல் பயணித்த பாதையில்
51. Bibliography

விடுதலைப் போரின் போராட்டத் தடத்தில்...

வரலாற்றுப் பேராசான் டாக்டர் கே. ராஜய்யனைச்
சந்தித்தது என் எழுத்துலக வாழ்வின்

திருப்புமுனையானது. அவரின் ‘**South Indian Rebellion**’ நூலின் மறுபதிப்பிற்காக அவரைத் தேடிச் சென்ற நான், வரலாற்றின் மறைக்கப்பட்ட, ஆனால் ஒளிபொருந்திய ஒரு போராட்டக் காலத்தைக் கண்முன் கண்டேன்.

இந்திய வரலாற்றில் கவனத்தைப் பெறாத காளையார்கோயில் போர் குறித்து ராஜ்ய்யன் விவரித்ததோடு, அவரின் ‘தென்னிந்தியப் போராளிகள்’ ஆங்கிலப் புத்தகத்தைக் கொடுத்தார். 1801ஆம் ஆண்டு ஏறக்குறைய ஆறு மாதங்கள் காளையார்கோயில் காட்டில் நடந்த போர், 1857ஆம் ஆண்டு நடந்த டெல்லி சிப்பாய்க் கலகம் போன்று, சொந்தப் பிரச்சனைக்காக அல்லாது, பொதுப் பிரச்சனைக்காக நடந்த போர். விடுதலைக்கான போர். வெள்ளைய அதிகாரத்தை எதிர்த்த முதல் போர். பெருந்திரளான போராளிகளுடன் தென்னிந்தியாவின் மிக நீண்ட நிலப்பரப்பில் முன்னெடுக்கப்பட்ட போர். அதனால்தான் டெல்லி சிப்பாய்க் கலகம் நடப்பதற்கு ஐம்பத்தி ஆறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பே சின்ன மருது பாண்டியர் தலைமையில் நடந்த காளையார்கோயில் போரை இந்தியாவின் முதல் சுதந்திரப் போர் என்று ராஜ்ய்யன் தன் ஆய்வின் வழியாக அறுதியிட்டுக் கூறுகிறார்.

ஊமைத் துரையைக் காப்பாற்ற முன்னெடுக்கப்பட்ட சிறை உடைப்பில் தொடங்கி, காளையார்கோயில் போராட்டத்தை மையமாக வைத்து, ‘1801’ நாவல் எழுதினேன். 2016ஆம் ஆண்டு வெளியானது. அந்த நாவல் எழுதும் காலத்திலும், பிறகும் எனக்குள் தொடர் தேடல்கள். சர்வ அதிகாரம் பொருந்திய கம்பெனியின் எதேச்சதிகாரத்திற்கு எதிராக நின்ற அவர்களின் வீரம், மனத்திற்குள் வணங்குதற்குரியதானது. எத்தனை போராளிகள், எத்தனை உயிரிழப்புகள், எத்தனைத் தியாகங்கள்...

நினைக்கும்தோறும் மனத்தில் துயர அலைகள் எழும்.
அத்துடன் மாபெரும் இந்தப் போராட்டத்தை வீழ்த்திய
துரோகங்களும் எண்ணத்தில் மேலோங்கி
அலைக்கழிக்கும்.

போராட்டம் நடந்த நம் மண்ணுக்கே
போராளிகளின் வீரம் தெரியவில்லை என்பதுதான் இதில்
உச்சபட்ச சோகம். அவ்வெற்றிடத்தை நிரப்பவே '1801'
நாவலைத் தொடர்ந்து, 'காலா பாணி' நாவலையும்
எழுதியிருக்கிறேன். முன்னணிப் போராளிகளைக்
கொன்று குவித்த கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி, மக்களுக்குப்
போராட வேண்டும் என்ற எண்ணமே எழக்கூடாது
என்பதற்காக, முதல்முறையாக நாடு கடத்த
முடிவெடுத்தது. 'காலா பாணி' என்றால் கறுப்புத்
தண்ணீர். சொந்தத் தேசத்திலிருந்து நாடு கடத்தி, முகம்
தெரியாத தீவில் இறக்கி விடுவதுதான் 'காலா பாணி'.
இதைத் தீவாந்திர தண்டனை என்றும் சொல்லுவார்கள்.
மரண தண்டனை ஒரு வகையில் நிம்மதி. காலா பாணி
மரண தண்டனையைவிடக் கொடுமையானது.
கண்காணாத தேசத்தில், அதுவும் இருநூறு
வருசங்களுக்கு முன்னால், நினைத்துப் பார்க்கவே
முடியாத துயரம். சிவகங்கை அரசர் வேங்கை பெரிய
உடையணத் தேவன் மற்றும் அவர் கூட்டாளிகள் 72 பேரை
கம்பெனி நாடு கடத்தியது. தூத்துக்குடித் துறைமுகத்தில்
இருந்து பினாங்கிற்கு நாடு கடத்தப்பட்ட அவர்களின்
துயர வாழ்க்கையே காலா பாணி.

1802ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி மாதம் 11ஆம் தேதி
தூத்துக்குடியிலிருந்து லெப்டினென்ட் ராக்கெட்
தலைமையிலான படை எழுபத்து மூன்று போராளிகளை
அட்மிரல் நெல்சன் கப்பலில் ஏற்றியது. வழியில் எங்குமே
நிற்காத எழுபத்து நான்கு நாள்கள் தொடர் கடற்பயணம்.
பயணத்தின்போதே மூன்று போராளிகள்

இறந்துவிட்டனர். பினாங்குக் கடற்கரையில் ஆறு நாள் காலம் காத்திருப்புகுப்பின் இறக்கிவிட்டவுடன் பத்துக்கு மேற்பட்டவர் மனப்பிறழ்வு ஏற்பட்டு, தீவுக்குள் ஓடிவிட்டனர். கடற்பயணத்தில் இறந்த மூவர் யார் யார் என்பதற்கான ஆதாரம் உள்ளது. பினாங்குத் தீவில் மற்றவர்கள் இறந்தவிதம் பற்றி நாவலில் வரும் இடங்கள் என்னுடைய புனைவு மட்டுமே.

‘காலா பாணி’ என்ற தீவாந்திர தண்டனைப் பெற்று, பினாங்கில் கரையிறங்கி நின்ற போராளிகளை என்ன செய்வது என்று லெப்டினென்ட் கவர்னர் ஜார்ஜ் லெயித்திற்கும் தெரியவில்லை. கம்பெனி முதல்முறையாக அப்போதுதான் அரசியல் கைதிகளை அனுப்பி வைத்திருந்தது. அதனால் காலா பாணிகளைக் கோட்டை கட்டும் வேலைக்குப் பயன்படுத்தலாமா? பினாங்குக் கோட்டையில் வெறுமனே அடைத்து வைக்கலாமா? போன்ற குழப்பம் கவர்னருக்கு.

காலா பாணிகளில் சிவகங்கை அரசர் வேங்கை பெரிய உடையணத் தேவன், சின்ன மருது பாண்டியனின் மகன் துரைசாமி, நான்கு பாளையக்காரர்கள் என்று முக்கியஸ்தர்கள் இருப்பதால் அவர்களுக்கு மாதாந்திர ஓய்வூதியம் தர வேண்டுமா என்று கல்கத்தாவிலிருந்த கவர்னர் ஜெனரலுக்குக் கடிதம் அனுப்பப்பட்டது. வேங்கை பெரிய உடையணத் தேவருக்கு மாதம் நாற்பது பவுண்டு ஓய்வூதியமும், துரைசாமிக்கு மாதம் நான்கு பவுண்டு ஓய்வூதியமும், ஆறு பேருக்கு மாதம் இரண்டு பவுண்டு ஓய்வூதியமும், மீதிப் போராளிகளுக்கு ஓய்வூதியம் இல்லை என்றும் ஆணை பெறப்பட்டது.

பினாங்கிற்கு வந்த ஒரு மாதத்தில் வேங்கை பெரிய உடையணத் தேவன் மட்டும் தனிமைப்படுத்தப்பட்டார். அங்கிருந்து இருபது நாள் கடற்பயணத்தில் சுமித்திரா

தீவிலிருந்த பென்கோலன் நகருக்குக்
கொண்டுவரப்பட்டார். அங்கிருந்த மால்பரோ கோட்டைச்
சிறையில் அடைக்கப்பட்டார்.

கோட்டைக்குள் நிலவிய கடுமையான சுகாதாரக்
கேடு, குறிப்பாக மலேரியா கொசுக்கடியின் காரணமாக
வேங்கை, பென்கோலன் வந்த நான்கே மாதத்தில்
இறந்துவிட்டார். அப்போது அவருக்கு வயது முப்பத்தி
நான்கு.

காலா பாணியாக அறிவிக்கப்பட்டு நாடு
கடத்தப்பட்ட எழுபத்தி மூன்று பேரில் தென்னிந்தியாவின்
பல்வேறுபட்ட ஜாதியினரும் மதத்தினரும் இருந்தனர்.
மறவர்கள், அகமுடை யர்கள், பிராமணர், அரிஜனங்கள்,
நாடார்கள், கத்தோலிக்கர், நாயக்கர்கள், கவுண்டர்கள்,
பிள்ளைமார்கள், முகம்மதியர், ஒட்டர், பரதவர் என்று
அனைவரின் பங்களிப்போடு முன்னெடுக்கப்பட்ட
தென்னிந்தியப் புரட்சியைக் காலா பாணி நாவலிலும்
வெளிக் கொணர வேண்டும் என்று நினைத்தேன்.

நாவல் எழுதும்முன் காலா பாணி சம்பந்தப்பட்ட
அனைத்து இடங்களையும் பார்க்க முடிவு செய்தேன்.
சோழ வரலாற்றில் கடாரம் என்று சொல்லப்படும் இடம்
மலேசியாவின் கெடா. கெடா மாநிலத்தில்தான்
பினாங்குத் தீவு உள்ளது. இதையே பிரின்ஸ் ஆப் வேல்ஸ்
தீவு என்கிறார்கள். பினாங்கிற்கு இரண்டு முறை
சென்றேன். முதல்முறை சென்றபோது மலேசிய
சிலம்பாட்டக் கழகத்தின் மகா குரு முரளிதரன்,
தொழிலபதிபர் தம்பி வீர விஸ்வாமித்திரனின் மலேசிய
நாட்டுத் தொழில் முகவர் மருது, மலேசிய காவல்
துறையில் பணியாற்றிய கலைச்செல்வன் இருவரும்
உடன் வந்தனர். பினாங்கின் காரன்வாலீஸ் கோட்டை,
அங்கிருந்து ஐந்து கிலோ மீட்டர் தள்ளியிருந்த ஜெர்ஜா

தீவு, ஐம்பது கிலோ மீட்டர் தள்ளியிருந்த புஜாங் பள்ளத்தாக்கு முதலான இடங்களுக்குச் சென்றோம். புஜாங் பள்ளத்தாக்கில் ராஜேந்திர சோழன் காலத்தில் கட்டப்பட்டக் கற்கோயில் சிதிலமடைந்த நிலையில் உள்ளது.

எனது '1801' நாவலுக்காக மலேசியாவின் தான்ஸ் சோமா விருதும், பத்தாயிரம் அமெரிக்க டாலர் பரிசுப் பணமும் கிடைத் தது. தான்ஸ் டத்தோ டாக்டர் கே.ஆர்.சோமசுந்தரம் அவர்களைத் தலைவராகக் கொண்ட, மலேசியாவின் நிலவள வங்கி இந்த விருதினை வழங்கியது.

விருது விழாவில் கலந்துகொள்ள மலேசியா சென்றபோது, இரண்டாம் முறையாகப் பினாங்குச் சென்றேன். கவிஞர்கள் மு. முருகேஷ், அ.வெண்ணிலா, எனது மகள் வானவிகா, மருமகள் கார்த்திகேயினி, பேரன் திரேன் பி.ராஜே ஆகியோர் என்னுடன் வந்தனர். விருது வழங்கும் நிகழ்ச்சி முடிந்து இரவு பினாங்கில் தங்கினோம். அதிகாலையில் காலாற நடப்போம் என்று நடந்தோம். அன்றைக்கு அடுத்தடுத்து நடந்த நிகழ்வுகள் நாங்களே நினைத்துப் பார்க்காதவை. கனவிலும் நடக்க முடியாதவை என்றுதான் சொல்ல முடியும். ஆனால், ஓர் அற்புதம்போல் அந்த நாள் எங்களுக்கிருந்தது. நாங்கள் நடந்து வந்து நின்ற இடம் 'சோழிய தெரு.' அதாவது தூத்துக்குடியிலிருந்து கப்பலேறிய காலா பாணிகள் தங்கிய தெரு.

இருநூறு ஆண்டுகள் கடந்தும், அந்தத் தெருவில் தமிழர்களின் எச்சங்கள் மிச்சமிருக்கின்றன. தென்னை மரங்கள் அகன்ற வீதியின் இருபுறமும் வரிசையாக நின்றன. நம் ஊர் நாட்டுக்கோட்டை செட்டியார்கள் வீடு போன்ற நான்கு கட்டுடன், வாசலில் திண்ணைகள்

வைத்த வீடுகள். தெருமுனையில் தாமரைக் குளம். நாங்கள் நின்ற முச்சந்தியில் ஒரு தூக்குமேடையிருந்தது. காலா பாணிகள் பினாங்கில் வாழ்ந்தபோது, பதவியிலிருந்த தீவின் லெப்டினென்ட் கவர்னர் பெயர் தெரியாமல் தடுமாறிக் கொண்டிருந்தேன். நாங்கள் நின்ற இடத்திலேயே ‘ஜார்ஜ் லெயித் சாலை’ என்று எழுதியிருந்த தெருப் பலகையைக் கவிஞர் அ.வெண்ணிலா காண்பித்தார். அந்தப் பெயரை விசாரித்துப் பார்த்தால், பெரும் ஆச்சரியம். அவர்தான் 1802ஆம் ஆண்டு பினங்குக் கவர்னராக இருந்திருக்கிறார். அடுத்த ஆச்சரியம். அவர் தனது பினாங்கு வாழ்க்கையைப் புத்தகமாக எழுதியிருந்தார்.

பினாங்கின் காரன்வாலீஸ் கோட்டையைப் பார்த்துவிட்டு, வீரபாண்டிய கட்டபொம்மனைத் தூக்கிலிட்ட மேஜர் பானர் மேனின் கல்லறை, பினாங்கில் இருப்பதைத் தெரிந்து தேடினோம். கடும் மழைக்கு நடுவில் கல்லறையைத் தேடிக் கண்டுபிடித்தோம். இந்தப் பயணம் எனக்குக் காலா பாணி பற்றி எழுத, சற்று நம்பிக்கை கொடுத்தது.

அடுத்ததாக, வேங்கை பெரிய உடையணத் தேவன் சிறை வைக்கப்பட்ட சுமித்திரா தீவின் பென்கோலன் கோட்டையைப் பார்க்க நினைத்தேன். இந்த வாய்ப்பும் நான் சற்றும் எதிர்பாராததே. திருவண்ணாமலை அண்ணாமலையார் கோயிலில் நடந்த ஒரு நிகழ்ச்சிக்கு பேராசிரியர் இறையரசன் என்னை அழைத்திருந்தார். அந்தக் கூட்டத்தில் அறிமுகமானவர் விசாகன். அவர் மூலம் விசாகனின் ‘பாஸ்’ திரு.மாரிமுத்து சீனிவாசன் அறிமுகமாகி, குறுகிய காலத்தில் நெருங்கிய நண்பரானார். மாரிமுத்து சீனிவாசன், இந்தோனேசியாவின் அம்பானிபோல். பெரும் தொழிலதிபர். இந்தோனேசியாவின் நாடாளுமன்ற

உறுப்பினராக நியமனம் செய்யப்பட்டவர். அவருக்கு வயது எண்பது. ஆனால் அவரது ஆர்வத்திற்கு முன்பு எந்த இளைஞனும் ஈடாக மாட்டான். அவர் என்னை இந்தோனேசியா அழைத்தார். இந்தோனேசியாவில் பத்து நாட்கள் தங்கினேன். ஜாவா, பாலி, காளிமந்தன், சுமத்திரா தீவுகள் சேர்ந்ததுதான் இந்தோனேசியா. சுமத்திரா தீவில்தான் வேங்கை பெரிய உடையணத் தேவன் சிறைப்பட்டு மரணித்திருந்தார்.

பென்கோலன் போக 'கருடா' என்ற விமானத்தில் டிக்கெட் வாங்கியிருந்தோம். அதில் போக முடியவில்லை. 'லயன்' என்று பெயரிட்ட விமானம் ஜகார்த்தாவிலிருந்து புறப்பட்டு பென்கோலன் வந்து இறங்கியது. வேங்கை உயிரைவிட்ட இடத்தைப் பார்க்க கருடனில் வர முடியாமல் 'லயன்' விமானத்தில் சென்றோம். நம் தூத்துக்குடி விமான நிலையம்போல பென் கோலன் விமான நிலையம் இருந்தது. விமானத்திலிருந்து இறங்கி நடக்க ஆரம்பித்தோம். அதுவரை மாலை வெயிலாக இருந்த நிலை திடீரென மாறி மேக மூட்டம் சூழ்ந்தது. குளிர்க் காற்று வீசியது. சிறு தூறல் விழுந்தது. விசாகனிடம் சொன்னேன்; "விசாகன், நம்மை வேங்கை வரவேற்கிறார்." "ஆமாம் சார். இன்று பூராவும் கிளைமேட் மோசமாகவே இருந்தது. இப்போது திடீரென மழை வருகிறது" என்றார்.

நாங்கள் சுமித்திரா தீவிற்குச் சென்றது டிசம்பர் 25. அன்று வேலு நாச்சியார் நினைவு தினம் என்று எனது கைபேசியில் குறுஞ்செய்தி வந்தது. ஜான்சி ராணிக்கு எழுபது ஆண்டுகளுக்கு முன்பே இந்திய விடுதலைக்காகப் போராடிய பெண் அரசி. வேலு நாச்சியாரின் மருமகனும் சிவகங்கையின் கடைசி அரசருமான வேங்கை பெரிய உடையணத் தேவன் பென்கோலன் கோட்டையில் சிறைக் கைதியாக

இருந்தவர். வேலு நாச்சியாரின் நினைவு நாளில் நாங்கள் அங்கிருந்ததில் நெகிழ்ச்சியாக இருந்தது.

1802ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் பென்கோலன் வந்த வேங்கை பெரிய உடையணத் தேவன், அவர் இறந்த செப்டம்பர் 19, 1802 வரையான ஐந்து மாதக் காலம் சிறை வைக்கப்பட்டிருந்த இடம். எப்படி இந்த ஊரில் இருந்திருப்பார்? மொழி தெரியாமல், கலாச்சாரம் புரியாமல், விடுதலை எப்போது என்று தெரியாமல், எவ்வளவு பெரிய நிலப்பரப்பிற்குச் சொந்தக்காரர்? எவ்வளவு பெரிய ஜனக் கூட்டத்திற்குத் தலைவர்? அவர் இறந்தபோது அவரது பிரேதத்தைச் சுற்றி எத்தனைப் பேர் இருந்திருப்பார்கள்? அவர் பெருமை தெரிந்த யாருமேயில்லாத இடத்தில் அவர் மனம் என்ன பாடுபட்டிருக்கும்? அவர் இறந்த செய்தி எத்தனை மாதங்கள், எத்தனை வருடங்கள் கழித்து அவரது சிவகங்கைச் சீமைக்குத் தெரிந்திருக்கும்? என் மனம் உணர்வெழுச்சியில் தத்தளித்தது.

சிறைக்கு உரிய லட்சணத்தோடு மால்பரோ கோட்டை. அங்கிருந்த சிறைச்சாலையின் தாழ்வான ஒரு ஜன்னலுக்கு முன்பு நின்றோம். சிவகங்கை அரசர் வேங்கை பெரிய உடையணத் தேவனை நினைத்தேன். கையில் வைத்திருந்த புதிய சரிகை வேட்டியையும், '1801' நாவலையும் வைத்து, கை கூப்பி நின்றேன். வேங்கை பெரிய உடையணத் தேவனின் நினைவுகள், அவரது வீர வரலாறு என் கண்முன் வந்தது. எவ்வளவு பெரிய அரசர்? மருது சகோதரர்களுக்கே ஆணையிடும் அதிகாரம் படைத்தவர், இங்கு வந்து நாதியற்றுப்போய் மாண்டாரே? என மனம் கனத்தது. கண்ணீர்விட்டு அழுதேன்.

கடந்த கால நம் சமூகத்தின் வரலாறு 'காலா பாணி'. ஆங்கிலேய அதிகாரிகளே நம்

ஆட்சியாளர்களின் வீரம், மான உணர்ச்சிக் கண்டு பிரமித்த கலாபக் காலம். காளையார்கோயில் போரிலும், தூத்துக்குடியில் காலா பாணிகளைக் கப்பலில் ஏற்றி விட்டதையும், பின்பு இருபது வருடங்கள் கழித்து, பினாங்கில் துரைசாமியைச் சந்தித்ததையும் மேஜர் ஜேம்ஸ் வெல்ஷ் தனது வாழ்க்கை வரலாற்றில் பதிவு செய்துள்ளார். “இவர்களது வீரம், அவர்களுக்கு ஒன்றுபட்ட மரணத்தைக் கொடுத்தது. வரலாறு அவர்களுக்கு ஒன்றுபட்டப் புகழைக் கொடுத்தது. பின்வரும் சந்ததியினர் அவர்களுக்கு ஒன்றுபட்ட நினைவுச் சின்னத்தை வழங்குவார்கள்.” மேஜர் ஜேம்ஸ் வெல்ஷின் இந்த வார்த்தைகளே என்னை வழி நடத்தின.

இங்கிலீஷ் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி, இந்தியாவில் வாணிபம் செய்ய வந்த நிறுவனம். இந்தியாவிற்கு வந்த முதல் நூற்று ஐம்பது வருடம் கம்பெனி உள்ளூர் ஆட்சியாளர்களுக்கு குற்றேவல் செய்து வந்தது. முகலாய, மராட்டிய, நாயக்க அரசுகள் எல்லாம் அஸ்தமனத்தில் இருந்த காலம் ஒன்று வந்தது. ஊர் ஊருக்குச் சிற்றரசர்கள், அவர்களுக்குள் போட்டி, பொறாமை, யுத்தம் எனக் குழப்ப நிலை காலமாகயிருந்தது.

வணிகப் பொருட்களை வாங்கிச் சேமித்து வைக்க, ஐரோப்பியக் கம்பெனிகள் ஃபேக்டரிகளையும் கோட்டைகளையும் கட்டினர். உள்ளூர் அரசர்கள் கம்பெனியுடன் சேர்ந்து வியாபாரமும் செய்தனர். வியாபாரத்தில் கிடைக்கும் லாபத்தைப் பார்த்து அரசர்கள் பிரமித்தனர். ஆட்சி அதிகாரத்தைப் பார்த்து, கம்பெனி அதிகாரிகள் பிரமித்தனர். அரசாட்சியைக் கைப்பற்றினால் வாணிபத்தைப் பெருக்கலாம் என்று கம்பெனிகள் முடிவு செய்தன.

போட்டிக் கம்பெனியான பிரெஞ்சுக் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியைப் புதுச்சேரி கவர்னர் டியூப்ளே பெரும் ஆதிக்கச் சக்தியாக உருவாக்கினார். பிரெஞ்சு அரசரிடம் நயவஞ்சகமாகப் பேசி, இங்கிலீஷ் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி அவரைக் கவர்னர் பதவியிலிருந்து நீக்கியது. அடுத்த பத்தாண்டில் பிரான்சில் திடீர் புரட்சி ஏற்பட்டது. பிரெஞ்சுக் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியில் மூன்றில் ஒரு பங்கு, பங்குத் தொகை வைத்திருந்த பிரெஞ்சு அரசர் கொல்லப்பட்டார். பிரெஞ்சுக் கம்பெனி திவாலானது. இங்கிலீஷ் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனிக்குப் போட்டியில்லாமல் போனது.

எண்ணிக்கையில் குறைவாகயிருந்தாலும், ஐரோப்பியர்களின் கட்டுப்பாடான ராணுவத்தால், கட்டுப்பாடற்ற உள்ளூர் அரசர்களின் பெரும் படையை வெல்ல முடிந்தது. கம்பெனி உள்ளூர் அரசன் ஒருவரோடு சேர்ந்துகொண்டு, மற்றொரு அரசனைப் பதவியிலிருந்து நீக்கியது. அதற்குச் சன்மானமாகச் சில கிராமங்களை, நகரங்களை, ஆட்சி செய்யும் உரிமையைப் பெற்றது. கி.பி.1750இல் இருந்து 1801 வரையான ஐம்பது ஆண்டில் இங்கிலீஷ் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி, இந்தியாவின் ஆதிக்கச் சக்தியாக மாறியது.

ராபர்ட் கிளைவ், ஸ்டீரின்சர் லாரன்ஸ், கர்னல் அக்கினியூ போன்ற திறமையான ராணுவ அதிகாரிகள், இங்கிலீஷ் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் கொடியை உயர்த்திப் பிடித்தனர். சகோதர யுத்தம் நடத்திய டில்லி பாதுசாக்களாலும், நாதிர்ஷா, அகமதுஷா அப்தாலி என்று அடுத்தடுத்து வந்த வெளிதேசத்து ஆக்கிரமிப்பாளர்களாலும் டெல்லி அதகளப்பட்டது. பெரும் சக்தியாக வளர்ந்த மராட்டியப் பேரரசு வாரிசுப் போர்களினால் வலுவிழந்தது. ஹைதராபாத் நிஜாம், ஆற்காடு நவாப் போன்றவர்கள் ஒருவருக்கொருவர்

யுத்தம் செய்து, கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் தயவில் வாழும் அவலநிலை ஏற்பட்டது. நிஜாம்களையும், நவாப்புகளையும் பதவியிலிருந்து நீக்கும் அதிகாரத்தைக் கம்பெனி எடுத்துக்கொண்டது.

தென்னிந்தியாவில் வலுவாகயிருந்த திப்பு சுல்தானை ஸ்ரீரங்கப்பட்டணப் போரில் கொன்று, அவரது மகன்களைக் கல்கத்தாவிற்கு ‘நாடு கடத்தினர்.’ வீரபாண்டிய கட்டபொம்மனைத் தூக்கிலிட்டப் பின்னர், அவரது தம்பிகள் சிவத்தையா, ஊமைத் துரை மற்றும் பதினாறு போராளிகளைப் பாளையங்கோட்டைச் சிறையிலடைத்தனர்.

பாரிசு நகரின் பார்ஸ்டல் சிறை உடைப்பு போராட்டத்திற்குப் பின் சிறை உடைப்பு ஆட்சியாளர்களின் தலை குனிவாகப் பார்க்கப்பட்டது. 1800, ஜூன் 3 அன்று மொகரம் பண்டிகை. கோயம்புத்தூர் ஜெயிலை மொகரம் அன்று உடைக்க, சின்ன மருது பாண்டியரும், விருப்பாச்சி கோபால் நாயக்கரும் திட்டமிட்டனர். சேக் உசேன் தலைமையில் ஊர் ஊராகப் போராளிகள் தேர்வு செய்யப்பட்டனர். மொகரம் அன்று சிறைச்சாலையில் முகம்மதிய வீரர்கள் போதிய சுதாரிப்பு இல்லாமல் இருப்பர். அந்த நாளில் ஜெயிலைத் தாக்கி, சிறைவாசிகளை மீட்கலாம் என்று கச்சிதமாகத் திட்டம் போடப்பட்டிருந்தது. ஜூன் ஒன்றாம் தேதி திருப்பூரில் ஒரு குடிகாரன் போதையில் சிறை உடைப்பு திட்டத்தை உளறி வைத்தான். அது உடனடியாகச் சேலம் கலெக்டருக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டது. அப்போது கோயம்புத்தூருக்கென்று தனி கலெக்டர் இல்லை. சேலம் கலெக்டரின் கட்டுப்பாட்டில் கோயம்புத்தூரும் இருந்தது. கலெக்டர் மெக்லாய்ட் உடனடியாகத் திருப்பூர், கோயம்புத்தூர், சேலம்பகுதிகளில் சந்தேகத்திற்கிடமான நாற்பத்து

இரண்டு போராளி களைப் பிடித்து, பொது இடங்களில் தூக்கிலிட்டார்.

எட்டு மாதத்தில் அடுத்த சிறை உடைப்பு திட்டமிடப்பட்டது. பிப்ரவரி 2, 1801இல் பாளையங்கோட்டைச் சிறையிலிருந்த ஊமைத்துரையையும் அவரது சகாக்களையும், மருது பாண்டியர் தப்பிக்க வைத்தனர். அடுத்து எட்டு மாதங்கள் தொடர்ந்து நடந்த போரில் மருது பாண்டியர், ஊமைத்துரை, சிவத்தையா, விருப்பாச்சி கோபால் நாயக்கர் என ஐநூறுக்கும் மேற்பட்டோர் அக்டோபர், நவம்பர் மாதங்களில் தூக்கிலிடப்பட்டனர். பூனா விலிருந்து நாங்குநேரி வரையான போராளிகளை ஒருங்கிணைத்த சின்ன மருது, இங்கிலீஷ்காரர்களை ஏன் இந்தியாவிலிருந்து வெளியேற்ற வேண்டும் என்று முதல்முதலாகப் பிரகடனம் வெளியிட்டவர். வேங்கை பெரிய உடையணத் தேவன் தனது மந்திரிப் பிரதானியான சின்ன மருதுவைக் கட்டுப்படுத்தத் தவறிவிட்டார் என்ற கோபம் கம்பெனிக்கு இருந்தது.

‘1801’ நாவல் எழுதி முடித்திருந்தாலும், தொடர்ந்து முதல் இந்தியச் சுதந்திரப் போர் குறித்த தகவல்களைத் தேடுவதும், முந்தைய தரவுகளைச் சரிபார்ப்பதும் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தது. சிவகங்கை அரசரின் பெயர் வெங்கம் என்றே ஆங்கில அதிகாரிகளின் ஆவணங்களிலும் குறிப்பிடப்படுகிறது. தமிழகத்தின் தென்பகுதியில் பிறந்து வளர்ந்தவன் நான். அப்படியொரு பெயரைக் கேள்விப் பட்டதே இல்லை. தமிழ்ப் பெயர்கள் உச்சரிப்பில் ஆங்கில அதிகாரிகளிடம் பெரும்பாடு பட்டிருப்பதைப் பல ஆவணங்களில் பார்த்திருக்கிறேன். அந்த அனுபவத்தில் பல கோணங்களில் யோசித்தேன். வேங்கை என்பதைத்தான் வெங்கம் என்று குறிப்பிட்டிருப்பார்களோ என்ற யூகத்தில்

பேரா.ராஜய்யனிடம் கலந்தாலோசித்தேன்.
இருப்பதற்கான வாய்ப்புகள் இருப்பதாகச் சொன்னார்.
இந்நாவலில் வெங்கம் என்ற பெயரை வேங்கை என்றே
குறிப்பிட்டுள்ளேன்.

நமக்குக் கிடைத்த ஆவணங்களின்

அடிப்படையில் பன்னிரண்டு வயதில் நாடு கடத்தப்பட்ட
துரைசாமி, 26 ஆண்டுகள் கழித்து மீண்டும் சென்னை
வந்தார். சென்னையில் இருந்து மதுரைக்குச் செல்லும்
வழியில் வண்டியூரில் இறந்துவிட்டார் என்றுதான்
பெரும்பாலோர் குறிப்பிட்டுள்ளனர். நானும் அப்படிச்
குறிப்பிட்டுள்ளேன். சென்னை வரும்வழியில்
வயிற்றுவலியால் இறந்துவிட்டார் என்றொரு தகவலும்
உண்டு. துரைசாமி பிளாங்கில் இறந்துவிட்டதற்கான
ஆவணத்தைக் கண்டறிந்து பேரா.ஸ்டீபன் ஜெயசீலன்*

தன்னுடைய 'காலனிய வளர்ச்சிக் காலம்' நூலில்
எழுதியிருக்கிறார். துரைசாமி சென்னைத் திரும்பி வரவே
இல்லை. காலா பாணியாகச் சென்ற பதினொரு பேர்

விடுதலை செய்யப்பட்டு, மீண்டும் திருநெல்வேலி
திரும்பி,

* தமிழின் அரிய ஆய்வாளர். ஐரோப்பிய மொழிகள் அறிந்தவர் என்பதால் அசல் ஆவணங்களைப் படித்தறியும் ஆற்றலும் வாய்ப்பும் பெற்றவர். தன் வாய்ப்புகளைச் சரியாகப் பயன்படுத்தி, தமிழுக்கு ஐரோப்பியக் காலம் பற்றி வெளிச்சம் பாய்ச்சி வருபவர்.

தனி வீடுகளில் காவல் வைக்கப்பட்டனர் என்ற செய்தியும் 1801 யுத்தம் குறித்த புதிய செய்திகள். புதுப்புதுத் தரவுகளின் வழியே வரலாற்றைத் திருத்தியெழுதுதல் நடந்து கொண்டிருக்கிறது.

மிஸ்தீசு என்ற கலப்பினத்தவர் இந்த நாவலில் தனித்த இடம் பெற்றிருக்கிறார்கள். ஐரோப்பியத் தந்தைக்கும் இந்தியத் தாய்க்கும் பிறந்த இவர்களுக்கு, ஐரோப்பியர்கள் தங்களுக்குச் சமமான இடம் கொடுப்பதில்லை. நிற அடிப்படையிலான தீண்டாமைதான் இதுவும்.

சிட்டிசன் தீவு கவர்னராக வரும் நட்சத்திரம், ஐரோப்பியரின் இந்தத் தீண்டாமைக்குப் பதில் சொல்லும் வித்தியாசமான கதா பாத்திரம். ஐரோப்பியருக்குச் சேவகம் செய்தவர்களுக்கு மத்தியில், இங்கிலீஷ் வீரர்களைத் தன் அடிமைகளாக வைத்திருக்கும் தீவின் கவர்னர்.

ஆட்சியதிகாரத்தைப் பெரிதும் விரும்பியவர்களாக இருந் தாலும், தங்களின் குண இயல்புகளுடன் அன்பானவர்களாக இருந்த வெள்ளையர்களும்

வரலாற்றில் ஆங்காங்கே காணக் கிடைக்கிறார்கள். கம்பெனியின் ஊழியர்களாக அவர்கள் கையறு நிலையில் இருந்தாலும், அவர்கள் கருணையோடு நடந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் தங்கள் மன உணர்வுகளை உண்மையாக எழுதி வைத்திருக்கிறார்கள். அந்த எழுத்துகளே இன்று நமக்கு ஆவணங்களாக இருக்கின்றன.

காலா பாணி, நேரடியாகக் கதை சொல்வதோடு நின்றுவிடக் கூடாது என்று நினைத்தேன். காலா பாணியின் கதையைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்றால், வெறும் கதையோட்டம் மட்டும் போதாது. அன்றைய தென்னகச் சூழல், ஐரோப்பிய ஆட்சியாளர்கள், வர்த்தகர்கள் பற்றிய புரிதல், தென்கிழக்காசிய நாடுகளின் பண்பாடு, குற்றவாளிகளுக்கென்றே ஐரோப்பியர்கள் உருவாக்கிய தண்டனைத் தீவுகள் இவை பற்றியெல்லாம் தேவைப்படும் இடங்களில் விரிவாகவே எழுதியுள்ளேன். கதை மட்டுமல்லவே ஒரு நாவல். கதையுடன் சேர்ந்து, தொடர்புடையவைப் பற்றிய அறிதலும் முக்கியம். இந்நாவலில் அந்த அறிதலைத் தர முயற்சித்துள்ளேன்.

கடந்த மூன்று ஆண்டுகளில் பாளையக்காரர்களின் வாரிசு களை, குறிப்பாகச் சக்கந்தியில் வேங்கை பெரிய உடையணத் தேவனின் வாரிசு டி.எஸ்.சந்திரராஜா என்ற சசிவர்ணத் தேவர், மருது பாண்டியரின் வாரிசான சூடியூர் மலையரசன், கோம்பை அப்பாஜி சீனிவாசராயர், விருப்பாச்சி, கள்ளி மந்தயம் பாளையங்கள், வீரபாண்டிய கட்டபொம்மனின் வாரிசு பீமராஜா ஆகியோரைச் சந்தித்து உரையாடித் தகவல் சேகரித்துள்ளேன். இந்த இடத்தில் தமிழ்நாடு அரசின் கூட்டுறவுத் துறை அதிகாரிகளின் பங்களிப்பை நான் நன்றியுடன் நினைவுகூர வேண்டும்.

காலா பாணிகளின் கதை மக்களைச் சென்றடைய வேண்டும் என்று என்னிடம் தொடர்ந்து வலியுறுத்தி வருபவர்கள் வரலாற்று ஆசிரியர்கள் கோ.மாரிசேர்வை, மு.பாலகிருஷ்ணன், கம்பம் பஞ்ச ராஜா, எஸ்.ஆர்.விவேகானந்தம், ராமநாதபுரம் 'வைகிங்' எம்.எஸ்.கருணாநிதி, சிவகங்கை நகர்மன்ற முன்னாள் தலைவர் அர்ஜுனன், அரசு குற்றவியல் தலைமை வழக்கறிஞர் கமுகுமனை செ.சந்திரசேகரன், பத்திரப் பதிவுத் துறை அதிகாரி இளங்கோவன், சிவகங்கை மாவட்டக் கூட்டுறவு ஒன்றியத் தலைவர் திருபுவனம் புவனேந்திரன், மத்திய முன்னாள் அமைச்சர் சுதர்சன நாச்சியப்பன், சட்டமன்ற முன்னாள் உறுப்பினர் ராஜசேகரன், வழக்கறிஞர் மோகன சுந்தரம், ஓய்வுபெற்ற இணை இயக்குநர் மு.சங்கையா, ஓய்வுபெற்ற அரசு இணைச் செயலாளர் அ.சிவனடியான், நூல் இறுதி வடிவம் பெறும் நேரத்தில் இவ்வுலகைவிட்டுச் சென்ற கா.கண்ணுச்சாமி... இவர்கள் அனைவருக்கும் எனது அன்பும் நன்றியும். தென் தமிழகத்தின் சொலவடைகளையும், சொல் வழக்குகளையும் நினைவுகூர உதவிய அத்தை காலஞ்சென்ற சுருளியம்மாளை இத்தருணத்தில் அன்புடன் நினைவு கூர்கிறேன். நாவலைப் படித்து, கருத்துகளைப் பகிர்ந்துகொண்ட எழுத்தாளர்கள் இமையம் மற்றும் சீனிவாசன் நடராஜனுக்கு என் அன்பு. என் இலக்கியப் பயணத்தில் உடன் நிற்பவர்கள் இருவரும்.

நாவலுக்கான நீண்ட பயணத்தில் பெரிதும் துணை நின்றவர் கவிஞர் அ.வெண்ணிலா. இந்தப் பணியின் துயரம், சுமையை அவரும் பகிர்ந்துகொண்டார். எனக்கு இணையாக உழைத் தவர். அந்த வகையில் நான் அவருக்கு மிகவும் நன்றிக் கடன் பட்டுள்ளேன்.

‘ஆனந்தரங்கப் பிள்ளை தினப்படிச் சேதிக் குறிப்பு’, ப.சிவனடியின் ‘இந்திய சரித்திரக் களஞ்சியம்’ போன்ற பெரும் வரலாற்றுத் தொகுதிகளைப் பதிப்பித்த அகநி வெளியீடு, காலா பாணியையும் பதிப்பிக்கிறது. பதிப்பாளர் தம்பி மு.முருகேஷ்கு எனது அன்பும் நன்றியும்.

எப்போதும்போல் இந்நூலையும் அழகாய் வடிவமைப்பு செய்த கோவில்பட்டி மாரீஸ்க்கும், அட்டை வடிவமைப்பு செய்த ஓவியர் கோபுவிற்கும் அச்சிட்ட மணி ஆப்செட் அச்சகத்திற்கும் எனது நன்றிகள்.

காலா பாணியை எழுதத் துவங்கிய நாள் நினைவில் இல்லை. ஆனால் நிறைவு அடைந்த தேதி ஆகஸ்ட் 2. ஆடிப்பெருக்கு தினம். எனது தந்தை ராஜா என்ற முத்தையா தேவர் பிறந்த தினம். எனது பேரன் திரேன் பி.ராஜேவின் பிறந்த தினமும் கூட.

ஆகஸ்ட் 2, 2020
சென்னை.

டாக்டர் மு.ராஜேந்திரன், இஆப
dr.marajendran@gmail.com

1801 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம், தூத்துக்குடிக் கோட்டை

“மேஜர் வெல்ஷ், உங்கள்மீது ரத்த வாடை அடிக்கிறது.”

நள்ளிரவில் கோட்டைக்குள்ளிருந்து காற்றில் எதிரொலித்த கிறிஸ்டியனாவின் உரத்த குரல் இங்கிலீஷ் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனிக்குச் சொந்தமான தூத்துக்குடிக் கோட்டையின் நெடும் மதில்களைத் தாண்டி, வெளியில் கேட்டது. குரலில் இருந்த உக்கிரம், கேட்பவரை நடுக்கமடையச் செய்தது. கடற்கரையில் படுத்திருந்த நாய்கள் தலையைத் தூக்கி, கோட்டையைப் பார்த்துவிட்டு, தலையைத் தொங்கப்போட்டுக் கொண்டன.

“எனது கணவரைப்போல் நீங்களும் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி யின் பணியாளர்தான். எனது கணவர் வணிகக் கிட்டங்கியைப் பார்த்துக்கொள்ளும் ஒரு மேற்பார்வையாளர். நீங்கள் ராணுவ இன்ஜினியர். அவ்வளவுதான். நீங்கள் எதற்காக இந்த நடுநிசியில் தூத்துக்குடிக் கிட்டங்கிக்கு வந்திருக்கிறீர்கள் என்று எனக்குத் தெரியும்.”

கிறிஸ்டியனா, தூத்துக்குடி ஃபேக்டரியின் தலைவன், பிக்காட்டின் மனைவி. பிக்காட் மிஸ்தீசு (ஐரோப்பியத் தந்தைக்கும் இந்தியத் தாய்க்கும் பிறந்த கலப்பினத்தவன்) இனத்தவன். இங்கிலீஷ் கர்னல் ஒருவனின் மனைவி கைக்குழந்தையை விட்டுவிட்டு இறந்துவிட்டாள்.

தாயில்லாக் குழந்தைக்குப் பால் கொடுத்து வளர்த்த நாயர் பெண்ணிற்கும் அந்தக் கர்னலுக்கும் பிறந்த கலப்பினத்தவன்தான் பிக்காட்.

ஆற்காடு நவாப்பிற்குப் பிக்காட்டின் தந்தையான கர்னல் நண்பராக இருந்தார். நவாப் மூலம் மெட்ராஸ் கவர்னரிடம் சிபாரிசு செய்து, பிக்காட்டிற்குப் பரங்கிப்பேட்டை கிட்டங்கியில் வேலை வாங்கிக் கொடுத்தார் கர்னல். இப்போது பிக்காட் தூத்துக்குடிக் கிட்டங்கித் தலைவனாக இருக்கிறான்.

“உங்கள் மேலதிகாரி கர்னல் அக்கினியூ நடத்தும் அட்ட காசங்கள் எனது கணவருக்கும் தெரியும் கர்னலின் உத்தரவுகளை மீறி அவரால் ஒன்றும் செய்ய இயலாது. ஏன் உங்களாலும்தான். பதவிக்கேற்றபடி பணிந்து நடப்பதைத் தவிர உங்கள் இருவருக்கும் வேறுவழியில்லை. ஆனால், நான் பேசுவேன். அக்கினியூவின் அதிகாரங்களால் என் நாவைக் கட்டிப்போட முடியாது. இது எங்கள் கட்டுப்பாட்டில் உள்ள வணிகக் கிட்டங்கி. சாமான்கள் வைக்கும் இதில் மனிதர்களை அடைத்து வைக்க முடியாது. நான் அனுமதிக்க மாட்டேன்.”

பிக்காட்டிற்குத் தனது மனைவி கிறிஸ்டியனாவைப் பற்றி நன்றாகவே தெரியும். அவள் தன்னிலை மறந்து கூச்சலிடும்போது, அமைதிப்படுத்த முயன்றால் கூச்சல் அதிகமாகிவிடும். மேஜர் வெல்ஷிடம் மன்னிப்பைக் கோரும்விதமாகப் பிக்காட், தனது தொப்பியை ஒருமுறை கழற்றி மாட்டினான்.

இங்கிலீஷ் சிப்பந்திகளுக்கு மாதத்தின் முதல் வாரத்தில் சம்பளம் கொடுப்பது வழக்கம். கிட்டங்கியின் ஃபேக்டர் பிக்காட், இரண்டு அதிகாரிகள், பதினைந்து சோல்ஜர்கள், உள்ளூர் பியூன்கள் உள்ளிட்ட இருபது பேருக்கும் இன்னும் இரண்டு மூன்று நாளில் மாதச் சம்பளம் கொடுக்க வேண்டும்.

லெப்டினென்ட் பயிற்சியில் இருக்கும் சோஸ் லெப்டினென்ட் (பயிற்சி லெப்டினென்ட்) எட்வர்ட் ஓர்ம்ஸ்லிதான், பாளையங் கோட்டையிலிருந்து ஃபேக்டரிக்கு மாதந்தோறும் சம்பளப் பணத்தைக் கொண்டு வருபவன். எட்வர்டைக் காலையிலிருந்தே தூத்துக்குடிக் கிட்டங்கியில் எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தார்கள். சம்பளப் பணம் வராததால் சோல்ஜர்களும் பணியாளர்களும் சோர்ந்துபோய்க் கோட்டைக்குள் படுத்திருந்தனர்.

எட்வர்டை எதிர்பார்த்திருந்த அன்றிரவு வேளையில்தான் மேஜர் வெல்ஷ், சிறு படையணியோடு கிட்டங்கிக்கு வந்தார். உடனே பிக்காட்டுக்குத் தகவல் போனது.

கோட்டையின் கிழக்குப் புறத்தில், பெரிய கொடுக்காப்புளி மரத்தை ஒட்டிய அறையில் மனைவி கிறிஸ்டியனாவுடன் குடியிருக்கும் பிக்காட், சிவப்பு நிறச் சீருடையை அணிந்துகொண்டு வேகமாக ஓடி வந்தான்.

மேஜர் வெல்ஷிற்குக் கைகொடுத்து வரவேற்றான். அவனுக்கான சீருடையை அணியாமல் சோல்ஜர்கள் அணியும் சிவப்பு சீருடையை அணிந்துகொண்டு நிற்கும் பிக்காட்டை, வெல்ஷ் இரக்கத்துடன் பார்த்தார். அவன் நடவடிக்கையிலும் முகத்திலும் பதற்றம் இருந்தது.

“ஃபேக்டர் பிக்காட், நீங்கள் எதற்கு நள்ளிரவில் உங்களைச் சிரமப்படுத்திக் கொள்கிறீர்கள்? காலையில் வந்து என்னைப் பார்த்திருக்கலாமே?”

பதில் பேசாது தலையைக் குனிந்து சிரித்துக் கொண்டான். ‘பிக்காட் கொஞ்சம் முன்பின்னாகத்தான் நடந்துகொள்வான்’ என்று வெல்ஷிற்குச் சொல்லப்பட்டிருந்தது. வெல்ஷைப் பார்த்து பிக்காட்,

லேசாகத் தனது கண்களைச் சிமிட்டினான். முகத்தில் புன்னகை மாறவில்லை.

“இருவரும் நல்ல ஜோடிதான்” என்று மனத்திற்குள் நினைத்துக்கொண்டார் வெல்ஷ்.

“அவள் வருகிறாள்” என்று முணுமுணுத்தபடி பிக்காட் சுட்டிக் காட்டிய திசையில் திரும்பினார் வெல்ஷ். பிக்காட்டின் குரலில் இருப்பது பயமா, எச்சரிக்கையா?” என்று வெல்ஷ் யோசித்தார்.

கிறிஸ்டியனா வந்துகொண்டிருந்தாள்.

அவளுக்கு முப்பது வயது இருக்கும். அவளின் அப்பா இங்கிலீஷ் டாக்டர். அம்மாவும் இங்கிலீஷ்காரி. துலுக்கப் பெண்ணிடம் தாய்ப்பால் குடித்து வளர்ந்தவள். ஆற்காட்டில் பிறந்து வளர்ந்ததால் அவளிடம் நம்மூர்ப் பழக்கவழக்கங்கள் அதிகமாகவே இருந்தன. கிறிஸ்டியனா ஸ்கர்ட்டும் போடுவாள். சேலையும் கட்டுவாள். ‘ஏன் சேலை அணிகிறாய்?’ என்று யாராவது கேட்டால், “கப்பலில் பயணம் போகும்போது ஐரோப்பியப் பெண்கள் கட்டாயம் கவுன் போட வேண்டும் என்று உங்கள் கம்பெனி சட்டம் போட்டிருக்கிறது. இங்கிருக்கும்போது என் விருப்பம்தானே?” என்று சொல்வாள்.

பிறந்தபோது இவளது கழுத்தில் மச்சம் இருந்தது. கழுத்து மச்சம் பார்த்த வள்ளுவன்கள், இவள் கவர்னருக்கோ, கலெக் டருக்கோ மனைவியாவாள் என்று ஜோசியம் சொன்னார்கள். மச்ச ஜோசியம் அவளுக்குப் பலிக்கவில்லை. அவள் வணிகக் கிட்டங்கியின் தலைவனான பிக்காட்டின் மனைவியானாள்.

கிறிஸ்டியனா அருகில் வந்தாள். தன் கணவனைப் பார்த்து, “மை டியர் பிக்காட், யூனிபார்மை மாற்றிப்

போடக்கூடாது என்று உங்களுக்கு எத்தனை முறை சொல்வது? நீங்கள் போட்டிருப்பது சோல்ஜர்ஸ் யூனிபாரம். போய் மாற்றிக்கொண்டு வாருங்கள்” என்று சொன்ன கிறிஸ்டியனாவைப் பார்த்து, மேஜர் வெல்ஷ் கையசைத்தார்.

கிறிஸ்டியனா, மேஜர் வெல்ஷைப் பார்த்த பார்வையில் நட்பில்லை.

வெல்ஷ், “இரவாகிவிட்டது, மாற்ற வேண்டிய அவசிய மில்லை” என்று சொல்லியபடி, “மிஸஸ் கிறிஸ்டியனா, நான் மேஜர் வெல்ஷ். கம்பெனியின் ராணுவ இன்ஜினியர். உங்கள் கணவர் பிக்காட்டின் நண்பன். உங்கள் நலம் விரும்பி” என்றார்.

கிறிஸ்டியனா, மேஜர் வெல்ஷைப் புதிதாகப் பார்ப்பது போலப் பார்த்தாள்.

“ஓ மேஜர் வெல்ஷ், நீங்களா? உங்களைப் போன்ற நியாயவாதிகளுக்கும், என் கணவரைப் போன்ற விசுவாசிகளுக்கும் கம்பெனி என்ன மரியாதை கொடுத்து வைத்திருக்கிறது? வியாபாரம் பண்ண வந்தவர்கள் நாடாள் ஆசைப்படுகிறார்கள். ஆட்களைக் கொன்று, உடைமைகளைக் கொள்ளையடித்து, உள்ளூர் ஆட்சியாளர்களை அழித்து, பணியாளர்களுக்குக் கொடுக்கிற சம்பளப் பணம் ரத்த வாடை வீசுகிறது. ஒரு சந்தேகம் மேஜர் வெல்ஷ், இப்போது உங்களைப் பதவி இறக்கம் பண்ணிவிட்டார்களா, என்ன? நாங்கள் ஓர்ம்ஸ்லிக்காகக் காத்திருந்தால் நீங்கள் வருகிறீர்கள்? சாதாரணப் பயிற்சி லெப்டினெட் செய்யும் வேலைக்கு உங்களை அனுப்புகிறது கம்பெனி? உண்மையில் ரகசிய வேலைக்காகத்தானே வந்திருக்கிறீர்கள்?”

கிறிஸ்டியனாவைப் பற்றியும் பிக்காட் பற்றியும் வெல்ஷ் முன்பே கேள்விப்பட்டிருக்கிறார். எட்டு

மாதத்திற்கு முன்பு நடந்த பாஞ்சாலங்குறிச்சிப் போர் நடவடிக்கைக்காக வெல்ஷ் தூத்துக்குடிக்கு அருகில் முகாமிட்டிருந்தார். எதிரியின் கோட்டைகளைத் தாக்க வியூகம் அமைப்பதுதான் ராணுவ இன்ஜினியரின் முக்கிய வேலை. இன்ஜினியரிங் படைப்பிரிவு நேரடியாகப் போரில் ஈடுபடுவதில்லை. வெல்ஷின் கட்டுப்பாட்டில் எப்போதும் நூறு உள்ளூர் போயண்டர்களை வைத்திருக்க வேண்டும். தளபதியிடமிருந்து தகவல் வந்தவுடன் தாக்க வேண்டிய கோட்டையை ஆய்வு செய்ய வேண்டும். கற்கோட்டையைத் தாக்க எந்த வகை பீரங்கி வேண்டும்? மண்கோட்டை என்றால் கோட்டையை இடிக்க எத்தனை போயண்டர்கள் தேவை? இதெல்லாம் ஆய்வுசெய்து தயாராக வைத்துக்கொண்டு, யுத்தம் நடக்கும் இடத்தில் காத்திருக்க வேண்டும்.

தூத்துக்குடி முகாமில் காத்துக்கொண்டிருக்கும்போது, சிவகங்கைச் சீமையின் மந்திரிப் பிரதானி மருதுவின் ஆட்கள் திடீரெனத் தூத்துக்குடிக் கிட்டங்கியைத் தாக்கி, பிக்காட்டைக் கைது செய்தனர்.

சிவகங்கைப் பாஞ்சாலங்குறிச்சிக் கூட்டுப் படையினர், கைது செய்த பிக்காட்டை பசுவந்தனைக் கிராமத்திற்குக் கொண்டு சென்றனர். கைலாசநாதர் கோயிலுக்கு எதிர்த்திசையில் முகாமிட்டிருந்த சின்ன மருதுவிடம் ஒப்படைத்தனர்.

பிக்காட்டைக் கைது செய்த தகவலறிந்தவுடனே, கிறிஸ்டியனா சின்ன மருதுவைப் பார்க்கப் பசுவந்தனைக்குக் கிளம்பினாள்.

“மிஸஸ் பிக்காட், ஃபேக்டரைக் கைது செய்ததை நம் தளபதி மேஜர் மெக்காலேவுக்குச் சொல்ல வேண்டும்.

நீங்கள் சின்ன மருது பாண்டியனிடம் நேரடியாகப் போகக்கூடாது. சின்ன மருதுவின் ஆட்கள்தான் ஃபேக்டரைக் கைது செய்து அழைத்துச் சென்றார்கள். கைது செய்தவர்களிடமே என்ன நியாயம் கேட்பது?” என்றான் சோஸ் லெப்டினென்ட் எட்வர்ட் ஓர்ம்ஸ்லி.

“ஓர்ம்ஸ்லி, நான் என் கணவனை மீட்கப் போகிறேன். என்னைத் தடுக்காதே. சின்ன மருது நியாயவான் என்று சொல்கிறார்கள். நான் அவரிடம் நியாயம் கேட்கிறேன்” என்று சொல்லி, பசுவந்தனைக் கிராமத்திற்குச் சென்றாள்.

*

இளம் இங்கிலீஷ் பெண்ணொருத்தி, கறுப்புக் குதிரையில் ஊருக்குள் வருவதை மக்கள் ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தனர்.

குதிரையை நிறுத்திய கிறிஸ்டியனா, “சின்ன மருது எங்கே இருக்கிறார்?” என்று கேட்டாள்.

அவளின் கேள்வியை யாரும் பொருட்படுத்தவில்லை.

“நான் அவரின் எதிரியில்லை. மேஜர் மெக்காலேவுக்கும் எனக்கும் எந்தச் சம்பந்தமும் இல்லை. என் கணவர் பிக்காட்டைக் கைது செய்த சிவகங்கை வீரர்கள் மருது பாண்டியரிடம் அழைத்து வந்ததாகக் கேள்விப்பட்டு வருகிறேன். என் கணவரை விடுவிக்கத்தான் வந்துள்ளேன். எனக்குச் சரியான பதில் சொல்லவில்லையென்றால் உங்கள் ஊர்க் கோயில் முன்பாக நான் தூக்கில் தொங்கிவிடுவேன்.”

கூட்டத்தில் இருந்த ஒருவர் சின்ன மருதுவிடம் அவளை அழைத்துப் போனார். தமிழ்ப் பெண் போல்

சேலையும், இங்கிலீஷ்காரப் பெண்போல் தலையில் லேஸ் வைத்துத் தைத்த வெள்ளைத் தொப்பியும் போட்டிருந்த கிறிஸ்டியனாவின் தோற்றமே அவளை வேறுபடுத்திக் காட்டியது.

கோயில் பிரகாரத்தில் சின்ன மருது அமர்ந்திருந்தார்.

“எனது கணவர் பிக்காட் போர்வீரன் அல்ல. அவரை எப்படி நீங்கள் சிறைப்படுத்தலாம்? ராணுவத்தில் சேர வேண்டும் என்று மேஜர் மெக்காலே கட்டாயப்படுத்திய போதும், அவர் ராணுவத்தில் சேர மறுத்தார். கட்டாயமாக அவரை ராணுவத்திற்கு மாற்றி, மெக்காலே உத்தரவு போட்டார். நானும் பிக்காட்டும் கவர்னர் எட்வர்ட் கிளைவை நேரில் பார்த்து விண்ணப்பித்து, கட்டாய ராணுவ சேவை ஆணையை ரத்து செய்ய வைத்தோம். எங்களுக்கும் கம்பெனியின் போர் நடவடிக்கைக்கும் தொடர் பில்லை. வணிகக் கிட்டங்கியின் ஊழியனான என் கணவன் பிக்காட்டைக் கைது செய்ததால் உங்களுக்கு எந்தப் பெருமையும் கிடைத்துவிடாது.”

கிறிஸ்டியனா சொன்னதை அமைதியாகக் கேட்டுக் கொண் டிருந்த சின்ன மருது, “யுத்தத்தில் எதிரியைப் பலவீனப்படுத்த, எதிரியின் அனைத்துத் தரப்பையும் தாக்குவது வழக்கமே. வேடனின் இலக்கிற்குக் கழுகும் இரையாகும். புறாக்களும் இரையாகும்” என்றார்.

கண்களில் கண்ணீருடன் சின்ன மருதுவை வணங்கினாள்.

பிக்காட்டை விடுவித்து, தூத்துக்குடி ஃபேக்டரிக்கு கூட்டிக் கொண்டு வந்தாள்.

*

மருது சகோதரர்களைத் தூக்கில் போட்ட செய்தி கிறிஸ்டியனாவிற்குத் தெரிந்தபோது, அவர்களைத் தூக்கில் போட்ட கர்னல் அக்கினியூவை அன்று முழுவதும் கடுமையாகத் திட்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

போன மாதம் ஊமைத் துரையையும், அவரது அண்ணன் சிவத்தையாவையும் பாஞ்சாலங்குறிச்சியில் தூக்கிலிட்டபோதும் மனம் உடைந்துபோய் புலம்பிக் கொண்டிருந்தாள்.

“சொந்த தேசத்தைக் காப்பாற்ற நினைப்பது குற்றமா? சிவகங்கைப் படை எனது கணவரைக் கைது செய்தபோது, கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியா காப்பாற்றியது? எனது கோரிக்கை யில் இருந்த நியாயத்தைப் புரிந்துகொண்ட சின்ன மருது, ஊமைத் துரைக்குத் தகவல் அனுப்பினார். எனது கணவர் விடுவிக்கப்பட்டார். நியாயமறிந்தவர்கள். அவர்களைத் தூக்கில் போட்டுவிட்டதே கம்பெனி?” என்று ஒரு நாளைக்குப் பத்து முறையாவது மனம் ஆறாமல் சொல்லிக்கொண்டிருந்தாள்.

“மிஸ்டர் பிக்காட், உங்கள் மனைவியை உங்களது இருப்பிடத்திற்குப் போகச் செல்லுங்கள்” என்று வெல்ஷ் கடுமையான குரலில் சொன்னார்.

கிறிஸ்டியனாவின் கையைப் பிடித்த பிக்காட், “கிறிஸ்டியனா, கிளம்பு” என்றான்.

“நோ, மை டியர் பிக்காட். மேஜரிடம் பேசி ஒரு முடிவுக்கு வர வேண்டும்” என்று சொல்லி, அவனது கையை வேகமாக உதறினாள்.

அப்போதைக்குச் சூழலின் இறுக்கத்தைத் தவிர்க்க நினைத்தார் வெல்ஷ்.

“மிஸஸ் கிறிஸ்டியனா, ஃபேக்டரியில் வேலை செய்பவர்களுக்குச் சம்பளம் கொடுக்கத்தான் வந்திருக்கிறேன். வேறெந்த ரகசிய நடவடிக்கையும் இல்லை. நள்ளிரவாகிவிட்டது. வீட்டிற்குச் சென்று ஓய்வெடுங்கள்.”

மேஜரின் பேச்சில் உண்மையில்லை என்பதை அவரது முகமே காட்டிக் கொடுத்தது.

“ப்ளீஸ், வீட்டுக்குப் போங்கள்.”

“மேஜர், நீங்கள் சிப்பந்திகளுக்குச் சம்பளப் பணம் கொடுக்க வரவில்லை.”

வெல்ஷ், இப்போது பிக்காட்டைப் பார்த்த பார்வையில் உத்தரவைவிட இறைஞ்சுதல் இருந்தது. பிக்காட், கிறிஸ்டியனாவை நெருங்கி லேசாக அணைத்துக் கொண்டான்.

“கிறிஸ்டியனா, நீ போடும் சத்தம் கேட்டுத் தூங்கிக்கொண் டிருக்கும் நம் குழந்தைகள் விழித்துக் கொள்வார்கள். விழித்தவுடன் உன்னைக் காணவில்லை என்றால் அழுவார்கள். வா, போகலாம். காலை உணவிற்கு மேஜரை அழைப்போம். உன் ஸ்பெஷல் கருவாட்டுக் குழம்பும் கெட்ரி பொங்கலும் பிரட் டோஸ்டும் ரெடி பண்ணி வை. என் அழகான தேவதை இல்லையா? உனது அன்பான கணவன் சொல்லும் பேச்சைக் கேட்க வேண்டும் என்று கிறிஸ்துமஸ் சர்வீசின்போது பாதர் சொன்னார்தானே? ப்ளீஸ், நான் சொல்வதைக் கேள். வீட்டிற்குப் போ.”

“இந்த இரண்டு வருசமாகக் கிறிஸ்துமஸ் சர்வீசா நடக்கிறது? சர்ச்சுக்கு வரும் நாலு பேருக்கு ஏதோ

உபதேசம். பாதர் பேர் உபதேசி. சரி, நான் கிளம்புகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு,

“மிஸ்டர் வெல்ஷ், எனது கணவர் என்னிடம் கேட்டுக் கொண்டதால் இப்போது கிளம்புகிறேன்” என்று வெல்ஷைப் பார்த்துச் சொன்ன கிறிஸ்டியனா, சேலையைக் கணுக்கால்வரை தூக்கிக்கொண்டு நடக்க ஆரம்பித்தபோது,

“நன்றி கிறிஸ்டியனா. நீ முதலில் போ. சிறிது நேரத்தில் உனது கணவனை அனுப்பி வைக்கிறேன்” என்று வெல்ஷ் சொல்ல, கிறிஸ்டியனா நின்று திரும்பிப் பார்த்தாள்.

“மேஜர் வெல்ஷ், நீங்களும் என் கணவர் பிக்காட்டும் தனித்தனியாக இருந்தால் மட்டுமே நல்ல காரியம் நடக்கும்.”

மேஜர் வெல்ஷ் புன்னகைத்தார்.

“கெட்டது எல்லாம் நடந்து முடிந்துவிட்டது. இனி என்ன புதிதாக நடக்கப் போகிறது? நீங்கள் கிளம்புங்கள். உங்களுக்கு எனது வந்தனம்.”

கிறிஸ்டியனா மேஜர் வெல்ஷிற்குத் தலைகுனிந்து வணக்கம் தெரிவித்து, தலையில் இருந்த தொப்பியைக் கழற்றி மாட்டினாள்.

“மிஸ்டர் வெல்ஷ், நீங்கள் இன்று சம்பளப் பணம் கொண்டு வரவில்லை என்று எனக்குத் தெரியும். இருந்தாலும் நீங்கள் சொல்லியதை நான் நம்புகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டுக் கிளம்பினாள்.

கிறிஸ்டியனா செல்லும்வரை மேஜர் வெல்ஷ் காத்திருந்தார்.

“மிஸ்டர் பிக்காட், நான் ஏன் இப்போது வந்திருக்கிறேன் என்று தெரியுமா?”

“சொல்லுங்க மேஜர்” என்றான் பிக்காட்.

“உங்கள் மனைவிக்குத் தெரிந்திருக்கிறதே?” கேலிப் புன்னகையோடு வெல்ஷ் சொல்ல,

“என்ன தெரிந்திருக்கிறது மேஜர்?” ஏதுமறியாத பிக்காட் கேட்க,

“இந்தக் கோட்டைக்கு விருந்தினர்கள் வரப்போகிறார்கள். அவர்களைச் சில காலம் இங்குத் தங்க வைக்க வேண்டும்.”

“மேஜர்?”

“உங்கள் மனைவிக்கு எப்படி முன்கூட்டியே தெரிந்தது என்று நினைத்தால் எனக்கு ஆச்சரியமாகயிருக்கிறது.”

“நீங்கள் இப்போது சொன்னபிறகுதான் எனக்கே தெரிகிறது.”

“.....”

“கிட்டங்கியில் பெரிதாகச் சரக்குகள் ஏதுமில்லை. அடுத்த வாரம் கோவில்பட்டியிலிருந்து காய்ந்த மிளகாயும், வேம்பாரிலிருந்து கருப்பட்டியும் வருகின்றன. திருவட்டார் பகுதியில் புதிதாகப் பயிரிடப்பட்ட ரப்பர் முதல் முறையாக நம் கிட்டங்கிற்கு வருகிறது. ஆட்களைக் கோட்டைக்குள் தங்க வைத்தால் வரவிருக்கிற சரக்குகளை என்ன செய்வது, மேஜர்?” பிக்காட் கேட்டான்.

“அவைகளைப் பாளையங்கோட்டைக்கோ, கமுதி கோட்டைக்கோ கொண்டுபோகச் சொல்லுங்கள். சரக்குகள் இங்கு வந்தால் வாங்க வேண்டாம்.”

“நீங்கள் சொல்லியபடி செய்கிறேன். நாளை காலையில் எல்லா ஏற்பாடுகளும் செய்து விடுகிறேன். எனது மனைவியின் மனநோய் சற்று அதிகமாகிக்கொண்டு வருகிறது. பலர் முன்னிலையில் நம் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியைப் பற்றி விமர்சிக்கிறாள். மருது பாண்டியர், ஊமைத் துரை முதலானோர் தூக்கிலிடப்பட்ட செய்தி தெரிந்த பிறகு, கலெக்டர் லூஷிங்டன்னையும், கர்னல் அக்கினியூவையும், கவர்னர் எட்வர்ட் கிளைவையும் தரக்குறைவாகப் பேசுகிறாள். ஒருமுறை கோட்டை கொடிமரத்தின் மீதேறி, கொடியை இறக்கி அரைக்கம்பத்தில் பறக்கவிட்டாள். இப்போதெல்லாம் சர்ச்சிற்குப் பெரும்பாலும் கறுப்பு உடையணிந்துதான் வருகிறாள். எனக்கு அச்சமாக இருக்கிறது. நீங்கள்தான் டாக்டர் இங்கிலீஷை அழைத்து வந்து, இவளது மனநோயைச் சரிப்படுத்த வேண்டும்.”

“அது முடியாது.”

“ஏன் மேஜர்? இங்கிலீஷ் மிலிட்டரி டாக்டர் என்றாலும் உங்களைப் போன்ற மேலதிகாரிகள் சொன்னால் எங்களைப் போன்ற சிவிலியன்களுக்கும் அவர் சிகிச்சைத் தர வேண்டும் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேனே?”

“எஸ், மிஸ்டர் பிக்காட், அதுதான் ரூல். பட், டாக்டர் இங்கிலீஷ் இப்போது உயிரோடு இல்லை.”

மெல்ல அதிர்ந்த பிக்காட், “ஜீசஸ், என்ன சொல்லுகிறீர்கள்?” என்றான்.

“அவர் காளையார்கோயில் போரில் கொல்லப்பட்டு விட்டார்.”

“என்ன சொல்லுகிறீர்கள் மேஜர்? மருது பாண்டியர்களா அவரைக் கொன்றார்கள்? போரில் ஒரு

டாக்டரைக் கொல்லக் கூடாது என்று அவர்களுக்குத் தெரியாதா?”

“யுத்தத்தில் எதைப் பார்க்க முடியும்? யாரைப் பார்க்க முடியும்? எதிரிகளைக் கொல்ல முந்தவில்லையென்றால், எதிரிகள் நம்மைக் கொல்வார்கள். யுத்தத்தில் முந்துகிறவர்களுக்கே வெற்றி. அவர்களே உயிர் பிழைக்க முடியும்.”

“டாக்டர் இங்கிலீஷ் போர் வீரர் அல்லவே?”

“ஆம். அவர் போர் வீரர் இல்லைதான். ஆனால் கொல்லப்பட்ட அன்று அவர் டாக்டர்கள் அணியும் உடையை அணிந்திருக்கவில்லை. போர் வீரர்கள் அணியும் யூனிபார்ம் அணிந்திருந்தார். அவரும் இங்கிலீஷ் படையின் போர் வீரர் என நினைத்துத் தாக்குதல் நடத்தினார்கள். படுகாயம் அடைந்த டாக்டர் இங்கிலீஷ் காளையார்கோயில் காட்டில் இரண்டு நாள் மரணத்தோடு போராடி இறந்துவிட்டார்.”

மேஜர் வெல்ஷின் குரலில் சோகம் தெரிந்தது.

“பிக்காட், கொடுமைகள் இன்னும் முடியவில்லை. இந்தக் கிட்டங்கிக்கு வரப்போகும் விருந்தினர்கள் மூலம் தொடர இருக்கிறது.”

“மேஜர் வெல்ஷ், நான் உங்களிடம் ராணுவ ரகசியங்களைப் பற்றி எதுவும் கேட்கக் கூடாது. இருந்தாலும் இங்கு விருந்தினர்கள் வரப்போவதாகச் சொன்னீர்கள். நீங்கள் சொல்லும் விருந்தினர்கள் யாராக இருக்கும் என்று நான் யூகிப்பது சரியாக இருந்தால், அப்படிப்பட்ட விருந்தினர்கள் நம் கோட்டையில் இருக்கும்போது, எனது மனைவி இங்கிருந்தால் அது சரியாக இருக்காது. அதனால் என்னை இங்கிருந்து மாறுதல் செய்யச் சொல்லி, கலெக்டர் லூஷிங்டன்னிற்கு

நீங்கள் உடனடியாகச் சிபாரிசு செய்ய வேண்டும்”
கெஞ்சுதலான குரலில் சொன்னான் பிக்காட்.

“வேண்டாம். உன் மனைவி நல்லவள்தான்.
அவளுக்கு நிறைய மனவருத்தம் இருக்கிறது. அதனால்
நிலை தடுமாறுகிறாள்.”

“இல்லை, மேஜர் வெல்ஷ். மெட்ராஸ் கவர்னர்
எட்வர்ட் கிளைவ் நிச்சயம் தூத்துக்குடி ஃபேக்டரிக்கு
வரப்போவதில்லை. ஆனால் நீங்கள்
கொண்டுவரப்போகும் விருந்தினர்களைப் பார்க்க
கர்னல் அக்கினியூவோ, கலெக்டர் லூஷிங்டன்னோ இங்கு
வந்தாலும் வருவார்கள். அப்படி அவர்கள் வந்தால் என்
மனைவியைக் கட்டுப்படுத்த முடியாது. அவள் கூடவே
நான் பத்து ஆண்டுகளாக வாழ்வதால் சொல்லுகிறேன்”
என்று சொல்லி முழங்காலிட்டான் பிக்காட்.

ஃபேக்டர் பிக்காட்டுக்கு ஆதரவாகக் கைகொடுத்து,
அவனை எழுந்திருக்கச் சொன்னார் மேஜர்.

“உங்கள் மனைவி இங்கிலாந்து தேசத்துக்காரி
என்றாலும், அவள் இங்குள்ளவர்கள்மேல் அன்பு
வைத்திருக்கிறாள். நம்மைப் போல் கம்பெனிக்கு மட்டும்
விசுவாசம் என்றில்லாமல், மனசாட்சிக்கும் விசுவாசமாக
இருக்கிறாள். நாம்தான் அவளைப் புரிந்துகொள்ள
வேண்டும். கவலைப்படாதே பிக்காட். நாளையில் இருந்து
அவள் மனநிலையில் முன்னேற்றம் ஏற்படும் என்று
நினைக்கிறேன். பயப்படாதீர்கள்.”

“எப்படி அவ்வளவு நிச்சயமாகச் சொல்லுகிறீர்கள்,
மேஜர்?”

“ஆம். அவள் சரியாகிவிடுவாள்.”

“அதுதான் எப்படி மேஜர்?”

“விருந்தினர்கள் வரப்போகும் ரகசியம் உனது மனைவிக்கு எப்படியோ தெரிந்திருக்கிறதே? காவலில் வைக்கப்போகும் எழுபத்தி மூன்று பேரில் நான்கைந்து பேரை உனது மனைவி கேள்விப்பட்டிருப்பாள். குறிப்பாக, சிவகங்கை அரசர் வேங்கை பெரிய உடையணத் தேவன்.”

“சிவகங்கை அரசர் வேங்கையா?”

“ஆம். அவர் மட்டுமல்ல. அவரோடு சேர்த்து எழுபத்து மூன்று பேர்.”

“என்ன சொல்கிறீர்கள் மேஜர்? வேங்கை இன்னும் உயிரோடு இருக்கிறாரா?”

“திருப்பத்தூர்க் கோட்டையில் மருது சகோதரர்கள் தூக்கிலிடும்போதே இவர்கள் சிறை வைக்கப்பட்டிருந்தார்களே? ஏதோ ஒன்று பெரிதாக நடக்கப்போகிறது. இப்போதைக்கு என்னால் சரியாகக் கணிக்க முடியவில்லை.”

“கிறிஸ்டியனா சரியாவாள் என்று நீங்கள் சொன்னது எந்தப் பொருளில், மேஜர்?”

“சின்ன மருதுவின் மகன் துரைசாமியும் கைதிகளில் ஒருவன். அவனைப் பார்த்தால் உன் மனைவிக்கு ஆறுதல் கிடைக்கலாம். என்னால் உறுதியாகச் சொல்ல இயலவில்லை. இந்த நிலையில் அச்சிறுவனைப் பார்த்து கிறிஸ்டியனாவின் நிலைமை மோசமாகப் போகுமோ என்னவோ?”

“பன்னிரண்டு வயது சிறுவன் என்ன தப்புப் பண்ணியிருப்பான், மேஜர் வெல்ஷ்? அவனையும் இங்கு அழைத்துவந்து அடைக்கப் போகிறீர்கள்.”

“சற்று அமைதியாக இரு. நாம் இதற்குமேல் இதைப் பற்றி விவாதிக்க வேண்டாம்.”

“நல்லது மேஜர்.”

“எனக்குச் சில வேலைகள் இருக்கின்றன. இப்போதிலிருந்து கோட்டைக்குள்ளிருந்து ஒரு ஆளும் வெளியே போகக்கூடாது. அதை உறுதி செய்துவிட்டு, நீங்கள் வீட்டிற்குச் சென்று ஓய்வெடுங்கள். காலை உணவிற்காக உங்கள் வீட்டிற்கு நான் வருகிறேன் என்று கிறிஸ்டியனாவிடம் சொல்லிவிடுங்கள்” என்றார் வெல்ஷ்.

“மேஜர், சிறுவன் துரைசாமி பற்றியும், சிவகங்கை அரசர் வேங்கை பற்றியும் நினைக்கும்போது மனம் பதறுகிறது.”

“என்ன செய்வது? அதுதான் நம்மைப் பற்றி கிறிஸ்டியனா தெளிவாகச் சொல்லிவிட்டாளே?”

ஃபேக்டர், தொப்பியைக் கழற்றித் தலைதாழ்த்தி மேஜர் வெல்ஷை வணங்கி, விடைபெற்றான்.

விடைப்பெற்றுக்கொண்டு போகும் ஃபேக்டரின் இருண்ட முகத்தையும் தளர்ந்த நடையையும் பார்த்து மேஜர் வெல்ஷ், பெருமூச்செறிந்தார்.

திருமயம் கோட்டை

“மிஸ்டர் வேங்கை, நான் லெப்டினென்ட் ராக்கெட். உங்களைப் பாதுகாக்கும் பொறுப்பை ஏற்றிருக்கிறேன்.”

தரையில் அமர்ந்திருந்த வேங்கை பெரிய உடையணத் தேவன், கம்பிகளுக்கிடையில் அவனைப் பார்த்தார்.

புதிய தளபதி நல்ல வளர்த்தியாக இருந்தான். அடிக்கடி கண்களை உருட்டி, மீசையை முறுக்கிக் கொண்டான். சிவப்பு நிறத் தோல் சப்பாத்து முழங்கால்வரை இருந்தது.

சிவகங்கை அரசர் வேங்கை பெரிய உடையணத் தேவன், வாராப்பூர் பாளையக்காரர் உள்ளிட்ட 73 பேர் திருமயம் மலைக் கோட்டையில் அடைக்கப்பட்டிருந்தனர். கோட்டையின் காற்றில் லாத அடித்தள அறை. கை, கால்களில் கனத்த இரும்புச் சங்கிலி. ஒருவருடன் ஒருவர் பேசக்கூடாதென்ற கட்டுப்பாடு. உணவும் தூக்கமும் மறந்து, மறத்துப்போன உணர்வு. இரண்டு மாதங்களாக இதுதான் நிலை.

மலைக்கோட்டைக்குப் புதிதாக இளம் தளபதி ஒருவன் வருவதையொட்டி, அவனுக்கு வரவேற்பு கொடுக்க, கோட்டை யின் நடுவில் இருந்த சிறு குளத்துமேட்டில் ராணுவ அணிவகுப்பு மரியாதை நடந்தது. குளத்திற்கு எதிரிலிருந்த கல் மண்டபத்தில் நின்று, இளம் தளபதி ராணுவ மரியாதையை ஏற்றான். காவலாளி ஒருவன், “புதிய துரை வருகிறார்” என்று கோட்டையின் சிறைக் கொட்டடிக்குள் வந்து சொல்லிவிட்டுச் சென்றான். சிப்பாய்களில் ஒருவன், “அப்பாடா, நம் வேலை முடிந்ததுபோலத் தெரிகிறது. என்னுடைய எல்லாச் சோமன் சோடுகளையும் (வேட்டி சட்டை) எடுத்து வைத்து விட்டேன்” என்று உடனிருந்த

காவலாளியிடம் பேசியதைப் பெரிய உடையணன் கேட்டார்.

கடந்த இரண்டு மாதங்களாகவே இங்கிலீஷ் அதிகாரிகள் வருவதும் போவதுமாக இருப்பதில், யாரைப் பார்க்கும் ஆர்வமும் வேங்கைக்கு இல்லை. யாருடைய வருகையும் தங்களுக்கொரு நல்ல முடிவைத் தரப்போவதில்லை என்ற தீர்மானமும் இருந்ததில் வேங்கை, தன் பார்வையில் அலட்சியத்தைக் காட்டினார்.

உள்ளே வந்த தளபதி நேராக வேங்கை இருக்கும் சிறைக் கொட்டடிக்குத்தான் வந்தான்.

“வேங்கை, நடந்ததை மாற்ற முடியாது. மூன்று நாளாக நீங்கள் சாப்பிடவில்லை என்று கேள்விப்பட்டுத்தான் வந்தேன். உங்கள் துயரமும் வருத்தமும் நியாயமானதே. உங்கள் இடத்தில் யார் இருந்தாலும் உங்களைப் போலத்தான் நடந்துகொள்வார்கள். உங்களுக்காக இல்லையென்றாலும் உங்களது மைத்துனன் சிறுவன் துரைசாமியை நினைத்துப் பாருங்கள். எங்களுக்கு ஒத்துழைப்புத் தந்தால்தான் நிலைமை சுமுகமாகப் போகும். அதன்பிறகு உங்கள் விருப்பம்.”

மருது பாண்டியரின் குடும்பத்து ஆண்கள் அனைவரும் தூக்கிலிடப்பட்டு விட்டனர். துரைசாமி மட்டுமே எஞ்சியிருக்கும் ஒரே வாரிசு. திருமயம் சிறைக்குள் இருக்கும் தங்களின் நிலையென்னவென்று புரியாத நிலையில், லெப்டினன்ட் ராக்கெட்டைப் பார்த்தார் வேங்கை.

தனக்காகவும், தன் மைத்துனன் துரைசாமிக்காகவும் பரிதாபப்பட்டு வந்ததாகச் சொல்லும் ராக்கெட், இங்கிலீஷ் அடக்குமுறையின் இன்னொரு வடிவம் என்பதை உணர்ந்திருந்தார்.

“உங்கள் அக்கறைக்குச் சந்தோஷம்.”

வேங்கையின் குரலில் இருப்பது அலட்சியமா, விரக்தியா என்பதைக் கண்டறிய முனைவதுபோல் ராக்கெட் பேச்சைத் தொடர நினைத்தான்.

வேங்கை கையை உயர்த்தி, “சிறுவன் அவன். அவனைக்கூட என்னிடமிருந்து பிரித்து, தனிமைச் சிறையில் வைக்க என்ன காரணம்? சிறைக்குள்ளிருக்கும் நாங்கள் இருவரும் சேர்ந்து என்ன செய்துவிடுவோம் என்று அஞ்சுகிறார்கள் உங்கள் அதிகாரிகள்?” என்று கேட்டார்.

“எல்லோருக்குமே தனித்தனிச் சிறைதானே?”

“பாலகன் அவன். இரண்டு மாதமாக என்னுடன்தானே இருந்தான்? இப்போது பிரித்துச் சென்றிருப்பதின் காரணம்?”

“அவனும் போரில் எங்கள் வீரர்களைக் கொன்றிருக்கிறான்.”

“ஆயுதங்கள் இல்லை. போர்க்களம் இல்லை. இங்கென்ன நடந்துவிடும்?”

“உங்களை நம்புவதற்கு நாங்கள் தயாரில்லை.”

“எங்கள் விதியை நாங்கள் தீர்மானித்துக் கொள்கிறோம்.”

ராக்கெட், வேங்கையை அலட்சியப் பார்வை பார்த்தான்.

“அதற்கு உங்களுக்கு உரிமையில்லை, மிஸ்டர் வேங்கை அவர்களே.”

ஏளனமாய்ச் சிரித்த ராக்கெட்டின் குரல் மலைக்கோட்டையில் எதிரொலித்தது.

சிரிப்பொலி அடங்கும்முன், அவன் சப்பாத்துகளின் ஒலி எழுந்தது.

*

காளையார்கோயில் காடுகளில் போர் நடந்த அறுபது நாட்களும் காட்டின் கிழக்குப் பகுதி வேங்கையிடம் ஒப்படைக்கப் பட்டிருந்தது. இங்கிலீஷ்காரர்களின் தலைமையில் புதுக்கோட்டை படைகளும் திருவிதாங்கூர் படைகளும் காளையார்கோயில் காட்டிற்குள் புக முயன்ற நேரமது.

பெரிய மருதுவும் சின்ன மருதுவும் கைது செய்யப்பட்டார்கள் என்ற செய்தி காட்டுத்தீயாகப் பரவியது. செய்தி உறுதியாகத் தெரிந்தவுடன், 'அவர்களை அடைத்து வைத்திருந்த சங்கராபதிக் கோட்டையைத் தாக்கலாமா' என்று வேங்கை தனது சகாக்களுடன் ஆலோசித்தார்.

காளையார்கோயிலின் நடுக்காட்டிற்குள் இருந்த ஆலமரத்தின்கீழ் ஆலோசனை நடந்தது. அரசர் வேங்கை, பன்னிரண்டு வயது சிறுவன் துரைசாமியை அணைத்தபடி நின்று கொண்டிருந்தார். பாளையக்காரர்கள் சிலர் நின்று கொண்டும், சிலர் சம்மணம் போட்டும் உட்கார்ந்திருந்தனர்.

துரைசாமிக்குக் களையான முகம். அவன் வயதுக்குச் சற்று உயரம் குறைவாகத் தெரிந்தான். வலுவான கை கால்கள். புஜத்தில் பொன் கடகம். தோள்பட்டையில் பச்சைக் குத்திய வேட்டை நாய். காலில் இரும்புக் கழல். தன்னை கட்டிக்கொண்டிருந்த அவன் கைகளை வேங்கை வருடினார்.

காட்டிற்குள் இருந்தவர்களுக்கு ஒரே ஆறுதல் துரைசாமிதான். சிலம்பம் சுற்றுவதும், வேட்டை

நாய்களுடன் சென்று முயல், காட்டுப்பன்றிகளை வேட்டையாடி வருவதுமாக இருக்கும் அவனே, சோர்ந்த மனங்களுக்குப் புத்துணர்ச்சி அளிப்பவன்.

இரண்டு நாள்களுக்கு முன்புகூட எதிரிகள் விலகியிருக் கிறார்கள் என்ற தகவல் கிடைத்தது. அன்று எல்லோரும் காட்டின் சிறு நீர்வீழ்ச்சியருகே உட்கார்ந்து பேசிச் சிரித்துக்கொண்டிருந்தது நினைவில் வந்தது. அப்போதும், துரைசாமியின் புஜம்தான் பேசுபொருளானது.

“பெரிய ஆம்பிளை ஆகிவிட்டாய் மாப்பிள்ளை. உனது புஜங்கள் வலுவாகிக் கொண்டிருக்கின்றன. உனது அப்பாவும் பெரியப்பாவும் உன்னைச் சிறுவன் என நினைத்துக்கொண்டு போரில் கலந்துகொள்ளக் கூடாது என்று சொல்லியிருந்தார்கள். இப்போது அவர்கள் உன்னைப் பார்த்தால் பூரித்துப் போயிருப் பார்கள். என்ன அம்மான்? (அம்மாவின் சகோதரன்) நான் சொல்வது சரிதானே?” என்றார் வேங்கை.

வாராப்பூர் பாளையக்காரர் பொம்மை நாயக்கர், வேங்கை பெரிய உடையணத் தேவனின் படைப்பிரிவில் இருப்பவர். நாற்பத்தைந்து வயதைக் கடந்த பிரம்மச்சாரி. அவரது முகத்தில் கடந்த அறுபது நாளாக நீடிக்கும் போரின் அயர்ச்சியும் சோர்வும் தெரிந்தாலும் சிறுவன் துரைசாமியைப் பற்றி ராஜா பேசியவுடன் முகம் மலர்ந்தார்.

“ராஜா, துரைசாமியின் குழந்தை முகம் மாறி வருகிறது. காளை போன்ற ஆணழகனாக மாறிக்கொண்டிருக்கிறான். சிலம்பப்பாடம் எடுத்த கோம்பை பாண்டிய நாயக்கர் முகத்தில் பெருமையைப் பாருங்கள். அவரது சிஷ்யனை யாராவது, ‘சிறுவன்’ என்று சொன்னால் அவருக்குக் கோபம் வந்துவிடும்.

அதனால் துரைசாமியைப் பற்றிப் பேச அவரிடமும் அனுமதி கோருகிறேன்” என்று வாராப்பூர் பாளையக்காரர் சொல்லிவிட்டு, பாண்டிய நாயக்கரைப் பார்க்க, உடனே அவர் பொய்க் கோபம் காண்பித்தார்.

“ராஜா, இந்த வாராப்பூர் பெரும் கில்லாடி. பேச்சிலேயே ஆளை மயக்கிவிடுவார். துரைசாமிக்குச் சிலம்பப் பயிற்சி அளிக்கத் தகுதியானவர் விருப்பாச்சிப் பாளையத்தின் கிழட்டுப் புலி, கோபால் நாயக்கர்தான் என்று பெரிய மருது சேர்வைக்காரர் முடிவு செய்திருந்தார். இந்த வாராப்பூர் பாளையக்காரர்தான் பெரிய மருது சேர்வைக்காரரிடம், “அண்ணே, நாயக்கருக்கு வயோதிகம் கூடிவிட்டது. உங்கள் வீட்டுப்பிள்ளை என்பதால் அதிகச் செல்லமும் கொடுப்பார். துரைசாமியைக் கோம்பைக்கு அனுப்பலாம்” என்று சொன்னார். அப்படித்தான் துரைசாமி என்னிடம் வந்தான்.

எனது கோம்பைக் காட்டை ஒட்டி அமைந்துள்ள ராமக்கல் மேடு பெருமாள் கோயிலில் வைத்து, சாமி கும்பிட்டோம். சிலம்பக் கம்பை பெருமாள் பாதத்தில் வைத்தெடுத்து, துரைசாமி கையில் கொடுத்துப் பயிற்சி ஆரம்பித்தேன். ஒரு மாதம் தொடர்ந்து மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைக்காடுகளில் தங்கி, பயிற்சிக் கொடுத்தேன். காடுகளில் கிடைக்கும் பழம், காய், கிழங்குகளைச் சாப்பிட்டு, காட்டில் ஓடும் நீரோடையில் தண்ணீர் குடித்து, கட்டாந்தரையில் படுத்து விரதம்போல் துரைசாமி சிலம்பப் பயிற்சியை முடித்தான். எனது ஜனங்களுக்கு மிகவும் பெருமை. சிவகங்கை அரண்மனை சின்ன மருது சேர்வைக்காரரின் மகன் நம்ப பாளையக்காரர்கிட்ட சிலம்பப் பயிற்சிக்கு வந்திருக்கிறாரே” என்று.

விருப்பாச்சி பாளையக்காரருக்குக் கிடைக்காத வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்ததற்கு இந்த வாராப்பூர் பாளையம்தான் காரணம். அதனால் அவர்மீது எனக்கு மதிப்பு அதிகம். ராஜா இப்போது கேட்டதற்கு வாராப்பூர் பாளையக்காரர் என்ன பதில் சொன்னாலும் எனக்குச் சம்மதம். அவர் சொல்லப்போவதைக் கேட்க நானும் ஆவலாக இருக்கிறேன்.”

வாராப்பூர் பாளையக்காரர், கோம்பை பாண்டிய நாயக்கரை நெருங்கி அணைத்துக்கொண்டார். “சித்தப்பா, நீங்கள் எனது அன்பிற்கு நிரந்தரப் பாத்தியமானவர். சும்மா விளையாட்டிற்கு உங்களை வம்புக்கு இழுத்தேன்.”

“ஆமாம், அண்ணன் மகனே. என்னை விட்டால் உன்னை வம்புக்கு இழுக்க வேற யார் இருக்கிறார்கள்? கட்ட பிரம்மச்சாரி நீ.”

பாண்டிய நாயக்கர் சொன்னதைக் கேட்டு, அனைவரும் சத்தம் போட்டுச் சிரித்தனர்.

தனக்கு நாற்பத்தைந்து வயது கடந்திருந்தாலும் திருமணம் ஆகவில்லை என்பதைக் கிடைக்கும் சந்தர்ப்பங்களில் எல்லாம் அவருடைய சகாக்கள் பேசிச் சிரிப்பதால், வாராப்பூர் பாளையக்காரருக்குக் கேலிப் பேச்சு பழகிவிட்டது. பெரிதாக எடுத்துக் கொள்வதில்லை.

கள்ளிமந்தயம் தளவாய், வேங்கை பெரிய உடையணத் தேவனுக்கு முன்பு வந்து நின்றார்.

“இருக்கிற சூழல் தெரியாமல் சிரித்துப் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்களே என்று கோபமாகப் பார்ப்பது உங்கள் முகத்தில் நன்றாகத் தெரிகிறது தளவாய்.”

“இல்லை ராஜா, நம்மைப் போன்றவர்களுக்கு மகிழ்ச்சியும் சிரிப்பும், காலம் நேரம் பார்த்துத்தான் நடக்க வேண்டுமென்றால் அதற்கு எவ்வளவு காலம் காத்திருக்க வேண்டுமோ? கிடைத்த நேரத்தைப் பயன்படுத்துவதுதானே வீரனின் திறமை. இந்தக் கூட்டத்திலேயே வயதானவன் நான். அதனால் இளைஞர்களான உங்கள் குதூகலப் பேச்சில் கலந்துகொள்ள முடியவில்லை என்பதுதான் என்பலவீனம்.”

வாராப்பூர் பாளையக்காரருக்கு, தளவாய் கள்ளிமந்தயம் அம்மான் முறை. வாய்ப்புக் கிடைக்கும்போது, தளவாயை வாராப்பூர் கேலி செய்துவிடுவார். இப்போது வந்த வாய்ப்பையும் அவர் தவறவிடவில்லை. எதிரிகள் விலகியிருக்கிறார்கள் என்று செய்தி வந்திருந்தாலும், வேங்கை பெரிய உடையணத் தேவனின் மனம் ஆழ்ந்த யோசனையிலிருந்தது.

*

யுத்தம் சீக்கிரம் முடிவுக்கு வந்துவிடும், மருது பாண்டியர்கள் தங்களுக்கு அழைப்பு அனுப்புவார்கள் என்று நம்பி, காட்டில் இருந்தாலும் எல்லோரும் நம்பிக்கையாகவே இருந்தார்கள். இப்போது வரும் தகவல்கள் நம்பிக்கையைக் குலைக்கின்றன. வேங்கை தன்னைச் சுற்றியிருந்தவர்களைப் பார்த்தார்.

“நம் மந்திரிப் பிரதானிகள் இருவரையும் இங்கிலீஷ்காரர்கள் கைது செய்து சங்கராபதிக் கோட்டையில் வைத்திருக்கிறார்கள் என்று கேள்விப்படுகிறேன். விருப்பாச்சி அம்மானை, வத்தலக் குண்டிற்கு அருகில் கைது செய்திருக்கிறார்கள். ஊமைத் துரையும் சிவத்தையாவும் நத்தம் காட்டிற்குள் இருந்து

போரிடுவதாகச் செய்தி. ராமநாதபுரம் அமல்தார் ஜெகன்நாத அய்யர் ராமநாதபுரத்திலும், நாங்குநேரியில் சின்னப் பிச்சைத் தேவன் மகன்கள் தேவி நாயக்கனும் என் பெயரைக்கொண்ட இன்னொரு மகன் உடையணத் தேவனும் போரிடுவதாக நமது அரிக்காரர்கள் (ஒற்றர்கள்) மூலம் தகவல் கிடைத்திருக்கிறது. சொல்லுங்கள் கள்ளிமந்தயம் அம்மான், இப்போது என்ன செய்யலாம்?”

கள்ளிமந்தயம் தளவாய்தான் அந்தக் கூட்டத்தில் இருந் தவர்களில் அதிக அனுபவசாலி. விருப்பாச்சி கோபால் நாயக் கருக்கு மிகவும் நெருக்கமானவர். பல யுத்தங்களைக் கோபால் நாயக்கர் தலைமையில் நடத்தியவர். மருது சகோதரர்களும் வேலு நாச்சியாரும் விருப்பாச்சிக் காடுகளில் அடைக்கலம் பெற்று, ஆற்காடு நவாப்பிடமிருந்தும் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி யிடமிருந்தும், சிவகங்கையை விடுவிக்கப் போராடிய போது, கள்ளிமந்தயம் தளவாய் உடன் இருந்தவர். ராணுவ உதவிக் கேட்டு மைசூர் அரசர் அயிதர் அலியின் மருமகனும், திண்டுக்கல் கோட்டை காவலனுமான சையத் காளை வேலு நாச்சியார் சந்திக்கச் சென்றபோது உடன் சென்றவர்.

சையத் கானிடம் வேலு நாச்சியார் உருதுவில் பேசியதால் நாச்சியாரை சையது கான் மிகவும் மரியாதையுடன் நடத்தினான். ஐயாயிரம் குதிரைப்படை வீரர்களை அனுப்ப சையத் கானுக்கு விருப்பம் இருந்தாலும், இருபத்து நான்கு வயதேயான இளம் விதவைப் பெண்ணை நம்பி, படையை அனுப்ப யோசித்தான். தன் படைகள் தோற்றுவிட்டால் ஆற்காடு நவாபின் கை ஓங்கிவிடும். தன்மீதும், மாமனார் அயிதர் அலி மீதும் நவாப்பிற்குப் பயம் போய்விடும் என்று சையத் கான் யோசித்தபோது, நாச்சியாரின் செல்வாக்கு,

மருது பாண்டியரின் போர்த்திறமை பற்றிச் சையத் கானிடம் எடுத்துரைத்தது கள்ளி மந்தயம்தான்.

“திண்டுக்கல் கோட்டை கில்லேதார் சையத் கான் சாகிப் அவர்களே, வேலு நாச்சியார் சார்பாக உங்களிடம் பேச, சிவகங்கை மந்திரிப் பிரதானி தாண்டவராயப் பிள்ளை ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பே முயற்சி செய்தார். மந்திரிப்பிரதானி இப்போது உயிரோடில்லை. ஐந்து வயதுப் பெண் குழந்தையுடன் விருப்பாச்சிக் காட்டில் இருக்கும் வேலு நாச்சியார் தனியாள் இல்லை. அவரோடு இருக்கும் பெரிய மருது, சின்ன மருது சகோதரர்கள் போர் வியூகம் அமைப்பதிலும், திடீர் தாக்குதலை நடத்துவதிலும் அசகாய சூரர்கள். நீங்கள் கேள்விப்பட்டு இருப்பீர்களே? கமாந்தான் கான்சாகிப் மருத நாயகம். இவர்கள் இருவரும் அவர் பிறந்த ஊருக்குப் பக்கத்து ஊர்க்காரர்கள் தான். பல வருடங்களாக விருப்பாச்சிக் காட்டிலேயே இந்த இரு சகோதரர்கள் நடத்தும் போர்ப் பயிற்சி கான்சாகிப் ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நடத்திய போர்ப் பயிற்சிபோல் இருப்பதாக நாயக்கர் சொல்லுவார். மிகத் தேர்ந்த தளகர்த்தர்கள். கோபால் நாயக்கரும் வேலு நாச்சியரைத் தனது சொந்த மகள்போலப் பாவித்து அடைக்கலம் கொடுத்ததோடு, படையனுப்பத் தயாராக இருக்கிறார்.

இங்கிலீஷ்காரர்களின் கையாளாக மாறிவிட்ட நவாப்பின் கட்டுப்பாட்டிலுள்ள சிவகங்கையைக் கைப்பற்றி அரசி வேலு நாச்சியாரிடம் ஒப்படைக்கப் போவதை அந்த இரு இளைஞர்களும் தங்களின் விரதமாகக் கருதுபவர்கள்.”

கோட்டைக் கில்லேதார் சையது கான் கள்ளி மந்தயம் சொன்னதை, தனது தலையசைப்பால் அங்கீகரித்தார்.

கள்ளி மந்தயம் தொடர்ந்தார். “நீங்கள் இந்தப் பகுதியில் ஆறு ஆண்டுகளுக்கு மேலாக இருக்கிறீர்கள். உங்களுக்கு நான் புதிதாகச் சொல்ல ஒன்றுமில்லை. வேலு நாச்சியார் மறவர். அவருடைய உறவினர்கள் சிவகங்கையைத் தாண்டி ராமநாதபுரம் வரையிலும் உள்ளனர். வத்தலக்குண்டிலிருந்து சிவகங்கைவரை மருது பாண்டியரின் உறவினர்களான அகம்படியர்கள் அதிகம். மருது பாண்டியரின் சொல்லுக்கு அவரது ஜாதியினர் முழுவதுமாகக் கட்டுப்பட்டவர்கள். எங்கள் நினைவில் கலந்துவிட்ட சிவகங்கை அரசின் தளவாயும் அமைச்சருமான தாண்டவராயப் பிள்ளையைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருப்பீர்கள். ஐந்து வருஷத்துக்கு முன்பு இங்கு வரும்போதே, வயது மூப்பின் காரணமாகத் தளர்ந்திருந்தார். ஆனால் ஆலோசனை சொல்லுவதில், திட்டமிடுதலில் அவரது வேகம் சாகும்வரை குறையவில்லை. உங்களை நேரில் சந்தித்து, ராணுவ உதவிக் கேட்டால் சிவகங்கையைக் கைப்பற்றிவிடலாம் என்று எங்களுக்கு ஆலோசனை சொன்னதோடு உங்களுக்குக் கடிதம் எழுதியதும் மந்திரி தாண்டவராயப் பிள்ளைதான். அவர் காலத்தில் மேலூர்க் கள்ளர்கள், பள்ளத்தூர் அம்பலங்களுடன் நல்ல தொடர்பு இருந்தது.

பிள்ளைக்கு அவர்கள் மிகவும் வேண்டியவர்கள். எங்களோடு ஆலோசனைக் கூட்டத்திற்கு வந்து, வெளியில் காத்துக் கொண்டிருக்கும் பெரும் வீரர்கள் போத்திப் பகடை, குமாரசாமி நாயக்கன், பாண்டியன் சேர்வைக்காரன் மூவரும் ஒன்று சேர்ந்தாலே எந்த ரகசியக் காரியத்தையும் கழுக்கமாக முடித்துவிடுவார்கள். இப்படிப் பெரும் வீரர்களின் துணையோடுதான் வேலு நாச்சியார் இருக்கிறார். விருப்பாச்சிக் காட்டில்கூட அவர் நாச்சியார் என்ற அந்தஸ்தோடுதான் வாழ்கிறார்.”

திண்டுக்கல் கில்லேதாரிடம் வலுவாகப் பேசி, படையுதவி பெற்றுத் தந்தது கள்ளிமந்தயம் தளவாய்தான்.

ஆலோசனைக் கூட்டத்தில் இருக்கும்போது வேங்கை பெரிய உடையணத் தேவனை, தளவாய் 'ராஜா' என்று அழைத்தாலும், அவரோடு தனியாக இருக்கும்போது, "அண்ணன் மருமகனே" என்ற உரிமையோடு அழைப்பார். அதேபோல கூட்டங்களில் மருது பாண்டியரை, 'அரண்மனை' என்று அழைத்தாலும், தனித்திருக்கும் வேலைகளில் 'அண்ணை' என்றுதான் அழைப்பார்.

ஊரில் இருக்கும் நேரத்தில், மலைக்கோயிலில் தினந்தோறும் நடக்கும் உச்சிக்காலப் பூஜையில் கள்ளிமந்தயம் தளவாய் கட்டாயம் கலந்துகொள்வார். பூஜை முடிந்தவுடன் மலைக்கோயிலுக்குப் பின்புறமுள்ள குகைக்குள் ரகசிய பேச்சு வார்த்தை நடத்துவதும், ஒற்றர்களைச் சந்திப்பதும் அவரது தினசரி வேலை என்று திண்டுக்கல் கில்லேதாரர் சையத் கானுக்குத் தெரியும். ஷியா பிரிவு மாமனார் அயிதர் அலி, தனது மருமகன் சையது சாகிப்பைத் திண்டுக்கல்லுக்குக் கோட்டைக் காவலனாக நியமனம் செய்து அனுப்பும்போதே, சன்னி துலுக்கரான ஆற்காடு நவாப்பின் செல்வாக்கைக் குறைக்க வேண்டும் என்று அறிவுறுத்தியிருந்தார்.

வேலு நாச்சியாருக்கு மிகச் சரியான நேரத்தில் அயிதர் அலி உதவி செய்தார். வேலு நாச்சியாரின் படை சிவகங்கை வரும்வரை நடந்த சோழவந்தான், திருப்புவனம் போர்களில் வேலு நாச்சியார் வெற்றிப் பெற்றார். சிவகங்கைக்கு அவர் வந்தபோது, நவாப்பின் ஆளுநர் ஊரைவிட்டு ஓடியிருந்தார்.

இருபது வருடங்களுக்கு மேலாகச் சிவகங்கையின் மந்திரிப் பிரதானிகளான மருது பாண்டியரோடு தொடர்புடைய கள்ளிமந்தயம் தளவாய்க்குத் தெரியாத சிவகங்கை அரசாங்க ரகசியங்கள் ஏதுமில்லை. அவரது பேச்சுக்கு அரசர் வேங்கை பெரிய உடையணத் தேவன் மிகுந்த முக்கியத்துவம் தருவார்.

“சொல்லுங்கள் அம்மான்” என்றார் வேங்கை.

“ராஜா, சிவகங்கைப் போரைத் தொடங்கியது சின்ன மருதுதான். அவர் ஒருங்கிணைப்பிலும் வலிமையிலும் தான் நாம் போராடிக் கொண்டிருக்கிறோம். மருது அண்ணன்கள் பிடிபட்டு இருக்கிறார்கள் என்ற செய்தி நம்மை நிலைகுலையச் செய்கிறது. இனி, போரின் திசையை நீங்களே தீர்மானிக்க வேண்டும். நாம் உடனடியாகச் செய்ய வேண்டியது என்ன? அண்ணன்களைக் காப்பாற்றிக்கொண்டு வருவதா? இல்லை, இங்கிலீஷ் படையைத் தாக்குவதா?”

கூட்டம் அமைதியாக இருந்தது.

“நம் மந்திரிப் பிரதானிகளை மீட்பதுதான் நம் முதல் காரியம்” வேங்கையே பேசினார்.

“ஆம் ராஜா. மருது அண்ணன்கள் சங்கராபதிக் கோட்டையில் கைதியாக இருப்பதாகச் சொன்னீர்கள். சின்னக் கற்கோட்டைதான். கோட்டையை எளிதில் தாக்கலாம்தான். எனில், நாமனைவரும் இக்காட்டைவிட்டு வெளியேற வேண்டும். காட்டைவிட்டு நாம் வெளியேறப்போவது தெரிந்தால் புதுக்கோட்டை ஆட்கள் மோப்பம் பிடித்துக் கம்பெனியிடம் சொல்லிவிடுவார்கள். கர்னல் அக்கினியூ நம்மைப் பின்தொடர்வான். சங்கராபதிக் கோட்டைக்குப் போவதற்கு முன்பே நாம் கைது செய்யப்படலாம்.

அவர் பொருட்டு நாம் கைதாவதைவிட, தொடர்ந்து போர் நடத்த வேண்டும் என்றுதான் விரும்புவார். இப்போதைக்கு நாம் காட்டுக்குள் இருப்பதுதான் பாதுகாப்பு. வேண்டுமானால் பாளையங்கோட்டை சிறையில் இருந்து ஊமைத் துரையைக் காப்பாற்றிய பாண்டியன் சேர்வைக்காரன், குமாரசாமி நாயக்கன், போத்திப் பகடை மூவருக்கும் சொல்லிவிடுங்கள். எட்டு மாதமாக அவர்களைத் தேடி வெள்ளைக்காரர்கள் அலுத்துப் போய்விட்டார்கள். அவர்களைச் சங்கராபதிக் கோட்டைக்கு அனுப்பி, மருது அண்ணனைத் தப்ப வைக்க வழியிருக்கிறதா என்று பார்ப்போம்.”

வாராப்பூர், கோம்பை பாளையக்காரர்கள், மேலூர் குமாரத் தேவன், கோயம்புத்தூர் சேக் உசேன் என்று அடுத்தடுத்துப் பேசியவர்களும் சங்கராபதிக் கோட்டையை முற்றுகையிட வேண்டாம் என்றுதான் சொன்னார்கள். மருது பாண்டியர் எப்படியும் தப்பிவிடுவர். அவர்கள் தப்பி வரும்வரை, போரைத் தொடர மிச்சமிருக்கும் இந்தச் சிறு குழுவின் பாதுகாப்பு அவசியம் என்று முடிவு செய்தார்கள்.

ஆலோசனைக் கூட்டம் முடியும்போது, அந்தி சாய்ந்திருந்தது.

மேற்குத் திசையில் சத்தம் கேட்டது. எல்லோரும் திரும்பிப் பார்த்தார்கள். சூரியனின் மஞ்சள் ஒளியில் தெளிவாகப் பார்க்க முடியவில்லை. பாண்டிய நாயக்கரின் கறுப்புக் கோம்பை நாய், சத்தம் வந்த திசையை நோக்கி குலைத்துக்கொண்டே ஓடியது. எல்லோரும் எச்சரிக்கையானார்கள். அடர்ந்த காட்டிற்குள் ஓடிய நாயைப் பின்தொடர்ந்து, கவனமாகப் பெரிய உடையணன் நகர்ந்தார். கையில் நீளமான வேல் கம்பு. அவருக்கு இருபுறமும் வாளை உருவியபடி வீரர்கள்.

மற்றவர்களை உடன் வர வேண்டாமென்று சைகைக் காட்டியபடி, வேங்கை மெல்ல முன்னேறினார். தூரத்தில் நாய் ஊளையிடுகிற சத்தம் கேட்டது.

“ராஜா, மோசம் போய்விட்டோம்” பாண்டிய நாயக்கரின் பெருங்குரல் காட்டில் எதிரொலித்தது. கிழக்கிலிருந்து துப்பாக்கி ஏந்தியபடி, இங்கிலீஷ் தளபதி மெக்காலே ஓடிவந்தான். அவன் பின்னால் மலாயா வீரர்கள் வில் அம்புடன். மெக்காலே, சிறுவன் துரைசாமியைப் பாய்ந்து பிடித்தான்.

“அம்மான்” என்று துரைசாமி கத்தினான். வேங்கை தன் வீரர்களைத் தள்ளியிருக்கச் சொல்லிவிட்டு, முன்னால் வந்தார். சிறுவனின் நெற்றிப்பொட்டில் தளபதி மெக்காலே துப்பாக்கியை வைத்திருந்தான்.

“வேண்டாம் கர்னல் மெக்காலே. எனது மைத்துனனை ஒன்றும் செய்யாதீர்கள். சிறுவன் அவன். நீங்கள் என்ன செய்யச் சொல்கிறீர்களோ, அதைச் செய்கிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு, அசையாமல் நின்றார் வேங்கை.

காரன்வாலீஸ் கோட்டை, பினாங்குத் தீவு

மலாயா தீபகற்பத்தின் வடக்கு முனையில் பினாங்குத் தீவு இருக்கிறது. தீவில் உள்ள காரன்வாலீஸ் கற்கோட்டையின் வடக்கிலும், கிழக்கிலும் மலாயா வளைகுடா. தெற்கில் பிரின்ஸ் ஆப் வேல்ஸ் என்று புதிதாகப் பெயர் சூட்டப்பட்டுள்ள நகருக்குச் செல்லும் சாலை. மேற்கில் செயின்ட் ஜார்ஜ் தேவாலயமும் இங்கிலீஷ் குடியிருப்புகளும் இருந்தன.

டிசம்பர் மாத அதிகாலைக் குளிர் இன்று அதிகமாகவே இருக்கிறது. கடல் அலைகள் கோட்டையைச் சுற்றி அடுக்கி வைக்கப்பட்ட பனைமரக் கட்டைகளில் மோதிச் சத்தத்தை ஏற்படுத்தின. சுமத்திரா தீவிலிருந்து விலைக்கு வாங்கி வந்த நூறு அடிமைகளும், மலாக்கா தீவிலிருந்து வந்த ஜம்பது குற்றவாளிகளும் கோட்டையைச் சுற்றித் தினமும் பனைமரங்களை அடுக்கி வைக்கிறார்கள். அவ்வேலையைப் பினாங்கின் லெப்டினென்ட் கவர்னர் ஜார்ஜ் லெயித் மேற்பார்வை பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அவருக்கருகில் கையில் குறிப்புப் புத்தகத்துடன் மாஜிஸ்திரேட் ஜார்ஜ் கேண்டர் நின்றுகொண்டிருந்தார்.

கோட்டையில் தேங்காய், ஜாதிக்காய், அரிசி, மிளகு, கை வேலைப்பாடு செய்த துணி வகைகள், தகரம் இவற்றின் இருப்பு விபரங்கள் குறித்து லெப்டினென்ட் கவர்னரிடம் மாஜிஸ்திரேட் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். குற்றவியல் விசாரணை நடக்கும் போது மாஜிஸ்திரேட்டாகவும், மற்ற நேரங்களில் லெப்டினென்ட் கவர்னரின் உதவியாளராகவும் ஜார்ஜ் கேண்டர் பணியாற்றுவார்.

“யுவர் எக்ஸலன்ஸி, மெயின் லாண்டிலுள்ள இரண்டு தகரச் சுரங்கங்களை நம் துபாஷ் அண்ணாமலை செட்டியாரை நேரடியாகப் போய்ப் பார்த்து வரச் சொல்லலாம். ஏழு மைல் நீள அகலமுள்ள இந்தத் தீவிற்குள் நாம் இருக்கிறோம் இந்தச் சிறிய இடத்தில் நாம் தனியாகத் தகரச் சுரங்கம் தோண்ட வேண்டாம். மெயின் லாண்டில் சுல்தானின் தகரச் சுரங்கங்களிலேயே நிறையத் தகரம் கிடைக்கும். சுல்தானும் நாம் கேட்குமளவு தகரம் தரத் தயாராகயிருப்பார். செட்டியார் முதலில் சுல்தானின் சுரங்கங்களைப் பார்க்கட்டும். பின்பு சுல்தானிடம் கலந்து பேசுவோம். தகரத்தை நாம் இங்கிருந்து வாங்கி, கல்கத்தாவுக்கு அனுப்பலாம். தங்கம், வெள்ளி என்று நாணயம் அச்சிட்ட காலம்போய், இப்போது சாதாரண தகரம், நாணயம் செய்யும் உலோகமாகிவிட்ட காலம் வந்துவிட்டதே.”

லெப்டினென்ட் கவர்னரை இந்தத் தீவிற்கு அனுப்பும்போதே, கல்கத்தாவின் கவர்னர் ஜெனரல் வெல்லெஸ்லி மலாயாவிலிருந்து தகரம் வாங்கி அனுப்புவது பற்றித்தான் குறிப்பாகச் சொல்லியிருந்தார்.

*

“ஜார்ஜ், உனக்குப் பதவி உயர்வு கொடுத்து ஒரு முக்கியமான வேலையும் தரப் போகிறேன். நான் உன்னைத் தேர்வு செய்ததற்கு இரண்டு காரணங்கள். ஒன்று, ஸ்ரீரங்கப்பட்டணத்தில் திப்பு சுல்தானைக் கொன்றபோது அதில் உன்னுடைய பங்களிப்பு பற்றி உனது நேரடி மேலதிகாரியான லெப்டினென்ட் கர்னல் வில்லியம் மெடோஸ், எனது தம்பி லெப்டினென்ட் கர்னல் ஆர்தர் வெல்லெஸ்லியிடம் சொல்லியிருந்தார். நீதான் தைரியமாக ஸ்ரீரங்கப்பட்டணம் கோட்டைக்குள் முதல்

ஆளாக நுழைந்தாய் என்று என் தம்பி சொன்னான். அதைவிட ஸ்ரீரங்கப்பட்டணம் கோட்டைக்குள் இறந்து கிடந்த பிரேதங்களுக்குள் திப்புவின் சடலத்தை அடையாளம் காண்பித்தாய் என்றும் கேள்விப்பட்டேன்.”

“எஸ் யுவர் எக்ஸலன்ஸி. திப்புவை எனக்குத் தெரியும். ஒருமுறை கோயம்புத்தூருக்கு அருகில் பார்த்துப் பேசியிருக் கிறேன். அந்தச் சமயம் நான் திருவாங்கூர் ராஜாவைச் சந்திப்பதற்காகப் போய்க்கொண்டிருந்தேன். அப்போது திப்புசல்தான் திருச்சூர்க் கோட்டையை முற்றுகையிட முகாமிட்டிருந்தான். நானும் பத்து சோல்ஜர்களும் அந்த வழியாகப் போவதைப் பார்த்து, எங்களைப் பிரெஞ்சு சோல்ஜர்கள் கைது செய்து, திப்புவிடம் அழைத்துப் போனார்கள். நமது எதிரிகளான பிரெஞ்சுக்காரர்கள் திப்புவிடம் என்னைப் பற்றிச் சொல்லி இருப் பார்கள்போல. என்னைக் கோபமாகப் பார்த்தான்.

“யுத்தம் நடந்து கொண்டிருக்கும்போது எந்தத் தைரியத்தில் இந்தப் பக்கம் போகிறீர்கள் மிஸ்டர் ஜார்ஜ் லெயித்?”

“திப்பு, நீ எப்போதும் நிதானமாக நடந்துகொள்வாய் என்ற தைரியத்தில்.”

“நான் நிதானமாக நடக்கிறேன் என்று உனக்கெப்படித் தெரியும்?”

“எங்களைப் பிடித்தவுடன் சுன்னத் செய்யவில்லையே?”

“ஓ, இப்படி ஒரு பேச்சு பரவியிருக்கிறதா? நான் மட்டுமா செய்கிறேன்? உங்கள் சக ஐரோப்பியர்கள்? எனது அன்பு பிரெஞ்சு நண்பர் பாதர் லெனுவார், அவரிடம் யார் சிக்கினாலும் ஞானஸ்தானம் செய்து, கையில்

வேதப்புத்தகத்தைக் கொடுத்து விடுவார். போனால் போகட்டும் என்று என்னை மட்டும் பாதர் லெனுவார்விட்டு வைத்திருக்கிறார்” என்று சொல்லிச் சிரித்தான் திப்பு.

“எனது நோய்க்குச் சிகிச்சை எடுக்கத் திருவாங்கூர் போகிறேன்” என்று திப்புவிடம் சொன்னேன்.

எனது உடல்நிலை குறித்த மருத்துவக் குறிப்புகளையும் திப்புவிடம் காண்பித்தேன். அவன் வாங்கிப் பார்த்தான். மருத்துவக் குறிப்புகளை அவனோடு இருந்த பிரெஞ்சு டாக்டரும் பார்த்தான். இங்கிலீஷில் எழுதி இருந்ததை அந்தப் பிரெஞ்சுக்காரன் படிக்க முடியாமல் கஷ்டப்பட்டு எழுத்துக் கூட்டிப் படித்தான். என்னிடம் இருந்த மூக்குக் கண்ணாடியை அவனுக்குக் கொடுத்தேன். டாக்டர் அதை வாங்கிப் போட்டுக்கொண்டு, படித்துவிட்டுக் கடிதத்தைத் திரும்பக் கொடுத்தான். “மூக்குக் கண்ணாடியை எனக்குத் தருவாயா?” என்று கேட்டான். “வைத்துக் கொள்” என்று சொன்னேன். டாக்டர் என்ன படித்தானோ? எனக்குத் தெரியாது.

“இவன் சிகிச்சைக்குத்தான் போகிறான்” என்று திப்புவிடம் சொன்னான். திப்பு என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தான். “சிகிச்சைக்குத் தான் போகிறாய் என்று நீ கொண்டுவந்த காகிதம் சொன்னாலும், உனக்கெந்த நோயும் இல்லையென்று எனக்குத் தெரியும் எனது முகாமிலேயே இரு. உனக்கும் உனது நண்பர்கள் பத்துப் பேருக்கும் தனிக் கூடாரம் தரச் சொல்லுகிறேன்” என்று சொல்லி, ஒரு வாரம் தங்க வைத்தான். அதனால்தான் இறந்து கிடந்த பிணக்குவியலுக்குள் அவனைக் கண்டுபிடிக்க என்னால் முடிந்தது.”

“அவன் நல்லவன்தான். ஆனால் அவன் பிரெஞ்சுக்காரர்களுக்கு நெருக்கமானவன். அவனது இறப்பு நமக்குப் பெரும் நிம்மதி. கட்டபொம்மனும் இப்போது ஒழிந்தான். மருது பாண்டியர்கள், துந்தாஜி வாக், கோபால் நாயக்கன் என்று சில தொந்தரவுகள் இன்னும் இருக்கின்றன. சீக்கிரம் முடித்து வைக்க வேண்டும். இவர்களையும் முடித்துவிட்டோம் என்றால் ஜாதிக்காயையும் தகரத்தையும் இந்தியாவிற்குப் பெருமளவில் கொண்டு வந்துவிடலாம். மலாயாவின் கெடா (கடாரம்) சுல்தான் நமக்கு இணக்கமானவன்போலத் தெரிகிறான். அதேசமயம் சுல்தான், தாய்லாந்து இந்து அரசனோடும் நட்புறவில் இருக்கிறான். பௌத்த துறவிகளுக்கும் அனுசரணையாக இருக்கிறான்.

சுல்தானை நமது முழு கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டுவர வேண்டும். அதற்கு நீதான் சரியானவன். உனது நேர்மையும், திறமையும் எனக்குத் தெரியும். உள்ளூர் ஆட்சியாளர்கள் தரும் பரிசுப் பொருள்களுக்கு மயங்க மாட்டாய். யார் என்ன கொடுத்தாலும் அதைக் கம்பெனியில் சேர்த்துவிடுவாய். அதனால் தான் உனக்குப் பினாங்கின் லெப்டினன்ட் கவர்னர் பதவி தருகிறேன். பினாங்குத் தீவு நமது கட்டுப்பாட்டிற்கு வந்து இருபது வருடங்களாகிறது. ஆனால் கடல் கொள்ளையர்கள் பிரச்சினை இன்னும் தீர்க்கப்படவில்லை. இதுவரை ஒரு போரைக் கூட இந்தக் கோட்டை சந்தித்ததில்லை. இனிமேலும் சந்திக்காது என்று நினைக்கிறேன். அதனால் நீ அங்குப் போய் யுத்த பயமில்லாமல் கடல் கொள்ளையர்களை அடக்கி, வாணிபத்தை முழுதாகக் கவனிக்கலாம்” என்றார் கவர்னர் ஜெனரல் வெல்லெஸ்லி.

“யுவர் எக்ஸலன்ஸி, உங்களுக்குத் தெரியாதது இல்லை. கடல் கொள்ளையர்கள் தொந்தரவு பெரிதாக இருக்கும் என்று கேள்விப்பட்டேன்.”

“உண்மைதான். அவர்கள் மலாக்கா ஜலசந்தியில் அதிகமாகவே தொந்தரவு தருவார்கள். அவர்கள் நமது கப்பல்களைப் பார்த்துப் பயந்து ஒதுங்கும் காலம் வரையில் கடல்வழிப் போக்குவரத்து வேண்டாம். நமது வியாபாரப் போக்குவரத்து முழுவதும் பர்மா வழியாக, தரை வழியாகவே இருக்கட்டும். அந்தமான் நிக்கோபர் தீவுகளிலிருந்து நம் வீரர்களை அனுப்பி, கடல் கொள்ளையர்களை விரைவில் கட்டுப்படுத்துவோம்.”

*

கெடா சுல்தானுக்குக் கல்கத்தா கவர்னர் ஜெனரல் வெல்லெஸ்லியின் கடிதம் வந்து சேர்ந்தது. “புது லெப்டினென்ட் கவர்னர் ஜார்ஜ் லெயித், மெட்ராஸ் செயின்ட் ஜார்ஜ் கோட்டையில் பிறந்தவர். எனக்கு மிகவும் நெருக்கமானவர். அவர் பினாங்கிற்கு லெப்டினென்ட் கவர்னராக நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார்.”

ஜார்ஜ் லெயித் பினாங்கிற்கு வரும் தகவல், பாதிரியார்கள் மூலமாகவும் சுல்தானுக்குச் சொல்லப்பட்டிருந்தது.

*

“கிறிஸ்துமஸ்ஸிற்கு என்ன ஏற்பாடுகள் செய்திருக்கிறீர்கள், மாஜிஸ்திரேட்?” என்றார் லெப்டினென்ட் கவர்னர்.

ஜார்ஜ் கேண்டர், முந்தைய பினாங்கு லெப்டினென்ட் கவர்னரான மேஜர் ராஸ்

மெக்டொனால்டிடம் வேலை பார்த்தவர். சென்ற கிறிஸ்துமஸ் அன்று பழைய லெப்டினென்ட் கவர்னர் பெரும் ஆர்ப்பாட்டம் பண்ணிவிட்டார்.

“இந்த ஊர்க் கொசுக்கடியில் கிறிஸ்துமஸ் ஒரு கேடா?” என்று கத்தினார்.

விழாவிற்கு அழைக்கச் சென்ற மாஜிஸ்திரேட்டையும் மோசமாகத் திட்டினார். “பாதிரியின் பேச்சைக் கேட்டுக் கொண்டு, என்னை அழைக்க வந்திருக்கிறாயா? நீயெல்லாம் ஒரு மாஜிஸ்திரேட்? இந்த ஊரில் சீனாக்கார ஹக்காக்களை (புதுப் பணக்காரர்கள்) வளர்த்து விட்டவன் அல்லவா நீ? தீவில் சூதாட்டமும், வேசித்தனமும் வளர்ந்ததற்கு நீதான் காரணம். சீன மந்திரவாதிகளின் கையாள் நீ” என்று வாய்க்கு வந்தபடி, மாஜிஸ்திரேட்டைத் திட்டினார்.

கேண்டர் அமைதியாக நின்றார்.

“நீ போய் கிறிஸ்துமஸ் கொண்டாடு. ஐந்து பிள்ளைக்காரி மார்டினா ரோசல்ஸ், புருசனைச் சாகக் கொடுத்தவுடனே கல்யாணம் பண்ணியவள், புது மாப்பிள்ளையுடன் அங்கு வந்திருப்பாள். அவன் பேர் என்ன? ஜோன் டிம்மர்? அவன்தானே அவளது புதுக் கணவன்? என்னுடைய அனுமதி பெறாமல் அவன் பல்லக்கில் ஏறிச் சுற்றுகிறான். ஒரு நாள் வெள்ளைக் குதிரையிலும் அந்த ஜோன் டிம்மர் போனானாமே? வெள்ளைக் குடையும் பிடிப்பான். அவனிடம் சொல்லிவிடு. வெள்ளைக் குடை பிடித்தான் என்றால் அவனைப் பென்கொலனுக்கு நாடு கடத்திவிடுவேன்” என்று கர்ஜித்தார்.

கேண்டர் சிரித்துக்கொண்டார். “யுவர் எக்ஸலன்ஸி, உங்க ளால் யாரையும் பென்கொலனுக்கு நாடு கடத்த முடியாது. பென்கொலனுக்குத் தனி

லெப்டினென்ட் கவர்னர் இருக்கிறார். அவரும் நீங்களும், கல்கத்தா கவர்னர் ஜெனரலின் அதிகாரத்திற்குக் கட்டுப்பட்டவர்கள்” என்றார்.

“பென்கொலன் இல்லையென்றால் என்ன? எனது பெயரிலேயே ராஸ் ஜலேன்ட் தீவு இருக்கிறது, தெரியுமா உனக்கு?”

“தெரியும், யுவர் எக்ஸலன்ஸி. அந்தச் சிறிய தீவு அந்தமானில் இருக்கிறது.”

“அங்குக் கொண்டுபோய் ஜோன் டிம்மரை நான் காவலில் வைக்கலாம். அந்தமானுக்கும் பினாங்குக்கும் நான்தானே லெப்டினென்ட் கவர்னர்?”

“யெஸ், யுவர் எக்ஸலன்ஸி.”

“அவனிடம் சொல்லிவிடு.”

“யுவர் எக்ஸலன்ஸி, நீங்கள் கிறிஸ்துமஸ் கொண்டாட்டத்துக்கு வந்தால்தான் நன்றாகயிருக்கும்” என்றார் மறுபடியும்.

“எதற்காக?”

“பினாங்குத் தீவில் செயின்ட் ஜார்ஜ் பெயரில் புதிதாக, சர்ச் கட்ட உத்தேசித்திருப்பதாகப் பாதர் சொன்னார். சுல்தானையும் கிறிஸ்துமஸ் விழாவிற்கு அழைப்பதாக இருக்கிறார்.”

“என்னைக் கேட்காமல் எப்படி கெடா சுல்தானைப் பாதர் அழைப்பார்?”

“சென்ற வாரம் உங்களிடம் அனுமதி கேட்டாரே? நீங்கள்தான் துபாஷ் அண்ணாமலை செட்டியாரை விட்டு, சுல்தானுக்குக் கடிதம் எழுதச் சொன்னீர்களே?”

“ஓ, நான்தான் சொன்னேனா? சரி, மலாயா சுல்தான்கள் கவர்னர் எப்போது அழைப்பார் என்று காத்துக்கிடப்பவர்கள். நம் ஓயினும், கொழும்பு சாராயமும், பளபளக்கும் சீன பீங்கானில் பரிமாறும் மாட்டுக்கறியும் செய்யும் மாயாஜாலம்.”

மாஜிஸ்திரேட், எப்படியாவது லெப்டினென்ட் கவர்னரிடம் பேசி வழிக்குக் கொண்டு வரலாம் என்று முயற்சித்தார். ஆனால், கிறிஸ்துமஸ் விழாவில் கவர்னர் கலந்துகொள்ளவில்லை. மறுநாள் கல்கத்தா கவர்னர் ஜெனரலுக்கு ரகசியக் கடிதம் அனுப்பப்பட்டது.

அடுத்த சில வாரங்களில் கல்கத்தாவிலிருந்து ஐநூறு இங்கிலீஷ் வீரர்களுடன் ஒரு கப்பல் வந்தது.

பினாங்கின் லெப்டினென்ட் கவர்னர் ராஸிடம் கடிதம் தரப்பட்டது. கடிதத்தைப் படித்த ராஸ் தனது பதவியை ராஜினாமா செய்வதாகச் சொன்னார். லெப்டினென்ட் கவர்னர் ராஸை பென்கோலன் அழைத்துச் சென்று, அங்கிருந்து லண்டன் கிளம்பிய கப்பலில் ஏற்றினார். பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்ட ராஸ், லண்டன் போய்ச் சேர்ந்தார்.

சென்ற கிறிஸ்துமஸ் இப்படி ஆகிவிட்டதால், இந்த ஆண்டுப் புதிய லெப்டினென்ட் கவர்னரின் கிறிஸ்துமஸ் எப்படி இருக்குமோ என்று யோசித்தபடி, எதுவும் முன்கூட்டியே கேட்காமல் இருந்தார் மாஜிஸ்திரேட் புதிய லெப்டினென்ட் கவர்னரும் இங்கு வந்ததிலிருந்து மத விவகாரத்தில் பட்டும்படாமலும்தான் இருக்கிறார். ஆனால், ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் சர்வீசிற்கு வராமல் இருப்பதில்லை. சர்ச்சில் நடக்கும் ஞானஸ்தானங்கள், திருமணங்களுக்குக் கட்டாயம் வருகிறார். பாதிரிகள் பொது மக்களுக்கு வட்டிக்குப் பணம் தரக் கூடாது, லேவாதேவி பண்ணக் கூடாது, பொதுமக்களின்

பொருள்களை அடமானம் வாங்கக் கூடாது என்று மட்டும் கட்டுப்படுத்துகிறார்.

பாதிரிகள், சுல்தானைப் பார்க்கப் போகும்போது அவர் களுடன் சிப்பாய்களைத் துணைக்கு அனுப்பக் கூடாது என்றும் சொல்லிவிட்டார்.

குறிப்பாக, மலாக்காவிலிருக்கும் போர்ச்சுகீசியர்களின் மத குருக்களான கத்தோலிக்கப் பாதிரிகளிடம் முந்தைய பினாங்கு லெப்டினென்ட் கவர்னர்கள் போல் புதிய லெப்டினென்ட் கவர்னர் தனது வெறுப்பைக் காண்பிப்பதில்லை.

இங்குள்ள பிராட்டஸ்டன்ட் பாதிரிகளுக்கு எரிச்சலாக இருந்தாலும், கல்கத்தா கவர்னர் ஜெனரல், வெல்லெஸ்லி ஜார்ஜ் லெயித்மீது யார் புகார் சொன்னாலும், புகார் சொன்னவர் மீதுதான் கடுமை காண்பிப்பார் என்பதால், பிராட்டஸ்டன்ட் பாதிரிகள் பொறுமையாக இருக்கிறார்கள் என்பதை மாஜிஸ்திரேட் அறிவார்.

ஜார்ஜ் லெயித், மெட்ராஸ் செயின்ட் ஜார்ஜ் கோட்டையில் எழுத்தராக இருந்த சீனியர் ஜார்ஜிற்குப் பிறந்தவர். மெட்ராஸ் செயின்ட் ஜார்ஜ் கோட்டையில் பிராட்டஸ்டன்ட் மதம் தீவிரமாகக் கடைபிடிக்கப்படுவதில்லை. ஆற்காடு நவாப், ஆர்மீனியர்கள், மராட்டியர்கள், காளிகாம்பாள் கோயில் பூசாரிகள், கத்தோலிக்கப் பாதிரிகள் என்று பலர் மெட்ராஸ் கோட்டைக்குள் வந்துபோவார்கள். அந்தச் சூழலில் வளர்ந்தவர் ஜார்ஜ் லெயித்.

பினாங்கிற்கு வந்ததிலிருந்து காரன்வாலீஸ் கோட்டையைச் சுற்றிப் பனைமரக் கட்டைகளை அடுக்கி, கோட்டையைப் பலப்படுத்திக் கொண்டிருப்பதில்தான் அவரது முழு நேரமும் செலவாகிறது. ஒன்றிரண்டு முறை

கல்கத்தா கவர்னர் ஜெனரல் அறிவுறுத்தியபடி தகரச் சுரங்கம் பற்றி, கெடா சுல்தானிடம் பேசியிருக்கிறார்.

மாஜிஸ்திரேட் எப்படியாவது லெப்டினென்ட் கவர்னரின் மனதைக் கரைத்து, பிராட்டஸ்டன்ட் பாதிரிகளுடன் அவர் நட்புறவாக இருக்கும்படி பார்த்துக்கொள்ள முயன்றார். பாதிரி களின் செல்வாக்கு ஒன்று பணத்தால் உயரும் அல்லது பயத்தால் உயரும் என்பதை மாஜிஸ்திரேட் நன்கறிவார்.

“யுவர் எக்ஸலன்ஸி, நமது கோட்டைக்குள்ளிருக்கும் சர்ச்சிற்கு அமானுஷ்ய சக்தியிருக்கிறது. பலர் சொல்லிக் கேள்விப் பட்டிருக்கிறேன். அதற்கு நானும் சாட்சியாக இருக்கிறேன்.”

“வாட்?”

“யுவர் எக்ஸலன்ஸி, நமது சர்ச்சிற்கு முன்பாக நிற்கும் இரண்டு சிங்கங்களைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டும். அமாவாசை இரவில் அவையிரண்டும் கிளம்பி, கடலுக்குள் உலாச்சென்று வருகின்றன. அமாவாசை இரவு முழுவதும் சிங்கங்களின் உறுமல் கேட்கும்.”

“கேள்விப்பட்டேன். சிலர் என்னிடம் சொன்னார்கள்.”

“அதைவிட யுவர் எக்ஸலன்ஸி, அதோ தூரத்தில் தெரிகிறதே, ஸ்ரீரம்பாய் பீரங்கி.”

“அங்குப் போகக் கூடாதாமே?”

“யெஸ் யுவர் எக்ஸலன்ஸி. நானும் இரண்டு வருசமாக இங்கு இருக்கிறேன். அந்தப் பீரங்கி இருக்கும் இடத்திற்குப் போனதில்லை.”

“இந்தப் பிணாங்குத் தீவில் நிறைய மர்மங்கள் இருக்கின்றன ஜார்ஜ் கேண்டர். அதைவிட இதோ, நம் கண்பார்வை தூரத்தில் தெரிகிற ஜெர்ஜா தீவு.”

“வேண்டாம் யுவர் எக்ஸலன்ஸி. ஜெர்ஜா தீவு பற்றிப் பேச வேண்டாம். பார்த்தீர்களா, திடீரென மேகம் கறுக்கிறது. குளிர்காற்று வேகமாக வீசுகிறது. நாம் சர்ச்சிற்குள் சென்று உட்காருவோம்.”

“இவர்கள்?”

வேலை செய்து கொண்டிருந்த மலாக்கா தண்டனைக் குற்றவாளிகளையும், சுமத்திரா தேசத்து அடிமைகளையும் சுட்டிக் காட்டிக் கேட்டார்.

“அவர்கள் வேலை பார்க்கட்டும். ஏற்கெனவே மலாக்காவில் தூக்குக் கயிற்றுக்குத் தப்பியவர்கள்தான். செத்துப்போனவர்களின் கணக்கில் உள்ளவர்கள்.”

லெப்டினென்ட் கவர்னர் ஜார்ஜ் லெயித் முன்னே செல்ல, மாஜிஸ்திரேட் ஜார்ஜ் கேண்டர் அவரைப் பின்தொடர்ந்தார். இருவரும் முன்னும் பின்னுமாகத் தேவாலயத்திற்குள் சென்றார்கள். கிறிஸ்துமஸ் விழாவிடக்காக இரண்டு பேர் தோரணம் கட்டிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

துபாஷ் அண்ணாமலை செட்டி தேவாலயத்திற்குள் வந்தார். கவர்னரை வணங்கினார். பச்சை வெல்வெட் துணியில் கட்டிய ஒரு பொட்டலத்தை லெப்டினென்ட் கவர்னரிடம் காண்பித்தார். வெல்வெட் துணியின் பச்சை நிறத்தைப் பார்த்ததும் லெப்டினென்ட் கவர்னர் தொப்பியைக் கழற்றி மரியாதை செய்தார். மாஜிஸ்திரேட் முழங்காலிட்டார். லெப்டினென்ட் கவர்னர் இரு கைகளையும் சேர்த்து, பொட்டலத்தை வாங்கினார். கல்கத்தா கவர்னர் ஜெனரலின் தங்கத்திலான லட்சினை

பொட்டலத்தின்மீது மின்னியது. அதில், “டிசம்பர் மாதம் கிறிஸ்துமஸிற்கு இரண்டு நாளுக்கு முன்பு கடிதத்தைப் பிரித்துப் படிக்கவும்” என்று எழுதியிருந்தது.

“ஓ, இன்று பிரித்துப் பார்க்க வேண்டிய கடிதம்தான்” என்றார் ஜார்ஜ்.

*

பினாங்கின் கவுன்சில் கூட்டம் உடனடியாகத் தேவாலயத் திற்குள் கூடியது. மாஜிஸ்திரேட், லெப்டினென்ட் கவர்னர் இருவர் மட்டுமே கவுன்சில் உறுப்பினர்கள் என்பதால் இருவரும் கடிதத்தைப் பிரித்துப் படிக்க முடிவு செய்தனர். பச்சை வெல்வெட் துணிப்பைக்குள் இருந்த சிவப்பு வெல்வெட் துணிப் பையையும் ஒரு கத்தரிக்கோலையும் கொடுத்துவிட்டு, அண்ணாமலை செட்டி வெளியே சென்று நிற்குகொண்டார்.

சிவப்பு வெல்வெட் பொட்டலத்தைக் கத்தரிக்கோலால் கத்தரித்த கவர்னர், கடிதத்தை வெளியே எடுத்தார். கடிதத்தைப் பிரித்தவுடன் அதிலிருந்து சந்தனம், அத்தர் வாசனை வந்தது. கடிதத்தின் வாசகங்களைப் படித்த கவர்னர் சிறிதுநேரம் யோசனை யில் ஆழ்ந்தார். மாஜிஸ்திரேட்டிடம் கடிதத்தை நீட்டினார். மாஜிஸ் திரேட் படித்தார். படித்துவிட்டு லெப்டினென்ட் கவர்னரைப் பார்த்தார்.

“சிவகங்கை அரசன் வேங்கை பெரிய உடையணத் தேவன், அவனுடைய கூட்டாளிகள் பற்றி உங்களுக்குத் தெரியுமா?”

பதற்றத்தில் மாஜிஸ்திரேட், “யுவர் எக்ஸலன்சி” என்று விளிக்கக்கூட மறந்து, கவர்னரை நேரடியாகக் கேட்டுவிட்டார்.

“யெஸ், தெரியும். விஷயம் மிகவும் ரகசியமானது. நம்மிடம் கவர்னர் ஜெனரல் கருத்துக் கேட்டிருக்கிறார். இதே போன்ற கடுதாசி பென்கோலனுக்கும் போயிருக்கும் என நினைக்கிறேன்.”

“நாம் கவர்னர் ஜெனரலுக்கு உடனே பதில் எழுத வேண்டுமே?”

“அதற்குமுன் ஜெர்ஜா தீவிற்குப் போய் வருவோம், இப்போதே” லெப்டினென்ட் கவர்னர் சொன்னதும், “ஜெர்ஜா தீவிற்கா? அதுவும் இப்போதேவா? வாய்ப்பில்லை யுவர் எக்ஸலன்ஸி. மனிதர்களை உண்ணும் காட்டுமிராண்டிகள் வாழ்வதாகச் சொல்லப்படும் தீவு. காட்டு விலங்குகள் கத்தும் சத்தம்கூட இங்கிருந்தே லேசாகக் கேட்கிறது பாருங்கள். கட்டாயம் நாமிருவரும் அங்குப் போய்த்தான் ஆக வேண்டும் என்றால் கொஞ்சம் பொறுமை காக்க வேண்டும், யுவர் எக்ஸலன்ஸி. சீனத்து மந்திரவாதிகளை அழைத்துக் கேட்போம். அவர்கள் சொல்லும் நேரத்தில்தான் போக வேண்டும். சுல்தானிடம் துணைக்கு ஆட்கள் வாங்குவோம். பின்பு போகலாம்” என்றார் மாஜிஸ்திரேட்.

“இல்லை, அதற்கு நேரமில்லை. வெளியே நிற்கும் அண்ணா மலை செட்டியாரைக் கூப்பிடு.”

“யுவர் எக்ஸலன்ஸி, மன்னிக்க வேண்டும். கவுன்சில் கூட்டம் இன்னும் முடியவில்லை. நான் உங்களுக்கு உதவியாளன் என்றாலும் இந்தக் கோட்டையில் செகண்ட் (கவர்னர் இறந்துவிட்டால் உடனடியாக செகண்ட் பதவியில் இருப்பவர் கவர்னராகப் பொறுப்பேற்பார்.) நான்தான். நீங்களும் நானும் சேர்ந்ததுதான் கவுன்சில். நாம் இருவருக்கும் ஒத்த

கருத்து இருந்தால்தான் இதில் முடிவெடுக்க முடியும். நீங்கள் சொல்லும் கருத்திற்கு நான் உடன்படவில்லை.”

“காரணம்?”

“நான் வேங்கை பெரிய உடையணத் தேவன் மற்றும் அவனது கூட்டாளிகள் பற்றி உங்களிடம் கேட்டேன். உங்களுக்கு அவர்களைப் பற்றிக் கட்டாயம் தெரியும் என்று நினைக்கிறேன். நீங்கள் எனக்கு அவர்களைப் பற்றிச் சொல்லாமல் மறைக்கிறீர்கள். இந்தத் தீவில் யாரை அனுமதிப்பது என்று நம் கவுன்சில்தான் முடிவு செய்யும். நீங்கள் மட்டும் தன்னிச்சையாக முடிவு செய்ய முடியாது.”

“ஓ, அப்படியா? உனக்கு எல்லாம் விளக்கமாகச் சொன்னால்தான் ஒத்துழைப்பாயா? பார்க்கிறாயா? என்ன நடக்கப் போகிறது என்று? என்னை பழைய லெப்டினென்ட் கவர்னர், அந்தப் பைத்தியக்காரன் என்று நினைத்தாயா? இங்கிலீஷ் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி பெரும் ராட்சச அமைப்பு. கம்பெனியில் வேலைப் பார்க்கும் ஒவ்வொரு நாயிடமும் கம்பெனி எல்லாவற்றையும் விளக்கிச் சொல்லாது. மாஜிஸ்திரேட் மடையனே, நீ என்னுடன் ஒத்துழைக்கிறாயா? இருட்டுச் சிறையில் அடைபடப் போகிறாயா?”

“யுவர் எக்ஸலன்ஸி, என்னை மன்னியுங்கள்.”

“நல்லது. தூக்கிற்குத் தப்பிய எழுபத்தி மூன்று பேர் கொதிக்கும் எண்ணெய்ச் சட்டியிலிருந்து எரியும் அடுப்பில் குதிக்கிறார்கள்.”

“யுவர் எக்ஸலன்ஸி, ஒரு தாழ்மையான யோசனை. நாம் ஜெர்ஜா தீவிற்குப் போகாமல், இங்கிருந்தே நச்சுக்குழாயை (தொலைநோக்கி) வைத்து, அங்கு நடப்பதைப் பார்த்துக் கொள்வோமே? இரண்டு

வாரங்களுக்கு முன்பு அங்குப் போய்வந்த ஒரு சீன மந்திரவாதியை எனக்குத் தெரியும். அவனிடம் அங்கிருக்கும் நிலை பற்றிக் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்கிறேன். அந்தச் செய்திகளை வைத்து, கல்கத்தாவிற்குப் பதில் கடிதம் எழுதுவோம்.”

“சரி, அண்ணாமலை செட்டியைக் கூப்பிடு.”

உள்ளே வந்துநின்ற அண்ணாமலை செட்டியிடம் கவர்னர் கேட்டார்.

“உனக்குப் பூர்வீகம் சிவகங்கைதானே?”

“ஆம், கவர்னர் துரை. சிவகங்கைப் பக்கம் கானாடுகாத்தான்” என்றார் அண்ணாமலை செட்டி.

“சரி, இந்த ஸ்ரீரம்பாய் பீரங்கியிடம் போயிருக்கிறாயா?”

“தூரத்திலிருந்து பார்த்திருக்கிறேன், கவர்னர் துரை. அது ஒலாந்தாக்காரர்களுடையது (டச்சுக்காரர்கள்). அவர்கள் கெடா சுல்தானுக்கு அன்பளிப்பாகக் கொடுத்தது. இந்தப் பிராந்தியத்திலுள்ள பெரிய பித்தளை பீரங்கி. அதிலுள்ள சிங்கங்கள் அமாவாசை தினத்தன்று.”

“போதும். உங்கள் சூலியா (சோழியா) தெருவில் வெளியூர் ஆட்கள் தங்குவதற்கு ஏற்ற பெரிய வீடு ஒன்று வேண்டும்.”

அதுவரை அமைதியாக நின்றிருந்த மாஜிஸ்திரேட், லெப் டினென்ட் கவர்னரை எதிர்த்துப் பேச முடிவு செய்தார்.

“யுவர் எக்ஸலன்ஸி, கவுன்சில் கூட்டத்தில் நாம் பேசி யதற்கு மாறாக இங்கு நடந்துகொள்கிறீர்கள். ஜெர்ஜா தீவில் இறக்கி விடப்பட வேண்டிய எழுபத்தி

மூன்று பேரைப் பற்றி நாம் முழுவதுமாக விவாதிக்கவில்லை. என்னிடம் முழுதாகச் சொல்ல மறுக்கிறீர்கள்” என்றார் மாஜிஸ்திரேட்.

லெப்டினென்ட் கவர்னர், தனது பாதுகாவலரைப் பார்த்து, இங்கிலீஷ் கொடியைக் கொண்டு வரச் சொன்னார். கவர்னருக்குப் பின்னால் ஒருவன் கொடியைத் தூக்கிப் பிடித்தான். ஒருவன் விசில் ஊதினான். ராணுவ உடுப்பு அணிந்தவர்கள் அட்டென்ஷனில் நின்றனர். ஒருவன், “லாங்க் லிவ் தி கிங் ஆப் இங்கலண்ட்” என்று கத்தினான்.

“ஜார்ஜ் அலெக்சாண்டர் வில்லியம் லெயித், பினாங்கு என்றும் பிரின்ஸ் ஆப் வேல்ஸ் தீவு என்றும் அழைக்கப்படும் இந்தத் தீவின் லெப்டினென்ட் கவர்னர் என்ற அதிகாரத்தில், எனது உத்தரவிற்குக் கட்டுப்பட மறுக்கும் ஜார்ஜ் கேண்டரை, மாஜிஸ்திரேட் பதவியிலிருந்தும், கவர்னரின் உதவியாளர் பதவியிலிருந்தும் நீக்குகிறேன். பதவியிலிருந்து நீக்கப்பட்டதால் இவரது மாஜிஸ்திரேட் அங்கியையும், இவர் கையிலிருக்கும் கம்பெனிச் சின்னம் பொறித்த சந்தனக் கைத்தடியையும் பறிமுதல் செய்ய உத்தரவிடுகிறேன். ஜார்ஜ் கேண்டரை கைது செய்து வெடிமருந்து கிட்டங்கிக்குக் கீழேயுள்ள இருட்டறையில் அடைத்து வைக்கவும் உத்தரவிடுகிறேன்.”

கவர்னர் உத்தரவிட்டதும், பாதுகாவலர்கள் மாஜிஸ்திரேட்டிடம் இருந்த சந்தனக் கைத்தடியை வாங்கிக்கொண்டு, அவரைக் கைது செய்து, அழைத்துச் சென்றார்கள்.

அண்ணாமலை செட்டியாரைப் பார்த்த லெப்டினென்ட் கவர்னர், “உங்கள் ஊர் அரசன் தூக்கில் தொங்கியிருக்கலாம்” என்றார்.

சக்கந்தி

“ஊமைத்துரையும், சிவத்தையாவும் எங்களிடம் அடைக்கலம் தேடி வந்துள்ளார்கள். அவர்களை ஒப்படைக்க முடி யாது” என்று திருநெல்வேலி கலெக்டர் ஜாஷிங்டனுக்கும், ராமநாதபுரத்தில் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் பிரதிநிதியாகயிருந்த கர்னல் மார்ட்டின்ஸிற்கும் வேங்கை பெரிய உடையணன் கடிதம் எழுதினார்.

ஐந்தாறு மாதங்களுக்கு முன்புவரை, “சக்கந்தியிலிருந்து வருகிறேன்” என்று யாராவது சொன்னாலே, சொல்கிற இடத்தில் அவருக்குப் பெரிய மரியாதை கிடைக்கும். சிவகங்கை அரச குடும்பத்தோடு சம்பந்தம் செய்துகொள்ளும் அளவு செல்வாக்கு உள்ளவர் பிறந்த ஊர். சிவகங்கை அரசி வேலு நாச்சியாரின் அம்மா பிறந்த ஊர். வேலு நாச்சியாரின் மருமகனும் சிவகங்கை ராஜாவுமான வேங்கை பெரிய உடையண தேவன் பிறந்த ஊர்.

சிவகங்கையிலிருந்து ஆறு மைல் தூரத்திலுள்ள சக்கந்தியைச் சுற்றி, மூன்று பெரிய குளங்கள். ஒரு குளம் குடிக்கத் தண்ணீருக்கு. ஒரு குளம் ஆடு, மாடுகள் குளிக்க, துணி துவைக்க. இன்னொன்று, குளத்திற்குப் போகிறவர்கள், ‘கால் கழுவ’.

மார்கழி என்றாலே அதிகாலையில் செட்டியார் வீட்டிலிருந்து கிளம்பும் பஜனை பாடுவோர், பளபளவென்று விடியும்போது அய்யர் வீட்டில் வந்து நிற்பர். அய்யர் வீட்டில் தரும் பட்சணங்களைச் சாப்பிட்டுவிட்டு, சிவகங்கை ராஜா வேங்கை வீட்டிற்கு வந்தால், அன்றைக்கு வயல்களில் யார் யாருக்கு என்னென்ன வேலை என்று கார்வார்கள் (காரியதரிசிகள்) சொல்லுவார்கள். மார்கழி மாதம் பெரும்பாலும் நெல்

அறுவடைக்காலமாக இருக்கும். நெல் அறுவடை முடிந்த நிலத்தில் இருக்கும் ஈரத்தை அனுசரித்து, பயிறு கைவிதைப்பு செய்யும் காலமாகவும் இருக்கும்.

இந்த வருட மார்கழி, சென்ற மார்கழிபோல் இல்லை. வயல்களில் ஈரம் இருந்தாலும் நெல் அறுவடையும் இல்லை. பயிறு கைவிதைப்பும் விடவில்லை. ஆனி மாதம் நாற்றங்காலுக்குத் தயாராகும்போதே சிவகங்கையில் போர் மேகங்கள் சூழ்ந்து விட்டன. ஊமைத் துரையும், சிவத்தையாவும் பாஞ்சாலங்குறிச்சிப் போரில் தோற்று, சிவகங்கை வந்துவிட்டார்கள்.

பாஞ்சாலங்குறிச்சிக்கு அடுத்து சிவகங்கைக்கு வெள்ளைக் காரர்கள் வருவார்கள் என்பது உறுதியாகிவிட்டது. சிலர் மட்டும், 'அப்படி நடக்காது' என்றார்கள். வெள்ளைக்காரர்கள், மருது பாண்டியர்மீது மரியாதை உள்ளவர்கள். அவர்களுடன் நட்பாக இருப்பவர்கள். ஊமைத் துரையையும், சிவத்தையாவையும் பிடித்துத் தரும்படி மருது பாண்டியருக்கும், ராஜா வேங்கை பெரிய உடையணத் தேவருக்கும் கடிதம் எழுதுவார்கள். ஒருவேளை நேரடியாகவே ஊமைத் துரைக்கும் சிவத்தையாவுக்கும், 'அபய நிருபம்' (பயப்படவேண்டாம். உங்களைத் தண்டிக்க மாட்டோம். வந்து எங்களைச் சந்தியுங்கள்.) எழுதினாலும் எழுதுவார்கள் என்று நம்பினர்.

வெள்ளைக்காரர்கள் ஊமைத் துரைக்கு அபய நிருபம் எழுதவில்லை. வேங்கை பெரிய உடையணத் தேவனுக்குத் திருநெல் வேலி கலெக்டரும், கர்னல் மார்க்வினஸும் மிரட்டல் கடிதம் எழுதினார்கள். மருது பாண்டியரின் ஆலோசனைப்படி வேங்கை பதில் கடிதம் அனுப்பினார்.

இந்த விஷயங்கள் வெளியில் பரவின.
ராமநாதபுரம் அமல்தார் (நிலவரி வசூலிப்பவர்)
ஜெகன்நாத அய்யர், ராமநாதபுரம் சீமை முழுவது முள்ள
கார்வார்களுக்கும் அம்பலக்காரர்களுக்கும் மகா
நாட்டார் களுக்கும் கடிதம் எழுதினார்.

“நமது ராமநாதபுரம் சீமையிலும் அருகிலுள்ள
சிவகங்கைச் சீமையிலும் உள்ள நிலைமைகள்
உங்களுக்கு நன்றாகத் தெரிந்திருக்கும்.
பாஞ்சாலங்குறிச்சி கட்டபொம்மனின் தம்பிகள் ஊமைத்
துரை கட்டபொம்மனும், சிவத்தையா கட்டபொம்மனும்
நமது சகோதர சீமையான சிவகங்கைச் சீமைக்கு
வந்திருக்கிறார்கள். ராஜா பெரிய உடையணத் தேவரும்,
சிவகங்கைப் பிரதானிகள் மருது பாண்டியரும்,
கட்டபொம்மன்கள் இருவருக்கும் அபயம் தர முடிவு
செய்துள்ளார்கள். யுத்த காலத்தில் வீரர்கள்
தேவைப்படும்போது நீங்கள் அனுப்பி வைக்க வேண்டி
இருக்கும். வீரர்கள் தங்களின் விவசாய வேலைகளை
விட்டுவிட்டு, கிடைக்கும் ஆயுதங்களுடன் கிளம்பி
வருவார்கள்.

நம் சீமையில் விவசாயக் குடிகளே வீரர்களாகக்
களம் காண்பவர்கள். இந்த ஆண்டு நம் குடி படைகள்
விவசாயம் செய்தால், வெள்ளைக்காரன் ஊருக்குள் வந்து
பயிர்களை அழிமாந்திரம் செய்வான். வைக்கோல்
படப்புகளை எரிப்பான். வீட்டிலிருக்கும் நெல்லை
அள்ளிக்கொண்டு போவான். விளை நிலங்களுக்குத் தீ
வைப்பான். ஆகவே இந்த வருடம் பயிர் செய்ய
வேண்டாம். வீடுகளிலுள்ள வேல்,வளரி, கத்தி, ஈட்டி,
சிலம்புக் கம்புகளைத் தயாராக வையுங்கள். நாட்டுத்
துப்பாக்கி வைத்திருப்பவர்கள், துப்பாக்கிகளை
ஆசாரிகளிடம் கொடுத்து சரி பண்ணி வையுங்கள்.
துப்பாக்கிகளுக்கு எண்ணெய் போட்டு வையுங்கள்.

நம் அமல்தார்களுக்கு முக்கியமான வேலை ஒன்று இருக்கிறது. நம் சீமை ஆள்கள் யாரும் வெள்ளைக்காரர்களின் படைகளில் இதுவரை சேர்ந்தது இல்லை. தற்போது நம்மிடையே கிளம்பியுள்ள துரோகிகள் மூலம் வெள்ளைக்காரர்கள் சீமை ஆட்களை அவர்கள் படையில் வீரர்களாகச் சேர்க்க முயற்சிப்பார்கள். அதைக் கவனமாகக் கண்காணிக்க வேண்டும். எங்காவது ஆள்கள் சேர்ப்பதாகத் தெரிந்தால் உடனே தகவல் தர வேண்டும். செய்திகளை எழுத்து மூலமாக அனுப்ப வேண்டாம். பிராமணர்கள் மூலம் வாய்வார்த்தையாக அனுப்பவும்.

இந்த வருசம் கண்மாய்களை ஆழப்படுத்துதல், வரத்துக் கால்வாய்களைத் தூர் வாருதல் போன்ற குடிமராமத்து வேலை செய்ய வேண்டாம். கிராமக் குளங்களில் குளித்துவிட்டு வருபவர்கள், குளத்தைவிட்டு வெளியே வரும்போது இரு கை அளவு மண்ணெடுத்துக் கரையில் போட்டு குளத்தை ஆழப்படுத்தும் நம் நடைமுறையை நிறுத்த வேண்டாம். வழக்கம் போல் அது நடக்கட்டும். கல்யாணம், காட்சிகள் சிக்கனமாக நடக்கட்டும். ஜல்லிக்கட்டு, மாப்பிள்ளை கல் தூக்கும் நிகழ்ச்சிகள் தடையின்றி நடக்கட்டும்.”

இந்தக் கடிதங்கள் சீமையிலுள்ள முக்கியஸ்தர்களுக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டன. கடிதத்தை எடுத்துச் சென்ற சக்கரவர்த்தி அய்யர் என்ற பிராமணன், புதுக்கோட்டைப் படையிடம் அகப்பட்டுக் கொண்டான்.

இதுவரை எத்தனை பேருக்கு கடிதம் கொடுத்தான் என்று அவனிடம் மிரட்டிக் கேட்டாலும், “சொல்ல மாட்டேன்” என்று பிடிவாதம் பிடித்தான். புதுக்கோட்டைத் தளபதி நடத்திய விசாரணையின்போது, அவனுடன்

இருந்த வெள்ளைக்காரன் பொறுமையிழந்து பிராமணனை அடிப்பதுபோல் எழுந்தான். பின்பு என்ன நினைத்தானோ, “இந்தப் பிராமணனை அடித்தால் பிரம்மஹத்தி தோஷம் என்பீர்களே? கடிதத்தை வாங்கிக்கொண்டு விரட்டிவிடுங்கள்” என்று சொல்லிவிட்டான். அந்தப் பிராமணனின் வீடு சக்கந்தி குளத்துமேட்டில் பிள்ளையார் கோயிலுக்கு எதிரில் இருந்தது.

அங்கு ஒரு கூட்டம் கூடியிருந்தது.

அமல்தார் ஜெகன்நாத அய்யரின் மனைவி பத்மாசினி, திருப்புல்லாணியிலிருந்து கிளம்பி வந்து, சக்கரவர்த்தி அய்யரின் வீட்டில் தங்கியிருக்கிறாள். ராமநாதபுரத்திலிருந்த அமல்தார் ஜெகன்நாத அய்யரை கர்னல் மார்டின்ஸ் பிடித்து எங்கோ அனுப்பிவிட்டான். முதலில் பத்மாசினி, ஜெகன்நாத அய்யரை சேதுபதி முத்து ராமலிங்கத்தோடு சேர்த்து, திருச்சிராப்பள்ளிக் கோட்டையில் மார்டின்ஸ் அடைத்து வைத்திருப்பான் என நினைத்தாள்.

மூன்று மாதக் குழந்தையாக இருந்தபோதே முத்து ராமலிங்கம், ராமநாதபுரம் சேதுபதியாக நியமிக்கப்பட்டார். குழந்தையாக இருந்த இளவரசன் சார்பில் அவரது தாயார் அரசாட்சி நடத்தினார். ராணி அடிக்கடி வெளியூர் செல்வதோ, தர்பாரில் உட்கார்ந்து நீதி பரிபாலனம் செய்வதோ சரியாக இருக்காது என்பதால் ராணிக்கு உதவியாகத் திருப்புல்லாணி வெள்ளையன் சேர்வைக்காரர் பிரதானியாக இருந்து செயல்பட்டார்.

பிரதானியின் சொந்த ஊரான திருப்புல்லாணியின் அக்கிர காரத்தில் குடியிருந்த சிறுவன் ஜெகன்நாதனை, வெள்ளையன் சேர்வைக்காரன் சேது நாட்டின்

அரண்மனையில் வேலைக்குச் சேர்த்துவிட்டார். அந்த நேரத்தில்தான் மருது சகோதரர்களும் சேதுபதியிடம் வேலைக்குச் சேர்ந்திருந்தார்கள். சிறுவர்களான மூவரும் மிகவும் சுறுசுறுப்பாகப் பணியாற்றினர். சிவகங்கைச் சீமையின் ராஜா முத்து வடுகநாத தேவரிடம் மருது சகோதரர்களைச் சேர்த்துவிட்டார். ராமநாதபுரம் அரசரைக் கட்டுப்படுத்த கிழக் கிந்தியக் கம்பெனி நியமித்த போர்ச்சுக்கீசியரான கர்னல் மார்டின்ஸிடம் வெள்ளையன் சேர்வைக்காரர் ஜெகன்நாதனை அறிமுகப்படுத்தி, அவரிடம் வேலைக்குச் சேர்த்துவிட்டார்.

கர்னல் மார்டின்ஸ் ஜெகன்நாதனின் இங்கிலீஷ் பேசும் திறமை, சுறுசுறுப்பு, சாதுர்யம் போன்றவற்றைக் கவனித்து, அவருக்கு மிகவும் முக்கியத்துவம் கொடுத்தார்.

பத்து வயதில் சேதுபதி முத்து ராமலிங்கமும் அவரது தாயாரும் கர்னல் மார்டின்ஸால் கைது செய்யப்பட்டு, திருச்சிராப்பள்ளிக் கோட்டையில் அடைக்கப்பட்டபோது, அவர்கள் இருவரது நடவடிக்கையையும் ரகசியமாகக் கண்காணிக்க கர்னல் மார்டின்ஸ் முடிவு செய்தார். திருச்சிராப்பள்ளி அக்கிரகாரத்தில் வீடு எடுத்து இளைஞன் ஜெகன்நாதனையும், அவனது இளம் மனைவி பத்மாசினியையும் மார்டின்ஸ் தங்க வைத்தார். சிறையில் இளவரசரின் நடவடிக்கைகளை ரகசியமாகக் கண்காணித்து கர்னல் மார்டின்ஸிற்கு ஜெகன்நாதன் உளவு சொல்லிவந்தார்.

பத்தாண்டுச் சிறைவாசத்திற்குப் பின்பு சேதுபதி விடுவிக்கப்பட்டு, மீண்டும் ராமநாதபுரம் அரசாட்சி அவரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. அந்தச் சமயத்தில் கர்னல்

மார்டின்ஸ் ஜெகன்நாதன் குடும்பத்தை மீண்டும்
ராமநாதபுரத்திற்கு வரவழைத்தார்.

மார்டின்ஸின் ஆளாகயிருந்த ஜெகன்நாதன்
சேதுபதியின்மீது அன்பு பாராட்ட ஆரம்பித்துவிட்டார்
என்பதை மார்டின்ஸ் கவனிக்கத் தவறிவிட்டார்.
இருவருக்குள்ளும் நெருக்கமான நட்பு உருவாகியிருந்தது.
ராஜா பலர் முன்னிலையில், “வெள்ளையன்
சேர்வைக்காரன் நம்மோடு இல்லாத குறையை
ஜெகன்நாத அய்யர் போக்கிவிட்டார்.

இருபத்தைந்து வருடங்களுக்கு முன்பு நம் தளவாய்
வெள்ளையன் சேர்வைக்காரரும், சிவகங்கைத்
தாண்டவராயப் பிள்ளையும் சேர்ந்து மதுரை
அரசியலைத் தீர்மானித்தார்கள். மதுரை சுல்தான்களை
விரட்டிவிட்டு, நாயக்க அரசன் திருமலை விஜயகுமாரைப்
பதவியில் அமர வைத்தார்கள். ஆற்காடு நவாப்போடு
நட்பைப் புதுப்பித்து, அவர் மகன் மாபூசுகானோடு
சேர்ந்துகொண்டு திருநெல்வேலி வரை படையெடுத்துச்
சென்றார்கள்.

மதுரை மீனாட்சி அம்மன் கோயில்
விக்கிரகங்களுக்கு அச்சுறுத்தல் இருந்தபோது,
விக்கிரகங்களை மானாமதுரைக்கு எடுத்துச்சென்று
எதிரிகள் கையில் சிக்காதவாறு காப்பாற்றி னார்கள்.
கான்சாகிப் மருதநாயகம் மதுரை கவர்னர் என்ற
பெயரில் நிறைய ஆட்டம் போட்டார். அவரிடம் ஒரே
ஊர்க்காரர் என்ற முறையிலும் பிள்ளைமார் ஜாதி என்று
உறவு பாராட்டியும் சென்ற தாண்டவராயப் பிள்ளையைப்
பிறப்பால் பிள்ளைமாராக இருந்து, பின்பு துலுக்கராக
மதம் மாறிய கான்சாகிப் மதிக்கவில்லை. கோபமான
தாண்டவராயப் பிள்ளையும் வெள்ளையன் சேர்வைக்
காரரும், மெட்ராஸ் சென்று கவர்னரைச் சந்தித்தனர்.

அவர் மூலம் ஆற்காடு நவாபைப் பார்த்து, கான்சாகிப்பின் பதவியைப் பறித்தார்கள். அப்படிப்பட்ட வெள்ளையன் சேர்வைக்காரரின் கண்டுப்பிடிப்பு நம் ஜெகன்நாத அய்யர்” என்று ராமநாதபுரம் சேதுபதி முத்துராமலிங்கம் புகழ்வார். சேதுபதியுடனான தன்னுடைய நெருக்கம் கர்னல் மார்டின்ஸ்க்குத் தெரியாதவாறு ஜெகன்நாத அய்யர் பார்த்துக்கொண்டார்.

சேதுபதி பெரிய பிரச்சனைகளின்றிப் பத்தாண்டுகள் ஆட்சி செய்தார். அவரது ஒன்றுவிட்ட தமக்கையான மங்காளம்பிகை நாச்சியார், மெட்ராஸ் கவர்னர் எட்வர்டு கிளைவிற்கு எழுதிய புகார் கடிதத்தின் அடிப்படையிலும், ஆற்காடு நவாப்பின் அழுத்தத்தினாலும் சேதுபதி மீண்டும் கைது செய்யப்பட்டு, திருச்சிராப்பள்ளிச் சிறைக்கு அனுப்பப்பட்டார். அப்போதும் ஜெகன்நாத அய்யரும் அவர் மனைவி பத்மாசினியும் உளவுப் பார்க்கத் திருச்சிராப்பள்ளி அக்கிரகாரத்திற்கு அனுப்பப்பட்டனர்.

ஒருநாள் சிறைசாலைக்குச் சேதுபதியைப் பார்த்து வரச்சென்ற ஜெகன்நாத அய்யர் வீடு திரும்பவில்லை. பத்மாசினி இரவுவரை பார்த்துவிட்டு, நள்ளிரவில் பக்கத்து வீட்டுக்காரர்களின் துணையுடன் சிறைச்சாலைக்குச் சென்றாள். அங்கு விசாரித்தபோது, “ஜெகன்நாத அய்யர் சேதுபதியின் ஒற்றர் என்று கர்னல் மார்டின்ஸிற்குத் தெரிந்துவிட்டது. அதனால் அவரைக் கைதுசெய்து திருப்பத்தூர்க் கோட்டைக்குக் கொண்டுபோய் விட்டார்கள்” என்று தகவல் தெரிந்தது.

அடுத்த நாள் திருப்பத்தூர்க் கோட்டைக்கு வந்தாள். மருது பாண்டியரையும் மற்ற போராளிகளையும் தூக்கில்

போடப் போகிறார்கள் என்று பத்மாசினி கேள்விப்பட்டாள்.

பிராமணரான தனது கணவரைத் தூக்கில் போடமாட்டார்கள். சிறிது காலம் சிறைவாசத்திற்குப்பின் வீட்டிற்கு அனுப்பி விடுவார்கள் என்று நம்பிய பத்மாசினி, சக்கந்தி சக்ரவர்த்தி அய்யரின் வீட்டிற்கு வந்து தங்கி இருக்கிறாள்.

“மாமி, நான் விசாரித்தவரை மருது பாண்டியரையும், அவர்களது மகன்கள், இரண்டு பேரன்களையும் தூக்கில் போட்டார்கள். ஐநூறுக்கும் மேற்பட்டோரைத் தூக்கில் போட்டார்கள். உனது ஆம்படையான் ஜெகன்நாத அய்யரை நிச்சயம் தூக்கில் போடவில்லை. ராஜாவின் உறவினர்களை விசாரித்தேன். வேங்கையுடன் உனது ஆம்படையான் திருமயம் கோட்டையில் கைதியாக இருக்கிறார் என்று சொல்லுகிறார்கள். நான் கேள்விப்பட்ட இந்தச் செய்தி சரியாகத்தான் இருக்கும். ஏனென்றால் கோட்டைக்குள் ஒரு ஆளுக்கு மட்டும் சுத்தமான பிராமண சைவ சாப்பாடு செய்வதாகவும், கோட்டைக்குள் இருக்கும் ஒரு கைதியை மற்றவர்கள், ‘சாமி’ என்று கூப்பிடுகிறார்கள் என்றும் சொல்லுகிறார்கள். ‘சாமி’ என்று ஊமைத் துரையைச் சொல்லுவார்கள். அவரைத் தூக்கில் போட்டு ஒரு மாதமாகிறது. அதனால் திருமயம் கோட்டைக்குள் இருப்பது நம் ஜெகன்நாத அய்யராகத்தான் இருக்கும்” என்று சக்கரவர்த்தி அய்யர் சொன்னார்.

“பிராமணர்களுக்குத் தண்டிக்கக் கூடாது என்று வெள்ளைக் காரர்களுக்கும் தெரியும். அதனால் கட்டாயம் அய்யருக்கு விடுதலை கிடைக்கும். அதுவரை இந்த ஊர் பிள்ளையாரைக் கும்பிட்டுக் கொண்டிரு” என்று

சக்கரவர்த்தி அய்யர், பத்மாசினிக்குச் சமாதானம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

“நாம் வேண்டுமானால் வேங்கை வீட்டிற்குப்போய் விசாரித்து விட்டு வரலாமா?” என்று பத்மாசினி கேட்டதும்,

“அது முறையல்ல. நாம் பிராமணர்கள். அடுத்தவர்கள் வீட்டிற்குப் போகக் கூடாது. அவன் அரசனாகயிருந்தாலும், அரண்மனை தர்பாருக்குப் போகலாமே ஒழிய அவன் வீட்டிற்குப் போகக்கூடாது. நீ என்ன கேட்க விரும்புகிறாயோ அதை என் பெண்ணிடம் சொல்லு. அவள் சாயங்காலம் குளத்திற்குப் போகும்போது, அரண்மனை வீட்டுப் பெண்களும் குளத்திற்கு வருவார்கள். அப்போது அவர்களிடம் கேட்டு வரச்சொல்லு கிறேன்” என்றார்.

பத்மாசினி கேட்கவில்லை. “நான் நேரில் ஒரு விசயம் வேங்கையின் மனைவியிடம் கேட்க வேண்டும்” என்றாள்.

“யார் மருதாத்தாளிடாமா? அல்லது ரங்கம்மாளிடமா?”

“ரங்கம்மாளுக்கு விவரம் போதாது.”

“ஆமாம், அவள் அப்பாவிதான்.”

“மருதாத்தாளைப் பார்த்துப் பேச வேண்டும்.”

“மருதாத்தாள் குளத்திற்குச் சாயந்திரம் வருவாள். எனது மகளோடு நீயும் போய் வா” என்றார் சக்கரவர்த்தி அய்யர்.

“மாலை நேரம் எப்போது வரும்?” என்று பத்மாசினி காத்திருந்தாள். பிராமணனின் பத்து வயது மகளை அழைத்துக் கொண்டு குளக்கரைக்குப் போனபோது,

தூரத்தில் நான்கு பெண்கள் புடை சூழ, ஓர் இளவயதுப் பெண் வந்தாள். காது கழுத்தில் நகைகள் ஏதுமில்லை. அவளது தோற்றம் மிகக் கண்ணியமாக இருந்தது. நல்ல உயரமாகவும், மாநிறத்திலும் இருந்த அந்தப் பெண்ணுக்குத் தலைமுடி அடர்த்தியாகவும் நீளமாகவும் இருந்தது. முகத்தில் சோகம் கப்பியிருந்தது. பத்மாசினியை நெருங்கியதும், அவளாகவே வணக்கம் சொல்லித் தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டாள்.

“பெரிய மருது சேர்வைக்காரர் மகள்தானே?”

ஆம் என்று தலையசைத்த மருதாத்தாள் சக்கரவர்த்தி அய்யரின் மகளை அணைத்து, அவள் தலையைக் கோதிவிட்டாள். சிறுமி கூச்சத்தில் நெளிந்தாள்.

“எல்லாம் பழம் பெருமையாகப் போய்விட்டது. அப்பாவுக்கும் சித்தப்பாவுக்கும் இப்படியொரு முடிவு வருமென்று யாரும் நினைத்துக்கூட பார்த்திருக்க மாட்டார்கள். என் அண்ணன் தம்பிகளும் அண்ணன் மகன்களும் தூக்கில் தொங்கியதை நினைத்து, ஊர்சனம் அழுது புலம்பியதை நான் எப்படி மறப்பேன்? ராஜாவைத் திருமயம் கோட்டையில் காவலில் வைத்திருக்கிறார்கள். அய்யரும் அங்குதான் இருக்கிறார்.”

“உனக்கு அவ்வளவு நிச்சயமாகத் தெரியுமா?”

“தெரியும் மாமி. கலெக்டரிடம் புகார் கொடுக்க, எனது மாமியாருடன் சென்றேன்.”

“அப்படியா? எதற்காக?”

“எங்களது நகைகள், சிறுவாடுகளை எனது கணவருக்குப் பதிலாகப் பதவிக்கு வந்துள்ள கௌரி வல்லபரின் ஆட்கள் பறித்துக்கொண்டார்கள். புகார் செய்ய கலெக்டரைப் பார்த்தோம். அப்போது எனது

கணவரைப் பற்றியும், அவருடன் உள்ள என் தம்பி துரைசாமி, வாராப்பூர் மாமா, கள்ளிமந்தயம் தாத்தா, கோம்பை சித்தப்பா பற்றியும் விசாரித்தேன். அப்போது உங்கள் வீட்டுக்காரர் பற்றியும் கலெக்டர் சொன்னார்.”

பத்மாசினிக்கு ஜெகன்நாத அய்யர் உயிரோடு இருக்கிறார் என்று கேட்டபிறகுதான் ஆசுவாசமாக இருந்தது.

“கவலைப்படாமல் இருங்கள். பிராமணர்களைத் தண்டிக்க வெள்ளைக்காரங்கப் பயப்படுவாங்க.”

மருதாத்தாள் இப்படிச் சொன்னது பத்மாசினிக்கு ஆறுதலாக இருந்தது.

“இத்தனக் கஷ்டத்துக்கும் நடுவில் எனக்கு ஆறுதல் சொல்லுகிறாய். பெரிய வீட்டு மனுஷியல்லவா? குணம் அப்படியே இருக்கு.”

“நான் கிளம்புகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு நடந்தாள் மருதாத்தாள்.

தன் கூட வந்தவர்களை விட்டுவிட்டுத் தனியே வந்த மருதாத்தாள், “உங்களை எப்போது பார்ப்பேன் எங்கள் ராஜாவே, என்னுடைய வேங்கையே, என் பிரிய அம்மானே” என்று சொல்லி, சத்தமில்லாமல் அழ ஆரம்பித்தாள்.

அதிகாலை நேரம், திருமயம் **கோட்டை**

கோட்டை அடிவாரத்திலிருந்த சத்தியமூர்த்தி பெருமாள் குடவரைக் கோயிலின் மணியோசை மலைக்கோட்டை வரை கேட்கும். ஒருகாலப் பூஜைதான். ஒரு வாரமாக கோயிலில் மணியோசை இல்லை. மலையடிவாரத்தில் புதிதாக நிறைய மாட்டு வண்டிகள் வந்திருக்கின்றன.

கோயிலுக்குள் தங்கியிருக்கும் மேஜர் வெல்ஷ்குத் தகவல் வந்தது.

“அடிவாரத்தைச் சுற்றி மனித நடமாட்டம் இல்லாமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். சந்தேகப்படும்படி நடமாடுப வர்களின் காதுகளை அறுத்து தண்டிக்கலாம். கோயிலுக்குள் உள்ள படைமுகாமிலுள்ள நூற்று ஐம்பது சோல்ஜர்களில் எந்த நேரத்திலும் ஐம்பது சோல்ஜர்கள் தயார் நிலையில் இருக்க வேண்டும். கோயிலின் மூலவருக்குப் பூஜை நடப்பதை நீங்களாகத் தடைசெய்ய வேண்டாம். குருக்களே கோயிலுக்கு வராமல் நின்றுபோக, அவருக்கு மறைமுகமாக நெருக்கடி கொடுங்கள். மேற்சொன்னவை தடையின்றி நடைபெற ஏற்பாடு செய்துவிட்டு, நீங்கள் உடனடியாக மலைக்கோட்டைக்கு வர வேண்டும்.”

வெல்ஷ் தகவல் கொண்டு வந்தவனைத் தன்னிடம் அழைத்து வரச் சொல்லிவிட்டு, கோயிலின் மகாமண்டபத்தில் உட்கார்ந்திருந்தார். பகல் நேரமாக இருந்தாலும் கோயிலுக்குள் வெளிச்சம் குறைவாக இருந்தது. அவரருகில் உள்ளூர் பிக்காளி ஒருவன் உட்கார்ந்துகொண்டு, அவர் கால்களை அழுத்திவிட்டுக் கொண்டிருந்தான். அவரது தோல் சப்பாத்துகள் இரண்டும் அருகிலேயே இருந்தன. மேஜருக்கு அருகில் மங்கலாக

எண்ணெய் விளக்கு எரிந்துகொண்டிருந்தது. அங்கிருந்த வீரர்களிடம் ஆளுக்கொரு உத்தரவுகளைப் பிறப்பித்தார்.

தகவல் கொண்டுவந்தவனை அழைத்து வந்தனர்.

“யார் உனக்குத் தகவல் சொல்லி அனுப்பியது?”

மேஜர் கேட்டதும் அருகிலிருந்த பிக்காளி, கடுதாசி கொண்டு வந்தவனைப் பார்த்து, “கொஞ்சம் சத்தமாகச் சொல்லு” என்று சைகைக் காண்பித்தான்.

“மேஜர், மலைக்கோட்டை அவில்தார் கோபர்டே.”

“உனக்கு மராட்டி தெரியுமா?”

“தெரியாது மேஜர். அவருக்குத் தமிழ் தெரியும். அவர் பிறந்து வளர்ந்தது எல்லாம் தஞ்சாவூரில்தான்.”

“சரி, முத்திரை லட்சினையைக் காண்பி.”

இடுப்பில் முடிந்து வைத்திருந்ததைப் பிரித்து எடுத்து, இரு கைகளிலும் தாங்கி, மேஜரை நோக்கி நீட்டினான்.

“அதை வாங்கு.”

பாதி இருட்டுக்குள் நின்றிருந்த மலாய் சிப்பாய் ஒருவன் ஓடிவந்து முத்திரையை வாங்கினான்.

மூக்குக் கண்ணாடி அணிந்துகொண்ட வெல்ஷ் முத்திரையை வாங்கிப் பார்த்தார். பின்பு அவனிடம் திரும்பக் கொடுத்தார்.

“பிக்காளி, படையை உடனே தயார்படுத்தச் சொல்.”

“எஸ் மேஜர்.”

பிக்காளி விரைப்பாக நின்று, சல்யூட் அடித்துவிட்டு ஓடினான்.

“நீ சாப்பிட்டாயா?”

“ஆமாம் மேஜர்.”

மேஜர் வெல்ஷ் எழுந்து நின்றார். மூக்குக் கண்ணாடியைக் கழற்றி, சட்டையின்மேல் பையில் வைத்தார். காலில் சப்பாத்து களை மாட்டிக் கொண்டார். மலாய் சிப்பாய் விசில் ஊதினான். தபதபவென்று வீரர்கள் இருளில் இருந்து ஓடிவந்தனர். இருவர் இருவராக அணிவகுத்தனர்.

கோயிலிலிருந்து கிளம்பிய அணிவகுப்பு, மலையடிவாரத் திற்கு வந்தது. மலையிலிருந்து தண்ணீர் சிறு அருவிபோல் கொட்டிக்கொண்டிருந்தது.

“நம்மிடம் தகவல் சொல்ல வந்தவன் எங்கே?”

“பின்னால் வருகிறான், மேஜர்.”

“அவனை வரச்சொல்.”

மேஜர் வெல்ஷ், ஒரு மாதமாகத் திருமயம் குடவரைக் கோயிலுக்குள் இருந்தாலும், மலைக்கோட்டைக்கு ஒருமுறை கூடச் சென்றதில்லை.

இதற்கு முன்பும் இரண்டு முறை திருமயம் வந்துள்ளார். இந்தக் கோட்டையைக் கேட்டு, தஞ்சாவூர் மராட்டிய அரசரும் புதுக்கோட்டை தொண்டைமாளும் ஆற்காடு நவாப்பிடமும், இங்கிலீஷ்காரர்களிடமும் பிராது பண்ணியபோது, அவர்கள் கொடுத்த தஸ்தாவேஜ்களை வைத்து, கோட்டை யாருக்குச் சொந்தம் என்று கோட்டையிலே தங்கி மேஜர் பானர்மேன் விசாரித்தார். அப்போது ஒருமுறை பானர்மேனின் விருந்தினனாக வெல்ஷ் வந்திருக்கிறார். இரண்டு மாதத்திற்கு முன்பு, கோட்டைக்குள் எத்தனை பேர் தங்கலாம்? கோட்டைக்குள் குடிநீர் வசதி, பாதுகாப்பு

வசதி எப்படி உள்ளது என்பதை ஆய்வு செய்வதற்காக வந்திருந்தார்.

ராணுவ இன்ஜினீயரான வெல்ஷ், ஒரு கோட்டையைப் பார்த்தவுடனேயே அந்தக் கோட்டைச் சுவர்கள் பலமாக இருக் கின்றனவா, இல்லையா? என்று கண்டுபிடித்துவிடுவார். கயிற்றைக் கட்டி கோட்டை மதில் சுவரைத் தாண்ட முடியுமா? மதில் சுவரின் எந்த இடத்தில் பீரங்கியை நிறுத்தினால் கோட்டையை நோக்கி வருபவர்களைத் துல்லியமாகச் சுட முடியும் என்றும் சொல்லிவிடுவார். அவர் சொல்லும் இடத்தில் பீரங்கியை வைத்தால் போதும், எதிரி வரும்போது இங்கிலீஷ் படையின் மார்க்கர் எதிரியைக் குறிபார்ப்பான். பீரங்கி மேஸ்திரி பீரங்கிக்குள் கந்தகத்தையும், ஈய ரவைகளையும், வெடி உப்பையும் இடித்துத் திணிப்பான்.

தளபதி, “ஃபயர்” என்று கத்தியவுடன் மார்க்கர், பீரங்கிக் குழாய்ச் சரியான கோணத்தில் இருக்கிறதா என்று மீண்டும் ஒருமுறை பார்த்துவிட்டு, பீரங்கி மேஸ்திரிக்குச் சைகைக் காண்பிப்பான். திரியில் நெருப்பு வைக்கப்படும். காதைப் பொத்திக்கொண்டு அனைவரும் தரையில் படுத்துவிடுவார்கள். பீரங்கி இலக்கைத் துல்லியமாகத் தாக்கிவிடும். பீரங்கிக்குப் பக்கத்திலேயே நிற்பதால் பெரும்பாலும் மார்க்கர்களும், பீரங்கி மேஸ்திரிகளும் முழுச் செவிடாகி விடுவார்கள். மேஜர் வெல்ஷிற்கும் காது சற்று மந்தம்தான்.

தகவல் சொன்னவனை முன்னால் அழைத்து வந்தார்கள்.

“தண்ணீர் நிறைய வழிகிறதே?” என்றார் மேஜர்.

“ஆம் மேஜர். கோட்டைக்குள்ளிருக்கும் மூன்று குளங்களிலும் தண்ணீர் நிறைய இருக்கிறது. அதைத் தவிர சிறையிலிருக்கும் ஆள்களுக்குச் சமையல்

நடக்கிறது. அதனால் தண்ணீர் எப்போதும் வருவதைவிடக் கூடுதலாக வருகிறது.”

“எல்லோரும் ஜாக்கிரதையாக மலை ஏறுங்கள். வழக்கி விடப் போகிறது” என்றார் மேஜர்.

மலையடிவாரத்தில் படை வருவதைப் பார்த்து, கோட்டை யிலிருந்த பிரிட்டிஷ் கொடியை ஏற்றி இறக்கினார்கள்.

வெல்ஷ் தரப்பிலிருந்து கொடியை இடமும் வலமுமாக விசிறிக் காண்பித்தார்கள்.

அடுத்த ஒரு நாழிகை நேரத்தில் மலைக்கோட்டை வாசலுக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். தகவல் சொல்ல வந்தவன் எல்லோருக்கும் முன்பாக நின்றுகொண்டு, முத்திரை லட்சினையைப் பிக்காளி யிடம் ஒப்படைத்தான். பிக்காளி வேக நடைப்போட்டு, காவலாளியிடம் சென்றான். காவலாளி லட்சினையை வாங்கிக்கொண்டு மேஜர் வெல்ஷின் பெயர், அவரது பதவி பற்றிய விபரங்களை விசாரித்த பின்பு கோட்டைக்குள் தகவல் சொல்லிவிட்டான்.

கோட்டையின் அவில்தார் கோபர்டே, கோட்டைக் கதவுகளைத் திறக்கச் சொன்னான்.

கதவு திறந்தவுடன் கோட்டைக்கு வெளியே வந்தான் கோபர்டே.

“வெல்கம் மேஜர் வெல்ஷ்.”

“வெல்கம் கோபர்டே. எல்லாம் சரியாக இருக்கிறதுதானே?”

“மேஜர் வெல்ஷ், பலருக்கு வாந்தி, பேதி.”

“சிறுவன் துரைசாமி?”

“அவனுக்கும், இன்னொரு சிறுவன் ராமசாமிக்கும் தான் அதிகமாகயிருக்கிறது.”

“மருத்துவர் பார்த்தாரா?”

“மருத்துவர் பார்த்தும் கட்டுப்படவில்லை. பிரான்மலை நாட்டு வைத்தியரை வரவழைத்திருக்கிறோம். கைவசம் இருந்த மூலிகைச் சாறு கொடுத்தார். ஆனாலும்...”

“ஆனாலும் என்ன?”

“இடத்தை மாற்றச் சொல்லுகிறார்.”

“யார்?”

“மருத்துவர்.”

“எதற்காம்?”

“மார்கழி மாதக்குளிர் மலையில் அதிகமாக இருக்கிறதாம். கற்சுவர்கள் என்பதால் பனி அதிகமாகத் தெரிகிறதாம். மலைக் கோட்டை குளத்தில், கிடைதண்ணீரில் குளிப்பதும் ஒத்துக் கொள்ளவில்லை.”

“இவர்கள் குளத்தில் குளித்தவர்கள்தானே?”

“இருக்கலாம் மேஜர். அங்குக் குரங்குகள் தொல்லையில்லை. இங்குள்ள பாறைக் குளத்தில் குரங்குகள் சிறுநீர் கழிக்கின்றன. அது தண்ணீரில் கலந்திருக்கும் என்று மருத்துவர் சொல்லுகிறார்.”

“நான் வருவது சிறைவாசிகளுக்குத் தெரியுமா?”

“யாரோ பெரிய அதிகாரி வருகிறார் என்று தெரிந்திருக்கலாம். ஏனென்றால் இவர்கள் இங்கு வந்தபிறகு நீங்கள்தான் இங்கே வரும் முதல் ராணுவ அதிகாரி. அதனால் தெரிந்திருப்பார்கள்.”

“நல்லது, வாருங்கள். வெடிமருந்து கிட்டங்கிக்குப் போவோம்” என்று சொல்லிவிட்டு, பிக்காளியைப் பார்த்தார் மேஜர்.

“நம்முடன் ஐந்து பேர் வரட்டும். மீதிப் பேரை ஐந்து ஐந்தாகப் பிரித்து, ஒரு குழு, கோட்டை வாயிலிலும் மீதி நான்கு குழு கோட்டை மதில் சுவர்மீதும் திசைக்கு ஒரு குழுவை நிறுத்து. தள்ளி நின்றாலும் கவனமாக இருக்க வேண்டும். நான் அடுத்த உத்தரவு பிறப்பிக்கும்வரை அவரவர் நிலையில் அப்படியே இருக்க வேண்டும்.”

பிக்காளி விசில் ஊதினான். வீரர்கள் கால்களைச் சேர்த்து, நேராக நின்றனர். மேஜர் சொன்ன உத்தரவைச் சத்தம் போட்டுச் சொன்னான். உடனடியாகப் பிரிந்து சென்றனர். மேஜர் வெடி மருந்து கிட்டங்கிக்கு வந்தார்.

“கோபர்டே, உன்னிடமுள்ள பிரிக்கப்படாத கடிதங்களை எடு” என்றார். கோபர்டே ஒரு பையை எடுத்துவந்து நீட்டினான். சட்டைப் பையிலிருந்த மூக்குக் கண்ணாடியை எடுத்து அவனிடம் நீட்டினார். சிரித்துக்கொண்டே அதை வாங்கி அணிந்துகொண்டு, ஒவ்வொரு கடித உறையாகப் பார்த்தான்.

“எத்தனையிருக்கிறது கோபர்டே?”

“நான்கு.”

“ஒவ்வொரு உறையிலும் என்ன எழுதியுள்ளது?”

“இந்த உறையின்மேல், ‘கோட்டைக்குள் சிறைவாசிகள் கலகம் செய்தால்’ என்று எழுதியுள்ளது.”

“அதை வைத்துவிடு. அடுத்தது?”

“கோட்டைக்குள் காவலுக்கு உள்ள வீரர்கள் பிரச்சினை செய்தால் பிரித்துப் பார்க்க வேண்டியது.”

“அடுத்தது?”

“குடவரைக் கோயிலுக்குள் தங்கியுள்ள மேஜர் வெல்ஷைத் தொடர்புகொள்ள முடியவில்லை என்றால் திறக்க வேண்டிய கடிதம்.”

“அடுத்தது?”

“மேஜர் வெல்ஷ் கோட்டைக்குள் வந்தால் திறந்து பார்க்க வேண்டியது என்று எழுதியுள்ளது.”

“இந்த உறையைப் பிரியுங்கள்.”

உறையைப் பிரித்து, அதை மேஜர் வெல்ஷிடம் கொடுத்தார். கடிதத்தைக் கர்னல் அக்கினியூ எழுதியிருந்தார்.

“மேஜர் வெல்ஷ், ஒரு காரணமாகத் தான் உங்களை மலைக்கோட்டைக்குப் போக வேண்டாம் என்று சொல்லி, அடிவாரத்திலுள்ள கோயிலில் தங்கச் சொல்லிருந்தேன். கோட்டைக்குள் சிறை வைக்கப்பட்டுள்ள வேங்கை பெரிய உடையணன், அவரது கூட்டாளிகள் குறித்து உங்களிடம் எதுவும் விரிவாகச் சொல்லப்படவில்லை என்பதை அறிவீர்கள். இவர்கள் மீது எடுக்கப்படவுள்ள எதிர்கால நடவடிக்கைகள் குறித்து, நாம் தூரதேசங்களுடன் தொடர்பில் இருக்கிறோம். இன்னும் எதுவும் முடிவாகவில்லை.

இப்போது நீங்கள் கோட்டைக்குள் வந்திருப்பது, ஒரு முக்கியமான காரணத்திற்காக. சிறைவாசிகளின் பாதுகாப்பு, உடல்நலம் குறித்து நீங்கள் எந்த முடிவும் எடுக்கலாம். உங்களுக்குக் கோட்டைக் காவலன் கோபர்டே முழு ஒத்துழைப்புத் தருவார். நீங்கள் இந்தக் கடிதத்தைப் படித்துவிட்டு, கடைசி வரியான, ‘உங்களுக்குக் கோட்டைக் காவலன் கோபர்டே முழு ஒத்துழைப்பு தருவான்’ என்பதை மட்டும் நீங்கள்

விரும்பினால் அவரிடம் காண்பிக்கலாம். மற்ற செய்திகள் அவருக்குத் தெரிய வேண்டியதில்லை.”

மேஜர் வெல்ஷ் கடிதத்தை மீண்டும் ஒருமுறை படித்துவிட்டு, தன் கால்சட்டைக்குள் வைத்துக்கொண்டார். “வைத்தியன் எங்கே?” என்றார்.

வைத்தியரை அழைத்து வந்தார்கள். வேட்டி முழங்கால்வரை இருந்தது. கம்பளித் துணியைத் தோளில் போர்த்தியிருந்தார். முகத்தில் வெண்தாடி.

“வைத்தியரே, என்ன பிரச்சினை இங்கு?”

“துரை, இந்தக் குளத்துத் தண்ணீர் சுத்தமில்லை. விலங்குகளின் கழிவுகள் கலந்துவிட்டிருக்கிறது. அதனால் வாந்தி பேதி.”

“இவர்கள் இங்கு வந்து இரண்டு மாதங்களாகப் போகிறதே? அப்போதெல்லாம் வாந்தி பேதி வரவில்லையே?”

“துரை, இந்த வருடம் ஐப்பசியிலும், கார்த்திகையிலும் மழையில்லை. மழை பெய்திருந்தால் தண்ணீர் நன்றாக இருந்திருக்கும். போன வருடம் பெய்த மழையில் சேர்ந்த தண்ணீர்.”

“வேறு பிரச்சினை?”

“மலையில் திரியும் குரங்குகளுக்குக் குடிதண்ணீர் இல்லை. அவையும் இங்குதான் வருகின்றன. அவை சுனை நீரை அசுத்தப்படுத்திவிட்டன.”

“வியாதிக்குத் தீர்வு?”

“வாந்தி பேதிக்கு மருந்தே நல்ல குடிநீர்தான். அது கிடைத்தால்தான் முன்னேற்றம் இருக்கும்.”

“நீங்கள் போகலாம்.”

மேஜர் வெல்ஷ் உள்ளூர் பிக்காளியை அழைத்தார்.

“பிக்காளி, அடிவாரத்தில் தண்ணீர்
பிரச்சினையிலை தானே? கீழே இருந்து
மலைக்கோட்டைக்குத் தினமும் குடிதண்ணீர்
கொண்டு வர முடியுமா?”

“துரை, நாம் தங்கியுள்ள கோயில் கிணற்றில்
தண்ணீர் இருக்கிறது. இருந்தாலும் அது நமது படையினர்
நூற்றி ஐம்பது பேருக்கு மட்டுமே சரியாக இருக்கும்.
அதுவும் நம் வீரர்கள் தினமும் குளித்துப் பழகவில்லை
என்பதால் ஓரளவுக்குப் பிரச்சினையிலாமல் போகிறது.
இங்குள்ளவர்களுக்கும் சேர்த்துத் தண்ணீர் கொடுப்பது
கஷ்டம். நேற்றுகூடத் தவசி, சமையலுக்குத் தண்ணீர்
போதவில்லை என்றான்.”

மேஜர் வெல்ஷ் பத்து வருடங்களுக்கு மேலாக
மதுரையைச் சுற்றியுள்ள பகுதிகளில் பணி செய்து
வருகிறார். சமையல் வேலை செய்யும் தவசிகள்
அதிகமாகப் பேசமாட்டார்கள் என்பதை அறிவார்.
படையணியில் இருப்பவர்களிலேயே அதிகமாகப்
பேசுபவன் நாவிதன். ‘நாவிதனுக்கும் தவசிக்கும்
எப்போதும் நட்புறவு இருக்காது’ என்று மேஜர் தெரிந்து
வைத்திருந்தார்.

“நீ போ” என்று சொல்லிவிட்டு, வெல்ஷ் யோசிக்க
லானார். ‘திருப்பத்தூர்க் கோட்டைக்கு இவர்களை மாற்ற
முடியாது. மருது பாண்டியரைத் தூக்கில் போட்ட அன்றே,
பாதிக் கோட்டையை இடித்துப் போட்டாகிவிட்டது.
அப்படியே திருப்பத்தூர் போனாலும் அங்கும் தண்ணீர்
பிரச்சினையிருக்கும். தண்ணீர் பிரச்சினையே இருக்கக்
கூடாது என்றால் மேலூர்க் கோட்டைக்குப் போகலாம்.
ஆனால் மேலூர்க் கோட்டை பாதுகாப் பானது இல்லை.
மேலூர் குமாரத் தேவன் இந்தக் கூட்டத்தில் இருக்கிறான்.

அவனைக் கோட்டையில் வைத்திருக்கிறோம் என்று தெரிந்தால் கலகம் வெடித்தாலும் வெடிக்கும்.

மருது பாண்டியருக்கும், வேங்கைக்கும் தான் மிகவும் வேண்டியவன் என்ற எண்ணமிருப்பதால் கர்னல் அக்கினியூ தன்மீது நம்பிக்கையில்லாமல் இருக்கிறார். அதனால்தான் மலைக் கோட்டைக்குள் வரவிடாமல் அடிவாரக் கோயிலில் என்னைத் தங்க வைத்திருக்கிறார்.

இந்த இரண்டு மாதத்தில், இரண்டு முறை சாதாரணப் பயிற்சி லெப்டினென்ட் செய்யும் சம்பளப் பட்டுவாடா வேலைகூடச் செய்ய வைத்தார். ஆகவே, கவனமாக இருக்க வேண்டும். ஒரே நல்ல யோசனை என்றால் இவர்களை மதுரைக் கோட்டைக்கு மாற்றுவதுதான்' என்று முடிவு செய்த வெல்ஷ், கோபர்டேயிடம், “இந்த வைத்தியன் பிராமணனா?” என்று கேட்டார்.

“பிராமணன்போல மெலிந்த தேகமும், சிகப்பாகவும் இருக்கிறான். ஆனால் பிராமணன் இல்லை.”

“பரவாயில்லை. இவன் நெற்றியில் திருநீறு இட்டு மார்பில் பூணூல் போட்டு விடு. இந்த ஊர் ஆள்கள் நான்கு பேரை இவன் உடன் பிராமண வேஷமிட்டுத் தயார்செய். அவர்கள் உடனடியாக மதுரை போக வேண்டும். வழியில் யாரும் விசாரித்தால் மீனாட்சி அம்மன் கோயிலுக்கு யாத்திரை போவதாகச் சொல்லச் சொல்லு.”

“யெஸ் மேஜர்” என்றான் கோபர்டே.

“இவனிடம் ஒரு கடிதம் தருகிறேன். அதை எடுத்துக் கொண்டு, மதுரைக் கோட்டைக்குப் போகட்டும். திண்டுக்கல் பேஷ்குஷ் கலெக்டர் ஹர்டிஸ் இப்போது மதுரையில்தான் முகாமிட்டு இருக்கிறார். அவரைச்

சந்தித்து இந்தக் கடிதத்தைத் தர வேண்டும். போகும்போது மேலூர் வழியாகப் போக வேண்டாம். உலகநாதபுரம் வழியாகப் போகட்டும். தேவைப்பட்டால் நான் அனுப்பியதாகச் சொல்லி, அந்த ஊர் செட்டியார் வீட்டில் ஏதாவது உதவி வாங்கிக் கொள்ளட்டும்.”

“யெஸ் மேஜர்.”

“நாளை இரவுக்குள் மதுரைக்குச் சென்று, கலெக்டரைப் பார்த்து, கடிதத்தைக் கொடுத்துவிட்டால், கடிதம் எடுத்துப்போகும் ஐந்து பேருக்கும் தலா இரண்டு ரூபாய் கூடுதலாக இனாம் கிடைக்கும் என்று சொல்லியனுப்பு.”

“இந்த ஏற்பாடுகள் செய்ய எனக்கு அரைமணி நேரமாகும் மேஜர்.”

“அதற்குள் நான் கலெக்டருக்குக் கடிதம் எழுதி விடுகிறேன். பிக்காளி, காகிதம், மைக் கூண்டு, இறகு கொடு.”

மேஜர் வெல்ஷ் கடிதம் எழுதி கொடுப்பதற்கும், கடிதம் எடுத்துச் செல்லும் அரிக்காரர்கள் மதுரை செல்லத் தயாராக இருப்பதாகச் செய்தி வரவும் சரியாக இருந்தது.

“நீங்கள் யாரையாவது பார்க்க விரும்புகிறீங்களா, மேஜர்? வேங்கை, துரைசாமி?”

“வேண்டாம், கோபர்டே, நாம் சிறைவாசிகளை அழைத்துக்கொண்டு மதுரை புறப்படுகிறோம். எனது படையை இரண்டாகப் பிரிக்கிறேன். நான் இருபத்தைந்து வீரர்களுடன் முன்னால் செல்கிறேன். எனக்கடுத்து இந்த எழுபத்தி மூன்று கைதிகள். கைதிகளை இருவர் இருவராகப் பிணைக்க வேண்டும். இவர்களுக்குப் பின்னால் கூப்பிடு தொலைவில் என்னுடைய ஆள்கள்

இருபத்தைந்து பேர் வருவார்கள். ஐந்தாறு மாட்டு வண்டிகள் ஏற்பாடு செய்யுங்கள். நடக்க முடியாதவர்களை அந்த வண்டியில் ஏற்றிவிடலாம்.

என்னுடன் பிக்காளி வருவார். அவரிடம் விசில் இருக்கும். நீங்கள் சிறைவாசிகளுடன் சேர்ந்து வர வேண்டும். உங்களிடமும் விசில் இருக்கட்டும். உங்களுக்குப் பின்னால் வரும் படையினரிடமும் விசில் இருக்கும். ஒருமுறை விசில் ஊதினால் நிற்கப் போகிறோம் என்று பொருள். ஒரு விசில் ஊதியவுடன் அனைவரும் அந்த இடத்திலேயே உட்கார்ந்து ஓய்வெடுக்க வேண்டும். தொடர்ந்து விசில் ஊதினால் ஏதோ பிரச்சினை என்று பொருள். உடனடியாக விசில் சத்தம் வரும் இடத்தை நோக்கி, எல்லோரும் ஓடி வர வேண்டும்.

இப்போது நான் முதலில், மலையைவிட்டுக் கீழே இறங்குகிறேன். போய்க் குடவரைக் கோயிலில் உள்ள வீரர்களை ஆயத்தப்படுத்துகிறேன். நீங்கள் சிறைவாசிகளை உடனே தயாராக இருக்கச் சொல்லுங்கள். எங்குப் போகிறோம் என்று சிறைவாசிகள் யாராவது கேட்டால் சொல்ல வேண்டாம். பெரிய உடையணன் கேட்டால் மட்டும், “இங்குக் குடிதண்ணீர் சுகாதாரமாக இல்லை. அதனால் நல்ல சுகாதாரமான இடத்திற்கு மாற்றுகிறோம்” என்று சொல்லுங்கள். இந்தப் படைணிக்கு யார் தலைமையேற்றுப் போகிறார் என்று அவர் விசாரித்தால், “மன்னியுங்கள் வேங்கை, நான் ரகசியம் காக்க வேண்டும் என்று பணிக்கப்பட்டிருக்கிறேன்” என்று சொல்லிவிடுங்கள். அதிகக் கேள்விகள் கேட்டுத் தொந்தரவு தரமாட்டார்.”

“ஆமாம் மேஜர். என்னைப் பார்த்த இரண்டு முறையும் மராட்டிய அரசர் சத்திரபதி சிவாஜியின்

தற்போதுள்ள வாரிசுகள் பற்றி வேங்கை விசாரித்தார். மராட்டியில் பேசினார். தயங்கித் தயங்கிச் சொன்னேன். ‘என்னைப் பிரச்சினையில் மாட்டிவிட வேண்டும் என்றே எனக்கு இந்தக் காவலைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். மலைக்கோட்டையிருப்பது உங்கள் சிவகங்கைச் சீமையில். இந்தப் பக்கம் வாராப்பூர் பாளையம். அந்தப் பக்கம் உங்களுக்கு வேண்டிய அம்பலக்காரர்களின் ஊர்கள். பக்கத்தில் குமாரத் தேவனின் மேலூர். திருப்புல்லாணி ஜெகன்நாத அய்யர். திண்டுக்கல் அப்பா நாயக்கன், குப்பண பிள்ளை, கோயம்புத்தூர் சேக் உசேன் என்று செல்வாக்குள்ள மனிதர்களை இந்த மலைக்கோட்டையில் அடைத்து வைத்திருக்கிறோம். இவர்களது ஆதரவாளர்களிடம் இருந்து எந்த நேரமும் இந்தக் கோட்டைக்குப் பிரச்சினை வரலாம்.

சிறை உடைப்பு இந்தப் பகுதியில் சாதாரணம். போன வருசம் ஜூலை மாதம், மூன்றாம் தேதியன்று கோயம்புத்தூர் சிறையை உடைக்க முயற்சி நடந்தது. நல்லவேளையாக அதற்கு இரண்டு நாளுக்கு முன்பு, திருப்பூரில் ஒருவன் குடித்துவிட்டுச் சிறை உடைப்பு விசயத்தை உளறியதால் கலெக்டருக்குத் தெரிந்துவிட்டது. சம்பந்தப்பட்ட நாற்பத்து மூன்று பேரைக் கைதுசெய்து, அதே மூன்றாம் தேதி தூக்கிலிட்டார். ஆனால் உங்களின் சிவகங்கை ஆள்கள் அசகாய சூரன்கள். அதுவும் பாண்டியன் சேர்வைக்காரன், போத்திப் பகடை, குமாரசாமி நாயக்கன் மூன்று பேரும் மோசமானவர்கள். ஊமைத் துரையையும் சிவத்தையாவையும் பாஞ்சாலங்கோட்டைச் சிறையிலிருந்து வெளியே கொண்டு வந்தவர்கள். அவர்கள் மருதுபாண்டியரின் ஆள்கள் என்று எல்லோருக்கும் தெரியும். இந்தப் பத்து மாதமாக இவர்கள் கையில் சிக்கவில்லை. அந்த மாதிரி திருமயம்

கோட்டையிலும் செய்துவிடாதீர்கள். என் கழுத்துக்குக் கயிறு வந்துவிடும் என்று வேங்கையிடம் சொன்னேன்.’

நான் சொன்னதைக் கேட்டு, வேங்கையோ, ‘நான் எதை வைத்துச் சத்தியம் பண்ணினால் இந்தக் கோட்டையிலிருந்து தப்பிக்க மாட்டோம் என்று நம்புவீர்கள்?’ என்று கேட்டார்.

‘மராட்டியர்களான நாங்கள் கறுப்பு எள்ளையும், மஞ்சளையும் புனிதமாகக் கருதுவோம். அதில் சத்தியம் பண்ணினால் நம்புவேன்’ என்றேன்.

‘சரி, கொண்டுவரச் சொல்லுங்கள்’ என்று வேங்கை சொன்னார்.

கறுப்பு எள்மீதும், மஞ்சள்மீதும் சத்தியம் செய்தார். அவரே, ‘நான் உங்கள் நம்பிக்கைக்காகச் செய்தேன். எங்கள் நம்பிக்கைக்குரிய வெற்றிலைமீதும் இப்போது சத்தியம் செய்கிறேன்’ என்று சொல்லி, இடுப்பிலிருந்த வெற்றிலைக் கட்டை எடுத்துச் சத்தியம் செய்து கொடுத்தார். வேங்கை மிக நல்ல மனிதர்.”

“சரி கோபர்டே. கர்னல் அக்கினியூவிற்கு அவரது தலைக்குப் பின்னும் கண்கள் உண்டு. நான் கிளம்புகிறேன்” என்று சொல்லி, கோட்டை வாசலை நோக்கி நடந்தார் மேஜர்.

தன்னோடு வந்த வீரர்களை அங்கேயே விட்டுவிட்டு, பிக்காளியுடன் அடிவாரத்தை நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தார்.

அன்று மாலையே, மதுரைக் கோட்டையை நோக்கி எழுபத்து மூன்று கைதிகள் பயணப்பட்டனர்.

சுமித்திரா தீவு, பென்கோலன் **துறைமுகம்**

பென்கோலன் ஆறு, சமுத்திரத்தில் சேருமிடத்தில் இருக்கிறது மால்பரோ கோட்டை. சீனாவிலிருந்து இங்கிலாந்து போகும் கப்பல்கள் சுமித்திரா தீவின் வழியாகப் போகும்போது, பென்கோலன் துறைமுகத்தில் சில நாள்நாள் நிற்கும். பென்கோலனிலுள்ள கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் கோட்டையில் இருந்து படகுகளில் ஜாதிக்காய், நெல், நிலக்கரி, நிலக்கடலை பொதிகளை ஏற்றிக் கொண்டுபோய் சமுத்திரத்தில் நிற்கும் கப்பலில் ஏற்றுவார்கள். மனித அடிமைகளை ஏற்றியும் அனுப்புவதுண்டு.

கோட்டை சற்று மேடான இடத்தில் இருக்கிறது. கோட்டையின் கொத்தளத்தில் இருந்து கடலைப் பார்த்தால், தூரத்தில் வரும் கப்பல்கள் தெரியும். கடந்த இரண்டு வருடங்களாகச் சரக்குக் கப்பல்கள் அதிகம் வரவில்லை என்று சொல்லுவதைவிட, பென்கோலன் துறைக்கு வரவில்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். ஆறு மாதத்திற்கு ஒரு கப்பல் என்று இப்போதும் பென்கோலன் தீவைக் கடந்துபோகிறது. கடல்வழியில் போகும் கப்பலுக்குக் கோட்டையிலிருந்து வழிகாட்டுவது வழக்கம்.

மால்பரோ கோட்டையின் கவர்னர் ஆறு மாதத்திற்கு முன்பு தூரத்தில் வந்த ஒரு கப்பலைப் பார்த்தார். கப்பலை வரவேற்பதற்காகப் பீரங்கி வெடி போடச் சொன்னார். கோட்டையிலிருந்து பீரங்கி வெடி முழங்கியது. கப்பல் வேட்டுப் போட்டு, பதில் மரியாதை செய்யவில்லை. கப்பலில் பறக்கும் கொடியைப் பார்க்கச் சொல்லி, நச்சுக்குழாயை அருகில் இருந்த வீரனிடம் கொடுத்தார். அவன் நச்சுக்குழாயில் கப்பலைப்

பார்த்துவிட்டு, “துரை, அது நம்ம கப்பல் தான். கப்பலில் நமது யூனியன் ஜாக் கொடி பறக்கிறது” என்றான்.

“எத்தனை கொடி பறக்கிறது?”

“இரண்டு துரை. ஒன்று நம்முடைய யூனியன் ஜாக், இன்னொன்று நம் பகுதி அரசரான அச்சை சுல்தானின் கொடி.”

“சரி, அச்சைக்குக் கட்டுப்பட்ட கடல் பகுதியில் பயணிக்கிறோம் என்று அவனுக்குத் தெரிந்திருக்கிறது. இன்னொரு வேட்டு போடச் சொல்.”

பீரங்கி மேஸ்திரிக்குச் சமிக்ஞை தரப்பட்டது. அடுத்து ஒரு மரியாதை வேட்டு போடப்பட்டது. அப்போதும் கப்பலில் இருந்து பதில் மரியாதைக்கு வெடி போடவில்லை.

மால்பரோ கோட்டையிலிருந்து அரைமணி நேர தூரத்திலுள்ள முயல் தீவில் நெருப்பு மூட்டி, புகைப்போட்டு கப்பலுக்குச் சமிக்ஞை காட்டப்பட்டது. தீவில் இருந்த கம்பெனியின் ஐந்து உள்ளூர் பணியாளர்கள், கோட்டையிலிருந்து மரியாதை வெடி வெடித்ததற்கும் கப்பல் பதில் மரியாதை செய்யவில்லை. ஏதோ தவறாக இருக்கிறது என்பதைப் புரிந்துகொண்டு, தீவிலிருந்து முரசு கொட்டினர். முரசு சத்தம் கப்பலுக்குக் கேட்டது. பிறகுதான் தீவுக்கருகில் கப்பல் வந்து நின்றது.

கப்பலிலிருந்து சிறு படகு இறக்கப்பட்டது. அடுத்து கயிறு ஏணி இறக்கப்பட்டது. ஏணியைப் பிடித்துக்கொண்டு வரிசையாக ஏழெட்டுப் பேர் படகுக்குள் இறங்கினர். ஒருவன் கையில் இங்கிலீஷ் கொடி இருந்தது. முயல் தீவில் இருந்த ஐந்து பேரும் அவர்களைப் பார்த்து ஆவலோடு கையாட்டினார்கள்.

துடுப்பை வலித்துக்கொண்டு, கப்பலில் வந்தவர்கள் முயல் தீவை நெருங்கினார்கள். படகு தீவிற்குள் வந்தது.

நெருங்கி வந்ததும், வெடி போடாததின் காரணம் கேட்கப் போனான் ஒருத்தன். அதற்குள் கப்பலுக்குள் இருந்தவன் மரியாதை செய்தான். இவர்களும் அனிச்சையாக மரியாதை செய்தனர். ஆப்பிரிக்கா கடற்கரையிலிருந்து இந்திய மலாயா சீனக் கடற்கரைவரை பழக்கத்திலிருந்த போர்ச்சுகீசிய மொழியில் கப்பல்காரர்கள் பேசினார்கள்.

“எத்தனை பேர் இருக்கிறீர்கள்?”

“ஐந்து பேர்.”

“தீவின் பெயர்?”

“முயல் தீவு. சமிக்ஞை தீவென்றும் சொல்லுவோம்.”

“ஆயுதம் வைத்திருக்கிறீர்களா?”

“இல்லை. நீண்ட நாளாகக் கோட்டைக்குக் கப்பல்கள் வரவில்லை. ஏன் துறைமுகத்தில் நிற்காமல் வந்தீர்கள்? அதனால் தான் கவர்னர் எங்களுக்குத் தகவல் அனுப்பி, உங்களுக்குச் சமிக்ஞை காண்பிக்கச் சொன்னார்.”

“கவர்னர் பெயர்?”

“நம் லெப்டினென்ட் கவர்னர் பெயர் தெரியாதா? வால்ட்டர் ஈவர்.”

“இங்கிலீஷ் லெப்டினென்ட் கவர்னர் பெயர் எங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்? நாங்கள் டச்சுக் கப்பலில் அல்லவா வேலை செய்கிறோம்?”

“டச்சுக் கப்பலா? அப்புறம் எப்படிக் கப்பலில் இங்கிலீஷ் கொடி போட்டிருக்கிறீர்கள்?”

“எல்லாக் கப்பல்களிலும் இந்தத் திருட்டு வேலை நடப்பது தானே? டச்சுக் கொடி ஏற்றி வந்திருந்தால் உங்கள் லெப்டினென்ட் கவர்னர் ஈவர் எங்களைச் சுட்டிருப்பாரே? பாதுகாப்பிற்குத்தான் தேசத்தின் கொடிகளை மாற்றிக் கட்டிக்கொண்டு போகிறோம்.”

பேசிக் கொண்டிருக்கும்போதே டச்சுக் கப்பல்காரர்கள், தீவிலிருந்த ஐந்து பேரையும் சிறைப் பிடித்தனர்.

“அய்யா, நாங்கள் கூலி ஆட்கள். பிழைப்புக்காக வந்தவர்கள். எங்களை விட்டுவிடுங்கள்.”

படகில் வந்த கூட்டத்திற்குத் தலைவன்போல் இருந்த ஒருவன் பேசினான்.

“உங்கள் பென்கோலன் கோட்டையிலிருக்கும் இங்கிலீஷ் கம்பெனி இப்போதுதான் அடிமை வாணிபத்தில் புதிதாக இறங்கியிருக்கிறது. எங்கள் டச்சுக் கம்பெனிதான் அடிமை வாணிபத்தில் எப்போதும் முதலிடம். உங்களையும் அடிமைகளாகப் பிடித்துக்கொள்கிறோம்.”

படகில் வந்தவர்களில் ஒருவன், தலைவன் போலிருந்தவனிடம் ஏதோ சொன்னான். அவன் அதை மறுத்துவிட்டு, “கப்பலில் சரக்கு ஏற்றும் அளவைவிட அதிகமாய் இருக்கிறது என்கிறாய். பரவாயில்லை. மூன்று பேர் எடையளவுள்ள நிலக்கரியைத் தூக்கிக் கடலில் போடு. இவர்களில் மூன்று பேரை ஏற்றிக் கொள்வோம். இரண்டு பேரை விட்டுவிடுவோம். உங்களில் யார் மூன்று பேர் எங்களோடு வருகிறீர்கள்?”

“அய்யா, நாங்கள் ஐந்து பேரும் ரொம்பப் பாவம். எங்களை விட்டுவிடுங்கள்.”

“உன்னிடம் அபிப்ராயம் கேட்டது தப்புதான்.”

தலைவன் போலிருந்தவன் ஐந்து பேரையும் நிதானமாகப் பார்த்தான்.

“வயது கம்மியாக உள்ள இந்த மூன்று பேரைப் படகில் ஏற்று. இரண்டு கிழட்டுப் பயல்களை விட்டுவிடு” என்று சொல்லிவிட்டு, மூன்று பேரையும் குண்டுகட்டாகத் தூக்கிக்கொண்டு படகிற்கு விரைந்தார்கள்.

படகு புறப்பட்டது. பிடிபட்ட மூவரும் அழுது ஆர்ப்பாட்டம் பண்ணினார்கள். படகு கப்பலுக்கு அருகில் சென்றது. படகில் இருந்து நூலேணியில் மூவரும் ஏற மறுத்தார்கள்.

இங்கு நடப்பதை தூரத்திலிருந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்த கோட்டைக் காவலர்கள், லெப்டினென்ட் கவர்னரிடம் ஓடிப்போய்ச் சொன்னார்கள். கோட்டையிலிருந்து பீரங்கிக் குண்டுகள் வெடித்தன.

பீரங்கிச் சத்தம் கேட்டவுடன், கப்பலில் ஏறாமல் வம்பு செய்த மூவரையும் கடலில் தள்ளிவிட்டு, டச்சுக்காரர்கள் நூலேணியில் விறுவிறுவென ஏறினர். கப்பல் கிளம்பியது.

கடலுக்குள் விழுந்த மூவரும் நீச்சல் அடித்துச் சமிக்ஞைத் தீவுக்கு வந்தனர்.

டச்சுக்காரர்களிடமிருந்து தப்பியவர்கள் பயத்தில் பேச்சில்லாமல் உட்கார்ந்திருந்தனர். கோட்டையிலிருந்து படகு ஒன்று வந்து சேர்ந்தது. என்ன என்று காவலர்கள் விசாரித்தனர்.

“காரணம் தெரியவில்லை, வந்தவுடன் எங்களில் மூன்று பேரைப் பிடித்துப் படகில் ஏற்றிக்கொண்டார்கள். கப்பலில் ஏற்றும்முன், நல்லவேளை, கோட்டையில் இருந்து வெடிச்சத்தம் கேட்டதால், எங்களை விட்டுவிட்டு

ஓடி விட்டனர்” என்று சொன்னான் ஒருத்தன். நீந்தி வந்ததில் அவனுக்கு மூச்சிறைத்தது.

“எல்லோரும் விரைந்து படகில் ஏறுங்கள். நாம் கோட்டைக்குப்போய் விடுவோம். லெப்டினென்ட் கவர்னரை உடனடியாகப் பார்க்க வேண்டும்” என்று சொல்லி, படகில் ஏற்றினர்.

தீவில் பாதுகாப்பில்லாச் சூழலைக் கவனத்தில்கொண்டு, அன்றிலிருந்து சமீக்கைத் தீவுக்குப் போகும் வீரர்களின் எண்ணிக்கையை லெப்டினென்ட் கவர்னர் அதிகப்படுத்தினார். எப்போதும் தீவில் குறைந்தபட்சம் ஐம்பது பேர் இருந்தார்கள். அங்குச் சிறு பீரங்கியையும் வைக்கச் சொன்னார். அதற்குப் பிறகு ஆறு மாதங்களுக்கு மேலாகக் கப்பல்கள் ஏதும் வரவில்லை.

மால்பரோ கோட்டைக்குள் கொசுக்களின் தொல்லை அதிகம். கோட்டைக்குள் எப்போதும், ஒரு மலேரியா நோயாளியாவது இருப்பான். கொசுக்கடியிலிருந்து தப்பிக்க, வேப்பிலையை உடம்பு முழுக்கவும் தடவுதல், துளசி இலையைக் கசக்கி உடம்பில் தேய்த்தல், விளக்கெண்ணெயைத் தடவுதல் என்று தினமும் தீவு ஜனங்கள் கொசுக்கடியில் இருந்து தப்பிக்க வழிசெய்வார்கள். ஆனாலும் கொசுக்களின் தொல்லை ஓயவில்லை.

வந்த புதிதில் லெப்டினென்ட் கவர்னர் தன்மீது உட்காரும் கொசுக்களை அடித்துப் பார்த்தார். அடிக்க அடிக்கக் கொசுக்கள் மாளவில்லை. இரண்டு உள்ளூர் ஆட்களைவிட்டு, தன்மீது உட்காரும் கொசுக்களை அடிக்க வைத்தார். பாதிநேரம் அவர்கள் கொசுவை அடிப்பதைவிடத் அவரைத்தான் அடித்தார்கள் என்றாலும், மொய்க்கும் கொசுக்களில் இருந்து தப்பிக்க வழியில்லை.

ஒருமுறை முகத்தில் கொசு வலையைக் கட்டிக்கொண்டு, தண்ணீர் தொட்டிக்குள்கூடக் கவர்னர் தூங்கிப் பார்த்தார்.

கொசுத்தொல்லைக்குப் பயந்துதான் பழைய யார்க் கோட்டையை அப்படியே விட்டுவிட்டு, மால்பரோ கோட்டையைக் கட்டினார்கள். இடிந்த யார்க் கோட்டை இரண்டு மைல் தள்ளியிருக்கிறது. கொசுக்களுக்கு இரண்டு மைல் பெரிய தூரமில்லை என்று இந்தப் புதிய கோட்டைக்கு வந்த பிறகுதான், லெப்டினென்ட் கவர்னருக்குப் புரிந்தது. ஆனால் மால்பரோ கோட்டை சமுத்திரத்தையொட்டி உள்ளதால், இரவு நேரத்தில் வீசும் வேகமான கடல் காற்று கொசுக்களின் இயக்கத்தைக் கொஞ்சம் குறைக்கும். பென்கோலன் ஆறும் சமுத்திரமும் சேரும் இடத்தில் அதிகமாக இருக்கும் மீன்களின் கூட்டம், கொசுக்களின் உற்பத்தியைக் கட்டுப்படுத்தின.

மால்பரோ கோட்டையைச் சுற்றி வாழும் உள்ளூர் மக்களுக்குக் கொஞ்சம் தடித்த தோலோ என்னவோ? அவர்கள் அன்றாடம் சாப்பிடும் ஜாதிக்காயில் உள்ள போதையோ? கொசுக்களைப் பற்றிப் பெரிதாகக் கவலைப்படுவதில்லை. கொசு உட்கார்ந்த உடனே லாவகமாகத் தட்டி விடுவார்கள்.

சுமத்திரா தீவில் உள்ளூர் மந்திரவாதிகளுக்குக் குறைவில்லை. மாடுகளுக்கு, மனிதர்களுக்குப் பேய் ஓட்டுகிறேன் என்று பல மந்திரவாதிகள் இருக்கிறார்கள். புதிதாக வந்த லெப்டினென்ட் கவர்னருக்கு மந்திரவாதிகளைப் பார்த்தாலே பிடிப்பதில்லை. கோட்டைக்குள்ளிருக்கும் ஏசு சபை பாதுரிகள், இந்த உள்ளூர் மந்திரவாதிகளால்தான் கிறிஸ்துவ சமயத்தைச் சுமத்திரா தீவில் பரப்ப முடிவில்லை என்று கண்டுபிடித்து,

அவர்களைப் பற்றி லெப்டினென்ட் கவர்னரிடம் தொடர்ந்து புகார் கூறிவந்தார்கள். இரண்டு மாதத்திற்கு ஒருமுறையாவது கண்ணில் படும் மந்திரவாதியைப் பிடித்துக்கொண்டு வந்து, கோட்டைக்குள் தூக்கில் போடுவார்கள். தூக்கில் தொங்குவதற்கு முன்பு மந்திரவாதி, ‘ஞானஸ்தானம் பெற்றுக்கொள்கிறேன்’ என்றால் அவனுக்கு ஞானஸ்தானம் செய்து, தோளில் சிலுவை முத்திரைப் போட்டு ஆயிரம் மைல்கள் தாண்டியுள்ள அச்சை துறைமுகத்திற்கோ, பினாங்குத் தீவிற்கோ அனுப்பிவிடுவார்கள்.

கடந்த இருபது ஆண்டுகளாக அந்தமானுக்கு ஆள்களை அனுப்ப முடியவில்லை. அந்தமானுக்கு இனிமேல் ஆள்களை அனுப்பவே வேண்டாம் என்று கல்கத்தா கவர்னர் சொல்லி விட்டார். மெட்ராஸ், தூத்துக்குடியிலிருந்து வரும் கப்பல்கள் தங்கி இளைப்பாற மட்டுமே அந்தமான் தீவு பயன்பட்டது. அந்தமானிலுள்ள இங்கிலீஷ்காரர்களின் எண்ணிக்கையும் ஐம்பதாகக் குறைக்கப்பட்டது. அந்தமான் சிறையில் இருந்த கைதிகளைப் பென்கோலனுக்கு அனுப்பி வைத்தார்கள்.

மால்பரோ கோட்டை ஆரம்பத்தில் மெட்ராஸ் கவர்னருக்குக் கட்டுப்பட்டிருந்தது. அடிமை வியாபாரம் அதிகமாகிவிட்டதாலும், ஜாதிக்காய் ஏற்றுமதிக்கு நல்ல லாபம் கிடைத்ததாலும் மால்பரோ கோட்டையின் லெப்டினென்ட் கவர்னர் பதவி, மெட்ராஸ் கவர்னருக்கு இணையான பதவியாக உயர்த்தப்பட்டது. கோட்டைக்கென்று புதிதாகத் தனி டிப்டி கவர்னர், தனி டாக்டர், பாதுரியார், சிறைக் காவலர்கள் அனுமதிக்கப்பட்டனர். மெட்ராஸ் கவர்னருக்கு உள்ளதுபோல் பென்கோலன் கவர்னருக்கும் பாதுகாப்பிற்காகத் தனியாக இருபத்து நான்கு வீரர்கள்,

பீரங்கிகள், சமையலுக்கு ஆள்கள் அமர்த்தப்பட்டனர். கவர்னர் சாப்பிடும்போது இசைப்பதற்கு வாத்தியக்காரர்கள் என்று ஒரு கவர்னருக்குரிய அனைத்து வசதிகளும் மால்பரோ கோட்டையில் உருவாக்கப்பட்டன.

இங்கிலீஷ்காரர்களின் மால்பரோ கோட்டையின் தர உயர்வை விரும்பாத போட்டிக் கம்பெனியான டச்சுக் கம்பெனி, கோட்டை மீது அடிக்கடி தாக்குதல் தொடுத்தது. தங்களது முழுக்கட்டுப்பாட்டில் இருந்த அடிமை வியாபாரத்தில் மால்பரோ கோட்டை தலையிடுவதாக டச்சுக் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி கருதியதால்தான் இந்தத் தாக்குதல்கள் என்று புரிந்துகொண்ட இங்கிலீஷ் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி, அடிமை வியாபாரத்தைக் கைவிடுவதாகவும் கோட்டைத் தலைவரின் தகுதியைக் குறைத்து, மீண்டும் லெப்டினென்ட் கவர்னராக ஆக்குவதாகவும் சமாதானம் பேசியது. இதனை ஏற்ற டச்சுக்காரர்கள் தாக்குதலை நிறுத்தினர்.

லெப்டினென்ட் கவர்னர் வால்டர் ஈவர் சுமத்திரா தீவில் வலுவாக இருக்கும் பாலிம்பெங் சுல்தானுடன் நட்புறவாகப் பழகினார். டச்சுக்காரர்களின் ஆக்கிரமிப்பில் சில மாதங்கள் பாலிம்பெங் நகரம் இருந்தபோது, கத்தோலிக்கப் பாதுரிகளின் தூண்டுதலினால் பாலிம்பெங்கிலிருந்த மரத்தால் கட்டப்பட்ட மசூதியைத் தீக்கிரையாக்கினார்கள்.

சுல்தானிடம் அன்பாகப் பேசி, மசூதியைத் திரும்பக் கட்டிக்கொடுத்து, அவரிடம் லெப்டினென்ட் கவர்னர் வால்டர் ஈவர் நல்ல பெயர் வாங்கினார்.

ஒரு நாள் சாவகாசமான பேச்சின்போது சுல்தான் சொன்னார்.

“தென்னிந்தியாவில் இருந்து இமாம்கள் எனக்குத் தகவல் தந்துள்ளனர். அங்குக் கலவரம் அதிகமாக இருக்கிறதாம். எங்கள் மதத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்தான் அங்கு ஆற்காடு நவாப் என்றும், அயிதராபாத் நிஜாம் என்றும், டெல்லி பாதுஷா என்றும் அதிகாரத்தில் இருக்கிறார்கள். உங்களது மேலதிகாரியான கல்கத்தா கவர்னர் ஜெனரல் வெல்லெஸ்லி, கல்கத்தாவிலிருந்து தனது தம்பி ஆர்தர் வெல்லெஸ்லியைத் தென்னிந்தியாவிற்கு அனுப்பி, கலவரத்தை அடக்கச் சொல்லியிருக்கிறாராம்.”

“தெரியும்” என்றார் லெப்டினென்ட் கவர்னர்.

“ஒரே இடத்தில் எழுபதுக்கும் மேற்பட்டவர்களை அடைத்து வைத்திருக்கிறார்களாம். எதற்கென்று தெரியுமா?”

“அவர்களின் விஷயத்தில் முடிவு எடுக்க முடியாமல் மெட்ராஸ் கவர்னர் இருந்திருப்பார். கல்கத்தா கவர்னர் ஜெனரலின், லண்டன் தலைமையிடத்தின் வழிகாட்டுதலுக்காகக் காத்திருப்பார்.”

“லெப்டினென்ட் கவர்னர், கல்கத்தா கவர்னர் ஜெனரல் வெல்லெஸ்லி, மெட்ராஸ் கவர்னர் எட்வர்டு கிளைவிற்குக் கலவரத்தை அடக்க முழு அதிகாரமும் கொடுத்த பின்பு யாருடைய ஆணைக்காகக் காத்திருக்கப் போகிறார்கள்? இதில் ஏதோ ஒரு சூழ்ச்சி இருக்கிறது.”

“உங்களுக்கு ஏதாவது தெரியுமா, சுல்தான்?”

“என்னைப் போன்ற உள்ளூர் முகமதிய ஆட்சியாளர்களுக்கு உங்களைப் போன்ற கவர்னர்கள் எந்த விஷயத்தில் எப்படி நடந்துகொள்வீர்கள் என்று தெரியும். நூறு வருடங்களாகப் பார்த்து வருகிறோமே?

கைதிகளைத் தனியாக அடைத்து வைத்தாலே உங்கள் கம்பெனி ஒரு குரூரமான நடவடிக்கைக்குத் தயாராகிறது என்று பொருள்.”

“என்ன சொல்கிறீர்கள் சுல்தான்?”

“தோன்றியதைச் சொல்கிறேன். எதற்கும் நீங்கள் கோட்டை யைப் புதுப்பித்துக்கொள்வது நல்லது.”

‘நமது கம்பெனி விஷயங்கள், நமக்குத் தெரிவதற்கு முன்பே, எப்படி நம் கோட்டையில் இருந்து நூறு கிலோமீட்டர் தள்ளியுள்ள பாலிம்பெங் சுல்தானுக்குத் தெரிகிறது? அரேபிய மதகுருமார்களும் இமாம்களும் எப்படியோ செய்தி சேகரித்து விடுகிறார்களே?’

லெப்டினென்ட் கவர்னர் யோசனையில் ஆழ்ந்தார்.

வைகை நதிக்கரை, திருபுவனம்

திருநெல்வேலி கலெக்டர் லூஷிங்டன் மதுரைக்கு அருகி லுள்ள திருபுவனத்தில் முகாமிட்டிருந்தார்.

வெள்ளைக்கார அதிகாரிகள் கோட்டைக்குள் தங்குவதை விட, திறந்த வெளியில் முரட்டுத் துணியைப் போட்டுக் கட்டிய கூடாரத்தில் தங்கப் பிரியப்படுவார்கள்.

லூஷிங்டன் திருநெல்வேலிக்குக் கலெக்டராக வந்த போதிலிருந்து மருது பாண்டியர், ஊமைத் துரை, ராமநாதபுரம் சேதுபதி முத்து ராமலிங்கம், மயிலப்பன் என்று பலதரப்பு பிரச்சினைகள் தொடர்ந்து இருந்ததால் முகாம் வரும்போது, ஏதாவது ஒரு கோட்டையில்தான் பாதுகாப்பாகத் தங்குவார். இப்போது பிரச்சினைகள் முடிந்துவிட்டதால் தங்குவதற்குத் தனக்கு விருப்பமான கூடார கொட்டகையைக் கொண்டுவரச் சொன்னார்.

வைகையின் தென்கரையில் பெரிய நாவல் மரத்தின்கீழ் கூடாரம் போடப்பட்டது. கூடாரத்தைச் சுற்றி ஆயுதமேந்திய நான்கு இங்கிலீஷ் சிப்பாய்கள், ஆயுதமின்றிப் பத்து உள்ளூர் சிப்பாய்கள் நின்றார்கள். தரையில் கம்பளம் விரிக்கப்பட்டிருந்தது. மெத்தையுடன் கட்டில் ஒன்று. மேஜை, நாற்காலி, குடிக்க மண்பானைத் தண்ணீர்.

கூடாரத்தைவிட்டு ஐம்பது மீட்டர் தூரத்தில் இன்னொரு சிறு கூடாரம். அதற்குள் தாசில்தார். அதற்கு ஐம்பதடி தூரத்தில் மற்றொரு பெரிய கூடாரம். அதற்குள் ஓய்வில் இருக்கும் இருபது சிப்பாய்கள்.

கலெக்டரின் கூடாரத்துக்கு வெளியே வெள்ளித்தடி வைத்த பேஷ்கார் ஒருவன் நின்றிருந்தான். அவன் கூடாரத்தைப் பார்ப்பதும், வைகை ஆற்றில் ஓடும் தண்ணீரைப் பார்ப்பதுமாக இருந்தான். மார்கழி மாதக்

குளிருக்கு இதமாக, காதை மறைத்து தலையில் உருமா கட்டியிருந்தான் பேஷ்கார்.

பேஷ்குஷ் கலெக்டர், மதுரைக் கோட்டைக்குள்ளிருந்த கர்னல் அக்கினியூவிற்கு ஒரு கடிதம் எழுதி, பேஷ்காரை அதற்கு முத்திரையிடச் சொன்னார். பேஷ்கார் முத்திரையிடும் சமயம் கலெக்டர் கூடாரத்தின் துணியை லேசாக விலக்கி, வைகை ஆற்றைப் பார்த்தார். காலையில் கூடாரம் அடிக்கும்போதே ஆற்றில் தண்ணீர் அதிகமில்லை என்பதைக் கவனித்திருந்தார்.

ஆற்றின் எதிர்க்கரையில் ஓர் ஆணும் இரண்டு பெண்களும் நின்று கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. தாசில்தாருக்குத் தகவல் சொல்லச் சொல்லி பேஷ்காரை அனுப்பினார்.

கூடாரத்தைவிட்டு வெளியே வந்த தாசில்தார், தனது கூடாரத்திற்கு முன்பு நின்றிருந்த இரண்டு சிப்பந்திகளிடம் ஏதோ சொன்னார். அவர்கள் ஆற்றில் இறங்கி, அக்கரைக்கு விரைந்தார்கள். கூடாரத்திற்குள்ளிருந்து கலெக்டர், “பேஷ்கார்” என்று கூப்பிட்டவுடன், பேஷ்கார் கூடாரத்தை விலக்கி, உள்ளே வந்தான்.

“என்ன சத்தம்?”

“சர்க்கார், எதிர்க்கரையில் ஆள் நடமாட்டம் தெரிகிறது. அவர்கள் யாரென்று பார்த்து, இந்தப் பக்கம் வரக் கூடாது என்று எச்சரித்துவிட்டு வருவதற்காக தாசில்தார் சிப்பந்திகளை அனுப்பியிருக்கிறார்.”

இப்போது கெடுபிடியில்லாத அமைதியான காலம் என்றாலும், உள்ளூர் ஆள்களின் நடமாட்டத்தைப் பார்த்தாலே சற்று எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டும்

என்று கலெக்டருக்குத் தோன்றியது. யார் எதற்காக இங்கு வருகிறார்கள் என்று தெரியவில்லை. சிவகங்கைச் சீமையிலிருந்த நாட்டுத் துப்பாக்கி, வளரி, களரி, ஈட்டி, சிலம்பக் கம்பு போன்ற ஆயுதங்களை வைத்திருந்தவர்களிடமிருந்து பெயருக்குக் கொஞ்சம் பணம் கொடுத்து வாங்கியாகிவிட்டது. பெரும்பாலானவற்றை அழித்தும் விட்டோம். இருந்தாலும் ஆயுதங்கள் முழுவதுமாகக் கைப்பற்றியாகிவிட்டது என்று நினைக்க முடியவில்லை.

ஆற்றைக் கடந்து சென்ற இரண்டு சிப்பந்திகள், அக்கரையில் நின்றிருந்த மூவரிடமும் ஏதோ பேசுவது தெரிந்தது. ஒருவன் மட்டும் அங்கேயே நின்றாவிட, மற்றொரு சிப்பாய் மறுபடியும் ஆற்றைக் கடந்து, கூடாரத்தை நோக்கி வந்தான். கலெக்டர் நச்சுக்குழாய் வழியாக, அக்கரையில் நின்றவர்களைப் பார்த்தார்.

அங்கிருந்த ஆண் மத்திம வயதிலிருந்தான். கறுப்பாக ஓங்கு தாங்காக, மீசை தாடியுடன் இருந்தான். தலையை முழுவதுமாக மறைத்து உருமா கட்டியிருந்தான். இடுப்பில் வேட்டி கட்டி, துண்டைத் தோளில் போட்டிருந்தான். சிப்பாய் அவனோடு பேசிக்கொண்டிருந்தான். சிப்பாயைப் பார்த்தும் அவன் துண்டைத் தோளிலிருந்து எடுத்து இடுப்பில் கட்டவில்லை. பெரிய மனுஷனாக இருக்கலாம் என்று கலெக்டர் நினைத்தார்.

அவனுடன் நின்ற இரண்டு பெண்களுக்கும் இருபது இருபத்தைந்து வயதிலிருக்கும். இரண்டு பெண்களும் சராசரி உயரத்தைவிட அதிகம் தலையில் முக்காடு போட்டிருந்தார்கள். கம்பெனி சிப்பாய், தங்களோடு இருக்கும் ஆணோடு பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது, சிப்பாய்க்குப் பயப்படாமல் நிற்கும் இரண்டு

பெண்களையும் கூர்ந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். நடுவில் நின்ற பெண் கை கூப்பியபடி சிப்பந்தியிடம் ஏதோ சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். ‘அவர்கள் ஆற்றைக் கடக்க அனுமதி கேட்கிறார்களோ’ என்று கலெக்டர் நினைத்தார்.

“பேஷ்கார்.”

பேஷ்கார் கூடாரத்திற்குள் ஓடிவந்தான்.

“சர்க்கார்.”

“அவர்கள் ஆற்றைக் கடக்க விரும்பினால் அனுமதிக்கச் சொல்.”

கலெக்டரின் கூடாரத்தை நோக்கி, தாசில்தார் வேகமாக நடந்து வந்தார். பேஷ்கார் கூடாரத்தைவிட்டு வெளியே ஓடிவந்து, கலெக்டர் தன்னிடம் சொன்னதைத் தாசில்தாரிடம் சொன்னார்.

“கலெக்டரைப் பார்க்க வேண்டும்” என்றார் தாசில்தார்.

அவரின் குரலைக் கேட்டு, வெளியே வந்தார் கலெக்டர். தாசில்தார் தெரிவித்த வணக்கத்தைத் தலையசைப்பில் ஏற்றுக்கொண்டு,

“என்ன பிள்ளைவாள்?”

“சர்க்கார், ஆற்றிற்கு அந்தப் பக்கம் காத்திருக்கும் பெண்...”

“இரண்டு பெண்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களோடு ஓராள் இருக்கிறான். இப்போதுதான் பார்த்தேன்.”

“ஆம், சர்க்கார். அந்தப் பெண்களும், அவர்களுடன் வந்தவனும் கலெக்டரைப் பார்க்க வேண்டுமாம்.”

“இன்று காலையில்தானே வந்தேன்? அதற்குள் நான் இங்குத் தங்கியிருப்பது எப்படித் தெரிந்ததாம்?”

“தெரியவில்லை சர்க்கார். அதையும் அவர்களிடம் விசாரிக்க வேண்டும்.”

“அவர்களைப் பார்த்துவிட்டு, ஒரு சிப்பாய் ஆற்றைத் தாண்டி வந்தானே?”

“அவன்தான் வந்து இந்த விசயத்தைச் சொன்னான். அவனை விசாரித்து விட்டுத்தான் வருகிறேன்.”

“அவர்களைப் பார்க்கலாமா? ஏதும் பிரச்சினையிலையே?”

“பிரச்சினையிலை, சர்க்கார். அவர்கள் ஏதோ கோரிக்கையுடன் வந்திருக்கிறார்கள்போலத் தெரிகிறது?”

“என்ன கோரிக்கை?”

“வேங்கை பெரிய உடையணத் தேவன் சம்மந்தமாகவும் அவரோடு இருக்கிற கைதிகள் சம்மந்தமாகவும் பேச வந்திருக்கிறார்களாம்.”

“அப்படியா? அவர்கள் யார்?”

“இரண்டு பெண்களில் ஒருவர் மருதாத்தாள். வேங்கை பெரிய உடையணனின் மனைவி. பெரிய மருதுவின் மகள். இன்னொருத்தி கோயம்புத்தூர்க்காரி. ஒரு துலுக்கன் ஜெயிலில் இருக்கிறானே... சேக் உசேன், அவன் மனைவி. அந்த ஆள் பெயர் சங்கிலி சேர்வை.”

“சங்கிலி சேர்வையா?”

“ஆம், சர்க்கார். கேள்விப்பட்டிருப்பீர்கள், சிவகங்கையின் இஸ்திமிரார் கௌரி வல்லபர்மீது புகார்ச் சொன்னவர். ஏற்கெனவே ஒருமுறை சர்க்காரை

நேரடியாகச் சந்தித்து இஸ்திமிரார்மீது புகார்க் கடிதம் கொடுத்திருக்கிறார். அந்தப் புகார்க் குறித்து இஸ்திமிராரைக் கூப்பிட்டு விசாரித்தீர்கள்.”

“அவர்களை வரச் சொல்லுங்கள்.”

அக்கரைக்குத் தகவல் போனது. கலெக்டர் கூடாரத்திற்குள் சென்றார். நச்சுக்குழாயை வைத்துக்கொண்டு வைகையின் அக்கரையைப் பார்த்தார். ஒரு வத்தையில் இரண்டு பெண்கள் உட்கார்ந்திருக்க, வத்தையைப் பெண்களோடு வந்த மனிதன் இழுத்துக்கொண்டு வந்தான். கரையேறியதும் அந்த மனிதன் வத்தையைப் பார்க்காமல் முகத்தை வேறு பக்கம் திருப்பி, நின்று கொண்டிருந்தான். ஒரு பெண், முழங்கால் அளவு இருந்த தண்ணீரில் இறங்கி, வத்தையைக் கரையை நோக்கி இழுத்தாள். வத்தையில் இருந்த பெண் சேலையைச் சரி செய்துகொண்டு, தலையில் முக்காடு போட்டுக்கொண்டாள். கரைக்கு நெருக்கமாக வத்தை வந்ததும், கரையில் நின்ற பெண்ணிடம் கையைக் கொடுத்து வத்தையிலிருந்து இறக்கினாள். அவளது சேலை தண்ணீரில் நனையவில்லை. தண்ணீரில் நடந்துவந்த பெண் குனிந்து, நனைந்த சேலையைப் பிழிந்தாள்.

கரைக்கு வந்தவர்களிடம் தாசில்தார் சென்று பேசினார்.

லூஷிங்டன் மருதாத்தாளின் கணவன் வேங்கையையும் அவளது தகப்பனான பெரிய மருதுவையும் இரண்டு முறை சந்தித்திருக்கிறார். இந்தப் பெண் மருதாத்தாளைப் பார்த்ததில்லை. ‘இப்போது எதற்காகத் தன்னைப் பார்க்க வருகிறாள்? இவள் கேட்கப் போகும் எந்தக் கோரிக்கைக்கும் என்னிடம் தீர்வு இல்லையே?’ என்று லூஷிங்டன் யோசித்தார்.

யார் கலெக்டரைப் பார்க்க வந்தாலும் கலெக்டர் அவர்களைப் பார்ப்பதற்குத் தயாராக இருந்தாலும் அவர்களுக்கு உடனே அனுமதி தரக்கூடாது என்ற கம்பெனி நடைமுறைப்படி, தாசில்தார் அவர்களை அழைத்துச்சென்று கூடாரத்திற்கு வெளியே அமர வைத்தார். அந்தக் கால இடைவெளியில், கலெக்டரின் கூடாரத்திற்குள் மூன்று இருக்கைகளைப் போட்டார்கள். கலெக்டர், “ஒரு இருக்கையே போதும்” என்றார்.

கர்னல் அக்கினியூவிற்குக் கொஞ்ச நேரத்திற்கு முன்பு எழுதிய கடிதத்தை திரும்ப வாங்கி வரும்படி, பேஷ்காரிடம் சொல்லி அனுப்பினார்.

மாலை நேரமாக இருந்ததால் உடனே அவர்களைப் பேட்டி பண்ணி, அனுப்பிவிடுவது நல்லது என்று கலெக்டர் நினைத்தார்.

“பேஷ்கார், அவர்களை வரச்சொல்” என்றார்.

தாசில்தார் முன்னே பவ்யமாக வர, மருதாத்தாள் அவருக்குப் பின்னால் நிதானமாக நடந்து வந்தாள். சராசரியைவிடக் கூடுதல் உயரம் இருந்த தோற்றம் அவள்மீது மரியாதையைக் கொடுத்தது. பார்க்க வருபவர்கள் கூடாரத்திற்குள் இருக்கும் கலெக்டரைப் பார்க்க முடியாதவாறு கூடாரத்தின் ஜன்னல் நெருக்கமான நூலால் நெய்யப்பட்டிருந்தது. கூடாரத்திற்குள்ளிருந்த கலெக்டரால் அவர்களைப் பார்க்க முடிந்தது.

உள்ளே வந்ததும் கலெக்டருக்கு மருதாத்தாள் கை கூப்பி வணக்கம் தெரிவித்தாள்.

“சர்க்கார், என் பெயர் மருதாத்தாள். வேங்கை பெரிய உடையணத் தேவனின் மனைவி. பெரிய மருது சேர்வைக்காரரின் மகள்.”

“உட்காருங்கள்.”

மருதாத்தாள் இருக்கையில் உட்கார்ந்தாள்.

“இவர்கள்?”

“இவர் சங்கிலி சேர்வை. எனது அம்மான். எனக்குத் துணைக்காக வந்திருக்கிறார்.”

“இந்தப் பெண்?”

“இவள் பாத்திமா. கோயம்புத்தூர் சேக் உசேனின் மனைவி.”

“ஓ, கோயம்புத்தூர் ஜெயில் உடைப்பை முன்னின்று நடத்திய சேக் உசேன். அவன் மனைவியா?”

சேக் உசேன் பெயரைச் சொன்னதும் பாத்திமா அழ ஆரம்பித்தாள். மருதாத்தாள் இருக்கையிலிருந்து எழுந்து அவளை அணைத்துக்கொண்டாள்.

“சர்க்கார், இந்தப் பெண் முதல்முறையாக வெளியே வந்திருக்கிறாள்.”

“பேஷ்கார், அந்தப் பெண்ணிற்குக் குடிக்கத் தண்ணீர் கொடு.”

பேஷ்கார் மண்பானையிலிருந்து தண்ணீர் கொடுத்தார். இரு கைகளிலும் வாங்கிய மருதாத்தாள் பாத்திமாவிடம் நீட்டினாள்.

“சர்க்கார், சிவகங்கையின் ராஜா எங்கே சிறை வைக்கப்பட்டிருக்கிறார்? எப்படி இருக்கிறார் என்று எங்களுக்குத் தெரியவில்லை. நான் அவரைப் பார்க்க வேண்டும்” என்றாள் மருதாத்தாள்.

“உன் கணவன் இப்போது சிவகங்கையின் ராஜா இல்லை. எங்களின் கைதி.”

“அது கம்பெனி இழைத்த துரோகம்” என்ற மருதாத்தாளின் குரல் மாறியிருந்ததைக் கவனித்த சங்கிலி சேர்வை,

“தன் கணவனைக் காப்பாற்றவே துணிந்து, உங்களைச் சந்திக்க வந்திருக்கிறாள் மருதாத்தாள்” என்றார்.

“நீங்கள் இருவரும் விவரம் தெரியாமல் வந்திருக்கிறீர்கள். ராஜ துரோகம் நடந்திருக்கிறது. அவர் சாதாரண கைதி அல்ல. அரசியல் கைது. கம்பெனிக்கு எதிராகப் போராட்டம் நடத்தியவர். அவரைப் பற்றிய எந்தச் செய்தியும் வெளியில் சொல்ல முடியாது. நீங்கள் அழுது புலம்புவதில் பலனில்லை. இதையெல்லாம் முதலிலேயே சிந்தித்திருக்க வேண்டும்.”

சங்கிலி சேர்வை, கலெக்டரைப் பார்த்துக் கை கூப்பினார்.

“சர்க்கார், நாங்கள் உங்களைப் பார்க்க வந்தது இரண்டு விஷயங்களுக்காகத்தான்.”

“சேர்வை, நீ சிவகங்கை இஸ்திமிரார் கௌரி வல்லபர்மீது புகார்க் கடிதம் கொடுத்தவன்தானே? அப்போதே நான் உன்னிடம் சொல்லிவிட்டேன். கர்னல் அக்கினியூதான் முடிவு செய்ய வேண்டுமென்று. மறுபடியும் எந்தத் தைரியத்தில் இப்போது இவர்களை அழைத்து வந்திருக்கிறாய்?”

“சர்க்கார், நான் தங்களிடம் புகார் செய்த பின்பு கர்னல் அக்கினிவியூவையும் பார்த்தேன்.”

கலெக்டருக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

“எங்குப் பார்த்தாய்?”

“இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பு. திருப்பாச்சேத்தி முகாமில்.”

“என்ன சொன்னார்?”

“சிவகங்கைக்கு கடைசி ராஜா வேங்கை பெரிய உடையணன்தான். அவர் டில்லி பாதுஷாவின் தென்னிந்தியப் பிரதிநிதியான ஆற்காடு நவாப்பிற்கு கப்பம் கட்டினார்.

இப்போது தென்னிந்தியா ஆற்காடு நவாப்பிடம் இருந்து இங்கிலீஷ் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனிக்கு வந்துவிட்டது. நவாப் பிற்குப் பென்சன் கொடுத்துவிட்டோம்.

இப்போது பதவியில் இருக்கும் கௌரி வல்லபர் இஸ்திமிரார் என்ற பதவியில் கம்பெனியால் நியமிக்கப்பட்டவர். கம்பெனியின் நலனுக்கு எதிராகப் போகாதவரை அவர் இஸ்திமிரார் பதவியில் இருப்பார். இந்தப் பதவிகூடப் பரம்பரைப் பரம்பரையாக வரக் கூடியதில்லை என்றார்.”

“அதனால்?”

“கம்பெனியின் பேச்சைக் கேட்கும்வரை தான் அவர் இஸ்திமிரார். இஸ்திமிரார் பதவி நியமனத்தைப் பற்றிய இந்தக் காகிதத்தை நீங்கள் வாசிக்க வேண்டும்” என்று ஒரு காகிதக் கட்டைக் காண்பித்தார் சேர்வை.

சங்கிலி சேர்வை கொடுத்த காகிதத்தை வாங்கிப் பார்த்தார் கலெக்டர்.

“சர்க்கார், கர்னல் அக்கினியூவின் உத்தரவை இஸ்திமிரார் கேட்கவில்லை” என்று சொன்னதும், கலெக்டருக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது.

“என்ன சேர்வை? பைத்தியக்காரன்போலப் பேசுகிறாய்? கர்னலின் பேச்சைக் கேட்காதவன் இஸ்திமிரார் பதவியில் என்ன? உயிரோடவே இருக்க முடியாதே? உன்னை உள்ளே அழைத்து மரியாதையாகப் பேசியது என் பிசகு. நீ வெளியே போய் நில்” என்றார்.

கலெக்டரின் கோபமறிந்து சங்கிலி சேர்வை அமைதி காத்தார். இடுப்பில் இருந்த துண்டை அவிழ்த்துக் கையில் வைத்துக்கொண்டார். கலெக்டரின் திடீர் கோபத்தைப் பார்த்துப் பயந்த தாசில்தார், அடுத்து தன்மீது தான் பாய்வார் என்று நினைத்து, சங்கிலி சேர்வையை அழைத்துக்கொண்டு வெளியேறினார்.

அவர்கள் இருவரும் வெளியேறியதும், மருதாத்தாள், பாத்திமா கையில் வைத்திருந்த தண்ணீர்க் குவளையை வாங்கி, கலெக்டரிடம் நீட்டினாள்.

“இவள் தண்ணீர் குடிக்கவில்லை. குவளையைக் கையில் தான் வைத்திருந்தாள்” என்றாள்.

கலெக்டர் யோசனையுடன் மண் குவளையை வாங்கினார். அதற்குள் பேஷ்கார் உள்ளே வந்து, குவளையைக் கலெக்டரிடமிருந்து வாங்கிக்கொண்டு கூடாரத்திற்கு வெளியே சென்று, கீழே ஊற்றினார். புதிதாக வேறு குவளையில் தண்ணீர் எடுத்துக்கொண்டு கூடாரத்திற்குள் வந்தார். அதுவரை யாரும் பேசவில்லை.

“கிளம்புங்கள்” என்றார் கலெக்டர்.

“சர்க்கார், நாங்கள் இருவரும் ரொம்பவும் யோசித்து எங்கள் உறவினர்களிடம் அனுமதி வாங்கிக்கொண்டு உங்களைச் சந்திக்க வந்திருக்கிறோம். ஒரு பெண் வீட்டைவிட்டுக் கிளம்பி வருவதில் உள்ள சிரமங்கள் உங்களுக்குத்

தெரியாததில்லை. அதுவும் எங்களைப்போல், சர்க்காரின் கோபத்தைச் சந்தித்துக் கொண்டிருக்கும் குடும்பங்கள்.”

“நீங்கள் இப்போது பார்த்தீர்கள்தானே? உங்கள் கூட வந்த ஆள் பேசியதை.”

“சர்க்கார், உங்களைப் பார்த்தவுடன் பயத்தில் பதற்றமாகி விட்டார்” என்றாள் மருதாத்தாள்.

“பதற்றப்பட என்ன இருக்கிறது? அவர் என்னை ஏற்கெனவே பார்த்திருக்கிறார். இது இரண்டாம் முறை.”

“தெரியும், சர்க்கார். நீங்கள் மிகவும் தன்மையாகப் பேசியதாகச் சொன்னார். என்னிடமும், எனது தாயாரிடமும் இஸ்திமிரார் பறிமுதல் செய்த எங்களது சிறுவாட்டுப் பணத்தைத் திருப்பித் தரச்சொல்லி, நீங்கள் போட்ட உத்தரவைப் பற்றியும் பெருமையாகப் பேசினார். கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி கடுமையாக இருந்தாலும், சில அதிகாரிகள் நல்லவர்களாகத்தான் இருக்கிறார்கள் என்று சொன்னார்.”

மருதாத்தாளின் தன்மையான பேச்சு கலெக்டருக்குப் பிடித்திருந்தது.

“கம்பெனிக்கு எதிராக ஆயுதம் எடுத்த ஆண்கள்மீது நடவடிக்கை எடுத்துவிட்டோம். அவர்கள் வீட்டுக் குடும்பப் பெண்கள் வைத்திருந்த சிறுவாட்டையும், நகைகளையும் இஸ்திமிரார் எடுப்பது தவறு என்று சொல்லி நான்தான் உத்தரவிட்டேன்.”

“சர்க்கார், அந்த உத்தரவுப்படி அவர் நடந்து கொள்ளவில்லை.”

“என்ன சொல்லுகிறீர்கள்? உங்களுக்கும் உங்கள் தாயாருக்கும் நகைகளும், சிறுவாட்டுப் பணமும் திரும்ப வந்து சேரவில்லையா?”

“இல்லை, சர்க்கார். அதைத்தான் என் அம்மான் சொல்ல வந்தார். அதுமட்டுமல்ல, எனது குடும்பத்திற்கும் எனது தகப்பனார், சித்தப்பா குடும்பத்திற்கும் இனாயத் பென்சன் தரச்சொல்லி, இஸ்திமிராருக்கு உத்தரவு கொடுத்தீர்கள் அல்லவா? அதையும் தர முடியாது, செஷன்ஸ் கோர்ட்டில் போய் வாங்கிக் கொள்ளுங்கள் என்று இஸ்திமிரார் சொல்லிவிட்டார்.”

“எந்தக் கோர்ட்டில்?”

“திருச்சிராப்பள்ளி செஷன்ஸ் கோர்ட்டில். வெளியே நிற்கும் அம்மான் அதற்காகவும் அலைந்துகொண்டிருக்கிறார்.”

“அப்படியா?”

“சர்க்கார், ஆண் துணை இல்லாமல் நாங்கள் இரண்டு பெண்கள் தனியாக தங்களிடம் இங்குப் பேசிக்கொண்டிருப்பது” என்று சொல்லி நிறுத்தினாள்.

“அவரை வரச் சொல்கிறேன்.”

பேஷ்கார், சங்கிலி சேர்வையை உள்ளே அனுப்பினார். சேர்வை கும்பிட்டுக்கொண்டே வந்தார். இடுப்பில் துண்டைக் கட்டியிருந்தார்.

“சொல்லு, மருதாத்தாள்.”

“சர்க்கார், கர்னல் அக்கினிவியூவைச் சங்கிலி அம்மான் பார்த்திருக்கிறார். அப்போது அம்மானிடம் கர்னல் நன்றாகப் பேசினாராம். ராணுவ நடவடிக்கை முடிந்துவிட்டது. இனி எந்த நடவடிக்கையென்றாலும் கலெக்டரும் கவர்னரும்தான் முடிவெடுக்க வேண்டும் என்று சொன்னாராம்.”

“அதனால்?”

“போராளிகளைத் தூக்கில் போட்ட பின்பு, கம்பெனிக்கு எங்கள் மீதுள்ள கோபம் குறைந்திருக்கும். நூறு ஆண்டுகள் கழித்து, பெரிய மருது பாண்டியரின் வாரிசுகளிடம் சீமையைத் திரும்ப ஒப்படைக்கச் சிபாரிசு செய்துள்ளதாகக்கூட கர்னல் அக்கினியூ அம்மானிடம் சொன்னாராம்.”

கலெக்டர், சங்கிலி சேர்வையைப் பார்த்தார்.

“கர்னல் அக்கினியூ உன்னிடம் அப்படிச் சொன்னாரா?”

“அப்படித்தான் சொன்னார் சர்க்கார். இஸ்திமிராருக்கும் கடிதம் எழுதப் போவதாகச் சொன்னார்.”

“என்னவென்று?”

“இப்போது சிவகங்கைச் சீமையைத் திரும்பத் தரச்சொல்லி வேங்கை பெரிய உடையணன் குடும்பத்தாரோ, மருது பாண்டியர் குடும்பத்தாரோ கேட்டால் கனம் செஷன்ஸ் ஜட்ஜ் அந்தக் கோரிக்கையை ஏற்க மாட்டார். ஆனால் நூறு வருடங்கள் கழித்து, பெரிய மருது குடும்பத்திற்குச் சிவகங்கைச் சீமையைத் திரும்ப ஒப்படைக்கச் சொல்லி, மெட்ராஸ் சீப் செகரட்டரி ஜோசய்யா வெப்புக்கு கர்னல் அக்கினியூ கடிதம் எழுதப் போவதாகச் சொன்னார்.”

“ஏய், மிஸ்டர் சங்கிலி சேர்வை.”

“சர்க்கார்.”

“உனக்கு சீப் செகரட்டரி பெயர் எல்லாம் தெரிகிறதே.”

“சர்க்கார், இந்த இரண்டு மாதமாக நான் அலையாத இடமில்லையே? பார்க்காத பெரிய

அதிகாரிகள் இல்லை. எங்கள் சீமையும் போச்சு. இருந்தவர்கள் எல்லாரையும் இழந்துவிட்டோம். மிச்சமிருப்பது வேங்கை மட்டும்தான். எனக்கு மகன் முறை. இந்தப் பிள்ளை மருதாத்தாள் என் மருமகள். இருவருக்கும் கல்யாணமாகி ஆறு வருசம் ஆகப்போகிறது. இவர்களுக்கு குழந்தையில்லை. மூன்று பெண் குழந்தைகளைத் தத்தெடுத்து வளர்க்கிறார்கள். மூன்றும் நண்டும் சிண்டுமாய் இருக்கிறது. கலெக்டர் பெரிய மனசு பண்ணி, அவர்களை விடுவித்தால், எங்கள் குடும்பமாவது பிழைத்திருக்கும்.”

“நான் இங்கிருப்பது உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?”

“உடன் இருந்தே துரோகம் செய்தவர்கள் நிறையப் பேர் என்றாலும், நம்பிக்கையானவர்கள் இன்னும் சிலராவது இருக்கிறார்கள் சர்க்கார்.”

கலெக்டர், தாசில்தாரைப் பார்த்தார். மருதாத்தாளின் கோரிக்கையை இங்கிலீஷில் சற்று விளக்கமாகக் கலெக்டரிடம் சொன்னார்.

மருதாத்தாள் எழுந்து நின்றாள். இடுப்பில் முடிந்திருந்த சேலையின் முந்தானையை விரித்து, அதை இரு கைகளிலும் ஏந்தினாள்.

“சர்க்கார், தகப்பனையும் சித்தப்பனையும் அண்ணன் தம்பிகளையும், சொந்தக்காரர்களையும் இழந்த அபலைப் பெண் நான். ஐந்நூறு பேருக்குமேல் தூக்கில் போட்டுவிட்டீர்கள். நாங்கள் தாயாப் பிள்ளையாகப் பழகும் எல்லோரையும் தூக்கில் போட்டுவிட்டீர்கள். இப்போது எழுபத்தி மூன்று பேரைக் காவலில் வைத்திருக்கிறீர்கள். எங்களிடமிருந்த சிவகங்கையின் அரசப் பதவியையும் பறித்துவிட்டீர்கள். போராட்டத்தில் ஈடுபட்டவர்களின் பாளையங்களையும்

பறிமுதல் செய்து விட்டீர்கள். இப்போது எங்கள் உயிர் மட்டும்தான் பாக்கி யிருக்கிறது. எங்கள்மீது மிகவும் கோபமாயிருந்த கர்னல் அக்கினியூகூட இப்போது கோபம் குறைந்திருக்கிறார். நீங்கள் நினைத்தால் என் கணவரை, உறவினர்களை, பாளையக்காரர்களை விடுவிக்க முடியுமாம். மடிப்பிச்சை கேட்கிறேன்”

சேக் உசேனின் மனைவி பாத்திமாவும் தன் கைகளில் புடவையின் முந்தானையைத் தாங்கியிருந்தாள். சங்கிலி சேர்வை கலெக்டர் காலில் விழுந்தார்.

சூழல் கலெக்டருக்குத் தர்மசங்கடத்தைக் கொடுத்தது.

“நீங்கள் சொன்னதை முழுவதுமாகக் கேட்டுக்கொண்டேன். என்னால் முடிந்தவரை உதவுகிறேன். நீங்கள் இப்போது கிளம்பலாம்.”

பேஷ்கார் உள்ளே வந்து, அவர்களை அழைத்துச் சென்றார்.

கர்னல் அக்கினியூவிற்கு எழுதிய கடிதத்தை வாங்கி, கிழித்துப் போட்ட கலெக்டர், வேறொரு தாளை எடுத்து எழுதினார்.

“கர்னல் அக்கினியூ, இன்று வேங்கை பெரிய உடையணின் மனைவி மருதாத்தாளும், கோயம்புத்தூர் சேக் உசேனின் மனைவியும், சிவகங்கை இஸ்திமிரார்மீது புகார் மனு கொடுத்த சங்கிலி சேர்வைக்காரனும் என்னைச் சந்தித்தார்கள். வேங்கை உட்பட எழுபத்தி மூன்று நபர்களின் எதிர்காலம் குறித்து நாம் பேச வேண்டியிருக்கிறது. நாளை மாலை மதுரை வருகிறேன்” என்று எழுதிக் கையொப்பமிட்டார்.

www.anybook.in

“வெல்வெட் துணி உறையில் போட்டு, கர்னல் அக்கினியூவிற்கு அனுப்பி வையுங்கள். உடனே இக்கடிதம் மதுரைக்குப் போய்ச் சேர வேண்டும்” என்று சொல்லி, தாசில்தாரிடம் கடிதத்தை நீட்டினார்.

www.indianguide.in

அந்தமான் தீவு

அந்தமான் தீவில் கப்பல் கட்டும் தளத்தில் ஹெச்.எம்.எஸ். அட்மிரல் நெல்சன் (His Majesty's Ship, Admiral Nelson) சரக்குக் கப்பல் நின்று கொண்டிருந்தது. கப்பலைப் பிரெஞ்சுக் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியிலிருந்து இங்கிலீஷ் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி விலைக்கு வாங்கியிருக்கிறது. பதினொரு வருடங்களுக்கு முன்பு பிரெஞ்சுத் தேசத்தில் நடந்த புரட்சி, எல்லாவற்றையும் புரட்டிப் போட்டிருந்தது.

அரசனையும், அரச குடும்பத்தையும் கொலை செய்த புரட்சியாளர்கள், பாரிசின் பாஸ்டில் சிறையிலிருந்த அனைவரையும் விடுதலை செய்தார்கள். பிரெஞ்சுக் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியில் நான்கில் ஒரு பங்கு மூலதனம் பிரெஞ்சு அரசனுக்குச் சொந்தமானது. அரசனின் பங்குகளை ஒரே நேரத்தில் திரும்பப் பெற புரட்சியாளர்கள் முடிவு செய்தனர்.

ஒரு கம்பெனியில் திடீரென நான்கில் ஒரு பங்கு மூல தனத்தைத் திரும்பப் பெறும்போது நிகழும் அத்தனை அனர்த்தங்களும் கம்பெனிக்கு ஏற்பட்டன. கம்பெனியின் கப்பல்கள் ஏலத்தில் விடப்பட்டன.

1789-ஆம் ஆண்டில் பிரெஞ்சுக் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி திவாலாகிவிட்டதாகப் புரட்சிக்காரர்கள் அறிவித்தனர்.

திவாலாகிவிட்ட கம்பெனியின் கப்பலை, மொரிசீயஸ் தீவில் ஏலம்விட்டனர். அந்தக் கப்பலை இங்கிலீஷ் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி சொற்ப விலைக்கு வாங்கியது.

மொரிசீயஸ் தீவில் கப்பல் வாங்கியபோது, ஹாரேஷியோ நெல்சன் என்ற இங்கிலீஷ் கப்பல்

படைத்தளபதி, இங்கிலாந்தில் மிகவும் பிரபலமாகயிருந்தார். பிரெஞ்சுக்காரர்களுடனான யுத்தமொன்றில் வலது கையை இழந்திருந்தார். தனது ஊனத்தைக் காட்டி, கூட்டங்களில், “பிரஜைகள் ஒவ்வொருவரும் தனக்கான கடமையைச் செய்ய வேண்டும் என பிரிட்டன் விரும்புகிறது” என்றெழுப்பும் அவரின் எழுச்சிக் குரல், இங்கிலாந்தின் கட்டுப்பாட்டிலிருந்த அனைத்துத் தேசங்களிலும் பரவியிருந்தது.

அயிதர் அலி தென்னிந்தியாவில் பிரபலமாக இருந்த காலத்தில் நெல்சன், மெட்ராஸில் கப்பல் மாலுமியாகயிருந்தார். அவர் பலமுறை கப்பல்களில் பொம்பாய் (பம்பாய்), அந்தமான், கோவா என்று பயணப்பட்டிருக்கிறார். அயிதர் அலியுடனான போரில் காயம்பட்டு, லண்டன் சென்றபிறகு நெல்சன் மெட்ராஸ் வரவில்லை.

திப்பு சுல்தான், மருது பாண்டியரோடு நடந்த போர்கள் அனைத்தும் ஒருவேளை கடலில் நடந்திருந்தால், நெல்சன் தென்னிந்தியாவிற்கு மீண்டும் வந்திருப்பார். இதையெல்லாம் மனத்தில் வைத்துத்தான் பிரெஞ்சுக் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் பழைய கப்பலை விலைக்கு வாங்கியவுடன், கல்கத்தா கவர்னர் ஜெனரல் வெல்லெஸ்லி, அந்தக் கப்பலுக்கு ‘ஹிஸ் மெஜஸ்டீஸ் ஷிப் அட்மிரல் நெல்சன்’ என்று பெயரிட்டார்.

நெல்சன் கப்பல் மொரீசியசிலிருந்து மெட்ராஸ் வரும்போதே, கப்பலில் நிறையப் பழுது பார்க்க வேண்டியிருந்ததைக் கப்பல் மாலுமிகளும் லஸ்கர்களும் கண்டுபிடித்து, கப்பல் பைலட்டிடம் சொன்னார்கள்.

“சாதாரணமாக மணிக்குப் பத்து மைல் வேகத்தில் போக வேண்டிய கப்பல் நாலு மைல் வேகத்தில்தான்

போகிறது. பாய்மரங்கள் உளுத்துப்போய் ரொம்பவும் பலவீனமாக இருக்கின்றன. பாய்மரத் துணிகள் கந்தலாக இருக்கின்றன. கப்பலைத் திருப்பப் பயன்படும், ‘வீல் சக்கரத்தில்’ கோட்டம் அதிகமாகயிருக்கிறது. கப்பலில் சரக்கு ஏற்றினாலும் ஏற்றா விட்டாலும் எப்போதும் நிலையாகயிருக்க வேண்டிய ‘வெயிட் இரும்புகள்’ துருப்பிடித்துப்போய் உள்ளன. கப்பலின் முன்பக்கம் இருக்கும் சமரமும், பின்பக்கம் இருக்கும் ஸ்டெர்னும் நேராகயில்லாமல் கோணிக் கொண்டிருக்கின்றன.

வலதுபுறம், இரவில் நட்சத்திரங்களைப் பார்க்க முடியவில்லை. இடதுபுறம் துறைமுகங்களைப் பார்க்க முடியவில்லை. இரண்டிற்கும் கண்ணாடியை மாற்ற வேண்டும். கப்பலில் சரக்கு ஏற்றும்போது துறைமுகத்தில் இருப்பவர்களும் சரக்கு ஏற்றுபவர்களும் பார்த்துத் தெரிந்துகொள்ள உதவும் பிலிஸ்மல் லைன் கலர் கோடு கப்பலில் இருக்கும் இடமே தெரியவில்லை. இந்தக் கோடு இல்லாததால் எந்தளவு சரக்கு ஏற்றியிருக்கிறோம் என்பதைக்கூடப் பார்க்க முடியவில்லை. இப்படி ஒரு தொத்தல் கப்பல் தனது பெயரில் இந்து மகா சமுத்திரத்தில் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது என்று அட்மிரல் நெல்சனுக்குத் தெரிந்தால் அவர் மிகவும் வருத்தப்படுவார்.”

கப்பல் மெட்ராஸ் துறைமுகம் வந்ததும் கப்பல் பைலட், கவர்னர் எட்வர்ட் கிளைவைப் பார்த்துப் பேசினார். கிளைவ் கப்பல் கட்டுமானக் குழுவிடம் பேசி, கப்பலை அந்தமானுக்கு எடுத்துச் சென்று சரிபார்த்து வருமாறு உத்தரவிட்டார்.

கப்பல் மெட்ராஸில் இருந்து கிளம்பியது.

மூன்று நாளில் அடைய வேண்டிய அந்தமான் தீவு, ஒரு வார பயணத்தில் வந்து சேர்ந்தது. தீவிற்கு வந்த

பின்புதான் ஆள் நடமாட்டம் இல்லாத தீவாக அந்தமான் இருப்பது கப்பல் கட்டுமானக் குழுவுக்குத் தெரிந்தது.

சனிக்கிழமை இரவு, கப்பல் அந்தமானுக்குச் சென்று அடைந்தது. ஞாயிறு காலை ராஸ் தீவிலிருந்த தேவாலயத்திற்குச் சென்றபோது, அந்தமான் ஜெயிலரும் பதினைந்து பிரிட்டிஷ் காரர்களும் பத்துப் பெண்களும் வந்திருந்தார்கள். பாதிரியார், பிரார்த்தனைக் கூட்டம் நடத்த முடியாத அளவு மலேரியா காய்ச்சலில் கிடந்தார். அவரது நண்பர் ஒருவர்தான் பிரார்த்தனையை நடத்தினார். பிரார்த்தனைக்கு வந்தவர்கள் கப்பல் குழுவிடம் தென்னகச் சூழல் குறித்து விசாரித்தார்கள். அந்தமானில் கொசுக்களின் தொல்லைப் பற்றிப் பேசிவிட்டு, கொசுவை விரட்டும் நான்கைந்து மூலிகை களைக் காண்பித்துக் கொடுத்தார்கள்.

பாதிரியாரின் மனைவி, கப்பல் கட்டும் குழுவை ராஸ் தீவின் நடுவிலிருந்த பேக்கரிக்கு அழைத்துச் சென்றாள். முதல் நாள் செய்த இனிப்புகளையும், ரொட்டிகளையும் அவர்களுக்குச் சாப்பிடக் கொடுத்தாள்.

“எவ்வளவு நாள் இங்கு இருப்பதாக உத்தேசம்?”

“இந்த ஓட்டைக் கப்பலைச் சரிபார்க்க முடியாது. புதிதாகக் கட்டுவது போலத்தான் இருக்கும். குறைந்தது ஆறுமாதம் ஆகும்.”

“ஆறுமாத காலம் அந்தமானில் தங்குவது என்பது ஏறக்குறைய மரணத்தை நெருங்கியது போலத்தான். உங்களோடு கப்பலில் வந்து, சர்ச்சிற்கு வெளியே காத்துக்கொண்டிருக்கும் தமிழ் அடிமைகளைப் பற்றிக் கவலையில்லை. அவர்களுக்கு கொசுக்கடி பழக்கம்தான். நீங்கள் எத்தனை பேர்?”

“நாற்பது பேர். பாதிப் பேர் ஆசாரிகள். நான்கைந்து பேர் இரும்பு வேலை செய்பவர்கள். நான்கு பேர் சமையக்காரர்கள், இரண்டு பிக்காளிகள், ஒரு மந்திரவாதி, நான்கு பேர் துறைமுகத்தை நெருங்கும்போது கடலில் குதித்து நீந்தி, துறைமுகத்திற்குத் தகவல் சொல்லுபவர்கள்.”

“கடலில் குதித்து நீந்துபவர்களா?”

“ஆம் லேடி. அவர்களைத் துறைமுகங்களில் இறக்கிவிட்டுத் தான், வெளியூரில் தகவல் விசாரிப்போம்.”

“உங்கள் கப்பலில் சிறு படகு இல்லையா? படகுகளில் ஆளையேற்றி அனுப்பித்தானே வெளியூர் துறைமுகங்களுக்குத் தகவல் தருவீர்கள்?”

“இந்தக் கப்பலில் ஒன்றுமில்லை. சொல்லப்போனால் நாங்கள் கூட்டிவந்த நால்வரை கடலில் இறக்கிவிட்டு, ஆழம் பார்த்துத்தான் இந்தத் துறைக்கு வந்து சேர்ந்தோம். எப்படியும் இந்தக் கப்பலை சரி பண்ணியவுடன் சிறு படகும் கட்டிக்கொள்வோம்.”

“நீங்கள் அந்தமானில் இருக்கும் காலத்தைக் குறைத்துக் கொள்வது நல்லது. கடந்த நான்கு வருடமாகக் கிரிமினல் செட்டில்மென்டான இந்தத் தீவிற்குக் கைதிகள் கொண்டுவரப்படவில்லை. தீவில் இருந்தவர்களில் மலேரியாவில் செத்தவர்கள்போக, மீதியிருந்த கைதிகளைப் பினாங்குக் கோட்டை கட்ட கப்பலில் ஏற்றி அனுப்பிவிட்டார்கள். உங்கள் வேலைக்குக்கூட ஆட்கள் கிடைப்பதுகூட கஷ்டம்தான்.”

“உள்ளூர் பழங்குடிகளை இந்த வேலைக்குப் பயன் படுத்திக் கொள்ளலாமா?”

“அந்தமானில் ஆயிரக்கணக்கான சிறுசிறு தீவுகள் இருக்கின்றன. அறுபது தீவுகளில் மட்டுமே பழங்குடியினர் இருக்கிறார்கள். அதில் நம்மோடு பழகுவதற்குத் தயாராக உள்ள பழங்குடியினர் மிகக் குறைவு. நீங்கள் ஏதாவது தீவை நெருங்கும்போது அவர்களே உங்களைப் பார்த்து, ரொட்டி கேட்பார்கள். அதைக்கொடுத்தால் வாங்கித் தின்றுவிட்டு, எந்த வேலை செய்யச் சொன்னாலும் செய்வார்கள். அதேசமயம் வெளி மனிதர்களை விரும்பாத பழங்குடிகளும் உண்டு. சுருட்டை முடியுடன், நீக்ரோக்கள்போல உள்ள ஜாரவாக்களோடு எந்தத் தொடர்பும் வைத்துக்கொள்ள வேண்டாம். வெளியாட்களைப் பார்த்தாலே ஓடி ஒளிந்து கொள்ளுவார்கள். அவர்களிடம் மிகவும் எச்சரிக்கையுடன் பழக வேண்டும். கையில் விஷம் தோய்த்த அம்பு வைத்திருப்பார்கள். அவர்களுக்கோ அவர்களுடைய பெண்களுக்கோ உங்களால் அச்சுறுத்தல் என்றால் உங்களைக் கொல்லவும் தயங்க மாட்டார்கள்.

நமது கம்பெனியின் கிரிமினல் செட்டில்மென்ட் அந்தமானை விட்டு பினாங்கிற்குப் போனதற்கு மலேரியா கடல் பகுதியில் அடிக்கடி ஏற்படும் புயல், பூகம்பம், தொற்றுநோய், சீனாவுடனான கடல்வழியில் இருப்பதால் சீனாவுடன் வணிகத் தொடர்பில் உள்ள டச்சு, போர்ச்சுகீசியர்களுடன் நடக்கும் கடல் யுத்தம், நிக்கோபர் தீவிற்கு அருகில் வாழும் கடல் கொள்ளையர்களின் அட்டகாசம் என்றெல்லாம் பல காரணங்கள் சொல்வார்கள். இவையெல்லாம் சொத்தைக் காரணங்கள். உண்மையான காரணம் ஜாரவா பழங்குடியினரின் திடீர்த் தாக்குதல்கள்தான்.”

“மனிதர்களைச் சந்திக்கப் பயப்படும் ஜாரவா நம்மைத் தேடிவந்து தாக்கக் காரணம்?”

“பெண்கள். அவர்களின் பெண்களிடம் தவறாக நடந்து கொள்பவர்களை அவர்கள் உயிரோடு விடமாட்டார்கள். ஆடையில்லாமல் திரியும் ஆரோக்கியமான ஜாரவா பெண்களைத் தேடிப் போகும் ஒருத்தனும் உயிரோடு திரும்ப மாட்டான். ஜாரவா பெண்களைப் பார்க்க ஒருவன் ரகசியமாகக் கிளம்பிவிட்டான் என்றாலே, அவன் இறந்துவிட்டதாகத்தான் பொருள். பெண்கள் விஷயத்தில் கொஞ்சம் ஜாக்கிரதையாக இருங்கள்.”

“அவர்கள் எங்கிருக்கிறார்கள்?”

“அவர்கள் வாழும் தீவுகளின் கடற்கரையில் மான்கள், காட்டு மாடுகள் சுதந்திரமாக மேய்ந்து கொண்டிருக்கும். மனிதர்களைப் பார்த்தால் அந்த மிருகங்கள் பயந்து ஓடாது.”

“அப்படியா?”

“மான்கள், காட்டு மாடுகளை அவர்கள் கொல்வதில்லை.”

“அவர்களது உணவுக்கு?”

“கடலில் உள்ள மீன்கள்தான். மீன் பிடிப்பதுகூட இருட்டில்தான். ஒன்று அதிகாலை அல்லது அந்திசாயும் நேரம்.”

“தூரத்திலிருந்து பார்த்து அவர்கள் தீவை எப்படி அடையாளம் கண்டுகொள்வது?”

“நட்டு வைத்த பச்சை மூங்கில் கம்புகளில் தாவரக் கொடி கட்டி, அதில் மீன்களைத் தோரணமாகக் கட்டித் தொங்க விட்டிருப்பார்கள். காலை நேரத்தில் மீன் தோரணத்தைக் கிழக்கு மேற்காகவும், மதியத்திற்குமேல் வடக்குத் தெற்காகவும் கட்டியிருப்பார்கள்.”

“நன்றி லேடி. எங்கள் ஆள்களிடம் சொல்லி வைக்கிறேன்.”

அந்தமான் கிரிமினல் செட்டில்மென்டின் வெறிச்சோடிக் கிடந்த சிறைச்சாலைக்குச் சென்றான் பைலட். அங்கிருந்த ஜெயிலரைப் பார்த்து, மரப்பலகைகள் இரும்புக் கம்பிகளின் தேவை பற்றிக் கூறினான். கப்பல் வேலைகளுக்கு உதவியாக இருக்கச் சில சாதுவான பழங்குடியினரையும் அனுப்ப கேட்டுக் கொண்டான்.

*

நான்கே மாதங்களில் நெல்சன் கப்பல் புதிதுபோல் ஆகிவிட்டது. கப்பலில் ‘HMS அட்மிரல் நெல்சன்’ என்று எழுதப்பட்டிருந்தது. மலேரியாவிலிருந்து தப்பித்து எழுந்து வந்த பாதிரி, கப்பலுக்குப் பூஜை பண்ணினார். மிஸ்தீசு மந்திரவாதி கப்பலுக்குள்போய் தண்ணீர் தெளித்து, நான்கு ஆடுகளைப் பலியிட்டான். கப்பல் எங்கு வர வேண்டும் என்று மெட்ராஸ் கவர்னருக்கு எழுதிக் கேட்டதற்குப் பதில் வந்திருந்தது.

“கப்பல் சிப்பந்திகள் அந்தமானில் இருக்க விரும்பினாலும் அவர்கள் கடல் பயணத்திற்குத் தேவையில்லை என்று கருதினாலும் அவர்களை அங்கேயே விட்டுவிடவும். கப்பல் நேராகத் தூத்துக்குடி வரட்டும். திருநெல்வேலி கலெக்டர் லூஷிங்டன் கப்பலுக்கு வந்து பார்த்துவிட்டு, மேற்கொண்டு எங்கே போக வேண்டும் என்று சொல்லுவார். கப்பலில் பணியாற்றிய சிப்பந்திகள், லஸ்கர்களுக்கான சம்பளம் கப்பல் தூத்துக்குடிக்கு வந்தவுடன் தரப்படும்.”

‘தூத்துக்குடிப் போய் அங்கிருந்து மறுபடியும் ஒரு பயணமா?’ என்று கப்பல் சிப்பந்திகள் யோசித்தனர்.

www.anybook.in

அடுத்து வரும் நான்கு மாதங்கள் கோடைக் காலம். அதில் இரண்டு மாதக் காலம் கொடுமையான கடல் பயணமாக இருக்கப் போகிறது என்பதை அவர்கள் முன்னமே அறிந்திருந்தால், கப்பலில் ஏறியிருக்கவே மாட்டார்கள். ‘கொசுக்கடியே பரவாயில்லை’ என்று அந்தமானிலேயே தங்கியிருப்பார்கள். என்ன செய்ய? காலம் அவர்களைக் கப்பலில் ஏற்றிவிட்டதே!

www.indianguide.in

அரண்மனைச் சிறுவயல்

சிவகங்கைச் சீமையின் தலைநகரிலிருந்து பத்து மைல் தள்ளியிருந்தது அரண்மனைச் சிறுவயல். சிறு கிராமம். ஒரு நாழிகை நேர நடைபயணத்தில் காளையார் கோயில் காடு. சிவகங்கையில் ஆட்சி நடத்த முடியாதபடி எதிரிகள் சிக்கல் கொடுத்ததால், சிவகங்கைச் சீமை அரசர் தற்காலிக அரசை நடத்த தேர்ந்தெடுத்த மாற்றுத் தலைநகர் அரண்மனைச் சிறுவயல்.

மருது பாண்டியரின் நிரந்தர இருப்பிடம். இரண்டு சகோதரர் களுக்கும் ஊரின் நடுவில் தனித்தனியாக வீடிருந்தது. பெயர்தான் ஆட்சியாளர்களின் இருப்பிடமே ஒழிய, ஆட்சியாளர்களுக்கான பாதுகாப்புகள் இல்லாத விவசாயிகளின் வீடுகள் போலத்தான் இருந்தன. வீட்டிற்குள் யார் வேண்டுமானாலும் போய் வரலாம் என்ற சுதந்திரம் இருந்தது. மருது பாண்டியரைத் தேடிவருபவர்களுக்குச் சொல்லிவிடப்படும் அடையாளம், “மருது அண்ணன்க வீடுக ஊருக்கு நடுவுல இருக்கும். ரெண்டு வீடும் ஒரே மாதிரி அடுத்தடுத்து இருக்கும். வீட்டுக்கு முன்னால பெரிய வெளாம்பழ மரம் நிக்கும்” என்பதுதான்.

சக்கந்தியிலிருந்து இன்றைக்கு அரண்மனைச் சிறுவயல் கிராமத்திற்கு மருதாத்தாள் வந்திருக்கிறாள். ஆறு மாதத்திற்கு முன்பு வனப்பாக இருந்த ஊர், இன்று களையிழந்திருக்கிறது.

*

ஆடி மாதம் இறுதி.

கர்னல் அக்கினியூவின் படை அதிகாலையிலேயே ஊருக்குள் வந்துவிட்டது.

அன்றைக்குத் தனது சிறிய தகப்பனார் சின்ன மருதுவின் வீட்டில் மருதாத்தாள் இருந்தாள். இங்கிலீஷ்கார ராணுவ அதிகாரிகளைப் பார்த்து பயந்த குழந்தைகள் அழுதார்கள். பெண்கள் கையில் கிடைத்த ஆயுதங்களை எடுத்துக்கொண்டு தெருக்களுக்கு வந்தார்கள். மருதுவின் வீடுகளுக்குள் புகுந்த கம்பெனி வீரர்கள் குடும்பத்தின் ஆண்களைத் தேடினார்கள். வீடுகளில் பெண்களும், சிறு குழந்தைகளும் மட்டுமே இருக்கின்றனர் என்று ஊருக்கு வெளியில் நின்றிருந்த கர்னல் அக்கினியூவிற்குச் சொல்லி அனுப்பினார்கள்.

அக்கினியூ ஊருக்குள் வந்தார். மருது பாண்டியர் வீடிருந்த தெருவில் விளாம்பழ மரத்திற்குக்கீழே நின்று கொண்டிருந்த கர்னல் அக்கினியூவை ஊர்ப் பெண்கள் ஆக்ரோசமாக முற்றுகையிட்டனர்.

“மேஸ்தரே, ஊர்ல ஆம்பளக யாருமே இல்லாதபோது இப்படி ஊருக்குள்ள வெளி ஆளுக வரலாமா? எங்க வீட்டு ஆம்பளக வீட்டை விட்டுப்போயி ஒரு மாசமாகுது. எங்க ஊருக்கு அடிக்கடி வர்ற இந்த வெல்ஷ் துரைக்கு எங்க ஊர் நியாயம் தெரியும். ஓங்களுக்கும் எங்க ஊர் நியாயம் தெரிஞ்சிருக்கும். அப்படியிருக்கும்போது பொம்பளைகளும் கொழந்தைங்களும் மட்டும் இருக்கிற ஊர்ல பூந்து தொல்லை குடுக்கலாமா?” என்று கேட்டனர்.

அக்கினியூ பெண்களின் கேள்விகளை உதாசீனப்படுத்தினார்.

“மருதுவின் வீட்டில் விவரமான பெண்கள் யாரும் இருக்கிறார்களா?” என்று வெல்ஷைப் பார்த்து, கர்னல் அக்கினியூ கேட்டார்.

“யெஸ் கர்னல். மருதுவின் மனைவிகள் இருப்பார்கள். ஆனால், இந்தப் பகுதியில், பெரிய வீட்டுப்

பெண்கள் வெளியாள் களுடன் பேச மாட்டார்கள்.”

“என்ன மிஸ்டர் வெல்ஷ், மருது சகோதரர்கள் பெரிய வீட்டுக்காரர்களா? ஊரைவிட்டுக் காளையார்கோயில் காட்டுக்குள் ஒளிந்திருப்பவர்கள். இருவரும் கம்பெனியால் தேடப்படும் குற்றவாளிகள். பெரிய மனிதர்கள் இல்லை. அவர்களது மனைவி களை வெளியே இழுத்து வாருங்கள்.”

“கர்னல் வேண்டாம். அவர்கள் விபரீதமான முடிவு எடுத்துவிடுவார்கள். மருதுவின் மகள் மருதாத்தாள் அவர்களோடு இருக்கிறாள் என்று இப்போதுதான் இந்தப் பெண்களிடம் விசாரித்துத் தெரிந்துகொண்டேன். அவள் துணிச்சலான பெண். அவளிடம் பேசலாம்.”

“அவளிடம் பேசலாம் என்றால் நாம் அவளைத் தேடிப் போக வேண்டுமா? நான்சென்ஸ். அவளை இங்கு இழுத்து வரச்சொல்.”

“வேண்டாம் கர்னல். எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து நம்மைத் தாக்குவார்கள். அல்லது மொத்தமாகத் தற்கொலை செய்து கொள்வார்கள். பிரச்சினை வேறு மாதிரியாகிவிடும்.”

“அதனால்?”

“நாம் வீட்டிற்குள் செல்லுவோம். மருதாத்தாளிடம் பேசலாம். அவள் நீங்கள் கேட்குள் கேள்விகளுக்கு நிச்சயம் பதில் சொல்லுவாள்.”

தரையைத் தன் பூட்ஸ் காலால் உதைத்த கர்னல் அக்கினியூ, “டாமிட்” என்று கத்தினான்.

“சிவகங்கை அரசன் வேங்கை உடையணத் தேவனின் மனைவி என்ற திமிரில் வீட்டிற்குள் இருக்கிறாளா? அவனுடைய பதவி போய் இருபது நாள் ஆகிறது.”

“எஸ், கர்னல். அவளுக்குத் தெரிந்திருக்கும்.”

சத்தம் கேட்டு மருதாத்தாள் வெளியில் வந்தாள். அவளுடைய தோரணையை வைத்து அவள்தான் வேங்கையின் மனைவி என்பதை கர்னல் புரிந்துகொண்டார். அவளுடைய இருப்பை உதாசினம் செய்கின்ற பாவனையில் வெல்ஷிடம் கர்னல் கூச்சல் போட்டார்.

“வேங்கையின் பதவியைப் பறித்து மெட்ராஸ் கவர்னர் ஹிஸ் எக்ஸலன்ஸி எட்வர்ட் கிளைவ் பிறப்பித்த உத்தரவை நினைவுபடுத்திப் பாருங்கள் வெல்ஷ். நீங்கள்தான் தினந்தோறும் நடக்கின்ற நிகழ்ச்சிகளை எழுதி வைத்துக்கொண்டு வருகிறீர்களே? சொல்லுங்கள். கவர்னர் என்ன பிரகடனம் செய்தார்?”

“ஹிஸ் எக்ஸலன்ஸியின் பிரகடனம் வரிக்கு வரி நினைவில் இருக்கிறது.”

“படியுங்கள். நான் கேட்பதைவிட இந்தப் பெண் கேட்க வேண்டும். சொல்லுங்கள்.”

மேஜர் வெல்ஷ் தனது உடுப்புகளைச் சரிசெய்து கொண்டார். தொப்பியைக் கழற்றி மாட்டினார்.

கர்னல் அக்கினியூவிற்குப் பின்னால் நிற்கும் என்சைன் ரிச்சர்ட்ஸ் பிரிட்டிஷ் கொடியை உயரத்துக்கி, “லாங் லிவ் த் மோஸ்ட் எக்ஸால்டட் கிங்” என்று சத்தமாகச் சொன்னான். கர்னல் அக்கினியூ உள்ளிட்ட ராணுவ அதிகாரிகள் கொடிக்குச் சல்யூட் அடித்தனர். ‘இங்கிலாந்து அரசர் வாழ்க’ என்று கோஷமிட்ட வுடன் ராணுவ அதிகாரிகள் சல்யூட் அடிக்க, முப்பது குண்டுகள் முழங்கின. மேஜர் வெல்ஷ் கவர்னர் எட்வர்ட் கிளைவ் பிறப்பித்த அறிவிக்கையை முழங்கினார்.

“இந்தப் பிராந்தியத்தின்மீது அதிகாரம் செய்ய, ஆற்காடு நவாப்பின் அனுமதியைக் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி பெற்றுள்ளது. அந்த அதிகாரத்தை மட்டுப்படுத்த சிவகங்கையின் அரசர் முத்துவடுக தேவனின் அடிமைகள் பெரிய மருது, சின்ன மருது முயற்சித்துள்ளனர். சிவகங்கையின் தற்போதைய அரசர் வேங்கை பெரிய உடையணத் தேவன், சின்ன, மருது பெரிய மருதுவோடு சேர்ந்துகொண்டு அரச கண்ணியத்தை மீறிவிட்டார். அவரது ஜாதி வழக்கத்தைமீறி பெரிய மருதுவின் மகள் மருதாத்தாளை மணந்துகொண்டார். அதனால் மெட்ராஸ் செயின்ட் ஜார்ஜ் கோட்டைக் கவுன்சிலின் தலைவரும் கவர்னருமான ஹிஸ் எக்ஸலன்ஸி எட்வர்ட் கிளைவ் வேங்கை பெரிய உடையணத் தேவனை சிவகங்கை அரசப் பதவியிலிருந்து நீக்குகிறார். இனி வருங்காலத்திலும் வேங்கை பெரிய உடையணத் தேவன் சிவகங்கைச் சீமையின் ஆட்சிப் பொறுப்புக்கு வரத் தகுதியற்றவர் என கவர்னர் அறிவிக்கிறார்.”

மேஜர் வெல்ஷ் சிறிது இடைவெளிவிட்டார். கர்னல் அக்கினியூ அவருக்கு குடிக்கத் தண்ணீர் தரச் சொன்னார். மேஜர் வெல்ஷ் கர்னலுக்கு நன்றி தெரிவித்து, தண்ணீர் குடித்தார். அவரைத் தொடரச் சொல்லி, கர்னல் அக்கினியூ சைகைக் காண்பித்தார்.

“சிவகங்கைச் சீமையின் அரச பதவியை படமாத்தூர் கௌரி வல்லவருக்குத் தர ஹிஸ் எக்ஸலன்ஸி கவர்னர் எட்வர்ட் கிளைவ் முடிவு செய்துள்ளார். படமாத்தூர் கௌரி வல்லபர் இஸ்திமிரார் என்ற புதியபதவியில் நியமிக்கப்படுகிறார். சிவகங்கைச் சீமையின் முதல் அரசர் சசிவர்ணத் தேவரின் வழியில் வந்தவர் என்ற முறையில் கௌரி வல்லபருக்குச் சிவகங்கைச் சீமையின் ஆட்சிப் பொறுப்பு

வழங்கப்படுகிறது. இந்த நியமனத்தைச் சிவகங்கைச் சீமையில் உள்ள அனைத்து மக்களும் ஏற்று, சிவகங்கையின் இஸ்திமிரார் கௌரி வல்லபருக்கு மரியாதை தர வேண்டும்.

பெரிய மருது, சின்ன மருது, வேங்கை பெரிய உடையணத் தேவன் ஆகிய இந்த மூன்று பேரின் கலகத்தை அடக்கி, சிவகங்கைச் சீமையின் புதிய இஸ்திமிரார் கௌரி வல்லபருக்குப் பதவி நியமனம் செய்து வைக்க மெட்ராஸ் கவர்னர் எட்வர்ட் கிளைவ் எனும் நான், கர்னல் அக்கினியூவிற்கு முழு அதிகாரம் வழங்குகிறேன். பிரிட்டிஷ் அரசின் அதிகாரத்தை இந்தப் பிராந்தியத்தில் நிலைநாட்டுவதை நேரடியாகவோ, மறைமுகமாகவோ தடுக்கும் யாரையும் தண்டிப்பதற்கும், அவர்களது உயிரை எடுப்பதற்கும் கர்னல் அக்கினியூவிற்கு அதிகாரம் வழங்கியுள்ளேன். மருது பாண்டியருக்கு ஆதரவாக யார் செயல்பட்டாலும் அவர்களுக்குக் கடுமையான தண்டனையை கர்னல் அக்கினியூ தருவார்.”

மேஜர் வெல்ஷ் படித்து முடித்ததும் சிறிது நேர அமைதிக்குப்பின், என்சைன் ரிச்சர்ட்ஸ், பிரிட்டிஷ் கொடியை மீண்டும் உயரத் தூக்கித் தரையில் நிறுத்தினான். கொடி கட்டியிருந்த கருங்காலி கம்பை அவனது இரு கைகளும் இறுக்கமாகத் தாங்கியிருந்தன.

கர்னல் அக்கினியூ கொடிக் கம்பத்திற்கு முன்பாக நின்றார். மேஜர் வெல்ஷ் உள்ளிட்ட ராணுவ அதிகாரிகள் கர்னல் அக்கினியூவிற்குச் சல்யூட் அடித்தனர்.

“மேஜர் வெல்ஷ். நான் சொன்னதைச் செய்யுங்கள். மருதுவின் வீட்டுப் பெண்கள் அவர்களாக வெளியே வந்தால் மரியாதை. நமது வீரர்கள் வீட்டிற்குள் சென்று,

அவர்களை வெளியே இழுத்துவரும் நிலையை உருவாக்க வேண்டாம்.”

மேஜர் வெல்ஷ் விரைந்து வீட்டிற்குள் சென்றார். மருதாத்தாள் அவரைப் பின்தொடர்ந்தாள். வீட்டின் நடுக்கூடத்தில் பெண்கள் இருந்தனர். மருதாத்தாளின் மூன்று வளர்ப்பு பெண் குழந்தைகள் அவளது கால்களைக் கட்டிக்கொண்டனர். குழந்தைகளிடம் சமாதானம் சொல்லிவிட்டு, மருதாத்தாள் வந்தாள்.

“மேஜர் வெல்ஷ், இதுதான் பெண்களுக்கு உங்கள் கம்பெனி காட்டும் மரியாதையா? குழந்தைகள் பயப்படுகிறார்கள்.”

“மருதாத்தாள், சூழல் எப்படியோ ஆகிவிட்டது. வீட்டுப் பெண்களிடம் கர்னல் அக்கினியூ ஏதோ விசாரிக்க வேண்டுமாம். அனைவரையும் அழைத்து வரச் சொன்னார். நான் உங்கள் ஜாதி வழக்கம் பற்றிச் சொன்னேன். அவர் கேட்கவில்லை. அவர் ஒரு மூர்க்கன். நீங்கள் வந்து அவரிடம் பேசுவது நல்லது.”

சத்தம் போட்ட அரண்மனைப் பெண்களை அமைதியாக இருக்கும்படி மருதாத்தாள் சைகைக் காண்பித்தாள்.

வீட்டிற்கு வெளியில் பெரும் அமளியாக இருந்தது. கர்னல் அக்கினியூவைச் சுற்றி துப்பாக்கி ஏந்திய இங்கிலீஷ்காரர்கள், தொண்டைமானின் வீரர்கள், எட்டையபுரம் வீரர்கள் மருதாத்தாளை வைத்த கண் மாறாமல் பார்த்திருந்தனர்.

மருதாத்தாளோடு மருது சகோதரர்களின் மனைவிகள் வந்தனர். முகத்தில் சலனமின்றி கர்னல் அக்கினியூவை நெருங்கினார்கள்.

“மேஸ்தர், இவர்கள் எனது தாயார். சிறிய தாயார்.”

“உன் அப்பன், சித்தப்பன், கணவன் எல்லோரும் எங்கே ஒளிந்திருக்கிறார்கள்?”

“அவர்கள் ஏன் ஒளிய வேண்டும்? என்னைவிட உங்களது நண்பர்கள் புதுக்கோட்டை தொண்டைமானுக்கும், சிவகங்கை கௌரி வல்லபருக்கும், எட்டயபுரம் அரசருக்கும் ஏன் அவர்களை இயக்கும் உங்களுக்கும் அவர்கள் எங்கிருக்கிறார்கள் என்று நன்றாகத் தெரியும். சித்தப்பாவும், அப்பாவும் சிறுவயலை விட்டுப்போய் ஒரு மாதமாகிறது.”

“உனது கணவன்?”

“அவரும்தான்.”

“உன் சித்தப்பன் பிரகடனம் ஒன்றைத் திருச்சிராப்பள்ளியிலும் ஸ்ரீரங்கத்திலும் வெளியிட்டிருக்கிறான். கேள்விப்பட்டாயா?”

“இப்போது வெல்ஷ் சொன்னாரே, அந்த அறிக்கைக்குப் பதில் அறிக்கை.”

“எனக்குப் பதில் சொல்லும் அளவு அவனுக்குத் தகுதியிருக்கிறதா?”

“கேள்வி கேட்டால் பதில் சொல்லத்தானே வேண்டும்? பெரிய கர்னல் நீங்கள். இப்போது என்னிடம் கேள்வி கேட்கவில்லையா?”

கர்னல் முறைத்தார்.

“வீட்டில் யார் யார் இருக்கிறார்கள்?”

“மேஸ்தர், என்னுடைய வீடு சக்கந்தியிலும் சிவகங்கையிலும் இருக்கிறது. அதைக் கேட்கிறீர்களா? எனது பிறந்த வீட்டைக் கேட்கிறீர்களா?”

“இந்த வீட்டில்?”

“இங்கு எனது தாயார்கள், எனது சித்தப்பாவின் மனைவிகள், சிறுகுழந்தைகள் இருக்கிறார்கள்.”

“வீட்டிற்குள் மிச்சமிருப்பவர்களையும் வெளியே வரச்சொல்.”

“எதற்கு மேஸ்தர்? நான்தான் நீங்கள் கேட்கும் கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறேனே?”

“எல்லோரையும் பிடித்துப்போய் திருப்பத்தூர்க் கோட்டை யில் அடைத்து வைக்கிறேன். அவர்களாகவே ஓடிவந்து சரணடைவார்கள்.”

“மேஸ்தர், எங்கள் பெண் குழந்தைகள் யாரையும் நீங்கள் வீட்டிற்கு வெளியே கொண்டுவர முடியாது, அனைவரும் தீக்குளிப்போம்.”

“முந்தா நாள் ஓக்கூரில் நடந்ததைக் கேள்விப்பட்டாயா?”

“ஊரைத்தாக்கி வீடுகளைத் தரைமட்டமாக்கினீர்களாம். உங்களுக்குப் பழக்கமான காரியந்தானே?”

“வீட்டிற்குள் உள்ளவர்கள் எல்லோரும் வெளியில் வரவில்லை யென்றால், இன்றைக்கு அரண்மனை சிறுவயலில் நான் என்ன செய்யப் போகிறேன் பாருங்கள்.”

கர்னல் அக்கினியூ உறுமினான்.

மேஜர் வெல்ஷ், கர்னல் அக்கினியூவை நெருங்கினான்.

“கர்னல், ஊர் முழுவதும் சல்லடை போட்டுத் தேடி விட்டோம். பதினைந்து வயதுக்குமேல் உள்ள ஒரு ஆண்கூட ஊருக்குள் இல்லை.”

“மேஜர் வெல்ஷ், இந்த ஊரில் பத்து வயதிற்கு மேலேயே பையன்கள் டேஞ்சரஸ் பெல்லோஸ். இந்த மருதாத்தாளின் தம்பி துரைசாமி என்பவனுக்குப் பன்னிரண்டு வயதுதான். அவன் காளையார் கோயில் காட்டுக்குள் இளைஞர்களுக்குச் சமமாகப் போரிடுகிறானே?”

மருதாத்தாள் இடைமறித்தாள்.

“அய்யா, துரைசாமி சித்தப்பாவை விட்டுப் பிரியவே மாட்டான். அதனால்தான் அவர்கூட இருப்பான். ஆயுதம் ஏந்து மளவு அவனுக்கு வயதில்லை.”

கர்னல் மருதாத்தாளைப் பார்த்து முறைத்தான்.

“இந்தக் கதையெல்லாம் உனது அப்பாவுக்கும் சித்தப்பாவுக்கும் நண்பனான இந்த மேஜர் வெல்ஷிடம் சொல்லு, நம்புவான். நான் என் கண்ணால் பார்த்தேன், அவன் ஆயுதம் ஏந்தியதை. எங்களைத் தாக்கியிருக்கிறான். உங்கள் எல்லோரையும் ஒவ்வொருவராக வதைக்கிறேன்.”

“.....”

“உங்களுக்கு என்னுடைய கடைசி எச்சரிக்கை. ஊரிலுள்ள பெண்கள், சிறு பிள்ளைகள் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளுங்கள். ஆடு மாடுகளை அவிழ்த்து விரட்டுங்கள். மேஜர் வெல்ஷ், வைக்கோல் படப்புகள், கூரை வீடுகளுக்குத் தீ வைப்பார்கள்.”

சிறிது நேரத்தில் சிறுவயல் கிராமம் பற்றியெரிந்தது.

*

மருதாத்தாள்
திரும்பியிருக்கிறாள்.

இன்றுதான்

ஊர்

அவள் வாழ்ந்த அரண்மனையில் இப்போது சிவகங்கைச் சீமையின் புதிய இஸ்திமிராரின் மனைவிகளில் ஒருத்தியும் அவளது குழந்தைகளும் இருக்கிறார்கள். அரண்மனைக்கு முன்பிருந்த விளாம்பழ மரம் தீயில் கருகி, பட்ட மரமாக நிற்கிறது. ஊரில் இருந்த வீடுகளில் பாதிக்குமேல் ஆள்கள் இல்லை. குடியிருந்தவர்களும் மருதாத்தாளைப் பார்த்துப் பயந்து விலகினர்.

மருதாத்தாளும் பத்மாசினியும் பாத்திமாவும் பட்டுப்போன விளாம்பழ மரத்தின்கீழ் உட்கார்ந்தார்கள். ஆறு மாதங்களுக்கு முன்பு தனது தகப்பனார் பெரிய மருதுவிற்குச் சொந்தமானதாக இருந்த வீட்டை, தற்போது ஆக்கிரமிக்கப்பட்டிருந்ததைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

திடீரென கோடாங்கியின் குரல் கேட்டது.

“ஆத்தோர மருத மரம், சாய்ஞ்சிடுச்சே. மரத்தில வாழ்ந்த புள்ளினங்களை வேட்டக்காரன் அடிச்சுக் கொன்னுட்டான். அவனிடமிருந்து தப்பியதைக் கூண்டில அடைச்சு எடுத்துக் கிட்டான். கூண்டில மாட்டின பறவைகளைத் தெக்கே கொண்டு போகப் போறானே வேட்டைக்காரன். தெக்கே போய் கிழக்கே போகப் போறான். ஆளு, படை, அம்புன்னு வாழ்ந்த ஊரு பாழாப் போச்சே.”

உடுக்கையடித்தபடி
சொல்லிக்கொண்டு சென்றான். கோடாங்கி

கண்களில் நீர் வழிய மருதாத்தாள் பத்மாசினியின் மடியில் சாய்ந்தாள். பாத்திமா கிணற்றிலிருந்து தண்ணீரை வாளியில் சேந்திக் கொண்டுவந்து, பத்மாசினியிடம் நீட்டினாள். ஒரு கைத் தண்ணீர் அள்ளி, மருதாத்தாளின் வாயில் ஊற்றினாள். இரண்டு வாய்

தண்ணீர் குடித்த மருதாத்தாள், “போதும்” என்று கையசைத்தாள்.

பத்மாசினி தண்ணீரில் சேலையை நனைத்துப் பிழிந்துவிட்டு, மருதாத்தாளின் முகத்தைத் துடைத்தாள். மருதாத்தாள் எழ முயற்சித்தாள்.

“வேண்டாம், கொஞ்ச நேரம் படுத்துக்கொள்” என்று பத்மாசினி தட்டிக் கொடுத்தாள்.

“என்னாச்சுன்னு தெரியலை மாமி. ஒரு மாதிரி இருக்கு.”

“இந்த ஊரோட அழிமாந்திரத்தப் பார்க்கிறியே? உன்னால அதத் தாங்க முடியலை.”

மருதாத்தாள் எழுந்து நின்று தான் வாழ்ந்த வீட்டைப் பார்த்தாள்.

வீட்டிற்குள் ஆள் இருப்பது தெரிந்தது. வீட்டிற்கு வெளியே நான்கு சிப்பாய்கள் நின்றிருந்தார்கள். அவர்கள் மருதாத்தாளைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஒருவன் அருகில் ஓடிவந்து, “ஆத்தா நல்லா இருக்கீங் களா? ஒங்களைப் பாத்து மரியாதை பண்ணினாலோ, பேசினாலோ எங்களுக்கு ஆக்கினை (தண்டனை) தருவாங்கன்னு பயந்து ஒதுங்கியிருந்தோம். வேகமாகப் போயிடுங்க. வீட்டுக்குள் இருந்து ஒங்களைப் பாத்துக்கிட்டிருக்காங்க” என்றான்.

“சரிப்பா, நாங்க கிளம்புகிறோம். வீட்டிற்கு முன்னாலே பட்டுப்போன மரம் இருக்கக் கூடாது. குடியிருக்கிறவங்களுக்கு நல்லதில்லை” என்று சொல்லிவிட்டுக் கிளம்பினாள்.

ஏதோ ஒன்று நடக்கப் போகிறதென்ற உணர்வு, மூன்று பெண்களின் மனதையும் அரித்துக் கொண்டிருந்தது.

“மருதாத்தா, வண்டிய சிவகங்கைக்குப் போகச் சொல்லவா? சக்கந்திக்கா?”

“சக்கந்திக்கு.”

“சிவகங்கைன்னா சாயந்தரத்துக்குள்ள போயிரலாம்.”

“சிவகங்கையில் நாம எங்க தங்குறது?”

அவளின் இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டவுடன் பத்மாசினியும் பாத்திமாவும் கதறியழுதார்கள்.

“அந்தச் சீமையோட ராணி நீ, இப்போ எங்கப் போய் தங்குறதுன்னு கேக்குற நெலமை வந்துடுச்சே?”

“தெரியாமக் கேட்டுட்டேன், நாம சக்கந்திக்குப் போயிடுவோம்.”

“யப்பா, மாடுக தெம்பா இருக்கா? ராத்திரிக்குள்ள சக்கந்தி போயிரலாமா?” என்று வண்டிக்காரனைப் பார்த்து மருதாத்தாள் கேட்டாள்.

“போயிரலாம் ஆத்தா. சிவகங்கைக்குப் பக்கத்துல போகையில மாடுகளுக்கு வைக்கல வச்சு, தண்ணீ காட்டினா போதும். சிப்பாய் மாதிரி ராத்திரி எட்டு மணிக்குள்ள சக்கந்தி அரண்மனைக்குப் போயிடுவோம்.”

“சரி” என்ற மருதாத்தாள், மாட்டுவண்டியில் ஏறிக் கொண்டாள். அவளைத் தொடர்ந்து பத்மாசினியும், பாத்திமாவும் ஏறிக்கொண்டார்கள்.

மாட்டுவண்டி சக்கந்தி நோக்கிக் கிளம்பியது.

மருதாத்தாளுக்கு நினைவில் மின்னலென
யோசனை ஒன்று வந்துபோனது.

பத்மாசினியிடம் திரும்பிய மருதாத்தாள், “மாமி,
வண்டியை மதுரைக்குத் திருப்பச் சொல்லுங்கோ”
என்றாள்.

“ஏன் மருதாத்தா? ஏற்கெனவே நீ ரொம்ப களைப்பா
இருக்க. மதுரை ரெண்டு நாள் பயணம். ஒன் ஓடம்பு
தாங்காது.”

“இல்லை மாமி. இப்பப் பார்க்கலைன்னா இனி
எப்பவும் பார்க்கவே முடியாதுன்னு என் மனசு சொல்லுது.”

“யாரை?”

“எல்லோரையும்தான்.”

“என்ன சொல்லுகிறாய், மருதாத்தா?”

“ஒன்னும் கேக்காதீங்க” என்று
சொல்லிக்கொண்டே, வண்டிக்குள் தலை சாய்ந்தாள்.

பத்மாசினி அவள் தலையை மெதுவாகத் தாங்கி,
தன் மடியில் படுக்க வைத்தாள்.

வண்டி மதுரையை நோக்கி ஓடியது.

மதுரைக் கோட்டை

கோட்டைக்கு வெளியே நிறைய இங்கிலீஷ் வீரர்கள் நின்றிருந்தார்கள். சாதாரண நாள்களில் கோட்டைக்கு வெளியே மனித நடமாட்டம் குறைவாகவே இருக்கும். இன்று கோட்டையைச் சுற்றிப் பாதுகாப்பு அதிகமிருப்பதால் யாரும் அந்தப் பக்கம் வரவில்லை. கோட்டைக்குள்ளிருக்கும் இடது பக்கச் சிறைச்சாலைக் கொட்டடிகளில் வேங்கை பெரிய உடையணத் தேவனும் அவரது சகாக்கள் எழுபத்தியிரண்டு பேரும் காவல் வைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

வலது பக்க அறைகளில், முதல் அறையில் மந்திரவாதிகள் இருவர் தங்கியிருக்கிறார்கள். அவர்களின் பூஜைக்காக எழுபத்தி மூன்று கோழி முட்டை, எருக்கம் பூ மாலைகள், பச்சை வேப்பங்குச்சிகள் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மந்திரவாதிகளில் மூத்தவன்போலத் தெரிந்த ஒருவன், மனித மண்டையோட்டை எடுத்து, அதன்மீது கறுப்பு மை தடவினான்.

அறைக்குள் ஜெயிலர் வந்தார்.

“மந்திரவாதி, பூசைய ஆரம்பிக்கலாமா?”

“எஜமான், கன்னிப் பெண்ணோட மயிர எடுக்கச் சுடுகாட்டுக்குப் போனவன் வரலையே? வந்தா பூஜைய ஆரம்பிக்க வேண்டியதுதான். நீங்க உடுக்கச் சத்தமே கூடாதுங்கிறீங்க. உடுக்க இல்லாம பேய ஓட்ட முடியாது. உடுக்க அடிக்கலாம்னு சொன்னீங்கன்னா போதும், ஒரே நாழியில மொத்தப் பேயையும் வெரட்டிடுவேன்.”

“கர்னல் அக்கினியூ வந்திருக்காரு. இதுவரையில் ஆயிரம் பேருக்கு மேல தூக்குல போட்டவரு. திருப்பத்தூர்க் கோட்டை யிலேயும்

பாஞ்சாலங்குறிச்சிலேயும் நடந்தது தெரியும்ல. உடுக்கச் சத்தம் வெளியில கேட்டா, உங்க ரெண்டு பேருக்கும் தூக்குதான்.”

“தெரியும் எஜமான். ஒருமுறை எனக்காகத் துரையிடம் கேட்டுப் பாருங்க. கட்டாயம் என்னையப் பார்க்கிறேன்னு சொல்லுவார். காட்டு நாயக்கன் முத்தையான்னா பச்சை மரத்துல ஆணி அடிச்ச மாதிரி அழுத புள்ள வாய மூடும். எப்படிப்பட்ட பேயையும் அடிச்சுக் கட்டிடுவேன்.”

“யார்றா அது, காட்டு நாயக்கன் முத்தையா?”

“நான்தான் எஜமான்.”

“ஓ, உம் பேரே செய்வினை நாயக்கன்னு நெனச்சேன். செய்வினை செய்றதுல நீ கெட்டிக்காரன்னு ஊரே பேசுதே. இந்தப் பெரிய உடையணன் கூட்டத்துல காட்டு நாயக்கன்பட்டி சுப்பிரமணிய நாயக்கன்னு ஒருத்தன் இருக்கான்டா. அவனும் வேங்கையோட சேந்து யுத்தம் பண்ணியவன். அவன் ஒனக்குச் சொந்தக்காரனா?”

“இல்லை, எஜமான். அவன் திருநெல்வேலி வீர சங்கத்தைச் (கிழக்கிந்தியக் கம்பெனிக்கு எதிராக, கட்டபொம்மனால் உருவாக்கப்பட்ட ரகசிய அமைப்பு) சேர்ந்தவன். பெரிய கலகக்காரன். எனக்குத் தூரத்துச் சொந்தமா வருவான். அவன் மருது பாண்டியருக்குக் காவலா இருந்தவன். நமக்கும் அவனைத் தெரியும். அவனுக்குப் பிடிச்சிருக்கிற பேயை விரட்டி விடணும்னு சொல்லித்தான் உங்க ஆளுங்க என்ன மொதல்ல கூப்பிட்டாங்க. அப்புறம்தான் சொன்னாங்க, இன்னும் மூணு நாலு பேர் எனக்கு ரொம்ப சொந்தக்காரங்க இந்தக் கூட்டத்துல இருக்கானுங்க. அவனுங்களுக்கும் பேய் ஓட்டணும்னு சொன்னாங்க. இருக்கிற அத்தனை

பயல்களுக்கும் பேய் ஓட்டுறேன்னு சொன்னேன். சரின்னு கூட்டிட்டு வந்தாங்க.”

“உன்னைக் கூட்டிட்டு வரச் சொன்னது அமல்தார் சிறியன சிந்தியாதான் முதலியார். இப்போது திடீர்னு காலையில் அக்கினியூ சொல்லாமக் கொள்ளாம வந்துட்டாரு.”

“எஜமான், காலையில் துரை வருவதற்குக் கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்னதான், என் சிஷ்யன் காட்ல இருந்து குட்டி நரி ஒன்ன பிடிச்சுக்கிட்டு வந்தான். அவனைக் கோட்டைக்குள்ள விடல. அப்ப நம்ம அமல்தார் முதலியார், கலெக்டர் லூஷிங்டன்கிட்ட என்னப் பத்திச் சொல்லி, அனுமதி வாங்கி எனது சிஷ்யனை உள்ளே அனுப்பினார். டேய் சொல்லுடா” சிஷ்யனைப் பார்த்து மந்திரவாதி சொன்னான்.

அவன் ஜெயிலரைப் பார்த்துச் சிரித்தான்.

“முதலியார் வந்துட்டார்ல. என்னைய உள்ள விடலைன்னா முட்டைய மந்திரிச்சு ரத்தம் கக்கிச் சாக வைச்சிருவேன்னு அவங்ககிட்டச் சொன்னாரு. பயந்துட்டாய்ங்க. கலெக்டரோ யாரோ சரியாத் தெரியல, அவர்கிட்ட கூட்டிட்டுப் போனாரு. நான் தூரத்துல நின்னேன். முதலியார் இங்கிலீஷ்ல அவர்கிட்டப் பேசுனாரு.”

“அப்புறம்?”

“அப்புறம் என்ன துரை? என்னைய உள்ளே விட்டுட்டாங்க. நான் சுடுகாட்லயிருந்து பிடிச்சுட்டு வந்த குட்டி நரிய மட்டும் என்கூட அனுப்பல. அதக் கோட்டை வாசல்லேயே கட்டி வச்சிட்டாங்க.”

“எஜமான், நம்ம பூஜைக்கு நரிகூட இருந்தா நல்லதுன்னு சொல்லித்தான் இவனிடம் நரியைப்

பிடிச்சிட்டு வரச் சொன்னேன். அதை உள்ள கொண்டாரணுமே.”

“சரிடா. நானும் கர்னல்கூட இருக்கவங்கக் கிட்ட பேசிட்டு வாரேன். அதுவரையில் உடுக்கை அடிக்க வேணாம். மத்தபடி பூஜை பண்ணத் தயார் பண்ணிக்கிட்டு இரு.”

தூரத்தில் விசில் ஊதும் சத்தம் கேட்டது. அதைத் தொடர்ந்து வாத்தியங்கள் உச்ச ஸ்தாயில் முழங்கின. மந்திரவாதி, ஜெயிலரிடம் நெருங்கி வந்தான்.

“ஜெயிலர் எஜமான். பிகிள் சத்தத்தைக் கேட்டாலே எனக்கு அடி வயிறு கலங்குது. என்னாத்துக்குப் பிகிள் ஊதி ட்ரம் அடிக்குறாங்க?”

“கர்னல் அக்கினியூ யூனிபார்ம் போட்டு, பங்களாவுக்கு வெளியே வந்திருக்கிறார்போலத் தெரியுது. இப்போ வெளியே வந்து ராணுவ அணிவகுப்பைப் பாப்பாரு.”

“நீங்க அங்க போகணுமா?”

“பிகிள் ஊதுறது, யூனிபார்ம் போட்ட ஆளுங்களை வர வைக்கிறதுக்காக. அது முடிஞ்சிருச்சு. இப்போ ட்ரம் அடிக்கிற சத்தம் கேட்குது. டிரம் அடிக்கிறபோது இருக்கிற இடத்திலே இருக்கணும். ட்ரம் அடிச்ச முடிச்சவுடன் கடைசியாய் ஒரு நிமிடம் பிகிள் ஊதுவாங்க. அப்ப மூவ்மெண்ட் பண்ணலாம். அந்தச் சமயம் நான் அந்த இடத்திற்குப் போகணும். இங்கே காவல்ல இருப்பதால், அங்குப் போக வேண்டியதில்லை.”

“எங்களுக்குப் பாதுகாப்பா?”

“பாதுகாப்பு இல்லடா. யாரையும் நம்ப முடியாதுல? அதனால் உங்கிட்ட இருக்கேன்.”

“ஜெயிலர் எஜமான், ஜக்கம்மா மீது ஆணை. நான் அப்படிப்பட்ட ஆள் கிடையாது. துலுக்கங்க, நாயக்கருங்க, பாளையக்காரங்க காலம் போயிடுச்சு. வெள்ளக்காரங்கதான் இனிமேலன்னு நானு பத்து வருசமா சொல்லிக்கிட்டு இருக்கிறவன். நான் ஒக்காந்திருக்கிற கம்பளித் துணிமேல சத்தியம். என் முன்னால தண்ணீத் தளும்பத் தளும்ப இருக்கிற இந்தப் பித்தளைச் சொம்பு மேல ஆணையாச் சொல்லுறேன். இனிமேல் கர்னல் அக்கினியூவும், கலெக்டர் லூஷிங்டன்னும்தான் ஜனங்களை ஆளுவாங்க.”

“சரி சரி, டிரம்ஸ் சத்தம் கிட்ட வருகிற மாதிரி இருக்கு. சுடுகாட்டுக்குப் போன உன் ஆள் வர்றானான்னு பாத்துக் கூப்பிட்டுக்கிட்டு வர்றேன். அவனையும் பிடிச்சி கலெக்டர்கிட்ட கூட்டிக்கிட்டுப் போயிடப் போறானுங்க. நீ கதவைத் திறந்து வேடிக்கை பார்க்கிறேன்னு வெளியே வந்துடாதே. பிரச்சினை யாயிடும்” என்று சொல்லிவிட்டு ஜெயிலர் வெளியே வந்தார். வெளிப்புறமாகக் கதவைச் சாத்திவிட்டு, வாசலில் நின்றார்.

*

கோட்டைக்கு வெளியில் வந்த ஜெயிலர், சிறை வாசலில் நின்றிருந்த நான்கு பேரைப் பார்த்தார். தயக்கமும் துக்கமும் சேர்ந்து நின்றிருந்தவர்களைக் கைகாட்டி அருகில் வரச் சொன்னார்.

ஏற்றிப் போட்டிருந்த குடுமியுடன் ஓர் ஆணும், மூன்று பெண்களுமாக அருகில் வந்தனர்.

“அய்யா, நான் சங்கிலி சேர்வை. சிவகங்கை ராஜா பெரிய உடையணனோட சித்தப்பா. இது அவர் மனைவி மருதாத்தா.”

மருதாத்தாள் ஜெயிலரைக் கும்பிட்டாள்.

ஜெயிலருக்குத் தான் வெளியில் வந்தது தவறென்று புரிந்தது. சூழலின் நெருக்கடியை உணர்ந்து, உடனடியாக உள்ளே திரும்ப நினைத்தான்.

“ராஜாவைப் பார்க்கணும். திருமயத்தில் இருந்து இங்குக் கூட்டிக்கொண்டு வந்திருக்காங்கன்னு கேள்விப்பட்டோம்” மருதாத்தாள் இறைஞ்சும் குரலில் சொன்னாள்.

“இப்போ அவர் ராஜா இல்லையே? இன்னும் என்ன ராஜான்னு சொல்லிக்கிட்டு? ஒருத்தருமே ஜெயிலுக்குள் வர முடியாது.”

மருதாத்தாளுக்குக் கண்ணீர் வழிந்தது.

“கோட்டைக்குள் கலெக்டர் இருக்கிறாரா? கர்னல் இருக்கிறாரா? நாங்கள் வந்திருக்கும் தகவலைச் சொன்னால், எங்களை உள்ளே அனுமதிக்க வாய்ப்பிருக்கிறது. தயவுசெய்து அவர்களிடம் சொல்லுங்கள்.”

பத்மாசினியும் பாத்திமாவும் மருதாத்தாளின் கையைப் பிடித்தார்கள். அவர்களின் கண்களும் கலங்கியிருந்தன.

“கோட்டையின் கதவையே திறக்கக் கூடாது என்பதுதான் எனக்கு உத்தரவு. கதவைத் திறந்தேன் என்று தெரிந்தால் என் வேலை போகும். சொல்ல முடியாது, என்னைத் தூக்கில் போட்டாலும் போட்டு விடுவார்கள்.”

“அய்யா, உங்களுக்குப் புண்ணியமாகப் போகும். ஒரே ஒருமுறை சிறையில் இருக்கிறவர்களை நாங்கள் சந்திக்க வேண்டும். நீங்கள் கர்னல் அக்கினியூவிடம் சொல்லுங்கள். அவர் அனுமதி தரவில்லையென்றால் நாங்கள் போய்விடுகிறோம்.”

மருதாத்தாள் இருகரம் கூப்பி அழுதாள்.

ஜெயிலரின் முகம் இறுகியது.

“கர்னல் அக்கினியூவைப் பார்த்தால், நிச்சயம் அவர் சம்மதிப்பார், எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறது. மனம் இரங்குங்கள், உங்களைக் கெஞ்சி கேட்கிறேன்.”

“.....”

“இனி எப்போது பார்ப்போம் என்று தெரியவில்லை. இந்த வாய்ப்பைத் தவற விட்டால் அவரைப் பார்க்கவே முடியாது என்று உள்மனக் சொல்கிறது. கருணை காட்டுங்கள், அய்யா.”

“அம்மா, உங்கள் அழகை எனக்கு வருத்தத்தைத் தருகிறது. ஆனால் நான் சொல்வதைப் புரிந்துகொள்ள மறுக்கிறீர்கள். கோட்டைக்கு உள்ளே வந்ததில் இருந்து, கர்னல் அக்கினியூ ஒருவரையும் உள்ளே விடக்கூடாது, கோட்டையின் கதவுகளைத் திறக்கக் கூடாது என்று கடுமையான உத்தரவு போட்டிருக்கிறார். நான் வெளியில் வந்திருப்பது தெரிந்தாலே என் தலையிருக்காது. கையெடுத்துக் கும்பிடுகிறேன், தயவுசெய்து கிளம்புங்கள். உங்கள் குடும்பத்தின் நிலையை எனக்கும் கொடுக்காதீர்கள்.”

ஜெயிலரும் கையெடுத்துக் கும்பிட்டான்.

சங்கிலி சேர்வை, மருதாத்தாளின் அருகில் வந்து, ‘போகலாம்’ என்பதுபோல் நின்றார்.

“உள்ளேதான் இருக்கிறார் என் அம்மான். அவர் முகத்தை ஒரு முறையாவது பார்க்கணும் நான்.”

மருதாத்தாள் கதறினாள்.

ஜெயிலர் கோபத்துடன் சங்கிலி சேர்வையைத் தள்ளினான்.

“கூச்சல் போட்டு, எனக்கு உலை வைக்கிறீர்களா? சுட்டுடுவேன். மரியாதையா இடத்தை விட்டு நகருங்கள்.”

தொலைவில் சுடுகாட்டிற்கு முடி எடுக்கப்போன மந்திரவாதி வந்துகொண்டிருந்தான்.

“வந்து தொலைடா. உனக்காகக் கதவைத் திறக்கப்போய், என்னையே பலிகொடுத்திருப்பேன் இந்நேரம். டேய், அந்தக் குள்ளநரியையும் உள்ள அனுப்புங்கடா.”

மந்திரவாதியையும் குள்ளநரியையும் அவசர அவசரமாக இழுத்து உள்ளே தள்ளிவிட்டு, ஜெயில் கதவை இழுத்துச் சாத்தினார்கள்.

மருதாத்தாள் கோட்டைக் கதவின்முன் மண்டியிட்டு உட்கார்ந்து கதறினாள்.

“என் தெய்வமே, கடைசியா நீயும் கைவிட்டுவிட்டாயே?”

கோட்டை ஜெயிலுக்கு வரும்வழியில் மலாயா வீரர்கள் அணிவகுத்து வந்தார்கள். அடுத்து குதிரைப் படையினர். பின்னால் இரண்டு யானைகள் வந்தன. ஒரு யானையின்மீது வெள்ளைக் குடை. கர்னல் அக்கினியூ சிவப்பு நிற யூனிபார்ம் போட்டுக்கொண்டு இரண்டாவதாக வந்த பெரிய யானையின்மீது அமர்ந்திருந்தார்.

ஜெயிலர், கர்னல் அக்கினியூவைப் பார்த்து சல்யூட் செய்தார். கர்னல் சிறு தலையசைப்பில் ஏற்றார். யானைக்குப் பின்னால் நடந்து வந்த புதுக்கோட்டை சிப்பாய்களுடன் ஜெயிலரும் சேர்ந்துகொண்டார். சற்று வேகமாக நடந்து, யானைகளைக் கடந்து மலாயா வீரர்களின் அணிவகுப்பைக் கடந்து ஜெயிலுக்குள் நுழைந்தார். கோட்டையின் இடது அலங்கத்திலிருந்த சிறைச் சாலைக்கு ஊர்வலம் சென்றது. அக்கினியூ ஏறி வந்த யானை சிறைச்சாலைக்கு முன்பாக நின்றது. யானைப் பாகன் சொன்ன உத்தரவிற்குக் கட்டுப்பட்டு, யானை ஒரு காலை மடக்கி உட்கார்ந்தது. யானையைச் சுற்றி மலாயா வீரர்கள் கைகோத்து நின்றனர். கர்னல் அக்கினியூ யானையின்மீது கால் வைத்து, தரையில் குதித்தார்.

மலாயா வீரன் ஒருவன் அவருடைய கறுப்பு நிறத் தொப்பியை நீட்டினான். வாங்கி அணிந்துகொண்டார்.

அக்கினியூவிற்கு நாற்பத்து ஐந்து வயது. முகம் கவர்ச்சியாக இல்லை. அவரது உயரமும், நீலநிறக் கண்களும் பார்ப்பவர்களுக்கு அச்சுறுத்தலைத் தந்தன. அவருடைய வெள்ளை நிறத்திற்கு அவர் அணிந்திருந்த சிவப்பு நிற சீருடையும், கறுப்பு நிறத் தொப்பியும் மிகவும் பொருந்திப் போயின. வலது கையில் வைத்திருந்த

சந்தனக் கோலால், இடது கையில் லேசாகத் தட்டிக்கொண்டே நடந்தார். நடக்கும்போது யாரும் அவரோடு பேச முயற்சிக்கவில்லை. அனைவரது பார்வையும் அவர்மீது இருந்தது.

சிறைக்குள் நுழைந்த கர்னல் அக்கினியூவை ஜெயிலர் வரவேற்று, அவரை தன்னுடைய அறைக்குள் உட்கார வைத்தார். அவர் உட்கார்ந்தவுடன், ஜெயிலர் அறைக்கு வெளியே வந்தார். கர்னலின் எய்ட் டி கேம்ப்பும், மலாயாப் படைகளின் தளபதியுமான லெப்டினென்ட் ராக்கெட் ஜெயிலரின் அறைக்குள் சென்று, அவருக்கு அருகில் நின்றுகொண்டான்.

லெப்டினென்ட் ராக்கெட் நீட்டிய ஹவானா சுருட்டை கர்னல் அக்கினியூ வாங்கி வாயில் வைத்தார். ராக்கெட் தீப்பெட்டியை உரசி, சுருட்டின் நுனியில் நெருப்பை வைத்தான். புகையை இரண்டு மூன்று முறை வெளியே இழுத்துவிட்ட அக்கினியூ, ராக்கெட் வைத்த பீங்கான் கிண்ணத்தில் சாம்பலைத் தட்டினார்.

“எஸ்” என்று கர்னல் சொன்னவுடன், லெப்டினென்ட் ராக்கெட் தனது தொப்பியைச் சரிசெய்து சல்யூட் அடித்தான்.

“கர்னல், நேற்று மாலை வேங்கை பெரிய உடையணத் தேவனும் அவருடைய கூட்டாளிகள் எழுபத்தியிரண்டு பேரும் இந்தச் சிறைச் சாலைக்கு வந்தார்கள். மேஜர் வெல்ஷ் அவர்களை நடத்திக் கூட்டி வந்திருக்கிறார். தாங்கள் விரும்பினால் அவர் உடனே வந்து தங்களைச் சந்திப்பதாகத் தகவல் அனுப்பி யிருக்கிறார்.”

“நோ நோ, இப்போது வேண்டாம்.”

“கர்னல், ஒரு மந்திரவாதியை அழைத்து வந்து, இந்தக் கைதிகளுக்குப் பேய் ஓட்ட ஜெயிலர் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்.”

“பேயா? இவன்களுக்கா?” கர்னல் அக்கினியூ சத்தம் போட்டுச் சிரித்தார்.

“யெஸ் கர்னல். நம்முடைய மலாயா வீரர்களிடம், மனிதர் களுக்குப் பேய் பிடிப்பது பற்றியும் பேய்களை விரட்டும் மந்திரவாதிகள் பற்றியும் கேட்டேன். மலாயாவிலும் பேய், பிசாசு நம்பிக்கை நிறைய இருக்கிறதாம். அங்குள்ள தகரச் சுரங்கங்களில் வேலை பார்க்க மலாயா வந்துள்ள சீனர்களுக்கும், பேய் நம்பிக்கை உண்டாம். பேய்கள் நினைத்தால் தகரச் சுரங்கங்களில் இருக்கும் தகரத்தை வேறு தகரச் சுரங்கங்களுக்குக் கூட மாற்றி விடுமாம். பேய்களைக் குஷிப்படுத்தித்தான் தகரத்தை வெட்டியெடுக்க முடியுமாம். ஒரு சீன மந்திரவாதியாவது தகரச் சுரங்கத்தில் நிரந்தரமாக வேலையில் இருந்தால்தான் சீனத் தொழிலாளிகள் சுரங்க வேலைக்கே வருவார்களாம்.”

“மந்திரவாதியை ஏற்பாடு செய்தது கலெக்டருக்குத் தெரியுமா?”

“தெரிந்திருக்கும் கர்னல். கலெக்டருக்குத் தெரியாமல் இதை அனுமதித்திருக்க மாட்டார்கள். ஜெயிலர் காம்ப்ராவிற்கு வெளியில் நிற்கிறார். அவரை வரவழைத்துக் கேட்கலாமா?”

“நோ நீட்.”

“கைதிகளில் யாருக்கு என்னப் பிரச்சனை?”

“நான்கைந்து பேர், சுயநினைவு இல்லாமல் வெறித்துப் பார்த்தபடியே இருக்கிறார்களாம். அதனால்

பேய் பிடித்திருக்கும் என்று நம்புகிறார்கள்.”

“அவர்களுக்குப் பேய் பிடித்தால் என்ன? பைத்தியம் பிடித்தால் என்ன? இடியட்ஸ். இவர்கள் திருந்த மாட்டார்கள்.”

அடுத்து என்ன பேசுவது என்று தெரியாமல் நின்றான் ராக்கெட்.

“லெப்டினென்ட் ராக்கெட், இந்தக் கைதிக் கூட்டத்தில் நெருங்கிய உறவுமுறையில் உள்ளவர்கள் யார் யார்?”

“கர்னல், சிவகங்கை அரசர் பெரிய உடையணத் தேவன், அவரது மனைவியின் தம்பி துரைசாமியும் இருக்கிறார்கள். இருவரும் மாமன், மைத்துனன் முறை.”

“தெரியும். சிறுவன்தான். இரண்டு வீரன்கள் போர்க்களத்தில் செய்யும் பராக்கிரமத்தைச் செய்பவன்.”

“சின்னப் பிச்சைத் தேவன் என்பவனின் மகன்கள் இரண்டு பேர். ஒருத்தன் பெயர் உடையணத் தேவன், இன்னொருவன் தேவி நாயக்கன்.”

“மகன்கள் இருவரும் வெவ்வேறு ஜாதியில் இருக்கிறார்களே, அதெப்படி? ஜாதி மாற்றிக்கொள்ள முடியுமா?”

“கர்னல், இங்கு மாற்றவே முடியாதது ஜாதிதான். மதத்தைக் கூட மாற்றிக் கொள்ளலாம். ஒருவேளை சின்னப் பிச்சைத் தேவனுக்கு இரண்டு மனைவிகள் இருக்கலாம். ஒரு மனைவி அவனுடைய தேவர் ஜாதியிலும் இன்னொரு மனைவி நாயக்கர் ஜாதியிலும் இருந்திருக்கலாம்.”

கர்னல் அக்கினியூ பிடித்துக்கொண்டிருந்த சுருட்டை பீங்கானில் வைத்தார். ராக்கெட்

அதையெடுத்துத் தீக்கங்கைப் பீங்கானில் வைத்து நசுக்கினான்.

“அடுத்து?”

“கர்னல், தேசக்காவல் மணியக்காரன் தளவாய்ப் பிள்ளை. அவன் மகன் சுப்பிரமணியம்.”

“இருவரும் அப்பா, மகன்.”

“தூத்துக்குடிப் பெத்தண்ண நாயக்கன், அவன் தம்பி கிருஷ்ணம் நாயக்கன், கிருஷ்ண நாயக்கனின் மகன் கொளத்தூர் வளன்.”

“ஓ, அண்ணன், தம்பி, தம்பி மகன். அடுத்து?”

“நெருங்கிய உறவுமுறை இல்லை, கர்னல். ஒரே ஜாதியைச் சேர்ந்தவர்கள் இருக்கிறார்கள்.”

“துலுக்கன் ஒருத்தன் இருக்கிறான் அல்லவா? சேக் உசேன்.”

“ஆம், கர்னல். கோயம்புத்தூர்க்காரன். மணப்பாடு சாமி என்ற கிறிஸ்தவனும் இந்தக் கூட்டத்தில் இருக்கிறான்.”

“ஓ, அவனா? அவன் நம் பிராட்டஸ்டன்ட் இல்லை. கத்தோலிக்கன். கத்தோலிக்கர்கள் எப்போதும் நமக்கெதிராகத்தான் இருப்பார்கள் என்பதால் தான் அவர்களைத் தூசி விசுவாசி என்பர் நம் பாதிரியார்கள்.”

“ஆம், கர்னல். நானும் அறிவேன்.”

“பிராமணன் ஒருத்தன் இருக்கிறானே?”

“எஸ் கர்னல், ராமநாதபுரம் அமல்தார் ஜெகன்நாத அய்யர். இந்தக் கூட்டத்தில் எல்லா ஜாதிக்காரன்களும் இருக்கிறான்கள். இன்று காலையில்தான் கணக்கெடுத்தேன். எழுபத்தி மூன்று கைதிகளில்

மறவர்கள் நாற்பத்தி ஐந்து பேர், அகம்படியர் இருவர், நாயக்கர்கள் பதினாலு பேர், சாணார் ஒருவன், பிள்ளைமார் ஐந்து பேர், பிராமணன் ஒருவன், கத்தோலிக்கன் ஒருவன், துலுக்கன் ஒருவன், அம்பலம் ஒருவன், உடையார் ஒருவன், பகடை ஒருவன்.”

“ஓ, இதைத்தான் எல்லா ஜாதியினரும் சேர்ந்து செய்த போராட்டம் என்றானா, அந்தச் சின்ன மருது?”

“யெஸ் கர்னல். திருப்பத்தூரில் தூக்கில் போட்ட ஐநூறு பேரில் பெரிய மருது, சின்ன மருது குடும்பத்தினரைப் பற்றி மட்டும்தான் நாம் பதிவு செய்தோம். நாம் பதிவு செய்யாத மற்றவரில் எல்லா ஜாதிக்காரன்களும் இருந்திருப்பார்கள். கத்தோலிக்கர்களும், துலுக்கர்களும் கூட.”

ஐந்து வருடங்களாகக் கர்னலின் எய்ட் டி கேம்பாகயிருப்பதால் கர்னல் அடுத்து என்ன நினைப்பார் என்று லெப்டினென்ட் ராக்கெட்டிற்குத் தெரியும்.

“வேங்கை பெரிய உடையணை அழைத்து வரச் சொல்லவா, கர்னல்?”

“யெஸ்.”

அடுத்த சில மணித்துளிகளில் உடையணைத் தேவனை அழைத்து வந்தார்கள். முப்பத்து மூன்று வயதான வேங்கையின் முகத்தில் தாடியும், மீசையும் புதர்போல மண்டியிருந்தன. கைகளிலும், கால்களிலும் இரும்புச் சங்கிலி. நெடுநெடுவென்ற உயரம்.

கர்னல் முன்பு வந்து நின்றார். கர்னல் எழுந்து நின்று, வேங்கையின் முகத்தைப் பார்க்காமல் சுவரைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றார்.

“உங்களை இந்தச் சூழலில் பார்க்கும் நிலை வந்தது குறித்து நான் பெரிதும் வருந்துகிறேன் மிஸ்டர் வேங்கை.

போர் முடிந்தவுடனேயே உங்கள் மீதான எனது கோபம் தீர்ந்துவிட்டது.”

“ஐநூறு பேரைத் தூக்கில் போட்ட பிறகு கோபம் தீர்ந்ததா கர்னல்? மிச்சமிருக்கும் எங்களையும் இரண்டு மாதங்களாகக் காவலில் வைத்து அலைக்கழிக்கிறீர்கள்? நாங்கள் தோற்பதற்கு முன்பே எனது இடத்தில் சிவகங்கைக்கு ஆட்சியாளராக புதிய இஸ்திமிராரை நியமித்துவிட்டீர்கள். என்னைப் பதவியிலிருந்து நீக்கிவிட்டதாகவும் அறிவித்துவிட்டீர்கள். சின்ன மருது சேர்வைக்காரர் கண்முன்பாகவே பெரிய மருது, அவர் மகன்கள், பேரன்கள் என்று தூக்கில் ஏற்றிவிட்டு, கடைசியாக அவரைத் தூக்கில் போட்டீர்கள். இதெல்லாம் எந்த வகையில் நியாயம்?”

“எனக்குச் சின்ன மருது மீதுதான் கோபம். ‘சின்ன மருது அவனது நண்பன் ஊமைத் துரைக்காகத் தூக்கில் தொங்கப் போகிறான். பெரிய மருது, அவன் தம்பி சின்ன மருதுவிற்காகத் தூக்கில் தொங்கப் போகிறான்’ என்று பலமுறை எனது தளபதிகளிடம் சொல்லியிருக்கிறேன். கவர்னருக்கு எழுதிய கடிதத்தில்கூட எழுதியிருக்கிறேன்.”

“இப்போதும் நீங்கள் எங்களுக்கு உதவ முடியும். எனது மைத்துனன் சிறுவன் துரைசாமி பன்னிரண்டு வயது பாலகன். அவனை நினைத்து எங்கள் குடும்பத்திலுள்ள பெண்கள் கண்ணீரோடு இருப்பார்கள். எங்கள் குடும்பத்தின் ஆண் வாரிசுகள் அனைவரையும் தூக்கில் போட்டுவிட்டீர்கள். மிச்சமிருக்கும் ஒரே வாரிசு, சிறுவன் துரைசாமியை மட்டுமாவது தயவுசெய்து விடுவித்து, அவனை எனது குடும்பத்தாரோடு அனுப்பி வையுங்கள்.”

“அதெல்லாம் இப்போது என் கையில் இல்லை, வேங்கை. கவர்னர் எட்வர்ட் கிளைவ்தான் முடிவு எடுக்க

முடியும்.”

“எங்கள்மீது கொஞ்சம் கருணை காண்பியுங்கள், கர்னல்.”

“வேங்கை, உங்கள்மீது எனக்கு அன்பு உண்டு. உங்கள் மனைவிக்கும், பெரிய மருது, சின்ன மருது மனைவிகளுக்கும் மாதாந்திர பென்சன் தரச்சொல்லி கௌரி வல்லபருக்கு உத்தரவிட்டுள்ளேன். அதைவிட மிக முக்கியமான விசயம், நூறு ஆண்டுகள் கழித்துப் பெரிய மருதுவின் வாரிசுகளுக்குச் சீமையின் பொறுப்பைத் திரும்பத் தரவும் சீப் செகரட்டரிக்குப் பரிந்துரை செய்துள்ளேன்.”

“கர்னல் நூறு ஆண்டுகள் யார் பிழைத்திருக்கப் போகிறார்களோ? இப்போது நீங்கள் முடிவு எடுக்கலாம் என்றால் துரைசாமியை விடுதலை செய்யுங்கள். அவனோடு சேர்த்து ராமநாதபுரம் அமல்தார் ஜெகன்நாத அய்யரையும் விடுதலை செய்யுங்கள். பிராமணர்களை நீங்கள் தண்டிக்க மாட்டீர்கள் என்று நம்புகிறேன். குளத்தூர் ஜமீன்தாரின் பேரன் ராமசாமி திருமணம் ஆகாத இளைஞன். ஏற்கெனவே அவனது பாளையத்தை ஜப்தி பண்ணிவிட்டீர்கள். இப்போது அவனுக்கென்று சொத்து, பத்து ஏதுமில்லை. அவனையும் தயவுசெய்து விடுதலை செய்து, ஊருக்கு அனுப்பி வைையுங்கள்.”

“நீங்கள் நினைப்பதுபோல இப்போது என்னிடம் அதிகாரம் ஏதுமில்லை. போர்க்காலத்தில் இருந்த அதிகாரம் வேறு. இப்போது கலெக்டர், கவர்னருக்குத்தான் அதிகாரம். நான் பரிந்துரை மட்டுமே செய்ய இயலும்.”

“பரிந்துரையாவது செய்யுங்களேன். நல்லது நடக்குமென்று நம்புகிறேன்.”

லெப்டினென்ட் ராக்கெட் உள்ளே வந்தான். பேட்டி முடிந்தது என்பதற்கான அடையாளமாகக் கர்னல் அக்கினியூ நாகாலியை இழுத்துப்போட்டு அதில் உட்கார்ந்தார்.

கவர்னரின் கடிதம் ஒன்று அப்போது கர்னலிடம் தரப்பட்டது. அதைத் திறக்கும்படி கண்களால் சைகைக் காட்டினார். வெல்வெட் துணிக்குள் இருந்த கடிதத்தைக் கத்திரிக்கோலால் கத்தரித்து எடுத்தான் ராக்கெட்.

‘இனி பேசுவதற்கு ஒன்றுமில்லை’ என்பதுபோல் அக்கினியூ நடந்துகொள்வதைப் புரிந்துகொண்ட வேங்கை, அறையைவிட்டு வெளியேறினார்.

கலெக்டர் லூஷிங்டன்னும் கர்னல் அக்கினியூவும் யோசனையுடன் அமர்ந்திருந்தனர்.

“எழுபத்து மூன்று கைதிகளின் எதிர்காலம் பற்றிக் கவர்னர் முடிவு செய்வார் என்று நினைத்தால், மீண்டும் முடிவெடுக்கும் அதிகாரத்தை நம்மிடமே கொடுக்கிறார். நாம் இருவரும் சேர்ந்து முடிவு செய்ய வேண்டும்.”

“யெஸ் கர்னல், யுத்தம் நடந்து கொண்டிருக்கும்போது உங்களுக்கு எல்லா முடிவுகளும் எடுக்கும் அதிகாரம் தரப் பட்டிருந்தது. எந்தத் தளபதிக்கும் இப்படிப்பட்ட அதிகாரம் தரப் பட்டதாக எனக்கு நினைவில்லை.”

“யெஸ் மிஸ்டர் கலெக்டர். கிழக்கிந்தியக் கம்பெனிக்கு மருது பாண்டியர் கொடுத்த நெருக்கடி அப்படி. திருப்பத்தூரில் மருது பாண்டியரைத் தூக்கில் போட்டோம். அப்போதும் கூட இந்த எழுபத்து மூன்று பேரும் என்னுடைய கட்டுப்பாட்டில்தான் இருந்தார்கள். நான் நினைத்திருந்தால் ஐந்நூறு பேரோடு சேர்த்து, இவர்களைத் தூக்கில் போட்டிருக்கலாம். இல்லை விடுதலை செய்திருந்திருக்கலாம்.”

“கட்டபொம்மனைத் தூக்கில் போட்டபோது கூட உங்கள் நண்பர் மேஜர் பானர்மேன் கயத்தாறில் ஒரு வாரம் மற்ற பாளையக்காரர்கள் மத்தியில் கட்டபொம்மனை நிறுத்தி, வெளிப்படையான விசாரணை செய்தார். பின்புதான் தூக்கிலிட்டார். நீங்கள் ஐந்நூறு பேரையும் தூக்கிலிடும்போது சின்ன விசாரணைகூட நடத்தவில்லை.”

“நீங்கள் கேள்விப்பட்டதில் பாதி உண்மையிருக்கிறது. நான் ஐந்நூறு பேரையும்

விசாரிக்கவில்லை என்பது உண்மை. பெரிய மருதுவைப் பிடித்தவுடன் ஆறு நாள் என்னிடம் விசாரணைக் கைதியாகயிருந்தார். சின்ன மருது நான்கு நாள் விசாரணைக் கைதியாகயிருந்தார். அவர்கள் இருவரையும் நான் விசாரித்தேன். வெளிப்படையாக விசாரிக்கவில்லை. தனியாகத்தான் விசாரித் தேன். நான் அவர்களை விசாரித்தபோது.”

“மேஜர் வெல்ஷ் உடன் இருந்தாரோ?”

“இல்லை, கட்டபொம்மனை எனது நண்பர் மேஜர் பானர் மேன் விசாரித்தபோது அவர் இருந்திருக்கிறார். கயத்தாறில் நடந்த விசாரணையின்போது கட்டபொம்மன், நம்மோடு இருந்த பாளையக்காரர்களைக் கோபப் பார்வை பார்த்து, காறி உமிழ்ந்தது எல்லோருக்கும் தெரிந்துவிட்டது. அதனால்தான் பெரிய மருதுவையும், சின்ன மருதுவையும் தனியாகவே விசாரித்தேன்.

விசாரணையை வெளிப்படையாக நடத்தினால், நமது நண்பர்கள் புதுக்கோட்டை தொண்டைமான், எட்டயபுரம் எட்டப்ப நாயக்கர் ஆகிய இருவரையும் மருது பாண்டியர் கடுமையாக விமர்சிப் பார்கள். அதைக் கருதியே வெளிப்படையான விசாரணையைத் தவிர்த்தேன்.

தூக்கில் போடும்முன்பு சின்ன மருதுவும், பெரிய மருதுவும் கடைசிவரை மன்னிப்புக் கோரவில்லை. திமிர்த்தனமாகவே நடந்துகொண்டனர். வெளிப்படை விசாரணை இல்லாதது குறித்து மேஜர் வெல்ஷிற்கு என்மீது வருத்தம் இருந்திருக்கும்.”

“கர்னல், எனக்கு இந்த எழுபத்தி மூன்று பேரில் பலரைப் பற்றிப் பெரிதாக எதுவும் தெரியாது. வேங்கை உடையணன் நல்ல மனிதன். அவனது மாமன் பேச்சுக்கு

மரியாதை கொடுத்த தப்பை மட்டும் செய்தவன். நான் அவனிடம் பழகிய காலங்களில் வேங்கை என்னிடம் மிகுந்த மரியாதையோடும், அன்போடும் நடந்து கொண்டிருக்கிறான்.”

கர்னல் அக்கினியூ பைப்பை எடுத்து வாயில் வைத்து, புகையை விட்டான். அவன் ஏதோ குறுக்கிட விரும்புவதாகக் கலெக்டருக்குத் தெரிந்தது.

“இந்தத் துரைசாமியிருக்கிறானே? அவன் ஆள்தான் சிறுவன். உண்மையில் அவன் நம் வீரர்கள் பலரைக் கொன்றவன். அவன்மீது கருணை காட்டினால் இறந்துபோன நம் வீரர்களின் ஆன்மா நம்மை மன்னிக்காது.”

“எஸ் கர்னல், உங்கள் உணர்வுகளை நான் மதிக்கிறேன். நீங்கள் வேங்கையின் குடும்பத்திற்கு, குறிப்பாக அவன் மனைவி மருதாத்தாளுக்கு மாதம் நாற்பது பணம் ஓய்வூதியம் தரும்படி சிவகங்கையின் புதிய இஸ்திமிரார் கௌரி வல்லபரிடம் சொன்னதை அறிவேன். அதேபோல பெரிய மருதுவின் மனைவிக்கு இஸ்திமிரார் விரும்பிய தொகையை இனாயத்துனாமா பென்சனாக வழங்கவும் உத்தரவிட்டதாகக் கேள்விப்பட்டேன்.”

“இந்த இனாயத்துனாமா பென்சனை, போன செப்டம்பர் மாதம், அவர் பதவி ஏற்பு நேரத்தில் தரச் சொல்லியிருந்தால் இஸ்திமிரார் என் காலில் விழுந்து ஏற்றுக்கொண்டிருப்பார். மருது பாண்டியர் தூக்கிலிடப்பட்ட இந்த நான்கு மாதத்தில் அவரது நடவடிக்கையில் மாற்றம் தெரிகிறது. மருது குடும்பப் பெண்களின் சிறுவாட்டுத் தொகை நாலாயிரம் பணம் பெறுமானம் கொண்டது, அதைக் கைப்பற்றிக் கொண்டாராம். பெரிய மருதுவின் மனைவிக்கும்,

வேங்கையின் மனைவி மருதாத்தாளுக்கும் நான் பென்சன் தரச் சொன்னதையும் அவர் செய்யவில்லை.”

“நானும் கவனித்துக் கொண்டுதான் வருகிறேன். நேரடியாகக் கேட்க வேண்டாம் என்று நினைத்து, தாசில்தார் மூலம் கௌரி வல்லபருக்குச் சொல்லிவிட்டேன். அதற்கு அவர், ‘இந்து தர்ம சாஸ்திரப்படி இறந்துபோன பெரிய மருது, சின்ன மருது, இப்போது திருமயம் கோட்டைக் காவலில் உள்ள உடையணத் தேவன் அனைவரும் எனது சீமையைச் சேர்ந்தவர்கள். அவர்களுக்கு அரசன் நான். அந்த மூன்று பேரும் எனது அடிமைகள். அந்த மூன்று அடிமைகளின் மனைவிகள் இந்தப் பெண்கள். அவர்களது சொத்து முழுவதும் எஜமானனான என்னைச் சேர்ந்தது. வேண்டுமென்றால் என்மீது திருச்சிராப்பள்ளி செஷன்ஸ் கோர்ட்டில் இந்தப் பெண்கள் வழக்குத் தொடரட்டும். மனுதர்ம சட்டத்தை நான் கோர்ட்டில் சொல்லுகிறேன். யார் தரப்பில் நீதி கிடைக்கிறது என்று பார்ப்போம்’ என்று சொல்லிவிட்டானாம். நானும் பிராமணர்களை அழைத்து விசாரித்தேன். அவர்களும் கௌரி வல்லபர் கூறுவது சரிதான் என்றார்கள். எனவே நான் அந்த விசயத்தில் அதற்குமேல் தலையிடவில்லை.”

”எஸ் கலெக்டர், உள்ளூர் விஷயங்களில் குறிப்பாக மத வழக்கங்களில் நாம் தலையிடுவதைக் கம்பெனி விரும்பாது. கமிங் டு த பாயிண்ட், பிரின்ஸ் ஆப் வேல்ஸ் தீவின் லெப்டினன்ட் கவர்னர் ஜார்ஜ் லெயித் உங்களுக்குத் தெரிந்தவர்தானே?”

“யெஸ், கர்னல். மெட்ராஸில் நான் அவரைப் பார்த்திருக்கிறேன். அப்போது நீங்கள் எனது மாமனார் ஜெனரல் ஹாரிசின் துணைத் தளபதியாக இருந்தீர்கள்.

ஜார்ஜ் லெயித்தை நீங்கள் என் மாமனாரிடம் அறிமுகப்படுத்தியபோது, நானும் இருந்தேன்.”

“அவர் பிணங்குக் கோட்டையை இப்போது சீரமைக்கிறார். அதற்கு கான்விக்ட் ஆட்கள் தேவை என்கிறார். இந்த எழுபத்தி மூன்று பேரை அங்கு அனுப்பிவிடுவோமா?”

“அவ்வளவு பெரிய தண்டனை கொடுக்க வேண்டுமா கர்னல்?” கலெக்டரின் குரலில் அதிர்ச்சியிருந்தது.

“தண்டனை அதிகம்தான். ஆனால், எதிர்காலத்தில் நம் கம்பெனி ஆட்சி, எதிரிகள் அச்சமின்றித் தொடர வேண்டுமென்றால், சுதேசி எதிர்ப்பு எழக் கூடாது. மீறி எழுந்தால், எவ்வளவு கடுமையான தண்டனை இருக்கும் என்று உள்ளூர் ஆட்சியாளர்களுக்குப் புரிய வைப்பது நல்லது.”

“கர்னல், எனக்கு மூன்று விசயங்களை நீங்கள் தெளிவு படுத்தினால், நாம் இந்த விசயத்தில் முடிவு எடுக்க வசதியாக இருக்கும்.”

“சொல்லுங்கள்.”

“இதுவரை நாம் இந்திய ஆட்சியாளர்கள் யாரையும் நாடு கடத்தியதில்லை. பிரெஞ்சுக்காரர்கள் முப்பது நாற்பது வருடங்களுக்கு முன்பு மொரீசியஸ் தீவிற்குச் சில கொடூரக் குற்றவாளிகளைக் காலா பாணி செய்தார்கள் என்று கேள்விப் பட்டிருக்கிறோம். இப்போதும் டச்சுக் கம்பெனியும் போர்ச்சுகீசி யர்களும் உள்ளூர் கூலி ஆட்களை விலைக்கு வாங்கி, நமக்குத் தெரியாமல் வெளிநாடுகளுக்கு அடிமைகளாக அனுப்புகிறார்கள். அவர்களும் யாரையும் பலவந்தமாக அனுப்புவதில்லை. இந்த ஊரில் பிழைக்க

வழியில்லாதவர்கள், ஆதரவற்றவர்கள், உள்ளூரில் வாழ விரும்பாத ஆட்களை ரகசியமாக இங்கொன்றும் அங்கொன்றுமாக அனுப்புகிறார்கள். ஆட்சியாளனாக இருந்த வேங்கையையும் ஐந்து பாளையக்காரர்களையும் காலா பாணி செய்து அனுப்பினால், மக்கள் நம்மைக் கொடுரமான ஆட்சி யாளர்கள் என்று நினைப்பார்களே? நம்மின் தந்திரங்கள் மக்களுக்கு முழுமையாகத் தெரிய வந்தால், மக்கள் எதிர்க்கத் தொடங்கிவிடுவார்கள். மக்களின் கோபத்தை ஒன்று திரள விடக் கூடாது என்பது என் கருத்து.”

“அவர்களின் கோபத்தைவிட நம் அதிகாரம் பெரியது என்று நாம் நிரூபிக்க வேண்டிய வேளையிது.”

கலெக்டர் யோசனையில் ஆழ்ந்தார்.

“அடுத்த கேள்வி, கலெக்டர்?”

“ராமநாதபுரம் அமல்தார் ஜெகன்நாத அய்யர் ஒரு பிராமணர். அவரை நாம் நாடு கடத்த வேண்டுமா? இதுவரை நாம் செய்ததில்லையே? பிராமணர்களுக்கென்று சில வரையறைகளை வைத்திருக்கிறார்கள்.”

“அடுத்து ஒரு கேள்விதானே? அதையும் கேளுங்கள். அதற்கும் சேர்த்துப் பதில் சொல்கிறேன்.”

“அடுத்ததும் இதேதான் கர்னல். கோயம்புத்தூர் சேக் உசேன். இந்தத் தேசத்தில் முந்நூறு ஆண்டுகளுக்கு மேலாகத் துலுக்கர்கள் ஆட்சியிலிருப்பவர்கள்.”

“ஏன்? நமக்குச் சூரத்தில் முதன்முதலாக ஃபேக்டரி கட்ட அனுமதி கொடுத்தது ஜஹாங்கீர் என்ற துலுக்க பாதுஷாதான். வங்காளத்தில் நாம் காலூன்ற, நமது கவர்னரின் தகப்பனார் ராபர்ட் கிளைவை ஆட்சியாளராக நியமித்தது மீர் ஜாபர் என்ற வங்காள

நவாப்தான். நமக்கு இந்தப் பகுதியில் நாற்பது ஆண்டுகளாக நெருங்கிய சகாவாகயிருந்தது ஆற்காடு நவாப் முகம்மது அலியும் அவர் மகன் உம் தத் உல் உம்ராவும் தான். ஆனால் அதே நேரத்தில் நமக்கு மிகுந்த தொந்தரவு கொடுத்தவர்களும் துலுக்கர்கள்தான்.

ஜஹாங்கீரின் பேரன் ஒளரங்கசிப் ஒருமுறை நமது கல்கத்தா கோட்டையைத் தரைமட்டமாக்கினார். அயிதர் அலியும், திப்பு சுல்தானும் நமக்குக் கொடுத்த தொல்லைகள் கொஞ்சமில்லை. சேக் உசேன் எப்படி மாட்டினான்? உங்கள் நண்பர் சேலம் கலெக்டர் மெக்லாய்ட் சரியான நேரத்தில் இவனோட ஆட்களைக் கைது செய்யவில்லை என்றால் கோயம்புத்தூர் ஜெயிலை உடைத்துக் கைதிகளை வெளியேற்றியிருப்பான். நமக்கு நிரந்தர தலைகுனிவைக் கொடுத்திருப்பான். அப்போது சேலம் கலெக்டரிடம் இவன் மாட்டவில்லை. இவனுடைய சகாக்கள்தான் மாட்டி, தூக்கில் தொங்கினார்கள். இப்போது மாட்டியிருக்கிறான். சொல்லுங்கள் கலெக்டர், இப்படிப்பட்டவனைக் காலா பாணி பண்ணினால் அது சரியாகயிருக்காது என்று நீங்கள் கருதுகிறீர்களா?”

“நீங்கள் எடுக்கும் முடிவுகள் எப்போதும் மிகச் சரியாகவே இருக்குமென்று என்னுடைய மாமனார் சொல்லுவார். இந்தச் சாம்ராஜ்யத்திற்கு இருந்த அச்சுறுத்தல்களை ஒடுக்கி யிருக்கிறீர்கள். என் சந்தேகங்களுக்கெல்லாம் நீங்கள் தெளிவான விளக்கங்களைக் கொடுத்திருக்கிறீர்கள். ஆனாலும் என் மனம் சமாதானம் ஆகவில்லை. காலா பாணி எவ்வளவு கொடுமை என்பதை இங்குள்ளவர்கள் யாரும் அறிய மாட்டார்கள். அவர்களுக்கு இதன் விபரீதம் கூடத் தெரியாது. ஆனால் கிரிமினல் செட்டில்மெண்ட்களை உருவாக்கி வைத்திருக்கும் நமக்குத் தெரியும். உயிரோடு

ஒரு மனிதனை நெருப்பில் வைத்து வாட்டுவதற்குச் சமம். பெரும் நரகம்.

வேங்கை போன்ற நல்ல மனிதர்களுக்கு அவ்வளவு பெரிய தண்டனை தேவையா? நாம் இங்கேயே அவர்களை ஆயுள் சிறையில் வைக்கலாமே? நம் நோக்கம் எதிரிகளை அச்சுறுத்துவது. அவர் எங்கிருக்கிறார் என்றே தெரிவிக்காமல் நிலவறையில் போடுவோம். கர்னல் பரிசீலிக்க வேண்டுகிறேன். தவறான வரலாற்றுக்குக்கூட நாம் முன்னுதாரணமாக இருக்கலாம். துயரமான வரலாற்றுக்கு முன்னுதாரணமாகி விட வேண்டாம், கர்னல்.”

அக்கினியூ முகம் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தது.

“நான் தொடங்கி வைத்த விளையாட்டு. நானே நிறுத்த நினைத்தாலும் என்னால் முடியவில்லையே மிஸ்டர் கலெக்டர்.”

“நீங்கள் நிறுத்தக்கூட வேண்டாம் கர்னல். தள்ளி வையுங்கள். துரைசாமி, கள்ளிமந்தயம் உள்ளிட்டவர்களின் வயதைக் கருத்தில்கொண்டு விடுவித்தால் காலம் நம்மை மன்னிக்கும். அவசரமில்லை. நீங்கள் ஓய்வெடுத்துவிட்டு, சிந்தித்துக்கூடப் பிறகு முடிவெடுக்கலாம்.”

“அதுதான் சரி. நீங்கள் பேசிய பிறகு, மனம் தெளிவாக இல்லை. நல்லது கலெக்டர் ஜாஷிங்டன், அதிகாரத்தை மீறி, மக்களைப் பற்றி நினைக்கிறீர்கள். நீங்கள் பிற்காலத்தில் இதே மெட்ராஸிற்கு கவர்னராக வேண்டும் என்று வாழ்த்துகிறேன்.”

“மெட்ராஸ் கவர்னரா? நானா?”

“ஏன் ஆக முடியாதா? உங்களிடம் ஒரு ரகசியம் சொல்கிறேன். ஸ்ரீரங்கப்பட்டணத்தில் திப்பு சுல்தான்

கொல்லப்பட்டபோது, நமது படையின் தளபதி, உமது மாமனார் ஜெனரல் ஹாரிஸ் எனது குரு. அந்த யுத்தத்தில் வெயிட்டிங் போர்சை வைத்துக்கொண்டு, யுத்தம் நடக்குமிடத்திலிருந்து பத்துக் கிலோமீட்டர் தள்ளித்தான் எனது நண்பன் கர்னல் ஆர்தர் வெல்லஸ்ஸி இருந்தான். இப்போது திப்புவின் மாளிகையில் ஆர்தர் தங்கியிருக்கிறான். மாலை நேரங்களில் அழகிகளின் நாட்டியம் பார்த்துக்கொண்டு, தங்க ஹுக்காவில் புகைப் பிடித்துக்கொண்டு ஆர்தர் வெல்லஸ்ஸி, 'நான் ஒருநாள் இங்கிலாந்தின் பிரதமர் ஆவேன் (பின்னாட்களில் ஆர்தர் வெல்லஸ்ஸி 17.11.1834 முதல் 09.12.1834 வரை 23 நாட்கள் மட்டும் இங்கிலாந்தின் பிரதமராக இருந்தார்.)' என்கிறானாம்.”

“அவர் சொல்லலாம் கர்னல். அவரது அண்ணன் கவர்னர் ஜெனரல் வெல்லஸ்ஸி. இன்னொரு அண்ணன் எட்வர்ட் வெல்லஸ்ஸி. நமது கவர்னர் ஜெனரலின் அந்தரங்க உதவியாளர். அண்ணன் தம்பி மூவரும் இந்தியாவையும், பர்மா, பினாங்கு, சுமித்திரா தீவு என்று இந்தப் பிராந்தியத்தையே ஆள்கிறார்கள். அவர் நினைத்தபடி நடக்கலாம்.”

“கலெக்டர் ஜாஷிங்டன், எனக்கு ஏதோ உள்ளுணர்வு சொல்கிறது. நீங்கள் இருவரும் நான் நினைப்பதுபோல் ஆகிவிடுவீர்கள், நீங்கள் மெட்ராஸ் கவர்னராகவும் அவர் இங்கிலாந்தின் பிரதம மந்திரியாகவும். காலம் உங்கள் இருவர்மீதும் கருணை வைக்கட்டும்.”

இருவரும் ஒரு முடிவுக்கு வந்ததுபோல், பேச்சை ஓரிடத்தில் நிறுத்தினார்கள்.

கோட்டை மீண்டும் பதற்றமடைந்தது.

கடிதத்தை மீண்டும் எடுத்துப் படித்த கலெக்டர், கால்சட்டைப் பையில் இருந்து கைக்குட்டையை எடுத்து நெற்றியில் வழிந்த வியர்வையைத் துடைத்துக்கொண்டார். இத்துடன் கடிதத்தை மூன்று முறையாவது படித்திருப்பார். கர்னல் அக்கினியூ, தான் யுத்த வேகத்தில் சொல்லிய ஒரு வார்த்தை, இத்தனை உயிர்களை ஆட்டிப் படைப்பதோடு, கவர்னர் ஜெனரல் வரை எத்தனை பேரை தொடர்புபடுத்தி, ஒரு சுற்று வருகிறதே' என்று திகைப்பும் வருத்தமுமாக உட்கார்ந்திருந்தார். ஒரு மணி நேரத்திற்கு முன், மனம் கலங்கி தெளிந்ததுபோல் இருந்தது. இப்போது கலங்கவும் தெளியவும் தேவையின்றிப் போனதை நினைத்தார்.

“உடனடியாகச் சொல்ல வேண்டுமா?”

“யோசிக்க என்ன இருக்கு மிஸ்டர் கலெக்டர். கவர்னர் ஜெனரலின் கடிதமாச்சே?”

வேங்கை பெரிய உடையணத் தேவன் உள்ளே வந்தார். அழைத்து வந்த வீரன் பொதுவாய் இருவரையும் பார்த்து வணங்கி விட்டு வெளியேறினான். யார் ஆரம்பிப்பது என்பதுபோல், இருவரும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டனர். கர்னலே ஆரம்பித்தார்.

“வேங்கை, உங்கள் மாமனார் பெரிய மருது சேர்வைக் காரரையும், சின்ன மருதுவையும் தூக்கிலிடுவதற்கு முன்பு அவர்களுக்கு மனதளவில் துன்பம் தர வேண்டும் என்றுதான் உங்களையும் உங்களோடு இருக்கும் சகாக்களையும் நாடு கடத்தப் போவதாகச் சொன்னேன். போரின் போக்கில் அறிவித்திருந்தாலும், பின்பு வேண்டாம் என்று நானே

கவர்னருக்குப் பரிந்துரை செய்தேன். கலெக்டரும் நீங்களும் சேர்ந்து முடிவெடுங்கள் என்று கவர்னர் கடிதம் அனுப்பியிருந்தார். அதற்குள் என்ன நடந்தது என்று தெரியவில்லை. கல்கத்தா கவர்னர் ஜெனரல் வெல்லெஸ்லி ஆணைப் பிறப்பித்திருக்கிறாராம்.”

“கவர்னர் ஜெனரல் என்ன எழுதியிருக்கிறார்?” வேங்கையின் குரலில் அவநம்பிக்கை ஒலித்தது.

“காலா பாணி.”

“என்ன? காலா பாணியா?”

காலடியில் இருக்கும் பூமி நழுவுவதுபோல் இருந்தது வேங்கைக்கு. பின்னாலிருந்து உச்சந்தலையில் ஓங்கியடித்தது போல், எதிர்பாராத அதிர்ச்சியில் உறைந்தார் வேங்கை. வேங்கையின் நிலை பார்த்து, கர்னல் முகம் இன்னும் இறுக்கமானது. உணர்ச்சிகளை வெளிக்காட்டாமல் குனிந்து உட்கார்ந்திருந்தார்.

“கர்னல், உங்கள் எதிரிகளான பிரெஞ்சுக்காரர்கள்தான் இந்த வேலை செய்வார்கள். நீங்கள் அப்படிச் செய்ய மாட்டீர்கள் என்று நம்பினோமே?” உடைந்த குரலில் கேட்டார் வேங்கை.

“நானும் அப்படித்தான் நினைத்தேன். கவர்னர் ஜெனரல் என்ன நினைத்தாரோ? கம்பெனியின் தலைமையிடம் எடுத்த முடிவோ, தெரியவில்லை? நீங்கள் நிதானமான மனநிலை உடையவர். உங்களது சகாக்களுக்குச் சொல்லி, அவர்களை மனதளவில் தயாராக இருக்கச் சொல்லுங்கள். நீங்கள் போகலாம்.”

பெரிய உடையணன் வெளியேறுவதைக் கர்னல் அக்கினியூ வருத்தத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். கலெக்டர் நிமிரவே இல்லை.

“ஜெயிலரைக் கூப்பிடு” என்றார் கர்னல்.

உள்ளே வந்த ஜெயிலர் சல்யூட் அடித்தார். அவனைக் கூர்ந்து பார்த்த அக்கினியூ, “ஜெயிலர், இவர்கள் இந்த ஊரைவிட்டு, விரைவில் கிளம்ப வேண்டியிருக்கும். இங்கிருக்கும் வரைதான் இவர்கள் உயிருக்கு உத்திரவாதம். தூத்துக்குடியில் கப்பல் ஏறினால் அடுத்து எவ்வளவு நாட்கள் உயிரோடு இருப்பார்களோ, அடுத்த புதுவருடப் பிறப்பை எத்தனை பேர் பார்ப்பார்களோ, தெரியவில்லை. அவர்கள் இங்கிருக்கும் வரையில் நல்ல சாப்பாடு போடு.”

“தூக்கு ஏதும் தயார் செய்ய வேண்டுமா, கர்னல்?”

“இடியட். இவர்களுக்கு அதைவிடக் கொடுமையான தண்டனை காத்திருக்கிறது.”

“கர்னல்?”

“யெஸ், காலா பாணி. இவர்களைத் தூர தேசத்திற்கு நாடு கடத்தப் போகிறார்கள்.”

காலா பாணி என்ற வார்த்தையைக் கேட்டாலே ஊர்க்காரர்களுக்குப் பாதி உயிர் போய்விடும். புதுச்சேரியில் இருப்பவர்களுக்கு அந்தத் தண்டனையை அறிவித்தாலே, ‘காலா பாணி வேண்டாம். என்னை இப்போதே தூக்கிலிடுங்கள்’ என்று கெஞ்சுவார்கள் என்று ஜெயிலர் கேள்விப்பட்டிருக்கிறான்.

கர்னல் அக்கினியூ, லெப்டினென்ட் ராக்கெட்டை நோக்கித் திரும்பினார். “லெப்டினென்ட் ராக்கெட், கடிதத்திலுள்ள ஒரு முக்கியமான விசயத்தை உன்னிடம் சொல்ல வேண்டும்.”

“யெஸ், கர்னல்.”

“காலா பாணிக்குச் செல்லும் கப்பலில் இவர்கள்கூடப் போகப்போவது...”

“யார் கர்னல்? மேஜர் வெல்ஷா?”

“அவன் யோகக்காரன். தப்பித்துவிட்டான். அவன் கைதிகளைத் தூத்துக்குடி வரை அழைத்துச் சென்றால் போதும்.”

“காலா பாணிக்கு?”

“நீதான்.”

“கர்னல், எனக்கு ஏன் இந்தத் தண்டனை?”

லெப்டினென்ட் ராக்கெட் தரையில் மயங்கிச் சரிந்தான்.

தூத்துக்குடி ஆப்காரி காண்ட்டிராக்டர்

ஐஸ்டிஸ் ஆப் பீஸ் ராமசாமி என்றால் திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் தெரியாதவர்கள் இல்லை. அவன் வெளியில் கிளம்பினால் கையில் ஒரு சந்தனக் கோல் இருக்கும். ‘ஐஸ்டிஸ் ஆப் பீஸ்’ என்று முழுவதுமாகக் கூப்பிடத் தெரியாதவர்கள், ‘ஜேபி’ என்று கூப்பிடுவார்கள். அந்தக் குச்சியை வைத்துக் கொண்டு, அவன் யாரை வேண்டுமானாலும் அழைத்து விசாரிக்கலாம். எச்சரிக்கைக் காகிதம் கொடுத்து, கைநாட்டையோ கையெழுத்தையோ வாங்கலாம். அப்படிக் கையெழுத்து போட்ட பின்னும் நடவடிக்கைச் சரியில்லை என்றால் காதுகளை அறுக்கலாம். ‘திருடன்’, ‘அயோக்கியன்’, ‘களவாணி’ என்று ஏதாவதொன்றை நெற்றியில் பச்சைக் குத்தலாம்.

குளத்தூர் ஜமீன்தாரின் இரண்டாவது மகனான, ஜேபி ராமசாமிக்கு ஆற்காடு நவாப் மூலம் வெள்ளைக்காரர்களுடன் ஏற்பட்ட நட்பு, சாராயத் தொழிலை அறிமுகப்படுத்தியது. தூத்துக் குடிக் கடற்கரையை ஒட்டிய பனந்தோப்புகளை விலைக்கோ, குத்தகைக்கோ வாங்கி, கள்ளு இறக்கி, கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி சோல்ஜர்களுக்கு விற்பான். கொழும்பு சாராயத்தைவிடத் தூத்துக்குடிப் பனங்காடுகளில் இறக்கிய ராமசாமியின் கள்ளுக்கு நல்ல வரவேற்பு இருந்தது. தூத்துக்குடித் துறைமுகத்திலிருந்து குளத்தூர் ஜமீன் ராமசாமியின் சுலுப்பு கிளம்புகிறது என்றால், சின்னப் படகுதானே கிளம்புகிறது என்று துறைமுக போர்ட் ஆபிசர் நினைக்க மாட்டார். பெரிய படகுகள், கப்பல்களைக்கூட நிறுத்திவிட்டு, ராமசாமியின் சுலுப்பை முதலில் கிளம்ப அனுமதி தருவார். அந்தளவு செல்வாக்கு ராமசாமியின் சுலுப்புக்கு.

மற்ற சுலுப்புகள் கிளம்பினால் அதிலுள்ள லஸ்கர்களின் பெயர், ஜாதி, வயது, விலாசம் எல்லாவற்றையும் கப்பல் பைலட் போர்ட் ஆபீசரிடம் எழுதித்தர வேண்டும். போர்ட் ஆபிசர் அதை முழுவதுமாக நம்ப மாட்டார். கப்பலுக்குள் வந்து தன்னிடம் கொடுக்கப்பட்ட தகவல் சரியானதுதானா என விசாரிப்பார். லஸ்கரில் யார் நெற்றியிலாவது கறுப்பு நிறத்தில் பச்சை குத்தியிருந்தாலோ, காது அறுபட்டிருந்தாலோ, அவர்களைச் சுலுப்பிலிருந்து இறக்கி விடுவார். “தப்பு செஞ்சு தண்டனை வாங்கிய பயல்களைச் சுலுப்பில் வேலைக்கு வைத்திருக்கிறான்” என்று எழுதி, சுலுப்பு முதலாளிக்கு அபராதமும் போட்டு விடுவார். ஆனால் ஜேபியின் சுலுப்பு, படகு ஓட்டும் பத்துப் பேரில் எப்படியும் பாதிப் பேருக்கு நெற்றியில் பச்சை குத்தியிருக்கும். ஒன்றிரண்டு பேருக்குக் காது அறுபட்டிருக்கும்.

குற்றம் செய்து தண்டனைப் பெற்ற ஆள்களைப் பாத்தாலே போர்ட் ஆபிசருக்குத் தெரிந்துவிடும். போர்ட் ஆபிசர் இங்கிலீஷ் காரனாக இருந்தாலும் அவர் பிறந்து வளர்ந்தது எல்லாம் தூத்துக் குடிதான். மற்ற கப்பல்களில் எந்த லஸ்கராவது நெற்றியில் குங்குமம், சந்தனம், திருநீறு பூசியிருந்தால் “முகத்தைக் கழுவுடா” என்று சொல்லி, நெற்றியில் பச்சை குத்தியிருக்கிறதா என்றும், முண்டாசு கட்டியிருந்தால், முண்டாசை அவிழ்க்கச் சொல்லி காதிருக்கிறதா என்றும் பார்ப்பார்.

என்றைக்கும் இல்லாமல் இன்றைக்கு ராமசாமியின் சுலுப்பிற்குள் வந்த போர்ட் ஆபிசர் லஸ்கர்களை வரிசையாக நிற்க வைத்து, “முண்டாசைக் கழட்டு, குங்குமம், சந்தனம் வச்சிருக்கிற எல்லாப் பயலும் முகத்தைக் கழுவு” என்று சத்தம் போட்டபோது, ஜேபி ராமசாமி உள்ளே வந்தான். போர்ட் ஆபிசரைக்

கும்பிட்டுத் தனியாக அழைத்துச் சென்றான். கையிலிருந்த சந்தனக் குச்சியையும், ‘ஜேபி’ என்றெழுதிய பித்தளைத் தகட்டையும் கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டான்.

“போர்ட் ஆபிசர், சுலுப்பு உடனே கிளம்பணும்னு கலெக்டரிடமிருந்து தாக்கல் வந்திருக்கு. இன்னைக்கு இரவுக்குள் தொண்டி போய்ச் சேரணும்னு நீங்கதான் சொன்னீங்க. நம்ம ஊர் கள்ளு போய்ச் சேரலைன்னா மருது பாண்டியரின் கூட்டாளிகள் மயிலப்பனையும், ரோக்கு வெள்ளைச்சாமியையும் தேடிப்போற வீரர்கள் சோர்ந்துபோய் ஒக்காந்திடுவாங்கன்னு நீங்களே சொல்லிப்புட்டு, இப்ப முண்டாசக் கழட்டு, மூஞ்சியைக் கழுவுன்னா எப்படி துரை? நேரம் ஆயிடும், ஆபிசர். என்னோட சமாச்சாரம் எல்லாம் கொஞ்சம் முன்னப் பின்னதான் இருக்கும் என்று மட்டும் சொல்றேன். கவலைப்படாதீங்க. லஸ்கர்ங்க அத்தனை பேரும் கட்டாயம் திரும்பி வந்திருவானுங்க. அதுக்கு நான் உத்தரவாதம்.”

“இல்லை ஜேபி, நான் இங்கப் பாக்காம விட்டேன்னா, தொண்டியில் போர்ட் ஆபிசர் புடிச்சார்ன்னா, எனக்குப் பிரச்சினை யாயிடும்.”

“அதுக்கும் நா ஏற்பாடு பண்ணிட்டேன். தொண்டிக்குப் போய்ச் சேர இருட்டாயிரும். அந்த நேரம் இந்தச் சுலுப்பில போற காதில்லாத பய இரண்டு பேரும் நெத்தியில் கறுப்பு பச்சை குத்தியிருக்கிற அஞ்சு பயலும், கடல்ல குதிச்சுக் கரையேறிடுவாய்ங்க.”

“சுலுப்புல போற பத்துப் பேர்ல ஏழு பேர் இப்படின்னா எப்படி?”

“என்ன பேசுறீங்க? கள்ளு கொண்டுபோற வேலைக்கு நல்லவன் எவெம் வருவாம்? கருவாடு

லோடுக்கும், உப்பு ஏத்துறதுக்கும் நிறைய லஸ்கர்ங்க ஓடி வருவானுங்க. ஏத்திக்கிட்டுப் போனமா, திரும்பி வந்தோமானனு இருக்கும். ஆனா இந்த ஆப்காரி வேல அப்படியில்ல. கடல் கொள்ளைக்காரனுங்க கோவாவுல இருந்தாலும், அந்தமான் கடல்ல இருந்தாலும் கூடக் கள்ளு ஏத்தி வற்ற கப்பல மோப்பம் பிடிச்சு வந்திருவானுங்க. அவனுங்கச் சரக்க எடுத்துக்கிட்டுச் சுலுப்ப விட்டுட்டாக்கூடப் பரவாயில்லை. எத்தனை சுலுப்புகள நான் இழந்திருக்கேன்? எத்தனை லஸ்கர இழந்து, அவனுங்க குடும்பத்துக்குச் சாவு மானியம் கொடுத்திருக்கேன்? தயவுசெஞ்சு கொஞ்சம் பெரிய மனசு பண்ணி, சுலுப்ப பரிசோதன பண்ணாம விட்டிருங்க.”

“ராமசாமி, உங்களுக்குக் கம்பெனி பதவி கொடுத்திருக்கு. கலெக்டருக்குத் தெரிஞ்சா உங்கப் பதவிக்கும் பிரச்சினையாகிடும்.”

“கவலையே படாதீங்க துரை, எனக்கு இந்தப் பதவியைக் கொடுக்கையிலேயே கலெக்டருக்கு நான் யாருன்னு தெரியும். ஆப்காரி காண்டிராக்டர் தொழில் எப்படின்னு தெரியாமலா கலெக்டர் இருப்பார்? நீங்க அதைப் பத்தியெல்லாம் யோசிக்க வேணாம். கட்டபொம்மன், மருது பாண்டியர், ஊமைத் துரைன்னு பிரச்சினை பெரிசாயிருந்தப்பக்கூட நான் எப்படியெல்லாம் கம்பெனிக்குச் சாதகமா நடந்துக்கிட்டேன்னு கலெக்டருக்குத் தெரியும். ரொம்ப ஏன் சொல்லுவானேன்? ஏன் அண்ணாச்சி மகம் பத்தித் தெரியும்ல?”

“தெரியும், குளத்தூர் பாளையக்காரர். அவர் பேரும் உங்க பேர்தானே? ராமசாமி.”

“ஆமா, அவம் பேரும் ராமசாமிதான். அவம் மருது பாண்டிய ரோட சேர்ந்து காளையார்கோயில் காட்டுல இருந்திருக்காம். அங்க பிடிபட்டான். நல்லவேளை. தூக்குல போடல. இப்ப திருமயம் மலைக்கோட்டை ஜெயில்லயிருக்காம். அவம் பிடிபட்டபோது கூட, கர்னல் அக்கினியூ நம்ம சரக்குதான் குடிச்சிக்கிட்டிருந்தாராம். என் அண்ணன் மகனை மானக்கேடாக் கேட்டாராம். ‘ஏன்டா, ஒங்க பாளையத்துல ஒங்க அப்புச்சி ராமசாமி நாயக்கன் இந்த மாதிரிதான் எங்களை எதிர்த்துக்கிட்டிருந்தான். வயசு ஆயிடுச்சு, போய்ச் சேர்ந்தான். பாளையத்தை எடுத்துக்கிட்டோம். ஒங்க சித்தப்பன் பிழைக்கத் தெரிஞ்சவன். ஆப்காரி காண்ட்ராக்டில கொடிகட்டிப் பறக்கிறான். இப்ப அவன் பேர வச்சிருக்கிற நீயும் ஒன் அப்புச்சி இருக்கிற எடத்துக்குப் போய்ச் சேரப் போற’ அப்படின்னு சொன்னாராம்.”

“அதெல்லாம் சரிதான். தயவுசெஞ்சு சுலுப்புல பொம்பளகள் ஏத்த வேண்டாம். அத மட்டும் நான் பாத்துட்றேன்.”

“எனக்குத் தெரியாதா ஆபிசர்? கலெக்டர் கிட்ட பர்வானா வாங்காம சுலுப்புலயோ கப்பல்லயோ பொம்பளய ஏத்துனா எந்த போர்ட் ஆபிசரும் கப்பலைப் பிடிச்சிக்கலாம்னு இருக்குற சட்டம் எனக்குத் தெரியாதா? கடல் கொள்ளைக்காரங்களுக்குக் கப்பல்ல பொம்பள இருக்குனு தெரிஞ்சா, சாராய கப்பல தேடி வற்ற வேகத்த விட வேட்ட நாய் மாதிரி வந்துடுவாங்களே. அதெல்லாம் தெரியாமலா இருப்பேன்? அத நீங்க தாராளமா பாத்துக்குங்க” என்று சொல்லி, போர்ட் ஆபிசருக்கு வழிவிட்டு, ராமசாமி நின்கொண்டான்.

போர்ட் ஆபிசர் சுலுப்பிற்குள் சென்று பார்த்தார். சுலுப்பில் இருந்த ஆட்கள் அனைவரையும் வரிசையாக நிற்கச் சொல்லி, “டேய், எல்லோரும் மொழங்கால் தெரியும்படி வேட்டிய மடிச்சு கட்டுங்கடா” என்றார். ஒவ்வொருவரின் காலையும் பார்த்தார்.

“என்ன ஆபிசர், புது மாதிரியா சோதிக்கிறீங்க?”

“பொம்பளயா இருந்தா மொழங்காலுக்கு மேல மடிச்சுக்கட்டுன்னா உடனே வேட்டிய ஏத்திக் கட்டமாட்டாங்க. அப்படியே என்னை ஏமாத்தணும்னு வேட்டிய ஏத்திக்கட்டினாலும் கண்டுபிடிச்சுடுவேன். பொம்பள காலு கொழுகொழுன்னு ரோமம் இல்லாம இருக்கும். சப்பைக் காலா, சதைப் பிடிப்பில்லாம இருந்தா, அது ஆம்பள.”

“பரவாயில்லை ஆபிசர். எங்க ஊர்லேயே பிறந்து வளர்ந்த ஆளாச்சே? எப்படி தெறமையில்லாமப் போயிடும்?”

தனது திறமையை உள்ளூரில் மரியாதையுடைய ஒருவன் அங்கீகரித்ததில் போர்ட் ஆபிசருக்கு மகிழ்ச்சியாகயிருந்தது. சுலுப்பில் இருந்த ஆவணங்களில் கையொப்பமிட்டு, தனது முத்திரையை வைத்தார். ராமசாமி கையெடுத்துக் கும்பிட்டான். ஆபிசர் பதில் வணக்கம் சொல்லிவிட்டு, அவன் தோளில் கைபோட்டுத் தனியாக அழைத்துச் சென்றார்.

“சுலுப்பு கிளம்பியவுடன் என்னிடம் வா. கடற்கரைச் சுங்கச் சாவடியில் காத்திருக்கிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு நடந்தார்.

அவர்போகும் வரை காத்திருந்த ராமசாமி தன்னுடைய லஸ்கர்களிடம் திரும்ப வந்தான்.

“டேய், எங்கயும் நிக்கக் கூடாது. கரையில் வெள்ளத்தோல் காரியப் பாத்தேன், நிறுத்தினேன் அப்படி இப்படின்னு ஏதாவது கேள்விப்பட்டேன், சவம், தோல உறிச்சிடுவேன். நான் ஜஸ்டிஸ் ஆப் பீஸ் தெரியுமில்ல? புதுசா வந்திருக்கிற ஏழு பயலுக நல்லாத் தெரிஞ்சுக்கங்கடா. காலம் மாறிப்போச்சு. போர்ச்சுக்கீசியம் பேசத் தெரிஞ்சு, உப்பு காத்துல தொடர்ந்து இருவது நாள் பயணிக்கிற அளவு உடம்பு இருந்துச்சுனா லஸ்கர் வேலைக்குப் போகலாம்னு இருந்த காலம் போயிடுச்சு. இனி இங்கிலீஷ்தான். அதனால்தான் இங்கிலீஷ் அரைகுறையாகப் பேசத் தெரிஞ்சு ஒங்களை முதல் கப்பல்ல ஏத்தியிருக்கேன். எதுக்க ஏதாவது கப்பல் கிப்பல் வந்துடுச்சுனா, பெரிய மயிர் மாதிரி அதை ஒட்டிக்கிட்டு ஓரசிக்கிட்டு போவக்கூடாது. அம்பதடி தள்ளித்தான் போகணும்.

தொண்டி துறைக்குப் பக்கத்துல போஷும்போது நெத்திப் பச்ச குத்தின பயல்களும், காது இல்லாத பயல்களும் கடல்ல குதிச்ச நீந்திப் போவீங்கனு ஆபிசர்கிட்டே சும்மா சொன்னேன். அதெல்லாம் செய்ய வேணாம். சுலுப்புல எழுதியிருக்கிற என் பேரப் பார்த்தாலே எந்த போர்ட்லயும் சோதிக்க மாட்டாங்க. ஒருவேள நடுக்கடல்ல யாராவது வந்து சோதிச்சாலும் நம்ம சரக்க, அவன் கேட்கிற அளவு உடனே கொடுத்திடுங்க. அதுக்கும் மீறி நெத்தியக் காமி, முண்டாசக் கழட்டுன்னு எவன் கேட்டாலும் அவன அங்கயே போட்டுடுங்க. பின்னால விசயம் தெரிஞ்சு யாராவது விசாரிச்சா, அவங்களை போர்ட் ஆபிசர்ன்னு தெரியாது, ஏதோ கொள்ளைக்காரங்கன்னு நெனச்சு போட்டுட்டோம்னு சொல்லிரலாம். கேள்வி மொற கெடையாது. ஜாக்கிரதடா” என்று சொல்லிவிட்டு,

சுலுப்பைவிட்டு இறங்கினான். சுலுப்பு கடலில் மறையும்வரை நின்று பார்த்தான்.

போர்ட் ஆபிசர் தன்னை வரச் சொன்னது ஜேபி ராமசாமிக்கு நினைவில் இருந்தது. வேட்டியில் முடிந்து வைத்திருந்த தங்கக் காசுகளை வெளியே எடுக்காமல் கைகளால் தொட்டுப் பார்த்து எண்ணிக்கொண்டான். கடற்கரையிலிருந்து பத்து நிமிட நடைப்பயணத்தில் இருந்த போர்ட் ஆபிசுக்கு வந்தான். ஆபிசில் கூட்டம் அதிகமில்லை.

கட்டடத்தின் கீழ்த்தளத்தில் சால்ட் ஆபிசரின் அறை இருந்தது. மேல்மாடியில்தான் இருப்பார் என நினைத்து, ராமசாமி மாடியில் ஏறினான்.

“ராமசாமி, நான் இங்க இருக்கேன். இங்க வாங்க.”

மேலேறப் போனவன் கீழே இறங்கினான்.

“சால்ட் ஆபிசரக் காணோம்?”

“அவர் வைத்தியமும் பார்ப்பார் இல்லையா? தூத்துக்குடிக் கோட்டையில் அந்தப் பைத்தியக்காரி கிறிஸ்டியனா இருக்கல்ல, பிக்காட் பொண்டாட்டி? அவளுக்குப் பைத்தியம் முத்திருச்சுப்போல. அங்க ஒரே கலாட்டாவாம். அதனால் இவரக் கூப்பிட்டிருக்காங்க. அங்கப் போயிருக்கார்.”

கிறிஸ்டியனா கொஞ்சம் கோபக்காரி என்பதைத் தவிர்த்து அவள்மீது வேறு குறையேதும் சொல்லமாட்டார்கள். ஆனால் வெள்ளைக்காரர்கள், அவளைப் பைத்தியக்காரி என்று வெளிப்படையாகச் சொல்லுவதை ஜேபி சமீபகாலமாகப் பார்த்துக்கொண்டுதான் வருகிறான்.

அவள் பைத்தியத்தைப் போக்க எல்லா முயற்சியும் எடுக்கிறார்கள். துலுக்க அக்கீம்களை வரவழைத்து,

அவளது பைத்தியத்திற்கு மருந்து கொடுத்தார்கள். கம்பளத்து நாயக்கர்களை வரவழைத்துப் பேய் ஓட்டினார்கள். சூபி மந்திரவாதி ஒருவன் மதுரையில் இருக்கிறான். காஞ்சாகிப் மருதநாயகத்தின் பேய் மதுரையில் ஒருத்திக்குப் பிடித்திருந்ததாம், அந்தப் பேயையே ஓட்டியவனாம், அவனைக் கூட்டிவந்தபோது, கிறிஸ்டியனா அவன் தாடியைப் பிடித்து இழுத்ததோடு நான்கைந்து அடியும் அடித்து விட்டாளாம்.

“ஆபிசர், எதுக்கும் நம்ம சால்ட் ஆபிசர் அந்தப் பிக்காட் பொண்டாட்டிக்கிட்ட போகும்போது ஜாக்கிரதையா இருக்கச் சொல்லுங்க. அந்தப் பொம்பளைக்கு ஏதோ ஒரு அமானுஷ்ய சக்தியிருக்கு. நடக்காததை எல்லாம் நடத்திக் காட்டுறாளாம். நடக்கப் போறத முன்கூட்டியே சொல்லுறாளாம்.”

“அப்படியா? அப்படி என்ன நடத்திக் காட்டினா?”

“ஆபிசர், யுத்தம் நடக்கும்போது, மருது பாண்டியரைப் பாத்துப் பேசி, அவ புருஷனையும், இன்னொரு ஆபிசரையும் விடுதலை வாங்கிக் கூட்டி வந்தாளே? எங்காவது நடக்குமா?”

“மருது பாண்டியரும், ஊமைத் துரையும் நியாயவானுங்க. அதுல அவள் தெறமை எங்கே வருது?”

“இருந்தாலும் பொம்பளையா இருந்துகிட்டு பயமில்லாமல் போய் சின்ன மருதுவைப் பார்த்தாளே?”

“கொஞ்சம் துணிச்சலான பொண்ணுதான். சரி, அவளை விடுங்க. நான் ஒங்களை வரச் சொன்னது ஒரு முக்கியமான விசயத்துக்காக.”

“சொல்லுங்க, துரை.”

போர்ட் ஆபிசர் அறைக் கதவைச் சாத்தித் தாளிட்டார். ராமசாமி தனது வேட்டியில் முடிந்து

வைத்திருந்த தங்கக் காசுகளை மெதுவாக எடுத்தான்.

“வேண்டாம் ராமசாமி, எனக்கு எதுவும் வேண்டாம். ஒரு முக்கியமான விசயம் பேச வேண்டும். உங்கள் உதவி கட்டாயம் வேண்டும்.”

“சொல்லுங்க, துரை.”

“எனக்கு எப்படித் தகவல் வந்ததென்று உங்களிடம் சொல்ல மாட்டேன். மிகவும் ரகசியம்.”

“நானும் கேட்கவில்லை. கம்பெனி ஆபிசர் நீங்கள். அதுவும் போர்ட் ஆபிசர். பல ரகசியம் உங்களுக்குத் தெரியும். நான் எதையும் உங்களிடம் கிளாஸ் கேள்வி கேட்க மாட்டேன், சொல்லுங்க.”

போர்ட் ஆபிசர் சிரித்துவிட்டார்.

“கிளாஸ் கேள்வி இல்லை, கிராஸ் கேள்வி.”

“ஏதோ இருக்கட்டும் ஆபிசர். இப்படித்தானே ஊரில் பேசுகிறார்கள்?”

“ஒரு புதுக் கப்பல், புதுசு என்று சொல்ல முடியாது, பழைய கப்பலை வாங்கி அந்தமானில் வைத்து சரி பண்ணி, அந்தக் கப்பல் தூத்துக்குடி வரப் போகிறது.”

“பேஷா வரட்டுமே.”

“அந்தமானிலிருந்து கப்பல் கிளம்பும்போது எங்கள் பாதிரி யும், துலுக்க மந்திரவாதி ஒருவனும், அந்தமான் மந்திரவாதியும் கப்பலை மந்திரித்திருக்கிறார்கள். அப்போது அந்தமான் மந்திரவாதி சொன்னானாம். இந்தக் கப்பல் கடலில் மூழ்கிவிடும். கடலுக்குள் அனுப்ப வேண்டாம் என்றானாம்.”

“அப்படியா?”

“அதை மீறித்தான் இப்போது கப்பல் கிளம்பியிருக்கிறது. மெட்ராசுக்கு வந்து அங்கிருந்து இங்கு வருமா? அல்லது அந்த மானிலிருந்து நேரடியாக இங்கு வருமோ? தெரியாது.”

“மந்திரவாதிகள் சரியாத்தான் சொல்லுவார்கள். ஒன்று செய்யுங்கள். கப்பல் இங்கு வந்தால் நான் கருங்காலி மரத்தில் செய்த ஒரு பொம்மை தருகிறேன். அதைக் கப்பலில் வைத்து, தினமும் பூஜை செய்யச் சொல்லுங்கள். சரியாகி விடும்.”

“நான் சொல்ல வருவது வேறு ஒன்று.”

“சொல்லுங்கள், துரை.”

“அந்தக் கப்பல் இங்கு வருவது காலா பாணிக்காக.”

“என்னது? காலா பாணியா?” அதிர்ந்துபோய் கேட்டான் ஜேபி.

“ஆமாம் ராமசாமி. மேஜர் வெல்லை உங்களுக்குத் தெரியும்தானே? அவரும் லெப்டினன்ட் ராக்கெட் என்பவனும் தூத்துக்குடிக் கோட்டைக்கு வரப்போகிறார்கள்.”

“அய்யா, தயவுசெய்து சரியாகச் சொல்லுங்கள். பெரிய உடையணத் தேவன் கூட இருக்க எல்லாரையுமா?”

“அப்படித்தான் தெரிகிறது.”

“அடக் கடவுளே.”

“ராமசாமி, ஏன் பதறுகிறீர்கள்?”

“அய்யோ, எனது அண்ணன் மகன் ராமசாமிப் பயலும் அதில் இருக்கானே. அவனுக்குச் சூதுவாது தெரியாது. ஏதோ திருநெல்வேலி வீர சங்கம், சுதந்திரம் அது இதுன்னு போய் மாட்டிக்கிட்டான். அவனை நாடு

கடத்தப் போறாங்களா? கடவுளே, நான் என்ன செய்வேன்? கலெக்டரைப் பார்த்தால் ஏதாவது ஆகுமா, துரை?”

“வேண்டாம் ராமசாமி. நடக்காத காரியத்தில் இறங்கி விடாதே. உங்கள் இருவருக்கும் சரியான உறவில்லை என்று நினைத்துத்தான் கம்பெனியின் பதவி உனக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. அந்த ராமசாமிக்காகச் சிபாரிசுக்கு வருகிறாய் என்று தெரிந்தால் உனக்கும் பிரச்சினை வந்துவிடும்.”

“அய்யா, நான் கலெக்டரைக் கேட்கப் போவதே, அவனைக் காலா பாணியாக்க வேண்டாம், தூக்கிலாவது போட்டுவிடுங்கள் என்றுதான். தூக்குல தொங்குன பிறகு அவன் மூஞ்சியையாவது பார்ப்பேனே?”

ராமசாமிக்குத் தொண்டை அடைத்தது.

“இல்லை ராமசாமி, வேண்டாம். நான் உன்னிடம் இப்போது கேட்பது ஒரு முன்னெச்சரிக்கைக்குத் தான். ஒருவேளை அந்தமானிலிருந்து வரும் கப்பல் அந்தமான் மந்திரவாதி சொன்னபடி வரும்வழியில் மூழ்கிவிட்டாலோ, அல்லது இங்கு வந்த பிறகு பயணம் போக முடியாமல் ஆகிவிட்டாலோ, உனது படகைத் தர முடியுமா? அதற்குத்தான் இப்போது உன்னைக் கூப்பிட்டுப் பேசுகிறேன்.”

“அய்யா, என்னால் முடியாது. இதுவரை எனக்கும் என் அண்ணன் குடும்பத்துக்கும் ஏதோ சொத்துப் பிரச்சினை என்று மட்டும் ஊர்க்காரர்களுக்குத் தெரியும். எனது சுலுப்பு காலா பாணிக்குப் போய் வந்தது என்றால் என் குடும்பத்தோடு யாரும் ஒட்டுறவு வைத்துக்கொள்ள மாட்டார்கள். காலா பாணிக்குச் சுலுப்புக் கொடுத்தவன் என்று காலாகாலத்திற்கும் பெயர் நிலைத்துவிடும். வேண்டாம். நான் தரமாட்டேன். என்னைத் தூக்கில்கூடப்

போட்டும்” என்று சொல்லிக்கொண்டே கதவைத் திறந்துகொண்டு ராமசாமி வெளியேறினான்.

பதற்றத்தில் ‘ஜேபி’ என்று எழுதியிருந்த கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் சந்தனக்கோலை, சால்ட் ஆபிசர் அறையிலேயே மறந்துபோய் விட்டுவிட்டுப் போயிருந்தான்.

ஜெர்ஜா தீவு

பிளாங்கிலிருந்து ஏழு மைல் பயண தூரத்தில் ஜெர்ஜா தீவு இருக்கிறது. தீவின் காரன்வாலீஸ் கோட்டைக்குள் இருந்த ஸ்ரீரம்பாய் பீரங்கி புலாவ்(தீவு) ஜெர்ஜா நோக்கித் திருப்பி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்ரீரம்பாய் பீரங்கியிலிருந்து சுட்டால், ஒரு மைல் தூரம் வரைதான் தாக்கும் என்று லெப்டினென்ட் கவர்னருக்கும் பீரங்கி மேஸ்திரிக்கும் தெரியும். ஆனால் ஸ்ரீரம்பாய் பீரங்கியைத் தெய்வமாக மதிக்கும் உள்ளூர்ச் சீனர்களும், மலாயாக்காரர்களும், கெடா சுல்தானும், பீரங்கியின் குண்டுகள் ஏழு மைல் தாண்டியுள்ள ஜெர்ஜா தீவைத் தாக்கும் என்று நம்புகிறார்கள்.

பீரங்கி எந்தத் திசை நோக்கித் திரும்பியிருக்கிறதோ, அந்தத் திசையிலிருந்து எந்த ஆபத்தும் வராது என்ற நம்பிக்கை, தீவு வாசிகளுக்கு. சீன மந்திரவாதிகளிடம் எந்தப் பெண்ணாவது பிள்ளை வரம் கேட்டுப் போனால் அவர்கள் சொல்லுவது; “உன்னை நன்றாக அலங்கரித்துக் கொள். மாலையில் கோட்டைக்குப்போய் காவலாளிகளிடம் தனியாக ஸ்ரீரம்பாயைத் தழுவ வேண்டும் என்று சொல். மறுபேச்சில்லாமல் கோட்டைக் கதவைத் திறந்து விடுவான். வழுவழுவென்றிருக்கும் பீரங்கியின் பித்தளை

தேகத்தைக் கண்களை மூடிக்கொண்டு தழுவிக்கொள். சேலையைத் தளர்வாகக் கட்டிக்கொள். மாலை நேரத்தில் யாரும் இருக்க மாட்டார்கள். அதனால் கூச்சப்படாதே. உன் கணவனுடன் தனிமையில் இருப்பதுபோல் நினைத்து, பீரங்கியை ஆலிங்கனம் பண்ணிக்கொள். பீரங்கியின் மேல்புறத்தில் இரண்டு சிங்கங்கள் பாய்வதுபோலிருக்கும். இரு கைகளையும் சேர்த்துப் பிடித்தால் ஒரு சிங்கத்தைப் பற்றிக் கொள்ளலாம். அடுத்த பத்து மாதத்தில் உனக்குக் குழந்தை பிறக்கவில்லை என்றால் நான் மந்திரவாதி இல்லை. தகர டின் சுரங்கத்தில் வேலைக்குச் சேர்ந்து விடுகிறேன்” என்று சொல்லுவார்கள்.

ஸ்ரீரம்பாய் பீரங்கியைப் பார்த்தபடியே லெப்டினென்ட் கவர்னர் ஜார்ஜ் லெயித் படகில் ஏறி உட்கார்ந்தார். மாஜிஸ்திரேட் தன்னிடம் அதிகப்பிரசங்கித்தனமாகப் பேசியது, அதன் காரணமாகச் சிறையிலடைத்தது பற்றிய சிந்தனை மனதில் ஓடியது.

கவுன்சில் கூட்டத்தில் அவருடைய கருத்திற்கு மதிப்பளிக் காமல் முரட்டுத்தனமாக நடந்தது பற்றி செயின்ட் ஜார்ஜ் தேவாலயத்தின் பாதுகாப்பாளர் கல்கத்தா கவர்னர் ஜெனரலுக்குப் புகார்க் கடிதம் எழுத ஏதாவது வாய்ப்பு இருக்கிறதா என்று யோசித்தார்.

‘கவுன்சில் கூட்டம் நடந்தபோது உள்ளே யாருமில்லை. அவரைக் கைது செய்யச் சொல்லி, கூட்ட அறைக்கு வெளியே வந்து சத்தம் போட்டபோது, ராணுவ ஆட்கள் தவிர்த்து அண்ணாமலை செட்டியார் மட்டும் இருந்தான். துபாஷ் அண்ணாமலை செட்டியாரை நம்ப முடியாது. அவன் கல்கத்தாவிற்கு எழுதினா லும் எழுதுவான். கல்கத்தா கவர்னர் ஜெனரல் இவனை

ஒற்றனாகக் கூட வைத்திருக்கலாம். மாஜிஸ்திரேட், கமாண்டர் பிரான்சிஸ் லைட் தீவின் லெப்டினென்ட் கவர்னராக இருந்தபோது, அவருக்கும் செகண்டாகவும், மாஜிஸ்திரேட்டாகவும் இருந்தவன். மலேரியா காய்ச்சலில் பிரான்சிஸ் லைட் செத்தபிறகு, அவனது மனைவி மார்டினா ரோசல்ஸ் இந்தப் பயலுடன் சுற்றித் திரிந்திருக்கிறாள். யாரோ ஒரு பாதிரி இவனிடம் சொல்லி, எச்சரிக்கைப் பண்ணியிருக்கிறான். வீணாக அவளிடம் மாட்டிக் கொள்ளாதே, அவள் கத்தோலிக்கப் பெண்.

கத்தோலிக்கப் பெண்ணான மார்ட்டினா ரோசல்ஸை பிராட்டஸ்டன் மதத்தைக் கடைப்பிடிக்கும் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி அதிகாரி மணக்கக் கூடாது. இது தெரிந்துதான் பிரான்சிஸ் லைட் அவளோடு இருபத்தியிரண்டு வருடம் வாழ்ந்து ஐந்து பிள்ளைகள் பெற்றாலும், அவளை முறைப்படி கல்யாணம் செய்யவில்லை. கத்தோலிக்கப் பெண்ணுடன் குடும்பம் நடத்துகிறார் என்று கமாண்டர் பிரான்சிஸ் லைட்மீது புகார் அனுப்பப்பட்டு, அது விசாரிக்கப்பட்டது.

விசாரணையின்போது தனக்குத் திருமணம் ஆகவில்லை, மார்ட்டினா என்ற கத்தோலிக்கப் பெண் தன்னிடம் வருவாள், போவாள். தங்களுக்குள் திருமண உறவெல்லாம் இல்லை என்று லைட் சொல்லிவிட்டான். அவன் இறந்தபின் அவன் எழுதிய உயிலை எடுத்துப் பார்த்தபோதுகூட, மிகுந்த யோசனையுடன் பிரான்சிஸ் லைட் நடந்து கொண்டான் என்பது தெரிய வந்தது. அவனது சொத்துக்களையெல்லாம் அவனுக்கு நம்பிக்கையான மூன்று நண்பர்களுக்கு எழுதி வைத்திருந்தான். அந்த மூவரும், தங்களுக்குப் பிரான்சிஸ் லைட்டின் உயில் மூலம் வந்த சொத்துக்களை,

ஏற்கெனவே பேசியபடி மார்ட்டினாவிற்குச் சொற்ப விலைக்குக் கொடுத்தனர்.

விவரமானவள் கத்தோலிக்கப் பெண் மார்ட்டினா. அவளுக்கும் இந்த மாஜிஸ்திரேட்மீது அன்பிருந்ததாகத் தீவில் மக்கள் பேசிக்கொள்வதை லெயித் அறிவார். ஆனால் மார்ட்டினா விற்கும் மாஜிஸ்திரேட்டிற்குமான உறவு நீடிக்கவில்லை. ஜான் டிம்மர் என்பவனுக்கும் மார்ட்டினாவிற்கும் திடீர் திருமணம் நடந்தபோது, கவர்னர் அந்தத் திருமணத்திற்குப் போகவில்லை. ஒரு கத்தோலிக்கப் பெண்ணை, பிராட்டஸ்டன்டான ஜான் டிம்மர், அதுவும் கம்பெனியில் வேலை பார்ப்பவன் எப்படி வெளிப்படையாகத் திருமணம் செய்யலாம்? என்று அவனுக்கும் கவர்னர் நோட்டீஸ் அனுப்பினார். அதை வாங்கிப் படித்துப் பார்த்த அன்றே டிம்மர் தடாலடியாகப் பதில் எழுதிக் கொடுத்தான். “மார்ட்டினா, கத்தோலிக்கர் அல்ல. அதனால் அவளைத் திருமணம் செய்தது தவறில்லை” என்று கவர்னருக்கு விளக்கக் கடிதம் எழுதிக் கொடுத்தான். அது முழுப் பொய் என்று கவர்னருக்கும் தெரியும்.

கவர்னரின் எண்ணவோட்டம் தடைப்பட்டது.

திடீரென நினைவு வந்தவராய் தனது உதவியாளனிடம், “செட்டியைக் கூப்பிடு” என்றார்.

ஆடியபடி செல்லும் படகில் தனது தள்ளாட்டத்தைக் கட்டுப்படுத்தி, மூலையில் நின்று கொண்டிருந்த செட்டியாரைச் சைகைக் காட்டி, கவர்னரிடம் வரும்படி காவலாளி அழைத்தான். கவர்னர் அருகில் வந்து, செட்டி வணங்கினார்.

“கூப்பிட்டீர்களாமே துரை?”

“செட்டி, ஜெர்ஜா தீவிற்கு மாஜிஸ்திரேட் இல்லாமல் போகிறேனே? அதைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறாய்?”

“எஜமான், நீங்கள் இந்தப் பிரின்ஸ் ஆப் வேல்ஸ் தீவின் கவர்னர். ஜெர்ஜா தீவும், பிரின்ஸ் ஆப் வேல்ஸ் தீவிற்குக் கட்டுப்பட்டதுதான். உங்களை அங்குப் போகக்கூடாது என்று சொல்ல மாஜிஸ்திரேட்டிற்கு என்ன அதிகாரம் உள்ளது? அதுவும் எப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையில் நாம் இருக்கிறோம்? உள்ளூர் மலாய் ஜனங்கள் நிலத்தை உழுவதில்லை. மிக வளமையான நிலங்கள் விவசாயம் இல்லாமல் இருக்கின்றன. மலாய் ஆள்கள், தகர டின் சுரங்கங்களில் வேலை என்றால் ஓடிப்போய்ச் சேருகிறார்கள். கிடைக்கிற காசை சீனத்து வேசிகளிடமும், சூதாட்டத்திலும் விட்டுவிடுகிறார்கள்.

இந்தக் காரன்வாலீஸ் கோட்டை கட்டுவதற்கு இவர்கள் யாரும் வேலைக்கு வருவதில்லை. வெளி தேசத்தில் இருந்து கான்விக்ட் ஆள்களை இங்கே வேலைக்குக் கொண்டு வர வேண்டியிருக்கிறது. கல்கத்தாவிலிருந்தும், மெட்ராசிலிருந்தும் தூத்துக்குடியிலிருந்தும் கான்விக்ட் கைதிகளோ, அடிமைகளோ வந்து சேர்ந்தால் நமக்கு நல்லது என்று நாம் ஆர்வமாகயிருக்கும்போது, இந்த மாஜிஸ் திரேட் அதைத் தடுப்பதுபோல உங்களிடம் பேசியது மிகத் தவறு. அதனால் நீங்கள் அவரைக் கைது செய்யச் சொன்னது மிகச் சரியான செயல்.”

கவர்னர் பயணம் செய்த படகில் கட்டியிருந்த பிரிட்டிஷ் கொடி படபடத்தது. காரன்வாலீஸ் கோட்டை கொஞ்சம் கொஞ்ச மாகப் பார்வையில் இருந்து மறைந்தது. கவர்னர் நச்சுக்குழலில் பார்த்தார். ஜெர்ஜா தீவு அருகில் தெரிந்தது. கவர்னரின் வருகையை அறிவிப்பதற்காகப் படகிலிருந்து சிறு பீரங்கியால் தீவை

நோக்கி ஒருமுறை சுட்டார்கள். தீவிலிருந்து பதில் மரியாதை செய்யப்பட்டது. ஒரு பீரங்கி குண்டு, படகு வரும் திசைக்கு எதிர் திசையில் வெடித்தது. ஜெர்ஜா தீவின் நயீப் சுல்தான் கவர்னரை வரவேற்கத் தீவின் கரையில் நின்றிருந்தான்.

பினாங்குத் தீவை ஒரு காலத்தில் ஆட்சி செய்த தாய்லாந்து அரசனுக்கும், தீவை அடுத்த பெரும் நிலப்பரப்பை ஆட்சி செய்யும் கெடா சுல்தானின் உறவுக்காரப் பெண் ஒருத்திக்கும் பிறந்தவன் நயீப் சுல்தான். அவனுக்குத் தாய்லாந்து முகச்சாடையும் நிறமும் மலாயா உடலமைப்புடனும் இருந்தான். மலாயா அரச குடும்பத்தினன் என்று தன்னைக் காட்டிக்கொள்ளும் விதமாக இடுப்பில் கெரிஸ் (வளைந்திருக்கும் குத்துவாள்) கத்தியை வைத்திருந்தான்.

இருபது வருடங்களுக்கு முன் பிரான்சிஸ் லைட், பினாங்குத் தீவிற்கு வந்தார். கடல் கொள்ளையர்களின் அட்டகாசம் அதிகமாக இருந்த காலம். கொள்ளையர்களிடமிருந்து பினாங்குத் தீவைக் காப்பாற்றுவதாகச் சொல்லி, பினாங்குத் தீவைக் குத்தகைக்கு வாங்கினார். கெடா சுல்தானுடனான குத்தகைப் பேச்சு வார்த்தையில் நயீப் சுல்தான் பிரான்சிஸ் லைட்டிற்கு உதவியாக இருந்தாராம். தீவைக் குத்தகைக்கு வாங்கியதும், தீவிலிருந்து ஏழு மைல் தள்ளியிருந்த ஜெர்ஜா தீவை, கெடா சுல்தானிடம் எந்த அனுமதியும் பெறாமல், பிரான்சிஸ் லைட் ஆக்கிரமித்தார். வெளிப்படையாகச் சொன்னால், சுல்தானிடம் சொல்லிக் கொள்ளாமலேயே பிரான்சிஸ் லைட் பிரிட்டிஷ் கொடியை ஜெர்ஜா தீவில் ஏற்றினார். ஜெர்ஜா தீவில் ஏற்றிய பிரிட்டிஷ் கொடியை இறக்க

வேண்டும் என்று கெடா சுல்தான் பிரான்சிஸ் லைட்டிற்குக் கடிதம் எழுதினார்.

பிரான்சிஸ் லைட், “ஜெர்ஜா கடவுளால் கைவிடப்பட்ட தீவு. கொடிய மிருகங்களும், மந்திரவாதிகளும், பேய்களும், பிசாசுகளும் வாழுமிடம். அந்தத் தீவு உங்களுடையது அல்ல. தன்னுடையது என்று தாய்லாந்து அரசர் சொல்கிறார். நீங்கள் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனிக்கு குத்தகைக்கு கொடுத்த பிளாங்குத் தீவிலுள்ள காரன்வாலீஸ் கோட்டையையும், எங்களது கம்பெனி வியாபாரத்தையும் நான் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றால், அதற்கு ஜெர்ஜா தீவின்மீது தாய்லாந்து ஆதிக்கம் செலுத்தக் கூடாது. எங்களது கிழக்கிந்தியக் கம்பெனிதான் உங்களைக் கடல் கொள்ளையர்களிடமிருந்தும் தாய்லாந்து இந்து அரசனின் தாக்குதலில் இருந்தும் இதுவரை காப்பாற்றியிருக்கிறது. அதை மறந்துவிட வேண்டாம். எங்கள் கம்பெனிக் கொடி பறப்பதால், ஜெர்ஜா தீவைப் பற்றி, தாய்லாந்து அரசர் இனிமேல் ஏதும் பேச மாட்டார்.

எல்லாவற்றையும்விட ஒரு நிலப்பரப்பின் மீதான உரிமையை நிலைநாட்ட, என்னைப் போன்று ஒரு கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் அதிகாரி பிரிட்டிஷ் கொடியை ஏற்றலாம். அப்படிச் கொடி ஏற்றியவுடன், அந்த இடம் பிரிட்டிஷிற்குச் சொந்தமான காலனியாக மாறிவிடும். காலனியில் ஏற்றிய கொடியை இறக்க வேண்டுமென்றால், அது சுலபமல்ல. அதற்கு மாட்சிமை தாங்கிய அயர்லாந்து மற்றும் கிரேட் பிரிட்டனின் அரசர் ஜார்ஜ் வில்லியம் பிரடரிக்கின் உத்தரவு வேண்டும்” என்று எழுதிவிட்டார்.

படகு நெருங்க நெருங்க நயீப் சுல்தானின் குள்ள உருவமும், இடுப்பில் கட்டியிருந்த கெரிஸ் கத்தியை

அவன் பிடித்திருந்த தோரணையும், அவனது சிரித்த முகமும், கவர்னருக்குச் சிரிப்பை வரவழைத்தது. கை கூப்பியபடி நிற்குகொண்டிருந்த நயீப் சுல்தான், கவர்னரின் படகு கரையை நெருங்கும்வரை கூப்பிய கையை எடுக்கவில்லை. ஓராள் உயரம் தண்ணீர் வரும்வரை படகை வலித்தபடியிருந்தனர். கவர்னரோடு வந்த ஒரு லஸ்கர் கடலில் குதித்து, தண்ணீரின் ஆழம் பார்த்தான். “ஒரு ஆள் ஆழம்தான்” என்றான்.

படகை மெதுவாக வலிக்கச் சொல்லி, படகின் தலைவன் உத்தரவிட்டான். தீவை நோக்கி லஸ்கர் நீந்தினான். ஓரிடத்தில் நின்றான். தண்ணீர் அவன் கழுத்துவரை இருந்தது. படகில் இருந்த லஸ்கர்கள் துடுப்பை மெதுவாக வலித்தனர். லஸ்கர் தண்ணீருக்குள் சற்று தூரம் நீந்தியபின் நின்றான். அவனது இடுப்புவரை தண்ணீர் இருந்தது. வலிப்பதை நிறுத்தினர். படகில் இருந்து லஸ்கர்கள் இறங்கி, தீவுவரை தண்ணீருக்குள் வரிசையாக நின்றனர். கவர்னரின் கை பிடித்து அவரைத் தோளில் ஏற்றிக்கொண்டனர். கரைக்கு வந்ததும் கவர்னரை தோளிலிருந்து மெதுவாக இறக்கிவிட்டனர். தீவிலிருந்து இருபத்தியொரு குண்டுகள் முழங்கின. காரன்வாலீஸ் கோட்டையிலிருந்தும் இருபத்தியொரு குண்டுகள் முழங்கின.

நயீப் சுல்தான் இடுப்பிலிருந்த கத்தியை எடுத்து கவர்னரின் காலடியில் வைத்தான். கத்தியைக் கவர்னரின் பாதுகாவலன் எடுத்து, உறையிலிருந்து உருவிப் பார்த்தான்.

சுல்தானிடம் தரலாம் என்பதுபோல் கவர்னர் தலையசைத் தார். கத்தி சுல்தானிடம் தரப்பட்டது. கவர்னர் தன்மீது வைத்த நம்பிக்கைக்காக அவனது மத வழக்கப்படி கவர்னரின் கைப்பிடித்து முத்தமிட்டான்.

இரண்டு குரங்குகள், மூன்று மான்களோடு தீவில் விளைந்த அன்னாசிப் பழங்களையும் கவர்னருக்குப் பரிசாகக் கொடுத்தான். தன்னுடன் நின்றவர்களை, கவர்னருக்குச் சுல்தான் அறிமுகப்படுத்தினான். கவர்னர் திரும்பிப் பார்த்தார்.

பின்னால் நின்றிருந்த செட்டியார், சற்று முன்னே வந்து சுல்தான் பேசுவதில் கவர்னருக்குப் புரியாமல் இருந்தால், அதை இங்கிலீஷில் சொன்னான்.

“யுவர் எக்ஸலன்சி, இங்கு கான்விக்ட் கைதிகள் இருபது, இருபத்தைந்து பேர் இருக்கிறார்கள். வாரத்திற்கு ஒருநாள் திங்கட்கிழமையன்றுதான் ரோல் கால் எடுப்போம். அப்போதுதான் எத்தனை பேர் இருக்கிறார்கள், எத்தனை பேர் செத்துப் போனார்கள் என்று தெரியும். இவர்களைப் பார்த்துக்கொள்ள இங்கு இருபது பணியாளர்கள் இருக்கிறார்கள். பேருக்கு இருபது என்று சொன்னாலும், இப்போது பத்துப் பேர்தான் இங்கு இருக்கிறார்கள். கவர்னர் திடீரெனக் கிளம்பி வருவதாகத் தகவல் வந்ததால் காட்டுக்குள் சென்ற பத்துப் பேரை உடனடியாகத் திரும்ப வரவழைக்க முடியவில்லை. பீரங்கிச் சத்தம் அவர்களுக்குக் கேட்டிருக்கும். நேற்று குழுவாகக் காட்டுக்குள் போனார்கள். நாளை அதிகாலை திரும்புவார்கள்.”

“ஜெயிலுக்குப் போகலாம்.”

“இப்போதைக்குத் திறந்தவெளி ஜெயில்தான். கான்விக்ட் கைதிகளைக் கொண்டுவந்து விடுவோம். இரண்டு மூன்று நாட்கள் சிறைச்சாலை என்று சொல்லப்படும் இந்தச் சிதிலமடைந்த கட்டடங்களில் இருப்பார்கள். ஒரு நாளைக்கு ஒருமுறை மட்டுமே சாப்பாடு. சாப்பாடு கொடுத்துவிட்டு, காவலாளிகள் அங்கிருந்து வந்துவிடுவார்கள். இரவு முழுவதும்

மிருகங்களின் சத்தத்தையும் கொசுக்கடியையும் கைதிகள் தாங்க வேண்டும். அமாவாசை நாள்களில் பினாங்குத் தீவிலிருந்து சீன மந்திரவாதிகள் இங்கு வருவார்கள். அமாவாசை நள்ளிரவுகளில் அவர்கள் போடும் கூச்சலும், சீனத்தில் பேய்களோடு அவர்கள் பேசும் வசவு வார்த்தைகளும் நாராசமாக இருக்கும். இந்தத் தொல்லைக்குப் பயந்து, இரவு நேரங்களில் சிறைக்காவலர்கள் யாரும் கைதிகள் இருக்குமிடத்தில் இருக்க மாட்டார்கள். தீவுக்குள் உள்ள சிறுசிறு குகைகளில் போய்த் தங்கிக்கொண்டு, கைதிகளைத் தூரத்திலிருந்து கண்காணிப்பார்கள்.”

இடிந்து கிடந்த சிறைக் கட்டடங்களுக்கு முன்பு ஜார்ஜ் லெயித் நின்றார்.நான்கைந்து கைதிகள் படுத்துக்கொண்டிருந்தனர். சுல்தான் பக்கத்தில் நின்ற காவலாளிகளைப் பார்த்து, சைகைக் காண்பித்தான். அவர்கள் ஓடிச்சென்று படுத்துக் கிடந்தவர்களை எழுந்திருக்கச் சொன்னார்கள். அவர்கள் எழுந்திருக்கவில்லை. எல்லோரையும் பார்த்து இளித்துவிட்டு, தங்கள் தலையில் மண்ணையள்ளிப் போட்டுக்கொண்டனர்.

கவர்னர், சுல்தான் பக்கம் திரும்பி, “கைதிகள் இருபது முப்பது பேர் இருப்பார்கள் என்றீர்கள். நான்கைந்து பேர்தான் இருப்பார்கள்போல” என்றார்.

“இல்லை யுவர் எக்ஸலன்ஸி. நீங்கள் இங்கிருப்பதால் நான் கொஞ்சம் கட்டுப்பாட்டுடன் இருக்க வேண்டியிருக்கிறது.”

“பரவாயில்லை, நீங்கள் எப்படி நடந்து கொள்வீர்களோ, அப்படி நடந்து கொள்ளுங்கள்.”

“மிக்க வந்தனம், யுவர் எக்ஸலன்சி” என்று சொன்ன சுல்தான், கையைப் பின்னால் நீட்டினார். அவர் கையில்

ஒரு சாட்டையைக் காவலாளி தந்தான். அதை வைத்து தரையில், ‘படர் படர்’ என்று வீசினான்.

“டேய், காலா பாணி பிச்சைக்காரப் பசங்களா, அனாதை நாயங்களா, சாப்பிட வாங்கடா.”

உட்கார்ந்திருந்த ஐந்து பேரும் எழுந்தனர். மணலில் கையைவிட்டுத் தேடினர். நெளிந்துபோன தகரக் தட்டுகளைப் பூமியிலிருந்து தோண்டி எடுத்தனர். ஒருவர் பின் ஒருவராக வரிசையாக நடந்து வந்தார்கள்.

கவர்னர் அவர்களைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்.

“யுவர் எக்ஸலன்ஸி, கொஞ்சம் ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டும். திடீரென தகர தட்டுகளைக் கைகளில் வைத்து நெறித்து ஆயுதம்போல் ஆக்கிக் கொள்வார்கள். ஒருவரை ஒருவர் குத்திக்கொள்வார்கள். அல்லது தங்களைத் தாங்களே குத்திக் கொள்வார்கள்.”

“நம்மைத் தாக்குவார்களா?”

“மாட்டார்கள். நம்மைப் பார்த்து மிகவும் பயப்படுவார்கள். நம்மைப் பார்த்து அடிக்கடி சிரிப்பதுகூட நாம் அவர்களை அடித்துவிடக் கூடாது என்பதற்குத்தான்.”

“அடிப்பீர்களா?”

“எப்போவாவது, யுவர் எக்ஸலன்ஸி.”

“மற்றவர்கள் வரவில்லையே?”

“வருவார்கள் யுவர் எக்ஸலன்ஸி” என்று சொன்ன சுல்தான், சாப்பாடு வைத்திருந்த பெரிய தகரச் சட்டியில் கரண்டியை வைத்துச் சத்தமாகத் தட்டினான். அந்தச் சத்தத்தைக் கேட்டு, காட்டுக்குள்ளிருந்து குரல்கள் கேட்டன. ஆட்கள் ஓடிவரும் சத்தம் கேட்டது. பாதி நிர்வாணமாக இருந்த பத்து பதினைந்து கைதிகள்

சாப்பாட்டுச் சட்டியை நோக்கி ஓடிவந்தனர். சட்டிக்கு அருகிலிருந்த மணல் மேட்டிற்குள் கைகளைவிட்டுத் துழாவி, தட்டுகளை எடுத்தனர். சிலர் மணலில் குழிபறித்து அதில் வந்த தண்ணீரில் தட்டைக் கழுவிக்கொண்டு வரிசையில் நின்றனர். சிலர் அழுக்குத் தட்டோடு வந்தனர்.

கவர்னரைப் பார்த்து சிலர் வணக்கம் செய்தனர். அதிலொருவர் இங்கிலீஷில் பேசினார்.

“யுவர் எக்ஸலன்ஸி, ஐயம் சாரி. ஐ அம் ஏ காலா பாணி. ஐ வாஸ் தி கிங் ஆப் பெகு, ஏ ஸ்மால் ஸ்டேட் இன் பர்மா. என்னைப் பதவியிலிருந்து நீக்கி, இங்கு உங்கள் கம்பெனி அனுப்பிவிட்டது. ஐ டோன்ட் வான்டு டு லிவ். ப்ளீஸ் கில் மீ.”

“இவர்கள் உனக்குத் தெரிந்தவர்களா?”

“எஸ் யுவர் எக்ஸலன்ஸி. ஹி வாஸ் மை மினிஸ்டர்” என்று ஒருவரைக் காண்பித்தான். “ஹி இஸ் மை ப்ரதர். ஹி வாஸ் மை ஜெனரல்” என்று உடன் இருந்தவர்களை ஒவ்வொருவராகக் காட்டினான். ஒருவன் வணக்கம் சொன்னான். ஒருவன் சாப்பாட்டுத் தட்டிலிருந்து சாப்பாட்டை வாயில் பாதி போட்டும், மீதியைக் கீழே போட்டும் விளையாடிக் கொண்டிருந்தான்.

“நீங்கள் இங்கு வந்து எவ்வளவு நாளாகிறது?”

“தெரியாது யுவர் எக்ஸலன்ஸி. எப்போதும் பெரும் மழை பெய்வதால் பாதி நேரம் தீவு இருட்டாகத்தான் இருக்கும். நேரம், காலம் ஒன்றும் தெரியாது. முப்பது பேர் காலா பாணியாக வந்தோம். பத்துப் பேருக்குமேல் செத்துவிட்டார்கள். மூன்று பேர் காட்டுக்குள் பைத்தியமாகத் திரிகிறார்கள். இன்னும் பத்துப் பேர் இருக்கிறோம். நாங்கள் இங்கு வருவதற்கு முன்பே பத்துப்

பன்னிரண்டு காலா பாணிகள் இங்கு இருந்தார்கள். எங்கிருந்து வந்தார்கள் என்று தெரியவில்லை. யாரோடும் அவர்கள் பேச மாட்டார்கள். எப்போதும் சிரித்துக் கொண்டிருப்பார்கள். எனக்கும் கூட அழகை, சிரிப்பு காரணமில்லாமல் வருகிறது. எங்களது நிலைமையை விளக்கக்கூட முடியவில்லை. எங்களைத் தயவுசெய்து கொன்றுவிடுங்கள், யுவர் எக்ஸலன்ஸி” என்று சொல்லிக்கொண்டே பெரு தேசத்தின் ராஜா கையெடுத்துக் கும்பிட்டான்.

கவர்னரின் முகம் இறுகியது. ஒன்றும் சொல்லாமல் அங்கிருந்து கிளம்பினார்.

சுல்தான் கவர்னருக்கு முன்னே ஓடினான். சுல்தானின் வீடு, மண்மேட்டின் மீதிருந்தது. அங்குப் போன கவர்னர் ஓர் அறைக்குள் நுழைந்து, இருக்கையில் உட்கார்ந்தார். உணவை எடுத்துச் சென்ற வேலைக் காரனிடம், “வேண்டாம்” என்று சொல்லித் திருப்பிவிட்டார்.

கவர்னர் சாப்பிட மறுத்துவிட்டது நயீப் சுல்தானுக்குப் பதற்றத்தைக் கொடுத்தது. கவர்னரின் அறைக்கு வெளியே செய்வதறியாது கைகளைப் பிசைந்துகொண்டு நின்றிருந்தார்.

செட்டியாரிடம் மெதுவான குரலில், “கவர்னரை எதற்கு இங்கு அழைத்து வந்தீர்கள் செட்டியாரே? என் தலையெழுத்து, இந்தத் தீவில் இருக்கிறேன். உங்களுக்கு இந்தத் தீவு பற்றித் தெரியும்தானே? மாஜிஸ்திரேட் ஒன்றும் சொல்லித் தடுக்க வில்லையா?”

“தடுத்தார். கவர்னர் அவர்மீது கோபமாகி, அவரைச் சிறையில் அடைத்துவிட்டார்” என்று செட்டியார் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போதே கவர்னர் அறைக்கு

வெளியே வந்தார். இருவரும் பதற்றமாகிவிட்டனர். இருவரையும் கவர்னர் முறைத்துப் பார்த்தார்.

“யுவர் எக்ஸலன்ஸி, வீ வேர் டிஸ்கஸிங் ஜெனரல் திங்க்ஸ்” என்று செட்டியார் உளறினார்.

செட்டியார் சொன்னதைக் கவனித்ததாகக் கவர்னர் காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

“மிஸ்டர் செட்டியார், பழைய கவர்னர் பிரான்சிஸ் லைட் இறந்துவிட்டார் இல்லையா?”

“என்ன பைத்தியக்காரத்தனமான கேள்வி? ஜெர்ஜாவிற்கு வந்தவுடன் லெப்டினன்ட் கவர்னரும் பைத்தியமாகிவிட்டாரோ’ எனச் செட்டியார் நினைத்தபடி, “எஸ் யுவர் எக்ஸலன்ஸி” என்றார்.

“அவரது பிரேதம் பினாங்கு செயின்ட் ஜார்ஜ் தேவாலயக் கல்லறைத் தோட்டத்தில்தானே புதைக்கப்பட்டிருக்கிறது?”

“யெஸ், யுவர் எக்ஸலன்ஸி.”

“அங்குள்ள கல்லறையில் அவரது மனைவி, ஐந்து குழந்தைகளின் பெயர் எழுதியிருக்கிறது அல்லவா?”

“இல்லை யுவர் எக்ஸலன்ஸி.”

“அவரின் ஐந்து குழந்தைகளின் பெயர் தெரிந்தால் சொல்லு.”

“யுவர் எக்ஸலன்ஸி?”

“அவர்கள் பெயர்களைச் சொல்லு.”

“முதல் பையன் வில்லியம்.”

“அவன்?”

“அவனுக்கு இப்போது இருபது வயது ஆகிறது. புதிதாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட தேசமான ஆஸ்திரேலியாவின் அடிடை நடகரில் சர்வேயராக, நடகர நிர்மாணப் பணியில் இருக்கிறான்.”

“இங்கு அடிக்கடி வருவானா?”

“வர மாட்டான்.”

“இரண்டாவது பையன்?”

“யுவர் எக்ஸலன்ஸி, அவன் பெயர் பிரான்சிஸ். அவன் பிளாங்கில்தான் இருக்கிறான்.”

“பெண் பிள்ளைகள்?”

“மூன்று பேர். மூத்தவள் சாரா, அடுத்தவள் மேரி. கடைசிப் பெண் ஆன். இந்த ஆன் என்ற கடைக்குட்டிப் பெண்ணை ‘லக்கி’ என்றும் கூப்பிடுவார்கள்.”

“பெண் பிள்ளைகள் எங்கெங்கு இருக்கிறார்கள்?”

“மூத்தவள் சாராவிற்கு மட்டும் கல்யாணம் ஆகிவிட்டது. அவள் புருஷனோடு இருக்கிறாள். மற்ற இரு பெண்களும் இங்குதான் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு இன்னும் கல்யாணம் ஆகவில்லை.”

“சாரா எங்கிருக்கிறாள்?”

“மெட்ராஸில். மெட்ராஸுக்குப் பக்கமுள்ள மதுரையில் என்று சொன்னார்கள்.”

“மதுரையிலா?”

“யெஸ், யுவர் எக்ஸலன்ஸி. சாரா மதுரையில்தான் அவள் புருஷனுடன் இருக்கிறாள்.”

“அவள் புருஷன் பெயர்?”

“ஜேம்ஸ் வெல்ஷ். கம்பெனி ராணுவத்தில் மேஜராக இருக்கிறார்.”

கவர்னர் அதிர்ந்தார்.

“பினாங்குத் தீவிற்கு அவன் எப்போதாவது வந்திருக்கிறானா?”

“வந்திருக்கிறார் யுவர் எக்ஸலன்ஸி. அவர்கள் திருமணம் பினாங்குத் தேவாலயத்தில்தான் நடந்தது.”

“செட்டியார், நாம் உடனே பினாங்கிற்குக் கிளம்புவோம்” என்று சொல்லிக்கொண்டே கவர்னர் மண்மேட்டிலிருந்து வேகமாகக் கீழே இறங்கினார்.

அவரைப் பின்தொடர்ந்து ஓடிய நயீப் சுல்தான், “யுவர் எக்ஸலன்ஸி, கொஞ்சம் ஓய்வெடுத்துவிட்டுப் போகலாமே” என்றார்.

“நயீப் சுல்தான், நீ அடுத்த நரகத்தைப் பார்க்கப் போகிறாய்” என்று சொல்லிவிட்டு, கடலை நோக்கி வேகமாக நடந்தார்.

“மேஜர் வெல்ஷ், விரைவில் இங்கு வருவார்.”

“யுவர் எக்ஸலன்ஸி?”

“இங்குள்ள கைதிகளில் எத்தனை பேர் பைத்தியம்? எத்தனை பேர் நார்மல்? என்று தெரிந்துகொள்.”

“யுவர் எக்ஸலன்ஸி, உங்களிடம் பேசினானே பெகு அரசன்? அவன் ஒருத்தன்தான் இன்னும் பைத்தியமாகவில்லை.”

“அவனை உடனே பைத்தியமாக்க வேண்டும். முடியுமா?”

செட்டியாருக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது.

“இரண்டு நாள் சோறு போடாமல், அவன் சோறு கேட்டுவரும் போதெல்லாம் தராமல் விரட்டியடித்து, அவன் தலையில் ஊமத்தங்காயைத் தொடர்ந்து தேய்த்தால் மூன்றாவது நாளில் பைத்தியமாகி விடுவான்.”

“அதைச் செய். அனைவரையும் பைத்தியமாக்கிக் காட்டுக்குள் விரட்டி விடு. மெட்ராஸிலிருந்து பெரும் கைதிக் கூட்டம் வரும் என்று நினைக்கிறேன். வரவேற்கத் தயாராகயிரு” என்று சொல்லிய கவர்னர், கடற்கரைக்கு வந்தார். காவலர்கள் தோளில் ஏறி படகுக்குச் சென்றார்.

கழுத்துவரை தண்ணீருக்குள் நடந்துவந்த செட்டியார் படகில் ஏறிக்கொண்டார். தண்ணீர் சொட்டச் சொட்டத் தனக்கு முன்னால் நிற்குகொண்டிருக்கும் செட்டியாரைப் பார்த்த கவர்னர்,

“செட்டியார், உங்களுக்கு மருது பாண்டியர், சிவகங்கை ராஜா பெரிய உடையணன் இவர்களைத் தெரியுமா?”

“தெரியும், யுவர் எக்ஸலன்ஸி. எங்கள் பூர்வீகம் அவர்களின் சிவகங்கைச் சீமையில்தான் வருகிறது.”

“இனி யார் கேட்டாலும் அவர்களைத் தெரியும் என்று சொல்லி விடாதே. உங்கள் சீமைக்காரர்களுக்கு நரகம் காத்திருக்கிறது, ஜெர்ஜா தீவின் ரூபத்தில்.”

அடுத்த அரைமணி நேரப் பயணத்தில் கவர்னர் யாருடனும் எதுவும் பேசாமலிருந்தார்.

தூத்துக்குடிக் கோட்டையில் சிறை

கர்னல் அக்கினியூ பத்து நாள்களாகப் பெரிய திட்டமிடுதலில் இருந்தார். கைதிகளுடன் தூத்துக்குடிப் போக வேண்டுமென்றால் மருது பாண்டியரின் உறவினர்கள் அதிகம் வாழும் திருமங்கலம், கூடக்கோயில், காரியாப்பட்டி பகுதிகளைக் கடக்க வேண்டும். சின்ன மருதுவின் மகன் சிறுவன் துரைசாமி கைதிகளில் ஒருவனாக இருக்கிறான். அந்தப் பகுதியிலுள்ள மருது பாண்டியர் உறவினர்கள் அவனைக் காப்பாற்ற முயலலாம். அடுத்துவரும் ஊர் திருச்சுழி. உடையணத் தேவனின் மறவர்கள் வாழும் பகுதி. அடுத்து பாலவந்தம். பாலையம்பட்டி ஜமீனுக்குச் சொந்தமான ஊர்கள். அங்கு அரசராகயிருப்பவர் ராமநாதபுரம் அரசரின் சகோதரர். கம்பெனிக்குக் கட்டுப்பட்டவர் என்றாலும், அவரது கட்டுப்பாட்டிலுள்ள அருப்புக்கோட்டையில் நாயக்கர்கள் அதிகம். ஊமைத் துரையின் ஆதரவாளர்கள் அந்த ஊரில் இருக்கக் கூடும்.

கைதிகளில் பத்துப் பேருக்கு மேல் தெலுங்குப் பேசுகிறவர்கள். இதைத் தவிர்த்து, குண்டாறு, வைப்பாறு, தாமிரபரணி என்று நதிகளைத் தாண்டிப் போக வேண்டும். இந்தாண்டு மழை அதிகம் இல்லாவிட்டாலும் தாமிரபரணியில் பிரவாகம் அதிகமாகத்தான் இருக்கிறது என்பதை கர்னல் அக்கினியூ தெரிந்து வைத்திருந்தார்.

மதுரையிலிருந்து தூத்துக்குடிச் செல்லும் வழித்தடங்களை மேஜை மீதிருந்த மான் தோல் வரைபடத்தில் பார்த்த கர்னல் அக்கினியூ, லெப்டினென்ட் ராக்கெட்டிடம், “லெப்டினென்ட் ராக்கெட், இந்தப் பிராந்தியத்தில் அதிக காலம் இருப்பது நீயா? இல்லை மேஜர் வெல்ஷா?” என்று கேட்டார்.

“கர்னல், நானும் அவரும் ஏறக்குறைய சமகால அளவு இந்தப் பகுதியில் இருந்தாலும், மேஜர் வெல்ஷின் பணியின் தன்மை அவருக்கு இந்தப் பிராந்தியத்தைப் பற்றி அறிந்துகொள்ள அதிக வாய்ப்பைக் கொடுத்திருக்கிறது. ஊர் ஊராகச் சென்று பாளையக்காரர்களைச் சந்திப்பது, அந்த வாய்ப்பில் அவர்களது கோட்டை அமைப்பை ரகசியமாகக் கண்காணிப்பது, எந்தப் பாளையக்காரராவது அவரது கோட்டையை மராமத்துப் பண்ணித் தரச்சொல்லி கம்பெனியிடம் கோரிக்கை வைத்தால், அதற்கான பணம் தரத் தயாராகயிருந்தால், அந்தக் கோட்டையை எடுத்துக் கட்டுவது என்று பரபரப்பாகப் பத்து ஆண்டுகளுக்கு மேலாக இந்தப் பகுதியில் வெல்ஷ் வேலை செய்பவர். அவருக்குத் தமிழ், தெலுங்குப் பேசத் தெரியும் என்பது கூடுதல் தகுதி.”

“அவர் கொச்சைத் தமிழில்தான் பேசுகிறார் என்று புதுக்கோட்டை தொண்டைமான் சொன்னாரே?”

“உண்மைதான் கர்னல். தமிழ்ப் பேசத் தெரியாத இங்கிலீஷ் காரர்கள் மத்தியில் மேஜர் வெல்ஷ் பேசும் கொச்சைத் தமிழால் அவருடன் பாளையக்காரர்கள் அன்பாகப் பேசுவார்கள். எந்த ரகசியத்தையும் அவருடன் பகிர்ந்துகொள்ளத் தயங்கமாட்டார்கள். அதனால் இந்தப் பிராந்தியத்தின் நிலப்பரப்பு, ஆட்கள், அவர்களது குணாதிசயம் அனைத்தும் மேஜர் வெல்ஷிற்கு அத்துப்படி.”

கர்னல் அக்கினியூவிற்கு வெல்ஷ் மீது நம்பிக்கை இருந்ததில்லை. சின்ன மருதுவுக்கு வெல்ஷ் நெருங்கிய நண்பர் என்று பலர் சொல்லியிருந்தாலும், கர்னலின் ஒரே நம்பிக்கை, வெல்ஷ் கம்பெனியின் நலனுக்கு எதிராகப் போக மாட்டார் என்பது.

அதனால்தான் காளையார் கோயில் போர் உச்சத்திலிருந்த போது, வெல்லை போரில் ஈடுபடுத்த வேண்டாம் என்று திருவாங்கூர் அரசர் வர்மாவும் எட்டயபுரம் பாளையக்காரரும் வற்புறுத்தியபோதும் அக்கினியூ, அவர்களது வார்த்தைகளுக்கு மதிப்பு கொடுக்கவில்லை.

அக்கினியூ எதிர்பார்த்தபடியே வெல்ஷும், காளையார் கோயில் போரில் அவராலான அனைத்து ஒத்துழைப்புகளையும் வழங்கிப் போரிட்டார். அதற்குப் பரிசாகத்தான் திருமயம் கோட்டையின் பாதுகாப்பையும் அங்கு அடைத்து வைக்கப்பட்ட எழுபத்தி மூன்று கைதிகளின் பாதுகாப்பையும் உறுதிசெய்ய திருமயம் குடவரைக் கோயிலில் வெல்லைத் தங்க அனுமதித்தார். திருமயம் கோட்டையிலிருந்து கைதிகளை மதுரைக்குக் கொண்டு வந்ததும் மேஜர் வெல்ஷ்தான் என்ற உணர்வில் இருந்த அக்கினியூ, லெப்டினென்ட் ராக்கெட்டிடம், “மேஜர் வெல்ஷ் இங்குதானே இருக்கிறார்?” என்றார்.

“கர்னல், மேஜர் வெல்ஷ் அறைக்கு வெளியில் காத்திருக்கிறார். அவரைப் பற்றிக் கேட்டால் அறைக்கு வெளியில் காத்திருப்பதாக உங்களிடம் சொல்லச் சொன்னார்.”

“கொஞ்சம் இரு. தண்ணீர் குடித்துக் கொள்கிறேன். அவரிடம் கத்திப் பேசிப் பேசி தொண்டை வறண்டுவிடும். நம்முடைய பீரங்கிப் படைக்குச் செவிடர் படையென்று பெயர் மாற்றிவிடலாம்.”

தன் நகைச்சுவைக்குத் தானே சிரித்தபடி, கர்னல் தண்ணீர் குடித்தார்.

“வரச்சொல்.”

ராக்கெட், குதிங்கால்களை ஒன்று சேர்த்து, கால்களை உயர்த்தி சல்யூட் செய்தான். அவன் அறைக்கு வெளியே சென்ற சிறிது நேரத்தில் அறையின் கதவு தட்டும் சத்தம் கேட்டது.

“எஸ்” என்றார் கர்னல்.

வெல்ஷ் அறைக்குள் வந்து சல்யூட் செய்தார். தலையில் அணிந்திருந்த தொப்பியைக் கழற்றி மாட்டினார். ராக்கெட், மேஜர் வெல்ஷிற்குப் பின்னால் நின்றிருந்தான். நின்றனாகொண்டிருந்த கர்னல், அறையின் மூலையிலிருந்த நாற்காலியை நகர்த்தி அதில் உட்கார்ந்தார். ராக்கெட்டைப் பார்த்தார்.

“லெப்டினென்ட் ராக்கெட், நான் இங்கு வரும்போது எனக்கு அணிவகுப்பு மரியாதை கொடுத்த சப்பை மூஞ்சி மலாயா வீரர்களில் சிலர் சோர்வாகயிருப்பதுபோலத் தெரிந்தது. அவர்கள் இப்போது வெயிலில் நிற்பார்கள் என நினைக்கிறேன். அதைப் பாருங்கள்” என்றார். வெல்ஷோடு பேசும்போது தானிருக்க வேண்டியதில்லை, தன்னை வெளியேற்ற ஏதோ ஒரு சாக்குச் சொல்கிறார் என்பதைப் புரிந்துகொண்ட ராக்கெட், “யெஸ் கர்னல்” என்று தலைதாழ்த்தி வணங்கி, அறையைவிட்டு வெளியேறினான்.

“மேஜர் வெல்ஷ், வேங்கை பெரிய உடையணன் உட்பட எழுபத்தி மூன்று பேரை தூத்துக்குடிக் கோட்டைக்கு அழைத்துச் செல்லும் பொறுப்பை உங்களிடம் வழங்குகிறேன். உங்களுக்கு உதவியாக லெப்டினென்ட் ராக்கெட் வருவார். உங்களோடு மலாயா வீரர்கள் ஐம்பது பேரையும் எட்டயபுரம் வீரர்கள் ஐம்பது பேரையும் அழைத்துச் செல்லுங்கள்.

கைதிகளை இருவர் இருவராகக் கைகளைக் கட்டி பிணைத்து விட வேண்டும். ஒவ்வொரு கைதியின்

காலிலும், அவர்கள் நடக்கும்போதும் கால்கள் சங்கிலியால் பிணைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். எட்டு வைத்து ஓட முடியாதபடி இரும்புச் சங்கிலி குறைவான நீளத்தில் இருக்க வேண்டும். திருமயத்திலிருந்து மதுரைக்குக் கூட்டி வரும்போது, எப்படி வேங்கை பெரிய உடையணனுடன் பேசாமல் அவன் கண்பார்வையில் படாமல் அவர்களை வழிநடத்தி வந்தீர்களோ, அதேபோல தூத்துக்குடிக்கும் வழி நடத்திக்கொண்டு செல்ல வேண்டும். இந்தப் பிராந்தியத்தை நன்கு தெரிந்தவர் நீங்கள். நாளை மாலை கிளம்புங்கள். பகல் நேரத்தில் தோப்பு, கோயில், குளக்கரை, பாலையக்காரர்களின் கைவிடப்பட்ட அரண்மனை என்று மனிதர்கள் அதிகம் புழங்காத இடத்தில் தங்கி, தூத்துக்குடிப் போய்ச் சேர வேண்டும்.”

“கர்னல், தூத்துக்குடிப் போய்ச் சேர இரண்டு ராஸ்தாக்கள் இருக்கின்றன. நேர் வழியாகப் பாலையம்பட்டி வழியாகப் போகலாம். இன்னொன்று திருமங்கலம், கோயில்பட்டி வழி யாகத் தூத்துக்குடிக்குப் போவது. எந்த வழியில் நான் போக வேண்டும்?”

“பாலையம்பட்டி வழியாக.”

“கர்னல்?”

“சொல்லுங்கள்.”

“கோயில்பட்டி வழியாகப் போவதே பாதுகாப்பானது.”

“பாலையம்பட்டி வழியும் பாதுகாப்பானதுதான்.”

“யெஸ் கர்னல்.”

“மேஜர், நான் ஏன் அப்படிச் சொல்கிறேன் என்று கேட்க மாட்டீர்களா?”

“உங்களுக்குத் தெரியாததா?”

“சொல்லுகிறேன். தெரிந்துகொள்ளுங்கள் மேஜர். பத்து நாட்களுக்கு முன்பே புதுக்கோட்டை ஆட்களைக் கைதிகள்போல உடையணிவித்துப் பாலையம்பட்டி வழியாகத் தூத்துக்குடிக்கு அழைத்துச் செல்ல ஏற்பாடு செய்தேன். அவர்கள் இதேபோல ராணுவப் பாதுகாப்புடன் அழைத்துச் செல்லப்பட்டனர். இரவில் பயணிக்கும்போது ஆங்காங்கே தெரு நாய்கள் குலைத்து, தூங்குகின்ற ஆட்களை உசுப்பிவிட்டிருக்கின்றன. போவது வேங்கை பெரிய உடையணன்தான் என்று நினைத்துக்கொண்ட அப்பகுதி மக்கள், பின்தொடர்ந்து வந்து இரண்டு மூன்று ஊர்களைக் கடக்கும்வரை, நம் வீரர்கள்மேல் கல்லைவிட்டு எறிந்திருக்கிறார்கள். சில ஊர்களில் சத்தம் போட்டிருக்கிறார்கள்.

மறுநாள் அந்தந்த ஊர்களில் சல்லடை போட்டுத் தேடி கலகம் செய்தவர்களை அந்த இடத்திலேயே தூக்கில் போட்டேன். ஏழு ஊர்களில், பத்து பேர் வரை தூக்கில் தொங்கினார்கள். இப்போது நீங்கள் அழைத்துச்செல்வது வேங்கை பெரிய உடையணனின் கைதிக் கூட்டம் என்று அவர்களுக்குத் தெரியாது. அவர்களைப் பொறுத்தவரை ஒரு வாரத்திற்கு முன்பே வேங்கை உடையணனின் கூட்டம் ஊரைக் கடந்து போய்விட்டது. தெரிந்ததா? அதனால் நீங்கள் பாலையப்பட்டு வழியில் போகலாம். இப்போது நாய்கள் குரைக்காது. கல் எறிவதற்கும் ஆள் இருக்க மாட்டார்கள்.”

தூத்துக்குடிக் கோட்டைக் கதவிற்கு முன்பு மேஜர் வெல்ஷின் படை வந்து நின்றபோது, அதிகாலை நான்கு மணி.

மேஜர் வெல்ஷும், லெப்டினென்ட் ராக்கெட்டும் புதிய உடுப்புகளை எடுக்கச் சொன்னார்கள். படையில்

வந்த பிக்காளிகள் அவர்களது பெல்ட், காலணிகளைப்
பளபளவெனத் துடைத்து அதிகாரிகளுக்கு
அணிவித்தனர். கைதிகளை இருவர் இருவராக நிற்க
வைத்தனர். மலாயா வீரர்கள் ட்ரம்களையும்,
ஊதுகுழல்களையும் தயார்படுத்தினர். பத்துச்
சிப்பாய்கள் தீப்பந்தங்களை ஏற்றினர். வாத்தியக்
கருவிகளை இசைக்க ஆரம்பித்தனர். என்சைன்
பிரிட்டிஷ் கொடியினைத் தூக்கிப் பிடித்தான்.

அடுத்த பத்து நிமிடங்களில் கோட்டைக்குள்
தீப்பந்தங்கள் ஏற்றப்பட்டன. கோட்டை
கொத்தளத்தின்மீது நின்றிருந்த ஓர்மஸ்லி, “லாங் லிவ் தி
கிங்” என்றான். லெப்டினென்ட் ராக்கெட்டும், “லாங் லிவ்
தி கிங்” என்று பதிலுக்குக் குரல் கொடுத்தான்.

“நான் லெப்டினென்ட் ராக்கெட். கம்பெனியின்
ராணுவத் தளபதி மேஜர் வெல்ஷ் என்னோடு
வந்திருக்கிறார். கோட்டைக் கதவுகளைத் திறங்கள்.”

“லெப்டினென்ட் ராக்கெட், நான் ஓர்மஸ்லி. பயிற்சி
லெப்டினென்ட். கோட்டைக்குப் பொறுப்பாளர் பிக்காட்.
அவர் தற்போது ஓய்வில் இருக்கிறார். தகவல்
சொல்லிவிட்டிருக்கிறேன். உங்களை நான்
பார்த்ததில்லை. மேஜர் வெல்ஷைத் தெரியும். அவர் முகம்
எனக்கு இங்கிருந்து சரியாகத் தெரியவில்லை.”

தீப்பந்தங்கள் ஏந்தியவர்கள் ஒன்று சேர்ந்து, மேஜர்
வெல்ஷைச் சுற்றி நின்றார்கள். முழுக்கைச் சிவப்பு
கோட், வெள்ளை கால்ச் சட்டை, முழங்கால் வரை நீண்ட
தோல் சப்பாத்து, கறுப்புத் தொப்பியுடன் இருந்த
வெல்ஷைப் பார்த்து, வந்திருப்பது வெல்ஷ்தான் என்று
தெரிந்துகொண்டான்.

“மேஜர் வெல்ஷ், எனது வணக்கங்கள். உடனே கீழே
இறங்கி வருகிறேன்.”

சிறிது நேரத்தில் மரக் கதவுகளின் இரும்பு தாழ்ப்பாள்கள் சம்மட்டி வைத்து அடித்தார்கள். பெரும் சத்தத்துடன் கதவுகள் திறந்தன. வெல்ஷ் உள்ளே வந்தார்.

“லெப்டினென்ட் ராக்கெட், நான் கோட்டைக்கு உள்ளே முதலில் செல்கிறேன். நீங்கள் சிறிதுநேரம் கழித்து, கைதிகளை அழைத்து வாருங்கள். எப்படியும் நீங்கள் கோட்டையின் கொட்டடிக்குள் வர அரைமணி நேரம் ஆகும். நான் அதற்குள் அங்கிருப்பேன்.”

கைதிகள் இரண்டிரண்டு பேராகக் கோட்டைக்குள் வந்தனர். வேங்கை பெரிய உடையணத் தேவனும், துரைசாமியும் ஒன்றாகப் பிணைக்கப்பட்டிருந்தார்கள். சரக்குகள் வைத்திருந்த இடம் இப்போது கொட்டடியாக மாறியிருந்தது. ஏற்கெனவே வைத்திருந்த சரக்குகளின் வாசம் அங்கு நிலையாக இருந்தது.

“அம்மான், கருப்பட்டி வாசம் வருகிறதே?”

வேங்கை சிறுவனைத் தட்டிக் கொடுத்தார்.

“இங்கு எத்தனை நாள் அம்மான்?”

“தெரியலையே மருமகனே. இனி எதுவுமே நம் வசமில்லை.”

“அம்மான், பாளையங்கோட்டை இங்கேயிருந்து பக்கம்தானே?”

“ஆமாம் மருமகனே, ஏன் கேட்கிறாய்?”

“அம்மான், காதைக் கொடுங்கள், சொல்கிறேன்” என்று சொல்லி, காதருகில் அவன் முகத்தைக் கொண்டு வந்தான்.

“மருமகனே, உங்க அக்காவும் இப்படித்தான் சொல்வாள்.”

துரைசாமி, அம்மானின் கழுத்தைப் பிடித்து அணைத்துக் கொண்டான்.

“அக்கா பாவம் அம்மான். தனியா எப்படிக்கஷ்டப்படுதோ?”

“ஆமா, மாப்பிள்ளை. அவளுக்குத் தெற்கு வடக்குத் தெரியாது. பேர்தான் பெரிய மருது சேர்வைக்காரர் மகள். சரியான பயந்தாங்கொள்ளி. அவள் தைரியமாகப் பேசுறது, மிரட்டுவது எல்லாம் என்கிட்ட மட்டும்தான். நீ அவளுக்குத் தம்பிதானே? உனக்குத் தெரியுமா? அவள் உனக்குக்கூடப் பயப்படுவா.”

“ஆமா, அம்மான். என்னையப் பாத்தா அவங்கச் சித்தப்பாவப் பார்த்த மாதிரியிருக்குன்னு சொல்லி, பயப்படுற மாதிரி நடிக்கும். உண்மையில் பயப்படாது.”

“சொல்லுப்பா, என்னிடம் ரகசியமாகச் சொல்ல வந்தாயே?”

துரைசாமி, வேங்கை பெரிய உடையணன் காதுக்குள் மெதுவாகப் பேசினான்.

“போன வருசம் பாளையங்கோட்டை ஜெயில்லயிருந்த ஊமைத் துரை மாமாவையும் சிவத்தையா மாமாவையும் ஜெயில ஓடைச்சுக் கூட்டிக்கிட்டு வந்தாங்கள்ல?”

“ஆமாம்.”

“அம்மான், அந்த மூணு பேரும் இன்னும் பிடிபடலையில்ல? நம்மள காப்பாத்த வருவாங்களா?”

“இப்போ அவங்கள காப்பாத்திக்கிறதே பெரிய பாடா இருக்கும்ப்பா.”

“நாம வெளியே வந்துருவோமா?”

“வந்துருவோம்னு தான் நினைக்கிறேன். நீ தூங்கு.”
வேங்கை சிறுவனை அணைத்துக்கொண்டார்.

“இங்கிருக்கிற எல்லோரையும் ஒருங்கிணைத்தவர் உன் அப்பா. ஒவ்வொருக்கும் அவரவர்க்கு ஒதுக்கப்பட்ட வேலைதான் தெரியும். வடக்கே பூனாவிலிருந்து தெற்கே நாங்குநேரி வரையான போராட்டக் குழுங்க, பாளையக்காரர்கள், அமல்தாரர்கள், அம்பலக்காரர்கள் எல்லோரையும் ஒருங்கிணைத்தவர் அவர். அவரைத்தான் போராளிகள் அனைவருக்கும் தெரியும். உன் அப்பாவின் பெயரில் கடிதங்கள் போகும், வரும். அவரே சூத்திரதாரி...”

“அப்பாவைத்தான் தூக்கில் போட்டுட்டாங்களே, இனிமே நம்மை யாரும் வந்து காப்பாத்த மாட்டாங்களா?”

வேங்கையால் துரைசாமியின் கேள்விகளை எதிர்கொள்ள முடியவில்லை.

“சாமி நாம படுக்கலாம். உங்களுக்குத் தூக்கம் கண்ணு முழுக்க இருக்கு. அஞ்சு நாளா நிக்காம நடந்ததால கால் வீங்கியிருக்கிறது” என்று சொல்லி, காலைப் பிடித்து பெரிய உடையணன் அழுத்தினார்.

“அம்மான் வேண்டாம். நீங்க என் காலை அழுத்தி விட்டீங்கன்னு அக்காவுக்குத் தெரிஞ்சா, என்னைக் கொன்னு போட்டுடும்.”

“இங்க நடப்பது அவளுக்கு எப்படித் தெரியும் மருமகனே, தெரிந்தாலும் பரவாயில்லை. மருமகன் காலை அழுத்திவிட்டால் தப்பில்லை. நீ காலை நீட்டிப்படு.”

துரைசாமி நீட்டிய கால்களைப் பார்த்த வேங்கை அதிர்ந்தார். சங்கிலி போட்டிருந்த கணுக்கால்கள் ரத்தம்

கட்டி, கன்றிப் போயிருந்தன. கால்கள் கல்லும் முள்ளும் குத்தி, ரத்தக் களரியாக இருந்தன.

‘அரண்மனையில் மகிழ்ச்சியான சிங்கக் குட்டியைப்போல் துள்ளித் திரிந்துகொண்டிருந்த பிள்ளைக்கு, இப்படியொரு துன்பமா?’

ஒரே நாளில், தூக்குக் கயிற்றில் உயிரை விட்டவர்கள் அதிர்ஷ்டசாலிகள் என்று உயிரோடு இருக்கிற ஒவ்வொரு நாளையும் நினைக்க வைக்கும் கம்பெனி.

துரைசாமியின் ரத்தம் தோய்ந்திருந்த கால்களைத் தடவி விட்டார். கைகளை எடுத்துக் கண்களில் ஒற்றிக்கொண்ட வேங்கையின் மனம் ஒருநிலையில் இல்லை.

கள்ளி மந்தயமும் ஜெகன்நாத அய்யரும் வேங்கையின் வேதனையைப் பார்த்து அருகில் வந்தனர்.

“ராமசாமியும் சுப்பிரமணியமும் பிரம்மை பிடித்த மாதிரி உட்கார்ந்திருக்காங்க ராஜா.”

“தேசக் காவல் மணியக்காரனின் கால்களில் கொப்புளம் போட்டிருக்கிறது. இரும்புச் சங்கிலி உரசி உரசி, கணுக்கால் களிலும் புண்ணாகி இருக்கிறது. வலியில் துடிக்கிறார். இரக்கமே இல்லாமல் அவர் நடை பின்தங்கியபோதெல்லாம் வீரர்கள் அடித்திருக்கிறார்கள். உடல் முழுவதும் காயம்.”

தளவாய் கள்ளி மந்தயம். மூலையில் படுத்தும் உட்கார்ந்து மிருந்தவர்கள் வலியில் துடித்தார்கள்.

“எங்கள் பகுதிக்கு வந்துவிட்டோம். சின்ன வழி கிடைத்தால் கூட, துறையிலேயே தன்னால் நமக்கு ஆதரவாளர்களைத் திரட்ட முடியும் என்கிறார் பெத்தண்ண நாயக்கன்.”

“ஜெகன்நாதரே, உள்ளே வரும்போது பாதுகாப்பைப் பார்த்தீர்கள் அல்லவா? கம்பெனியின் மேஜரையே அவர்தானா என உறுதிப்படுத்திக் கொண்டுதான் உள்ளே அனுமதித்தார்கள். நம் கை, கால்கள் மட்டும் விலங்கிடப்படவில்லை. நாம் எல்லோருமே இரும்பு கூண்டுக்குள் அடைபட்டிருக்கிறோம்.”

“.....”

“நம் சீமைக்குப் போதாத காலம். சேதுபதி உண்டாக்கிக் கொடுத்த சீமை. இன்று நம் கையைவிட்டுப் போனதோடு, சூழ்ச்சியாளர்களும் துரோகிகளும் தலையெடுக்கும் காலமாகி விட்டதை நினைத்தால் தான் மனம் கொதிக்கிறது. முளையிலேயே கிள்ளியெறிய வேண்டிய அன்னிய ஆதிக்கம், ஆலமரமாய் வேர் ஊன்றப் போவதை நினைக்கும்போதுதான் நம் வீழ்ச்சிப் பெரிதாகத் தெரிகிறது. இனி இந்த மக்களை யார் காப்பாற்றப் போகிறார்கள்? இந்தச் செம்மண்ணில் இன்னொரு எழுச்சி எப்போது உயிர் பெறுமோ?”

“சின்ன மருதுவைப்போல் ஒரு மனிதன் மீண்டும் பிறக்க எத்தனை காலமாகுமோ?”

“ஆம் அம்மான்.”

“ராஜா, காலா பாணியாக நம்மை எங்கு அழைத்துச் செல்கிறார்கள் என்று தெரியவில்லையே? திருமயத்தில் இருந்து மதுரை, மதுரையில் இருந்து தூத்துக்குடி என நம்மை நடக்க வைத்து அலைக்கழிக்கும் கம்பெனி, எங்கு நாடு கடத்தப் போகிறது?”

“இதுவரை இவர்கள் யாரையும் நாடு கடத்தியதில்லை அம்மான். முதல்முறையாக நம்மைத்தான் காலா பாணியாக அனுப்புகிறார்கள்.

எந்தத் தேசத்திற்கு என்றால் என்ன, நம் தேசத்தைவிட்டு அனுப்பப் போகிறார்கள்.”

வேங்கை சொல்வதைக் கேட்டு, பெரும் அழுகுரல்கள் ஆங்காங்கு கேட்டன.

சோர்வில் படுத்திருந்தவர்களும், காயத் தினால் அழுதிருந்தவர்களும் மீண்டும் அழுதார்கள்.

“என் மகனைப் பார்க்க வேண்டும். நான் காளையார் கோயில் காட்டுக்குள் வருமன்றுதான் அவன் பிறந்தான். தொப்புள் கொடியோடு என்னிடம் காட்டினார்கள். கண் விழித்துப் பார்க்காத பிள்ளையைவிட்டு யுத்தத்திற்கு வந்தேன் ராஜா. என் குழந்தையை ஒரே ஒரு முறை பார்க்க வேண்டும். பிறகு உயிர்ப் போனாலும் பரவாயில்லை.”

வேங்கையின் கால்களைப் பிடித்துக்கொண்டு அழுதான் தேவி நாயக்கன். அவனின் அண்ணன் உடையணத் தேவன் அவன் தோள் தொட்டு எழுப்பினான்.

“கடலம்மை என்னைக் கைவிட மாட்டாள். நான் அவளிடம் தானே பிறந்து வளர்ந்தேன்? நல்லதுதான். நம்மைக் கப்பல் ஏற்றினால் போதும், கடலில் குதித்து அம்மையிடம் போய் விடுவேன்.”

சாமி அவனுக்குள்ளாகச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். வேங்கைக்கு மூச்சடைத்தது. மலைபோல் இருந்த மந்திரிப் பிரதானிகள் எப்படியோ மறைந்துபோனார்களே? எத்தனை வீரர்கள் எதிரில் நின்று போரிட்டாலும், அவர்களை வீழ்த்த முடியுமா? சூழ்ச்சியால் இங்கிலீஷ்காரர்கள் அவர்களை வீழ்த்தி விட்டார்களே? உடனிருந்தவர்களின் துரோகத்தால்தான் மருது பாண்டியர் வீழ்ந்தனர். கட்ட பொம்மு வீழ்ந்தார். திப்பு வீழ்ந்தார். இனி இவர்களை எதிர்க்க

ஒருவருமில்லை. அருகில் நின்று சாமரம் வீசப்போவது துரோகிகள்தான். தங்களைக் காப்பாற்ற ஒரே ஒரு வேல்க்கம்பு கூட மிச்சமில்லையென்பது வேங்கைக்குப் புரிந்தது. தூரத்தில் கேட்ட கடலையின் சத்தம் மிகுந்த அச்சுறுத்தலைத் தந்தது.

சிட்டிசன் தீவு

அந்தமானிலிருந்து மூன்று நாள் கடல் பயணத்திலுள்ள பெரிய தீவு நிக்கோபர். நிக்கோபரிலிருந்து ஒருநாள் தெற்கு நோக்கிப் பயணித்தால் சிட்டிசன் தீவு.

பரந்து விரிந்த தீவு முழுவதும் தென்னை மரங்கள். கடற்கரையை ஒட்டி ஒரே கல்லாலான குன்று. தீவைக் கடந்துபோகும் கப்பல்களுக்கு இந்தச் சிறு குன்றுதான் அடையாளம்.

தூத்துக்குடியிலிருந்து செல்லும் கப்பல்கள் எழுபது, எண்பது நாள் பயணத்தில் மலாயா போகும். பயணத்தின்போது ஒவ்வொரு பகலிலும் ஏதாவது ஒரு தீவையோ, திட்டையோ, மலைமுகட்டையோ, கப்பல்களுக்கு வழிகாட்டும் லஸ்கர்கள் அடையாளம் பார்த்து வைத்திருப்பார்கள். கப்பலின் மேல்தளத்தில் நின்று வழிகாட்டும் லஸ்கர்களுக்கு, அடையாளங்களைப் பார்த்து, கப்பல் பைலட்டிடம் சொல்லுவதுதான் முக்கியமான வேலை.

நடுப்பகல் நேரத்தில் சிட்டிசன் தீவின் குன்றுக்குக்கீழ் விழும் நிழலில் நூறு பேருக்கு மேல் கை, கால்களை நீட்டி விஸ்தாரமாக உட்காரலாம். ஆளரவமற்றிருந்த தீவில், இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்பு புதிதாகக் குடியேறி, தீவைத் தங்கள் ஆதிக்கத்தின்கீழ்

கொண்டு வந்தது நாற்பத்தியிரண்டு பேர் மட்டுமே இருந்த படையின் தலைவி நட்சத்திரம்.

அவளுடன் தீவில் இருப்பவர்கள் அனைவரும் இங்கிலீஷ் காரர்கள். பிரெஞ்சுக் கடற்படைத் தளபதி அட்மிரல் சப்ரேனிடம் போர்க் கைதிகளாக மாட்டியவர்கள்.

பிரெஞ்சுப் புரட்சி நடந்த காலத்தில் ஏழெட்டு மாதங்கள் பிரான்சிலிருந்து புதுச்சேரிக்கு அரசரின் உத்தரவுகளும் வரவில்லை. கப்பல்களும் வரவில்லை. பிரான்சில் புரட்சி நடந்ததே புதுச்சேரிக்குத் தெரியாது. பிரெஞ்சு அரசரைக் கொலை செய்த புரட்சியாளர்கள் புதிதாக ஆட்சியமைத்து விட்டனர். புதுச்சேரிக்குத் தகவல் வராத ஒரு கலாபக் காலத்தில், பிரெஞ்சு அட்மிரல் சப்ரேன் திப்பு சுல்தானுடன் சேர்ந்துகொண்டான்.

மங்களுக்கு அருகில் நடந்த கடற்போரில் இங்கிலீஷ் வீரர்கள் கைதிகளாகப் பிடிபட்டனர். யுத்தம் முடிந்ததும், பிரெஞ் சுக்காரர்களும் இங்கிலீஷ்காரர்களும் தங்களிடம் கைதிகளாக உள்ளவர்களின் பெயர்ப் பட்டியலைப் பரிமாறிக் கொள்வர். பணம் கொடுத்தோ, பதிலுக்குப் பதில் கைதிகளை விடுவித்தோ, அடுத்த சில மாதங்களில் போர்க் கைதிகள் பிரச்சினையை இரண்டு தரப்படும் தீர்த்துக்கொண்டனர். கைதிகளை மாற்றிக்கொள்ளும் இருதரப்பு தளபதிகளுக்கும் நல்ல வருமானம் கிடைக்கும்.

அட்மிரல் சப்ரேன் தன்னிடம் பிடிபட்ட இங்கிலீஷ்காரர்களின் பட்டியலை மெட்ராஸிலிருக்கும் இங்கிலீஷ் கவர்னருக்கு அனுப்பினார். சப்ரேனுக்குப் பிரான்சில் பிரெஞ்சு அரசர் கொல்லப் பட்டு, அங்குப் புரட்சி அரசாங்கம் அமைந்த விஷயம் தெரியாது. மெட்ராஸில் இருந்த இங்கிலீஷ் கவர்னருக்குத்

தெரிந்திருந்தது. பிரெஞ்சுக் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் வீழ்ச்சியை மெட்ராஸில் பெரிய விழாவாகக் கொண்டாடினர். அட்மிரல் சப்ரேன் அனுப்பிய கைதிகள் பட்டியலை உதாசீனப்படுத்திய மெட்ராஸ் கவர்னர், இங்கிலீஷ் வீரர்களைத் தன்னிடம் ஒப்படைக்கும்படி அட்மிரல் சப்ரேனுக்கு எச்சரிக்கைக் கடிதம் அனுப்பினார். கடிதம் சப்ரேனை அடையவில்லை. இந்த விசயம் எதுவுமே தெரியாத அட்மிரல் சப்ரேன், போர்க் கைதிகளைத் தனது இந்தியச் சகாவான திப்புவிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு, இந்துமாக் கடலில் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தார்.

போர்க் கைதிளைத் தனது ஸ்ரீரங்கப்பட்டணம் கோட்டையில் தனிமைச் சிறையில் திப்பு அடைத்தார். ஒரு நாளுக்கு ஒருமுறை, அதுவும் நள்ளிரவில் மட்டுமே சிறைக்கதவு திறக்கப்படும். தகரத் தட்டில் வைக்கும் சோற்றை, என்ன ஏதென்று தெரியாமல் போர்க் கைதிகள் சாப்பிட வேண்டும். அட்மிரல் சாப்ரேன், தன் சொந்த தேசத்தின் நிலைமையைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டி, பாரீசுக்குக் கிளம்பினார்.

இங்கிலீஷ் போர்க் கைதிகள் திப்பு சுல்தானின் சிறையில் இருப்பது மெட்ராஸ் கவர்னருக்குத் தெரியாமலேயே போய் விட்டது. அட்மிரல் சப்ரேனுடனான யுத்தத்தில் போரிட்ட அனைவரும் இறந்துவிட்டதாக லண்டனுக்கு அறிக்கை அனுப்பப் பட்டு, அவர்களது குடும்பத்திற்குச் சிறிது பணமும் குடும்ப ஓய்வூதியமும் வழங்கப்பட்டுவிட்டது.

இங்கிலீஷ் போர்க் கைதிகள் திப்புவின் தனிமைச் சிறையில் இருந்தனர். அவர்கள் திப்புவிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டு, பத்து ஆண்டுகள் ஓடிப் போயின.

ஸ்ரீரங்கப்பட்டணம் கோட்டையில் நடந்த போரில் திப்பு சுல்தான் கொல்லப்பட்டார். கொல்லப்பட்ட திப்பு கூட்டத்தோடு கூட்டமாகக் கிடந்தார்.

*

அது சித்திரை மாதம். மாலை நேரம்.

போர் முடிந்த பிறகு, இரவுவரை திப்பு எங்கிருக்கிறார் என்று தேடினார்கள். திப்பு சுல்தானின் மெய்க்காப்பாளன் ராஜா கான் படுகாயமுற்று ஓரிடத்தில் கிடந்தான். அவன் முகத்தில் தண்ணீர் தெளித்து எழுப்பி, திப்பு சுல்தானைப் பற்றி விசாரித்தனர். அவன் அழுதுகொண்டே கைகாட்டிய இடத்தில் பத்துக்கும் மேற்பட்ட பிரேதங்கள் கிடந்தன. அனைத்தும் ஐரோப்பியர்களின் பிணம். அவைகளைத் தள்ளிவிட்டுப் பார்த்தபோது திப்பு சுல்தானின் பிரேதம் இருந்தது. தங்களின் தரப்பிலிருந்தும் ஜார்ஜ் லெயித் திப்புவின் உடலை அடையாளம் காட்டியவுடன் இங்கிலீஷ் வீரர்கள் உற்சாகக் கூக்குரலிட்டனர். திப்புவால் கொல்லப்பட்ட பத்து இங்கிலீஷ் வீரர்களையும் தூக்கிச் சென்றனர்.

திப்பு இறந்த செய்தியை உரக்கச் சொல்லிக்கொண்டு, ஸ்ரீரங்கப்பட்டணம் கோட்டைக்குள் அகப்பட்டதைச் சுருட்டினார். இங்கிலீஷ் தளபதி ஜெனரல் ஹாரிஸிற்குத் தகவல் தெரிந்து, அங்கு வந்தார். திப்புவின் பிரேதத்தைச் சுற்றி, வீரர்கள் பாதுகாப்பு வளையம் அமைத்தனர். திப்புவைக் கொன்ற வீரனுக்கு உடனடி பதவி உயர்வும், பணமுடிப்பும் தருவதாக ஹாரிஸ் அறிவித்தார். திப்புவின் உடலில் இருந்த வைரம் பதிக்கப்பட்ட கத்தியையும் வலது புஜத்தில் கட்டியிருந்த தாயத்தையும் ஹாரீஸ் கைப்பற்றினார். பித்தளையில் செய்யப்பட்டிருந்த தாயத்தில் அரபியிலும்

பாரசீகத்திலும் எழுதியிருந்தது. அதிலென்ன எழுதியிருக்கிறது என்று தெரிந்து கொள்வதற்காகத் தன்னுடைய உருது துபாஷியை ஹாரீஸ் வரவழைத்தார்.

திப்புவின் வண்ணப்படத்தை ஹாரீஸ் பலமுறை பார்த்திருக்கிறார். அந்த அனுபவத்தில் வைரம், மாணிக்கக் கற்கள் பதித்த திப்புவின் தலைப்பாகையை ஹாரீஸ் அறிவார். அதனால், “திப்புவின் தலைப்பாகை எங்கே என்று தேடுங்கள்” என்று தனது பாதுகாவலர்களுக்கு உத்தரவிட்டார். அவருக்கு அருகில் நின்றிருந்த உருது துபாஷி, ஜெனரல் ஹாரிஸின் காதில் முணுமுணுத்தான்.

“ஜெனரல், திப்பு சுல்தான் எப்போதும் அணியும் வட்டவடிவமான தலைப்பாகையில் நிறைய வைர, வைரூரியங்கள் தைக்கப்பட்டிருக்கும். அதற்கு விலை மதிப்பில்லை” என்றான். சிறிது நேரம் திப்புவின் தலைப்பாகையைத் தேடிய வீரர்கள், “காணவில்லை ஜெனரல்” என்றனர்.

துபாஷி, ஜெனரலை மீண்டும் நெருங்கினான்.

“ஜெனரல், திப்பு சுல்தான் எப்போதும் கழுத்தில் முத்து மாலை அணிவார். அது மிக மிக விசேசமானது. அவருக்கு முத்து மாலைகள்மீது மிகுந்த விருப்பம். விலையுயர்ந்த முத்துக்களை மட்டும்தான் அவர் அணிவார். விலை உயர்ந்த முத்து மாலை ஒன்று கிடைத்தால் பழைய முத்து மாலையை உடைத்துப் பொடியாக்கிவிடச் சொல்லிவிடுவார். அதனால் அவர் ஒரு முத்து மாலை அணிந்திருக்கிறார் என்றால் அதுதான் விலை உயர்ந்தது.”

ஹாரிஸால் திப்பு சுல்தானின் தலைப்பாகையையும், முத்து மாலையையும் தேடிக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. ஹாரிஸ் விடவில்லை.

போர் முடிந்தவுடன் வீரர்கள் வரிசையாக நிற்க வைக்கப் பட்டார்கள். ஒவ்வொரு போர் வீரனும் தான் கொள்ளையடித்த பொருள்களைக் காட்சிப்படுத்த வேண்டும் என்று உத்தரவிடப் பட்டது.

ஜெனரல் ஹாரிஸ், தனிப்பட்ட முறையில் அவருக்கு நெருக்கமான பத்துத் துணை தளபதிகளிடம் திப்புவின் முத்து மாலை, தலைப்பாகைப் பற்றித் தகவல் தந்தார்.

வீரர்களின் முன்பு காட்சிப்படுத்தியதில் ஹாரிஸ் சொன்ன பொருள்களைத் தேடினர். இரண்டும் அகப்படவில்லை. வேறு வழியின்றி வெளிப்படையாகவே அறிவிக்கப்பட்டது.

“திப்பு சுல்தானின் கத்தி, தாயத்துக் கிடைத்துவிட்டது. அவனது முத்து மாலையும், தலைப்பாகையும் எடுத்தவர்கள் உடனடியாகக் கொடுத்துவிடவும்.”

எடுத்தவர்கள் யாரும் சொல்லவில்லை.

இந்த நிகழ்ச்சி நடந்து இன்றோடு இரண்டு வருடங்கள் ஆகப்போகின்றன.

திப்பு சுல்தானின் தலைப்பாகையும், முத்து மாலையும் இங்கிலீஷ் ராணுவத்திடம் கடைசிவரை கிடைக்கவில்லை.

*

ஒரு சாம்ராஜ்ஜியமே தேடித் தோற்ற அபூர்வ பொருள்களான அவ்விரண்டையும் இப்போது சிட்டிசன் தீவின் கவர்னரான நட்சத்திரம் அணிந்திருக்கிறாள்.

கவர்னர் நட்சத்திரத்தின் கணவன் பிளாவடியான். திப்புவின் சமையல்காரனாக இருந்தவன். அவனும் ஒரு

மிஸ்தீசுதான். அவனுக்குச் சமைப்பது பிடித்தமான கலை. ஐரோப்பியச் சமையலும் செய்வான், துலுக்கர் சமையலும் செய்வான். அவனைப்போல துலுக்கச் சமையல்காரர்களால் கூடப் புலாவ் செய்ய முடியாது என்று திப்பு சுல்தானின் ஸ்ரீரங்கப் பட்டணம் கோட்டையில் பெயர் வாங்கியிருந்தான்.

*

திப்பு சுல்தான் இறந்த அன்று.

மதிய உணவிற்காகத் திப்பு சுல்தான் அமர்ந்தார். பிளாவடியான்தான் அவருக்கு உணவு பரிமாறிக் கொண்டிருந்தான். ஸ்ரீரங்கப்பட்டணத்தின் வடக்கு வாசலை இடித்துக்கொண்டு இங்கிலீஷ் படைகள் கோட்டைக்குள் வந்துவிட்டன என்று தெரிந்தவுடன், திப்பு சுல்தான் சாப்பிடுவதைப் பாதியிலேயே நிறுத்திவிட்டுப் போருக்குக் கிளம்பினார்.

‘போகிற அவசரத்தில் அவர் எப்போதும் அணியும் தலைப்பாகையையும், முத்து மாலையையும் அணியாமல் கிளம்பிவிட்டாரே’ என்று அவையிரண்டையும் எடுத்துக்கொண்டு, பிளாவடியான் திப்புவின் பின்னால் ஓடினான். தாக்குதலில் சிதைந்து நின்ற கோட்டைச் சுவருக்குப் பக்கத்தில் நடந்த கத்திச் சண்டையில் பத்து வெள்ளைக்காரர்களைக் கொன்ற திப்புவின் கழுத்தை, தூரத்திலிருந்து எவனோ எறிந்த குத்துவாள் துளைக்க, பாய்ந்து வந்த துப்பாக்கிக் குண்டுகள் அவர் உயிரை எடுத்தன. திப்பு, மடிந்து கீழே விழுந்தார். படை நடத்தியவர்களெல்லாம் ஏற்கெனவே போரில் மாண்டிருக்க, திப்பு விழுந்ததை அருகில் இருந்து பார்க்கக்கூட ஒருவருமில்லை. ராஜா கான் கழுத்தில்

குத்துப்பட்டுத் தூரத்தில் கிடந்தவன் மட்டும், திப்பு விழுந்ததைப் பார்த்துப் பதறினான்.

கையில் முத்து மாலையையும் தலைப்பாகையும் எடுத்துக்கொண்டு ஓடிவந்த சமையல்காரன், திப்பு விழுந்ததைப் பார்த்தான். மனம் பதறினாலும் அவன் நிதானம் இழக்கவில்லை. விழுந்து கிடக்கும் திப்புவை நெருங்கி, உயிர் இருக்கிறதா என்று பார்க்க நினைத்தான். உயிர் இருந்தாலும் திப்புவைக் காப்பாற்ற எந்த வாய்ப்புமில்லையென்ற நிதர்சனம் புரிந்தது. இங்கிலீஷ் படை, வெற்றியின் முனைப்பில் வெறியோடு முன்னேறிக் கொண்டிருந்தது. ஒருவேளை திப்புவின் உயிர் பிரிந்திருந்தால், அவரின் அருகில் நெருங்குவதிலும் எந்த அர்த்தமும் இல்லை. தான் உயிர் பிழைப்பது கடினம். கையிலிருந்த இரு பொருள்களையும் பார்த்தான்.

இறந்து கிடந்த இங்கிலீஷ் கூலிப்படை வீரனின் உடையை எடுத்து அணிந்துகொண்டான். தான் அணிந்திருந்த உடையை அந்தப் பிரேதத்திற்குப் போட்டுவிட்டான்.

மாலை நேர சூரியன் மறைந்தது. ஒளிக்களவாய் இருந்த முன்னிரவு நேரத்தில், போர்க்களத்தில் தனியாக நின்று கொண் டிருந்த ஒரு குதிரையைப் பிடித்து, அதில் ஏறினான்.

குதிரைப் பாய்ந்தோடி திப்புவின் சிறைச்சாலை முன்னின்றது. சிறைக்கு வெளியே காவலுக்கு இருந்த திப்புவின் வீரர்களுக்குத் திப்புவின் மரணச் செய்தி தெரிந்திருந்தது. அதைக் கேட்டு சிறைக் காவலைக் கைவிட்டு, ஓடிவிட்டிருந்தனர்.

பிளாவடியானுக்கு மின்னலாய் ஒரு யோசனை. ஓர் இரும்புக் கம்பியை எடுத்து, சிறைக் கதவுகளை உடைத்தான். இரவில் மட்டுமே சாப்பிட்டுப் பழக்கப்பட்ட

சிறைக் கைதிகள் மெதுவாக நடந்து வெளியே வந்தனர். பிரெஞ்சு அட்மிரல் சப்ரேனால்கைது செய்யப்பட்டு, திப்புவின் சிறையில் பத்து வருடங்களுக்கு மேலாக இருந்த இங்கிலீஷ் சிப்பாய்கள் அவர்கள். முகம் முழுக்கத் தாடியும், பரட்டைத் தலையுமாய் நைந்துபோன ராணுவ உடுப்புகளுடன் நின்றிருந்தனர்.

“பசிக்கிறது, சாப்பாடு வேண்டும்” என்றனர்.

சிறைக்கதவு திறக்கப்பட்டதைக் கைதிகள் ஒரு பொருட் டாகவே நினைக்காததைப் பிளாவடியான் கவனித்தான். பத்து வருடச் சிறை வாழ்க்கையில் அவர்களிடம் பசி மட்டுமே மிச்சமிருந்த ஒரே உணர்ச்சியென்றும் புரிந்தது.

“நீங்கள் எத்தனை பேர்?”

“தெரியாது. பத்து வருடங்களுக்கு முன்பு இங்கு அடைக்கப் பட்டபோது நூறு பேருக்குமேல் இருந்தோம். இப்போது எத்தனை பேர் உயிரோடு இருக்கிறோமோ, தெரியாது.”

கொஞ்சம் தெளிவாக இருந்த ஒருத்தன் பதில் சொன்னான்.

“எல்லோரையும் வரிசையாக நிற்கச் சொல்.”

ஏதேதோ கூக்குரல்.

வரிசையாக நிற்காமல் கும்பலாக நின்றார்கள். பிளாவடியான் அவர்களை எண்ணிப் பார்த்தான். நாற்பது பேர் இருந்தனர்.

“சாப்பாடு” என்றனர் மீண்டும் ஒரே குரலில்.

“ஒரு மணி நேரம் பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள். என்னோடு வந்தால் நான் சமையல் செய்து தருகிறேன்.

நீங்கள் எனக்கு முழு பாதுகாப்புத் தர வேண்டும். என்னை யாரும் நெருங்க விடக்கூடாது” என்றான்.

“சரி” என்றனர் சிலர்.

“உங்களில் எத்தனை பேருக்குக் குதிரை ஓட்டத் தெரியும்?”

“எல்லோருக்கும் தெரியும். ஆனால் இப்போது சிலருக்கு மனநிலை சரியில்லை. நல்ல மனநிலையிலுள்ள நாங்கள் அவர்களை எங்கள் குதிரைகளில் ஏற்றிக்கொள்கிறோம். எங்களில் முப்பது பேரால் குதிரை ஓட்ட முடியும். அத்தனை குதிரைகள் கிடைக்குமா?” தெளிவாய் இருந்தவனே கேட்டான்.

“உங்களுக்கு வெளியில் நடப்பது ஏதும் தெரியாதா?” என்று பட்லர் மெதுவாகக் கேட்டான். வெள்ளைக்காரக் கைதிகள் அமைதியாக நின்றனர்.

“இது நிலவறை சிறைச்சாலையாச்சே. வெளியே பீரங்கி வெடித்தால்கூடச் சத்தம் கேட்காதவாறு திப்பு சுல்தான் இந்தச் சிறையைக் கட்டியிருக்கிறார். வெளியில் பெரிய யுத்தம் நடக்கிறது. பிரிட்டிஷ் ஆர்மியின் தளபதியாக ஜெனரல் ஹாரிஸ் வந்திருக்கிறார். அவரிடம் நீங்கள் போவதாக உத்தேசித்திருக்கிறீர்களா?” என்று கைதிகளிடம் கேட்டான்.

“பட்லர், பத்து வருஷமாக நாங்கள் இருக்கிறோமா, செத் தோமா? என்று கவலைப்படாத கம்பெனியின் தளபதியை நாங்கள் ஏன் பார்க்க வேண்டும்?” என்று கோபமாகக் கேட்டான் ஒருவன்.

“உங்கள் அனைவரையும் இந்தச் சிறையிலிருந்து விடுவிக் கிறேன். என் கட்டுப்பாட்டில் இருப்பீர்களா?”

“நரகத்திலிருந்து விடுவிக்கும் நீங்கள்தான் எங்கள் தெய்வம். நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்களோ அதைச் செய்கிறோம்.”

தன் கண்முன்னால் ஒரு ராஜ்யம் விரிவதை மனக்கண்ணில் உணர்ந்தான். மிஸ்தீசான தன்னுடைய கட்டுப்பாட்டில் நாற்பது வெள்ளைக்காரக் கைதிகள். பெரிதாகச் சாதிக்கலாம் என்று கணக்குப் போட்டான்.

பட்லர் பிளாவடியானின் சொற்படி, கைதிகள் கைக்குக் கிடைத்ததை அள்ளிக் கொண்டனர். போர்க்களத்தில் இறந்து கிடந்த வீரர்களுக்கு அருகில் நின்றிருந்த ஒட்டகம், குதிரை என்று சிக்கியதைப் பிடித்தனர். அருகில் கிடந்த ஒரு பல்லக்கில் தீவிர மனநோயில் இருந்த இரண்டு போர்க் கைதிகளையும் பிளாவடியானையும் ஏற்றிக் கொண்டனர். பிளாவடியான் வழிகாட்ட அடுத்த ஒரு மணி நேரத்தில் காவிரிக் கரையில் இருந்த ஒரு கிராமத்தை அடைந்தனர்.

தாடி, மீசை, பரட்டைத் தலையுடன் இருந்த வெள்ளைக்காரர்களைப் பார்த்து இரக்கப்பட்ட கிராமத்தினர் அவர்களுக்கு அரிசி, பருப்பு, காய்கறிகள் வழங்கினர். அவர்களிடம் சமையல் பாத்திரம் வாங்கி, பிளாவடியான் துலக்கப் புலாவ் சமைத்தான். உணவின் வாசனை கிராமத்தையே ஈர்த்தது. சுடுசோற்றைப் பல வருடங்களாகச் சாப்பிட்டிராத போர்க் கைதிகள், இன்று ருசித்துச் சாப்பிட்டனர். “பட்லர் பிளாவடியான் சாகிப்பின் அடிமைகள் நாங்கள்” என்று குரலெழுப்பி, சூளுரைத்தனர்.

அங்கங்கே தங்கி, பத்து நாள் பயணம் செய்தனர். பிளாவடியான் நேரம் தவறாமல் சூடாகச் சமையல் செய்து கொடுத்தான். நாற்பது வெள்ளைக்காரர்களோடு பிளாவடியான் மங்களுர் துறைமுகம் வந்தான்.

*

அங்கிருந்த பாய்மரக் கப்பல்காரனிடம், “புதுச்சேரிக்குப் படகு வருமா?” என்று விசாரித்தான்.

கப்பல்காரன் இவர்களின் தோற்றத்தைப் பார்த்து யோசித்தான்.

“உன்னை ஏமாற்றுவதற்கு, நான் ஐரோப்பியக்காரன் இல்லை. நான் ஒரு மிஸ்தீஸ். பேசியபடி நடந்துகொள்வேன். இப்போது என்னிடம் பணம் இல்லை. புதுச்சேரி போய்ச் சேர்ந்தவுடன் நீ கேட்பதைவிட இரண்டு மடங்கு பணம் தருகிறேன்” என்று வெளிப்படையாகப் பேசினான்.

படகுக்காரன் யோசித்தான். தூரத்தில் நின்றிருந்த ஒரு பெண் கைகளைத் தட்டி, பிளாவடியானை அழைத்தாள். பிளாவடியான் அவளருகில் வந்தான். இங்கிலீஷ் கைதிகள் படகுக்காரனிடம் பிளாவடியானுக்கு உதவும்படி கெஞ்சினர்.

பிளாவடியான் அப்பெண்ணிடம், “என்ன மதாம், மரியாதையில்லாம ஒரு ஆம்பளையக் கைத்தட்டிக் கூப்பிடுற?”

“என்னமோ பெரிய ஐரோப்பிய துரை மாதிரி மிரட்டுற? என்னைய மாதிரி மிஸ்தீசுதானே நீ? உனக்கும் எனக்கும் எந்த வெள்ளக்காரன் மரியாத கொடுக்கிறான்? நம்மளக் கேவலமாத் தானே பேசுறாங்க? உனக்கு மூஞ்சி வெள்ளக்காரன் மாதிரிதான் இருக்கு? அதுக்காக வருசம் ஐநூறு ரூபாய்க்குச் சம்பளம் வாங்குற மாதிரி எந்த வேலைக்காவது உன்னைச் சேர்ப்பானுங்களா? இல்ல, அவனுங்க கலந்துக்கிற விருந்துலதான் நீ ஓயின் குடிச்ச டான்ஸ் ஆட முடியுமா? போவியா? கழுத விட்டையில

முன்விட்ட, பின்விட்டைன்னாயிருக்கு? நீயும், நானும் ஒண்ணுதான்.”

“ஒரு கேள்விக்கு எத்தன கேள்வி கேக்குற? நான் ஓடக்காரன் கிட்டப் பேசுனதை ஒட்டுக் கேட்டியா?”

“ஒட்டெல்லாம் கேட்கல. நீ பேசுறதே நாலு ஊருக்குக் கேக்குதே. உண்மையைச் சொல்லு. நீ புதுச்சேரிக்கு இவங்களைக் கூட்டிக்கிட்டுப் போகத்தான் படகைக் கேட்டியா?”

“ஆமா.”

“பொய் சொல்லாதே. உண்மையைச் சொல்லு. அங்கப் போயி இவங்களை என்ன பண்ணப் போற?”

“ஆஸ்திரேலியான்னு புதுத் தேசம் ஒண்ணு இப்போ கண்டு பிடிச்சிருக்காங்களாம். நம்ம ஊர் மாதிரி வெயில் தேசமாம். அங்க வேலை செய்ய, ஆள் வேணும்னு திப்பு சுல்தான்கிட்ட பிரெஞ்சுக் காரங்க கேட்டுக்கிட்டிருந்தாங்க.”

“திப்பு சுல்தானா? ஸ்ரீரங்கப்பட்டணம் ராஜாவா? அவர உனக்குத் தெரியுமா?”

“ஏன் தெரியாம? அவருக்கு நான்தான் பட்லர்.”

அப்பெண் பரபரப்பானாள்.

“திப்பு இப்ப இருக்காரா? செத்துப் போயிட்டாரா? இங்க எல்லாரும் ஒரு மாதிரி பேசிக்கிறாங்க?” குரலில் ரகசியம் சேர்த்தாள்.

பட்லர் யோசித்தான்.

“ஓம் பேர் கூட எனக்குத் தெரியாது. நீ யார் என்ன? அதுக்குள்ள ராஜாங்க ரகசியம்ல்லாம் கேக்குற?”

“ஊருக்கே தெரிஞ்சுதானே பேசுறாங்க. நீ சொன்னா சொல்லு, ரெண்டு நாள் போனா மொத்த கதையும் இந்தக் கடற்கரையில் விலாவாரியா சொல்லப் போறாங்க.”

“அப்பவும் ஒம் பேர சொல்ல மாட்ட?”

“நேரா கேட்டுத் தொலையேன்ய்யா, நட்சத்திரம்.”

“வாய்தான் கொஞ்சம்கூடப் போல.”

“வாய் இல்லன்ன, இந்தக் கடலு காக்காகூட என்ன மாதிரி ஆளுங்களை கொத்திக்கிட்டுப் போயிடும். நீ விசயத்த சொல்லு. இருக்காரா? போயிட்டாரா?”

“அவர் பிரேதத்தை வெள்ளைக்காரங்கப் பொரட்டிப் பாக்கையில் தூரத்துல நின்னு நான் பாத்துக்கிட்டிருந்தேன்.”

“நல்லதாப் போச்சு.”

“நல்லதாப் போச்சா? ஏன் ஒனக்கு அவரப் பிடிக்காதா?”

“அவர் என்ன? அவரு அப்பா அயிதர், அவருக்கு முன்னால எங்க ஊரக் கொள்ளையடிச்ச சிவாஜி, அப்புறம் அவரங்கசீப். இவுங்க எல்லாருமே ஒரே மாதிரிதான். ரொம்ப அடாவடி. வெள்ளைக்காரங்களை நம்ம ஊரு ஜனங்க விரும்புறதுக்குக் காரணமே இவங்கப் பண்ணுன அட்டூழியம்தானே? எந்தக் கிராமத்துல பயிர் பச்சையைப் பாக்கவிட்டாங்க? வெளைஞ்ச பயிர்ல எப்ப தீயை வைப்பானுங்க, பொம்பளகளை எப்ப தூக்கிட்டுப் போவாங்கன்னு தெரியாது. எவனைப் பிடிச்சிட்டுப் போயி சுன்னத் பண்ணுவான்னு தெரியாது. நம்ம ஊர்ல ஒவ்வொரு வயக்காட்டைச் சுத்திலும் பொதரு, கத்தாள எதுக்கு நட்டு வச்சாங்க? இவனுங்கச் சுலபமா வந்து அழிமாந்திரம் பண்ணக் கூடாதுன்னுதானே?”

“சரி விடு. பெரிய இடத்துப் பேச்சு, நமக்கெதுக்கு?”

“பெரிய எடமெல்லாம் ஒண்ணும் இல்லை. உன்கூட வந்திருக்க இந்த நாப்பது ஐம்பது ஆள்க உன்கூட இருந்தா, நீகூடச் சுல்தான்தான்.”

பிளாவடியான் மகிழ்ச்சியில் அதிர்ந்தான். தன் மனத்தில் உள்ளதை இந்தப் பெண் அப்படியே சொல்கிறாளே.

“என்ன புள்ள சொல்லுற?” தானாக அவன் பேச்சில் நெருக்கம் வந்தது.

நட்சத்திரமும் அதைக் கவனித்தாள்.

“திப்பு சண்டைக்குப் போறதுக்கு முன்ன, என் கையால்தான் சாப்பிட்டாரு.”

“நீதான் வாய்க்கரிசி போட்டியா?”

“சொல்றத கேளு.”

நட்சத்திரத்தின் கையைப் பிடித்து, ஒரு புதருக்குப் பின்னால் அழைத்துச் சென்றான் பிளாவடியான்.

தோளில் தொங்கிய துணி மூட்டையைப் பிரித்தான். அதிலிருந்த திப்பு சுல்தானின் தலைப்பாகையையும், முத்து மாலையையும் எடுத்து நட்சத்திரத்தின் கையில் கொடுத்தான்.

“இது?”

“ரெண்டும் திப்பு சுல்தானுடையது?”

“உண்மையாகவா?”

“ஆமா.”

நட்சத்திரத்தின் முகத்தில் சிந்தனை தெரிந்தது.

“இரண்டையும் பத்திரமாக வை. உனக்கு நல்ல வழி சொல்றேன்.”

“உன்னையப் பார்த்ததும் ரொம்ப நம்பிக்கையாயிருக்கு. ஆமாம், நீ பிறந்து வளர்ந்தது?”

“பொறந்த எடம் சரியாத் தெரியல. இந்த மேற்குக் கடற்கரையில் ஏதோ ஒரு இடம்.”

“மேற்குக் கடற்கரைன்னா குஜராத், சூரத், பாம்பே, கோவா, கோழிக்கோடு, மங்களுர்ன்னு இருக்கு. இதுல எந்த இடம்தான் தெரியாதா?”

“உண்மையிலேயே தெரியாது. ஒரு இடம் புடிச்சதுன்னா இருப்பேன். புடிக்கலைன்னா கெளப்பிடுவேன்.”

“உனக்குக் கோவாவுக்குப் பக்கத்தில் இருக்க அங்கீரி ஆளுங்களைத் தெரியுமா?”

“எப்படிச் சரியாக் கேட்கிற?”

“உன் கொழுத்த வெள்ளை நிறத் தோளில் பச்சை குத்தியிருக்கே? நங்கூரப் படம்.”

“என்ன, பேச்சு திசை மாறுது?”

“சும்மா பேச்சுக்குச் சொன்னேன். பச்சைக் குத்தியிருக்கே?”

“ஆமாய்யா, மராட்டிய அங்கீரி கொள்ளக்கார நாய்ங்கூடத்தான் இருந்தேன். ஆறு வருசம். இப்ப வந்துட்டேன்.”

“ஆளு நல்லாயிருக்கே, உன்னைய எப்படி விட்டாங்க?”

“நான் கொன்னுட்டேன்.”

“யாரை?”

“தலைவனை?”

“அடிப்பாவி. ஏன்? எப்போ?”

“ரெண்டு வாரத்துக்கு முந்திதான். ஒன்னுமேயில்லாத ஒரு மராட்டியனை, கன்னோஜிய அங்கிரீ தீவுக்கு ராஜாவாக்கி, கடல் கொள்ளையன்னு அவனுக்குக் கித்தாப்ப உருவாக்கினேன். ஈனப் பயல். கடல்ல அடிக்கிற கொள்ளைப் பணம், கூட இருக்கிற பயலுக் அவனைக் கவர்னர், கவர்னரனு கூப்பிடுறது எல்லாம் சேர்ந்து, அவனுக்குத் தலைக்கனம் கூடிருச்சு. கப்பல்ல பொம்பளக் கிடைப்பாளுக். அதுல கொஞ்ச வயசுக்காரிகள் அவென் தீவுக்குக் கூட்டிக்கிட்டு வந்துருவான். புது ஆள் வந்துருச்சுன்னா, பழைய ஆள் ஒதுக்கிருவான்.”

“உன்னைய ஒதுக்கிட்டானா?”

“அப்படின்னாத்தான் பரவாயில்லையே? பொண்டாட்டியா யிருந்த எனக்கு கவர்னரஸ்ன்னு சொன்னான். புதுப் பொண்டாட்டி கிடைச்சவுடன் என்னைய அவளுகளுக்கு எடுபிடி ஆக்கிட்டான். ரெண்டு வாரத்துக்கு முன்னாடி ஒரு குட்டியப் புதுசா பிடிச்சிக் கிட்டு வந்தான். என் முன்னாலேயே அந்தக் குட்டி கூடச் சரசமாடு னான். ‘ரொம்ப அசதியாயிருக்குச் சுடு தண்ணி போட்டு, கை கால்ல ஊத்தி தேய்ச்சு விடுன்னு’ சொன்னான். ‘சரி’ன்னுட்டு தண்ணியக் கொதிக்க வச்சுக்கிட்டிருந்தேன். ‘என்ன இன்னுமா முடியலை?’ன்னு என் முதுகில எத்துனான். எந்திரிச்சேன். என் சேல முந்தானையச் கிழிச்சேன். துணியப் பந்தாச் சுருட்டி அவன் வாயில திணிச்சுட்டு, ரெண்டு இழு இழுத்தேன்.”

“நீ ஆம்பளய அடிப்பியா?”

“அப்புறம், என் தல முடியப் புடிச்சான். நாலு குத்து, ரெண்டு எத்துன்னு விட்டேன். சுருண்டுட்டான். கடற்கரைக்குப் போய் கழுத்துல சுருக்குப் போட்டு நாண்டுக்கிறலாம்னு கெளம்பினேன். சத்தமில்லாம கடற்கரைக்கு வந்தேன். ஒரு சின்ன வத்தை நின்னுக்கிட்டிருந்தது. நல்லவேளையா துடுப்பும் அதுலயே இருந்தது. சாகணும்ங்கிற முடிவுல இருந்து மனசு மாறுச்சி. வத்தைல ஏறி ராத்திரி முழுக்கத் துடுப்புப் போட்டேன். அதிகாலையில கரையேறினேன்.

கொஞ்ச நேரம் அலுப்புல கரையில் படுத்துத் தூங்கினேன். காலைய எந்திரிச்சு கடற்கரை ஓரமா நடந்தேன். எத்தனை நாள்னு நாவகம் இல்ல. ஒரு வாரம் பத்து நாள் இருக்கும். இங்க நின்னுக்கிட்டிருக்கயிலதான் உன்னையப் பார்த்தேன்.”

“ஒன்னப் பாத்தா பயமாயிருக்கே.”

“பயப்படாதே. நான் கேட்கிறதுக்குப் பதில் சொல்லு.”

“கேளு.”

“உன் நோக்கம் இந்த நாப்பது வெள்ளக்காரப் பயல்கள அடிமையா விக்கிறது தானா?”

“இல்லை. ஒன்னும் முடிவு பண்ணல.”

“புதுச்சேரியில இப்ப அடிமை வியாபாரம் பண்ண முடியாது. அதுவும் இங்கிலீஷ் அடிமைகள் நிச்சயம் விக்க முடியாது. இங்கிலீஷ்காரங்கக் கைக்குப் புதுச்சேரி வந்திருச்சு.”

“புதுச்சேரிய நம்பித்தான் இவனுங்களைக் கூட்டிக்கிட்டு வந்தேன்.”

“நீ நாப்பது வெள்ளக்காரன வச்சிருக்க. போதாக்குறைக்குத் திப்பு சுல்தானோட தலைப்பாகையையும், முத்து மாலையும் வச்சிருக்க. நான் சொல்லுறது உனக்குப் பிடிக்குதான்னு பாரு. நாம எல்லோரும் சேர்ந்து, இந்தப் படகை எப்படியாவது கேட்டு வாங்குவோம். இருபது நாள் பயணத்துல அந்தமான் தீவ நெருங்கிறலாம். அங்க கொஞ்சம் பொருள சேத்துக்கிட்டு, அடுத்த இருபது நாள்ல நிக்கோபார் போயிரலாம்.

அந்தத் தீவுக்குப் பக்கத்துல ஒரு அழகான குட்டித்தீவு இருக்கு. நல்ல வளமான தீவு. பெரிய ஒத்தக்கல் மலையிருக்கு. தீவு பூராவும் தென்னந்தோப்புதான். தீவு யாருக்கும் சொந்தமில்ல. ஒருமுறை படகுல நான் அவனோட போயிருக்கேன். நாம அங்கப் போயிருவோம். அந்தத் தீவுக்கு நீ கவர்னர் ஆயிடலாம். இந்த வெள்ளைக்காரச் சிப்பாய்கள வச்சுக்கிட்டு, அங்க விவசாயம் பண்ணுவோம். தீவக் கடக்கிற ஏமாளிங்களை கொள்ளை யடிப்போம். நமக்குன்னு தனிக்கொடி, ராஜாங்கிற கித்தாப்பு. மால, மரியாத கிடைக்கும், என்ன சொல்லுற?”

நட்சத்திரம் சொல்வதைக் கேட்க, கேட்க பிளாவடியானுக்கும் உள்ளூற ஆசை வந்தது.

“நீ சொல்லுறதும் நல்லாத்தான் இருக்கு. நமக்கு இங்க யாரும் இல்லை. என் கையில இருக்கிற திப்பு சுல்தானோட பொருளுங்கப் பத்தி கம்பெனி வெள்ளக்காரனுங்களுக்குத்

தெரிஞ்சா என்ன கொன்னுருவானுங்க. எல்லாதையும்விட நீ சொல்லுறத கேட்டுக்கிறேன். அந்தத் தீவுல நான் கவர்னர்னா, நீ?”

“எனக்குப் பதவியெல்லாம் வேண்டாம்.”

“வேணாம், வேணாம். உனக்கு நிறைய விசயம் தெரியுது. நல்ல அனுபவம் இருக்கு. அதனால் நீயே கவர்னரா இரு. பொம்பள கவர்னர் இருக்கலாம்ல?”

“இருக்கலாம்.”

“நீ ரொம்ப அழகாயிருக்கே.”

“ஆரம்பிச்சிட்டியா?”

அடுத்த ஒரு மணி நேரத்தில், படகுக்காரன் வீட்டிற்குப் போயிருந்த நேரத்தில் பிளாவடியானின் கூட்டத்தை நட்சத்திரம் படகில் ஏற்றினாள்.

படகிலிருந்த துடுப்பை எடுத்து வலித்துக் காண்பித்தாள். வெள்ளைக்காரக் கைதிகளை அதே மாதிரி வலிக்கச் சொன்னாள். படகு கிளம்பியது.

போகும் வழியில் கடற்கரை ஓரங்களில் நிறுத்தி உணவுப் பொருள்களைச் சேகரித்துக் கொண்டார்கள். காலநிலை ஒத்துழைத் ததால், நாற்பது நாள் பயணத்தில் புதுத் தீவிற்கு வந்தார்கள்.

நட்சத்திரம் தீவின் கவர்னரஸ் ஆனாள்.

*

நட்சத்திரம் திப்பு சுல்தானின் தலைப்பாகையையும், முத்து மாலையையும் அணிந்திருக்கிறாள். அவள் முன்பாக நாற்பது வெள்ளைக்காரர்கள் உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள். நட்சத்திரம் எழுந்து நின்றாள். சில பைத்தியங்கள் எழுந்து நின்றன.

“உட்காருங்கள்” என்றாள்.

“அந்தமான் தீவில் இருபது வெள்ளைக்காரர்கள் மட்டும்தான். நிக்கோபர் தீவில் முப்பது பேர்

இருக்கிறார்கள். இப்போதைக்கு நமது தீவில், இரண்டு பெரிய தீவுகளையும்விட ஆட்கள் அதிகமாக இருக்கிறோம். நானும், ஹானரபிள் பட்லரும் இரண்டு பேருமே மிஸ்தீசுகள். நான் பிறந்தது ஒரு பிரெஞ்சுக் காரருக்கு. அவர் எனது தாயை விட்டுவிட்டுப் பிரான்சிற்குப் போய்விட்டார். பிரான்சில் புரட்சி அரசாங்கத்தில் பெரிய வேலையில் இருக்கிறாராம். எங்களை மறந்துவிட்டார். பிரான்சு தேசத்தில் இப்போது சிட்டிசன் என்ற பெயர்தான் பிரபல்யமாம். ஒருத்தரையொருத்தர் சிட்டிசன் என்றுதான் அழைக்கிறார்களாம். அரசு பதவியை ஒழித்துவிட்டார்களாம். அங்கே வறுமை தாண்டவமாடுகிறது. நான் பிரெஞ்சுக்காரருக்குப் பிறந்ததால் சிட்டிசன் என்ற வார்த்தை எனக்குப் பிடித்துவிட்டது. ஹானரபிள் பட்லர் பிளாவடியானும் அந்த வார்த்தை மிகவும் மேன்மையானது என்று கருதுகிறார். அதனால்தான் நம் தீவுக்கு சிட்டிசன் என்று பெயர் வைத்திருக்கிறோம்.”

“நம் தீவுக்கு நல்ல நேரம் வந்திருக்கிறது. நமது ஹானரபிள் பட்லர் பிளாவடியான் அந்தமானுக்கு ஆளனுப்பிச் சில தகவல்கள் சேகரித்துள்ளார். அந்தமானில் ஒரு உடைந்த கப்பலைப் புதுசாக்கி, அட்மிரல் நெல்சன் என்று பெயரிட்டு, தூத்துக்குடிக்கோ, மெட்ராசுக்கோ அனுப்பியிருக்கிறார்களாம். அது விரைவில் நமது கடல் மார்க்கத்தில் வருகிறது. பினாங்கிற்கோ, பென்கோலன் கோட்டைக்கோ கப்பல் போகும் என்று தெரிகிறது. நமது தீவைத் தாண்டித்தான் கப்பல் போக வேண்டும். அந்தக் கப்பலைப் பிடித்து வைத்துக்கொண்டு, நம்மோடு அவர்களை இருக்கச் சொல்லுவோம். மறுத்தால் அவர்களிடம் இருப்பதைப் பறித்துக்கொண்டு அவர்களைக் கொல்வோம்.”

வெள்ளைக்காரக் கைதிகள், பிளாவடியானைத் தேடினர். சமையல் வேலையை வெள்ளைக்கார உதவியாளனிடம் விட்டு விட்டு, கூட்டம் நடந்த இடத்திற்கு பிளாவடியான் ஓடி வந்தான்.

“ஹர் எக்ஸலன்ஸி சிட்டிசன் கவர்னர், எது செஞ்சாலும் நம் நன்மைக்குத்தான். அவர்கள் நம்கூட இருந்து, நமக்கு வழிகாட்டவில்லை என்றால் இந்நேரம் நம்மைப் புதைத்த இடத்தில் புல் முளைத்திருக்கும். அவர்கள் சொல்வதை அப்படியே ஏத்துக்கிடுவோம்” என்று சொல்லி, நட்சத்திரத்தின் தலைப்பாகையையும், முத்து மாலையையும் தொட்டு வணங் கினான். முழங்காலிட்டான்.

மற்றவர்கள் வரிசையாக வந்து வணக்கம் சொல்லி, நட்சத்திரத்தின் முன்பாக முழங்காலிட்டனர்.

“இன்னொரு மகிழ்ச்சியான செய்தி, இப்போது நான் கர்ப்பமாக உள்ளேன்” என்றாள்.

கூட்டம் கைத்தட்டி ஆர்ப்பரித்தது.

“இன்று இரவு முழுவதும் கொண்டாட்டம். ராமாயணம் நாடகம் நடத்தப்படும். நம் நடிகர்கள் குழு தயாராகட்டும்” என்றான் பிளாவடியான்.

கூட்டம் கலைந்தது. நட்சத்திரத்தை நெருங்கிய பிளாவடியான், அவள் தோள்மீது கை வைத்துக் குடிசைக்கு அழைத்துச் சென்றான்.

“உங்கள் பேச்சைக் கேட்டேன். எனக்கு மட்டுமல்ல, இந்தப் பாவப்பட்ட ஆட்களுக்கும் நல்வாழ்வு கிடைத்திருக்கிறது. பக்கிரிகள் போல் இருந்தவர்களை ஒரு டிசிப்பிளின்ட் ஆர்மியாக மாற்றிவிட்டீர்கள்.

தனிக்கொடி, ஆட்சியதிகாரம் நம் பிள்ளைக்குத் தயார் செய்து விட்டீர்கள். இதுவரை மலாயா

சுல்தான்களின் கப்பல்களில் நாம் சிறுசிறு கடல் கொள்ளைகள் நடத்தியுள்ளோம்.

பிரிட்டிஷ் கப்பல்களோடு நாம் இதுவரை மோதியதில்லை. இப்போது தூத்துக்குடியிலிருந்து வரும் கப்பலைத் தாக்கலாம் என்கிறீர்கள்.

ஒருவேளை நமது தாக்குதல் தோற்றுவிட்டால்? பினாங்கிலிருந்து இங்கிலீஷ் படை வரும். ஜார்ஜ் லெயித் என்ற கவர்னர் இருக்கிறான். நம்மைப் பிடித்து தூக்கில் போட்டுவிடுவான். கூட்டத்தில், ‘அட்மிரல் நெல்சன் கப்பலைக் கைப்பற்றுவோம்’ என்று திடீரென அறிவித்ததால், உங்களை மறுத்துப் பேசவில்லை.

நம் குழந்தை வரப்போகும் இந்தச் சமயத்தில் பிரிட்டிஷ் காரர்களோடு பிரச்சினை வேண்டுமா என்று யோசியுங்கள்.”

“பிளாவடி, எனது உள்ளுணர்வு சொன்னது. அதனால்தான் உன்னிடம் கலந்து ஆலோசிக்காமலேயே சொல்லிவிட்டேன்.”

“உங்கள் உள்ளுணர்வு சொல்கிறது என்று நீங்கள் சொன்ன பிறகு நாம் யோசிக்கவே வேண்டாம். நட்புடன் வந்தால் வரவேற்போம். இணங்கவில்லையென்றால் சிறை பிடிப்போம். நான் இந்தப் பயல்களுக்கு நல்ல சாப்பாடு, உடற்பயிற்சி, டிரில் என்று நாளையிலிருந்து ஆரம்பித்து விடுகிறேன்.” நீர்க் காகமொன்று பறந்து வந்து கடற்கரையில் உட்கார்ந்தது.

தூத்துக்குடிக்கு வந்த கப்பல்

அந்தமானிலிருந்து இருபது நாள் பயணத்தில் அட்மிரல் நெல்சன் கப்பல் தூத்துக்குடித் துறைமுகத்திற்கு வந்து சேர்ந்தது. லஸ்கர்கள் கப்பலிலிருந்து இறங்கினர்.

கப்பலை வரவேற்க ஜஸ்டிஸ் ஆப் பீஸ் ராமசாமி வந்திருந்தான்.

லஸ்கர்கள் ராமசாமியின் கையிலிருந்த சந்தனக் கோலைப் பார்த்து, “யாரோ கம்பெனிக்கு வேண்டிய பெரிய ஆள்” என்று அறிந்து தலைகுனிந்து வணங்கினர்.

‘நல்லவேளை, அன்று சால்ட் ஆபிசர் அறையில் விட்டுவிட்டு வந்த கோல், மீண்டும் தன்னிடம் வந்துவிட்டது. தொலைந்துவிட்டது என்று சொல்லி, கம்பெனியிடம் வேறு வாங்கிக்கொள்ளலாம் என்றாலும், இந்தக் கோல் போல் ராசி வருமா?’

ஜேபி ராமசாமி தனது கையிலிருந்த சந்தனக் கோலை மேலும் கீழும் அசைத்து, அவர்களது மரியாதையை ஏற்றுக்கொண்டான். லஸ்கர்களின் முகத் தோற்றத்தை வைத்து, அவர்கள் மெட்ராஸ் ஆட்கள் என்று ஜேபி புரிந்துகொண்டார். கப்பலுக்குள் சென்ற ஜேபி, கப்பலின் சுக்கான், பாய்மரம், கொடிமரத்தை அசைத்துப் பார்த்தார்.

கப்பலின் மிதக்கும் தன்மையை உறுதிசெய்ய நிரந்தர எடையாக இருக்கக்கூடிய இரும்புப் பாளங்களைச் சோதித்தார். இரும்புகள் துருவில்லாமல் இருந்தன. தூர தேசத்திற்குப் போவதற்கு ஏற்றபடி, இரண்டு தேசத்துக் கொடிகள் ஏற்றுவதற்கு ஏதுவாக இரண்டு பெரிய கொடிக் கம்பங்கள் இருந்தன. பல தேசத்துக் கொடிகள் மடித்து வைக்கப்பட்டிருந்தன. ஒரு கொடிக் கம்பத்தில் தங்கள் தேசக் கொடியை ஏற்றியிருக்க வேண்டும். பயணத்தின்போது வேறு தேசத்தின் கடல் எல்லைக்குள் போகும்போது, இன்னொரு கொடிக்கம்பத்தில் அந்த நாட்டுக் கொடியையும் ஏற்றியிருந்தால்தான் அந்த நாட்டின் அதிகாரத்தைக் கப்பல் ஏற்கிறது, அந்தத் தேசத்தின் நட்பைக் கப்பல்

நாடுகிறது என்று கரையிலிருந்து பார்ப்பவர்கள் புரிந்துகொள்வார்கள்.

கப்பலின் முன்னும் பின்னும் இரண்டு சிறு பீரங்கிகள் ஏற்றப் பட்டிருக்கின்றன. நடுக்கடலில் கடற்கொள்ளையர்களுடன் யுத்தம் வந்தால் சரக்குகளையும், பயணிகளையும் காக்க, பீரங்கிகள் அவசியம். கப்பல் பைலட், சரக்குகளோடு சேர்ந்து பயணிக்கும் சூப்பர் கார்டோ, கப்பல் டாக்டர், பாதிரியார் இவர்கள் அனைவரும் சேர்ந்து தங்குவதற்கு வசதியான இரண்டு அறைகள் கப்பலின் முன்புறம் இருந்தன. கப்பலின் பின்புறத்தில் சமையல் அறை, சமையலர்கள், லஸ்கர்கள் தங்குவதற்கு இடம் இருந்தது. கப்பலில் மேல்தளமும் இருந்தது. அதில் எழுபது, எண்பது பேர் தங்கும் அளவு நீளமான இடம் இருந்தது. குடிதண்ணீர் சேமித்து வைக்க மரத்தாலான பீப்பாய்கள் இருபது முப்பது இருந்தன. சமையலறையை ஒட்டி ஆடு, மாடுகளைக் கட்டி வைக்கக் கொட்டடியும், கோழிகளை அடைத்து வைக்க, மூங்கில் பஞ்சாரங்களும் இருந்தன.

பயணத்தின்போது உணவுக்காக மீன் பிடிக்க நூல் வலைகளும், தூண்டில்களும் கப்பலின் இரண்டு பக்கமும் சாத்தி வைக்கப்பட்டிருந்தன. ராணுவ அணிவகுப்பு மரியாதை செய்யவும், கப்பலின் பைலட் சாப்பிடும்போது இன்னிசை வாசித்து மகிழ்விக்கவும் கப்பலில் வசதியிருந்தது. 'இங்கிலீஷ் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் கப்பல்' என்று காண்பிக்க, இங்கிலாந்து தேசிய கீதத்தின் குறிப்பும், அதை இசைக்கத் தேவையான வாத்தியக் கருவிகளும் லஸ்கர்களின் அறையில் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தன.

ஜேபி ராமசாமியிடம் சிறு கப்பல் இருக்கிறது. அட்மிரல் நெல்சன் கப்பலில் உள்ள வசதிகளைப் பார்த்த

ஜேபி, இவ்வளவு வசதிகள் தன்னுடைய கப்பலில் இல்லை என்று நினைத்தான். கப்பலின் மேல்தளத்தில் நின்று கடல் அலையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஜேபி, திரும்பிக் கப்பலைப் பார்த்தான். பார்க்கப் புதிதுபோல் இருந்தாலும், கப்பலில் ஏதோ ஒன்று சரியில்லை யென்று மனத்திற்குப்பட்டது. அரை மணி நேரத்திற்கு, மேலும் கீழுமாக நடந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்த ஜேபி, சட்டென்று நின்றான்.

தனது பதவிக்கான சந்தனக் கோலைக் கப்பல் பைலட்டிடம் காண்பித்து, அட்மிரல் நெல்சன் கப்பல் பயணத்திற்குக் கிளம்பும் போது ராமசாமி என்ற பெயரில் கைதி வந்தால், அவனிடம் நல்லவிதமாக நடந்துகொள்ள வேண்டினான். பைலட்டின் பையில் ஐந்து தங்கக் காசுகளைத் திணித்தான்.

அங்கிருந்து தூத்துக்குடிக் கோட்டைக்கு வந்த ஜேபி, தனது சந்தனக் கோலைக் காண்பித்து, “கோட்டைக்குள் போக வேண்டும்” என்று கேட்டபோது, காவலாளி அனுமதி மறுத்தான். இந்த ஆறு வருடங்களில் ஜேபி தடுத்து நிறுத்தப்பட்டது இதுதான் முதல்முறை.

“நான் ஜேபி ராமசாமி. ஆப்காரி காண்டிராக்டர். ஒரு பெரிய சுலுப்புக் கப்பலின் உரிமையாளர். குளத்தார் ஜமீன்தார்” என்று தன்னை அறிமுகப்படுத்திக்கொண்டு, “ஃபேக்டர் பிக்காட்டையும், அவர் மனைவியையும் பார்க்க வேண்டும்” என்றான்.

ஜேபியின் தோரணை காவலர்களுக்கு அச்சத்தைக் கொடுத்தது. செல்வாக்கான ஆளை நிறுத்தி வைத்து, அதனால் வம்பு வருமோ என்று காவலாளிகள் தங்களுக்குள் மெதுவாகப் பேசிக் கொண்டனர். ஆனால் தங்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருந்த கடுமையான உத்தரவையும் நினைவில் வைத்திருந்தார்கள்.

“இல்லை அய்யா, கோட்டைக்கு உள்ளேயிருந்து எங்களுக்கு உத்தரவு வர வேண்டும். அவர்கள் உள்ளே அனுப்பச் சொன்னால்தான், நாங்கள் கோட்டைக்குள் அனுப்ப முடியும். நாங்களாக முடிவெடுக்கக் கூடாது.”

“நான் சொல்கிறேன். எனது பெயரைச் சொல்லி உள்ளே தகவல் அனுப்புங்கள்.”

“இல்லை அய்யா. கலெக்டர் லூஷிங்டன் துரை, கர்னல் அக்கினியூ துரை, திண்டுக்கல் கலெக்டர் ஹர்டிஸ் துரை இவர்களைத் தவிர வேறு யாரையும் உள்ளே விடக்கூடாது என்று எங்களுக்குக் கண்டிப்பான உத்தரவு.”

“அவர்கள் வந்தால் உங்களிடம் அனுமதி வாங்கிக்கொண்டா உள்ளே போவார்கள்?” என்றார் ஜேபி ராமசாமி எகத்தாளமாக.

“அதுதான் சொல்லுகிறோம். அவர்கள் வரும்போது மட்டுமே கதவைத் திறக்கச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.”

ஜேபி சட்டைப் பைக்குள் கைவிட்டு தேடினான். காவலாளிகளின் முகம் மாறிவிட்டது.

“ஏய் மிஸ்டர், சொன்னா கேட்க மாட்டீ? கௌம்பு கௌம்பு. ஆளைப் பாரு.”

கோட்டையின் வாசலில் ஏற்பட்ட சத்தத்தைக் கேட்டு, கதவின் ஓரத்தில் இருந்த சிறிய கதவு திறக்கப்பட்டது. ஓரம் மட்டும் நுழையக்கூடியதாக இருந்த சிறிய கதவு வழியாக மேஜர் வெல்ஷ் வெளியே வந்தார். அவருடைய சிவப்பு நிற சீருடையைப் பார்த்தவுடன் பெரிய ராணுவ அதிகாரி என்று புரிந்துகொண்ட ஜேபி, தனது இரு கைகளையும் தலைக்குமேல் தூக்கி வணங்கினான்.

வெல்ஷ் அவனை அருகில் வரும்படி அழைத்தார். அருகில் வந்த ஜேபி, “யுவர் ஹானர், யுவர் எக்ஸலன்ஸி”

என்று பயத்தில் வாய்க்கு வந்தபடி உளறிவிட்டு, “என் பெயர் ஜஸ்டிஸ் ஆப் பீஸ் ராமசாமி. உங்களிடம் கொஞ்சம் தனியாகப் பேச வேண்டும்” என்றான்.

“சொல்லுங்கள்.”

“எனது அண்ணன் மகன் ராமசாமி உள்ளே இருக்கிறானா?”

“எந்த ராமசாமி? குளத்தூர் ஜமீன்தார் பேரன்தானே?”

“எஸ், யுவர் ஹானர்.”

“என்ன பேச வேண்டும்?”

“எனது சுலுப்புப் படகு வெளிநாட்டுக்குப் போகுமா? என்று தூத்துக்குடி போர்ட் ஆபிசர் விசாரித்தார். அது சம்பந்தமாக இப்போது தூத்துக்குடி போர்ட்டில் நிற்கும் அட்மிரல் நெல்சன் கப்பலைப் பார்த்தேன். கப்பல் அந்தமானில் சரிபார்த்து வந்திருக்கிறது என்று சொன்னார்கள். கப்பலுக்குள் நான் நின்றபோது கவனித்தேன். கப்பலின் கொடி மரத்திலோ, பாய்மரத்திலோ பறவைகள் ஒன்றுகூட உட்காரவில்லை. கப்பல்களின் ஜாதகம் எனக்குத் தெரியும். மனிதர்களைப் போலவே கப்பல்களுக்கும் நல்ல காலம், கெட்ட காலம் வரும், போகும்.”

“சரி.”

“யுவர் ஆனர், சொல்ல எனக்குப் பயமாகயிருக்கிறது. இருந்தாலும் ஜாதக சாஸ்திரப்படி தெரிந்ததை மறைக்கக் கூடாது என்று சொல்லுவார்கள். ஜாதகம் சொல்லும்போது, நமக்குப் பிடிக்காததைச் சொன்னாலும், ஜாதகம் சொல்லும் வள்ளுவன்களை இந்தத் தேசத்தில் யாரும் கடிந்து பேச மாட்டார்கள். அது தங்களுக்கும் தெரிந்திருக்கும்.”

“நீ வள்ளுவனா?”

“இல்லை, வடுகர்.”

“அப்புறம், ஜாதகம் சொல்கிறேன் என்கிறாய்?”

“பழக்கம்.”

“சரி, அட்மிரல் நெல்சனின் ஜாதகம் என்ன சொல்லுகிறது?”

“இந்தக் கப்பல் சிறிது காலத்திற்குள் பெரும் பிரச்சினைகளைச் சந்திக்கும்.”

“பிரச்சினை என்றால்?”

“கொள்ளையர்களால் தாக்கப்படலாம். அல்லது கடலில் மூழ்கிவிடலாம்.”

“சரி, நான் இதை மனத்தில் வைத்துக் கொள்கிறேன். நான் அடுத்து நான்கைந்து வருடங்களுக்கு இந்தப் பிராந்தியத்தில்தான் இருப்பேன். நீ சொன்னது நடக்கவில்லை என்றால் உன்னைத் தேடிப் பிடித்து, காலா பாணி பண்ணி விடுவேன்.”

பேசிக் கொண்டிருக்கும்போதே, மேஜர் வெல்ஷின் சீருடையிலிருந்த சின்னங்களைப் பார்த்து அவரது பதவியைத் தெரிந்துகொண்ட ஜேபி ராமசாமி,

“மேஜர், நான் சொன்னது உண்மையாகிவிட்டால்?”

“அப்போதும் காலா பாணிதான்.”

“மேஜர்?”

“பின் என்ன? ஜாதகம் சொல்ல வள்ளுவன்கள் இருக்க, உனக்கு எதுக்கு அதிகப் பிரசிங்கி வேலை?”

மேஜர் தன்னிடம் நெருக்கமாகப் பழகுவதாக நினைத்துக்கொண்ட ஜேபி,

“மேஜர், நான் வந்ததே வேறு விஷயத்திற்காக. எனது அண்ணன் மகன்...”

“நீ போகலாம்.”

மேஜரின் எண்ணக் குறிப்பை அறிந்த காவலர்கள், ஜேபியின் தோளில் கை வைத்து இழுத்தனர்.

“விட்டுவிடுங்கள். நான் போகிறேன்.”

“கோட்டைக்கு முன் எந்தச் சத்தமும் இருக்கக் கூடாது” என்று வீரர்களை எச்சரித்த மேஜர் வெல்ஷ் கோட்டைக்குள் வந்தார்.

*

கிட்டங்கிக்குள் ஃபேக்டரின் மனைவி கிறிஸ்டியனா ஒரு பாத்திரத்தைக் தூக்கிக்கொண்டு வேகவேகமாக நடந்து போய்க்கொண்டிருந்தாள். அவள் பின்னால் பிக்காட் ஓடிக் கொண்டிருந்தான். ‘இருக்கும் சூழல் தெரியாமல் இந்த இரண்டு பைத்தியங்கள் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறதோ’ என்று, அவர்களை நோக்கி வேகநடை நடந்தார்.

மேஜர் வெல்ஷ் கைதிகளை அடைத்து வைத்திருந்த கிட்டங்கிக்குள் நுழையும்போது, ஃபேக்டரின் மனைவி கிறிஸ்டியனா அங்குத் தரையில் உட்கார்ந்து ஒரு செப்புப் பாத்திரத்தைத் திறந்து வைத்துக் கொண்டிருந்தாள். ஃபேக்டரும், வேங்கை பெரிய உடையணத் தேவனும் அவளருகில் நின்று கொண்டிருந்தனர். சிறுவன் துரைசாமியும் பசுவந்தனை சின்ன மாடனும், தேசக்காவல் மணியக்காரர் தளவாய் பிள்ளையும், தளவாய் பிள்ளையின் மகன் சுப்ரமணியனும் சற்றுத் தள்ளி நின்றுகொண்டிருந்தனர்.

மேஜர் வெல்ஷ் வந்திருப்பதை அறிந்த பிக்காட், தனது விசிலை எடுத்து ஒருமுறை ஊதினான். கிட்டங்கிக்கு வெளியில் நின்றுகொண்டிருந்தவர்கள் உள்ளே ஓடி வந்தார்கள். இந்தக் களேபரங்களுக்கு மத்தியில் கிறிஸ்டியனா மிகவும் நிதானமாகக் கேக்கை கரண்டியில் வெட்டி எடுத்து, சாப்பிட்டுப் பார்த்தாள்.

“மேஜர் வெல்ஷ், கேக் மிகவும் பிரமாதமாக இருக்கிறது. சாப்பிட்டுப் பார்க்கிறீர்களா?” என்று மேஜரிடம் கேட்டாள்.

“மிஸஸ் கிறிஸ்டியனா. லெப்டினென்ட் ராக்கெட்டின் அனுமதியில்லாமல் இங்கு யாருக்கும் உணவு தரக்கூடாது.”

“இது உணவில்லையே மேஜர்? கேக் தானே?”

“பிக்காட். என்ன இது?” குரலில் லேசான எரிச்சலைக் காட்டினார் வெல்ஷ்.

பிக்காட், கிறிஸ்டியனாவைத் தடுக்க முயன்றான்.

“கிறிஸ்டியனா வா, நாம் போகலாம். இது இவர்கள் சாப்பிடும் நேரம் அல்ல. லெப்டினெட் ராக்கெட் வேறு இப்போது கோட்டைக்குள் இல்லை. அவர் இல்லாத நேரத்தில் கேக் விநியோகம் செய்வது, எனது பதவிக்கும் நம்மீதும், அன்புகொண்ட மேஜர் வெல்ஷிற்கும் பிரச்சினையாகிவிடும். தயவுசெய்து வா போகலாம்” என்று சொல்லி, அவள் கையைப் பிடித்தான்.

கிறிஸ்டியனா அவன் பிடியிலிருந்து திமிறினாள்.

“மேஜர் வெல்ஷ், இந்தக் கேக்கை மிகுந்த பிரயாசைப்பட்டுச் செய்தேன். இதில் விஷம் ஏதும் கலக்கவில்லை. உங்களுக்குச் சந்தேகமாகயிருந்தால் எனது கணவருக்குக் கொடுக்கிறேன். அவர் சாப்பிட்ட பின் மற்றவர்களுக்குக் கொடுக்கிறேன்” என்று

சொல்லிக்கொண்டே, பிக்காட்டின் வாய்க்குள் கேக்கைத் திணிக்கப் போனவள்,

“வேண்டாம், நானே சாப்பிடுகிறேன். மேஜர் வெல்ஷ் கேக்கின் எந்தப் பகுதியையாவது எனக்கு எடுத்துத் தாருங்கள்” என்று சொல்லிவிட்டு, கத்தியை மேஜர் வெல்ஷிடம் நீட்டினாள்.

“கிறிஸ்டியனா, உன்மீது மதிப்பு இருப்பதால் நான் பொறுத்துக் கொள்கிறேன். என்னைச் சோதிக்காதே. இந்த எழுபத்தி மூன்று பேரும் நமக்கு எதிரிகளாவார்கள் என்று யாராவது ஒரு வருசத்துக்கு முன்பு என்னிடம் சொல்லியிருந்தால் அதை நான் சிரித்து உதாசீனப்படுத்தியிருப்பேன்.”

“ஏன் மேஜர் அத்தோடு நிறுத்திக் கொண்டீர்கள்? ஒரு வருசத்துக்கு முன்பு மத்திம வயதிலிருந்த ஆற்காடு நவாப் உம்தத் உல் உம்ரா இறந்து விடுவார் என்று நினைத்தீர்களா? ஏன், ஆறு மாதத்திற்கு முன்பு உம்தத் உல் உம்ராவுக்கு ஆண் வாரிசு இருந்தும், அவரை விலக்கி வைத்துவிட்டு, அவரது பங்காளியான ஆஜிம் உத் தெளலாவிற்குக் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி நவாப் பட்டம் கட்டும் என்று நினைத்தீர்களா? நேற்றுவரை ஆற்காடு நவாப்பின் ஏஜெண்டுகள் என்று பெருமையாகக் கூறிக்கொண்ட உங்கள் ஈஸ்ட் இந்தியக் கம்பெனி இப்போது அதைப் பற்றியே பேசுவதில்லை. ஆற்காட்டிற்குப் புதிய நவாப்பையே நியமனம் செய்யுமளவு அசுரனாக வளர்ந்துவிட்டதை நீங்கள் நினைத்துப் பார்த்தீர்களா?”

“கிறிஸ்டியனா, என்ன இது? மேன்மை தாங்கிய பிரிட்டிஷ் அரசரின் பிரஜைகள் நாம். பிரிட்டிஷ் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் வேலைக்காரர்கள்.”

வெல்ஷ்க்குக் கோபம் வந்துவிட்டது
என்பதையறிந்த பிக்காட், தரையில் உட்கார்ந்திருந்த
கிறிஸ்டியனாவின் தோளைப் பற்றி எழுப்பினான்.
பிக்காட்டின் கையைத் தட்டிவிட்டான்.

“மேஜர் வெல்ஷ், மாட்சிமை தாங்கிய பிரிட்டிஷ்
பேரரசரின், ஹானரபிள் ஈஸ்ட் இந்தியா கம்பெனியின்
பிரதிநிதி, நான் கேட்ட கேள்விகளுக்கு முதலில் அவரைப்
பதில் சொல்லச் சொல்லுங்கள். எனக்குப் பதில் சொல்ல
உங்களிடம் ஒன்றும் இல்லாதபோது என்னை ஏன்
தூக்குகிறீர்கள்? எனது பிறந்த நாளை கொண்டாட
விரும்பினேன். சிறுவன் துரைசாமிக்கு எனது கையால்
செய்த கேக்கைத் தர நினைத்தேன். ஏறக்குறைய
இரண்டு மூன்று மாதங்களாக அவர்களையே சமைக்க
வைத்து சாப்பிட வைத்திருக்கிறீர்கள். இவர்கள்
இங்கிருக்கும் காலம்வரை நான் சமைத்துத் தருகிறேன்
என்று எனது கணவரிடமும் லெப்டினென்ட்
ராக்கெட்டிடமும் கேட்டேன். அனுமதிக்கவில்லை.
கேக்காவது தரலாம் என்று வந்திருக்கிறேன்.”

கிறிஸ்டியனாவை மனநிலை பாதிக்கப்பட்டவள்
என்று மேஜர் வெல்ஷால் கருத முடியவில்லை. ‘விபரம்
தெரிந்த கம்பெனி அதிகாரிகளுக்குக் கூடத் தெரியாத
பல விஷயங்களை ஆணித்தரமாகப் பேசுகிறாள். அவள்
கேட்பது எல்லாமே நியாயந்தான். இவளுக்கு எப்படிச்
சரியான தகவல்கள் கிடைக்கிறது’ என்று யோசித்த
வெல்ஷ்,

“கிறிஸ்டியனா, கேக் கொடுத்தவுடன் வீட்டிற்குப்
போய்விட வேண்டும். இனிமேல் லெப்டினென்ட்
ராக்கெட்டிடம் அனுமதி வாங்கிய பின்னால்தான் வர
வேண்டும், சரியா?”

“சரி.”

ஓட்டமும் நடையுமாக ஓடிவந்த ராக்கெட், அங்கிருந்த அனைவரையும் எரித்துவிடுவதைப் போல் பார்த்தான்.

“மேஜர் வெல்ஷ், என்ன நடக்கிறது இங்கு? யாரைக் கேட்டு எல்லோரும் ஒன்று கூடியிருக்கிறீர்கள்? உங்களை நம்பி, கைதிகளைவிடக் கூடாது என்று கர்னல் அக்கினியூ சொன்னது சரிதான் போலிருக்கிறது.”

வெல்ஷ்க்குத் தன் இரக்க குணமும் இந்த மக்களுடன் பழகிய அன்பும் தனக்கு எதிராக உருத்திரண்டு நிற்பது புரிந்தது.

கிறிஸ்டியனா கோபத்துடன் ராக்கெட்டைப் பார்த்தாள்.

“எல்லோரும் கலைந்து செல்லுங்கள்” ராக்கெட் உத்தரவிட்டான்.

கிறிஸ்டியனா பாய்ந்து ராக்கெட்டின் சட்டையைப் பிடித்தாள். வெல்ஷ் சுதாரித்துக் கொள்வதற்குள் கிறிஸ்டியனா ராக்கெட்டின் முகத்தில் ஓங்கி ஒரு குத்துவிட்டாள்.

“போய் உன் கர்னலை வரச் சொல். அவரையும் என்ன செய்கிறேன் பார்.”

சுற்றி நின்ற வீரர்கள் கிறிஸ்டியனாவைப் பிடித்து இழுத்தார்கள். பிக்காட் பயந்துபோய், வீரர்கள் மத்தியில் புகுந்து கிறிஸ்டியனாவை அணைத்துக்கொண்டான்.

வெல்ஷ் தன் துப்பாக்கியை எடுத்து, கூரையைப் பார்த்துச் சுட்டான்.

ராக்கெட்டை கிறிஸ்டியனாவின் பிடியில் இருந்து விடுவித்திருந்தார்கள் வீரர்கள்.

“மேஜர் வெல்ஷ், என்ன காரியம் நடந்திருக்கிறது பார்த்தீர்களா? ஃபேக்டரையும் அவன் பைத்தியக்கார மனைவி யையும் இன்றுடன் கோட்டையைவிட்டு வெளியேற்றுகிறேன், உங்களையும்தான்.”

கசங்கிய சட்டையைச் சரி செய்துகொண்டே வெளியேறினான் ராக்கெட்.

வெல்ஷ், வேங்கை, பிக்காட் உட்பட அனைவரும் அதிர்ந்து நின்றார்கள்.

கர்னல் அக்கினியூவின் உத்தரவுடன் ராக்கெட் எந்த நேரமும் திரும்பி வரலாம் என்று அங்குள்ள அனைவருக்கும் தெரிந்தது.

கிறிஸ்டியனா வெல்ஷின் முன்னால் வந்தாள்.

“மேஜர், மன்னியுங்கள். என்னால் உங்களுக்கு இவ்வளவு பெரிய நெருக்கடி. இனி யாராலும் எங்களைக் காப்பாற்ற முடியாது. நாங்கள் நிச்சயம் வெளியேற்றப்படுவோம். நீங்கள் புறப்படுங்கள், மேஜர். வீரர்கள் வரும்வரை நான் இவர்களுடன் இருக்கிறேன். எப்படியும் வெளியேற்றப்படுவோம், நான் விரும்பியதைச் செய்துவிட்டு வெளியேறுகிறேன்.”

“பிக்காட், என் அன்பான கணவனே, என்னை நீங்களும் மன்னிக்க வேண்டும்.”

பிக்காட் கிறிஸ்டியனாவை அணைத்துக் கொண்டான்.

““மேஜர் வெல்ஷ், எனக்கு எவ்வளவு பெரிய ஆபத்து வந்தாலும் எனது மனைவி கிறிஸ்டியனா வந்து என்னைக் காப்பாற்றிவிடுவாள் என்று கோட்டைச் சுவர்மீது நேற்று உங்களோடு நடந்து கொண்டிருந்தபோது சொன்னேனே? நினைவிருக்கிறதா, சொல்லுங்கள்.”

“.....”

“நேற்று நடக்கும்போது, அந்த உயரமான கோட்டைச் சுவரிலிருந்து கால் தடுக்கிக் கீழே முப்பது அடி ஆழத்தில் இருக்கிற அகழிக்குள் விழுந்தால்கூட, கிறிஸ்டியனா வந்து அகழிக்குள்ளே நான் விழுவதுக்கு முன்பாகவே என்னைத் தாங்கிக்கொள்வாள் என்று நினைத்துத்தான் அப்படிச் சொன்னேன். நானும் அவளை எந்த ஆபத்திலிருந்தும் காப்பேன்.”

வெல்ஷ் செயலற்று நின்றார். கிறிஸ்டியனா கையெடுத்துக் கும்பிட்டாள். ஒன்றும் சொல்லாமல், வெல்ஷ் வெளியேறினார்.

வெல்ஷ் வெளியேறும்வரை அமைதியாக இருந்த கிறிஸ்டி யனா, திரும்பி வேங்கையைப் பார்த்தாள்.

“இன்னும் கொஞ்ச நேரம்தான். அதற்குள் கர்னலின் உத்தரவு வந்துவிடும். உங்களைக் காப்பாற்றும் சக்தி எனக்கில்லை.

பாஞ்சாலங்குறிச்சி சிறைச்சாலையில், ஒரு பெண் துணிச்சலுடன் ஊமைத்துரைக்கு உதவியதுபோல், என்னால் உதவ முடியவில்லை. உங்களுக்கு என்ன நடக்கப்போகிறது என்பதை உங்களால் யூகிக்க முடியாது. என்னால் யூகிக்க முடிகிறது. தயவு செய்து நான் அன்பாய்க் கொண்டுவந்த கேக்கை எல்லோருக்கும் கொடுங்கள்.”

வேங்கை கள்ளிமந்தயம் தளவாயைப் பார்த்தார். கள்ளிமந்தயம் தனது பின்முதுகு வரை நீண்ட தலைமுடியைக் கொண்டையாகப் போட்டுக்கொண்டு, தாடியையும் மீசையையும் இரண்டு கைகளாலும் நீவிவிட்டுக் கொண்டார். உள்ளே உட்கார்ந்திருந்தவர்களுக்குச் சைகை காட்டினார். மூன்று

மாத காலத்தில், 'குளத்திற்குப் போகவும்', குளிக்கவும், சாப்பிடவும் வரிசையில் வந்து பழகிவிட்டிருந்தனர். எவ்வளவு பசி என்றாலும், எத்தனை அவசரம் என்றாலும் அந்த வரிசைக்கு வேங்கையோ, துரைசாமியோ வந்தால் வரிசையின் ஒழுங்கு மாறிவிடும். அவர்கள் இருவரையும் முன்னால் நிற்க வைத்து, மற்றவர்கள் பின்னால் நிற்பர். இந்த முக்கியத்துவத்தை வேங்கை பலமுறை ஏற்க மறந்தாலும் எந்த முறையும் அவர் நினைத்ததுபோல நடக்காது.

வரிசையாக அமர்ந்தவர்களைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த கிறிஸ்டியனா, ஒவ்வொருவரையும் கையிலும் கேக்கைக் கொடுத்தாள். சொல்லி வைத்ததுபோல அனைவரும், "நல்லாயிருப்ப ஆத்தா", 'ரொம்ப சந்தோசம் துரைசானி', "ஒன்னோட பிள்ளை குட்டி புருஷன் நல்லாயிருக்கணும் தாயி" என்று வாழ்த்தியபடி பெற்றுக்கொண்டதைப் பார்த்து, ஃபேக்டர் கண்கலங்கினான்.

"மிஸ்டர் வேங்கை, உங்களை அடுத்து எப்போது பார்ப்பேன் என்று தெரியாது. நான் என் கையால் செய்து கொடுத்ததைச் சாப்பிட்டதற்கு எனது நன்றியைச் சொல்லிக் கொள்கிறேன்."

வேங்கை இரு கை குவித்து, கிறிஸ்டியனாவைக் கும்பிட்டார். கிறிஸ்டியனா துரைசாமியை அருகில் அழைத்தாள்.

"தாய், தந்தையின் அரவணைப்பில் இருக்க வேண்டிய குழந்தை நீ, காலா பாணியாக எங்கோ போகப் போகிறாய். உன் வாழ்வில் என்ன புயல் வீசப் போகிறதோ? உன்னை என் மகனாக நினைத்து, கொஞ்ச நேரமாவது அன்பு செய்ய வேண்டுமென்று விரும்பினேன். நெருப்பில் நிற்பதுபோல் நின்றுகொண்டிருக்கும்

உங்களுக்கு என் செய்கை வேடிக்கையாகக் கூட இருக்கும். நான் சிறுமியாக இருந்தபோது, எனது தாயார் தினமும் கதை சொல்லித்தான் எங்களைத் தூங்க வைப்பார். ஒரு கதை மட்டும் அடிக்கடி சொல்லுவார். ஒவ்வொரு முறை அந்தக் கதையைக் கேட்கும்போதும் புதிதாகக் கேட்பதுபோல இருக்கும். அந்தக் கதையைச் சொல்லுகிறேன். துரைசாமி, உனக்கு மறக்கவே கூடாது.”

கிறிஸ்டியனாவின் பிடியிலிருந்து மெதுவாக விடுவித்துக்கொண்ட துரைசாமி, வேங்கையின் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டான்.

“நீங்கள் சொல்லுவதை நான் கவனமாகக் கேட்கிறேன்” என்றான்.

“மோசஸ் என்று ஒரு பெரிய மகான் இருந்தார். எங்கள் சாமி கிறிஸ்துக்கு முன்னால அவர்தான் எங்க மூதாதையர்களுக்குச் சாமியா இருந்தார்.”

“இப்ப மோசஸ் சாமி இல்லையா?”

“இப்பவும் சாமிதான். ஆனால் எங்களுக்கு இல்ல. கிறிஸ்துவ மதம் வர்றதுக்கு முன்னால இருந்த மதம் இன்னமும் சில ஊர்கள்ல இருக்கு. எங்களது பழைய மதத்தில் இன்னமும் அவர தேவ தூதரா ஏத்துக்கிட்டு மரியாதை கொடுப்பாங்க. அவர் ஒருநாள் வயக்காட்டுப் பக்கம் போய்க்கிட்டிருந்தாராம். அங்க ஒரு ஆடு மேய்க்கிறவன், அவன் மந்தையோட இருந்தானாம். அந்த மந்தையில் பத்து ஆடுங்க இருந்துச்சாம். அது சாயங்கால நேரமாம். ஆடு மேய்க்கிறவன், மோசஸ் வர்றதைப் பார்க்கல. ஒரு புது மனுஷன் மந்தைய நோக்கி வர்றதப் பார்த்து, ஒன்னு ரெண்டு கிடா ஆடுக கனைச்சிச்சுங்களாம். அதப்பாத்து மோசஸ் நின்னயிடத்துலேயே நின்னுக்கிட்டாராம்.

ஆட்டுக்காரன் மந்தைக்குப் பக்கத்துல மண்டியிட்டு, கடவுளக் கும்பிட்டானாம். அப்புறம் சத்தமா, “ஆண்டவரே, நீங்க எங்க இருக்கீங்க? இந்த ஆடுகளும் நானும் உங்க கருணையில்லைன்னா எப்பவோ செத்துப் போயிருப்போம். காத்து, மழை, வெயில் எல்லாம் நீங்க கொடுத்தது. உங்களுடைய கருணையில் வருசா வருசம் எங்க வயிறு நிறையுது. இந்த வருசம் காலத்தோட மழை பெய்யல. வெயில், காத்து ரெண்டும் கூடுதலா இருக்கு. நீங்கதான் எங்களைக் காப்பாத்தணும்னு” கெஞ்சினானாம்.

கொஞ்ச நேரம் வாய்விட்டு அழுதானாம். அப்புறம் என்ன நினைச்சானோ? “ஆண்டவரே, எனக்கு நீங்க ஒரு வாய்ப்புக் கொடுத்தீங்கன்னா உங்கள நேரடியா நான் பார்க்கணும். நேராப் பாத்தேன்னா இந்த ஆடுகள் யாராவது ஒரு நல்ல மனுசனாப் பாத்து ஒப்படைச்சிட்டு உங்களுக்கு வேலையாளா வந்துர்றேன். மீதியிருக்கிற என்னுடைய கொஞ்சக் காலமும் உங்களுக்குப் பணிவிட செஞ்சி செத்துப் போறேன். என்னடா ஆடு மேய்க்கிற பய, அதுவும் ஒரு கிழட்டுப் பய, நமக்கு உதவியா இருப்பானான்னு நீங்க யோசிக்காதீங்க.

என் வயசுக்கு முரட்டு வேல எதுவும் செய்ய முடியாது. சின்னச் சின்ன வேலைகளைக் கருத்தாச் செஞ்சிடுவேன். உங்க கால்ல போட்டிருக்கிற தோல் சப்பாத்தக் குடுங்க. என் வாழ்க்க முழுசும் ஆடுகளையும், ஆட்டு மயிரு, ஆட்டுத் தோலு பாத்து வாழ்ந்தவன். ஒங்க தோல் சப்பாத்த நல்லாப் பளபளன்னு தேச்சுத் தருவேன். என்னோட ஆடுகளுக்குத் தெனமும் நான்தான் உடம்பு ரோமத்தைக் கழுவி விடுறேன்.

அதே மாதிரி ஒங்க தலையில், தாடியில் இருக்கிற முடிய நல்லாத் தேய்ச்சு, பட்டுப்போல கழுவி விடுறேன். ஆடுகள்ப் பாத்தவுடனே எந்த ஆட்டுப் பால்

நல்லாயிருக்கும்? எந்த ஆட்டுக்கு உடம்புக்குச்
செளகரியமில்லாம இருக்குன்னு ஒரு பார்வையிலயே
கண்டுபிடிச்சிடுவேன். அப்படி நல்ல ஆடாப் பார்த்து,
அந்த ஆட்டுலயிருந்து உங்களுக்குப் பால் பீச்சிக்
குடுக்கிறேன். ரொம்ப நாள் தாங்க மாட்டேன். வேகமா
நான் உங்களப் பாக்குறதுக்கு உத்தரவு கொடுங்க”ன்னு
சொல்லி அழுதானாம்.

ஆடு மேய்க்கிறவன் கடவுளிடம் சொல்லி அழுததை
யெல்லாம் மோசஸ் கேட்டுக்கிட்டு இருந்தவர், அவன்கிட்ட
வந்தாராம். புது ஆள் யார்? திடீர்னு வர்றாருன்னுட்டு ஆடு
மேய்க்கிறவன், “என்னய்யா? ஆடு கிடை ஏதும் உங்க
வயலுக்குப் போடணுமா?” என்றானாம்.

மோசஸ்க்குக் கோபம் வந்துருச்சாம். “என்
வயக்காட்டுக்கு கிடை போடுவது இருக்கட்டும். இப்ப
கடவுள்கிட்ட என்ன வேண்டுதல் கேட்ட?”

“நான் ஆண்டவர்கிட்டப் பேசினதைக்
கேட்டுட்டிங்களா அய்யா? ஆண்டவர் என்னியப் பார்க்க
உத்தரவு கொடுத்தா, அவர் கால்ல போடுற சப்பாத்து
செருப்ப பளபளன்னு ஆக்கித் தர்றேன். அவர்
தலைமுடியையும், தாடியையும் நல்லா கழுவி
எண்ணெய்விட்டு நீவி விட்றேன். நல்ல ஆடாப் பாத்து
அவரு குடிக்கிறதுக்குப் பால் கறந்து தர்றேன்னு
சொன்னேன்”ன்னு சொன்னானாம்.

மோசஸ், கடவுளின் தூதர் இல்லையா? அவரு
கடவுளை அடிக்கடி பார்க்கிறவரு அதனால் அவருக்கு
நல்லாவே கோபம் வந்துருச்சாம். “ஏம்பப்பா, நீ ஒரு ஆடு
மேய்க்கிறவன். அதுவும் வயசானவன். கடவுள்கிட்ட என்ன
சொல்லுறதுன்னு ஒரு மரியாதை இல்லையா? செருப்ப
தேய்ச்சுத் தர்றேன், தாடியக் கழுவுறேன், பால்

கொடுக்கிறேன்னா கடவுள்கிட்டப் பேசுவாங்க? உன் வேண்டுகோளே சரியில்லையே?”

“அய்யா நீங்க யாருன்னு தெரியவில்லை. ஆனா உங்களைப் பார்த்தா ரொம்ப முக்கியமான ஆள்ன்னு தெரியுது. நான் பிறந்ததிலிருந்து எனக்குத் தரித்திரிய வாழ்க்கதான். இந்தப் பத்து ஆடுகதான் என் சொத்து. எனக்கு வேற எதுவும் சொல்லிக் கடவுள்கிட்ட வேண்டுதல் வைக்க முடியலை அய்யா” என்று கிழவர் அழுதாராம்.

மோசஸ் அந்த இடத்தில் நின்று கொண்டிருக்கும்போதே பத்து ஆடுகளையும் அழைத்துக்கொண்டு கிழவர் நடந்தாராம். ஏதோ யோசனையில், அந்த இடத்திலேயே மோசஸ் நின்னுக் கிட்டிருந்தாராம்.

அப்ப, கடவுள் அங்க வந்துட்டாராம். ‘வாங்க சாமி, இந்த ஆடு மேய்க்கிறவன், என்ன பேசுறான் பாருங்க. உங்க கீர்த்தியென்ன? அதிகாரமென்ன என்று அறியாமல் கேட்கிறான் பாருங்க, பைத்தியக்காரக் கிழவன்’ என்றாராம் மோசஸ்.

கடவுள் முகத்தில் கோபம் தெரிந்ததாம்.

“மோசஸ், நீ என்கூடவே இருக்கிறாய். ஆனால் என்னைப் பற்றி என்ன புரிந்திருக்கிறாய்? ஒவ்வொருவருக்கும் அவர்கள் வாழும் வாழ்க்கைப்படி என்னிடம் வேண்டுதல் செய்ய நான் அனுமதித்திருக்கிறேன்.

அவர் என்னென்ன எனக்குத் தருவதாகச் சொன்னாரோ, அது முழுவதும் அவரிடம் இருக்கிறது. இந்தந்தப் பொருள்கள்தான் புனிதமானது, இந்தந்தத் துதிகள்தான் எனக்குப் பிடித்தமானது என்று எப்போதாவது உன்னிடம் நான் சொல்லியிருக்கிறேனா?

அவர்களுக்கு அறிந்த மொழியில், அவர்களுக்கு இருக்கும் வசதியில், அவர்களுக்குக் கிடைக்கும் நேரத்தில் என்ன துதி செய்கிறார்களோ அதையே நான் விரும்புகிறேன்.

அன்பும் துதியும் பேசும் வார்த்தைகளிலும் தரக்கூடிய பொருளிலும் இல்லை. பக்தியைக் காண்பிக்கப் பலவிதம் ஆட்டுக்காரனுக்குத் தெரிந்த வழியில் என்னிடம் பக்தியைக் காண்பித்தான்” என்று சொல்லி, மோசஸைக் கண்டித்தாராம்.

கதையைக் கேட்ட பிக்காட் கண்கலங்கி நின்றான்.

கதை சொல்லிய கிறிஸ்டியனா, “அந்த ஆடு மேய்க்கிற கிழவன் மாதிரிதான் நான். எனக்குத் தெரிஞ்ச வழியில் உங்கள் சந்தோஷப்படுத்தியிருக்கேன். மிஸ்டர் வேங்கை, நீங்க ஒரு சீமைக்கே ராஜாவா இருந்தவரு. சொந்த மண்ணைவிட்டு, ஜாதி ஜனங்களைவிட்டு, மனைவி, குழந்தைங்களைவிட்டுக் கப்பலேறி எங்கோ கண்காணாத தேசத்துக்குப் போகப் போறீங்க.

உங்களைக் கைது செய்ததில் இருந்து, உங்களைப் பார்க்க யாரையும் அனுமதிக்கவில்லை. ‘நாட்டைவிட்டே போகும்போது, நமக்கு அன்பானவங்க யாரையுமே பார்க்கலையே’ என்ற துயரம் உங்க எல்லார் மனசிலேயும் இருக்கும்.

கொஞ்ச நேரம் உங்கச் சொந்தக் காரியா நான் இருந்தேன்னு நெனைச்சுக்கோங்க. மிஸ்டர் வேங்கை, சின்ன மருது சேர்வைக் காரர் கைதியாகயிருந்த எனது கணவர் பிக்காட்டை விடுதலை செய்தார்.

அவர் கருணையினால்தான் இன்றைக்கு பிக்காட் உயிரோடு இருக்கிறார்.

அவரளவிற்குக் கருணை எங்களிடம் இல்லை. ஏதோ எங்களால் முடிந்தது.”

பேசி முடித்த கிறிஸ்டியனாவிற்கு அழகை வெடித்தது.

பிக்காட் அவளது தோளைத் தொட்டு, “கிறிஸ்டியனா, வீரர்கள் வந்துவிடுவார்கள். அதற்குள் சென்று நாம் நம் குழந்தைகளைத் தயார் செய்ய வேண்டும். கைது செய்கிறார்களா? பதவியில் இருந்து தூக்குகிறார்களா என்று தெரியவில்லை. நாம் போகலாம்” என்றான்.

வேங்கை வார்த்தைகளற்று நின்றார். சிறைக் கதவுகளைத் திறந்து, வீரர்கள் உள்ளே வரும் சத்தம் கேட்டது.

கனவா? நினைவா?

விருப்பாச்சிக் காட்டுக்குள் கருமலை அடிவாரம். தலையூத்து அருவியை ஒட்டிய மாமரம். வேங்கை பெரிய உடையணன் ஓராள் படுக்குமளவு நீள அகலம் உள்ள ஒரு தட்டைப் பாறையைத் தேர்ந்தெடுக்கிறார். தோளில் கிடந்த துண்டை எடுத்து, பாறையின் மீது கிடந்த தூசி துப்பட்டைகளைத் தட்டி நீக்குகிறார். மாஞ்செடி எப்படித்தான் இந்தப் பாறைகளுக்கு மத்தியில் முளைத்து இவ்வளவு பெரிய மரமாகியதோ என்று யோசித்தார். அருகில் இருக்கும் தலையூத்து நீர்வீழ்ச்சியின் நீர்த்துளிகள் அவ்வப்போது மரத்தின் கிளைகளில் பட்டுத் தெரிக்கின்றன. இலைகள் நெருக்கமாகயிருப்பதால் அருவியின் நீர்த்திவலைகள் மரத்திற்குக் கீழுள்ள பாறையில் விழவில்லை. துண்டை விரித்து கையைத் தலைக்கு வைத்துப் படுத்த வேங்கை, மாமரத்தின் பூக்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

திடீரென பெண்களின் பேச்சுக் குரல்கள். அதில் ஒரு குரல் பரிச்சயமான குரலாகயிருக்கிறதே? யாருடையது? அதை வேலு நாச்சியார் குரலா? அதை இப்படியெல்லாம் சத்தம் போட்டுச் சிரிக்க மாட்டாரே? இருபது வயதில் கணவனை இழந்து கைக்குழந்தையோடு கானகத்தில் வாழ்ந்த பெண்புலிக்குச் சிரிக்க நேரமேது? சூழல் ஏது? ஒருவேளை வேலு நாச்சியாரின் மகள் வெள்ளச்சியாக இருக்குமோ? நான் பத்து வயது சிறுவனாகயிருந்தபோது மூன்று வயது வெள்ளச்சியை இதே அருவியில் குளிக்க வைத்திருக்கிறேன். அவள் என்மீது குளிர்ந்த தண்ணீரை வாரி இறைப்பாள்.

பெரியவளாகி எனக்கு மனைவியான பின்னும் குளத்தில் அவள் குளிக்கும்போது நான் பார்க்க நேர்ந்தால், யாரும் பார்க்காத போது கள்ளப்பார்வை

பார்த்து, தண்ணீரைக் கையில் அள்ளி என்மீது அடிப்பாளே? அவளாக இருக்காது. அவள்தான் இறந்து போய்விட்டாளே? பின்பு யாராகயிருக்கும்?

வேங்கை படுத்திருந்த இடத்தைக் குளிக்கும் பெண்களால் பார்க்க முடியாது. அதனால் எழுந்து நின்று, சற்றுத் தரையோடு படர்ந்திருக்கும் மாமரக் கிளைக்குள் ஒளிந்துகொண்டு யார் அவர்கள் என்று பார்க்கலாமா?

யோசனைதான் வருகிறதே ஒழிய, எழுந்து நின்று பார்க்கப் பயம். யாராவது பார்த்துவிட்டால்? அந்தப் பெண்களே கூச்சல் போட்டுக் கூட்டத்தைக் கூட்டிவிட்டால்?

காட்டுக்குள் இப்போதைக்கு நான், நாச்சியார் அத்தை, சின்ன மருது மாமா, பெரிய மருது அம்மான், அமைச்சர் தாண்டவராய பிள்ளை முதலானோர்தான் இருக்கிறோம். இன்று விருப்பாச்சி பாளையக்காரர், அவர் மனைவி பாப்பம்மாள், மகன்கள் முத்துவேல், பொன்னப்பன், திப்புவின் தளபதி மணப்பாறை லட்சுமி நாயக்கன், ஹாஜி கான், பெரியபட்டி நாகம நாயக்கர், தும்மச்சி நாயக்கர் யாரும் இங்கேயில்லை. எல்லாரும் இங்கிருந்து இருபது மைல் தாண்டி கொடைக்கானல் காட்டுக்குள் இருக்கிறார்கள். அங்குப் போர்ப்பயிற்சியில் இருக்கிறார்கள்.

இன்று துப்பாக்கிச் சுடும் பயிற்சி. பயிற்சி நடக்கும் இடத்திலிருந்து குறைந்தது பதினைந்து மைல் தூரத்துக்கு நாலாபுறமும் ஆள் நடமாட்டம் இருக்கக் கூடாது. கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் ஒற்றர்களின் காதுகளுக்குத் துப்பாக்கிச் சத்தம் கேட்கக் கூடாது என்று தேளி எத்தலப்ப நாயக்கர் அம்மான் சொல்லித்தான் எல்லோரும் அங்கே போயிருக்கிறார்கள். சோம நாதன் சேர்வை சோமன் துரை, நத்தம் பெருமாள் பிள்ளை,

கன்னிவாடி சொத்தல் நாயக்கர், ராமகிரி சாமி நாயக்கர், வெல்லக் கவுண்டர், அரவக்குறிச்சி பெரிய தம்பி, மேலூர் கல்யாணித் தேவர் என்று எல்லோரும் துப்பாக்கிச் சுடும் பயிற்சிக்குப் போகும்போது என்னை மட்டும் வர வேண்டாம் என்று பெரிய மருது அம்மான் ஏன் கண்டிப்புடன் சொன்னார்? எப்போதும் என்னிடம் அன்பாக இருப்பவர், நேற்று கிளம்பும்வரை முகம் கொடுத்துப் பேசவில்லையே?

அருவிக்குக்கீழ் சிரிப்புச் சத்தம் தொடர்ந்து கேட்கிறது. ஒரு பெண் குரல், “பெரிய மருது சேர்வைக்காரர் வீட்டு மாமரத்தில் மாங்கா காய்ச்சிருக்கில்ல, யார் பறிச்சுத் திங்கப் போறாங்களோ?” என்றது.

“ஏன்டீ, பைத்தியமா நீ? வேங்கப்புலி மாங்கா திங்கவா வரப் போகுது?”

“ஏன் வராது? வேங்கைதான் வரப்போது.”

வேங்கைக்கு ஆர்வம் வந்துவிட்டது.

‘பெரிய மருது அம்மான் வீட்டு மாமரத்தில் விளைந்த மாங்காயா? இப்பத்தான் இந்த மாமரத்துல பூப்பூக்க ஆரம்பிச் சிருக்கு? அதுக்குள்ள மாங்காய் எந்த மரத்தில் விளைந்தது?’ என்று வேங்கை யோசித்தார். தரையில் படர்ந்திருந்த மாமரக் கிளையை லேசாக விலக்கி, நீர்வீழ்ச்சியைப் பார்க்கலாமா என்ற யோசனை வந்தது.

வேங்கையும் மருதாத்தானும் அதே அருவியில் குளிக்கின்றனர். மதிய நேரமாக இருந்தாலும் அருவி நீர் குளிர்ச்சியாக இருக்கிறது. கொடைக்கானல் மலையிலிருந்து வெயிலே படாத அடர் காட்டுக்குள்ளிருந்து வரும் சுனைத் தண்ணீர் அல்லவா?

குளிர்ந்த நீரில் சிறிது நேரம், சுள்ளென்று அடிக்கும் வெயிலில் சிறிது நேரம் என்று மருதாத்தாள் நிற்கிறாள். இப்போதைக்குக் குளிப்பதில் வேங்கைக்கு ஆர்வமில்லை என்று அவன் கண்களைப் பார்த்து மருதாத்தாள் கண்டுபிடிக்கிறாள்.

“அம்மான் உங்கள்மீது எனக்கு ரொம்பக் கோபம்.”

“கோபம் எதுக்கு?”

“பொண்டாட்டியைத் திருட்டுத்தனமாப் பாக்குறீங்க?”

மருதாத்தாள் பொய்க்கோபம் காட்டினாள் என்பதை அவள் குரலில் இருந்த குழைவு காட்டிக் கொடுத்தது.

“நீ சொல்வது சரிதான். சில காரியங்கள் திருட்டுத்தனமாகச் செய்யும்போதுதான் சுவாரசியமே மருதா.”

வேங்கையின் ஒவ்வொரு நடவடிக்கையும் மருதாத்தாளுக்கு அத்துபடி. ‘மருதா’ என்று கூப்பிட்டான் என்றால் அதன் பொருளும் தெரியும்.

“அம்மான், ஏன் இடமேயில்லாதது மாதிரி இப்படி நெருக்கி நிற்கிறீர்கள்?”

வேங்கை இன்னும் நெருங்கினான்.

“நல்ல வெயிலுக்கு, அருவியே குளிர்ச்சியாதான் இருக்கு. நீங்க குளிங்க. நான் மஞ்ச தேய்ச்சுக்கிட்டு வர்றேன்.”

அவள் தோளைத் தொட்ட கையைத் தட்டிவிடுகிறாள்.

“எல்லாமே அவசரம்தான்.”

“அவசரமா ஆரம்பித்தாலும் ரொம்ப
நிதானமாகத்தானே முடிப்போம்.”

“பெரிய கண்டுபிடிப்பு, போங்க” என்று
மருதாத்தாள் வேங்கையைத் தள்ளிவிட்டு, பாறைமீது
மஞ்சக்கிழங்கைத் தேய்க்கிறாள்.

மருதாணி பூசிய கைகளைத் தன் இரண்டு
கைகளாலும் எடுத்த வேங்கை, அவளது கைகளை அவன்
முகத்திற்குக் கொண்டு சென்றான். நேற்று வைத்த
மருதாணியும் இப்போது அரைத்த மஞ்சளும் சேர்ந்து
கிறக்கத்தைக் கொடுத்தன. இரு கைகளையும்
அழுத்தினான்.

“சதுரமும் செவ்வகமுமாக உள்ள கைவிரல்,
கால்விரல் நகங்கள் உன்னைக் கடவுள் அளவெடுத்துச்
செய்திருக்கிறார் என்பதைக் காட்டுகின்றன. உன்
பனங்காய்க் கண்களும், கத்தாழைப்பழ உதடுகளும்,
பச்சை மூங்கில் தோள்களும், செவ்விளநீர் தனங்களும்...”

“அம்மான், போதும் போதும், நிறுத்துங்கள்” என்று
வேங்கையின் வாயைப் பொத்தினாள்.

அவளது கைகளைப் பிரித்தெடுத்த வேங்கை,
“வாசனையுள்ள உன் கூந்தலும், எந்த வாசனையுமே
இல்லாத உன் வாயும் என்று சொல்ல வந்தேன்.
நிறுத்திவிட்டாய்.”

“கடவுளே, உங்களிடம் பேசி ஜெயிக்கவா முடியும்?
என்ன வார்த்தை ஜாலம்?”

*

வேங்கைக்கு யாரோ தன்னைப் பிடித்து
உலுக்குவது போலிருந்தது.

“அம்மான், அம்மான்” என்ற குரல்.

துரைசாமியுடைய குரல் அல்லவா? வேங்கை அலறியடித்து விழித்து எழுந்தார். வேட்டியைச் சரி செய்துகொண்டு எழுந்து உட்கார்ந்தார்.

“என்ன மருமகனே?”

எழுந்து நின்ற வேங்கையைச் சுற்றி கள்ளி மந்தயம், வாராப்பூர், கோம்பை பாளையக்காரர்களுடன் ஜெகன்நாத அய்யரும் நின்றிருந்தார். வேங்கையிடம் தண்ணீர்க் குவளையை உடையார் நீட்டினார்.

தண்ணீரை வாங்கிய வேங்கை சிறைச்சாலையின் மூலையிலிருந்த ஜன்னல் அருகில் சென்றார். பல் துலக்கி வாய் கொப்பளித்தார். தண்ணீர்க் குவளையை, அதன் வாய்ப்படாமல் உயரத் தூக்கிக் குடித்தார். குவளையை வேங்கையிடமிருந்து வாங்கிய ஆனைக்குளம் முத்து ராக்கு மெதுவாகச் சாய்த்தான். அந்தத் தண்ணீரை இரு கைகளிலும் வாங்கிய வேங்கை, முகத்தைக் கழுவிக் கொண்டார். துரைசாமியும் மற்றவர்களும் நின்றிருந்த இடத்திற்கு வந்தார்.

“நடுச்சாமம் ஆயிடுச்சே? எல்லோரும் சாப்பிட்டீர்களா?”

“இன்னும் இல்லை, ராஜா. நீங்கள் அசந்து தூங்கினீர்கள். எங்களுக்கு உங்கள் தூக்கத்தைக் கலைக்க விருப்பமில்லை. இப்போதுகூடத் தூக்கத்தைக் கலைத்திருக்க மாட்டோம். நீங்கள் புரண்டுப் புரண்டு படுத்தீர்கள். இரண்டு மூன்று தடவை” என்று சொல்லி நிறுத்தினர் அய்யர்.

“ஏதாவது உளறினேனா, சாமி?”

“ஒன்னுமில்லை ராஜா” என்று இழுத்தார்.

“என்ன மருமகனே? உன்னையக் கூப்பிட்டிருந்தேனோ?”

“என்னைக் கூப்பிடவில்லை. அக்காவைக் கூப்பிட்டீர்கள்.”

வேங்கை சுற்றி நின்றவர்களைப் பார்த்தார்.

“நாம் அனைவரும் சாப்பிட்டு முடித்தவுடன் மேஜர் வெல்ஷ்குத் தகவல் அனுப்பச் சொன்னார், அம்மான்.”

அனைவரும் வரிசையாக உட்கார்ந்து சாப்பிட்டனர். உணவின் ருசி மாறியிருந்தது. உணவைத் தயாரித்தது சக கைதிகள் இல்லை என்று வேங்கை புரிந்துகொண்டார். பரிமாறும் ஆட்களை நோட்டமிட்டார். தோற்றத்தை வைத்து அவர்கள் யாராகயிருப்பார்கள் என்று வேங்கை யோசித்தார்.

பரிமாறும்போது சாப்பிடுபவர்களுடன் இணக்கம் காண்பிக்காத கடுமை, கட்டுக் குடுமி, சிவந்த உடல், முழங்கால் வரை ஏற்றிக்கட்டிய வேட்டி, கை கால் நகங்கள் சுத்தம், சிரிப்பை மறந்த கடுமையான முகம். ‘இவர்கள் திருவாங்கூர் பலராம வர்மாவின் ஆட்கள்’ என்று வேங்கை புரிந்துகொண்டார்.

வல்லநாடு முகாம்

திருநெல்வேலியிருந்து தூத்துக்குடி வரும் வழியிலுள்ள வல்லநாடு மலையடிவாரத்தில் இருந்த குளக்கரையின் தெற்கு மூலையில் கலெக்டர் லூஷிங்டன்னின் கூடாரம். அதிலிருந்து நூறடித் தள்ளி, குளத்தின் வடக்கு மூலையில் இருந்த கூடாரத்தில் கர்னல் அக்கினியூ முகாமிட்டிருக்கிறார். கூடாரத்திற்கு முன்பாக லெப்டினென்ட் ராக்கெட் ஒரு நாற்காலி போட்டு உட்கார்ந்திருந்தான்.

தூத்துக்குடி போர்ட் ஆபிசர், கலெக்டர் லூஷிங்டன் முன்பாக நின்று கொண்டிருந்தான். சாதாரணமாகப் போர்ட் ஆபிசர்களை, துறைமுகத்திலிருந்து வெளியே வரச்சொல்லி, கலெக்டர் பேட்டி காண்பது என்பது வழக்கத்திலில்லை.

புதிதாக உருவாக்கப்பட்ட கஸ்டம்ஸ் கலெக்டர் பதவிக்கு நியமிக்கப்பட்டவர் இன்னும் பணியில் சேரவில்லை. (1801 ஆம் ஆண்டு இறுதியில் கஸ்டம்ஸ் கலெக்டராக வால்டர் பால்போர் நியமிக்கப்பட்டிருந்தார்.) திருநெல்வேலி பேஷ்குஷ் கலெக்டரே தற்போது தூத்துக்குடித் துறை முகத்தின் கஸ்டம்ஸ் கலெக்டராகவும் இருக்கிறார். தன் முன்னால் நின்றிருந்த போர்ட் ஆபிசரை லூஷிங்டன் ஏற இறங்கப் பார்த்தார்.

“தூத்துக்குடித் துறைமுகத்தில் உங்களைப் போர்ட் ஆபிசர் என்று அழைக்கிறார்களா? அல்லது பிரிவெண்டிவ் ஆபிசர் என்றா?” கூடாரத்திற்கு வெளியே பார்த்தபடி கேட்டார் லூஷிங்டன்.

“யுவர் எக்ஸலன்ஸி, தூத்துக்குடி போர்ட்டில் முன்பு நிறையச் சரக்கு போக்குவரத்து இருந்தது. அப்போது போர்ட் ஆபிசர் பதவி இருந்தது. போர்ட் ஆபிசருக்குக் கட்டுப்பட்ட பிரிவெண்டிவ் ஆபிசர்கள் இருவரில் ஒருவனாக நான் இருந்தேன். கடந்த ஒரு வருடமாகத் தூத்துக்குடித் துறைமுகத்தில் வர்த்தகம் அதிகமில்லை. அதனால் போர்ட் ஆபிசர் பதவியை கவர்னர் எடுத்து விட்டார். இரண்டு பிரிவெண்டிவ் ஆபிசர் பதவிகளில் ஒன்றையும் எடுத்துவிட்டார். இப்போது ஒரே பிரிவெண்டிவ் ஆபிசர் பதவி மட்டுமே உள்ளது.”

“உன்னைப் போர்ட் ஆபிசர் என்று தாசில்தாரிடம் சொல்லியிருக்கிறாய்?”

போர்ட் ஆபிசர் முழித்தான்.

“பெரிய பதவியைச் சொல்லி என்னைப் பலர் அழைப்பதால் நானும் ஒன்றும் சொல்லுவதில்லை. மரியாதையாகவும் இருக்கிறது. யுவர் எக்ஸலன்ஸியைப் பார்க்க நான் காத்திருந்த போது, தாசில்தாரிடம் நான் போர்ட் ஆபிசர் என்று தவறான தகவல் தந்துவிட்டேன், மன்னிக்கவும்.”

கலெக்டர் லூஷிங்டன் லேசாகத் தலையை அசைத்தார். அதுவே அவனுக்குப் போதுமானதாக இருந்தது.

“யுவர் எக்ஸலன்ஸி, என்னை உடனடியாக வரச் சொன்னீர்கள் என்றார்கள்.”

கலெக்டர் லூஷிங்டன் தனது இருக்கைக்குப் பின்னால் கட்டித் தொங்கவிடப்பட்டிருந்த வெண்கலத் தட்டையும் அதோடு சேர்த்துக் கட்டப்பட்ட வெண்கலக் குச்சியையும் பார்த்தார்.

கலெக்டரின் குறிப்பறிந்து, “எஸ் யுவர் எக்ஸலன்ஸி” என்று சொல்லியபடி, போர்ட் ஆபிசர் வெண்கலக் குச்சியை எடுத்து, தட்டில் ஒரு தட்டுத் தட்டினான். ‘கணீர்’ என்று சத்தம் வந்தது.

கூடாரத்திற்குள் சிப்பந்தி ஒருவன் ஓடிவந்து வணங்கினான்.

“கர்னல் தயாராகிவிட்டாரா? பார்த்துவிட்டு வா.”

போர்ட் ஆபிசர் ஏதோ கேட்க நினைப்பதுபோல் உடம்பை நெளித்துக்கொண்டு நின்றான்.

“என்ன கேட்க வேண்டும்?”

அவனின் முகக்குறிப்பைப் பார்த்து லூஷிங்டன் கேட்டார்.

“துறைமுகத்தில் நிற்கும் அட்மிரல் நெல்சன் என்ற கப்பல் பயணம் போவதற்குத் தயாராக இருக்கிறது. அதில் சில உள்ளூர் ஆட்களை வெளிநாட்டிற்கு ஏற்றி அனுப்ப வேண்டும் என்று கப்பலின் பைலட் சொன்னார். கப்பல் எங்குப் போகிறது? என்று கேட்டேன். அதற்கு அவர் பதில் சொல்ல மறுத்துவிட்டார்.”

“உனக்கு அவசியம் பதில் சொல்ல வேண்டுமா?”

“யெஸ் யுவர் எக்ஸலன்ஸி. உள்ளூர் மக்களை மொரீசியஸ், வெஸ்ட் இண்டீஸ், போர்போன், நீயூ சவுத் வேல்ஸ் போன்ற வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்ப அனுமதி கிடையாது. மற்ற தேசங் களுக்குப் போனால் ஆள்களின் எடை இருநூறு டன்னுக்குள் இருக்கிறதா என்று சோதித்து, அனுமதி கொடுப்பேன். அதற்கு மேல் ஏற்றப்பட்டால் யுவர் எக்ஸலன்ஸி மெட்ராஸ் கஸ்டம்ஸ் கலெக்டர் பொறுப்பிலுள்ள தாங்கள்தான் எழுத்து மூலமாக அனுமதி தர வேண்டும். அதற்காகத்தான் நான் விசாரித்தேன்.”

“சரி.”

“கப்பல் கிளம்பும்போது நமது ஐரோப்பிய மாஜிஸ்திரேட் அல்லது உள்ளூர் ஜேபி உடன் இருக்க வேண்டும். இந்தச் சட்டம் பற்றி பைலட்டிடம் சொன்னதற்கு, பைலட் இந்த விதி தனது கப்பலுக்குப் பொருந்தாது என்றார்.”

“உனக்கு என்ன பிரச்சினை இதில்?”

“அந்தக் கப்பல் பற்றி எது கேட்டாலும் தெரியாது என்கிறார். கப்பல் எப்போது கிளம்புகிறது என்று கேட்டேன். அதற்கும் தெரியாது என்கிறார். எனக்குள்ள ஆணைப்படி ஞாயிற்றுக் கிழமையிலும், கிறிஸ்தவ பண்டிகை நாட்களிலும் கப்பல் புறப்பட அனுமதிக்க முடியாது. அப்படிக் கட்டாயம் போய்த்தான் ஆக வேண்டும் என்றால் கலெக்டரின் எழுத்து மூலமான அனுமதி வேண்டும் என்று சொன்னேன். அதற்கும் அவர் பதில் சொல்லவில்லை.”

பேசிக் கொண்டிருக்கும்போதே, வெளியில் பேண்ட் சத்தம் கேட்டது.

பேண்ட் வாசிக்கும்போது, இங்கிலீஷ்காரர்கள் கடைப் பிடிக்கும் நடைமுறைப்படி கலெக்டர் எழுந்து நின்றார்.

கூடாரத்திற்கு வெளியே, “கர்னல் அக்கினியூ வருகிறார்” என்று கட்டியக்காரனின் சத்தம் கேட்டது.

யானைத் தந்தத்திலான பைப்பை வாயில் வைத்தபடி, அக்கினியூ கூடாரத்திற்குள் வந்தார். கலெக்டர் தொப்பியைக் கழற்றி, மரியாதை செய்தார்.

கலெக்டரின் அறையில் இருந்த போர்ட் ஆபிசரைப் பார்த்து, “யூ?” என்றார்.

“கர்னல், நான் தூத்துக்குடி போர்ட் ஆபிசர். மன்னிக்கவும், பிரிவெண்டிவ் ஆபிசர்.”

“நீங்கள்தானா அது? எனது உதவியாளன் லெப்டினென்ட் ராக்கெட், எனது கூடாரத்தில் இருப்பான். அவனை அழைத்து வாருங்கள். நான் கூப்பிட்ட பிறகு நீங்கள் இருவரும் உள்ளே வந்தால் போதும்.”

போர்ட் ஆபிசர் கலெக்டரைப் பார்த்து வணங்கினான்.

கர்னல் அக்கினியூ, கலெக்டருக்கு எதிரே போடப்பட்டிருந்த ஆசனத்தில் அமர்ந்தார். கர்னல் தனது பைப்பை மேஜையில் வைத்தார். சட்டைப் பையில் மடித்து வைத்திருந்த பச்சை நிற வெல்வெட் துணிப்பையை எடுத்து, அதிலிருந்து ஒரு காகிதத்தை எடுத்தார். பிரித்துப் படித்துவிட்டுச் சிரித்தார். “கவர்னருக்கு மிகுந்த ரசனை. இந்தப் பேப்பர் வாசனை பிரமாதம். கவர்னரின் காகிதங்களில் என்ன திரவியம் தெளிக்கிறார்கள் என்று அடுத்தமுறை மெட்ராஸ் போகும்போது கேட்க வேண்டும்” என்று சொல்லிக்கொண்டு, கடிதத்தை நீட்டினார்.

“கலெக்டர், கவர்னர் எட்வர்ட் கிளைவிடமிருந்து உங்களுக்கு வந்த கடிதத்தின் நகல் எனக்கும் வந்திருக்கிறது. இதுதான் அந்தக் கடிதம். அந்தக் கடிதம் தான் உங்களுக்கும் கவர்னரிடமிருந்து வந்தது என்பதை உறுதிசெய்து கொள்ளலாமா?”

கடிதத்தை வாங்கிய கலெக்டர் அதைப் படித்தார். பின்பு பேப்பரை முகர்ந்து பார்த்தார். “இட் ஸ்மெல்ஸ் சேம்” என்றார்.

“எஸ் கர்னல், இதே காகிதம்தான் எனக்கும் வந்தது.”

“நல்லது. மிஸ்டர் கலெக்டர், இன்று தூத்துக்குடிக் கோட்டையில் நடந்ததைப் பார்த்தீர்களா?”

“யெஸ் கர்னல். பிக்காட்டின் மனைவி பற்றி ஏற்கெனவே நிறையப் புகார்கள்.”

“இந்த அரைச் செவிடன் வெல்ஷ்தான் காரணமாக இருக்க வேண்டும். அவரைக் கம்பெனியின் விசுவாசமான பணியாள் என்றும் நினைக்க முடியாது. இல்லையென்றும் ஒதுக்க முடியாது. மருது பாண்டியர்மேல் விசுவாசம் அதிகம்.”

“இருக்கலாம் கர்னல். ஆனால், ஊமைத் துரை, மருது பாண்டியர் மீதான போரில் அவ்வப்போது அவர் கொடுத்த தகவல்கள் நமது வெற்றியை இலகுவாக்கின. அவர் உதவி இருந்ததால்தான் கடுமையாகப் போராடியும் தோற்கும் நிலை மாறி, ஆறே மாதத்தில் வெல்ல முடிந்தது. தென்னிந்தியா தற்போது அமைதியாகிவிட்டது.”

“எல்லாம் நம் கை மீறிப் போய்விட்டது. உத்தரவுகளை அமுல்படுத்துவது மட்டுமே நம் வசம் உள்ளது.”

கர்னல் தன் கையில் இருந்த தாளில் எழுதப்பட்டிருந்த எழுபத்தி மூன்று பேரின் பெயரையும் ஒருமுறை வாசித்துப் பார்த்தார்.

“இனி இவையெல்லாம் பெயர்கள் மட்டுமே.”

கர்னல் குரலில் தெரிந்த வருத்தம், கலெக்டருக்கு ஆச்சர்யமாக இருந்தது.

எழுபத்தி மூன்று பேரின் பெயரும் எழுதப்பட்ட காகிதத்தில் கர்னல் அக்கினியூவும் கலெக்டர் லாஷிங்டனும் கையெழுத்திட்டு, தங்களது முத்திரைகளைப் பொறித்தனர். காகிதத்தில் அத்தர் தெளிக்கப்பட்டு, உறையில் போட்டு, ‘லெப்டினென்ட்

கவர்னர் ஜார்ஜ் லெயித், பிரின்ஸ் ஆப் வேல்ஸ்' இந்தக் கடிதம் பினாங்கை அடையும்போது ஜார்ஜ் லெயித் இறந்திருந்தால் மாஜிஸ்திரேட் ஜார்ஜ் கேண்டருக்கு என்று எழுதி, இருவரும் கடித உறையிலும் கையொப்பமிட்டனர்.

கடிதத்தை வெல்வெட் துணிப்பையில் போட்டவுடன் கலெக்டர் தன்னருகில் தொங்க விடப்பட்டிருந்த வெண்கலத் தட்டில் குச்சியை வைத்துத் தட்டினார்.

தாசில்தார் வந்தார்.

“லெப்டினென்ட் ராக்கெட்டையும், போர்ட் ஆபிசரையும் வரச் சொல்லுங்கள்.”

இருவரும் வந்தனர்.

கலெக்டர் கையிலிருந்த வெல்வெட் துணிப்பையை லெப்டினென்ட் ராக்கெட்டிடம் கொடுத்தார்.

“நீங்கள் பினாங்கின் பிரின்ஸ் ஆப் வேல்ஸ் தீவிற்குக் கிளம்புங்கள். கடிதத்தைப் பினாங்கில் லெப்டினென்ட் கவர்னர் ஜார்ஜ் லெயித்திடம் தந்துவிட்டு, அவர் என்ன சொல்லுகிறாரோ அப்படியே நடந்து கொள்ளுங்கள். மிஸ்டர் போர்ட் ஆபிசர், அட்மிரல் நெல்சன் கப்பல் கிளம்புவதற்கு என்னென்ன கேள்விகள் கேட்க வேண்டுமோ அவை அத்தனையும் ஒன்றுவிடாமல் கேட்டுக் கொள்ளுங்கள். ஆனால் நாளை மாலைக் கப்பல் கிளம்ப வேண்டும்” என்றார் கலெக்டர்.

போர்ட் ஆபிசர் சல்யூட் அடித்துவிட்டுக் கிளம்பினான். கர்னல் அக்கினியூ அவருடைய கூடாரத்திற்குக் கிளம்பினார். அவர் பின்னால் லெப்டினென்ட் ராக்கெட் சென்றான்.

மாலை நேர வெயில் கூடாரத்தின் துணியை ஊடுருவியது. கலெக்டர் தனது கூடாரத்தைவிட்டு

வெளியே வந்து, கர்னலின் கூடாரத்தைப் பார்த்தார்.

கர்னல் பைப் பிடித்துக்கொண்டு நிற்பதும், அவர்முன் மண்டி யிட்டு, லெப்டினென்ட் ராக்கெட் ஏதோ பேசுவதும் கோட்டுச் சித்திரமாகத் தெரிந்தது. அரைமணி நேரமாக இந்தக் காட்சி மாறவில்லை.

கலெக்டர் தனது கூடாரத்திற்கு வந்து, ஒரு காகிதத்தில், “எஸ்.ஆர்.லூஷிங்டன் (18.10.1827 முதல் 25.10.1832 வரை மெட்ராஸ் கவர்னராக இருந்தார். 73 காலா பாணிகளில் பதினொரு பேர் 1828 ஆம் ஆண்டு திருநெல்வேலி திரும்பியபோது, மெட்ராஸ் கவர்னராகவும் இவரே இருந்தார்.), மெட்ராஸ் சிவில் சர்வீஸ், கவர்னர் ஆப் மெட்ராஸ் ” என்று எழுதினார். அதைத் தடவிப் பார்த்தார்.

கூடாரத்திற்கு வெளியே இடியும் மின்னலுமாக இருந்தது.

கர்னல் அக்கினியூ, லெப்டினென்ட் ராக்கெட்டின் தோளில் கை வைத்து, ஏதோ சமாதானம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

பிப்ரவரி 11, 1802, அதிகாலை

‘ஆபரேசன் டிமாலிஷன்’ என்று கவர்னர் எட்வர்ட் கிளைவ் எழுதிய கடிதம், மேஜர் வெல்ஷ் கையில் இருந்தது.

கம்பெனி தன் ரகசிய வேலைகளையும், அதிரடி நடவடிக்கைகளையும் அதிகாலைக்குள் செய்து முடித்தும். உள்ளூர் ஆட்சி யாளர்கள், அரசர்கள், பாளையக்காரர்கள் என்று யாருடன் யுத்தம் என்றாலும், தாக்குதலுக்கு அதிகாலை நேரத்தையே தேர்வு செய்திருக்கிறார்கள் அதிகாரிகள்.

ஆற்காடு நவாப்பிடம் ஏதாவது காரியமாக வேண்டுமென்றால் நள்ளிரவில் நவாப்பின் மாளிகைக்குப்போய்க் காத்திருப்பார்கள். ஆற்காடு முற்றுகையின் போதும், பிளாசிப் போரிலும் அதிகாலை நேரத்தைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கோட்டைகளைத் தாக்கி வென்றார்கள். அதிகாலை நேரம் கடவுள்கள் அருள்பாலிக்கும் நேரம் என்பதைவிட, எதிராளி அசந்து தூங்கும் நேரம், திடீர் தாக்குதலுக்கு எதிர்வினையாற்ற முடியாத நேரம் என்பதைப் புரிந்து வைத்திருந்தனர்.

ஆரம்பத்தில் இதுபோன்ற தாக்குதல், தென்னிந்தியப் போர்முறைகளுக்கு எதிரானது என்று மனசாட்சியுள்ள அவர்களது உள்ளூர் சகாக்கள் சொன்னார்கள். அப்போது இளைஞன் ராபர்ட் கிளைவ், “அறுநூறு வருடங்களுக்கு முன்பு இந்த வக்கணைப் பேச்சு, நியாயம், அநியாயம், இதெல்லாம் உங்கள் ஆள்கள் பார்த்ததால்தான் வட இந்தியாவில் ஆட்சி கை மாறியது. உள்ளூர் ஆட்சியாளர்களான நீங்கள் வடக்கிலிருந்து பாடம் கற்றுக்கொள்ளவில்லை. ஆனால் நாங்கள் கற்றுக்கொண்டோம்” என்றாராம்.

அந்தப் பாடம் அடுத்தடுத்து வந்த இங்கிலீஷ் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் அதிகாரிகளுக்கு அத்துபடியாகியிருந்தது. “சர்ப்ரைஸ் இஸ் ஹாப் சக்ஸஸ்” என்றும், “சர்ப்ரைஸ் இஸ் டு பி எ ரியல் சர்ப்ரைஸ். இட் ஷுட் நாட் பி ஆண்டிசிபேட்டட் பை த எனிமி” என்றும் ராபர்ட் கிளைவ் சொல்லுவாராம்.

ராபர்ட் கிளைவின் மகனும் தற்போதைய மெட்ராஸ் கவர்னருமான எட்வர்ட் கிளைவிடமிருந்து நள்ளிரவில் வந்த கடிதத்தில் எழுதியிருந்த வாசகத்தை மேஜர் வெல்ஷ் மீண்டும் மீண்டும் படித்தார். “கலெக்டர் லூஷிங்டன், கர்னல் அக்கினியூ இருவரும் உங்களிடம் பேசியதை நினைவு கூருங்கள்.”

எழுபத்து மூன்று பேரின் எதிர்காலத்தைத்தான், ‘ஆபரேசன் டிமாலிஷன்’ என்று கவர்னர் எழுதியிருந்தார். எதிராளியின் கோட்டையை முழுமையாக இடித்துத் தடைமட்டமாக்குவதை ராணுவ இன்ஜினியரான மேஜர் வெல்ஷ் பலமுறை செய்துள்ளார். கவர்னர் எழுதிய கடிதத்தின் முதல் வரியான ‘ஆபரேசன் டிமாலிஷன்’ என்று இருந்தவுடன் ஏதோ கோட்டையைக் கவர்னர் இடிக்கச் சொல்லுகிறார் என நினைத்தார். அப்படிப் பார்த்தால் இந்தப் பிராந்தியத்தில் ஊமைத் துரையின் பாஞ்சாலங்குறிச்சிக் கோட்டையை இடித்தாகிவிட்டது. சாம்பவார் வடகரை, தலைவன் கோட்டை, நெல்கட்டும் சேவல், களக்காடு, நாகலாபுரம் கோட்டைகளையும் இடித்தாகிவிட்டது. மருது பாண்டியரின் அரண்மனைச் சிறுவயல் இடித்தாகிவிட்டது என்ற யோசனையிலிருந்தபோது, லெப்டினென்ட் ராக்கெட் கவர்னரின் இரண்டாவது கடிதத்தை நீட்டினான்.

“மேஜர் வெல்ஷ், எழுபத்து மூவரின் எதிர்காலம் குறித்து பிணாங்கின் பிரின்ஸ் ஆப் வேல்ஸ் தீவின்

லெப்டினென்ட் கவர்னர் ஜார்ஜ் லெயித்திற்கு நான் எழுதிய கடிதத்தின் நகல் உங்களுக்குத் தரப்பட்டுள்ளது. இந்தக் கடிதத்தைப் படித்தவுடன், உங்கள் வேலை உடனடியாக ஆரம்பமாகிறது. லெப்டினென்ட் கவர்னர் ஜார்ஜ் லெயித்திற்கு ஏற்கெனவே தகவல் அனுப்பப்பட்டுவிட்டது. எழுபத்தி மூன்று பேருக்கான கிரிமினல் செட்டில்மெண்ட் எந்த இடம் என்பதைப் பிளாங்கு லெப்டினென்ட் கவர்னர் முடிவு செய்வார். கையிலிருக்கும் பனிக்கட்டியை அடுத்த கைக்கு உடனடியாக மாற்றுவதுபோல பொறுப்பை அடுத்தடுத்து மாற்ற வேண்டும். எவ்வளவு வேகமாகப் பனிக்கட்டியைக் கை மாற்றுகிறீர்களோ, அவ்வளவிற்கு நல்லது. உங்களிடம் இந்தக் கடிதம் கொடுப்பவர் நமது ராணுவ அதிகாரிதான் என்பதை உறுதி செய்துவிட்டு, பனிக்கட்டியைக் கை மாற்றுவங்கள்.”

மேஜர் வெல்ஷ், கவர்னரின் கடிதத்தைத் தன்னிடம் கொடுத்த லெப்டினென்ட் ராக்கெட்டை ஏறக்குறைய பத்து ஆண்டுகளாக அறிவார். கவர்னர் எழுதிய கடிதத்தை மேஜர் வெல்ஷ் நீட்டினார்.

கடிதத்தைப் படித்த லெப்டினென்ட் ராக்கெட், “மேஜர், நான் எப்போது கிளம்பணும்?” என்றான்.

“லெப்டினென்ட், அட்மிரல் நெல்சன் தயாராகயிருக்கிறதா?”

“தயாராக இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன், மேஜர். தூத்துக்குடி போர்ட் ஆபிசர், கலெக்டர் லூஷிங்டன்னைச் சந்தித்த அன்று நான் வல்லநாடு போயிருந்தேன். அப்போது போர்ட் ஆபிசரிடம் சில உத்தரவுகளைக் கலெக்டர் பிறப்பித்துள்ளார். என்னவென்று இனிமேல் தான் தெரிய வரும்.”

“நீங்கள் படகுத் துறைக்குச் சென்று கப்பல் தயாராக யிருக்கிறதா என்று பார்த்துவிட்டு வாருங்கள். எனக்குத் தெரிந்து கப்பல் நாளை கிளம்ப வாய்ப்பில்லை என்று நினைக்கிறேன். குறைந்தது எண்பது நாள்களுக்கான உணவு, தண்ணீர் பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகள் எல்லாம் தயாராக இருக்குமா என்றும் தெரிய வில்லை.”

“மேஜர், நீங்கள் என்னைவிட அதிகக் காலம் கம்பெனியில் இருக்கிறீர்கள். கவர்னர் உங்களிடமும் கர்னலிடமும், கலெக்ட் ரிடம் மட்டும்தான் தகவல் கொடுத்திருப்பார் என்று நம்புகிறீர்கள்? ஒரே நேரத்தில் ஒருவருக்குத் தெரியாமல் பலருக்கும் வெவ்வேறு வகையான ஆணைகளைக் கவர்னர் அனுப்பியிருப்பார். ஏதோ ஒரு பாளையக்காரர், எட்டப்பனோ, திருவிதாங்கூர் அரசரோ இந்தக் கடல் பயணத்திற்கான அனைத்து ஏற்பாடுகள், உணவுப் பண்டங்களைத் தயார்செய்து தூத்துக்குடியிலேயே ஓரிடத்தில் வைத்திருப்பார். என்னோடு பினாங்குவரை பாதுகாப்பிற்கு வரும் வீரர்களை வைத்துக்கொண்டு, இதே தூத்துக்குடியில் எங்காவது ஓரிடத்தில், ஒரு ராணுவ அதிகாரி காத்துக் கொண்டிருப்பார். யாராவது ஓராள், கப்பலை இயக்குவதற்கான பைலட்டை ஏற்பாடு செய்திருப்பார். லஸ்கர்களை யாரோ ஒருவர் தயார் நிலையில் வைத்திருப்பார். என்னைப் பொறுத்தவரை கப்பல் பயணத்தின்போது என் பதவிக்கு அனுமதித்துள்ளபடி இரண்டு பிஸ்டல்களையும் ஒரு துப்பாக்கியையும் தயாராக வைத்திருந்தால் போதும். நான் விரும்பினால், எல்லா ஐரோப்பியர்களுக்கும் அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளபடி ஒரு குதிரையும், ஒரு தோல் சேனத்தையும் கப்பல் பயணத்தின்போது எடுத்துக் கொள்ளலாம்.”

மேஜர் வெல்ஷ், கலெக்டரைப் பார்க்கப் போகவில்லை. அதனால் கலெக்டர், லெப்டினென்ட்

ராக்கெட்டிடம் என்ன சொல்லி அனுப்பியிருக்கிறார் என்று தெரியாமல் இருந்தார். கம்பெனி விதிகளின்படி சக அதிகாரியைத் தேவையில்லாமல் விசாரிக்கக் கூடாது என்பதால் லெப்டினென்ட் ராக்கெட்டிடம், கவர்னரிடமிருந்து வந்த இரண்டு கடிதங்களை அவன் கொடுக்கும்வரை அவன் வல்லநாட்டிற்குப் போனதைப் பற்றித் தெரிந்திருந்தாலும் அங்கு யாரைப் பார்த்தான்? என்ன பேசினான்? என்று கேட்டுக்கொள்ளவில்லை.

ஒருவகையில் தன் மனப் போராட்டத்திற்கு விடிவு வந்ததாகவே தெரிந்தது. கடந்த ஒரு வருடமாக நிம்மதியான தூக்க மில்லை. எப்போதும் ஓட்டம்தான். கோட்டைகளை இடிப்பதும், பீரங்கிகளை ஊர்விட்டு ஊர் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பதும், முழுநேர வேலையாகிப் போய்விட்டது.

நட்போடு பழகிய மருது பாண்டியரையும், ஊமைத் துரையையும் தோற்கடிக்கத் தன்னைப் பயன்படுத்திய கர்னல் அக்கினியூ, அவர்கள் பிடிபட்டவுடன் அவர்கள் மீதான நடவடிக்கைக் குறித்து, தன்னிடம் எதுவும் கலந்து பேசாதது வெல்ஷிற்கு மிகுந்த மன வருத்தமாக இருந்தது.

இந்தப் பினாங்குப் பயணத்திற்குக்கூட லெப்டினென்ட் ராக்கெட்டிற்குப் பதிலாகத் தன்னை அனுப்பியிருந்தால், காலா பாணிகளுக்குக் கப்பல் பயணத்தின்போது நம்பிக்கை வார்த்தைகள் சொல்லி, பினாங்குச் சென்ற பிறகு, அவர்களின் விடுதலைக்கு ஏற்பாடு செய்திருக்கலாம். தனக்குப் பினாங்கிற்குச் செல்லும் வாய்ப்பை மெட்ராஸ் கவர்னர் தரவில்லை. என்ன யோசித்தும் இனி ஆகப்போவது ஒன்றுமில்லை. எல்லாமே கைமீறிப் போய்விட்டது.

தன் நினைவுகளில் இருந்து மீண்ட வெல்ஷ், “சரி லெப்டினென்ட், நான் சொன்னபடி நீங்கள்

துறைமுகத்திற்குப்
வருகிறீர்களா?”

போய்

விசாரித்துவிட்டு

“எஸ், மேஜர். நான் வருவதற்குள் இவர்களைத்
தயார் செய்கிறீர்களா?”

“எஸ்.”

*

லெப்டினென்ட் ராக்கெட், துறைமுகத்திற்கு
வந்தபோது ஜேபி ராமசாமி, போர்ட் ஆபிசர் முன்பு நின்று
கொண்டிருந்தார். ராக்கெட்டைப் பார்த்ததும் போர்ட்
ஆபிசர் எழுந்து நின்று கை கொடுத்தார். லெப்டினென்ட்
கை கொடுத்துவிட்டு, தனது தொப்பியைக் கழற்றி
மாட்டினான்.

“இந்நேரம் எப்படி போர்ட் ஆபிசர்? இந்த ஆள் யார்?”

ஜேபி தனது சந்தனக் கோலை உயர்த்திக்
காண்பித்து, முதுகை வளைத்து வணங்கினான்.

“நான் ஜஸ்டீஸ் ஆப் பீஸ் ராமசாமி.”

“ஓ நல்லது. கப்பல் கிளம்ப உங்களது சாட்சியம்
முக்கியம் அல்லவா? நல்லது போர்ட் ஆபிசர், கப்பல்
புறப்படத் தயாராக யிருக்கிறது என்றால், நான் மேஜர்
வெல்ஷிடம் செல்கிறேன்.”

“எஸ் லெப்டினென்ட், இந்த ஜேபிதான் கப்பலில்
பொருள்களை ஏற்றியிருக்கிறார். கஸ்டம்ஸ் ரூல் படி
அவர் சாட்சி யாகத்தான் இருக்க முடியும்.
சூழ்நிலைகளின் நிர்பந்தத்தால் அவரே பொருள்களைச்
சேகரித்து, கப்பலில் ஏற்றியிருக்கிறார். சட்டப்படி
கப்பலில் பொருள்களை ஏற்றுபவரிடம் நான் சில
கேள்விகள் கேட்டு, அதைப் பதிவுசெய்ய வேண்டும்.

நீங்கள் பொருள்களை ஏற்றியவர் என்று பொறுப்பேற்றுக் கையெழுத்திட வேண்டும்.”

“அப்படியா? சரி. நீங்கள் கேட்கும் கேள்விகளுக்கு எனக்கு எந்தப் பதிலும் தெரியாதே? ஜேபி என்னென்ன பொருள்களைக் கப்பலில் ஏற்றியிருக்கிறார் என்று எனக்கெப்படித் தெரியும்? என் சம்பந்தப்பட்டது மட்டும்தான் எனக்குத் தெரியும். என்னுடைய துப்பாக்கி ஒன்று, இரண்டு பிஸ்டல்கள் கொண்டு வருவேன். குதிரையும், குதிரைச் சேனமும், ராணுவ அதிகாரியான எனக்கு மட்டுமல்ல, எந்த ஐரோப்பியனும் கடல் பயணத்தின்போது கொண்டுபோகலாம். இவை மட்டும்தான் என்னிடம் உள்ளன. அதைத்தான் நான் கப்பலில் கொண்டுசெல்வேன்.”

“எஸ் லெட்டினைன்ட், உங்களிடம் நான் கேட்கும் கேள்விகளுக்கு நீங்கள் பதில் சொல்ல வேண்டாம். ராமசாமி பதில் சொல்வார். அவர் என்ன பதில் சொன்னாலும் உங்கள் பயணத்திற்கு எந்தப் பங்கமும் வராது என்று நான் உறுதியளிக்கிறேன்.”

போர்ட் ஆபிசர், தன் முன்பாக ஆப்காரி, கஸ்டம்ஸ், லஸ்கர், சூப்பர் கார்கோ, பைலட் விபரம் என்று சில காகிதங்களைப் பரப்பி வைத்திருந்தார். கோழி இறகை கறுப்பு மைக் கூண்டில் நனைத்துக் கொண்டார்.

“லெட்டினைன்ட் ராக்கெட், இந்தக் கப்பலில் ‘கெட்ரி’ எடுத்துச் செல்கிறீர்களா?”

“கிச்சடிதானே போர்ட் ஆபிசர்? வேக வைத்த அரிசி, வறுத்த மீன், அவித்த முட்டை, கொத்தமல்லித் தழை, மஞ்சள் பொடி, வெண்ணெய் போட்டுச் செய்யும் கிச்சடி பற்றி என்னிடம் என்ன பதில் எதிர்பார்க்கிறீர்கள்?”

“லெப்டினென்ட், இந்தக் கேள்வியை நான் கப்பலில் சரக்கு ஏற்றுபவரிடம் கட்டாயம் கேட்க வேண்டும். கஸ்டம்ஸ் சட்டப்படி சமைத்த கிச்சடியைக் கடல் பயணத்தின்போது எடுத்துச் செல்லக்கூடாது. உங்களது பதிலாக, ‘இல்லை’ என்று நான் எழுதிக் கொள்கிறேன் லெப்டினென்ட்.”

“நல்லது, அடுத்த கேள்வி?”

“ஜாதிக்காய், கம்பெனி அலுவலர்களின் பதவியைக் குறிக்கும் கோல், கிராம்பு இவைகளைக் கப்பலில் எடுத்துச் செல்கிறீர்கள் என்றால், அவைகளை எங்கிருந்து வாங்கினீர்கள் என்று சொல்ல வேண்டும்.”

லெப்டினென்ட் ராக்கெட், ஜேபியைப் பார்த்தான்.

“லெப்டினென்ட், அது வந்து” என்று ஜஸ்டீஸ் ஆப் பீஸ் இழுத்தான்.

“ராமசாமி, என்னிடம் ஏன் சொல்லுகிறீர்கள்? போர்ட் ஆபிசரிடம் சொல்லுங்கள். அவர் குறித்துக் கொள்வார்.”

“துரை, பதவியைக் குறிக்கும் கோல் என்பது இந்த இடத்தைப் பொருத்தவரை என்னிடம் இருக்கிற ஜஸ்டீஸ் ஆப் பீஸ் என்ற பித்தளை வில்லை ஒட்டிய சந்தனக் குச்சி மட்டும்தான். இதை நான் கப்பலில் கொடுத்துவிடவில்லை. ஜாதிக்காயைப் பொருத்தவரை ஒரு பவுண்ட் (13 பலம் (தோராயமாக)) கப்பலில் ஏற்றியிருக்கிறேன். இது எதுக்குன்னா, கடல் பயணத்துல யாருக்காவது காயம்பட்டு உடம்பு வலி அதிகமாச்சுன்னா ஜாதிக்காய் வாயில ஒதுக்கிக்கிருவாங்க. அரை போதையில் தூங்கிரலாம் பாருங்க. ஜாதிக்காய் மருந்தா நினைச்சு கப்பல்ல ஏத்தியிருக்கிறேன். கிராம்பு இரண்டு பவுண்ட்.”

போர்ட் ஆபிசர் ஏதோ யோசித்துவிட்டு, ‘ஜாதிக்காய், கோல், கிராம்பு எதுவும் கப்பலில் ஏற்றவில்லை’ என்று பதிவு செய்தான்.

“கப்பலில் ரம், ஓயின் பாட்டில்கள் ஏற்றியிருந்தால், அதற்கு கஸ்டம்ஸ் கலெக்டரின் அனுமதியிருக்க வேண்டும். அனுமதி இருக்கிறதா?”

“ஆம் துரை. லெப்டினென்ட் ராக்கெட்டிற்கும் உடன் செல்லும் இருபத்தி ஏழு மலாயா சிப்பாய்களுக்கும் ரம், ஓயின் பாட்டில்கள் தேவை என்பதால் கப்பலில் ஏற்றியிருக்கிறேன்.”

போர்ட் ஆபிசர் ஒரு தனித்தாளில் ஏதோ குறித்துக் கொண்டான்.

“பரவாயில்லை ராமசாமி, இதற்குத் தனியாகக் கஸ்டம்ஸ் கலெக்டரிடம் அனுமதிச் சீட்டு வாங்கி, அப்புறமாகச் சேர்த்துக் கொள்கிறேன். இப்போதைக்கு நம்ம கலெக்டர்தான் கஸ்டம்ஸ் கலெக்டராகவும் இருக்கிறார். அதனால் பிரச்சினையில்லை. அடுத்து கப்பலில் பெண்கள் யாரும் பயணம் செய்கிறார்களா?”

“இல்லை.”

“மிக நல்லது.”

“ஏன் கேட்டீர்கள்?”

“மற்றவர்களிடம் இதே கேள்வி கேட்டு அவர்கள், ‘ஆம், கப்பலில் பெண் வருகிறார்’ என்றால், உடனே கப்பல் கிளம்பாது என்று சொல்லியிருப்பேன். கேட்பது உங்களிடம் அல்லவா?”

“இல்லை இல்லை. பெண்கள் யாரும் எங்களோடு வரவில்லை.”

“சமையலுக்கு வெங்காயம், உருளைக்கிழங்கு, தேயிலை, ஒரு மவுண்ட் புகையிலை, காய்கறிகள், பழங்கள், இஞ்சி, எண்ணெய், உப்பு, கருப்பட்டி, காய்கறி பழ விதைகள், தோல் பைப்புகள், கோரைப் பாய் ஆகியவை ஏற்றிக்கொள்ள அனுமதிக்கப்பட்ட அளவு ஏற்றப்பட்டிருக்கிறது. சரிதானே லெப்டினென்ட்?”

லெப்டினென்ட் பதில் சொல்லவில்லை.

“ஆமாம், துரை” என்றான் ஜேபி.

“கடலில் கப்பல் போகும்போது ஆறு ஏதாவது குறுக்கிட்டால், அதன் முகத்துவாரத்தில் கப்பலின் எடை பாரமாக உள்ள இரும்புத் தகடுகள் அல்லது கழிவுகளைக் கொட்ட மாட்டேன் என்று எழுதியுள்ள இந்தப் படிவத்தில் கையெழுத்திட வேண்டும்.”

“சரி, போர்ட் ஆபிசர். நான் உங்களிடம் கையெழுத்துப் போட்டுவிட்டு பயணத்தின்போது அதை மீறினால்...”

“கீழே எழுதியிருக்கிறதே, இருநூறு ரூபாய் அபராதமென்று.”

“அபராதம் யார் விதிப்பார்கள்?”

“ஆற்றுக்கு அருகிலிருக்கும் போர்ட் ஆபிசர் அபராதம் விதிப்பார். இந்தக் கப்பலைப் பொருத்தவரையில் எங்குப் போகிறது என்று சொன்னீர்கள் என்றால் எந்தெந்த துறைமுகம் வழியாகக் கப்பல் போகும். யார் யார் போர்ட் ஆபிசர்கள் என்று சொல்லுவேன்.”

“கப்பல் பினாங்கிற்குப் போகிறது” என்றான் லெப்டினென்ட் ராக்கெட்.

ராமசாமி, லெப்டினென்ட் ராக்கெட்டைப் பார்த்துக் கும்பிட்டு, “துரை பினாங்கிற்கா காலா பாணி?” என்றான்.

“ஏன் உனக்கு என்ன பிரச்சினை அதில்?”

“இல்லை லெப்டினென்ட். எனது அண்ணன் மகன் ராமசாமி அந்தக் கூட்டத்தில் இருக்கிறான்.”

“இங்க பாரு ஜேபி. அண்ணன் மகன் அது இதுன்னு பேசுவதெல்லாம் வைத்துக் கொள்ளாதே. வேங்கை பெரிய உடையணன், ஐந்து பாளையக்காரங்கன்னு எழுபத்து மூணு பேரு காலா பாணி போறாங்க. எழுபத்தி மூணுல உன் அண்ணன் மகன் ஒருத்தன்.”

“அவனும் பாளையக்காரன்தான் துரை. குளத்தூர் ஜமீன்.”

“அதெல்லாம் ஜப்தி ஆகிப்போச்சு. பேச்சை விடு. போர்ட் ஆபிசர் கேட்கிற கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லு. எனக்கு வேலையிருக்கு.”

ராமசாமி, “துரை, நான்தான் இவ்வளவு சாமானையும் சேகரித்துக் கொடுத்து காலா பாணி அனுப்புனேன்னு ஊருக்குள்ள தெரிஞ்சா, என்னையப் பொலி போட்டுருவாங்க” என்று சொல்லி கலங்கினான்.

“நாங்க யாரும் வெளியே சொல்ல மாட்டோம். நீ உளறாம இருந்தாப் போதும். இன்னும் நாலஞ்சு கேள்விதான். முடிச்சிடுவோம்” என்றார் போர்ட் ஆபிசர்.

“கப்பலில் உயிருள்ள மிருகங்கள் ஏதும் ஏற்றப் போகிறீர்களா? குதிரையை ஏற்றலாம் என்றுள்ளது.”

“பத்துச் செம்மறி ஆடு, ஆயிரத்து நூறு கோழி ஏற்றியிருக்கிறோம்.”

“பரவாயில்லை. குதிரை என்ற வார்த்தையில் மற்ற உயிருள்ள மிருகங்களும் சேர்த்து என்றுதான் கஸ்டம்ஸ்

ரூல் உள்ளது. அதனால் ஆடு, கோழிகளைக் கப்பலில் ஏற்றலாம். என்ன? இதுவரை இந்த விளக்கத்தை மற்ற யாருக்கும் நான் கொடுத்ததில்லை. கடைசியாக ஒன்று. யானையின் பற்கள் கப்பலில் ஏற்றக்கூடாது.”

“இல்லை, ஏற்றவில்லை.”

போர்ட் ஆபிசர் கோழி இறகை மைக் கூண்டிற்குள் விட்டெடுத்து, ஏதோ எழுதினான். எழுதி முடித்தவுடன் அதை லெப்டினென்ட் ராக்கெட்டின் கையில் கொடுத்து, “லெப்டி னென்ட் இதைப் படியுங்கள். படித்துவிட்டு, ‘படித்துப் பார்த்தேன். சரி’ என்று கையொப்பமிடுங்கள்” என்றான்.

லெப்டினென்ட் ராக்கெட் லாந்தர் விளக்கிற்கு அருகில் சென்று, படித்துப் பார்த்தான்.

“லெப்டினென்ட் ராக்கெட் என்னும் நான் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனிக்கும், பொம்பாயில் இருக்கும் குஜராத்திக்கும் சொந்தமான அட்மிரல் நெல்சன் என்ற கப்பலில், சிவகங்கைச் சீமையின் பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்ட ராஜா வேங்கை பெரிய உடையணத் தேவன் உள்ளிட்ட எழுபத்து மூன்று கைதிகளை, காலா பாணி என்று அறிவிக்கப்பட்ட நபர்களைப் பினாங்கின் பிரின்ஸ் ஆப் வேல்ஸ் தீவிற்கு அழைத்துச் செல்கிறேன். மொரிசீயஸ், ரீயூனியன் போன்று காலா பாணி கப்பல்கள் செல்லத் தடை செய்யப்பட்ட துறைமுகங்களுக்கு என் கப்பல் போகாது. கைதிகளுக்கோ, கைதிகளின் பாதுகாப்பிற்காக என்னுடன் வரும் இருபத்தேழு மலாயா சிப்பாய்களுக்கோ தொற்றுநோய், காய்ச்சல், மலேரியா நோய் அறிகுறி இல்லை. கப்பல் பயணத்தின்போது யாருக்காவது மலேரியா, காலரா நோய் அறிகுறி தெரிந்தால், தற்போதுள்ள மருத்துவ நடைமுறைப்படி

சம்பந்தப்பட்ட நபரை மற்றவர்களிடமிருந்து தனிமைப்படுத்துவேன் என்றும், கடல் பயணத்தின்போது நான் உட்பட யாருக்கு இறப்பு ஏற்பட்டாலும் பிரேதத்தைக் கடல் தண்ணீரில் இறக்கிவிடுவேன் என்றும் உறுதி கூறுகிறேன்.”

போர்ட் ஆபிசரிடம் கோழி இறகை வாங்கி, லெப்டினென்ட் ராக்கெட் கையொப்பமிட்டான். ராமசாமியையும் போர்ட் ஆபிசரையும் உடனடியாகத் துறைமுகத்திற்கு அனுப்பி, கப்பலைத் தயார்படுத்த சொன்ன லெப்டினென்ட் ராக்கெட், தூத்துக்குடிக் கோட்டைக்கு வந்தான்.

மேஜர் வெல்ஷ், தனது யூனிபார்மை போட்டுக்கொண்டு தயாராக இருந்தார். எழுபத்தி மூன்று பேர் தங்க வைக்கப்பட்டிருந்த கிட்டங்கிக்கு வந்து கையிலிருந்த கருங்காலிக் குச்சியால் இரும்புக் கம்பிகள்மீது தட்டினார். காவலுக்கு இருந்த வெள்ளைக்கார சோல்ஜர்கள் ஓடிவந்து மேஜர் வெல்ஷிற்கு மரியாதை செய்தனர். சிம்னி விளக்குகள் ஏற்றப்பட்டன. வீரர்கள் கதவைத் திறந்து மேஜர் வெல்ஷின் முன்னும் பின்னும் வந்தனர்.

வேங்கை நின்றிருந்த இடத்திற்கு வந்தார் மேஜர் வெல்ஷ்.

நள்ளிரவு நேரமாக இருந்ததால் அயர்ந்து தூங்கியவர்களை எழுப்பினர். எல்லாரும் முகம் கழுவி வரிசையாக உட்காரும்வரை மேஜர் வெல்ஷ் நின்றிருந்தார்.

அனைவரும் வந்தவுடன், “நான் இந்த அகால நேரத்தில் இங்கு ஏன் வந்தேன் என்று ஓரளவிற்கு நீங்கள் யூகித்திருப்பீர்கள். ஆம், உங்களை இப்போது இடமாற்றம் செய்யப் போகிறோம். உடனே தயாராகுங்கள்.

பயணத்தின்போது இம்முறை கால்ச் சங்கிலி போடவில்லை. நிதானமாக நடந்து, என்னோடு வாருங்கள். நான் உங்களை அழைத்துச்செல்லப் போவது அரைமணி நேர நடை பயண தூரம் மட்டுமே.”

சிறிது நேரம் யாரும் பதில் பேசவில்லை.

“என்ன வேங்கை? ஏதேனும் கேட்க விரும்புகிறீர்களா?” என்றான் வெல்ஷ்.

“இல்லை, மேஜர். எப்போதும் நாங்கள் உங்களிடம் எங்கு அழைத்துப் போகிறீர்கள் என்று கேட்டதில்லை. உங்களது ஆணையும் எங்களது விதியும் எங்களை எங்கு அழைத்துச் செல்கிறதோ, அங்குச் செல்வோம்.”

“இல்லை, வேங்கை. நீங்கள் கேட்காவிட்டாலும் நானே சொல்லுகிறேன். இதுவரை நான் உங்களை எங்கு அழைத்துச் சென்றாலும் நானும் உங்களோடு இருப்பேன். உங்களை நான் லெப்டினென்ட் ராக்கெட்டிடம் ஒப்படைக்கப் போகிறேன். நீங்கள் அனைவரும் கப்பலில் ஏற்றப்படுவீர்கள். பினாங்கிற்குக் காலா பாணியாகப் போகிறீர்கள்.”

“மேஜர் வெல்ஷ், எங்களது பயணம் பினாங்கிலாவது முடியும் என்ற உத்திரவாதம் இருந்தால் பரவாயில்லை. இல்லை யென்றாலும் நாங்கள் வருந்தப் போவதில்லை. எங்கள் எழுபத்து மூன்று பேரையும் இதுவரையிலும், இனிமேலும் ஒன்றாக இருக்க அனுமதித்த உங்களது கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் கவர்னர் எட்வர்ட் கிளைவிற்கும், கர்னல் அக்கினியூவிற்கும் கலெக்டர் லூஷிங்டன்னிற்கும் எங்களது நன்றியைத் தெரிவிப்புகள்.

நீங்கள் எங்களைக் காலா பாணி என்று அறிவித்தபோது, எங்களில் யாரும், குறிப்பாக வயதான

கள்ளிமந்தயம் தளவாய் முதற்கொண்டு, சிறுவனான துரைசாமி வரை யாரும் அழுது புரளவில்லை. ஒருவரும் பயப்படவில்லை என்பதையும் உங்கள் மேலதிகாரிகளுக்குத் தெரிவியுங்கள். எங்கள் அம்மான் கட்ட பொம்மு நாயக்கர் கயத்தாறு விசாரணையின்போது சொன்னதைத் தான் நாங்களும் இப்போது நினைக்கிறோம். போர்க்களத்தில் நாங்கள் இறந்திருக்க வேண்டும். மரியாதையாவது மிஞ்சி யிருக்கும்.”

“உங்கள் பேச்சு எனக்கு மிகுந்த வருத்தத்தைத் தருகிறது. கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி என்ற பெரிய ராட்சச இயந்திரத்தில் நானொரு சிறிய ஆணி. என்னால் முடிந்தவரை உங்களுக்கு உதவினேன். சிறைப்படுத்தப்பட்ட காலத்தில் உங்களது துன்பம் அதிகரிக்காமல் பார்த்துக் கொண்டேன். உங்களது நல்ல காலம், நீங்கள் பினாங்கின் பிரின்ஸ் ஆப் வேல்ஸ் தீவிற்குச் செல்வதுதான். அந்தமான் தீவிற்கோ, சுமத்திரா தீவின் பென்கோலன் கோட்டைக்கோ நீங்கள் செல்லவில்லை.

பினாங்கு ஏறக்குறைய ராமேஸ்வரம் தீவு போலத்தான் இருக்கும். உங்களுக்குப் பழக்கமான பனை மரங்கள், பூவரசு மரங்கள், கரும்புத் தோட்டங்கள் நிறைய இருக்கும். லெப்டி னென்ட் கவர்னர் ஜார்ஜ் லெயித் நல்ல மனிதர் என்று பினாங்கில் உள்ள எனது மாமியார் மார்ட்டினா ரோசல்ஸ் சொல்லியிருக்கிறார். வேங்கை, எனது மனைவி சாராவை உங்களுக்குத் தெரியும்தானே? எனது மாமியார் மார்ட்டினா ரோசல்ஸ் அங்குதான் இருக்கிறார். எனது மனைவியின் தம்பி ஒருவனும், இரண்டு தங்கைகள் இருவரும் அங்குதான் இருக்கிறார்கள். உங்களுக்கு உதவிட சொல்லி

எழுதுகிறேன். அந்தக் கடிதத்தையும் இந்தக் கப்பலில் அனுப்புகிறேன்.”

*

துறைமுகத்தில் ஏராளமான வீரர்கள் நின்றிருந்தனர். இருள் பிரியாத வேளையில் அருகில் நிற்பவர் முகம் தெரியவில்லை. சங்கிலிகள் உரசும் சத்தமும் அலைச் சத்தமும் மட்டுமே கேட்டன.

கைதிகள் வரிசையாகக் கப்பலில் ஏற்றப்பட்டனர். சிறுவன் துரைசாமியைக் கை கொடுத்து மேஜர் வெல்ஷ் ஏற்றினார்.

சின்ன மருதுவுடன் நெருக்கமாக இருந்த காலத்திலும், பெரிய மருதுவுடன் வேட்டைக்குப் போகும் காலத்திலும் தன் கை பிடித்துக்கொண்டு உடன் நடந்து வந்த சிறுபிள்ளை. தானே முன்னின்று அவனை நாடுகடத்தும் துயரம் வரும் என்று கனவிலும் நினைத்துப் பார்த்ததில்லை.

தெளிவாகத் தெரியவில்லையென்றாலும் களங்கமற்ற அந்தச் சிறுவன், துரைசாமியின் முகம், தன்மேல் விழுந்த கொடூரமான தலைவிதியை மௌனமாக ஏற்றுக்கொள்வதுபோல் அபூர்வமான அமைதியுடன் இருந்தது. வெல்ஷ்க்குத் துரைசாமியைப் பார்க்கும்போதுதான் துயரம் அதிகமானது. தன் அன்பான நாட்டை விட்டுக் கிளம்பும் ஒவ்வொருவரின் முகமும் தன்னை இம்சித்தாலும், துரைசாமியின் முகம் மட்டும் ஏனோ அடி மனசையும் இம்சித்தது.

“தொரசாமி.”

வெல்ஷின் குரல் தழுதழுத்தது.

வெல்ஷின் அழைப்பிற்குத் துரைசாமி திரும்பிப் பார்த்தான்.

“தொரசாமி, கவனமா உங்க அம்மான்கூடவே இருந்துக்கோ.”

வெல்ஷ், துரைசாமியின் கையைப் பிடித்து அழுத்தினார்.

போர்ட் ஆபிசரின் அறைக்குள் இருந்த ஜன்னல் வழியாக ஜேபி ராமசாமி பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். வரிசையாக ஆள்கள் ஏறும்போது, அவன் அண்ணன் மகன் ராமசாமியைப் பார்த்தான்.

காலைச் சூரியன் கிழக்கில் உதித்தது. தூத்துக்குடிக் கோட்டையின்மீது ஒளி பரவியபோது, ஃபேக்டர் பிக்காட்டும் அவன் மனைவி கிறிஸ்டியனாவும் நிற்பது தெரிந்தது. காலா பாணிகள் யாருமே தன்னைப் பார்க்கவில்லையென்றாலும் கிறிஸ்டியனா கண்ணீர் வழிய கையை ஆட்டினாள்.

சங்கிலியால் பிணைக்கப்பட்டிருந்த துரைசாமியை அணைத்தபடி வேங்கை திரும்பி நின்று கடலைப் பார்த்தார். ஆர்ப்பரித்த அலைகளைக் கடந்து, வேங்கையின் பார்வை தாவியது.

அவர் பார்வையை மங்கலாக்கியது கண்ணீரா? உப்புக் காற்றா?

சடசடவென்று வேரோடு பெரும் மரம் சரியும் சத்தம் அவர் காதுகளுக்குள்.

கண்களை இறுக மூடிக்கொண்டார்.

பினாங்கு நோக்கி

அட்மிரல் நெல்சன் கப்பலின் பாய் மரத்தைக் கிழக்கு நோக்கித் திருப்பும்படி லஸ்கர்களுக்குப் பைலட் சைகைச் செய்தான். நான்கு பேர் கீழிருந்து மரச்சட்டங்களை இழுத்தனர். மரச்சட்டங்கள் நகராமல் நின்றன. திரும்பவில்லை. அதுபோன்ற சமயங்களில் மரச்சட்டங்களின் மேலேறி திரைச்சீலையை விடுவித்தால், மரச்சட்டங்கள் இலகுவாகத் திரும்பும் என்பதால் நான்கு பேர் மேலே ஏறி திரைச்சீலையை விடுவித்தனர்.

ஒரு கண்ணில் பார்க்கும் பைனாகுலரை இடது கண்ணில் பொருத்தி, லெப்டினென்ட் ராக்கெட் கடற்கரையைக் கூர்ந்து கவனித்துக் கொண்டிருந்தான். மலாயா வீரர்கள் இருபது பேர் எழுபத்து மூன்று காலா பாணிகளைச் சுற்றி அமர்ந்திருந்தனர். ஏழு மலாயா சிப்பாய்கள் சரக்கு வைத்துள்ள இடத்திலும், பைலட்டின் அறை முன்பும், தண்ணீர் பீப்பாய்கள் அருகிலும், ஆடு கோழிகள் அடைத்து வைக்கப்பட்ட இடத்தின் முன்பும் நடந்தபடி, கைதிகளையும் கடற்கரையும் மாறிமாறிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

அதிகாலை நேரக் கடற்காற்று கப்பலின் திரைச் சீலைக்குள் புகுந்து, துணிகளைப் பெருக்க வைத்தது. இருபத்தியாறு திரைச் சீலைகளும் காற்றால் நிறைந்துவிட்டன என்று பைலட்டிற்கு லஸ்கர் சைகைக் காண்பித்தவுடன், நங்கூரத்தைக் கடலில் இருந்து உயர்த்தும்படி பைலட் சைகைக் காண்பித்தான். கப்பலின் சுக்கானைப் பிடித்தான். நங்கூரம் மேலே ஏறியது. கப்பல் நகர ஆரம்பித்தது.

அதிகாலைச் சூரியன் உதிப்பதைப் பார்த்து வேங்கை, சூரியனை இரு கை கூப்பி வணங்கினார்.

கடற்கரையைப் பார்த்தார். கடற்கரையை ஒட்டியிருந்த பனை, தென்னை, பூவரசு மரங்கள் செழிப்பில் இருந்தன. இலைகள் அனைத்தும் பச்சையாக இருந்தாலும் வெவ்வேறு பச்சையில் இருந்தன. நீலமும் பச்சையும் சேர்ந்து மனத்திற்குள் வித்தியாசமான உணர்வெழுந்தது.

எப்போதும் வேங்கையோடு இணைத்துக் கட்டப்படும் துரைசாமி, இம்முறை திருக்குறுங்குடி சொக்குத் தளவாயுடன் சேர்த்துக் கைவிலங்குகளால் பிணைக்கப்பட்டிருந்தான். வேங்கை யுடன் பிணைக்கப்பட்டிருந்த ஆனைக்குளம் முத்து ராக்கு, வேங்கை மீதான மரியாதையின் காரணமாகக் கூனிக்குறுகி உட்கார்ந்திருந்தார். கடந்த இரண்டு மாதச் சிறைவாசத்தில் அவர் வேங்கையுடன் இவ்வளவு நெருக்கமாக உட்கார்ந்ததில்லை. லெப்டினென்ட் ராக்கெட் ஒரு விசயத்தை வேண்டுமென்றே செய்ததுபோல் வேங்கைக்குத் தோன்றியது. பாளையக்காரர்கள் ஐந்து பேரும் முத்து வடுவு, சந்தானம், வீரபத்திரன், செலம்பன் என்று சாதாரணமாக நெருக்கமாக உட்காரக் கூச்சப்படுபவர்களை அவர்களோடு சேர்த்துப் பிணைத்திருந்தான். சைவ உணவு மட்டுமே சாப்பிடும் ஜெகன்நாத அய்யரோடு, மாமிச உணவு மட்டுமே சாப்பிடும் சேக் உசேனைச் சேர்த்து பிணைத்திருந்தான். காலைச் சூரியனை வணங்க, ஜெகன்நாத அய்யர் கைகளைத் தூக்கியபோது, சேக் உசேனும் சேர்ந்து கைகளைத் தூக்கிச் சூரியனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

காலா பாணி என்று கிளம்பிய பிறகு ஆட்சியாளன், சாதாரணக் குடி என்ற எண்ணம் முன்னாள் ஆட்சியாளர்களுக்கு வந்துவிடக் கூடாது என்பதில் லெப்டினென்ட் உறுதியாகயிருந்தான். கடற் கரையை ஒட்டிய ஆழம் குறைவான பகுதியில் ஆடியசைந்து

கிளம்பிய கப்பல், ஆழமான கடல் பகுதிக்கு வந்தபோது, ஆட்டம் குறைந்தது.

பைலட்டின் அறைக்குள் நுழைந்த லெப்டினென்ட் ராக்கெட், “பைலட், கப்பலைப் பாம்பன், ராமேஸ்வரம் என்று எங்கேயும் நிறுத்த வேண்டாம். நேராக மன்னார் நோக்கிச் செலுத்துங்கள். மன்னார் நெருங்கும்போது சொல்லுங்கள். துறைமுகத்திற்குள் போகலாமா? வேண்டாமா? என்று அப்போது சொல்கிறேன்.”

“லெப்டினென்ட், ஓராள் வலதுபுறம் இருந்துகொண்டு நிலப்பரப்பின் அடையாளங்களையும், இடதுபுறத்தில் ஒருவன் இருந்துகொண்டு கடலையும் பார்க்க வேண்டும். கடலில் வழி காட்டுபவர்களை உங்களது மலாயா சிப்பாய்கள் என்னிடம் இன்னும் விடாமல் அவர்களோடு வைத்திருக்கிறார்கள். வழி காட்டுபவர்கள் என்னோடுதான் இருக்க வேண்டும்.”

“அனுப்புகிறேன். நான் இங்குதான் இருப்பேன். உங்கள் அறையிலுள்ள கட்டிலில் படுத்துக்கொள்வீன். எனது துப்பாக்கியைப் பத்திரப்படுத்த, இதோ இந்த மரப்பெட்டியை எடுத்துக்கொள்கிறேன். இதற்கான பூட்டுச் சாவியைக் கொடுங்கள்” என்று சொல்லி, பைலட்டிடம் பூட்டுச் சாவியையும் பெட்டியையும் வாங்கி, துப்பாக்கியை அதில் வைத்தான்.

“லெப்டினென்ட், உங்களது பிஸ்டல்கள்?”

“இல்லை. அவைகளை நான் எப்போதும் என் இடுப்பில்தான் வைத்திருக்க வேண்டும்.”

“இவர்களை இருவர் இருவராகப் பிணைத்திருக்கிறீர்களே? இவர்கள் ரொம்ப முரடர்களா லெப்டினென்ட்?”

“மூன்று மாதங்களுக்கு முன்புவரை அப்படியிருந்தவர் கள்தான். இப்போது அப்படியில்லை. இந்தக் காலா பாணி பயணத்தைவிட, செத்துப் போவதுமேல் என்று நினைப்பார்கள். இவர்களைப் பிணைத்திருப்பது இரண்டு காரணங்களுக்காக. முதல் காரணம், இவர்களைப் பிணைக்காமல் தனித்தனி ஆளாக விட்டோம் என்றால், கடலில் குதித்துக்கூடத் தற்கொலை செய்துகொள்வார்கள். அடுத்த காரணம், காலா பாணி என்று ஆகிவிட்ட பிறகு, அரசன், குடிமக்கள் என்று இவர்களுக்குள் எந்த வித்தியாசமும் இருக்கக் கூடாது. அதனால்தான் ஒன்று சேர்த்துக் கட்டி வைத்திருக்கிறேன்.”

திசைமானியின் முள் தெற்கு நோக்கிக் காட்டும்வரை, கப்பலின் சுக்கானை இறுகப் பற்றியிருந்த பைலட், கப்பல் நிதானமாகத் தெற்கு நோக்கிப் பயணிக்கிறது என்பதை உறுதி செய்துகொண்டு, சுக்கானை ஒரு லஸ்கரிடம் ஒப்படைத்தான். “திசைமானியைப் பார்த்துக் கொள். மன்னார் துறைமுகம் இங்கிருந்து குறைந்தது நூறு மைல் தூரத்தில் இருக்கிறது. கப்பலின் வேகம் மணிக்கு ஆறு மைல் என்று வைத்துக் கொண்டால், மாலைக்குள் போய்விடலாம். ஐந்து மணி நேரத்துக்கு, ஒரு மாற்று ஆள்” என்று லஸ்கரிடம் சொல்லிவிட்டு, லெப்டினென்ட் ராக்கெட்டை அழைத்துக்கொண்டு கப்பல் மேல்த்தளத்திற்கு வந்த பைலட், சாப்பாட்டுக் கூடையைப் பிரித்தான்.

கெட்ரி. வேக வைத்த அரிசியில் கலந்த கருவாட்டையும், பொறித்த முட்டையையும் வெண்கலத் தட்டில் போட்டுக் கொண்டான்.

“லெப்டினென்ட், நீங்களும் கெட்ரி சாப்பிடுங்கள். முதலில் உங்களுக்கு நன்றி சொல்ல வேண்டும். சமைத்த

உணவைக் கப்பலில் எடுத்துச்செல்ல போர்ட் ஆபிசர் விடமாட்டார். இம் முறை உங்கள் புண்ணியத்தில் எதையும் பார்க்காமல் கப்பலில் ஏற்றிவிட்டார்கள்.”

“கலெக்டர் போர்ட் ஆபிசரிடம் நேரடியாகப் பேசியதால் இந்தச் சலுகை.”

“கடல் பயணங்களில் உங்களுக்கு அனுபவம் இருக்கிறதா?”

“இருக்கிறது. ஆனால் இதுபோன்று நெருக்கடியான மன நிலையில் நெடுந்தொலைவு பயணித்ததில்லை.”

“அப்படியென்றால் நான் சொல்வதைக் கடைப்பிடியுங்கள். கிடைக்கும்போது நன்றாகச் சாப்பிட்டுக் கொள்ளுங்கள். அடுத்த நல்ல சாப்பாடு மன்னாரிலா? வல்வெட்டித் துறையிலா? நிக்கோபாரிலா? அச்சையிலா? தெரியாது. ஒரேயடியாகப் பினாங்குப் போய் அங்குதான் நல்ல சாப்பாடா என்றும் தெரியாது. அதனால் கிடைக்கும்போதே சாப்பிட வேண்டும்.”

லெப்டினன்ட் ராக்கெட் மலாயா வீரர்களை அழைத்து, “காலா பாணிகளை வரிசையாக உட்கார வைத்து, சாப்பிடக் கொடுங்கள். குடிதண்ணீர் கேன்களை மிகுந்த பாதுகாப்பில் வைத்திருக்க வேண்டும். அந்த இடத்திற்கு உங்களைத் தவிர காலா பாணிகள் யாரும் போகக்கூடாது. கடலில் கிடைக்காத பொருள் குடிதண்ணீர். அதை வீணாக்கக் கூடாது. சாப்பிடும் முன்பும், சாப்பிட்ட பின்பும் கை கழுவ, குடிதண்ணீரைப் பயன்படுத்தக் கூடாது. சாப்பிடும்போது விக்கல் வந்தால் மட்டும் காலா பாணிகளுக்குக் குடிக்கத் தண்ணீர் கொடுத்தால் போதும்.”

வரிசையாக உட்கார வைத்து, எல்லோருடைய கையிலும் அலுமினியத் தட்டு கொடுக்கப்பட்டது. சிலர்

கை கழுவத் தண்ணீர் கேட்டனர்.

“கை கழுவத் தண்ணீர் இல்லை. வேண்டுமானால் இந்த வாளியைக் கடலுக்குள்விட்டு, தண்ணீர் சேந்திக் கொள்ளுங்கள்” என்று சொல்லி, வாளியையும் தாம்புக் கயிரையும் மலாயா வீரன் எடுத்துக்கொண்டு தண்ணீர் சேந்தினான்.

நான்கைந்து பேர் மட்டும் கை கழுவி, சாப்பிட உட்கார்ந்தனர். லெப்டினென்ட் ராக்கெட், பைலட்டின் அறையிலிருந்து வெளியே வந்தான்.

“என்ன? நாலு பேர் மட்டும் சாப்பிட உட்கார்ந்திருக்கிறீர்கள்? மற்றவர்கள் சாப்பிடவில்லையா?”

“இல்லை லெப்டினென்ட், இப்போது பசிக்கவில்லையாம்.”

“நீ மலாய்க்காரன். உனக்கு இவர்கள் ஊர்ப்பழக்கம் தெரியாது. அதிகாலையில் இவர்கள் காலைச் சாப்பாடு சாப்பிடு வார்கள். சாப்பிடாமல் வம்பு செய்தால் எனக்கு ஒன்றுமில்லை. எத்தனை நாள் ஆனாலும் இந்தக் கெட்ரியைத்தான் சாப்பிட வேண்டும். மரியாதையாக இப்போதே சாப்பிட்டால் நல்லது. இல்லையென்றால் கெட்டுப்போனதைத்தான் சாப்பிட வேண்டி யிருக்கும்.”

இதுவரை கைதிகள் சம்பந்தப்பட்ட எந்த விசயம் என்றாலும் அதை முதலில் வேங்கை பெரிய உடையணைிடம் சொல்லும் நடைமுறை மாறியிருக்கிறது. லெப்டினென்ட் ராக்கெட், எல்லோரையும் போலவே அவரையும் நடத்தத் தொடங்கிவிட்டான். அவனுடைய பேச்சு மரியாதை இல்லாமல் துடுக்குத்தனமாக இருந்தது. ஜெகன்நாத அய்யருக்கு நேற்று இரவுவரை வாழையிலையில்தான்

உணவு தரப்பட்டது. இன்று எல்லோரையும்போல் அலுமினியத் தட்டு. வேறு வழியின்றி அனைவரும் கெட்ரியை வாங்கிச் சாப்பிட்டனர். மலாயா சிப்பாய்க் கொச்சைத் தமிழில் கத்தினான்.

“சாப்பிட்ட பயலுக கைய சோமன் சோட்டுல தொடச்சுக் கோங்க. சோமன் சோட்டு இல்லாதவன் கோவணத்துல தொடச்சுக்கோ. தட்டுகள சாப்பிட்ட எடத்தில விட்டுடு. ரெண்டு பேர் மட்டும் தட்டுகளைக் கழுவுங்க. அடுத்த வேளையில வேற ரெண்டு பேர்” என்று சொல்லி வேங்கைகையையும், ஆனைக்குளம் முத்து ராக்கையும் விடுவித்தான்.

அனைவரும் அதிர்ந்தார்கள். வாராப்பூர் பாளையக்காரர் பொம்மைய நாயக்கர், வேங்கை பெரிய உடையணனைப் பார்த்துக் கண்ணீர் வடித்தார். “ராஜாவுக்கு இதெல்லாம் பழக்கமில்லை, அய்யா” என்றார்.

கள்ளிமந்தயம் தளவாய், “ராஜாவுக்குப் பதில் அந்த வேலையை நான் செய்கிறேன்” என்றார். கோம்பை பாண்டிய நாயக்கர் லெப்டினென்ட் ராக்கெட்டின் முன்பு மண்டி போட்டுக் கெஞ்சினார்.

“என்ன மிஸ்டர்? ஆளாளுக்கு நான் செய்கிறேன், நான் செய்கிறேன்னு பேசுறீங்க? இங்க நான் சொல்லுறதுதான் உத்தரவு. அவர்தான் செய்யணும். காலா பாணின்னா எல்லாரும் ஒன்னுதான். இது சமுத்திரம். நீங்க எல்லாம் காலா பாணிங்க. இங்க சட்டங்கள் வேற. நான் சொல்லுவதைச் செய்யாத யாரையும் சுட்டுப் பொசுக்கிடுவேன்.”

வேங்கை ராக்கெட்டைப் பார்த்து வணங்கினார்.

“லெப்டினென்ட், அவர்களை மன்னித்துவிடுங்கள். நாங்கள் மூன்று மாதங்களாக உங்களது கம்பெனியின் கைதிகளாக இருந்தோம். எங்களது கை கால்களைப் பிணைத்து, சிறையில் அடைத்திருந்தார்கள். ஆனால் கடுமையான வார்த்தைகள், மிரட்டல்கள் ஏதுமில்லை. மரியாதையாக நடத்தினார்கள். ஏற்கெனவே நாங்கள் நாடிழந்து நிற்கிறோம். பிறந்து வாழ்ந்த ஊரைவிட்டு, இதுவரை கேள்விப்படாத ஒரு தூர தேசத்திற்குச் செல்கிறோம் என்றைக்கு உங்கள் கம்பெனி மந்திரிப் பிரதானிகள் மருது பாண்டியரையும், ஊமைத் துரையையும் தூக்கிலிட்டார்களோ அன்றே நாங்கள் செத்துவிட்டோம். உயிர் போய்விட்ட பின், உடல்களுக்கு என்ன மரியாதை வேண்டி யிருக்கிறது? கைகள் கட்டப்பட்டு, தூரதேசம் செல்லும் எங்களைப் போன்ற துர்பாக்கியசாலிகள்மீது நீங்கள் அன்பு காட்ட வேண்டாம், உபசாரமான வார்த்தைகள் பேச வேண்டாம்.

அதே சமயத்தில் எங்களது பழக்கவழக்கங்களை மாற்ற முயற்சிக்க வேண்டாம். எங்கள் மீதான உங்கள் ஆளுகை அதிகபட்சம் பிரின்ஸ் ஆப் வேல்ஸ் தீவை அடையும்வரைதானே? மேஜர் வெல்ஷ் எங்களை உங்களிடம் ஒப்படைத்ததுபோல, நீங்களும் இன்னொரு அதிகாரியிடம் ஒப்படைக்கப் போகிறீர்கள். அதுவரை எங்களை வதைத்து உங்களுக்கு என்ன கிடைக்கப் போகிறது? நேரத்திற்கு உணவு, நேரத்திற்கு தூக்கம், நேரத்திற்கு கேளிக்கை என்று எதையும் நாங்கள் உங்களைப்போல் நிதானமாகச் செய்வதில்லை. தூக்கம் வந்தால் தூக்கம். பசித்தால் மட்டுமே உணவு. வாய்ப்பு கிடைத்தால் கேளிக்கை. அதனால் தயவுசெய்து எதற்காகவும் எங்களை நிர்ப்பந்திக்க வேண்டாம். உங்களது கட்டளைக்குக் கட்டுப்பட்டு நடந்து வருகிறோம்.

எங்களது நம்பிக்கைகள் எங்கள் உயிரைவிட
மேலானவை.

ஜெகன்நாத அய்யர் அவர் வாழ்நாளில் இன்றுதான்
தட்டில் சாப்பிட்டிருக்கிறார். நாங்கள் சிறையில்
இருந்தபோதும் அவருக்கு இலையில்தான் சாப்பாடு
கொடுத்தார்கள். வாழை இலை, தாமரை இலை, வாதாம்
இலை என்று கிடைக்கும் ஒரு இலையில் சாப்பிட்டார்.
இலை எதுவும் கிடைக்கவில்லை என்றால் இரண்டு
கைகளையும் குவித்து வாங்கி ஒரே ஒரு வாய் சாப்பிட்டுக்
கொள்வார். அவரை அலுமினியத் தட்டில் சாப்பிட
வைத்து நிர்பந்திக்க வேண்டாம். மழை பெய்து இடி
இடித்தால் ஈசல் வந்துவிடும். அவமரியாதையும்
சுடுசொற்களும் எங்கள் உயிரை எடுத்துவிடும்.”

வேங்கைக்குப் பதில் சொல்லுவதைவிட, பதில்
சொல்லாமல் இருப்பது, அவரை மேலும்
உதாசீனப்படுத்தியதுபோல் ஆகும் என்று நினைத்த
ராக்கெட், அவரது பேச்சிற்குப் பதில் எதுவும் கூறாமல்
தவிர்த்தான்.

அவன் அந்த இடத்தைவிட்டு அகன்றதும்
ஜெகன்நாத அய்யர் கேட்டார், “என்ன ராஜா, ஒன்றும்
பதில் சொல்லாமல் போகிறாரே?”

“நாம் சொல்லியதில் எதையும் அவர் ஏற்கவில்லை
என்று சொல்லாமல் சொல்கிறார்.”

“ஆமாம் ராஜா. நாம்தான் மாற வேண்டும்.”

”அம்மான்.”

சங்கிலிகள் பிணைக்கப்பட்டிருந்த
துரைசாமியைப் பார்த்தார் வேங்கை.

“கால் வலிக்குது அம்மான்.”

வேங்கை துரைசாமியின் அருகில் சென்று, சங்கிலிகளை லேசாக நகர்த்தி விட்டார். கால்களைத் தடவிக் கொடுத்தார்.

“நம் வீட்டில் இந்நேரம் எல்லாரும் என்ன செஞ்சுக்கிட்டு இருப்பாங்க, அம்மான்?”

வேங்கை யோசித்தார்.

“யாருக்கும் எந்த வேலையும் ஓடாது. நம்மைத் தான் நினைச்சிக்கிட்டு இருப்பாங்க. உங்க அக்கா எப்படியாவது நம்மள காப்பாத்த முடியுமானனு எங்க அலைஞ்சிக்கிட்டு இருக்காளோ?”

துரைசாமியை மடியில் கிடத்திக்கொண்ட வேங்கை கண் மூடினார். சிவகங்கை அரண்மனை கண்ணில் விரிந்தது.

மருதாத்தாளுக்குக் காலை நான்கு மணிக்கே விழிப்பு வந்துவிடும். எழுந்தவுடன் கிணற்றுத் தண்ணீரில் குளித்து விடுவாள். அவளது அப்பாபோல் குங்குமத்தை நெற்றியில் கீற்றாகத் தீட்டிக் கொள்வாள். அடுத்து நந்தவனம் போவாள். அரண்மனைக்குப் பின்புறமுள்ள நந்தவனத்தில் இருக்கும் ஒரு வாசனைப் பூவைப் பறித்து, நின்றபடியே வாழை நாரில் கட்டி முடிப்பாள். எத்தனை பேர் இருந்தாலும், பூத்தொடுப்பதை அவள் விரும்பிச் செய்வாள். நிமிசத்தில் கட்டிவிடுவாள். கட்டிய பூச்சரத்தைக் கூந்தலில் வைத்துக்கொள்வாள்.

துணிப்பையில் வெற்றிலை பாக்கு வைத்திருக்கும் சிறு பெண் மருதாத்தாளைப் பார்த்தவுடன் வணங்குவாள். பன்னீரில் நனைத்த வெற்றிலையில் பாக்கு, சுண்ணாம்பு, கிராம்பு, லவங்கம், பச்சைக் கற்பூரம் சேர்த்துக் கொடுப்பாள். சிரித்தபடி, அவள்

கன்னத்தைத் தடவி அதை வாங்கி வாயில்
திணித்துக்கொள்வாள்.

நந்தவனத்தில் அவள் தலையில் பூ வைக்கும்
நேரத்தில், வேங்கையின் மூன்று குழந்தைகளையும்
எழுப்பி, கிணற்றடிக்குக் கொண்டுவர வேண்டியது
வேங்கையின் ஆத்தாவின் வேலை.

மூன்று பெண் குழந்தைகளையும் வரிசையாக
நிற்க வைத்து, மருதாத்தாள் தன் கைப்படக்
குளிப்பாட்டிவிடுவாள். தலை துவட்டிவிட்டு,
குழந்தைகளை மாமியாரிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு,
அடுப்படிக்குப் போய் காலைச் சமையலுக்கான
பலகாரங்கள் பற்றிச் சமையல்காரர்களிடம்
சொல்லிவிட்டு, மாட்டுத் தொழுவத்துக்கு வருவாள்.
மருதாத்தாள் தொழுவத்திற்குள் நுழைந்ததும் கறவை
மாடுகள் கழுத்து மணிகள் ஒலிக்க, தங்களது
கன்றுகளைத் தேடிச் சத்தமிட ஆரம்பிக்கும்.
தொழுவத்தில் சுற்றித் திரியும் ஏதாவது ஒரு
கன்றுக்குட்டியை மருதாத்தாள் கட்டித் தழுவுவாள். பால்
வற்றும் நிலையிலுள்ள ஏதாவது ஒரு பசுமாட்டில் பால்
கறப்பாள்.

தூரத்தில் பவ்யமாக நிற்கும் கோனாரிடம் பால்ச்
சொம்பை கொடுத்துவிட்டு, அடுத்ததாக அவள் வரும்
இடம் வேங்கையின் அறை. மற்ற வேலைகள்
பார்த்தபோது வேகமாக நடந்த மருதாத்தாள், வேங்கை
அறைக்கு வரும்போது நிதானமாக நடப்பாள்.

அவளுடைய கால்களில் அணிந்திருக்கும்
வெள்ளித் தண்டையின் சத்தம் மெல்லிய ஒலி எழுப்பும்.
சந்தனமும், குங்குமமும், பூ வாசனையும்,
மாட்டுத்தொழுவத்தின் மணமும் சேர்ந்து அவளிருக்கும்
இடத்தில் ஓர் இனிமை பரவும். மருதாத்தாளின்

மெத்தென்ற கைகளின் குளிர்ச்சி வேங்கைக்கு மிகவும் பிடிக்கும். தினந்தோறும் நடப்பதுதான் என்றாலும், வேங்கை அந்தக் கணத்திற்காகக் காத்திருப்பார். மருதாத்தாள் அதிகாலையில் எழுந்திருக்கும்போதே ஏறக்குறைய அவருக்குப் பாதி முழிப்பு வந்துவிடும். அவள் குளிப்பது, பூஜையறைக்குப் போவது, நந்தவனத்திற்குப் போவது, குளிப்பாட்டும்போது குழந்தைகளிடம் ரகசியக் குரலில் பேசுவது அனைத்தையும் படுத்தபடியே பின்தொடர்ந்து கொண்டிருப்பார்.

மாட்டுத் தொழுவத்தில் மாடுகளின் கழுத்து மணிகளின் சத்தம் கேட்டவுடன், அடுத்து மருதாத்தாள் இங்குதான் வருவாள் என்று அவருக்குத் தெரியும். அதனால் ஆழ்ந்த தூக்கத்தில் இருப்பதுபோல பாவனை செய்வார். மருதாத்தாளுக்கு வேங்கையின் பாசாங்கு பிடிபடும். இருந்தாலும் வாடிக்கை மாறியதில்லை. அவரது இரண்டு கால்களையும், அவளது இரண்டு கைகள் பற்றும்.

மெதுவாகக் கால்களை அவள் அழுத்தும் சுகத்தைத் தொடர நினைப்பார். ஆனால் அவரால் ஒருமுறை கூட மனக்கட்டுப் பாட்டைக் கடைப்பிடிக்க முடிந்ததில்லை. அவளது நீர் சொட்டும் கூந்தலை அவர் உடனடியாக ஸ்பரிசித்தே ஆக வேண்டும். அந்த ஆர்வத்தில் பாசாங்கு கலைந்துவிடும். மருதாத்தாள் அவரது மார்பில் சாய்வாள்.

“ஒவ்வொரு நாளும் பாசாங்கு செய்து காரியம் சாதிப்பதுதான் எங்கள் அரசரின் முதல் வேலை. ஆமாம், உங்கள் ரொம்ப அப்பிராணின்னு சொன்னாங்க. அப்பிராணி காலங்காத்தாலேயே என்னென்ன வேல பாத்துட்டு ஒன்னுந் தெரியாதது மாதிரி பேசும்ன்னு

எனக்குத்தானே தெரியும். சரி எந்திரிங்க, சித்தப்பா உங்களப் பாக்கணும்னு சொன்னாராம்.”

சின்ன மருது சேர்வைக்காரரைப் பற்றிய பேச்சு வந்தவுடன், அவர் மீதான மரியாதையின் காரணமாகச் சட்டென்று எழுந்து உட்கார்ந்தார்.

மருதாத்தாள் அவரது கையை எடுத்து தன்மீது வைத்துக் கொண்டாள். வேங்கை கைகளை எடுக்க முயற்சித்தார்.

“என்ன திடீர்ன்னு?”

“ஒன்னுமில்லை. சின்ன அம்மான் எங்கிட்ட ஒரு விசயம் சொல்லியிருந்தாரு. மறந்துட்டேன். கிளம்பணும்.”

“ஒன்னும் பதற்றப்படாதீங்க. இன்னைக்குச் சித்தப்பாவ வர வேணாம்னு சொல்லி விட்டுர்றேன். நாளைக்குப் பார்க்கலாம்னு சொல்லிட்டாப் போது.”

“உனக்கு அவர் லேசாத் தெரியுதா? மராட்டா தேசத்துல இருந்து நாங்குநேரி நாடு நாடார்க வரைக்கும் அவரு சொல்றதுதான் சட்டம். அவர இன்னிக்கு வேணாம், நாளைக்கு வாங்கன்னு சொல்லுவீயா?”

“ஏன் அம்மான்? சொல்லலாம். உங்களப் பார்த்தாலே தோள்ல இருக்க துண்டை கைல வச்சிக்கிட்டுத்தானே பேசுவார். ‘அரசர் சொல்லிட்டாரா சரி’ன்னு சொல்லிருவார்.”

“அவர் உன்னுடைய சித்தப்பா என்பதால் இப்படிப் பயப்படாமப் பேசுற. எனக்கு மதிப்புக் குடுக்கிறது அவர் பெருந்தன்மை. மருமகனா நினைச்சு உரிமையில் எப்பவும் பேச மாட்டார். அதுக்காக நான் உன்னைய மாதிரி அவர் மடியில உட்கார்ந்துக்கிட்டுப் பேச முடியுமா?”

“ஏன், ஒருநாள் உட்கார்ந்து பேசுங்களேன்.”

“கிறுக்கு வெள்ளாடு. வேலையாளுங்க வற்ற நேரம்.”

வேங்கை எழ முயற்சித்துத் தோற்பார்.

“பெரிய மருது சேர்வைக்காரர்ல முக்கால்வாசியிருப்ப போல முரட்டுத்தனம், பலம்?”

“பலமா?”

“ஆமா. ஆற்காடு நவாப்போட செப்பு நாணயத்தைக் கையாலயே நெளிச்சுத் தூக்கிப் போட்டவருல்ல பெரிய அம்மான்? மதுர தெப்பக்குளத்துல ஒரு கரையில் நின்னு வேல்க்கம்ப வீசினார்ன்னா, கம்பு நீராழி மண்டபத்த ஒட்டிக்கிட்டுப்போயி அடுத்த கரையில் போய் விழுமே? அம்மான் காட்டுக்குள்ள வேட்டையாடப் போனார்ன்னா, அவர்கூடச் சரிசமமா எந்த எளந்தாரிப் பயலும் ஓட முடியாது. கோம்ப, சிப்பிப்பாறை, நாய்களைவிட ஓரடி முன்னதான் ஓடுவாரு.”

“அதனால?”

“அதைத்தான் சொல்லிக்கிட்டிருக்கேனே? உன்னோட பாரம்பரியம் பெரிசு. என்னைய விடுதலை பண்ணுன்னு சொன்னேன்.”

“விடுதலை வேணும்னா, ஓடனே கொடுத்திர்றேன்.”

சிரித்தபடி மருதாத்தாள் எழுந்தாள்.

“இல்லயில்ல, சும்மா சொன்னேன். கொஞ்ச நேரம் இரு.”

நினைவுகள் வேங்கையின் மனதில் வந்துமோத, கண்களில் கண்ணீர் வழிந்தது.

கடல் காற்றில் வெப்பம் ஏறியிருந்தது.

1802 மார்ச் சிட்டிசன் தீவு

மார்ச் மாதம் இரண்டாம் தேதி, சிவராத்திரி நாள். பட்லர் பிளாவடியானும், சிட்டிசன் தீவின் பெண் கவர்னர் நட்சத்திரமும், இன்று முழு இரவும் தூங்க மாட்டார்கள். கர்ப்பிணியாக இருந்தாலும், இரவு முழுவதும் விழித்து வழிபாடு செய்யப்போவதாக நட்சத்திரம் சொன்னபோது, அதை பட்லர் மறுபேச்சில்லாமல் ஒத்துக்கொண்டான். தீவின் பிரஜைகளாக இருந்த நாற்பது இங்கிலீஷ்காரர்களில் ஐந்து பைத்தியங்களைத் தவிர, மற்றவர்கள் நெற்றியில் செம்மண் பூசியிருந்தனர். செம்மண்ணைச் சிலர் நீளவாக்கிலும், சிலர் குறுக்காகவும் பூசியிருந்தனர். ஆளுக்கொரு விலங்கைக் களிமண்ணில் செய்து, வெயிலில் காயவைத்து அதை ஒவ்வொருவரும் கையில் வைத்திருந்தனர்.

இரவு முழுவதும் விழித்திருப்பவர்களுக்கு மறுநாள் முழுவதும் ஓய்வு என்ற கவர்னரின் அறிவிப்பும், கவர்னருடன் இரவு விருந்து என்பதும், வெள்ளைக்காரர்களுக்கு மிகுந்த உற்சாகத்தைக் கொடுத்தது. மாலையிலிருந்தே ஒற்றைக்கல் குன்றைச் சுற்றி வந்து கொண்டிருந்த வெள்ளைக்காரர்களுக்கு நத்தை வறுவல், தேநீர் கொடுத்து பட்லர் உபசரித்துக் கொண்டிருந்தார். தீவின் கவர்னரான நட்சத்திரத்தின் குடிசை, இங்கிலீஷ்காரர்கள் குடியிருப்பைவிட நான்கு மடங்கு பெரியதாக யிருந்தது. கவர்னரின் குடிசையில் மட்டும் வழிபாட்டிடம் இருந்தது. வெள்ளைக்காரர்களில் யாருக்காவது காய்ச்சல் இருந் தாலோ, பேய் பிடித்திருந்தாலோ வீட்டிற்குள் வந்து பட்லரிடமும், கவர்னரிடமும் திருநீறு வாங்கலாம். மற்ற நேரத்தில் கவர்னரின் குடிசைக்கு உள்ளே யாரும் வரக்கூடாது என்ற கட்டுப்பாடு இருந்தது.

கவர்னர் தனக்கு அருகில் இருந்த வெண்கல மணியைத் தட்டினாள். மணி சத்தம் கேட்டு பட்லர், குடிசைக்கு வந்தபோது கவர்னர் தனது சிகை அலங்காரத்தை முடித்து, கண்களுக்கு மை தீட்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

“கவர்னர், இன்று நீங்கள் மிகவும் அழகாகயிருக்கிறீர்கள். உங்களது அழகும் மெருகும் கூடியிருக்கிறது.”

“அப்படியா? நன்றி பட்லர் மேன்.”

“நட்சத்திரம், உங்களது திறமை, சாமர்த்தியம் யாருக்கும் இருக்காது. மிஸ்தீசுகளான நம்மை வெள்ளைக்காரர்கள் கேவலமாக நினைப்பான்கள். நம்மை வைத்து எல்லாக் காரியங் களையும் சாதித்துக் கொள்வான்கள். ஏன் திப்பு சுல்தான் விஷயத் தில்கூட, ஸ்ரீரங்கபட்டணம் கோட்டைக்குள் திப்பு இருக்கிறார் என்று தெரிந்தவுடன், ஜெனரல் ஹாரிஸ் தனது வெள்ளைக்காரப் படையை உள்ளே அனுப்பவில்லையே? கூலிப்படையாகத் தினக்கூலிச் சம்பளத்திலிருந்த நம் மிஸ்தீசுப் படையைத்தானே முதலில் அனுப்பினார்? அந்த யுத்தத்தில் முன்னூற்றி ஏழு வீரர்கள் இறந்தார்கள். அதில் இருநூற்றி அம்பது பேர் நம் மிஸ்தீசுகள்.”

நட்சத்திரத்திற்கு அந்தப் போரைப் பற்றிய நேரடி அனுபவம் இல்லை. அடிக்கடி பட்லர் சொல்லுவதைக் கேட்டிருக்கிறாள். நட்சத்திரத்திடம் பட்லர் எந்த ஒரு நிகழ்ச்சியைச் சொன்னாலும், அதை ஆர்வமாகக் கேட்டுக் கொள்வாள். கேட்டதைப் பலமுறை மனத்தில் யோசிப்பாள்.

“ஆமாம், பட்லர் மேன். தமிழ்ப் பெண்கள் மூலம் நாம் பிறந்தவர்கள் என்பதற்காகவே இங்கிலீஷ்காரர்கள் நம்மைப் பல நேரம் உதாசீனப்படுத்துவார்கள்.

அவர்களுக்குள் பேசிக் கொள்ளும் போது நம் அம்மாக்களை மிகக் கேவலமாகப் பேசுவார்கள். இவர்களின் ஆத்திரத்திற்கு நம் ஊர் பெண்கள் வேணும். இவர்களின் பெண்டாட்டிகள் பெற்றுப் போடுகிற குஞ்சுக் குழந்தைகளுக்குத் தாய்ப்பால் கொடுக்க, நம் ஊர் பெண் வேணும். யுத்தம் நடந்தால் கோட்டைக்குள் முதலில் நுழைவதற்கு மிஸ்தீசுகள் வேண்டும். ஆனால், பெருமை அவர்களுக்கு மட்டும். மேன், உன்மீது எனக்கு மாறாத காதலும் காமமும் வந்ததற்கு ஒரே காரணம், நம் இனத்தின் பெருமையை நிலைநாட்டியவன் நீ. நாற்பது இங்கிலீஷ்காரர்கள்மீது முழு ஆதிக்கம் செலுத்தும் தமிழ்ச் சாதியின் சிங்கம் நீ.”

“பட்லர் மேன்” என்று நட்சத்திரம் அழைத்தால் தன்மீது அதிகப் பிரியம் காட்டுகிறாள் என்று பட்லருக்குத் தெரியும். அவளை நெருங்கி அணைத்தான்.

“பட்லர் மேன், சமையல் நாற்றம் அடிக்கிறது. இன்றைக்கு என்ன மீனா? ஆமையா?”

“நத்தை.”

“அடப்பாவி? தள்ளிப்போ, மேன்.”

விலகிப்போன பட்லரை, நட்சத்திரம் இழுத்து அணைத்துக் கொண்டாள்.

“உடனே உனக்குக் கோபம் வந்துவிடுமே?”

“இல்லை கவர்னர். உங்களது எண்ணங்களுக்கு நான் கட்டாயம் மரியாதை தர வேண்டும். உங்களுக்கு நத்தை வாடையே பிடிக்காது. நத்தை வெள்ளைக்காரர்களுக்குப் பிடிக்கும் என்பதால் செய்தேன். உங்களுக்குத் தனியாக மீன் கறியும் கெட்ரியும் செய்திருக்கிறேன்.”

“நல்லது, நீ சொன்னால் நத்தையும் சாப்பிடுவேன்.”

“வேண்டாம். இந்தத் தீவின் வருங்கால அரசன் என் வாரிசு என்ற நிலையை உருவாக்கியிருக்கிறீர்கள். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக இங்கு நாற்பது வெள்ளைக்காரர்கள் பெண் வாசம் இல்லாமல் காய்ந்துபோய்க் கிடக்கும்போது, மிஸ்தீசுப் பயலான எனக்குத் தினமும் களியாட்டம் நடக்கிறதே.”

“நானும் உன்னைப்போலத்தானே? உன்மீது என் மாறா காதலுக்கான இன்னொரு முக்கியமான காரணத்தைக் கேட்க விரும்புகிறாயா?”

“நட்சத்திரம், நீங்கள் சொல்லும் காரணம் ஒன்றுதான். ஆனால் அதை நீங்கள் சொல்லும் ஒவ்வொரு முறையும் எனக்குப் புத்துணர்ச்சியாக இருக்கிறது. புதிதாகக் கேட்பதுபோல இருக்கிறது. சொல்லுங்கள். நாம் சிவராத்திரி நிகழ்ச்சிக்குப் போக இன்னும் கொஞ்ச நேரம் இருக்கிறது.”

“உன்னுடைய தலைமையை நாற்பது இங்கிலீஷ்காரர்கள் ஏற்றுக்கொண்டார்கள். இதுதான் எனக்கு உன்மீது காதலையும், மரியாதையையும் கொடுத்தது. பிறந்த தேசத்தைவிட்டு கண் காணாத இந்தத் தீவில் வாசம். தீவிற்கு வருங்கால அரசன் உன் மகன்.”

பட்லர், தன் கைகளால் நட்சத்திரத்தின் கால்களைத் தடவிக் கொடுத்தான்.

“நட்சத்திரம், நாம் கிளம்பலாமா? இங்கிலீஷ்காரர்கள் காத்துக் கொண்டிருப்பார்கள். இந்தத் தீவில் நாம் கொண்டாடும் இரண்டாவது சிவராத்திரி. கூட்டத்தில் சிவராத்திரி குறித்துப் பேச வேண்டும்.”

“போகலாம்” என்று எழுந்தாள்.

திப்பு சுல்தானின் தலைப்பாகையை எடுத்து, அவளுக்கு அணிவித்தான். முத்து மாலையை அவளது கழுத்தில் அணிவித்தான்.

குடிசைக்கு வெளியில் வந்த பட்லர், “கவர்னர் கிளம்புகிறார்” என்று உரக்கச் சத்தமிட்டான். கல் மலைக்குக் கீழ் இருந்த இங்கிலீஷ்காரர்கள் எழுந்து நின்றார்கள். களிமண் பொம்மைகளைக் கைகளில் வைத்திருந்தார்கள்.

பட்லர் கழுத்தில் ட்ரம்மை மாட்டிக்கொண்டு, “டொம், டொம்” என்று அடித்துக்கொண்டு கவர்னருக்கு முன்பாக நடந்து வந்தான். இங்கிலீஷ்காரர்கள் களிமண் பொம்மைகளை இரு கைகளிலும் தாங்கி தலைக்குமேல் உயர்த்தி, கவர்னரை வணங்கினர்.

சிவராத்திரி நிகழ்ச்சி நடக்குமிடத்தில் ஒரு மண்பாத்திரத்தில் மஞ்சள் பொடி, அரிசி, முட்டை, தங்க நாணயங்கள் கலந்து வைத்திருந்தனர். ஒரு விளக்கைக் கட்டித் தொங்கவிட்டிருந்தனர். விளக்கைத் தொட்டுக் கும்பிட்ட கவர்னர், “கெட்ட ஆவிகளே, உங்களுக்கு விருந்து வைத்துவிட்டோம். சாப்பிட்டுவிட்டு உடனே கிளம்புங்கள்” என்று சொல்லிவிட்டு, “போயிரு” என்று சத்தமாகச் சொன்னாள்.

இங்கிலீஷ்காரர்களும், “போயிரு, போயிரு” என்று கத்தினர். கல் மலைக்கு கீழிருந்த கல் ஆசனத்தில் அமர்ந்த கவர்னர், அனைவரையும் உட்காருமாறு சைகைச் செய்தாள்.

“சிட்டிசன்களே, நமது உயிரையும் சுதந்திரத்தையும் காப்பாற்றும் எனது கணவர் ஹானரபிள் பட்லர் அவர்களுக்கு நம் நன்றி.”

“ஹானரபிள் பட்லருக்கு நன்றி” என்று மூன்று முறை இங்கிலீஷ்காரர்கள் கத்தினர்.

“நமது மரியாதையைக் காப்பாற்றும் ஹர் எக்ஸலன்ஸி சிட்டிசன் கவர்னர் அவர்களுக்கு நம் நன்றி” என்று பட்லர் உரக்கக் கத்தினான்.

“மரியாதைக்குரிய ஹர் எக்ஸலன்ஸி சிட்டிசன் கவர்னர்” என்று மூன்று முறை இங்கிலீஷ்காரர்கள் கத்தினர். குடிப்பதற்குச் சர்பத்தை எடுத்து வந்து, ஒரு வெள்ளைக்காரன் தந்தான். அதை வாங்கிப் பருகிய நட்சத்திரம், “சிட்டிசன்களே, நமக்கும் நமது முந்தைய தேசமான மெட்ராசுக்கும் இப்போதுள்ள ஒரே பொது வான விஷயம் சர்பத்தும், கெட்ரி சாப்பாடும்தான்” என்றாள்.

“ஆமா ஆமா. அவர்கள் நமக்குப் பண்ணின கொடுமைகள் பல. அவர்கள் சம்பந்தப்பட்ட எதுவும் நமக்கு வேண்டாம். ஆனால் இது ரெண்டை மட்டும் விட முடியலை” என்றான் பட்லர்.

“ஓ” என்று சத்தம்போட்டு இங்கிலீஷ்காரர்கள் சிரித்தனர்.

“சிட்டிசன்களே, உங்களில் பலர் செம்மண்ணை நெற்றியில் குறுக்காகப் பூசியிருக்கிறீர்கள். சிலர் நீளமாகப் பூசியிருக்கிறீர்கள். செம்மண் குறுக்காகப் பூசியவர்கள் சிவகோத்திரத்தினர். நெட்டாகப் பூசியவர்கள் விஷ்ணு கோத்திரத்தினர் என்று உங்களுக்கு ஹானரபில் பட்லர் சொல்லியிருப்பார். அதேபோல நீங்கள் களிமண்ணில் விலங்குப் பொம்மை செய்திருக்கிறீர்கள். இன்று இரவு நாம் கொண்டாடப் போகும் சிவராத்திரி, காளை மாட்டை வாகனமாகக்கொண்டு, புலியின் தோலை உடையாக உடுத்திய சிவனின் பெருமையைப் பேசும் திருவிழா.

இதில் யார் யார் காளை பொம்மை, புலி பொம்மை வைத்திருக்கிறீர்கள், எழுந்திரியுங்கள்.”

நான்கு பேர் எழுந்தார்கள்.

“நீங்கள் சிவனுக்கு மிகவும் பிடித்தமானவர்கள். இன்றிரவு முழுவதும் நீங்கள் அடுத்தடுத்து ஏதாவது நிகழ்ச்சி செய்ய வேண்டும். ஆடலாம், பாடலாம், பேசலாம், நடித்துக் காட்டலாம்.”

“என்ன நடிக்கணும் யுவர் எக்ஸலன்ஸி?”

“உங்களுக்குத்தான் அரிச்சந்திரா, மார்க்கண்டேயன் கதைகள் சொல்லியிருக்கிறேனே? அதை நடத்திக் காட்டுங்கள். அல்லது மகாபாரதம், ராமாயணம், ஏதாவது?”

“யுவர் எக்ஸலன்ஸி, ராமாயணத்தில் ஸ்ரீராமா, சீத்தாதேவி லக்ஷ்மணா, மகாராஜா ராவணா, அனுமா, மகாராஜா சாகூர்ரிவா (தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் ராமாயணக் கதாபாத்திரங்களின் பெயர்கள்.) வருகிறார்கள். ஆனால் சிவன் வரவில்லையே? இன்று சிவராத்திரி, சிவன் வர வேண்டுமே?”

“அதனால் பரவாயில்லை, சிட்டிசன். ராமாயணத்தின் கடைசியில் சிவன் வருகிறார். ஸ்ரீராமா சிவலிங்கத்தைப் பூஜை செய்தார் என்று சொல்லியிருக்கேனே?”

சில இங்கிலீஷ்காரர்கள் பட்லரிடம் சென்று, ஏதோ ரகசியமாகக் கேட்டனர். “சரி சரி, நான் உங்கள் சார்பாக ஹர் எக்ஸ் லன்ஸியைக் கேட்கிறேன்” என்ற பட்லர், கவர்னர் அருகில் வந்து, உரத்த குரலில் கேட்டான்.

“யுவர் எக்ஸலன்ஸி சிட்டிசன் கவர்னருக்கு, சிட்டிசன்களின் தாழ்மையான விண்ணப்பம். அதாவது சிட்டிசன்கள் கையில் ஏதோ ஒரு விலங்கின் பொம்மை

வைத்திருக்கிறார்கள். சென்ற வாரம் வெள்ளிக்கிழமை கோயில் விழாவில், ‘விலங்கின் தோற்றத்தில் இருப்பவர்களும், விலங்கை உடன் வைத்திருப்பவர்களும் தான் கடவுள்கள் என்று சொன்னார்கள்.’ அதை நம்பி இவர்கள் அவர்கள் மனதிற்குப்பட்ட ஒரு விலங்கை களிமண்ணில் செய்திருக்கிறார்கள்.

அவர்கள் கையிலுள்ள விலங்கு பொம்மையை ஹர் எக்ஸலன்ஸி கவர்னரிடம் காண்பித்து, அந்தத் தெய்வத்தின் பெயர் என்ன என்று தெரிந்துகொள்ள சிட்டிசன்கள் விரும்புகிறார்கள்.”

“சரி, சொல்கிறேன்” என்றவள், திடீரென, “ஒரு முக்கியமான வேலையிருக்கிறது, ஹானரபிள் பட்லர்” என்று சொல்லிவிட்டு எழுந்தாள் நட்சத்திரம். தொங்கிக் கொண்டிருந்த மண் கலயத்தைக் கூர்ந்து பார்த்தாள்.

“கழுதை கத்தும் சத்தம் கேட்கிறதா, ஹானரபிள் பட்லர்?” என்றாள்.

“இல்லை, யுவர் எக்ஸலன்ஸி.”

“சேவல் சத்தம்?”

இங்கிலீஷ்காரர்கள் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டனர். கல் மேடைக்கு வந்த கவர்னர், “எனக்குச் சேவல் சத்தம் கேட்கிறது. சேவல் சத்தம் வந்தால் தேவதைகள் இங்கு இருக்கிறார்கள் என்று அர்த்தம். நல்லவேளையாகக் கழுதைச் சத்தம் கேட்கவில்லை. பிசாசுகள் போய்விட்டன” என்றாள்.

“எனக்கும் கேட்டது” என்றான் பட்லர்.

“யாராவது ஆடு அல்லது கோழி பொம்மை செய்திருக்கிறீர்களா?” என்றாள். இங்கிலீஷ்காரர்கள் கைகளை நீட்டினர். அவர்கள் கைகளில் இருந்த விலங்கு பொம்மைகளைப் பார்த்து விட்டு, “இல்லை, யுவர்

எக்ஸலன்ஸி. அந்த இரண்டு மட்டும் இல்லை. பன்றி, சிங்கம், யானை, மயில், மான் பொம்மைகள் எல்லாம் இருக்கிறது” என்றான்.

“நல்லது. ஆடும், கோழியும் நமது சிட்டிசன் தீவிற்கு வரும் காலம் வரப்போகிறது. சிட்டிசன்களே, அதிகபட்சம் இரண்டு நாளில் நமக்குக் கொழுத்த வேட்டை கிடைக்கப் போகிறது. இன்று சிவராத்திரி விழா. ஆயுதங்களைக் கூர் தீட்டுங்கள். வில் அம்புகளைத் தயார் செய்யுங்கள். படகுகளைச் சரி செய்யுங்கள். ஹானரபிள் பட்லர், எல்லோருக்கும் நல்ல சத்தான மீன் கெட்ரி சாப்பாடு இப்போதிலிருந்து தர வேண்டும்” என்றாள்.

ஷாசந்த் தர்கா, திருச்சிராப்பள்ளி

மருதாத்தாளும், பாத்திமாவும், திருச்சிராப்பள்ளி ஷாசந்த் மஸ்தானா தர்காவிற்கு வந்தனர். புதிதாக யாராவது உயர்குடியில் பிறந்த பக்கிரி தர்காவிற்கு வந்திருக்கிறாரா? என்று விசாரித்தனர். விசாரிப்பது இரண்டு பெண்கள், அதில் ஒரு பெண் இந்து. இவர்கள் எதற்கு விசாரிக்கிறார்கள்? என்று தெரியாத தர்காவின் காவலாளி, “நீங்க ரெண்டு பேரும் யாரும்மா? வெளியூர் மாதிரி தெரியுறீங்க?” என்று கேட்டான். காவலாளி தலையை மொட்டை அடித்திருந்தான். வெள்ளை நிறத் தாடி மார்புவரை நீண்டிருந்தது.

“நான் மார்க்கத்தில் இருக்கேன். என் பேரு பாத்திமா. இந்த அம்மாள் எனக்கு ரொம்ப வேண்டியவங்க. பெரிய இடத்துப் பெண்ணு. எங்க ரெண்டு பேரு வீட்டுலயும், வீட்டுக்காரர்களுக்குப் பிரச்சினை. எப்போ பிரச்சினை தீரும்னு கோயில் கோயிலா ஏறி எறங்குறோம். இந்த அம்மாளோட சேர்ந்து, ஸ்ரீரங்கம் பெருமாள் கோயிலுக்குப் போனேன். அப்பத்தான் பரங்கி நத்தர் வல்லி தர்கா பத்திக் கேள்விப்பட்டேன். அம்மாள்கிட்டச் சொன்னேன். சரி வர்றேன்னு அம்மாள் வந்தாங்க” என்றாள் பாத்திமா.

துலுக்கக் காவலாளி தாடியை நீவிவிட்டுக் கொண்டே சொன்னான்.

“தாயே, மொதல்ல இந்தப் பெரிய இடத்துத் தாயை, ‘அம்மாள்’ன்னு சொன்ன. திருச்சிராப்பள்ளி, தஞ்சாவூர் இரண்டும் மராட்டியர்கள் அதிகம் வாழுற பூமி. அம்மாள்ன்னு சொன்னா மராட்டியில வைப்பாட்டின்னு அர்த்தம்.”

“அய்யோ சாமி, சத்தியமா எனக்குத் தெரியாதுங்கய்யா. அப்ப கவுருதையா எப்படிய்யா

கூப்பிடுறது?”

“துலுக்கப் பொம்பளைன்னா சாகிபா, மலாயா பொம்பள்ளைன்னா நயோன்யா, மராட்டியப் பொம்பளைன்னா மாதுஸ், இல்லைன்னா பாயி சாகேப், வெள்ளைக்காரப் பொம்பளைன்னா மேம் சாகிபா, பிரெஞ்சுப் பொம்பளைன்னா மதாம், தமிழ்ப் பொம்பளைன்னா நாச்சியார்” என்று வரிசையாகச் சொன்னான் காவலாளி.

“அப்ப, நாச்சியார்ன்னுதான்யா சொல்லணும். நாச்சியார்தான் எனக்கு இப்ப ஆதரவு.”

பாத்திமா சொன்னதும், மருதாத்தாள் காவலாளியிடம், இரண்டு வாழைப்பழத்தை நீட்டினாள். அதைப் பவ்வியமாக வாங்கிய காவலாளி, “நீங்க கேட்குற மாதிரி இங்க யாரும் பெரிய எடத்துப் பக்கிரி இல்லம்மா. உங்களுக்கு துஆ பண்ணணும்னா நான் பண்ணுறேன்.”

“இந்த இடம் மிகவும் முக்கியமானது என்று என்னுடைய அப்பா சொல்லியிருக்கிறார். மெட்ராசுல ஆறு வருசத்துக்கு முந்தி நவாப் முகம்மது அலி இறந்து போனாராம். அவரது பிரேதத்தை மெட்ராஸில அடக்கம் பண்ணாம, இங்கதான் கொண்டுவந்து அடக்கம் பண்ணினாங்கன்னு எங்க அப்பா சொல்லுவாரு, நவாப் முகம்மது அலியோட மூதாதையருங்க வடக்கே லக்னோ பக்கம் இருந்து வந்தவங்களாம். வாழ்ந்தது ஆற்காடு. அப்புறம் சேப்பாக்கம் அரண்மனை. அடக்கம் பண்ணுனது திருச்சிராப்பள்ளின்னு. இந்தத் தர்கா பேரை நான் ஏற்கெனவே கேள்விப்பட்டதாலதான், பாத்திமா என்கிட்ட இந்தத் தர்காவுக்குப் போலாமான்னு கேட்டவுடனே வந்துட்டேன். உள்ளே போய் பாக்கலாமா? சமாதி மேல போத்துறதுக்குத் துணி ஒன்னு வச்சிருக்கோம்” என்று மருதாத்தாள் சொல்ல,

“எங்க இருக்கு?” என்று கேட்டான்.

“அங்க” என்று மருதாத்தாள் காட்டிய திசையில், சங்கிலி சேர்வை கையில் பூ வேலைப்பாடு செய்த துணியுடன் நின்று கொண்டிருந்தார்.

“கொண்டுவரச் சொல்லுங்க. ஏம்மா பாத்திமா, பெரிய எடத்து நாச்சியார்போல இருக்கு. கூட வந்திருக்க ஆளு ஒரு மார்க்கமா இருக்காரே?”

மருதாத்தாள், பாத்திமாவைக் கையமர்த்தினாள். பாத்திமா, காவலாளிக்குப் பதில் சொல்லவில்லை. சங்கிலி சேர்வை துணியை எடுத்துக்கொண்டு வந்தார்.

“ஊர் ஊராக் கோயில் கோயிலா ஏறி இறங்குற அபலைங்க நாங்க. இது என் அம்மான். பொம்பளகத் தனியாப் போகக் கூடாதுன்னு எங்களுக்குத் துணைக்கு வந்திருக்கார்” என்றாள் மருதாத்தாள்.

காவலாளி உள்ளே அழைத்துச் சென்றார்.

தர்காவின்மீது துணியைப் போர்த்தினார் சங்கிலி சேர்வை. மூவரும் வணங்கினர்.

“இந்தத் தர்காகூட எல்லாருக்கும் தெரியுது. ஆனால் பறங்கி நத்தர்வாலி தர்கான்னு கேட்டா யாருக்கும் சரியாத் தெரியல. ஸ்ரீரங்கம் கோயில் பட்டருங்ககிட்ட கேட்டோம். நத்தர்வாலின்னு தர்கா ஒன்னு இருக்கு. பறங்கி நத்தர்வாலின்னு திருச்சிராப்பள்ளியிலயே தர்கா ஏதும் இல்லைன்னு சொன்னாரு” என்றார் சங்கிலி சேர்வை.

“ஸ்ரீரங்கம் பட்டர் சொன்னது சரிதான். நீங்க பறங்கி நத்தர்வாலின்னு கேட்டிருக்கக்கூடாது. பிராங்கி நத்தர்வாலின்னு கேட்டிருக்கணும்.”

“பிராங்கி வேற. பறங்கி வேறயா?”

“பிராங்கிதான் சரி. பிராங்கின்னா எங்க உருதுல இங்கிலீஷ்காரன், வெள்ளையா இருக்கிறவன்னு அர்த்தம். பிராங்கினு சொல்லாமா, பறங்கின்னு கேட்டிங்கன்னா பறங்கிக் காய் கொல்லைக்குத்தான் அனுப்பி வைக்கணும்.”

சங்கிலிக்கு, காவலாளி கொஞ்சம் விவரமானவன்போலத் தோன்றியது. இவனிடம் விஷயத்தைச் சொன்னால் தேடி வந்த விஷயம் கிடைக்கும் என்று நினைத்தார்.

“நாச்சியார், இந்தச் சாயபுக்கு விபரம் நல்லாத் தெரியுது. பிராங்கி நத்தர்வாலி தர்காவுக்கு எப்படிப் போறதுன்னு கேட்கலாமா ஆத்தா?”

கேள்வி தனக்கானது, பதில் நாச்சியாருக்கானது என்று புரிந்துகொண்ட காவலாளி,

“இப்பத்தான் நாலு மாசத்துக்கு முந்தி பழைய ஆற்காடு நவாப் முகம்மது அலியோட மகன், கொஞ்ச வருசம் நவாப்பாக இருந்த உம்தத் உல் உம்ரா சேப்பாக்கத்தில் இறந்தப்ப அவரது பிரேதத்தைப் பிராங்கி நத்தர்வாலி தர்காவிலதான் புதைச்சாங்க. நீங்க நம்ம ஆளுகளாயிருக்கீங்க. உங்ககிட்ட சொல்லுறதுக்கு என்னா? நவாப் உம்தத் உல் உம்ராவோட சாவு இயற்கையா நடக்கலைன்னு வெளியில பேசுறாங்க. திப்பு சுல்தானுக்கு மறைமுகமா நட்பாயிருந்தார்ன்னு பிராங்கிக் சந்தேகப்பட்டு, உம்தத் உல் உம்ராவிற்கு வெசம் வச்சுக் கொன்னுட்டதாச் சொல்லுறாங்க. அதனால அந்தத் தர்காவுக்கு யாரும் தேவை யில்லாம போறதில்லை.”

“அய்யா, நாங்க சிவகங்கைச் சீமை ஆளுங்க. பெரிய மருது பாண்டியர் மக நான். சிவகங்க ராஜா பெரிய உடையணத் தேவனுக்கு வாக்கப்பட்டவ.”

“நாச்சியா, உங்க அப்பா பத்தி நிறையக் கேள்விப் பட்டிருக்கேன். உங்க சித்தப்பாதானே எங்க ஊர்க் கோட்டை யிலும் ஸ்ரீரங்கம் கோயிலிலும் வெள்ளைக்காரன் நடுங்குற அளவு பிரகடனம் செஞ்சது? தெரியும், தெரியும். எனக்கு எல்லாம் தெரியும். இப்ப உங்க அப்பா, சித்தப்பாவுக்கு என்ன ஆச்சுன்னும் தெரியும். ஆரம்பத்துல இருந்து எங்க ஆற்காடு நவாப், உங்க ஆளுகூட நட்பாயிருந்திருந்தாருங்கன்னா ஆற்காடு நவாப்பு களுக்கும் இந்தக் கதி வந்திருக்காது. உங்களுக்கும் இந்தக் கதி வந்திருக்காது. நவாப்பையே வெள்ளைக்காரங்க வெசம் வச்சுக் கொன்னுட்டாங்கன்னு பேச்சு இருக்கிற அளவு கேவலம் வந்திருச்சு.”

“இறந்துபோன நவாப் உம்தத் உல் உம் ராவின் மகனைப் பார்க்க வேண்டும், அய்யா” என்றாள் மருதாத்தாள்.

காவலாளி தாடியை நீவிக் கொண்டார்.

“அவரு உள்ளதான் இருக்கார். சாதாரணமாயாரையும் பாக்க மாட்டார். இருந்தாலும் கேட்டுட்டு வர்றேன். இங்கேயே இருங்க” என்று சொல்லிவிட்டு, உள்ளே சென்றார்.

சங்கிலி சேர்வை, “நாச்சியா இருபது இருபத்தைஞ்சு வருசத்துக்கு முந்தி உன்னை மாதிரிதான் வேலு நாச்சியாரும், திண்டுக்கல் கில்லேதாரர் சையது சாகிப்பைக் கண்டு பேசி, உதவி கேட்டாங்க. அன்னைக்கு அவரு செஞ்ச உதவியிலதான் நமக்குச் சீமை கிடைச்சது. ஆனா, இருபது வருசத்துல எவ்வளவு மாத்தம்? அன்னைக்கு நம்ம படை சண்ட போட்டது, ஆற்காடு நவாப் படைகளோட. இன்னைக்கு நவாப்போட பேரன் நம்மளப்போல சாதாரண நிலையில இருக்காரு. இப்போ இவரைப் பார்த்து உதவி கேட்கணும்கிற. என்ன

உதவின்னு கேட்டா, சொல்ல மாட்டிங்கிற. இவரு இருக்கிற நிலைமையில் நமக்கு என்ன உதவ முடியும்?”

திரும்பி வந்த காவலாளி மருதாத்தாளை அழைத்தார்.

“இந்தப் பெண் பாத்திமாவும் என்கூட வர வேண்டும்.”

“வரட்டும்.”

“என்னுடைய அம்மான்?”

“அவரும் வரட்டும். இளவரசர் ரொம்ப நல்ல மாதிரி. இந்தக் கலிகாலத்திற்குப் பொருத்தமில்லாத மனுசன். அதனால்தான் கஷ்டப்படுறார். வாங்க, உள்ள போலாம்.”

உள்ளே அழைத்துச் சென்றார் காவலாளி.

அடுத்தடுத்து இரண்டு அறைகள். மூன்றாவதாக ஒரு பெரிய கூடம். கூடத்தின் தரையில் சிவப்புக் கம்பளம் விரித்து இருந்தது. கம்பளத்தின் மேலே வைத்திருந்த ஒரு பித்தளைப் பாத்திரத்திலிருந்து சாம்பிராணிப் புகை வந்து கொண்டிருந்தது. அறை கொஞ்சம் இருட்டாக இருந்தது. கண்கள் இருட்டிற்குப் பழகியபிறகு, உற்றுப் பார்த்தபோது இருபது இருபத்தைந்து வயது மதிக்கத்தக்க இளைஞர் ஒருவர் கூடத்தின் மூலையில் ஒரு நாற்காலியில் அமர்ந்திருந்தார்.

மருதாத்தாள், சேலையின் முந்தானையை எடுத்துத் தலையின் மீது போட்டுக் கொண்டாள். பாத்திமா, ஏற்கெனவே போட்டிருந்த முக்காட்டை, இழுத்துச் சரி பார்த்துக் கொண்டாள்.

“நீங்கதானே மருது சேர்வைக்காரரின் மகள்?”

“ஆமாம் நவாப், அஸ்லாம் அலைக்கும். என் பெயர் மருதாத்தாள். வேங்கை பெரிய உடையணத் தேவனின்

மனைவி. இவர் எனது சின்ன மாமனார் சங்கிலி சேர்வை.”

சங்கிலி சேர்வை, இளைஞரை வணங்கினார்.

“அலைக்கும் சலாம். இந்தத் துலுக்கப் பெண்?”

“இவள் என் பாதுகாப்பில் இருக்கிறாள் நவாப். கோயம்புத்தூர் சேக் உசேனின் மனைவி.”

“ஓ, சிறை உடைப்பில் சம்பந்தப்பட்ட சேக் உசேன்? உங்கள் அப்பாவின் நெருங்கிய கூட்டாளியாச்சே? தெரியும். சரி உட்காருங்கள். நான் எனது பாட்டனார் தர்காவில் இருப்பது எப்படி உங்களுக்குத் தெரியும்?”

மருதாத்தாள், சங்கிலி சேர்வையைப் பார்த்தாள்.

அவர், “சொல்லும்மா நவாப்கிட்ட” என்றார்.

“நவாப், உங்களது தகப்பனார் நவாப் உம் தத் உல் உம்ராவின் திடீர் மறைவிற்குப்பின், நீங்கள்தான் அடுத்த நவாப் ஆவீர்கள் என்று நம்பினோம். உங்கள் தகப்பனாரும் திப்பு சுல்தானும் கடிதத் தொடர்பில் இருந்தார்கள் என்று சந்தேகப்பட்ட கம்பெனி உங்களுக்கு நவாப் பதவி தர மறுத்துவிட்டது என்று கேள்விப்பட்டோம். இப்போது கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி, உங்களது உறவினர், அதாவது உங்களது தம்பி முறையிலுள்ள அஜிம் உத் தெளலாவை ஆற்காடு நவாப்பாக ஆக்கியிருக்கிறார்கள் என்று கேள்விப்பட்டோம். நீங்கள் ஒரு வார்த்தை எங்களுக்காக உங்கள் தம்பியிடம் பேச வேண்டும்.”

“என் தம்பியிடம் நான் என்ன சொல்ல வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கிறீர்கள்?”

“எனது கணவர், எனது தம்பி, ஐந்து பாளையக்காரர்களோடு சேர்த்து மொத்தம் எழுபத்து மூன்று பேரை காலா பாணியாக்க கம்பெனி

தீர்மானித்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. இப்போது நவாப்பாகயிருக்கும் உங்கள் தம்பி, மெட்ராஸ் கவர்னரிடம் ஒரு வார்த்தை எங்கள் சார்பாகப் பேச வேண்டும். காலா பாணி வேண்டாம். அதைவிட்டு வேறு எந்தத் தண்டனை வேண்டுமானாலும் கொடுக்கட்டும்” சொல்லும்போதே மருதாத்தாளின் குரல் அடைத்தது.

“நாச்சியார், உங்களுக்கு நாட்டு நடப்பு தெரிந்திருக்கிறது. ஆனால், கடந்த ஆறு மாதங்களில் மிக வேகமாக மாற்றம் நடந்திருக்கிறது. அதையும் நீங்கள் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். சிவகங்கைச் சீமையின்மீது கம்பெனி போர் தொடுத்தபோது நாங்கள் உங்களுக்கு எதிரி. இருந்தாலும் உங்கள் சித்தப்பா சின்ன மருது எங்களின் சேவகன் என்ற தகுதியில் ஐரோப்பியர்களோடு போரிடுவதாகப் பெருந்தன்மையோடு பிரகடனம் செய்தார். எங்களிடம் ஏஜென்டாக இருந்த கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி வெளியிட்ட பிரகடனத்தில் எங்கள் பெயரை எங்கும் பயன்படுத்த வில்லை. சிவகங்கைச் சீமையின் புதிய இஸ்திமிரராக கௌரி வல்லபரை நியமித்தபோது, அந்த நிகழ்வுக்கு எனது வாப்பாவை அழைக்கவில்லை. அந்த வருத்தத்தில் எனது வாப்பா முடங்கிவிட்டார். அவருக்குக் கம்பெனி விஷம் வைத்துவிட்டது என்று என்னுடைய காதுபடப் பேசினார்கள். இருந்தாலும் எனது உறவினர்கள் ஆலோசனை சொன்னதால் நான் அமைதியாகயிருந்தேன்.

என்னுடைய வாப்பா இறந்த இரண்டு மாதத்தில் மருது பாண்டியர் பிடிபட்டார்கள், தூக்கிலிடப்பட்டார்கள். எனது வாப்பாவிற்குப் பிறகு, எனக்கு நவாப் பதவி தர சில நிபந்தனைகள் விதித்தனர். நான் ஏற்கவில்லை. எனது சித்தப்பா மகன் தனக்கு வேறெதுவும் வேண்டாம், நவாப் என்ற பெயரோடு இருபத்தியொரு பீரங்கி வெடி, சேப்பாக்கம் அரண்மனையில் தங்கிக்கொள்ள அனுமதி,

கம்பெனி கொடுக்கும் ஓய்வூதியம் போதும் இவை மட்டும் போதுமென்று சொன்னதால், கம்பெனி என்னை நிராகரித்தது. அவருக்கு நவாப் பட்டம் கொடுத்தது. எனது பாட்டனர் அன்வர்தீனும் எனது அய்யா முகம்மது அலியும் எனது வாப்பா உம் தத் உல் உம்ராவும் தான் இதுவரை வெள்ளைக் காரர்களுக்குச் சன்னத் வழங்கினார்கள்.

பாளையக்காரர்களிடம் வரி வசூலிக்க கம்பெனிக்கு உரிமை கொடுத்தார்கள். இப்போது என் காலத்தில், கம்பெனியே சன்னத் கொடுக்கிறது. எனது தம்பி நவாப் என்றாலும் அவருக்கு எந்த அதிகாரமும் இல்லை. அவரால் நினைத்த நேரம் கவர்னரைப் பார்க்கக்கூட முடியாது. என் தம்பியை நீங்கள் சந்திக்க வேண்டும் என்றால்கூட நேரடியாக, இப்போது என்னைப் பார்ப்பதுபோல பார்க்க முடியாது. பால் பென் பீல்ட் என்ற வெள்ளைக்காரனிடம் அனுமதி வாங்க வேண்டும்.”

“சரிங்க நவாப், அவர் எங்கேயிருப்பார்? மெட்ராஸிலா? ஆற்காட்டிலா?”

“லண்டனில்.”

“என்ன சொல்கிறீர்கள், நவாப்?”

“அவர்தான் என் வாப்பாவிற்கும், அய்யாவுக்கும் பெரிய தொகையைக் கடனாகக் கொடுத்தவர். அவர் அனுமதியின்றி சேப்பாக்கம் நவாப் மாளிகையில் ஒரு ஈ, காக்காய்கூட நுழைய முடியாது.”

“நவாப், எங்களால் நடப்பதைத் தடுத்து நிறுத்த முடியுமா என்று தெரியவில்லை. ஆனாலும் எங்களால் அமைதியாகயிருக்க முடியவில்லை. நேற்றுகூடத் தஞ்சாவூர் சரபோஜியிடம் சென்றோம். அவர், ‘தஞ்சாவூர் அரண்மனைக்குள் மட்டும் தான் நான் ராஜா. அதிகாரமெல்லாம் கும்பகோணம் கலெக்டருக்குத் தான்’

என்கிறார். அவர்தான் நீங்கள் தர்காவில் இருப்பதைச் சொன்னார். தற்போது டெல்லி பாதுஷாவாக இருக்கும் இரண்டாம் ஷா ஆலம், ஆற்காடு நவாப்பிற்கும் தலைவர் என்பதால், ஆற்காடு நவாப்பு பேச்சிற்கு மெட்ராஸ் கவர்னரிடம் மதிப்பிருக்கும் என்று சொன்னார்.”

“அவர் நினைப்பது உண்மையல்ல. நான் எதையும் மறைத்துப் பேசுவன் அல்ல. இன்றைக்குள்ள நிலையில் நீங்கள் யாரிடம் போக முடியும்? தஞ்சாவூர் மராட்டியர்கள், ஆற்காடு நவாப், பிரெஞ்சுக்காரர்கள், டச்சு, போர்ச்சுகீசியர் என்று யாருமே இல்லாமல் போய்விட்டார்கள். பல பாளையங்கள் ரத்து செய்யப்பட்டுவிட்டன. மீதிப் பாளையக்காரர்களை, ஜமீன்தார் என்று பெயர் மாற்றிவிட்டார்கள். பாளையக்காரர்களிடமிருந்த கோட்டை கொத்தளங்களை இடித்துத் தள்ளிவிட்டார்கள். ஜமீன்தார்கள் இப்போது தனியாகப் படை ஏதும் வைத்துக்கொள்ளக் கூடாது என்ற கட்டுப்பாடு வேறு வந்துவிட்டது.

இப்போது கவர்னரிடம் பேசக்கூடிய தகுதியுள்ளவர்கள், முதுகெலும்பில்லாத சில அரசர்கள் மட்டுமே. அவர்கள் உங்கள் அப்பாவுக்கும், வேங்கைக்கும் எதிரிகள். அவர்கள் உங்களுக்கு நிச்சயம் உதவ மாட்டார்கள். அதனால் நீங்கள் இறைவனை மட்டும் நம்புங்கள். இந்தத் தேசத்திற்கு நல்ல காலம் வர வேண்டும் என்று வேண்டுங்கள். எனக்குத் தெரிந்தவரை உங்கள் கணவருக்கும் மற்ற எழுபத்தி இரண்டு பேருக்கும், காலா பாணிதான். உங்கள் சார்பாக யார் கம்பெனியிடம் பேசினாலும் கம்பெனி இன்னும் கடுமையாகிவிடும்.

காலா பாணி தான் என்றால் கடவுளுக்கு நன்றி செலுத்துங்கள். கொஞ்ச காலம் அங்கிருந்துவிட்டு வரலாம். காலா பாணிகள் வெளிநாட்டில் நல்ல பெயர் வாங்கினால் போதும். நன்னடத்தைக் காரணமாக கம்பெனி தனது கடுமையைக் குறைத்துக்கொள்ளும். அப்போது உங்கள் கணவரும், தம்பியும் மற்றவர்களும் திரும்பி வர வாய்ப்பிருக்கிறது.

ஐம்பது வருடங்களாக நவாப்பாக இருந்த குடும்பத்தில் பிறந்தவன் நான். லக்னோவிற்கு அருகில் இருக்கும் கோபாமோ என்ற சிற்றூரில் ஒரு சாதாரணக் குடும்பத்தில் எனது பாட்டனார் பிறந்து மொகலாயப் பேரரசரின் அன்பைப் பெற்று, இங்கு நவாப்பாக வந்தார். எங்களது கெட்ட நேரம், கம்பெனிக்கு நாங்கள் கொடுத்த ஆதரவு. எங்களை வைத்து உங்களை ஒடுக்கிய கம்பெனி, இப்போது எங்களை ஒன்றுமில்லாமல் ஆக்கிவிட்டது. நவாப்பாகயிருக்க வேண்டிய நான், இன்று பக்கிரியாகத் தர்காவில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறேன். கம்பெனி நம் வாழ்க்கையைப் புரட்டிப் போட்டுவிட்டது. நம் நேரத்திற்குத் தகுந்தபடி வெகு மானங்களையும், அவமானங்களையும் காலம் தருகிறது. இது நமக்குப் போதாத காலம். உங்கள் வீட்டுத் தெய்வங்களை, மூதாதையர்களைக் கும்பிட்டு, நல்ல வழி காட்டச் சொல்லுங்கள்” என்று சொல்லிவிட்டு எழுந்து நின்றார்.

மருதாத்தாள் எழுந்து நின்று வணங்கினாள். சங்கிலி சேர்வை, ஒரு நவாப்பிடம் பேசிவிட்டு வரும்போது எப்படி வணங்கிக் கொண்டே பின்னோக்கி நடந்து வர வேண்டுமோ அந்த முறையில் கைகூப்பி, தலைகுனிந்து பின்னோக்கி நடந்தார். கூடத்து விளக்குகள் மங்கலாக எரிந்தன.

தடைப்பட்ட கடல் பயணம்

தூத்துக்குடியிலிருந்து கிளம்பிய அட்மிரல் நெல்சன் கப்பலை, ‘மன்னார் துறைமுகத்தில் நிறுத்தலாமா?’ என்று பைலட் கேட்டபோது, “கப்பல் கிளம்பி ஒருநாள் கூட முழுதாக ஆகவில்லையே?” என்றான் லெப்டினென்ட் ராக்கெட்.

அடுத்த நாள் வல்வெட்டித் துறை வந்தபோது, பைலட் கேட்பதற்கு முன்பே ராக்கெட் முந்திக்கொண்டான்.

“இந்தப் பகுதியில் மறவர் நிறையப் பேர் வாழ்கிறார்கள். பரதவர்களும் இருக்கிறார்கள். யாழ்ப்பாணத் தமிழர்கள், நல்லூர் முருக பக்தர்கள் என்று நமக்குப் பிரச்சினைக்குரிய ஆள்கள், வல்வெட்டித் துறையிலிருந்து பத்து மைல் சுற்றளவில் இருக்கிறார்கள். காலா பாணிகள் சிலருக்கு இந்தப் பகுதி ஆட்களைத் தெரிந்திருக்கலாம். அதனால் நாம் யோசிக்கவே வேண்டாம். விரைந்து கடப்போம்.”

பைலட்டிற்கு இந்து மகா சமுத்திரம் பற்றி நன்றாகத் தெரியும். அதனால் தனக்குத் தெரிந்ததை லெப்டினென்ட் ராக்கெட்டிடம் சொல்லிவிடுவது நல்லது என்று நினைத்தான். அவன் அனுபவத்தில், கடல் பயணத்தின்போது நாகூக்கான பேச்சுக்கோ, சுற்றி வளைத்துப் பேசுவதற்கோ இடம் தரக்கூடாது என்பது பால பாடம். ஆரம்பக் காலத்தில் சம்பளமில்லாத பணியாளனாகக் கப்பலில் வேலைப் பார்த்தான்.

சூப்பர் கார்கோ என்ற அந்தப் பதவியில் இருந்தபோதே அவனிடம் சொல்லப்பட்டது.

“இந்தப் பயிற்சிக் காலத்தில் உனக்குப் பண வருவாய் கிடையாது. அதை எதிர்பார்க்கவும் கூடாது. ஆனால், இந்தக் காலம்தான் அனுபவக்

கொள்முதலுக்கான காலம். பைலட் ஆகி விட்டால் நீ லஸ்கர்களிடம் விசயங்கள் ஏதும் கேட்க முடியாது. அதனால் சூப்பர் கார்கோவாக இருக்கும்போதே தத்துப்பித்தான கேள்விக், பைத்தியக்காரத்தனமான சந்தேகம் எல்லாவற்றையும் கேட்டுத் தெளிவாகிக் கொள். இன்றைக்கு நான் உனக்குச் சொல்லும் ஒரு மந்திரம் இதுதான்.

கடல் பயணத்தில் தேவையில்லாததைப் பேசக்கூடாது. அது சக்தி விரயம். வெறும் நீர்ப்பரப்பையே பார்த்துக்கொண்டு வருவதால் கப்பலில் பயணிக்கும் எல்லாப் பயல்களுக்கும் நாய்க்கு வருவதுபோல் கோபம் வரும். அதனால் தேவையில்லாமல் யாருடனும் பேசி, உனது சக்தியை இழக்காதே.

சரக்குக் கப்பல் ஓட்டும்போது நீதான் ராஜா. கப்பலில் பயணிகளைக் கூட்டிச் செல்லும்போது அதுவும் கம்பெனி ராணுவ அதிகாரிகள் அந்தக் கப்பலில் வந்தால், அவர்களிடம் மிகவும் இணக்கமாக இரு. கப்பல் பயணம் குறித்து எந்தச் செய்தியும், அது முக்கியமில்லையென்று தெரிந்தாலும் நீ அவர்களிடம் பகிர்ந்துகொள்ள வேண்டும்.

ராணுவ அதிகாரி வேண்டுமென்றால் உனது கருத்தை நிராகரிக்கட்டும். எவ்வளவுக்கெவ்வளவு உனது கருத்தை நிராகரிக்கின்றானோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு ராணுவ அதிகாரி உன்னை விரும்புவான். கப்பல், சேர வேண்டிய இடத்திற்குப் போய்ச் சேர்ந்ததும், படகில் கடிதங்களோடு அவன்தான் முதலில் கரைக்குச் செல்வான். அவன் உன்னைப் பற்றி என்ன வார்த்தைச் சொல்கிறானோ, அதை வைத்துத்தான் அந்தப் பகுதியின் கவர்னர் உனக்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பார்” என்று சொன்னது, நினைவுக்கு வந்தவுடன் சுக்கானை

லஸ்கரிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு, ராக்கெட்டை நெருங்கிய பைலட் புன்னகைத்தான்.

“யெஸ் பைலட், இந்தியாவிற்கு வந்தபிறகு, நான் பழகியது வெற்றிலை பாக்கு பழக்கம். சாப்பாடு இல்லையென்றால்கூடப் பரவாயில்லை. வெற்றிலை பாக்கு கட்டாயம் வேண்டும் என்றாகி விட்டது. வாருங்கள், வெற்றிலைப் போடுவோம்.”

பன்னீரில் கழுவிய வெற்றிலையைப் பைலட் மேஜையில் பரப்பி வைத்தான். வெற்றிலையில் பாக்கு சுண்ணாம்பு வைத்து அதில் ரோஜா இதழ்களையும் சேர்த்து, லெப்டினென்ட் ராக்கெட்டிடம் நீட்டினான். அதை வாங்கி வாயில் வைத்த லெப்டினென்ட் ராக்கெட், “நாம் கொண்டு வந்த அரிசி, உருளைக்கிழங்கு, சேனைக்கிழங்கு, புளி எல்லாம் அப்படியே இருக்கிறது. ஆடு, கோழியை வேண்டாம் என்று காலா பாணிகள் சொல்லிவிட்டார்கள். கொண்டு வந்த வெற்றிலை பாக்கை மட்டும் வேகமாகக் காலி செய்கிறான்கள். அதுவும் இந்தப் பாளையக் காரன் ஐந்து பேர் இருக்கிறான்களே, வெற்றிலை பாக்குத்தான் அவர்களுக்குச் சாப்பாடு என்றாகிவிட்டது.”

“நானும் பார்த்தேன். வேங்கை பெரிய உடையணன் நாம் சாப்பிடும் இதே தரத்தில் வெற்றிலை பாக்கு கொடுத்தால் நன்றி தெரிவித்து வாங்கிச் சாப்பிடுகிறான். எல்லோருக்கும் கொடுக்கும் கறுப்பு வெற்றிலை பாக்கு கொடுத்தால் புன்னகைத்து, ‘நன்றி, வேண்டாம்’ என்கிறான்.”

“அவன் கொஞ்சம் நாசூக்கானவன்தான். அவனுக்கு இந்தக் கூட்டத்தில் மரியாதை அதிகம். ஆனால் அவன் இப்போ போகப்போற இடத்தில் மரியாதையைத் தக்க வைக்க முடியாது. பினாங்குப் போனவுடன் அவரவர்

தங்களது சுயபலத்தில்தான் வாழ வேண்டியிருக்கும். ஆண்டான் அடிமை, கட்டுப்பாடு, மரியாதை எதுவும் அங்கிருக்காது. அங்குப் போய்த்தான் அவனுக்கு உண்மையான நிலை புரியும்.”

“லெப்டினென்ட், நான் பலமுறை சரக்குக் கப்பல் ஓட்டியிருக்கிறேன். சரக்குக் கப்பலிலும் பயணிகள் வருவார்கள். அதிகபட்சம் இருபது பேர், முப்பது பேர். இவ்வளவு பெரிய கூட்டத்தை அதுவும் ஆடு, கோழிகளோடு நான் அழைத்துச் சென்றதில்லை. முதல்முறையாகக் காலா பாணிகளைக் கடல் பயணத்தில் அழைத்துச் செல்கிறேன். இவர்களின் நடவடிக்கை வித்தியாசமாக இருக்கிறது. காலா பாணிகளின் புதுமையான நடவடிக்கைகளை முதல்முறையாகப் பார்க்கிறேன். இவர்களைப் பினாங்கில் இறக்கிவிட்டு நீங்களும் எங்களோடு திரும்புவீர்களா, லெப்டினென்ட்?”

“தெரியாது பைலட். பிரின்ஸ் ஆப் வேல்ஸ் போய், லெப்டி னென்ட் கவர்னரைப் பார்த்த பின்புதான் தெரியும்.”

“சரி, லெப்டினென்ட். நாம் பினாங்குப் போய்ச் சேர இன்னும் இருபது, இருபத்தைந்து நாள் ஆகும். உங்களிடம் ஒன்று கேட்க வேண்டும்.”

“கேளுங்கள்.”

“நாம் இருபது நாளாகப் பயணிக்கிறோம் இதுவரை எங்கும் நிற்கவில்லை. குடிதண்ணீர் இருப்பு குறைந்து வருகிறது. மழை ஏதாவது பெய்தால்தான் குடிதண்ணீர் பிரச்சினையிலிருந்து தப்பிப்போம். தூத்துக்குடியிலேயே ஜோதிடனை விசாரித்தேன். அடுத்த இரண்டு மாதத்திற்கு மழை இருக்காது என்று சொன்னான். நாம் அந்தமான் பகுதியையும்

கடந்துவிட்டோம். காலா பாணி களில் சிலருக்கு முகம் வெளுத்துக் காணப்படுகிறது. திடீரென வயிற்றுப்போக்கு, காய்ச்சல் ஏதும் வந்தால் எல்லோருக்கும் பரவிவிடும். இரண்டு மூன்று நாள் பயணத்தில் நல்ல தண்ணீர் கிடைக்கும் தீவு இருக்கிறது. சிட்டிசன் தீவு. தீவில் நாற்பது பேர் இருக்கிறார்கள். அந்தத் தீவில் சிறிது நாள் இருந்து, காலா பாணிகளின் உடல் நிலையைச் சரி செய்துகொண்டு போகலாமா?”

“சிட்டிசன் தீவா?”

“யெஸ், உலகம் பூராவும் இங்கிலீஷ்காரர்கள் உள்ளூர் ஆட்களை அடக்கி வைக்கவில்லையா? அதுபோல இந்தத் தீவில் கலப்பின பெண், வெள்ளைக்காரர்களைத் தனது கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருக்கிறாள்.”

“ஆச்சரியமாக இருக்கிறதே? நடுக்கடலில் தனித்தீவு. அதில் மிஸ்தீசுகளின் ஆட்சி. இவளுக்குக் கடல் கொள்ளைக்காரர்களால் பிரச்சினை ஏதும் வராதா?”

“வராது. அவள் பிறப்பால்தான் மிஸ்தீசு. நடவடிக்கை, பேச்சு, சவடால் எல்லாம் நம்மைப்போல. யார் அவளிடம் பேச்சு வார்த்தைக்கு வந்தாலும், ‘என்னுடைய கடைசி ஆள் இருக்கும்வரை உன்னை எதிர்ப்பேன். என்னிடம் வீரர்கள் யாரும் இல்லை என்ற நிலை வந்தால்தான் நீ என்னை ஜெயிக்க முடியும்’ என்று அவள் பேசும் தீவிரக் குரலில் எதிராளிகள் நடுநடுங்கிப் போய்விடுவார்களாம். எனக்குத் தெரிந்து, இரண்டு மூன்று கடல் கொள்ளையர்களின் கப்பலைக் கொள்ளையடித்திருக்கிறாள். நம்முடைய பினாங்கு கவர்னர், ‘இந்தத் தீவு தன்னுடைய ஆட்சி எல்லைக்குள் வரவில்லை’ என்கிறார். பென்கோலன் கவர்னர், ‘தனக்கும் இந்தத் தீவிற்கும் சம்பந்தமில்லை’ என்கிறார்.

அதனால் இரண்டு லெப்டினென்ட் கவர்னர்கள் மூலமாகவும் அவளுக்குப் பிரச்சினையில்லை.”

“இப்படிப்பட்ட முரட்டுப் பெண், நமக்கு எப்படி உதவுவாள்?”

“கம்பெனிக் கப்பல் என்றால் மதிப்புக் கொடுப்பாள். அவள் தாயார் தமிழ் பேசும் பெண்தான். நம்முடைய காலா பாணிகள் தமிழ் ஆட்கள் என்பதால் நன்றாகக் கவனித்துக் கொள்வாள்.”

கையிலிருந்த பைனாகுலரைக் கண்ணில் வைத்துப் பார்த்த பைலட், “யெஸ். அதோ தூரத்தில் தெரிகிறது” என்று சொல்லி, பைனாகுலரை லெப்டினென்ட் ராக்கெட்டிடம் நீட்டினான்.

அதை வைத்துப் பார்த்த லெப்டினென்ட், “யெஸ், ஒற்றை மலை தெரிகிறது. பச்சை நிறத்தில் ஒரு தீவு” என்றான்.

“ஆமாம், லெப்டினென்ட். தென்னை மரங்களும், பூவரசு மரங்களும் அதிகமாகயிருக்கும். விரைவில் அந்தத் தீவிற்குப் போய்விட முடியும். நீங்கள் சரியென்று சொன்னால் அங்குக் கப்பலை நிறுத்தலாம்.”

“ஒன்றும் பிரச்சினை வராதே பைலட்? எனக்கு யோசனையாக இருக்கிறது. நீங்கள் ஒன்றும் அந்த மிஸ்தீசு பெண்ணைப் பார்ப்பதற்காக இந்த ஆலோசனையை எனக்கு வழங்க வில்லையே?” என்று கேட்ட லெப்டினென்ட் சிரித்தான்.

“இல்லை, இல்லை லெப்டினென்ட். காலா பாணிகளின் உடல்நிலையை வைத்துத்தான் இந்த யோசனையைச் சொன்னேன்.”

லஸ்கர் ஒருவன் ஓடிவந்தான்.

“பைலட், காலா பாணி ஒருவன் குடிதண்ணீர் ட்ரம்களுக்கு இடையில் இறந்து கிடக்கிறான்” என்றான் பதறியபடி.

லெப்டினென்ட் ராக்கெட்டும், பைலட்டும் லஸ்கரோடு விரைந்தார்கள்.

இரும்புச் சங்கிலியால் பிணைக்கப்பட்ட காலா பாணிகளில் ஒருவர் இறந்து கிடக்க, சிலர் வெறித்த பார்வையோடு இறந்து கிடந்தவர் அருகில் உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.

“எப்போது இவர் இறந்தார்? ஏதாவது கடைசியாகச் சொன்னாரா?” என்று லஸ்கர் தமிழில் கேட்டதற்கு, உதட்டைப் பிதுக்கி, “ஒன்றும் சொல்லவில்லை” என்று சைகைக் காண்பித்தான் மலாயா வீரன் ஒருத்தன்.

“இறந்தவன் பெயர்?”

“காலா பாணி.”

“இவனுக்குப் பெயர் இருக்குமே?”

“தெரியாது.”

சூரியன் மேற்கில் மறைந்து கொண்டிருந்தது. காற்று மிகவும் பலமாக வீசியது. கப்பல் வேகமெடுத்தது.

“இறந்தவனைச் சங்கிலியில் இருந்து விடுவியுங்கள்” என்றான் லெப்டினென்ட்.

மலாயா சிப்பாய்கள் சங்கிலியைப் பிரித்தார்கள். இறந்தவரோடு சங்கிலியில் பிணைக்கப்பட்டிருந்தவர் வெறித்த படி உட்கார்ந்திருந்தார். திடீரென்று எழுந்து ஓடினார். யாரும் எதிர்பாராத விநாடியில் கப்பலில் இருந்து கடலில் குதித்தார்.

“பைலட், கப்பலை நிறுத்து.”

ராக்கெட் கத்தினான். காற்றின் வேகத்தைப் பார்த்த பைலட், “லெப்டினென்ட், காற்று பலமாக அடிக்கிறது. கப்பலை நிறுத்துவது கடினம். பாய்மரத்தில் ஏறித்தான் கப்பலின் வேகத்தைக் குறைக்க முடியும். இப்போது லஸ்கர்களைப் பாய்மரத்தில் ஏறச் சொன்னால் அவர்கள் கீழே விழந்துவிடவும் வாய்ப்புள்ளது. வேண்டுமானால் கடலில் கயிற்றைப் போடுகிறேன். கடலுக்குள் கிடப்பவன், கயிற்றைப் பிடித்திக் கொள்ளட்டும்.”

பைலட் கயிற்றைக் கடலுக்குள் வீசினான். கயிற்றின் நீளம் குறைவு. கடலின் மேற்பரப்பையே தொடவில்லை. கப்பலின் ஆட்டம் அதிகமானது.

“லெப்டினென்ட், இங்கே வாருங்கள். ஜெகன்நாத அய்யர் மயங்கி விழுந்துவிட்டார்” என்று வேங்கை கத்தினார். பைலட் சுக்கானை நோக்கி ஓடினான். ராக்கெட், மலாயா வீரர்களிடம் இறந்து கிடந்தவரைத் தூக்கிக் கடலில் வீசச் சொன்னான். கடலுக்குள் பிரேதம் இறக்கப்பட்டது. இறந்து கிடந்த இடத்தை மஞ்சள் தூளைப் போட்டு, கழுவச் சொன்னான். பைலட்டின் அறைக்குள் ஓடி வந்தான்.

“பைலட், குடிதண்ணீர் கெட்டுவிட்டது போலிருக்கிறது. உடனடியாக ஏதாவது ஒரு நல்ல தண்ணீர்த் தீவை நோக்கிக் கப்பலை ஓட்டுங்கள். குடிதண்ணீர் கிடைக்கக்கூடிய தீவு.”

பைலட், லஸ்கரை அழைத்து, “சிட்டிசன் தீவின் கொடியைத் தேடி எடு. சிவப்புச் சூலம் போட்ட மஞ்சள் கொடி” என்றான். அறைக்குள் அடுக்கி வைத்திருந்த பல தேசத்தின் கொடிகளுக்குள் சிட்டிசன் தீவின் கொடியை லஸ்கர் தேடிக் கண்டெடுத்தான்.

“இந்தக் கொடிதான். இதை நமது யூனியன் ஜாக் கொடிக் கம்பத்திற்கு அருகிலுள்ள கொடிக்கம்பத்தில் கட்டு. தீவை நெருங்கியதும் வாத்தியக் கருவிகள் இசைக்க வேண்டும்.”

சுக்கானைத் திருப்பினான். அட்மிரல் நெல்சன் கப்பல் சிட்டிசன் தீவை நோக்கி, வேகமாக நகரத் தொடங்கியது.

சிட்டிசன் தீவு

துரைசாமி சிரமப்பட்டு விழித்துப் பார்த்தான். பசியிலும் அயர்விலும் எல்லோரும் அரைமயக்கத்தில் இருப்பதைப் பார்த் தான். எழுந்து உட்கார்க்கூடத் திராணியில்லாமல் இருந்தார்கள். கப்பல் கிளம்பியதில் இருந்து வானத்தைப் பார்த்தபடி கிடந்தனர் சிலர்.

“அம்மான், எழுந்திருங்கள்.”

வேங்கையைப் பிடித்து உலுக்கினான். வேங்கை, பிணைக்கப்பட்டிருந்த சங்கிலியை லேசாக நெகிழ்த்தி எழுந்து உட்கார்ந்தார். தங்களுடைய சகாக்கள் இருவர் கடலுக்குள் சமாதி ஆனதைப் பார்த்ததில் இருந்து உணர்ச்சிகளின்றிப் போனார்கள். ஒரே சங்கிலியில் கட்டுண்டு கிடந்த இருவரும் கூடப் பேசிக் கொள்ளாமல் வெறித்துப் பார்த்தபடி கிடந்தனர். வேங்கைக்குத் தங்கள் வாழ்க்கைப் பெரும் நரகத்தினை நோக்கிப் போவது புரிந்தது. கப்பல் புறப்பட்டதில் இருந்தே பாதி உயிர் போனது. சுற்றிச் சுற்றிக் கடல் தான் என்றாலும் ஆளுக்கொரு திக்கைப் பார்த்து வெறித்தபடி இருந்தனர். யாரும் யாரிடமிருந்தும் ஆறுதல் பெற முடியவில்லை. துன்பத்தை உணரத் தெரியாத சிறுவர்கள் பேச்சுக் கொடுத்தால்தான் அவர்களிடம் பேசினார்கள். லெப்டினென்ட் ராக்கெட், கப்பல் கிளம்பியபோது காட்டிய கெடுபிடிசை, இப்போது குறைத்துக் கொண்டார். நடமாடவே விருப்பமில்லாமல் முடங்கிக் கிடக்கிறவர்களிடம் அதிகாரம் செலுத்தி என்ன செய்யப் போகிறோம் என்று நினைத்துவிட்டாரோ என்னமோ?

“என்ன அம்மான் யோசிக்கிறீர்கள்?”

வேங்கை, துரைசாமியைப் பார்த்தார். காளையார் கோயிலில் இளஞ்சிங்கம்போல் திரண்டிருந்த அவனின் புஜத்தினை எல்லோரும் வியந்து பேசியது நினைவுக்கு

வந்தது. இந்த ஐந்தாறு மாதத்தில் உருக்குலைந்து போய்விட்டான். உடம்பு மெலிந்து, தோற்றம் மாறியிருந்தது.

“எப்படி அம்மான் பிச்சைத் தேவன் தாத்தா இறந்துவிட்டார்?”

“தண்ணீர் கெட்டுப் போயிருந்திருக்கிறது. சரியாக கவனிக்க வில்லை. அவர் சாப்பிடவே இல்லையே. பசித்தாலும் தண்ணீர் குடித்து அடக்கிக் கொண்டாரே? தூத்துக்குடியில் கப்பல் ஏறும் போதே அவர் முடிவு செய்துவிட்டிருந்தார் போல. கப்பலில் இருந்து உயிரோடு இறங்கக் கூடாது என்று.”

“சுப்பிரமணியன்?”

“அவன்தான் பிரம்மைப் பிடித்ததுபோல் இருந்தானே? மதுரைக் கோட்டையில் கூட, அவனைத் தனியாகக் கூட்டிப் போய் பேய் ஓட்டுகிறேன், பிசாசு ஓட்டுகிறேன் என்று அடித்து அனுப்பினார்களே?”

“நம்மைத்தான் கம்பெனி கைதியாக்கிவிட்டது. நமக்குப் பேய் பிடித்தால் அந்த ஜெயிலர் ஏன் மந்திரவாதியைக் கூப்பிட்டு வந்தார்?”

“கம்பெனிக்கு அக்கறையெல்லாம் இல்லை. போராளிகளை அவர்களே தண்டிக்க வேண்டும்.”

சுப்பிரமணியம் எதிர்பாராமல் கடலில் குதித்ததில் எல்லோருமே அதிர்ந்து போனார்கள். அவனைக் காப்பாற்ற கயிறு போட்டும், அவன் கொஞ்சம்கூடத் தப்பிக்க எண்ணவில்லை. ஆர்ப்பரித்த கடல் அலையில் அப்படியே மூழ்கிப் போனான். அந்தக் காட்சி இன்னும் கண்ணில் இருந்து அகலவில்லை. ஜெகன்நாத அய்யரின் நிலையும் மோசமாகத்தான் இருக்கிறது. அவர் சாப்பிடுவதற்கு ஒன்றுமே ஏற்றதாக இல்லை.

“அம்மான், ஏதோ ஒரு ஊரை நோக்கிக் கப்பல் போகுது.”

வேங்கை ஆர்வமாகப் பார்த்தார்.

*

சிவராத்திரி இரவின்போது சிட்டிசன் தீவின் கவர்னர் சொன்னது நடந்துவிடும் என்ற நம்பிக்கையில் தீவுவாசிகள் உற்சாகமாகயிருந்தனர். சிவராத்திரி நாளிலிருந்து நாற்பது வெள்ளைக்காரர்களும் சுழற்சி முறையில் மரங்களின்மீது ஏறி உட்கார்ந்துகொண்டு, சமுத்திரத்தைக் கண்காணித்துக் கொண் டிருந்தனர்.

தூரத்தில் ஒரு புள்ளிபோலத் தெரிந்த கப்பல், சிறிது நேரத்தில் முழு பரிமாணத்தோடு தெரிந்தது. கப்பலின் கொடி மரத்தில் பறந்த பிரிட்டிஷ் கொடியைப் பார்த்த வெள்ளைக்காரன் ஒருவன், மரத்திலிருந்து குதித்து பட்லரிடம் தகவல் சொல்ல ஓடினான்.

“யுவர் ஹைனஸ் பட்லர் சாப். ஒரு பிரிட்டிஷ் கப்பல் நம் தீவை நெருங்குகிறது.”

“ஆமாம் சிட்டிசன். நானும் கவனித்தேன். இன்னும் நெருங்கி வரட்டும். பறக்கும் கொடியை வைத்து, வருவது இந்த நாட்டுக் கப்பல்தான் என்று முடிவு செய்ய முடியாது. வேண்டுமென்றே ஏதாவது ஒரு நாட்டின் கொடியைப் போட்டுக்கூட எதிராளியைக் குழப்புவார்கள். கொஞ்சம் பொறுத்திருந்து பார்ப்போம்” என்று சொல்லி, நச்சுக்குழலைக் கண்ணில் வைத்துப் பார்த்தான்.

“சிட்டிசன் தீவின் கொடிதான் பறக்கிறது. பிரிட்டிஷ் கப்பல். நம் நட்பு தேடி வந்திருக்கிறது.”

“எல்லோரிடமும் சொல்லிவிடவா, யுவர் ஹைனஸ்?”

“கொஞ்சம் பொறு சிட்டிசன். யெஸ், நம் கொடியும் பறக்கிறது. நமது நட்பு நாடிவரும் கப்பல்தான். உடனே ஓடிப் போய் எல்லோரையும் தயார்படுத்தி, கடற்கரைக்கு அழைத்து வா. ஆயுதங்கள், வில் அம்பு எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். நான் கவர்னரிடம் தகவல் சொல்லிவிடுகிறேன். நீங்கள் எல்லோரும் கடற்கரைக்கு வருவதற்கு முன்பு நான் அங்கு வந்துவிடுவேன்.”

அடுத்த ஐந்து நிமிஷத்தில் தீவு பரபரப்பாகிவிட்டது. முதல் ஆளாக பட்லர் கடற்கரைக்கு வந்தான். தன்னிடமுள்ள வீரர்களின் எண்ணிக்கை எதிராளிக்கு முழுமையாகத் தெரியக்கூடாது என்பதற்காக, வீரர்களைத் தள்ளித் தள்ளி நிற்க வைத்தான். ஐந்து பைத்தியங்களை மரங்களின்மீது ஏறி உட்காரச் சொன்னான். ஒருவன் கையில் தீவின் கொடியைக் கொடுத்தான். பைத்தியம் சிரித்துக்கொண்டே கொடியை இடமும் வலமுமாக ஆட்டியது.

கடற்கரையை நெருங்கிய கப்பலின் பாய்மரத்தின்மீது நான்கு லஸ்கர்கள் ஏறி துணிகளைச் சுருட்டினர். நங்கூரத்தைக் கடலுக்குள் இறக்க, லஸ்கர்களுக்கு பைலட் உத்தரவிட்டான். கப்பலில் இருந்து சிறிய படகொன்று இறக்கப்பட்டது. அதில் மலாயா சிப்பாய்கள் இருவர் ஏறினர். ஒருவன் துடுப்பைப் போட்டான். ஒருவன் கையில் பிரிட்டிஷ் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் கொடியிருந்தது. படகு, கரையை நெருங்கும்வரை காத்திருந்த பட்லர், சைகைக் காண்பித்தவுடன் இரண்டு வெள்ளைக்கார வீரர்கள் கடலுக்குள் இறங்கி, படகைக் கடற்கரைக்கு இழுத்து வந்தார்கள்.

சிட்டிசன் தீவின் கொடி பிடித்தவன் முன்னே வர, பட்லர் அவன் பின்னால் வந்தான். தீவிலிருந்த

வெள்ளைக்கார வீரர்கள் எச்சரிக்கையோடு பார்த்தனர். படகில் வந்தவர்கள் பட்லரைப் பார்த்து வணங்கினர். அவர்களின் நட்பை உறுதி செய்துகொண்டவுடன், மலாய் வீரர்களைப் பார்த்துக் கையை ஆட்டினான் பட்லர். வந்தவர்கள் கை கூப்பி மரியாதையை ஏற்றுக்கொண்டார்கள். கடலுக்குள் நின்ற அட்மிரல் நெல்சன் கப்பலைக் காண்பித்து, “தூத்துக்குடியிலிருந்து எழுபத்து மூன்று காலா பாணிகளை ஏற்றிக்கொண்டு பிரின்ஸ் ஆப் வேல்ஸ் தீவிற்குப் போய்க் கொண்டிருக்கிறோம். நாற்பது நாள்களுக்கு மேலாக வழியில் எங்கும் நிற்காமல் வந்து கொண்டிருக்கிறோம். குடிதண்ணீர் கைவசம் இல்லை. பிரதம தளபதி கர்னல் அக்கினியூவின் நம்பிக்கைக்குரிய தளபதி லெப்டினென்ட் ராக்கெட் கப்பலில் இருக்கிறார்.”

கர்னல் அக்கினியூவின் பெயர் பட்லருக்கு மிகவும் பரிச்சயமானது. லெப்டினென்ட் ராக்கெட், கர்னல் அக்கினியூவின் உதவியாளன் என்றால் அவன் மிக முக்கியமானவன். அவனிடம் பிரச்சினை வைத்துக்கொண்டால் அது நேரடியாகக் கம்பெனியுடன் மோதுவதற்குச் சமம் என்ற புரிதலுக்கு வந்த பட்லர், “லெப்டினென்ட் ராக்கெட் எங்களிடம் என்ன எதிர்பார்க்கிறார்?” என்று கேட்டான்.

“காலா பாணிகளுக்குக் குடிதண்ணீர் வேண்டும். இன்னும் இருபது, முப்பது நாள் கடல் பயணம் மீதியிருக்கிறது. அதனால் ஐந்தாறு நாள்கள் இந்தத் தீவில் ஓய்வெடுக்க அனுமதிக்க வேண்டும். உங்களுடைய விருந்தினர்களாக இருப்போம். உங்களது சட்டதிட்டங்களை மதிப்போம். உங்களது மத நம்பிக்கை, வழிபாட்டு முறை எதற்கும் நாங்கள் தடையாக இருக்க மாட்டோம் என்று லெப்டினென்ட் ராக்கெட் பைபிளின்மீது சத்தியம் செய்வார்.”

அவர்களது வருகையில் பட்லருக்கு முழு திருப்தி ஏற்பட்டதால், “சரி, வாருங்கள். எங்கள் கவர்னரைச் சந்திக்கலாம்” என்றான்.

“கப்பலில் உள்ளவர்களை இறக்கலாமா?” என்றான் மலாய் வீரன்.

“எங்களது கவர்னரின் அனுமதியின்றி நான் இதற்குப் பதில் சொல்ல முடியாது. வாருங்கள்.”

மலாய் வீரர்கள் யோசித்தனர். ஒருவன் பேசினான்.

“அய்யா, நீங்கள்?”

“நான் ஹானரபிள் பட்லர். கவர்னருக்கு அடுத்த நிலையில் இருப்பவன்.”

“பட்லர் பாபா.”

“பாபாவா?”

“ஆம், பாபா. எங்கள் மலாய் தேசத்தில் மரியாதையாக அப்படித்தான் அழைப்போம்.”

“கவர்னரை எப்படிச் சொல்வீர்கள்?”

“மலாய் தேசத்தில் கவர்னர் இல்லை. ஆட்சியாளன் முகம் மதியன் என்றால் சுல்தான். இந்து என்றால் அகோம். நீங்கள்?”

“நாங்கள் கம்பெனியின் கூலிப் படையாக இருக்கிறோம். சரி, வாருங்கள். எங்கள் அகோமைப் பார்ப்போம்.”

“பாபா, என்னோடு வந்துள்ள கொடி பிடிக்கும் இவன் இங்கு இருக்கட்டும். நாம் இங்குப் பேசுவதைக் கப்பலில் இருந்து லெப்டினென்ட் ராக்கெட் நச்சக்குழலில் பார்த்துக்கொண்டு இருப்பார். நாங்கள் இருவரும் ஒன்றாகக் கிளம்பி உங்களோடு சென்றால், ஏதோ

எங்களை நீங்கள் கைது செய்துள்ளீர்கள் என நினைத்து, தாக்குதலைத் தொடங்குவார். அதனால் கொடி வைத்திருப்பவன் இங்கேயே இருக்கட்டும். உங்கள் ஆட்களும் இங்கேயே இருக்கட்டும். நான் மட்டும் உங்களோடு வந்து அகோமைச் சந்திக்கிறேன்.”

“சரி வா” என்ற பட்லர், கவர்னரின் குடிசையை நோக்கி நடந்தான். மலாய் வீரன் பட்லரைப் பின்தொடர்ந்தான். குடிசைக்குள் சென்ற பட்லர், சிறிது நேரத்தில் திரும்ப வரும்போது, முகத்தில் குழப்பம் படர்ந்திருந்தது.

“சிட்டிசன் கவர்னர், உன்னிடம் சில விளக்கங்கள் பெற விரும்புகிறார்” என்றான்.

மலாய் வீரன் உடைகளைச் சரி செய்துகொண்டு, முகத்தை அழுத்தித் துடைத்துக் கொண்டான். குடிசைக்குள்ளிலிருந்து நட்சத்திரம் வெளியே வந்தாள். இளம் பெண்ணான நட்சத்திரத்தைக் கண் இமைக்காமல் மலாய் வீரன் பார்த்தான். அவள் அணிந்திருந்த முத்து மாலை கண்களைப் பறித்தது.

“மலாய் வீரரே, இடுப்பில் கெரீஸ் கத்தி வைத்திருக்கிறீரா?”

“ஆம், நயோன்யா, கெரீஸ் கத்தியில்லாதவன் எங்கள் ஜாதியில் இறந்தவனுக்குச் சமம் அல்லவா?”

“நீ எங்களிடம் உதவி கேட்டு வந்திருக்கிறாய். உன்மீது எங்களுக்கு நம்பிக்கை ஏற்பட உனது வார்த்தைகள் மட்டும் போதாது, வீரனே.”

மலாய் வீரன் தனது சட்டையை விலக்கி இடுப்பில் கட்டியிருந்த கெரீஸ் கத்தியை வெளியே எடுத்து, கவர்னர் முன்பு வைத்தான். பட்லர் அதை எடுத்துப் பார்த்தான். தோல் உறையிலிருந்த சிறு கத்தியை உருவிப் பார்த்து,

மறுபடியும் தோல் உறையில் போட்டுத் தரையில் வைத்தான்.

“நல்லது வீரனே, நீ ஹானரபிள் பட்லரிடம் பேசியதை முழுமையாகத் தெரிந்துகொண்டேன். உங்களுக்குத் தேவை குடிதண்ணீர். காலா பாணிகளின் உடல்நலத்தில் முன்னேற்றம். இது இரண்டும்தானே?”

“ஆம், நயோன்யா. மிகச் சரியாகச் சொன்னீர்கள்.”

பட்லரைப் பார்த்து வணங்கிய மலாய் வீரன், “பாபா” என்று சொல்லி, முழங்காலிட்டு, அவரது வலது கையைப் பிடித்து முத்தமிட்டான்.

“வீரனே, இவர் மரியாதைக்குரிய பாபா மட்டுமல்ல. இந்தத் தீவின் முக்கியப் பொறுப்பில் உள்ளவர். அதை அனுசரித்து அவரை பாபா என்று வெறுமனே அழைக்காமல், நீங்கள் உங்கள் தேசத்தில் அழைப்பதுபோல் ‘கேப்டன் பாபா’ என்று அழைக்க வேண்டும்” என்றாள்.

மழை வருவதற்கான அறிகுறிகள் தென்பட்டன.

“வீரனே, இப்போது பெய்யப்போகும் மழை இரண்டு நாள்கள் தொடரும். காலா பாணிகள் நீரில் நனைந்தால் அவர்களது உடல் சோர்வு நீங்கும். இரண்டு நாள் பெய்யும் மழைத் தண்ணீர் உங்களது மீதி பயண நாள்வரை வரும். காலா பாணிகள் தவிர்த்து, உயிரினங்கள் ஏதாவது கப்பலில் இருக்கிறதா?”

“ஆம், ஆடுகள் இருக்கின்றன. கோழி, சேவலும் இருக்கின்றன.”

“தாவர விதைகள்?”

“இருக்கின்றன, நயோன்யா.”

“என்னென்ன?”

“சோளம், கேழ்வரகு, பீர்க்கங்காய், சுரைக்காய், பாகற்காய், அப்புறம் கொடிக்காப்புளி.”

“நல்லது, பெண் ஆடு ஐந்து, ஆண் ஆடு ஒன்று, நூறு கோழி, சேவல் எங்களுக்கு உங்களது பரிசாக வேண்டும்.”

“நயோன்யா, நான் இதை முடிவெடுக்க முடியாது. நீங்கள் எங்களைக் கரையிறங்கவும் அனுமதிக்கவில்லை. உதவி ஏதும் செய்யாமல் பரிசுப் பொருள்கள் கேட்டால், லெப்டினென்ட் ராக்கெட் ஒத்துக்கொள்வாரா எனத் தெரியவில்லை. அவரைச் சந்தித்துவிட்டுத்தான் உங்களுக்குப் பதில் சொல்ல முடியும்.”

“நான் உன்னிடம் சொன்னேனே? இரண்டு நாள் மழை பெய்யும் என்று? அந்த நல்ல செய்தியை நான்தானே சொன்னேன்? நீங்கள் பயணம் செய்த இத்தனை நாளும் மழை பெய்ததா? ஒரே வெக்கைதானே? அதுவும் இது மழை பெய்யக்கூடிய காலமா? இந்தத் தீவில் உள்ள அமானுஷ்ய சக்தியில், தீவின் கவர்னரான நான் சொல்கிறேன், இரண்டு நாள் மழை பெய்யும் என்று.”

“நாங்கள் உங்களுக்குப் பரிசு தர மறுத்தால்?”

“மழை பெய்யாது. தீவில் தரையிறங்க அனுமதிக்க மாட்டேன். உங்கள் தரப்பில் உயிர்ச்சேதம் ஆகும்.”

“நயோன்யா, யுத்தம் என்று வந்தால் உங்கள் தரப்பிலும் உயிர்ச் சேதம் ஆகுமே?”

“ஆகாது. எங்களது வெள்ளைக்கார வீரர்களை நீ பார்த்திருப்பாயே? பத்து நாளாகத் தயார் நிலையில் இருக்கிறார்கள். எந்த மரப்பொந்தில், எந்தக் கல்லுக்குப் பின்னால் அவர்கள் இருக்கிறார்கள் என்று தெரியாது. உங்களிடம் இருக்கும் சோர்ந்துபோன காலா பாணிகளால் உங்களுக்கு எந்த நன்மையும் கிடைக்காது. சொல்லப்போனால் போரில் உங்களுக்கு உதவுவார் களா

என்பதும் சந்தேகம். என்னுடைய ஆட்களில் கடைசி ஆள் இருக்கும்வரை எனக்காகப் போரிடுவான். யுத்தம் என்று வந்தால் ஒரு ஆள் மிஞ்ச மாட்டீர்கள்.”

நட்சத்திரத்தின் குரலில் வெளிப்பட்ட உறுதி, மலாயா வீரனுக்குள் அச்சத்தை மூட்டியது.

“நயோன்யா, நான் லெப்டினென்ட் ராக்கெட்டிடம் கேட்க வேண்டும்.”

“நல்லது, நான் உன்னிடம் தரப்போகும் இந்த மரிக்கொழுந்து மாலையை லெப்டினென்ட் ராக்கெட்டிற்கு கொடுத்து, எனது மரியாதையைத் தெரிவி. நான் பேசியதை அப்படியே சொல். நான் உன்னிடம் பேசியது சத்திய வார்த்தையென்றால் கரையில் நிற்கும் உன்னுடைய படகில் நீ ஏறியவுடன் மழை பெய்யும். படகு, கப்பலை அடைந்தவுடன் மழை நிற்கும். ஹானரபிள் பட்லர், நாம் மலாய் வீரரின் நேர்மையைச் சந்தேகிக்கவில்லை என்பதைக் காட்டும்விதமாக அவர் கீழே வைத்த கெரிஸ் கத்தியை எடுத்து அவரிடம் கொடுங்கள்.”

பட்லர் எடுத்துக்கொடுத்த கத்தியை வாங்கி, இடுப்பில் கட்டிக்கொண்ட மலாயா வீரன், பத்தடி பின்னோக்கி நடந்து சென்றான். திரும்பும்போது ஒருமுறை கவர்னரை உற்றுப் பார்த்துவிட்டுத் திரும்பி நடந்தான். கடற்கரையில் கம்பெனி கொடியோடு நின்ற சக வீரனை அழைத்துக்கொண்டு படகில் ஏறினான்.

மழை பெய்ய ஆரம்பித்தது. படகு கப்பலைச் சென்று அடைந்தது. மழை நின்றது.

லெப்டினென்ட் ராக்கெட் மரிக்கொழுந்து மாலையை வாங்கிக் கொண்டான்.

கவர்னர் கேட்டபடி ஆடு, கோழி, விதைகள் படகில் அனுப்பப்பட்டன. பதில் மரியாதையாகத் துரியன், ரம்புத்தான், சிக்கு, மங்குஸ்தான் பழங்களைப் பட்லர் அனுப்பிவிட்டு, கவர்னரின் குடிசைக்கு வந்தான்.

அட்மிரல் நெல்சன் கப்பல் கிளம்பியது. புதிதாகத் தீவிற்கு வந்த ஆடுகளையும், கோழிகளையும் வெள்ளைக்கார வீரர்கள் மழையில் நிற்க வைத்தனர்.

“நட்சத்திரம், வர வர நீங்கள் எடுக்கும் முடிவுகள் எனக்குப் புதிராக இருக்கிறது. அவர்களை நாம் அவமதித்துவிட்டோம் என்று அவர்கள் நினைத்தால் நமக்குப் பிரச்சினை வராதா?”

“நாம் நல்ல வார்த்தை சொல்லியிருக்கிறோம். மழை பெய்யும் என்று நம்பிக்கைக் கொடுத்தோம். மழை பெய்கிறது.”

“இல்லை, அது பரவாயில்லை. யுத்தம் அது இது என்று அவனை மிரட்ட வேண்டுமா? ஏதோ நம் நல்ல நேரம். நீங்கள் சொன்னதை நம்பிவிட்டான். ஒருவேளை நம்பவில்லை என்றால்?”

“நம்பவில்லை என்றால் அவர்கள் தீவிற்கு வந்திருப்பார்கள். என்னைப் பார்த்திருப்பார்கள்.”

“மலாய் வீரன்கூட உன்னைத் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்தானே?”

“அட, எனது முட்டாள் பட்லரே, ஒரு சாதாரண வீரன் என்னைப் பார்ப்பதற்கும், ஆட்சியாளனாகயிருந்தவன் என்னைப் பார்ப்பதற்கும் வித்தியாசம் இருக்கிறது.”

“ஆட்சியாளனாக இருந்தது?”

“கப்பலில் காலா பாணியாகப் பயணிக்கும் வேங்கை பெரிய உடையணத் தேவன்.”

“அவனை உனக்குத் தெரியுமா?”

“ஏன் தெரியாது? தொண்டி கடற்கரை
அவனுடையதுதானே? எனது இளமைப் பருவம்
தொண்டியில்தான் கழிந்தது.”

“ஆள் நல்லவரா?”

“நல்லவர் மட்டுமல்ல, அழகனும் கூட.”

“அப்படியென்றால் அவரை வரவழைத்து
உபசரித்து இருக்கலாமே?”

“அடப் பைத்தியமே? அவர் தீவில் கால்
வைத்திருந்தால், கைமாரியிருக்கும்.”

“ஒன்றும் புரியவில்லை, நட்சத்திரம்.”

“ஒன்றும் புரிய வேண்டாம். கடவுளுக்கு நன்றி
சொல்லு. இந்தத் தீவைக் காப்பாற்றியதற்கும் உன் பதவி
பறி

போகாததற்கும்.”

பினாங்குத் தீவு

அடுத்த இருபது நாள் கடல் பயணத்தில் பினாங்குத் தீவை அட்மிரல் நெல்சன் நெருங்கியது.

கப்பல் துறைக்கு வர அனுமதி கோரி செய்தி அனுப்பப்பட்டது. பகல் நேரத்தில் மட்டுமே துறைமுகத்திற்குள் கப்பல் அனுமதிக்கப்படும் என்பதால் இரவு முழுவதும் காத்திருக்கச் சொல்கிறார்கள் என்றுதான் ராக்கெட் முதலில் நினைத்தான். இரவு போன பிறகும் செய்தி வரவில்லை. காலா பாணிகள் கரையிறங்குவதில் சிக்கல் என்பது புரிந்தது.

அறுபத்தைந்து நாள் தொடர் கப்பல் பயணத்தில் காலா பாணியாக வந்த எழுபத்து மூன்று பேரில், மூன்று பேர் கடல் பயணத்தின்போதே இறந்துவிட்டிருந்தார்கள். சமையலுக்கு உதவி யாளர்களாக நியமிக்கப்பட்டவர்கள் இரும்புச் சங்கிலியிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டிருந்தனர். அந்த ஐந்து பேர் மட்டும் தெளிவாக இருந்தனர். மற்றவர்கள் சோர்வாகவும் உடல் உபாதைகளுடனும் இருந்தனர்.

கப்பலின் மேல்தளத்தில் உட்கார்ந்திருந்த லெப்டினென்ட் ராக்கெட், பினாங்குத் தீவைப் பார்த்தான். காரன்வாலீஸ் கோட்டை கலங்கரை விளக்கமும் செயின்ட் ஜார்ஜ் தேவாலயத்தின்மீது ஏற்றப்பட்ட இரவு நேர லாந்தர் விளக்கும் தெரிந்தன. சீன வியாபாரிகளின் மாடி வீடுகளில் நடந்த சீட்டாட்டம், களியாட்டங்களின் கூச்சல் தீவைத் தாண்டி, கடலுக்குள் நின்ற கப்பல்வரை கேட்டது.

கர்னல் அக்கினியூ, பினாங்குக் கவர்னரிடம் தரச் சொல்லிய வெல்வெட் பையை எடுத்து, அதிலிருந்த

கடிதத்தை எடுத்துப் பார்த்தான் ராக்கெட்.

கோழி இறகில் மையை நனைத்த ராக்கெட், “லெப்டினென்ட் கவர்னர் ஜார்ஜ் அலெக்ஸான்டர் வில்லியம் லெயித் அவர் உயிரோடு இல்லையென்றால் மாஜிஸ்திரேட் ஜார்ஜ் கேண்ட்டர் அவர்களுக்கு, உங்கள் கீழ்ப்படிந்துள்ள சர்வண்ட் லெப்டினென்ட் ராக்கெட் எழுதுவது மெட்ராஸ் கவர்னர் லார்டு எட்வர்ட் கிளைவ் சார்பாகத் திருநெல்வேலி கலெக்டர் ஸ்டீபன் ரம்போல்ட் லூஷிங்டன், சிவகங்கைச் சீமையின் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் பிரதம தளபதி கர்னல் அலெக்ஸான்டர் அக்கினியூ ஆகியோர் உங்களுக்குக் கொடுத்தனுப்பிய கடிதங்கள் என்னிடம் இருக்கின்றன.

பிப்ரவரி 11ஆம் தேதி செவ்வாய்க் கிழமையன்று தூத்துக் குடியிலிருந்து கிளம்பிய அட்மிரல் நெல்சன் கப்பல், எழுபத்தி மூன்று காலா பாணிகளோடு அறுபத்தைந்து நாள் தொடர் பயணம் செய்து, பினாங்கு வந்து சேர்ந்திருக்கிறது. பயணத்தின்போது மூன்று காலா பாணிகள் இறந்துவிட்டதால், அவர்களை ஜல சமாதி செய்துவிட்டேன். மீதி எழுபது பேரில் இருபதிலிருந்து இருபத்தைந்து பேர் மனநிலை பிறழ்ந்தவர்கள் போலத் தெரிகிறார்கள். தங்களுக்குள்ளேயே பேசி சிரித்துக்கொள்ளும் பித்துக்குளிகளாக இருக்கிறார்கள். மற்றபடி முரட்டுத்தனமாக நடந்துகொள்வதில்லை.

இந்தக் காலா பாணிக் கூட்டத்தில் சிவகங்கைச் சீமையின் பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்ட அரசன் வேங்கை பெரிய உடையணத் தேவரும், போரில் ஈடுபட்ட ஐந்து பாளையக்காரர்கள் உள்ளிட்ட கைதிகள் உள்ளனர். கடற்பயணம் முழுவதும் காலா பாணிகள் எங்களுக்கு முழு ஒத்துழைப்பு கொடுத்தனர். எதிர்த்துப் பேசுதல், முறைத்துப் பார்த்தல், சாப்பிட மறுத்தல், வீம்பு செய்தல்

என்று எந்தவொரு ஒழுங்கீனமும் செய்யவில்லை. ஆடு, கோழி, தாவர விதைகள் கப்பலில் இருக்கின்றன. கப்பலின் பைலட்டும், லஸ்கர்களும் என்னிடம் மிகுந்த மரியாதையுடன் நடந்துகொண்டனர். பைலட்டிற்கும் அவரது லஸ்கர்கள் ஏழு பேருக்கும் ஏதும் பரிசு இனாம் தரலாம் என்று லெப்டினென்ட் கவர்னர் விரும்பினால், அது எனக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சியைக் கொடுக்கும். இது எனது கைப்பட எழுதியது. இது என் கையொப்பம்” என்று எழுதி, லெப்டினென்ட் ராக்கெட் கையெழுத்திட்டான். லெப்டினென்ட் ராக்கெட் எழுதி முடித்தவுடன் பைலட்டிடம் காண்பித்தான். கடிதத்தைப் படித்துப் பார்த்துவிட்டு கடிதத்தைத் திரும்பக் கொடுத்தான்.

“நன்றி லெப்டினென்ட்” என்றான்.

“எத்தனை பீரங்கி வெடிகள்?”

“லெப்டினென்டான என் தகுதிக்கு மூன்று வெடி போடலாம். ஆனால், முக்கியமான காலா பாணிகளோடு நான் வந்திருப்பதால் ஐந்து வெடி போடலாம்.”

அதிகாலையில் கப்பலில் இருந்து படகு இறக்கப்பட்டது. இரண்டு மலாய் வீரர்கள், லெப்டினென்ட் ராக்கெட் கவர்னருக்குக் கொடுத்த கடிதத்துடன் படகில் ஏறினர். ஒருவன் கம்பெனிக் கொடியை ஏந்தியிருந்தான். அட்மிரல் நெல்சன் கப்பலில் இருந்து ஐந்து பீரங்கி குண்டுகள் முழங்கின. கடிதத்தைக் கொடுத்த படகு, கப்பலுக்குத் திரும்பியது.

காரன்வாலீஸ் கோட்டையில் தீப்பந்தங்கள் ஏற்றப்பட்டன. அட்மிரல் நெல்சன் கப்பலில் ஏற்றப்பட்டிருந்த கம்பெனியின் யூனியன் ஜாக் கொடி கோட்டையில் இருப்பவர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும்படி தீப்பந்தங்கள் கொடியைச் சுற்றி வைக்கப்பட்டு இருந்தன. காரன்வாலீஸ் கோட்டைக்குள் அங்கொன்றும்

இங்கொன்றுமாகத் தீப்பந்தங்களும் லாந்தர் விளக்குகளும் ஏற்றப் பட்டன. சமுத்திரத்தை நோக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த ஸ்ரீரம்பாய் பீரங்கிக்கு அருகில் நின்றுகொண்டிருந்த லெப்டினென்ட் கவர்னர் ஜார்ஜ் லெயித்தின் அனுமதி பெற்று, ஐந்து பீரங்கி வெடிகள் வெடித்து லெப்டினென்ட் ராக்கெட்டிற்குப் பதில் மரியாதை செய்யப்பட்டது. கோட்டையில் ஐந்து பீரங்கி சத்தம் கேட்டதும், லெப்டினென்ட் ராக்கெட் தலையசைக்க, படகு மீண்டும் கோட்டையை நோக்கிப் புறப்பட்டது.

கடற்கரைக்குப் படகு வந்தபோது படகை வரவேற்க, செட்டியார் நின்றிருந்தார். மலாயா வீரர்கள் கரையேறினர். இடுப்பில் கட்டியிருந்த கெரிஸ் கத்தியை எடுத்து தரையில் வைத்தனர். “கடிதத்தை லெப்டினென்ட் கவர்னரிடம் தர வேண்டும், பாபா” என்றனர். கடிதம் வெல்வெட் துணியில் இல்லை என்பதைப் பார்த்த செட்டியார், அவர்களிடம் வந்த நோக்கம் பற்றி விசாரித்தார்.

“பரவாயில்லை, இந்தக் கடிதம் லெப்டினென்ட் கவர்னருக்கு அடுத்த நிலையிலுள்ளவர்களிடமும் தரலாம். கவர்னருக்கான கடிதம் வெல்வெட் உறையில் இருக்கும். இதை என்னிடம் கொடு.”

“பாபா, தயவுசெய்து லெப்டினென்ட் கவர்னரைப் பார்க்க அனுமதியுங்களேன்.”

“சரி, நீ கப்பலுக்குத் திரும்பப் போய் லெப்டினென்ட் ராக்கெட்டை அழைத்துக்கொண்டு வா. அவர் குளித்துவிட்டு முழு யூனிபார்மில் இருக்க வேண்டும். கீழே வைத்த கத்தியை எடுத்து, இடுப்பில் கட்டிக்கொள்.”

வீரர்கள் அவருக்கு நன்றி தெரிவித்தனர். படகு திரும்பச் சென்று, லெப்டினென்ட் ராக்கெட்டை

ஏற்றிக்கொண்டு, கடற் கரைக்கு வந்தது. கடற்கரையில் ஆட்கள் நடமாட்டம் இல்லை. தூரத்தில் நின்றபடி இரண்டு மூன்று சீனர்களும், மலாயாக்களும் வேடிக்கைப் பார்த்தனர்.

லெப்டினென்ட் ராக்கெட் நன்றாக வளர்ந்துவிட்ட தன்னுடைய தலைமுடியையும் தாடியையும் எண்ணெய்விட்டுத் தேய்த்திருந்தான். அண்ணாமலை செட்டியார் அவனுக்குக் கை கொடுத்து வரவேற்றார்.

“வாருங்கள் லெப்டினென்ட், பினாங்குத் தீவிற்கு மிக முக்கியமான பணியாக வந்திருக்கிறீர்கள். லெப்டினென்ட் கவர்னர் ஜார்ஜ் லெயித் உங்களைப் பார்ப்பதற்குத் தயாராக உள்ளார். அவர் தற்போது மேஜர் பதவியிலிருந்து பிரிவிட் லெப்டினென்ட் கர்னலாகப் பதவி உயர்வில் இருக்கிறார். உங்களுக்கு அவர் முன்பு உட்கார அனுமதியில்லை.”

“பிரிவிட் லெப்டினென்ட் கர்னல் என்றால் லெப்டினென்ட் கர்னலுக்கான சம்பளம் மட்டும் இல்லை. மற்றபடி அவர் லெப்டி னென்ட் கர்னல்தானே? நான் கர்னல் அக்கினியூவின் தனிப்பட்ட உதவியாளன்.”

“நீங்கள் ஒரு கர்னலிடம் நீண்ட நாள்கள் வேலையில் இருந்ததால் லெப்டினென்ட் கர்னல்களுக்குப் பெரிதாக மதிப்பு கொடுத்திருக்க மாட்டீர்கள். அதனால்தான் கொஞ்சம் வெளிப்படையாகச் சொன்னேன். எங்களது லெப்டினென்ட் கவர்னர், கவர்னர் ஜெனரல் மானிங்டன் வெல்லெஸ்லிக்கு மிகவும் நெருக்கமானவர். உங்களது மெட்ராஸ் கவர்னர் எட்வர்ட் கிளைவின் நண்பர். இந்தியாவிலிருந்தும் சீனாவில் இருந்தும் ஐரோப்பா செல்லும் கடல் பயணத்தில் ராணுவ ரீதியாக இந்தத் தீவு மிக முக்கியமான பங்கு வகிக்கிறது. மலாக்காவிலிருந்த போர்ச்சுகீசியர்களின்

வாணிபத்தை எங்களது கவர்னர் வெகுவாகக் குறைத்துவிட்டார்.

ஜாதிக் காய், பாக்கு, கைவேலைப்பாடு செய்த துணிவகைகள், விலையுயர்ந்த நவரத்தினக் கற்கள், தேக்கு மரங்கள், தகரம் என்று அனைத்தையும் நம் கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டுவந்து விட்டார். நமக்கு தேவையில்லை என்று ஒதுக்கிவிட்ட அடிமை வியாபாரத்தையும், கிறிஸ்துவ மதமாற்றத்தையும் மட்டுமே மலாக்காவிலுள்ள போர்ச்சுகீசிய கவர்னர் இப்போது செய்து கொண்டிருக்கிறார். (1807 ஆம் ஆண்டு வரை அடிமை வாணிபம் நடந்தது.) இவையெல்லாம் இங்கு தங்கியிருக்கும் இரண்டு மூன்று நாட்களிலேயே தெரிந்துகொள்வீர்கள். காலா பாணிகள் எப்படி இருக்கிறார்கள்?”

“நன்றாக இருக்கிறார்கள். நீங்கள் சிவகங்கையா?”

“நான் சிவகங்கைக்காரன் என்பது உங்களுக்கு எப்படியோ தெரிந்திருக்கிறதே, லெப்டினென்ட்?”

“நீங்கள் என்னைப் பற்றி மலாயா வீரர்களிடம் விசாரித்தது போல நான் உங்களைப் பற்றி விசாரிக்க மாட்டேனா, செட்டியார்?”

“ஓ, வாருங்கள். நாம் லெப்டினென்ட் கவர்னர் அறையை நெருங்கிவிட்டோம்.”

லெப்டினென்ட் கவர்னர் அறைக்கு வெளியிலிருந்த காவலர்களிடம் இடுப்பில் வைத்திருந்த இரண்டு பிஸ்டல்களை லெப்டினென்ட் ராக்கெட் ஒப்படைத்தான். அவர்கள் அதை வாங்கிக்கொண்டு, அவனது சிவப்பு நிற கோட்டின் தோள் பட்டைப் பகுதியைக் கூர்ந்து பார்த்தனர்.

“கொஞ்ச நேரம் காத்திருங்கள் லெப்டினென்ட்” என்று சொல்லி, குதிங்கால்களை ஒன்று சேர்த்து சல்யூட் செய்தனர்.

அறைக்கு வெளியே போட்டிருந்த இருக்கைகளில் அண்ணாமலை செட்டியாரும், லெப்டினென்ட் ராக்கெட்டும் உட்கார்ந்தனர்.

வெண்கல மணி (ஐரோப்பிய கவர்னர்கள் தங்கள் அலுவலகத்திலும், படுக்கை அறையிலும் வெண்கலமணியைக் கட்டித் தொங்கவிட்டிருப்பார்கள். கவர்னரின் கவனத்திற்கு, உடனடியாகக் கொண்டுவர வேண்டிய விஷயம் ஏதுமிருந்தால் அறைக்கு வெளியே கட்டித் தொங்கவிடப்பட்டிருக்கும் வெண்கல மணியை யார் வேண்டுமானாலும் அடிக்கலாம்.) அடிக்கும் சத்தம் கேட்டது. எழுந்து அறைக்கு உள்ளே சென்ற அண்ணாமலை செட்டியார், கவர்னரிடம் பேசும் சத்தம் லேசாகக் கேட்டது. செட்டியார் வெளியே வந்தார்.

“உங்களை லெப்டினென்ட் கவர்னர் வரச் சொல்கிறார்.”

அண்ணாமலை செட்டியார் கவர்னரின் அறைக் கதவைத் திறந்துவிட்டு, வெளியில் நின்றுகொண்டார். ராக்கெட் உள்ளே நுழைந்தான்.

மிகப் பெரிய அறை. காலை நேரமாயிருந்தும் கவர்னரின் அறை பாதி இருட்டாக இருந்தது. சுவரில் பாடம் செய்யப்பட்ட ஒற்றைக்கொம்பு யானையின் தலை, யானையின் ஒரு தந்தம் முழுமையாகவும், ஒரு தந்தம் பாதி ஒடிந்தும் இருந்தது.

“யெஸ் லெப்டினென்ட், ஹியர் அயம், டர்ன் டு யுவர் ரைட்” என்ற கணீர்க் குரல். லெப்டினென்ட் வலது பக்கம்

திரும்பினான். யூனிபார்மில் கையில் சுருட்டுடன், லெப்டினென்ட் கவர்னர் நின்றிருந்தார்.

“கர்னல், ஐ சல்யூட். ஐயம் யுவர் பிரண்ட் கர்னல் அக்கினியூஸ் ஹம்பிள் சர்வெண்ட் லெப்டினென்ட் ராக்கெட், செகன்ட் பட்டாலியன், சிக்ஸ்த் ரெஜிமெண்ட்.”

“யு ஹாவ் டன் எ குட் ஜாப், லெப்டினென்ட் ராக்கெட்.”

ராக்கெட் பவ்வியம் காட்டி, கொடுத்த வெல்வெட் துணிப்பையைப் பிரித்த கவர்னர், அதிலிருந்த கடிதத்தை எடுத்தார். கடிதத்தைப் படித்துக்கொண்டே தலையை உயர்த்தி, “உட்காருங்கள் லெப்டினென்ட்” என்றார்.

கடிதத்தை இரண்டு மூன்று முறை படித்துவிட்டுத் தலைநிமிர்ந்தார்.

“வெரிகுட் லெப்டினென்ட், உன் ரெஜிமெண்ட் இந்தியாவில் நாம் உருவாக்கிய மிகப் பழமையான படைப்பிரிவு. ஐம்பது ஆண்டுகளைக் கடக்கப் போகிறது. ஆற்காட்டுப் போர், வந்தவாசிப் போர், புதுச்சேரி முற்றுகை என்று நம்மைத் தலைநிமிர் வைத்த ரெஜிமெண்டின் சின்னம் யானைதானே? எனது அறையில் இதோ பார், ஒற்றைக் கொம்பு யானை. இந்தத் தீவில் எனக்கு முன்பு கவர்னராகயிருந்த சர் பிரான்சிஸ் லைட்டிற்கு மெட்ராஸ் கவர்னர் பரிசளித்த யானைத் தலை. உங்களது போர்க் கோஷம் என்ன? ஏதோ, ‘வாடி கொல்லு, வாடி கொல்லு’ன்னு வருமே?”

லெப்டினென்ட் புன்னகைத்தான்.

“அப்படியல்ல கர்னல்.”

“வேறெப்படி?”

“வீர மதராஸி, வீர மதராஸி, அடி கொல்லு, அடி கொல்லு.”

“ஓ கரெக்ட். ஐ ஸ்டேன்ட் கரெக்ட்டு. சரி, கடல் பயணத்தின்போது மூன்று காலா பாணிகள் இறந்துவிட்டதாகச் செட்டியார் சொன்னாரே?”

“ஆம் யுவர் எக்ஸலன்ஸி, பாஞ்சாலங்குறிச்சி மறவன் ஜாதி சின்னப் பிச்சைத் தேவன், ஆதனூர் சுப்பிரமணிய நாயக்கன், விருப்பாச்சி அப்பா நாயக்கன்.”

“சின்னப் பிச்சைத்தேவன் தனியாளா? அவனது உறவினர்கள் யாரும் அவனோடு காலா பாணியாக வந்திருக்கிறார்களா?”

“யெஸ் யுவர் எக்ஸலன்ஸி, அவனும் இரண்டு மகன்களும் காலா பாணிகள்தான். ஒருவன் பெயர் உடையணத் தேவன், இன்னொருவன் தேவி நாயக்கன். இவர்கள் இருவரும் கப்பலில் இருக்கிறார்கள்.”

“அடுத்தவன் பெயர்?”

“ஆதனூர் சுப்பிரமணிய நாயக்கன்.”

“.....”

“யுவர் எக்ஸலன்ஸி, இவன் தோக்கலவார் ஜாதி. கட்டபொம்மனின் நெருங்கிய உறவினர். ஆதனூர் வனிதம் அவனுடைய ஊர்.”

“வனிதமா?”

“தலைமை கிராமம் யுவர் எக்ஸலன்ஸி.”

“செத்துப்போன மூன்றாவது ஆள்?”

“அப்பா நாயக்கன். சில்லவார் ஜாதி, இந்தாளின் கூட்டாளி குப்பண பிள்ளை. இவர்கள் இருவரும்

விருப்பாச்சிக்காரர்கள். குப்பண பிள்ளை கப்பலில் இருக்கிறான்.”

“நல்லது லெப்டினென்ட், நல்லவேளையாக இறந்து போனவர்களின் மகன்கள், ஊர்க்காரன் உயிரோடு இருப்பது உனக்கு நல்லது. நீ அழைத்து வந்திருப்பது காலா பாணிகள் என்றாலும், இவர்களைக் கைதி என்று நீ கொண்டுவந்த கடிதத்தில் குறிக்கவில்லை. இவர்கள் கைதியில்லை என்றால், நான் இவர்களைச் சிறையில் பூட்டி வைக்க முடியாது. எந்தக் கடினமான வேலையும் வாங்க முடியாது. எல்லாவற்றையும்விட இவர்களுக்கு ஸ்டைபென்ட் என்ற பெயரில் ஓய்வூதியமும் தர வேண்டும். நீ கொண்டுவந்த கடிதத்தில் இத்தனைச் சிக்கல் இருப்பதால், உனது காலா பாணிகளின் எதிர்காலம் குறித்து முடிவெடுக்க எனக்குச் சிறிது கால அவகாசம் தேவைப்படுகிறது. அதனால் இப்போதைக்கு அவர்கள் அனைவரையும் ஜெர்ஜா தீவில் இறக்கிவிடு.”

அதிர்ந்துபோன லெப்டினென்ட் ராக்கெட் எழுந்து நின்றான்.

“லெப்டினென்ட், காலா பாணிகளைப் பினாங்குக்கே வர விடக்கூடாது என்றுதான் நான் முயற்சித்தேன். மேஜர் வெல்ஷின் வேலையாக இருக்கும். அவர்தான் பினாங்கை நினைவூட்டி யிருப்பார். கிரிமினல் செட்டில்மென்ட் என்ற பெயரை மாற்ற நான் போராடுகிறேன்.”

“.....”

“கம்பெனிக்கு எதிராக இருப்பவர்களை அங்கங்கே தூக்கில் போடுவதுதான் உத்தமம். இப்படியொரு கிரிமினல் செட்டில்மென்ட்களை உருவாக்கி, ஒரு அழகான தீவையே வாழ்வதற்குத் தகுதியில்லாத இடமாக்குகிறார்கள்.”

“யுவர் எக்ஸலன்ஸி, ஹாவ் மெர்சி ஆன் தெம். அவர்கள் ஏற்கெனவே பாதி செத்துப்போய் தான் இங்கு வந்திருக்கிறார்கள். காலா பாணிக் கூட்டத்தில் சிவகங்கைச் சீமையின் ராஜா வேங்கை பெரிய உடையணன் இருக்கிறார். உங்களுக்கு மிகவும் தெரிந்த சின்ன மருதுவின் அசல் வர்க்கத்து மகன் சிறுவன் துரைசாமியும் இருக்கிறான்.”

“அசல் வர்க்கத்து மகனா?”

“யெஸ் யுவர் எக்ஸலன்ஸி. மனைவியின் மகனென்றால் அசல் வர்க்கம். வைப்பாட்டியின் மகனென்றால் குமார வர்க்கம்.”

“ஓ, எத்தனை இருக்கு அவர்கள் நடைமுறையில். லெப்டினென்ட், நீ கூட்டி வந்த ஆட்கள் குறித்து, நான் உடனடியாக முடிவு எடுக்க முடியாது என்று உனக்கே புரிகிறது அல்லவா?

நீ கிளம்பு. மதிய உணவைக் கப்பலில் தரச் சொல்லுகிறேன். நீ சாப்பிட்டுத் தயாராவதற்குள் ஜெர்ஜா தீவிலுள்ள எனது நயீப் சுல்தானுக்குத் தகவல் போய்விடும். அவரிடம் இவர்களை ஒப்படைத்துவிட்டு, என்னுடைய விருந்தினராக அங்கேயே இரு. அதிகபட்சம் இரண்டு நாட்களில் நான் ஒரு தீர்வு கண்டுபிடித்து, உனக்குத் தகவல் அனுப்புகிறேன். நீ போகலாம்.”

பேட்டி முடிந்துவிட்டது என்பதற்கு அறிகுறியாகத் தொங்க விடப்பட்டிருந்த வெண்கலத் தட்டில் மரச்சுத்தியை வைத்து, ஓங்கி அடித்தார். மணிச் சத்தம் கேட்டு அண்ணாமலை செட்டியார் கவர்னரின் அறைக்குள் ஓடிவந்தார். லெப்டினென்ட் ராக்கெட், கவர்னருக்கு மரியாதை செய்துவிட்டு, வெளியே வந்தான். அறைக்கு வெளியில் நின்றிருந்த காவலாளியிடம் பிஸ்டல்களை வாங்கி, இடுப்பில்

அணிந்து கொண்டான். கவர்னரின் அறைக்குப்போன அண்ணாமலை செட்டியார் உடனே வெளியே ஓடிவந்தார்.

“லெப்டினென்ட், கொஞ்சம் நில்லுங்கள். கப்பலுக்கு நீங்கள்போய்ச் சேர்ந்ததும் உங்களிடமுள்ள ஆடுகளையும் கோழிகளையும் படகில் ஏற்றி இங்கு அனுப்புங்கள்.”

லெப்டினென்ட் ராக்கெட் சிரித்துக்கொண்டான்.

“செட்டியார், நான் கொண்டுவந்ததில் கொஞ்சம் சிட்டிசன் தீவில் இறக்கிவிட்டேன். மீதியிருக்கிறது. ஆடுகளுக்கும் கோழி களுக்கும் உள்ள மரியாதைகூட நான் கூட்டிவந்த மனிதர்களுக்கு இல்லையே.”

“லெப்டினென்ட், என்ன சொல்லுகிறீர்கள்?”

“ஒன்றுமில்லை செட்டியார். கப்பலுக்குப் போனவுடனேயே ஆடுகளையும் கோழிகளையும் இங்கு அனுப்பி வைக்கிறேன் என்று சொன்னேன்.”

லெப்டினென்ட் ராக்கெட் படகில் ஏறினான். முதலில் ஏறி யிருந்த அவனுடைய இரண்டு பாதுகாவலர்கள், கைகொடுத்து அவனைப் படகுக்குள் ஏற்றினர்.

படகு கப்பல் அருகில் வந்தது. கப்பலில் இருந்து இறக்கிய நூலேணியைப் பிடித்தேறி லெப்டினென்ட் ராக்கெட் கப்பலுக்குள் வந்தான்.

ஜெர்ஜா தீவு

மந்திரவாதிகளின் சொர்க்கம்

படகிலிருந்து கப்பலுக்குள் வந்த லெப்டினென்ட் ராக்கெட் ஆடுகளையும், கோழிகளையும், தாவர விதைகளையும் படகில் ஏற்றி கோட்டைக்கு அனுப்பிய பின், பைலட்டின் அறைக்குள் உட்கார்ந்துகொண்டான். ஏப்ரல் மாத வெயில் சுள்ளென்று அடித்தது. லஸ்கர்கள் கடல் தண்ணீரை ஊற்றி ஆடுகளும், கோழிகளும் இருந்த இடத்தைக் கழுவிவிட்டனர். பைலட் சுக்கானின் நட்டுகளையும் போல்ட்களையும் எண்ணெய்விட்டுத் தேய்த்து, பின் அவைகளை இறுக்கிக் கொண்டிருந்தான். எழுபது காலா பாணிகள் கைகளில் சங்கிலிகளுடன் பினாங்குத் தீவையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

மலாயா வீரர்கள் தங்களது ஊருக்கு வந்தும் கரையில் இறங்க முடியவில்லையே என்ற ஆதங்கத்தில் இருந்தனர். லெப்டினென்ட் உடன் சென்ற இரண்டு மலாயா வீரர்கள், கவர்னரோடு லெப்டினென்ட் பேட்டி நடந்த அறைக்கு வெளியே நின்றிருந்ததால் அறைக்குள் என்ன பேசப்பட்டது என்று அறியாமல் இருந்தனர். படகில் திரும்பும்போது லெப்டினென்ட் ராக்கெட் எதுவும் பேசாதது, 'கவர்னரின் பேட்டியின்போது ஏதோ பிரச்சினையாகிவிட்டதோ' என்று யோசித்தனர். மலாயா வீரர்கள் கோரைப் பாயை விரித்து, தொழுகை நடத்திவிட்டு, பினாங்கு நகரைப் பார்த்துப் பெருமூச்சுவிட்டனர்.

பினாங்கு எப்போதுமே கேளிக்கை நகரம். தீவிலிருந்து ஐம்பது கிலோ மீட்டர் தூரத்திலிருந்த கெடா சுல்தான் அகமது தாவீதின் ஹலிம்ஷா, பதவிக்கு வந்து மூன்றாண்டுகள் முடிந்திருந்தன. ஆனால் தாய்லாந்து அரசனுக்கு அவர் அவ்வப்போது கப்பம் கட்டிக்

கொண்டிருந்தார். பினாங்குத் தீவு தாய்லாந்து அரசனுக்குச் சொந்தமா? கெடா சுல்தானுக்குச் சொந்தமா? என்ற சர்ச்சை இருந்த நேரத்தில், இங்கிலீஷ் கவர்னர் பிரான்சிஸ் லைட் கெடா சுல்தானைச் சந்தித்து, 'பினாங்குத் தீவு, கடல் கொள்ளையர்களின் தாக்குதலுக்கு அடிக்கடி ஆளாகி வருகிறது. சீன மந்திரவாதிகளும் சூதாட்ட கிளப்புகளும், வேசியர்களின் நடமாட்டமும், பினாங்குத் தீவை நல்ல மனிதர்கள் வாழத் தகுதியில்லாத இடமாக மாற்றிவிட்டன.

தாய்லாந்து அகோம் (அரசன்) எங்களிடம் பேச ஆட்களை அனுப்பி யிருக்கிறார். கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி உங்களைத்தான் இந்தப் பகுதியின் ஆட்சியாளராகக் கருதுகிறது. அந்த வகையில் கம்பெனிக்குப் பினாங்குத் தீவை நீங்கள் குத்தகைக்குக் கொடுத்தால், இந்தத் தீவின் மீதான உங்களது ஆளுகையை உறுதிப் படுத்தியதுபோல ஆகிவிடும். உங்களுக்குக் குத்தகைப் பணமும் கிடைக்கும். எல்லாவற்றையும்விடக் கடல் கொள்ளையர்களின் அட்டகாசத்திற்குக் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி ஒரு முற்றுப்புள்ளி வைத்துவிடும்' என்று என்னென்னவோ சால்ஜாப்புகள் சொல்லி, பினாங்குத் தீவைக் குத்தகைக்கு வாங்கி, தீவிற்கு, 'பிரின்ஸ் ஆப் வேல்ஸ் தீவு' என்று இங்கிலீஷ் இளவரசரின் பெயரைச் சூட்டினார்.

பினாங்கிலிருந்து மூன்று மைல்கள் தள்ளியிருந்த ஜெர்ஜா தீவை, தாய்லாந்து அகோமிடமும், கெடா சுல்தான் இடமும் சொல்லிக்கொள்ளாமல் ஆக்கிரமித்தார். அந்தமான், மலாக்கா, பென்கோலன் தீவுகளில் இருந்த இங்கிலீஷ் கிரிமினல் செட்டில்மெண்டுகள் மலேரியாவாலும், கொள்ளைநோய்களாலும், கடல் கொள்ளையர்களாலும்

அச்சுறுத்தப்பட்டபோது, ஜெர்ஜா தீவைப் புதிய கிரிமினல் செட்டில்மெண்டாகக் கம்பெனித் தேர்வு செய்தது.

ஜெர்ஜா தீவிற்குள் இரவில் சுற்றும் சீன மந்திரவாதிகளோடு பிரான்சிஸ் லைட் நட்புறவு கொண்டார். பினாங்கில், கெடா சுல்தானின் ஓட்டைக் காசை செல்லாது என அறிவித்தார். தகரத்தில் செய்த இங்கிலீஷ் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் நாணயங்களைப் புழக்கத்தில் விட்டார். கெடா சுல்தானுக்கும் கத்தோலிக்க மிஸ்தீசு பெண்ணிற்கும் பிறந்த மார்டினா ரோசல்ஸ் என்ற அழகிய பெண்ணை, கத்தோலிக்க மதத்தினள் என்று தெரிந்தும், திருமணம் செய்துகொள்ளாமல் அவளோடு வாழ்ந்து, ஐந்து குழந்தைகளுக்குத் தகப்பனானார். பிரான்சிஸ் லைட்டின் மூத்த மகளின் கணவன்தான் மருது பாண்டியருடனான போரில் முக்கியப் பங்கு வகித்த மேஜர் ஜேம்ஸ் வெல்ஷ்.

லெப்டினென்ட் ராக்கெட், வேங்கை பெரிய உடையணன் உட்கார்ந்திருக்கும் இடத்திற்கு வந்தான்.

“வேங்கை, உங்களது கண்ணியமான நடவடிக்கைகளை நான் கவனித்துக்கொண்டு வருகிறேன். கப்பலில் உங்களைத் தூத்துக்குடியில் ஏற்றும்வரை உங்கள்மீது எனக்கு வெறுப்பு மட்டுமே இருந்தது. இந்த நீண்ட பயணத்தில் என்னால் உங்களுக்குப் பல தொந்தரவுகள் இருந்தன. உங்களிடம் நான் இரக்கம் காண்பிக்கவில்லை. உங்களது சகாக்கள் மூன்று பேர் கடற்பயணத்தில் இறந்தபோது, உங்களிடம் அதைப் பற்றி முறையாகத் தகவல்கூடத் தரவில்லை. நீங்களாகத் தெரிந்துகொண்ட போதும், இரண்டு மூன்று நாள் சாப்பிட மறுத்துவிட்டீர்களே தவிர, எங்களிடம் வேறெந்த எதிர்ப்பையும் காட்டவில்லை.

நீங்கள் சிவகங்கைச் சீமையின் ராஜாவாகப் பத்து வருடங்களுக்குமேல் இருந்தவர். உங்களுடன் இருக்கிறவர்களில் பலர் வறுமையையே பார்த்திராதவர்கள். அரசியல் கைதிகளான உங்களை, குற்றவாளிகளைப்போல் தான் சில நேரங்களில் நடத்தியுள்ளேன். அதை நீங்கள் பெரிதுபடுத்தவில்லை.”

வேங்கை பெரிய உடையணன் அமைதியாக இருந்தார். கள்ளிமந்தயம் தளவாய் எழுந்தார். அவரோடு சங்கிலியால் பிணைக்கப்பட்டிருந்த பாண்டியன் புத்தூர் பாண்டியனும் எழுந்து நின்றார். கள்ளிமந்தயம் லெப்டினென்ட் ராக்கெட்டை அணுகினார்.

“துரை, நீங்கள் பேசியதைக் கேட்டதும் நாங்கள் பட்ட துன்பம் மறந்துபோச்சு. எங்களுக்கு எல்லாமே ராஜா வேங்கை பெரிய உடையணத் தேவன்தான். நாங்க ஜெயிலுக்கு வந்த இந்த நாலு மாசமும் அவர் கண்ணாலேயே எங்களைக் கட்டுப் படுத்தினார். ஒருக்களித்துப் படுத்துக் கிடந்தார் என்றால் கூடச் சுவாசிக்கும்போது அவர் முதுகு அசைவதை வைத்து, நாங்க எப்படி நடந்து கொள்வது என்று தெரிந்து கொள்வோம்.

காளையார்கோவில் காட்டில் சண்டை நடந்தபோது கர்னல் அக்கினியூவிடம், ‘நாங்க யுத்தத்த ஆரம்பிக்கலை. எங்களை யுத்தம் செய்யத் தள்ளிவிட்டது கம்பெனிதான்’ என்று சின்ன மருது சொன்னார். இப்போ அதைப் பேசிப் பயனில்லை. நீங்கப் படகில் கவர்னரைப் பார்க்கப் போகையில் இருந்த முகம் வேறு, திரும்பும்போது இருளடைந்து போனது. இதுவரை நாங்க எதையும் உங்ககிட்ட கேட்டதில்லை. ஏன்னா, இதுவரை எங்கச் சம்பந்தமாக முடிவெடுத்தது மெட்ராஸ் கவர்னர். உங்க எல்லோருக்கும் எங்களைப் பத்தி நல்லாத் தெரியும்.

வேங்கை பெரிய உடையணத் தேவனுடன் நீங்க எல்லோரும் அன்பாகப் பழகின காலமும் ஒன்று இருந்தது. எங்க எழுபத்தி மூணு பேரைக் கப்பலில் ஏற்றிவிடுகையில் துரைசாமி தம்பியின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு, மேஜர் கண்கலங்கி உட்கார்ந்திருந்தார். இன்று எங்களைப் பற்றி எதுவுமே தெரியாத பிணாங்குத் தீவு கவர்னர் துரை, எங்கள் விஷயத்தில் என்ன முடிவு எடுத்திருக்கார் என்று தெரிந்தால் நல்லாயிருக்கும். வேங்கை பெரிய உடையணத் தேவன், நான் கேட்டது சரி என்று நினைப்பார், எனக்குத் தெரியும்” என்று சொல்லி, வேங்கையைப் பார்த்து வணங்கினார்.

லெப்டினென்ட் ராக்கெட் காலா பாணிகளுடன் கடற் பயணம் என்றவுடன் பயத்தில் பாதி செத்தான். கைதிகள் எல்லோரும் முரடர்கள், பயணத்தில் தங்களைத் தாக்கிவிடுவார்களோ, ஒன்று சேர்ந்து கலகம் செய்தால் என்ன செய்வது என்று பல யோசனைகள். தன் அச்சத்தை மறைப்பதற்காகவே, அவன் மரியாதைக் குறைவாக நடத்தத் தொடங்கினான். நீண்ட கடற் பயணத்தில் அவனுடைய மனம் இயல்புக்குத் திரும்பியிருந்தது.

“வேங்கை, உங்கள் அனைவர்மீதும் நான் பரிதாபப் படுகிறேன். லெப்டினென்ட் கவர்னர் இப்படிச் சொல்லுவார் என்று முன்பே தெரிந்திருந்தால், கப்பல் பயணத்தின்போது இறந்துபோன உங்கள் மூன்று சகாக்களை, புண்ணிய ஆத்மாக்கள் என்று கருதுவேன். நான் கவர்னரின் விருப்பத்திற்கு மாறாகப் பேச முடியாது. ராணுவ அதிகாரியான என்மீது மிலிட்டரி கோர்ட்டில் வைத்து இதே கவர்னர் விசாரித்து, எனக்குத் தண்டனை தரக்கூட அவருக்கு அதிகாரமுள்ளது.

கவர்னருக்கு உங்கள் நிலை குறித்து சந்தேகம் இருக்கிறது. அவருக்குத் தெளிவு கிடைக்க வேண்டும் என விரும்புகிறார். நான் கொஞ்சம் வெளிப்படையாகப் பேசலாமா? நான் சொல்வதை என்மீது பின்னாளில் ஏதும் விசாரணை வந்தால் கூடச் சொல்ல மாட்டீர்கள்தானே?(கடல் பயணத்தில் மூன்று காலா பாணிகள் இறந்தது குறித்து லெப்டினென்ட் ராக்கெட் மார்ச் 8, 1803 இல் மெட்ராஸ் சீப் செக்ரட்டரி சேமியர்ஸ்க்குக் கடிதம் மூலம் விளக்கம் அளித்துள்ளார்.)”

“லெப்டினென்ட் ராக்கெட், எனக்குப் பினாங்கு கவர்னர் லெப்டினென்ட் கவர்னர் ஜார்ஜ் லெயித்தைத் தெரியும். மேஜர் ஜெனரல் வில்லியம் மெடோஸ்ஸின் கட்டுப்பாட்டில் உங்களைப்போல லெப்டினென்டாக (74வது காலாட்படையில்) இருந்தபோதே அவரைத் தெரியும். நல்ல மனிதர். சரியாகச் சிந்திப்பார். மிகக் காலதாமதமாக முடிவெடுப்பார். சின்ன அம்மான்கூடச் சொல்லுவார். ‘சரியாகச் சிந்தித்து, அதைக் காலதாமதமாக்கி, அதனால் ஏற்படும் பாதிப்பை விட, அவசரப் பட்டு முடிவெடுத்து, உடனே நிறைவேற்றும்போது பாதிப்பு குறைவாக இருக்கும்’ என்பார். கவர்னர் உங்களிடம் என்ன சொன்னார் என்று வெளிப்படையாகச் சொன்னீர்கள் என்றால் எங்களுக்குப் புரியும்.”

“வேங்கை, கவர்னர் முடிவெடுக்க சில நாட்கள் வேண்டுமென்கிறார். அதுவரை உங்களை ஜெர்ஜா தீவில் இறக்கிவிடச் சொல்கிறார். அவருக்கு நீங்கள் இங்கு காலா பாணியாக வந்ததில் உடன்பாடு இல்லை.”

“நாங்களாகவா வந்திருக்கிறோம்?”

“கல்கத்தா கவர்னர் ஜெனரலின் முடிவு என்பதால்தான் இப்போது மென்று முழுங்குகிறார்.

கவர்னர் ஜெனரலின் உத்தரவில் உள்ள ஓட்டைகளை ஆராய்கிறார். நீங்கள் கைதியா? இல்லையா என்று முடிவெடுக்க வேண்டுமாம்.”

“ஜெர்ஜா தீவு எங்கிருக்கிறது? அங்கென்ன பிரச்சினை?”

“வேங்கை, அதோ தெரிகிறது பாருங்கள்” என்று கையை நீட்டிக் காண்பித்தான். எல்லோரும் அந்தத் திசையில் பார்த்தனர்.

“அதுதான் ஜெர்ஜா தீவு, மரணத் தீவு. பூமியின் நரகம். பகல் நேரத்தில் காட்டு மிருகங்கள், இரவு நேரத்தில் சீன மந்திரவாதிகள், இரவு பகல் எந்நேரமும் கொசுக்கள். ராட்சச கொசுக்கள். திடீர் திடீரென்று பெயர் தெரியாத நோய்கள் தாக்கும். மனிதர்கள் கும்பல் கும்பலாகச் செத்து வீழ்வார்கள். அங்கிருந்தால் சமநிலை மனிதன்கூட இரண்டு நாளில் பைத்தியமாகிவிடுவான். அந்த நரகத்தில் உங்கள் அனைவரையும்விட எனக்கு மனமில்லை.”

“லெப்டினென்ட், எங்கள்மீது அன்பு வைத்துள்ள உங்களுக்கு நன்றி. தெளிவாகச் சொல்லுங்கள், கவர்னர் உங்களிடம் என்ன சொன்னார்?”

“கவர்னர், நான் கொடுத்த கடிதத்தைப் பார்த்துவிட்டு, நீங்கள் கைதியும் இல்லை, விருந்தினரும் இல்லை, உங்கள் நிலை பற்றிச் சிந்திக்க அவகாசம் வேண்டும். அதுவரை ஜெர்ஜா தீவில் உங்களை இறக்கிவிடச் சொல்கிறார். அதாவது, நீங்கள் எழுபது பேரும் கைதிகளாக அனுப்பப்படவில்லை, காலா பாணியாக வந்துள்ளீர்கள். ஆட்சியாளர்களாக இருந்தவர்களைக் காலா பாணியாக்கியது இதுவே முதல்முறையாம். கிரிமினல் செட்டில்மெண்டாக அறிவிக்கப்பட்டுள்ள ஜெர்ஜா தீவில் கைதிகள்

அல்லாதவர்களை வைத்திருக்க முடியாது. அதேநேரம் உங்களைக் காரன்வாலீஸ் கோட்டையிலும் விருந்தினராக வைக்க முடியாது. எனக்கு யோசிக்க நேரம் வேண்டும், அதுவரையில் ஜெர்ஜா தீவில் உங்களை இருக்கச் சொல்லுகிறார்.”

“அதுவரை உங்களை எங்கிருக்கச் சொல்கிறார்?”

“வெளிப்படையாக ஒன்றும் சொல்லவில்லை. அவர் முடிவெடுக்கும்வரை நான் ஜெர்ஜா தீவில் இறங்கலாம், இறங்காமல் உங்களை மட்டும் இறக்கிவிட்டுவிட்டு, கப்பலில்கூடத் தங்கிக் கொள்ளலாம்.”

“ஜெர்ஜா தீவின் கடற்கரையிலும், மரணத் தீவின் உக்கிரம் கொஞ்சமாவது இருக்குமல்லவா?”

“எங்களை ஜெர்ஜா தீவிற்கு அனுப்புவது என்பதில் கவர்னர் உறுதியாக இருக்கிறாரா?” மீண்டும் வேங்கை கேட்க,

“தெரியவில்லை. இரண்டு மூன்று நாள் அவகாசமெடுத்துக் கொள்வார். அதற்குள் நாம் ஜெர்ஜா போய் தங்கினோம் என்றால் பாதிப் பேருக்குமேல் பைத்தியமாகிவிடுவீர்கள்.”

காலா பாணிகள் முகத்தில் பீதி தெரிந்தது. சிறுவன் துரைசாமி, வேங்கைக்கு அருகில் வந்து அவரது கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு, “அம்மான் என்னைய விட்டுவிட்டுப் போக வேண்டாம்” என்று அழத் தொடங்கினான்.

வேங்கை, அவனது தலையைக் கோதி சமாதானம் செய்தார்.

“அழாதே, மருமகனே. காளையார்கோயில் காளீஸ்வரன் வழி செய்வார்.”

“நான் சிறுவனாகயிருந்த காலத்திலிருந்து நெருக்கடிகளுக்கு மத்தியிலேயே வாழ்ந்திருக்கிறேன். எனது அனுபவம் இந்தப் பிரச்சினைக்கு நிச்சயம் ஒரு தீர்வைக் கண்டுபிடிக்கும் எனத் தோன்றுகிறது. நான் கேட்கும் சில கேள்விகளுக்குப் பதில் கூறுங்கள் லெப்டினென்ட்.”

“கேளுங்கள், வேங்கை.”

“லெப்டினென்ட், இந்தக் கப்பல் கம்பெனிக்குச் சொந்தமானதா? தனியாருடையதா?”

“ஆரம்பத்தில் இது பிரெஞ்சுக் கப்பல். பிரெஞ்சுக்காரர்கள், பிரெஞ்சுக் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியை மூடிய பிறகு, கப்பலை மொரீசியஸ் தீவில் வைத்து ஏலம்விட்டார்கள். பிரிட்டிஷ் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி அதை ஏலத்தில் எடுத்து, அந்தமானில் வைத்துக் கப்பலைப் புதுப்பித்தார்கள். அப்போது சில வள்ளுவன்களும், மந்திரவாதிகளும் இந்தக் கப்பல் புயல், நெருப்பு, கடல் கொள்ளையர்கள் என்று ஏதாவது ஒரு பிரச்சினையில் மாட்டி, விரைவில் மூழ்கிவிடும் என்று சொன்னார்கள்.”

“.....”

“கம்பெனி இதனுடைய உரிமையில் குறிப்பிட்ட சதவிகிதத்தை பொம்பாயிலிருக்கும் ஒரு குஜராத்திக்காரனுக்கு விற்புவிட்டது. அதனால்தான், அந்தக் குஜராத்தியின் தூத்துக்குடி ஏஜென்டிடம் பதினைந்தாயிரம் ரூபாய், இந்தக் கப்பலுக்கான கட்டணமாகச் செலுத்தினோம்.”

“கம்பெனிக்கு?”

“கட்டணம் ஒன்றும் செலுத்தவில்லை.”

“அப்படியென்றால் இது தனியார் கப்பல். கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி பெயரில் உள்ள தனியார் கப்பல். இது தனியார் கப்பல் என்பதால் கப்பலுக்குள் எது நடந்தாலும் ராணுவ அதிகாரியான உங்கள்மீது கோர்ட் மார்ஷியல் பண்ண முடியாது.”

லெப்டினென்ட் ஆர்வமானான்.

“நீங்களும், கவர்னரும் ஒரே படைப்பிரிவைச் சேர்ந்தவர்களா?” என்றார் வேங்கை.

“இல்லை, நான் செகன்ட் பட்டாலியன், சிக்ஸ்த் ரெஜிமென்ட், அவர் மெட்ராஸ் 72 காலாட்படை.”

“அப்படியென்றால் இவர் உங்களை விசாரித்தால்கூட, உங்களுக்குத் தண்டனை தர முடியாது. கர்னல் அக்கினியூதான் தண்டனை தர முடியும்? அப்படித்தானே?”

“உண்மைதான் வேங்கை, கர்னல் அக்கினியூ, நான் சொல்வதைத்தான் கேட்பார், என்னைத் தண்டிக்க மாட்டார்.”

“பிரச்சினையேயில்லை, அதனால் நீங்கள் துணிந்து எங்களுக்கு உதவலாம்.”

“விளக்கமாகச் சொல்லுங்கள், வேங்கை.”

“தூத்துக்குடியிலிருந்து கடிதம் ஏதும் கொண்டுவந்து கவர்னரிடம் கொடுத்தீர்களா?”

“ஆம், கர்னல் அக்கினியூ, கலெக்டர் லூஷிங்டன் இருவரும் சேர்ந்து கடிதம் எழுதியிருந்தார்கள். அதைக் கவர்னரிடம் கொடுத்தேன்”

“உங்கள் அதிகாரிகள் எழுதும் கடிதங்களில் எல்லாம் கடைசியில் இரண்டு வரிகள் இருக்கும். ஒன்று, கடிதத்தைக் கொண்டுவருபவர் சொல்லும் வாய்மொழி

வார்த்தைகளையும் நாங்கள் சொன்னதாக ஏற்றுக்கொள்ளவும் என்றிருக்கும். இரண்டாவது, இந்தக் கடிதத்தில் எழுதியது குறித்து, உங்களுக்கு சந்தேகம் ஏதுமிருந்தால் கடிதம் கொண்டு வருபவர் சொல்லும் விளக்கத்தை ஏற்கவும் என்றிருக்கும். சரிதானே?”

“யெஸ், வேங்கை. நான் கடிதத்தைப் படிக்கவில்லை. ஆனால் நிச்சயம் இந்த இரண்டு வரிகளும் கட்டாயம் இருக்கும். நானும், போர்ட் ஆபிசரும் வல்ல நாட்டில் கர்னல் அக்கினியூவையும், கலெக்டரையும் பார்த்தோம். பின்பு கர்னல் அக்கினியூவைத் தனியாகச் சந்தித்து, ‘இந்த வேலையை எனக்குத் தர வேண்டாம்’ என்று கெஞ்சிக் கேட்டேன். அப்போது அவர், ‘பினாங்கில் காலா பாணிகளை இறக்கி, அவர்களை ஜார்ஜ் லெயித்திடம் ஒப்படைக்கும்வரை நீதான் அனைத்து முடிவும் எடுப்பாய் என்று அந்தக் கிறுக்கனுக்கு ஒரு வரி எழுதுகிறேன். அதனால் உனக்கொரு சிக்கலும் இல்லாமல் பார்த்துக்கொள்கிறேன்’ என்றார்.”

“கிறுக்கன்?”

“இந்தக் கவர்னரைத்தான். இவர் நமது கர்னல் அக்கினியூவை விடப் பதவியில் ஜூனியர். அவர் கர்னல். இவர் லெப்டினென்ட் கர்னல். அதுவும் பிரிவேட் லெப்டினென்ட் கர்னல். லெப்டினென்ட் கர்னல் பதவிக்கான சின்னம் யூனிபார்மில் அணிந்துகொள்ளலாம். லெப்டினென்ட் கர்னலுக்கான சம்பளம் கிடைக்காது.”

“பிரச்சினையே இல்லை லெப்டினென்ட். நீங்கள் மறுபடியும் கிளம்புங்கள். நாங்கள் யாரும் தப்பித்துப்போக மாட்டோம். எங்களது பாதுகாப்பிற்கு இரண்டு மூன்று மலாயா வீரர்களை மட்டும் கப்பலில்

விட்டுவிட்டு, நீங்கள் இருபது வீரர்களை அழைத்துக்கொண்டு மறுபடியும் கவர்னரைப் பாருங்கள். காலா பாணிகளுக்குக் காய்ச்சல், வயிற்றுப்போக்கு, வேங்கை பெரிய உடையணனுக்கு உடல்நிலை மோசமாக இருக்கிறது. உடனடியாக அவருக்கு மருத்துவ உதவி தேவைப்படுகிறது என்று கவர்னரிடம் சொல்லுங்கள். இருபது மலாயா வீரர்களின் அணிவகுப்பிற்குத் தலைமையேற்றுச் செல்லும் உங்கள் பேச்சிற்கு கவர்னர் மரியாதை கொடுப்பார். நீங்கள் லெப்டினென்ட் என்பதை தற்போதைக்கு மறந்துவிட்டு, கர்னல் அக்கினியூவின் அந்தரங்க உதவியாளர் என்ற ஹோதாவில் லெப்டினென்ட் கவர்னரிடம் பேசுங்கள்.”

“உங்களைப் பிளாங்குக் கோட்டையில் தங்க வைக்க முடியாது என்றால்?”

“பிரச்சினையில்லை. வாடகை வீட்டில் தங்க வைக்கக் கேளுங்கள்.”

“வாடகை யார் தருவது?”

“நாங்கள் கைதியில்லை என்று கவர்னர் முடிவு செய்தால், எங்களுக்கு தரப்படும் பென்சனில் இருந்து வாடகை எடுத்துக் கொள்ளலாம்.”

“கைதி என்றால்?”

“கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி வாடகையைக் கொடுக்கும்.”

லெப்டினென்ட் ராக்கெட், வேங்கையின் கையைப் பிடித்துக் குலுக்கினான்.

“யுவர் ஹைனஸ், கம்பெனியின் நடைமுறைகளை நன்கு அறிந்து வைத்திருக்கிறீர்கள். சமயோசிதமாய் அதைப் பயன்படுத்தவும் செய்கிறீர்கள்.”

காலா பாணிகளின் கை விலங்குகளை விடுவிக்குமாறு தனது வீரர்களுக்கு உத்தரவிட்டான் லெப்டினென்ட் ராக்கெட்.

*

மாலை நேரம். காலா பாணிகள் நான்கு நான்கு பேராகக் கரையிறங்கினார்கள். பினாங்கின் பெரிய தெருவான சூலியா தெருவிற்குக் காவலர்கள் அழைத்துப் போனார்கள்.

எண்ணூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நடந்த சோழர்களின் படையெடுப்பில் பினாங்குத் தீவும், தீவிலிருந்து ஐம்பது மைல் தூரத்திலிருந்த கெடாவும், மிக முக்கியமான இடங்கள். மலாயாக்காரர்களின் உச்சரிப்பில் சோழர்களின் தெரு, சூலியா தெரு என்றாகியிருந்தது. சாவடி, கப்பித்தான் வீடு, தூக்கு மரம் என்று பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தின் முக்கியமான இடங்கள் எல்லாம் சூலியா தெருவில் இருந்தன. தெருவின் கடைசி வீடாகப் பெரிய மாடி வீடொன்றிருந்தது. இங்குதான் காலா பாணிகள் தங்கப் போகிறார்கள்.

மாடி வீட்டின் மேலேறிய வேங்கை, தெருவைப் பார்த்தார். கை, கால்களில் விலங்குகள் இல்லாமல், சுதந்திரமாக நின்று எத்தனை மாதங்கள் ஓடிப் போனது? காலா பாணியாகக் கப்பல் ஏறும்போது இருந்த மனநிலையும், இப்போதைய மனநிலையும்? தூத்துக்குடியை விட்டுக் கப்பல் கிளம்பியவுடன், தன் உயிரைப் போக்கிக் கொள்ளலாமா என்று சிலர் முயற்சித்துக் கொண்டே இருந்தனர். போராடிச் செத்திருந்தால்கூட, உடல் நம் மண்ணிலேயே விழுந்திருக்கும், கண்காணாத தேசத்தில் என்னென்ன அவமானங்கள் காத்திருக்கிறதோ என்ற அச்சத்தில் கண்

மூடாமல் கிடந்தார்கள். எல்லாத் தேசத்திலும் மனிதர்கள்தானே இருக்கிறார்கள்? போய்த்தான் பார்ப்போமே என்று தன்னைப்போல் நம்பிக்கையுடன் சிலர் இருந்தார்கள். அந்த நம்பிக்கையில்தான் இப்போது விலங்குகளின்றி இன்று இருப்பது.

பினாங்குத் தீவும் சேர்த்தே தன் தலைவிதியில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது போலும் என்று யோசித்தபடி, ஊரைப் பார்த்தார்.

பெரிய தெரு என்றாலும் ஆட்கள் குறைவாகத்தான் இருந்தார்கள்.

பக்கத்து வீடுகளில் துணியில் ஊசியால் தைத்துக்கொண்டே நான்கைந்து சீனப் பெண்கள், சிரித்துக்கொண்டு கை காட்டினர்.

அப்போது மாடிக்கு வந்த துரைசாமி, “அம்மான், இது பேரு சூலியா தெருவாமே?” என்று கேட்டான்.

“ஆமா மாப்பிள்ளை, கடல் கடந்து காலா பாணிகளா வந்தாலும் நாம எழுபது பேரும் இருப்பது நம்ம ஊர் ராஜாவின் பேர் இருக்கிற இந்தத் தெருவில்தான்.”

சொல்லும்போதே வேங்கைக்குள் லேசான பெருமிதம் பொங்கியது.

*

இரவு. மாடியில் எல்லோரும் ஒன்றாக இருந்தார்கள். ஏழு மாதமாக, உடம்பின் உறுப்புப்போல் இருந்த சங்கிலி, இன்றுதான் கழற்றப்பட்டிருந்தது. கையிலும் காலிலும் உரசிய இடங்கள் காப்புக் காய்ச்சி, மரத்துப் போயிருந்தன.

விஸ்தாரமாக இருந்த மாடியில் வானத்தைப் பார்த்தபடி சிலர் படுத்திருந்தார்கள். சிலர் சாய்ந்து உட்கார்ந்திருந்தனர்.

“விடுதலை கிடைத்தது போலவும் இருக்கு. கண்ணைக் கட்டிவிட்டது போலவும் இருக்கு ராஜா” என்றான் சேக் உசேன்.

“கொஞ்சம் கொஞ்சம் துலுக்கப் பாஷைப் பேசுவாங்களப் பார்த்தமே? உனக்கே இப்படின்னா, மத்தவங்களை நெனச்சுப் பாரு.”

“ஆமாம், ராஜா. ஜனங்க எல்லாம் விதவிதமா இருக்காங்க. கடல் நார்த்தத்துல நாம இருந்ததே இன்னும் குமட்டிக் குமட்டி எனக்கு வாந்தி வருது” அழகு சொக்கு.

“பேயன், அழகு நம்பில்லாம் எங்க இருக்காங்கப்பா? நல்லா தூங்கிட சொல்லுங்க. கப்பல்ல இருந்து ஏறங்குன உடனே என்னதான் ஆச்சோ அவங்களுக்கு? அய்யோ அம்மான்னு மண்ணள்ளிப் போட்டுக்கிட்டு ஆளுக்கொரு திசைக்கு ஓடறத பார்த்தவுடனே என் உயிரே கலங்கிப் போச்சு. சித்தம் கலங்குன மாதிரி முழிக்கறானுங்களே?”

“நம்ம ஊர் விட்டுக் கப்பல் கௌம்புனதில இருந்தே பாதிப் பேர் பிரம்மை புடிச்ச மாதிரிதான் இருக்காங்க ராஜா” என்றான் அழகு சொக்கு.

“எல்லாரும் ஒன்னா இருக்கிறதால ஏதோ சமாளிச்சுக்கிறோம். தனியா இருந்தா அப்படியே சாவ வேண்டியதுதான்” வீரபத்ரன்.

“நீயா? காளையார் கோயில்ல ஒரு வேல்க் கம்ப வச்சிக்கிட்டு பத்துப் பேர் கொல்லுவியே?”

“அது நம்ம எடம் ராஜா. காளையார் கோயில நெனச்சாலே வீரம் வந்துடுமே? நமக்குப் பலம்

காடுதானே?”

“நம்ம செம்மண் பூமிய இனிப் பாப்பமான்னு தெரியலையே?” வேங்கையின் குரல் தழுதழுத்தது.

யுத்தத்தின் கடைசி நாள்கள் கண்முன் விரிந்தன. சின்ன மருதுவின் தலையை வெட்டியெடுத்து, எவ்வளவு அவமானப் படுத்த முடியுமோ அவ்வளவு அவமானப் படுத்தினார்களே? கம்பெனியை எதிர்ப்பவர்களின் கதி இதுதான் என்று சொல்ல, அம்மானின் தலையைப் பந்தாக்கி விளையாடினார்களே, வெள்ளைக் கயவர்கள்.

வேங்கையின் உடல் சூடேறியது.

“இங்காவது நிம்மதியாக வாழவிட்டால் போதும்.”

“ஆம், அம்மான். இந்தச் சிறுவர்களுக்காவது ஒரு அமைதியான வாழ்க்கை அமைய வேண்டும்.”

துரைசாமியின் தலையை வருடிவிட்டார் வேங்கை. தூரத்திலிருந்த ராமசாமியையும் அருகில் வரச்சொல்லி, அணைத்துக் கொண்டார்.

“உங்கள் அனுமதியின்றி நான் வந்துவிட்டேன்” என்று சொல்லிக்கொண்டே கவர்னரின் துபாஷி செட்டியார் உள்ளே வந்தார்.

“நீங்க பெரிய உதவி செய்திருக்கீங்க. கேட்க வேண்டியதே இல்லை.”

“ராஜாவின் முன்னால் உட்காருகிறேன்.”

வேங்கை சிரித்தார்.

“செட்டியார், அதெல்லாம் பழைய கதை. சும்மா உட்காருங்க.”

செட்டியார் வேங்கையிடமிருந்து ஐந்தடி தள்ளி உட்கார்ந்தார்.

“தமிழ்ப் பேசுற உங்கள் பாத்தப் பிறகுதான் கொஞ்சம் ஆசுவாசமாச்சு. சுத்திச் சுத்தி ஒரே இறைச்சலா இருக்குது.”

“ஆமாம், இந்த ஊரெல்லாம் வேற மாதிரிதான். இங்க வாழறதுக்குக் கத்துக்கணும். சூதாட்டம், குடி, வேசிங்க, மந்திரவாதிங்கன்னு என்னென்னவோ இருக்கும். கிரிமினல் செட்டில்மெண்ட் ஆச்சே. அதுக்கேத்த மாதிரிதான் ஊரும் இருக்கும். போகப் போகப் புரியும்.”

“உங்க உதவி இருக்கிறதால எங்களுக்குப் பரவாயில்லை” என்றார் கள்ளி மந்தயம்.

“புதுசா வந்திருக்கீங்க. ராத்திரியில சிங்கம் உறுமுகிற சத்தமோ, பீரங்கி சுடுகிற சத்தமோ கேட்டால் பயப்படாதீங்க.”

“சிங்கமா?” துரைசாமி ஆச்சர்யமாய் எழுந்து உட்கார்ந்தான்.

“நீ பயப்படக் கூடாது.”

“பயமா? எனக்கா?” துரைசாமி சிரித்தான்.

“இவன் காட்டுக்குள்ளயே இருந்தவன்தானே?” வேங்கை.

“பயப்படலென்னா நல்லதுதான். இரவில் பீரங்கி வெடிப்பது இல்லை. ஆனால், இங்குள்ள பீரங்கிக்கு ஒரு அமானுஷ்ய சக்தி யிருக்கிறது. அதனால் நடு ராத்திரியில் கோட்டைக்குள் பீரங்கிச் சத்தம் கேட்கும். கோட்டைக்குள் இருப்பவர்களுக்கு மட்டும்தான் அந்தச் சத்தம் கேட்கும்.”

“சிங்கத்தின் உறுமல்?”

“ஆமாம், ராஜா. அந்தப் பீரங்கிக்குப் பெயர் ஸ்ரீரம்பாய் பீரங்கி. பீரங்கியின் மேல்பாகத்தில் இரண்டு

சிங்கங்களின் உருவங்கள் இருக்கும். அதில் ஒன்று ஆண் சிங்கம். மற்றது பெண் சிங்கம். ஆண் சிங்கமும், பெண் சிங்கமும் ஒவ்வொரு மாசமும் நிறை அமாவாசையன்று பீரங்கியிலிருந்து உயிரோடு வெளியே வரும். கோட்டைக்குக் கிழக்கே கடற்கரையை ஒட்டி ஒரு சிறு கதவு இருக்கிறது. அதான் சாலி போர்ட். ரொம்ப அகாலமான நேரத்தில் கோட்டையின் பெருங்கதவைத் திறக்க மாட்டார்கள். இந்தச் சிறு கதவை மட்டும் திறப்பார்கள். அந்தக் கதவு இருப்பது கோட்டைக்குள் இருக்கும் மிகச் சிலருக்குத்தான் தெரியும். ரகசியமானது.

அந்தக் கதவைத் திறந்துகொண்டு இந்த இரண்டு சிங்கங்களும் கோட்டையைவிட்டு வெளியே வந்து, நாமிருக்கிற இந்தச் சூலியா தெரு வரை வரும். இங்கிருக்கும் தூக்குக் கம்பத்தில் சிறிதுநேரம் நிற்கும். தூக்கில் தொங்கியபோது அழுது ஆர்ப்பாட்டம் பண்ணிச் செத்துப்போனவர்கள், அந்த நேரத்தில் உயிரோடு அங்கு வந்து நிற்பார்கள். அவர்களோடு இந்தச் சிங்கங்கள் விளையாடும். அவர்கள் கொடுக்கும் உணவைச் சாப்பிடும். பின்பு அங்கிருந்து கிளம்பி, செயின்ட் ஜார்ஜ் தேவாலயத்திற்கு வந்து கிணற்றில் தண்ணீர் குடிக்கும். கிணற்றுக் கமலை தானாகக் கிணற்றுக்குள் போய் தண்ணீர் முகர்ந்து கொட்டும். அப்புறம் கோழி கூவுவதற்குள் கடற்கரை வந்து, சாலி போர்ட் கதவு வழியாகக் கோட்டைக்குள் வந்து பீரங்கிமேல் ஏறிப் படுத்துக்கொள்ளும்” கதை சொல்வதுபோல் சுவாரசியமாகச் செட்டியார் சொன்னார்.

“உண்மையாகவா?”

“ஆமா, ராஜா. நான்கூட முதலில் நம்பவில்லை. பின்பு நானே பார்த்தேன். ஒரு அமாவாசையன்று நம் தெரு தூக்கு மரத்திற்குப் பக்கத்தில் நானும் ஒரு

சீனாக்கார மந்திரவாதியும் ஒளிந்திருந்து பார்த்தோம். இரண்டு சிங்கங்கள் வரும் சத்தமும், உறுமலும் கேட்டன. தெரு நாய்கள் வாலைச் சுருட்டிக்கொண்டு கத்திக்கொண்டே ஓடின. மந்திரவாதியின் நாய் அவன் அங்கியைப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு ஓடியது. அவன் என்னைத் தனியாக விட்டுவிட்டு ஓடினான். அமாவாசை இருட்டில் அவனைப் பின்தொடர்ந்து என்னால் ஓட முடியவில்லை. அவன் ஓடின திசையில் நானும் ஓடினேன். என் முதுகில் யாரோ ஒங்கி அடிப்பது போலிருந்தது. கீழே விழுந்துவிட்டேன். அப்படியே பேச்சு மூச்சில்லாமல் கிடந்தேன். சீன மந்திரவாதி கொஞ்ச நேரத்தில் ஆட்களையும், வேட்டை நாய்களையும் அழைத்துக்கொண்டு என்னைத் தேடி வந்தான். என் முகத்தில் பன்னீரைத் தெளித்து உசுப்பினான். என் முதுகு எரிந்தது. மந்திரவாதியிடம் என் முதுகைக் காண்பித்தேன். முதுகுத் தோல் உரிந்திருந்தது. கடுமையான காய்ச்சல். உடம்பு கொதித்தது. மூன்று நாள் காய்ச்சலில் படுத்திருந்தேன். அப்புறம் சீன மந்திரவாதி தேவாங்கு வாயில் தாயத்தை வைத்து எடுத்து, என் இடுப்பில் கட்டிவிட்டான். ஒரு வாரத்தில் காய்ச்சல் சரியாகிவிட்டது.”

“அச்சச்சோ?”

“ராஜா, அந்தச் சிங்கங்கள் பொல்லாதவை. நாம் அதைப் பார்க்க விரும்புகிறோம் என்று தெரிந்தாலே போதும், அவையிரண்டும் இங்கு வந்துவிடும். நான் மட்டுமல்ல, பலரும் சிங்கங்களை அமாவாசையன்று பார்த்திருக்கிறார்கள். அமாவாசையன்று சர்ச் கோயிலை வெளிப்புறமாகப் பூட்டச் சொல்லிவிட்டு, செயின்ட் ஜார்ஜ் சர்ச்சின் பாதிரிகளே உள்ளே பதுங்கிக் கொள்வார்கள் என்றால் பார்த்துக் கொள்ளுங்களேன்”

www.anybook.in

செட்டியார் சொன்னவை கொஞ்சம்தான். இன்னும்
பல அசாதாரணங்களை அந்தத் தீவு தனக்குள்
வைத்திருக்கிறது என்பதை அவர்கள் அப்போது
அறியவில்லை.

www.indianguide.in

சூலியா தெரு, பினாங்கு

காரன்வாலீஸ் கோட்டையிலிருந்து, வடக்கு நோக்கி நடந்தால் ஒரு நாழிகை நடைப்பயணத்தில் சூலியா தெரு. துபாஷ் அண்ணாமலை செட்டியார் வீடும், சூலியா தெருவில்தான் இருந்தது. தினமும் விடிவதற்கு முன்பு வீட்டைவிட்டுக் கிளம்பி, தெற்குத் திசையிலுள்ள காரன்வாலீஸ் கோட்டைக்கு வருவார். கிழக்கு வாசல் முன்பு நிற்பார். கோட்டைக் கதவு திறக்கப்படும். கோட்டையிலுள்ள ஸ்ரீரம்பாய் பீரங்கியைத் தொட்டுக் கும்பிட்டுவிட்டு, பின்பு கோட்டையின் தெற்கு வாசல் வழியாகக் கடற்கரைக்கு வந்து, சமுத்திரத்தில் கை கால்களை நனைத்துக்கொண்டு, தலையில் கடல் தண்ணீரைத் தெளித்து, சமுத்திர ராஜனை வணங்குவார் செட்டியார்.

சிறிது நேரம் கை கூப்பியபடியே கண்மூடி அமர்ந்துவிட்டு, கோட்டைக்குள் வந்துவிட்டார் என்றால் அன்றைக்கு முழுவதும் கோட்டையின் தெற்குக் கதவுப் பக்கம் வர மாட்டார். கோட்டை யிலுள்ள தேவாலயத்திற்கு வந்து காவலாளியிடம், “கவர்னரின் இரவு உணவு என்ன? இரவு எத்தனை மணிக்கு கவர்னரின் அறை விளக்கு அணைந்தது? நள்ளிரவில் கவர்னர் எழுந்து உலாத்தினாரா?” போன்ற சம்பிரதாயக் கேள்விகள் கேட்டுவிட்டு, தேவாலயத்திற்கு முன்பாக உட்கார்ந்து கொள்வார். காலை ஆறு மணியிலிருந்து ஏழு மணிக்குள் கவர்னரின் படுக்கை அறையிலிருந்து வெண்கல மணிச் சத்தம் கேட்கும். முதல் ஆளாகத் துபாஷ் அண்ணாமலை செட்டியார் கவர்னரின் அறைக்குள் செல்வார்.

பெரும்பாலான இங்கிலீஷ் ராணுவ அதிகாரிகளின் வழக்கப்படி, இரவிலும் கவர்னர் சீருடையுடன்தான் தூங்குவார். காலையில் எழுந்ததும், முகம் கழுவி, வாய்

கொப்பளித்து, மீசை, கிருதாவைத் தகர பிளேடால் சரி செய்வார்.

பிறகு புதிதாகச் சீருடை அணிந்துகொண்டு, கோட்டை அலங்கத்தின்மீது ஏறிப் பார்ப்பார். பின்பு வரிசையாக ஆயுதக் கிடங்கு, சரக்குக் கிடங்கு என்று பார்த்துவிட்டு, தயாராகயிருக்கும் ராணுவ அணிவகுப்பைப் பார்வையிடுவார். அதற்குள் பதினொரு மணி ஆகிவிடும்.

பதினொன்றரை மணிக்குக் காலைக் குளியல் குளித்துவிட்டு, கவர்னர் அவருடைய அறையில் உட்கார்ந்துவிட்டால், அண்ணா மலை செட்டியார் வீட்டிற்குக் கிளம்பலாம் என்று அர்த்தம்.

அண்ணாமலை செட்டியார் வீட்டிற்குக் கிளம்பும்போது, மேற்கு வாசல் வழியாக வெளியேறுவார். வீட்டிற்கு வரும் வழியில் செயின்ட் ஜார்ஜ் பாதுரிகளிடம் ஒன்றிரண்டு சம்பிரதாய வார்த்தைகள் பேசிவிட்டு, சூலியா தெருவில் முதல் வீடாக உள்ள சீனக் கப்பித்தானும் அவருடைய மனைவியின் அண்ணனுமான லீ வீட்டிற்கு வருவார்.

சீனக் கப்பித்தான் வீட்டின் மேல்மாடியில் அவரது குடும்ப மும், கீழ்த் தளத்தில் ஆட்களை அடைத்து வைக்கும் சிறைக் கிடங்கும் இருக்கிறது. சீனக் கப்பித்தானின் வீட்டில் யாராவது அடைக்கப்பட்டிருந்தால் அவர்கள் செய்த குற்றம் பற்றி விசாரித்து விட்டு, செட்டியார் தன் வீட்டிற்கு வருவார்.

வீட்டின் முன்னால் அவரது மனைவி ஜேட்டும், பன்னிரண்டு வயது மகள் ஊ- வும் கை வேலை செய்து கொண்டிருப்பார்கள். சீனப் பெண்கள் துணிகளில் நூல் வேலைப்பாடு செய்தல், துணியில் விலைமதிப்புள்ள கற்கள் வைத்துத் தைத்தல், காலில் போடும் துணிச்

செருப்புத் தைத்தல், சாப்பாடு எடுத்துச்செல்லும் தகர அடுக்கு டப்பாக்களில் வண்ணம் தீட்டுதல் என்று தெருவை வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டே வேலை செய்து கொண்டிருப்பார்கள்.

செட்டியார் வீட்டைப் பார்க்கிறார் என்றால் தாயும் மகளும் எழுந்து நின்று வணங்குவார்கள். செட்டியார் தெருவில் நடந்துகொண்டே அவர்களை ஆசிரவதிப்பார். வீட்டின் பின்புறக் கதவை, அவரது சீன மனைவி ஜேட் திறந்துவிடுவாள். பின்புறக் கதவுக்கு வெளியே செருப்பைக் கழற்றிவிட்டு, காலில் தண்ணீர் ஊற்றிக் கழுவுவார். மேல்துண்டையும் வேட்டியையும் கழற்றிப் போட்டுவிட்டு, இடுப்பில் கட்டிய கௌபீனத்துடன் கல்லின்மீது உட்காரும் செட்டியார்மீது, வெண்கலப் பானையிலிருந்து தண்ணீரை முகர்ந்து, ஜேட் ஊற்றுவாள்.

தண்ணீரோடு வரும் ரோஜா இதழ்களைச் சேர்த்து உடலில் அழுத்தித் தேய்த்து விடுவாள். கடைசிச் சொம்பு தண்ணீரைத் தலையில் ஊற்றும்போது, அவர் மனைவி மூன்றுமுறை தண்ணீர்ச் சொம்பை அவர் தலையைச் சுற்றி, ‘செட்டியார் இப்போதுவரை செய்த பாவங்கள் போகட்டும். உடலில் சீக்கு ஏதாவது இருந்தால் அதுவும் போகட்டும். எங்கள் தாவோ சாமியே, எங்கச் செட்டியாருடைய காளீஸ்வரன் சாமியே’ என்று சொல்லி, செட்டியாரின் தலையில் தண்ணீரை ஊற்றுவாள்.

சீனர்களுக்கு மாதத்தின் முதல் நாளும் பதினைந்தாவது நாளும் மிகவும் புனிதமானவை. சென்ற இருபத்தி ஆறாம் தேதிதான் பக்கத்து வீட்டில் வேங்கை பெரிய உடையணத் தேவனையும் அவருடன் வந்தவர்களையும் கூட்டிவந்து செட்டியார் தங்க வைத்தார். சமையலுக்கான பாத்திரங்களை வீட்டிலிருந்து எடுத்துபோய்க் கொடுத்தார். மளிகைப்

பொருள்களை வாங்கிக் கொடுத்தார். ‘தீவில் கோயில் ஏதும் இல்லை’ என்று செட்டியார் சொன்னபோது, ‘வீட்டிற்குள் இருந்த பூஜையறையே போதும்’ என்று காலா பாணிகள் சொல்லிவிட்டனர். அப்போது மலாயா வீரர்கள் நான்கைந்து பேர் உடன் இருந்ததால் வேங்கையிடம் செட்டியார் ஏதும் அதிகமாகப் பேசவில்லை.

“நாளை கோட்டைக்குள்ளிருக்கும் லெப்டினென்ட் ராக்கெட்டிடம் ஏதாவது கேட்க வேண்டுமா?” என்று வேங்கை யிடம் கேட்டபோது, “ஒன்றும் வேண்டாம். அவர் நிம்மதியாக ஓய்வெடுக்கட்டும். எங்களுக்காக நிறைய முயற்சி செய்தார். அவருக்கு எங்கள் நன்றியைத் தெரிவித்தால் போதும்” என்று வேங்கை சொன்னார்.

ஆனால், மறுநாள் காலை பிரச்சினையுடன்தான் விடிந்தது. காலா பாணிகள் பத்துப் பேருக்கு வயிற்றுப்போக்கு வந்தது. அடுத்தடுத்து இரண்டு நாளில் பத்துப் பேரும் இறந்துபோயினர்.

தூத்துக்குடியில் கப்பல் கிளம்பியதில் இருந்து, எல்லோரின் உணர்வுகளும் ஒரு நிலையில் இல்லை. உயிர்ப் பிழைத்திருப்பது அதிர்ஷ்டமா? துரதிர்ஷ்டமா என்று புரிந்துகொள்ள முடியாத நிலையில் பயணம் தொடர்ந்தது. ஓயாத அலைச்சத்தங்களுக்கு இடையில் மனமும் உடலும் சோர்ந்து, சங்கிலியில் கட்டுண்டு கிடந்தனர். பினாங்கில் இறங்கியவுடன் அடுத்து என்னவென்று கேள்வி. நரமாமிசம் தின்னும் மந்திரவாதிகள் நிரம்பிய ஜெர்ஜா தீவிற்குப் போகாமல் தப்பித்து, இங்கு வந்தால், இரண்டு நாளில் இத்தனை உயிர்கள் பலியாகிவிட்டன. எந்த உயிர் எப்போது போகுமோ என்ற நிலையில்லாமையில், உணர்வுகள் மழுங்கிப் போய்விட்டன.

ஒவ்வொரு முறையும் இடுகாட்டிற்குச் சென்று வரும்போது, செட்டியாரின் மனைவி ஜேட்,

“எப்பவுமே புது ஊருக்கு, விதி இழுக்கிற பாதையில் மறுப்புச் சொல்லாம வற்றவங்களுக்கு, வாழ்க்கை நல்லா இருக்கும்னு எங்க தாவோ சொல்லியிருக்காரு. இவங்க புது ஊருக்கு வந்திருக்காங்க. இந்த ஊருக்கு வந்தப்ப யாரும் தண்டனை வாங்கி வந்தவங்க மாதிரிகூடக் காமிச்சுக்கல. கோயிலுக்குப் போகாம வீட்டுக்குள்ளயே சாமி கும்பிடுறோம்னு சொன்னாங்கன்னு சொன்னீங்க. அப்படியும் தொடர்ந்து இந்த ஊருக்கு வந்ததுலயிருந்து கெட்டது நடக்குதுன்னா, இதைச் சரி செய்ய ஒரே வழிதான் செட்டியாரே. வருகிற பதினைந்தாம் தேதி இவங்களை மண்டி புங்கா பண்ணைச் சொல்லுங்க” என்றாள்.

“அரசாங்கத்தோட பகையச் சம்பாரிச்சுக்கிட்டு வந்திருக்காங்க. ஒரு வீடு, சாப்பாடுன்ற அதிர்ஷ்டமெல்லாம் எத்தனை நாளைக்கோ? கவர்னர் எப்ப வேணா, என்ன வேணா முடிவெடுக்கலாம். பைத்தியக்காரி மாதிரி பாவம், புண்ணியம், மண்டி புங்கான்னு சொல்லிக்கிட்டு” எரிச்சலானார் செட்டியார்.

“இல்ல செட்டியாரே, அவங்களுக்கு நாம எப்படியாவது உதவணும். இவ்ளோ நாள் இங்க இருக்க. உனக்குத் தெரியாதா எங்க நம்பிக்கை? நம்மள சுத்தி கெட்ட ஆத்மாவுங்க இருந்தா, சுத்தமான தண்ணியில மண்டி புங்கா குளியல் பண்ணா நல்ல ஆத்மாவுங்க நம்மகிட்ட வரும்னு. அந்தக் கூட்டத்துல ஒரு சின்னப் பையன் இருக்கான். முகத்துல ராஜ களையிருக்கு, பாத்திருக்கீங்களா? அவனுக்காகவாவது பண்ணணும்.”

“அவங்க அம்பது பேருக்குமேல இருக்காங்க. இத்தனப் பேருக்கும் குளிக்கிறதுக்கு எத்தனை வெங்கலப்

பானைத் தண்ணீ வேணும்? அவ்வளவு பூவுக்கு எங்கே போறது?”

“அதுக்கு என்ன வழின்னு பாப்போம். நீங்க அந்த லெப்டினென்ட் கிட்ட கேட்டுச் சொல்லுங்க, போதும். அந்தப் பையனோட கால் அளவு தெரிஞ்சுச்சுனா வெல்வெட் துணியில அவனுக்குத் துணிச் செருப்பு தச்சுத்தரலாம்னு ஊ சொல்லுச்சு.”

“ஜேட், அதெல்லாம் வேணாம். அவங்கப் பெரிய பிரச்சினை யோட வந்திருக்காங்க. காலா பாணிங்க. அவங்களுக்குச் செருப்பு தானா இப்ப பிரச்சனை? எங்க ஊர்ல கால்ல செருப்புப் போடுற பழக்கமே குறைச்சல்தான்.”

“அவங்கப் பெரிய ராஜா வீடுன்னு எங்க அண்ணன் சொன்னாரே.”

“ஆமாம். மூவாயிரம் மைல் தாண்டி நடந்த விசயம். பெரிய யுத்தம், பதவி பறிப்பு, காலா பாணின்னு நினைச்சுப் பார்க்க முடியாத அளவு அல்லோகலோப்பட்ட ஆளுக. கைதியா இருப்பாங்களா? இல்ல, கோட்டையில கல்லு அடுக்குற வேலைக்குப் போகப் போறாங்களா? ஜெர்ஜா தீவுக்குள்ள வெரட்டிவிடப் போறாங்களான்னு தெரியல.”

“அந்த வீட்ல தொடர்ந்து பத்துப் பேர் செத்துப் போனதுனால் ஊ என்கிட்ட, ‘அப்புச்சிகிட்டச் சொல்லி, அந்தப் பையனுக்கு மண்டி புங்கா குளியல் போடச் சொல்லு ஆத்தா’ன்னு சொன்னது. அவ சின்னப் பிள்ளைதான். அவ சொல்லுறத கொஞ்சம் யோசிச்சிப் பாருங்க. என்னயிருந்தாலும் அவங்க உங்க ஊர்க்காரங்க. தமிழ் பேசுறவங்க. ரொம்ப பெரியவங்க. சொந்த மண்ணுக்காக யுத்தம் பண்ணிட்டு வந்திருக்காங்க. நீங்கதான் இந்த வெள்ளைக்கார மிலேச்சப் பயல்க

பத்திச் சொல்லுவீங்கள்ல? கப்பல்ல பயணம் முடிச்சு கரையேறுன உடனே சாராயத்தைக் குடிச்சிப்புட்டு, ஏதாவது சீனத்து வேசி வீட்லதான் கிடப்பாய்ங்கன்னு. இவங்க அப்படித் தெரியலையே?”

“அதெல்லாம் நல்ல ஆளுகதான். எனக்கென்ன யோசனை யாயிருக்குன்னா, கவர்னர்கிட்டயும், இவங்களக் கூட்டி வந்த லெப்டினென்ட் ராக்கெட்கிட்டயும் இவங்களுக்கு மண்டி புங்கா குளியல் போடலாமான்னு கேட்டால், அவங்க எப்படி எடுத்துக்கிருவாய்ங்களோன்னு தான் யோசனையாயிருக்கு. மிலேச்சப் பயல்களோட பழகுறவன், நான் சொல்றேனே? என்ன நினைப்பான்னா, நாம சிவகங்கை ஆளுகிட்ட நெருக்கமா யிருக்கப் பாக்கிறோம்னு நினைப்பான். நம்ம பிள்ளை ஊ-க்கு மாப்பிள்ளைத் தேடுறோம்னு நினைப்பான். அதக்கூட விட்டுறலாம். சிவகங்கைக்காரனுங்களுக்கு உன் வீட்ல மண்டி புங்கா பண்ணுறேல்ல? நா வர்றேன் உன் வீட்டுக்கு. எனக்கும் ரோஜா இதழ் போட்ட குளியல் வேணும். ஒன் பொண்டாட்டிய குளிப்பாட்டிவிடச் சொல்லுன்னு கேப்பான்கள். அதனால யோசிக்கிறேன். இத்தன நாள் உன்னைய அவனுங்க கண்ணுல காட்டாததுக்கே அவனுங்க ஈனப்புத்திதான் காரணம்.”

“நான் என்ன மத்த சீனப் பொம்பளைங்க மாதிரி சாயங்காலத்துல அலங்கரிச்சுக்கிட்டு வீட்டு முன்னால உட்கார்ந்துக்கிட்டா இருக்கேன்? உங்க அப்பத்தா மாதிரிதானே வீட்டோட வச்சிட்டங்க? காலைல நீங்க கோட்டைக்குப் போய்ட்டு வீட்டுக்கு வரயில மட்டும்தான் முன்னால உட்கார்வேன். அதுகூட ஏன் உட்கார்றேன்னா, நீங்க தலைவாசல் வழியா வீட்டுக்குள்ள வர மாட்டீங்க. வீட்டுப் பின்பக்கமே மிலேச்சப் பயல்களோட சகவாசத்த விட்டுட்டு வரணும்னு சொல்லுவீங்க. அதனால முன்வாசல்ல உங்களுக்கு மரியாதை பண்ணிட்டு, பின்

கதவத் தொறந்து தெனமும் மண்டி புங்கா பண்ணி வைக்கிறேன். தெனமும் என் கைபட்டு, செட்டியார் பளபளன்னு ஆயிட்டிங்க. செட்டியாருக்குப் பினாங்குத் தீவுக்குள்ள மரியாதை கூடிக்கிட்டேதானே போகுது.”

“ஆமா ஜேட், நான் உன்னால நல்லாயிருக்கேன். நான் நல்லா இருக்கிறதுனால ஒங்க அண்ணனுக்குக் கப்பித்தான் வேலை வாங்கிக் குடுக்க முடிஞ்சது. அவன் தெனமும் சேட்டக்கார ஆளுங்களைப் புடிச்சிக்கிட்டு வந்து, விசாரணை, விடுதலை, கசையடின்னு பெருமையா வாழ்றான்ல?”

“சில நேரங்கள் என்னோட அண்ணன் ஆளுங்களைத் தூக்குல போடுறானே? அதுதான் எனக்குப் புடிக்கல. எங்க மதத்துல உயிர்வதை செய்யக் கூடாது. நாம பழகுற காலத்திலே இருந்து உயிர்வதை கூடாதுன்னு நான் உங்களுக்கு மாமிசம் சமைக்கிறதுமில்லை.”

“சமைக்கிறது மட்டுமா இல்லை? இப்ப என்னையும் மாத்தி விட்டுட்ட. சக்கர வள்ளிக்கிழங்கு, சேனைக்கிழங்குன்னு பரம்பரைச் செட்டியார் ஆம்பளைய, சப்ப மூக்கு தாவோப் பயலா மாத்திப்புட்ட” என்று சொல்லிவிட்டு, செட்டியார் சிரித்தார்.

“செட்டியாரே, நீங்க இந்தத் தீவுக்கு வந்த கோலத்த நினைச்சுப் பாருங்க. உங்கள இந்த அளவுக்கு ஆக்குனது யாருன்னு யோசிங்க.”

“சரி சரி, நீ சொல்லுறதெல்லாம் சரிதான். நீ சொல்றபடி அவங்களுக்கு உதவுவோம். நான் ஒன்னு பண்ணுறேன். கவர்னர்கிட்ட இவங்களுக்குத் தரப்போற மண்டி புங்கா பத்தி நான் பேசல. நீயும், ஊவும் ஒண்ணு பண்ணுங்க. தெருக்கோடியில உங்க அண்ணன் வீட்டுக்குப் பின்னால, காலா பாணிகத் தங்கியிருக்க வீட்டுக்கு முன்னால ஒரு சின்னக் குளம் இருக்கு பாரு,

குளத்தச் சுத்தி தென்ன மரங்களாயிருக்கும். இடுப்பு வரைக்கும் தண்ணி இருந்தாலும், நல்ல மணல், குளத்துல நின்னா நிக்கிற கால் நகம் தெரியுற மாதிரி, பளிங்குபோலத் தண்ணீ இருக்கும்.”

“சொல்லுங்க.”

“நாளைக்கி பதினைந்தாம் தேதி, இன்னைக்கு ராத்திரி நான் மூணு கூடை பூ வாங்கி வைச்சிர்றேன். நாளை காலைல நான் கோட்டைக்குக் கிளம்பும்போது தெருவுல ஆள் அரவம் இருக்காது. என்னோட நீயும், ஊவும் கிளம்பி வாங்க. மூணு பேரும் ஆளுக்கு ஒரு பூக்கூடையத் தூக்கிக்கிருவோம். பூவை கொளத்துல கொட்டிட்டு மூணு கூடைகளையும் எடுத்துக்கிட்டு நீங்க வீட்டுக்கு வந்திருங்க. நான் கோட்டைக்குப் போய்ட்டு, பதினோரு மணிக்கு வர்றேன்ல, அப்ப நான் நம்ம வீட்டுக்குக் குளிக்க வராம, அவங்க வீட்டுக்குப் போய் இந்தக் குளத்துல குளிச்சா ஓடம்புக்கு தெளிச்சியாயிரும், கை காலுக்கு சொகமாயிருக்கும்னு ஏதாவது சொல்லி, அவங்க அறுபது பேரையும் குளத்துல குளிக்க வச்சிர்றேன்.”

“சரி, செட்டியாரே” என்றாள் முக மலர்ச்சியுடன்.

“ஜேட், மண்டி புங்கா குளியலுக்குப் பொம்பளைக கைபட்டு பூவைத் தேய்ச்சுவிட்டாதான் பலிக்கும்னு உங்க மதம் சொல்லுது. அதனால்தான் உங்க ரெண்டு பேரையும் பூக்கூடையத் தூக்கச் சொல்லுறேன். வேற மாதிரி எதுவும் நினைச்சுக்கக் கூடாது, சரிதானே?”

“அட, போ செட்டியாரே.”

*

அறுபது காலா பாணிகளையும் பூக்கள் மிதக்கும் குளத்தில் குளிக்கச் சொல்லிவிட்டு, செட்டியார் வீட்டிற்கு

வந்தார். மணல் தரையில் பளிங்குபோல் இருந்த நீரும், நீரில் நெருக்கமாக மிதந்த ரோஜா இதழ்களும் குளித்தவர்களுக்கு மிகுந்த புத்துணர்ச்சியைக் கொடுத்தது. இரவு வீட்டிற்குத் திரும்பிய செட்டியாரிடம் அவரது மனைவி ஜேட் சொன்னாள்,

“செட்டியாரே, அந்தக் கூட்டத்துல ஒரு ஆள் மட்டும் குளத்தில மண்டி புங்கா குளியல் போடலையே.”

“அடப்பாவி, யாரோட கெட்ட காலம் இன்னும் முடியலேன்னு தெரியலையே?”

“வேங்கை, அவருதான் மண்டி புங்கா குளியல் போடல.”

செட்டியாருக்கு நெருடலாயிருந்தது.

தூக்கு மேடை

சூலியா தெரு. தூக்கு மேடைக்கு முன்பிருந்த கருங்கல் பலகையில் செயின்ட் ஜார்ஜ் தேவாலய பாதிரியாரும், பழைய கவர்னர் பிரான்சிஸ் லைட்டின் மனைவி மார்ட்டினா ரோசல்சும் அமர்ந்திருந்தனர். அவர்கள் அமர்ந்திருந்த இடத்தைவிட்டுச் சற்றுத் தள்ளி ஜோன் டிம்பர் நின்றிருந்தான். மார்ட்டினாவை மணந்த ஜோன் டிம்பர் ஒரு சோம்பேறி. நாய்க்குட்டிபோல் மார்ட்டினா பின்னாலேயே திரிபவன். கத்தோலிக்க மதத்தின் பாதுகாவலன் அவன்தான் என்று பினாங்குத் தீவைத் நம்ப வைக்கப் படாதபாடு படுபவன். கையிலிருந்த சுருட்டைக் குடிப்பதும், கப்பித்தான் வீட்டைப் பார்ப்பதுமாக ஜோன் டிம்பர் இருந்தான்.

கப்பித்தானுக்கு அவர்கள் மூவரும் எதற்காகக் கோபத்துடன் உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள் என்று தெரிந்திருந்தது. தனது தங்கை ஜேட்டின் கணவனும், கவர்னரின் துபாஷியுமான அண்ணாமலை செட்டியார் வந்தவுடன் அவரோடு சேர்ந்துபோய் மார்ட்டினா ரோசல்ஸையும், பாதிரியையும் பார்க்கலாம் என்றிருந்தான்.

பிரான்சிஸ் லைட்டின் மனைவியைப் பார்த்தாலே பினாங்குத் தீவு வாசிகள் மிரண்டு போவார்கள். லைட் கவர்னராக இருந்தபோது, அவரோடு வெளிப்படையாகத் திருமண பந்தம் செய்து கொள்ளாமல் ஐந்து பிள்ளைகள் பெற்றவள் என்ற கெட்ட பெயர் மார்ட்டினா ரோசல்சுக்கு இருந்தாலும், தேவாலய பாதிரிகள் அவளது மதப்பற்றைச் சிலாகித்துப் பேசுவார்கள்.

பிரான்சிஸ் லைட் மார்ட்டினா ரோசல்சிற்கு எழுதிக் கொடுத்த சொத்தில் ஒன்றுதான், இப்போது காலா பாணிகள் தங்கியுள்ள வீடு. தனக்குச் சொந்தமான அந்த

வீட்டை காலா பாணிகள் தங்குவதற்கு துபாஷ் அண்ணாமலை செட்டியார் மூலம் வாடகைக்கு விட்டிருந்தாள் மார்ட்டினா.

இன்று காலையில் சீன மந்திரவாதி ஒருவன் மார்ட்டினாவிடம் தகவல் சொல்ல வந்தான்.

“நியோன்யா, உங்கள் வீட்டை இப்போது வாடகைக்கு விட்டிருக்கிறீர்களே, அந்தக் காலா பாணிகளில் பத்துப் பேர் செத்துப்போய் விட்டார்கள்.”

“கேள்விப்பட்டேன். கப்பித்தான் எனக்குத் தகவல் சொன்னானே? ‘தினந்தோறும் ஆட்கள் செத்தால் என்ன செய்வது? பிரேதங்களை எரித்துவிடச் சொன்னேன்’ என்று கப்பித்தான் என்னிடம் சொன்னான். வீட்டைச் சுத்தம் செய்து, உன்னை வைத்து மந்திரித்து வீட்டிற்குத் தாயத்துக் கட்டச் சொன்னேனே?” என்றாள் மார்ட்டினா.

“ஆம், நியோன்யா. கப்பித்தான், உங்கள் வீட்டிற்கு மந்திரித்து, தாயத்துக் கட்டச் சொன்னார். தாயத்துக் கட்டப் போகும்போது, இறந்தவர்கள் பற்றி விசாரித்தேன். எனக்கொரு முக்கியமான விசயம் தெரிந்தது.”

“என்ன விசயம்?”

“இறந்துபோன பத்துப் பேரில் ஒருவன் உங்களைப் போன்று கத்தோலிக்க கிறிஸ்தவன்.”

“அய்யய்யோ? எனக்கு இது தெரியாதே.” மார்ட்டினா பதறினாள்.

“அந்தக் கத்தோலிக்கனை உங்களது மதச் சடங்குகளைப் பின்பற்றாமல் இந்துக்களை எரிப்பதுபோல எரித்துவிட்டார்கள்.”

கத்தோலிக்க மதத்தின்மீது மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்ட மார்ட்டினாவிற்குக் கோபம் தலைக்கேறியது.

இதுபற்றி விசாரிக்கச் சொல்லிவிட்டு, செயின்ட் ஜார்ஜ் பாதிரியிடம், “இதற்கு ஏதாவது பிராயச்சித்தம் செய்ய முடியுமா?” என்று கேட்டாள்.

பாதிரி உடனே அங்கியை அணிந்துகொண்டு, கப்பித்தானிடம் வந்துவிட்டார். அவர் கிளம்பியவுடன் மார்ட்டினாவையும் அவளது கணவன் ஜோன் டிம்பரையும் கப்பித்தான் வீட்டிற்கு வர வைத்துவிட்டார்.

கப்பித்தானுக்கு விஷயம் தெரிந்ததும் வெலவெலத்துப் போய்விட்டான். இந்தப் பெண் மார்ட்டினா இதை லேசில் விடமாட்டாள். தனக்கு ஏதாவது பிரச்சினை வந்தால்கூடச் செட்டியார் காப்பாற்றிவிடுவார். செட்டியாரைப் பற்றி இந்தப் பெண் ஏதாவது கவர்னரிடம் புகார் கூறி, அவரது பதவிக்கு ஆபத்து வந்தால் என்ன செய்வது என்று கப்பித்தான் பயந்தான். உடனடியாகத் தங்கை ஜேட்டிற்குத் தகவல் அனுப்பினான். கோட்டைக்குப் போயிருந்த செட்டியாரை உடனே அழைத்துவர, ஜேட் ஏற்பாடு செய்தாள்.

மனைவிமூலம் விஷயம் தெரிந்த செட்டியார் பதறிக்கொண்டு, கப்பித்தானின் வீட்டிற்கு ஓடிவந்தார்.

“துரைசாணி, நான் இப்பத்தான் விசாரித்தேன். எனக்கோ, கப்பித்தானுக்கோ விசயம் தெரியாது. நான், காலா பாணிகளிடம் தொடர்பில் இல்லை. எனது வீட்டிற்கு அடுத்த வீட்டில் இருக்கிறார்கள் என்றுதான் பேரே ஒழிய, நான் அவர்கள் வீட்டிற்குப் போனதில்லை. அவர்கள் என் வீட்டிற்கு வருவதில்லை. அவர்கள் ஊருக்குப் புதிது. இங்கு வந்தவுடனே அடுத்தடுத்து பத்து இறப்புகள் நேர்ந்ததால் பக்கத்து வீட்டுக்காரன் என்ற முறையில் பிரேதங்களை அப்புறப்படுத்த ஒத்தாசையாக இருந்தேன். மற்றபடி இறந்தவர்களின் பெயர்கூட எனக்குத் தெரியாது.”

“செட்டியார், என் கணவர் காலத்திலிருந்து நீ துபாஷியாக இருப்பவன். உனக்குத் தெரியாமல் இந்த ஊரில் ஒன்றும் நடக்காது. இருந்தாலும் நீ பதறுவதைப் பார்த்தால் உனக்கு முழு விபரம் தெரியாது என்று நினைக்கிறேன். இறந்தவர்களைப் பற்றி யாருக்கு முழுமையாகத் தெரியுமோ, அவரிடம் நான் விசாரிக்க வேண்டும்.”

செட்டியார் யோசித்துப் பார்த்தார். இரண்டு மூன்றுமுறை மட்டுமே காலா பாணிகளைச் செட்டியார் பார்த்திருக்கிறார். அதில் விஷயம் தெரிந்தவர்கள்போல் மூன்று பேர் மட்டுமே இருந்தார்கள். அதில் இரண்டு பேர் இறந்துவிட்டார்கள். வேங்கை மட்டும் உயிரோடு இருக்கிறார். அவருக்கு இந்தப் பெண்ணின் மருமகன் மேஜர் வெல்ஷை நன்றாகத் தெரியும். வேங்கை எதையும் சமாதானமாகப் பேசி சமாளிக்கக் கூடியவர் என்பதைச் செட்டியார் முதல் சந்திப்பிலேயே தெரிந்து வைத்திருந்தார். அதனால் வேங்கைப் பற்றி மார்ட்டினாவிடம் சொல்லலாம் என்ற முடிவுக்கு வந்தார்.

“துரைசாணி, காலா பாணி கூட்டத்தில் வேங்கை பெரிய உடையணன் இருக்கிறார். நீங்கள் அவரை ஒருமுறை பார்த்திருக்கிறீர்கள்.”

“எஸ், சிவகங்கையின் ராஜா. எனது மருமகன் வெல்ஷிற்கு நண்பர். அவரை வரச் சொல். நானே விசாரிக்கிறேன்.”

கப்பித்தான், காலா பாணிகள் தங்கியிருந்த வீட்டிற்கு ஓடிச் சென்று வேங்கையை அழைத்து வந்தான்.

வேங்கையோடு துரைசாமியும், சேக் உசேனும் வந்தனர். சற்றுப் பின்னால் அழகு சொக்கு வந்தான்.

கண்ணியமான தோற்றத்திலிருந்த வெள்ளைக்காரப் பெண்மணியைப் பார்த்த வேங்கை, அவள் மேஜர் வெல்ஷின் மனைவியின் தோற்றத்திலிருப்பதைத் தெரிந்துகொண்டு, “வணக்கம் மதாம், உங்கள் மருமகன் மேஜர் வெல்ஷ் எனக்கு நல்ல நண்பர். எங்களை வழியனுப்பி வைக்கும்போது உங்களைப் பற்றிச் சொன்னார். உங்கள் மகளையும் மதுரையில் பார்த்திருக்கிறேன்.”

மார்ட்டினாவிடம் வேங்கை பெரிய உடையணன் பழகிய தோரணையில் பேசியது, அதுவும் பெரிய தப்பு பண்ணிவிட்டு, வேங்கை மிகவும் இயல்பாகப் பேசுவது அவளது கணவன் டிம்பருக்குப் பிடிக்கவில்லை. அதனால் அவனே விசாரிக்கலாம் என்று முடிவெடுத்தான்.

“அதெல்லாம் இருக்கட்டும். இறந்துபோன உங்கள் சகாக்களில் ஒருவர் கத்தோலிக்கர். எங்களது மதத்தினர். அவர் இறந்தவுடன் எங்களுக்குத் தகவல் தெரிவித்திருக்க வேண்டும். நாங்கள் அவரது பிரேதத்தைத் தேவாலயத்தில் வைத்து, திருப்பலி கொடுத்துவிட்டு, பின்பு கல்லறையில் புதைத்திருப்போம். அப்படிச் செய்யாமல் ஒரு கத்தோலிக்கரின் உடலை எரியூட்டியது எவ்வளவு மோசமான செயல்? இதுவே கத்தோலிக்க ஆட்சியாளர்கள் இருக்கும் புதுச்சேரியாகவோ, மலாக்காவாகவோ இருந்திருந்தால், இந்தக் குற்றத்திற்குத் இந்நேரம் உங்கள் அனைவரையும் தூக்கில் போட்டிருப்போம். இரண்டு காது களையாவது அறுத்துத் தண்டனை கொடுத்திருப்போம். என்ன மார்ட்டினா, நான் விசாரித்தால் ஏதோ மத துவேசத்தில் விசாரிக்கிறேன் என்று கவர்னர் ஜார்ஜ் லெயித் நினைப்பாரோ?”

தேவாலய பாதிரி, “நீ சொன்னது சரிதான், டிம்பர்” என்றார்.

ஜோன் டிம்பர் ஒரு காகிதத்தை எடுத்து மடியில் வைத்துக்கொண்டான். சீன மந்திரவாதி கோழி இறகில் மையை நனைத்து, டிம்பர் கையில் கொடுத்தான். டிம்பர் அதைச் செட்டியாரிடம் கொடுத்து, எழுதச் சொன்னான்.

“உங்கள் பெயர், ஜாதி, விலாசம்?”

“வேங்கை பெரிய உடையணத் தேவன், மறவன். சொந்த ஊர் சிவகங்கைக்கு அருகிலுள்ள சக்கந்தி கிராமம். தற்போது தங்கியிருப்பது மார்ட்டினா ரோசல்ஸின் வீடு. சூலியாத் தெருவில் உள்ளது.”

“வயது?”

“முப்பத்தி நான்கு.”

“தொழில்?”

“பழையதா? இப்போதையதா?”

“இப்போதைய தொழில்?”

“தெரியாது.”

“பழைய தொழில்?”

“சிவகங்கை அரசன்.”

“நீங்கள் பிரின்ஸ் ஆப் வேல்ஸ் தீவிற்கு எப்போது வந்தீர்கள்?”

“சித்திரை 12, திங்கட்கிழமை.”

“இப்போது தங்கியுள்ள வீட்டை உங்களுக்கு ஏற்பாடு செய்தது யார்?”

“கவர்னர் ஜார்ஜ் லெயித் ஏற்பாடு செய்திருப்பார் என நினைக்கிறேன்.”

“உங்களை இந்த வீட்டிற்கு அழைத்து வந்தது?”

“மலாயா வீரர்களும், அவர்களின் தளபதியுமான லெப்டினென்ட் ராக்கெட்.”

“இந்தத் தீவில் உங்களுக்கு யாரிடம் பழக்கம் இருக்கிறது?”

செட்டியார் உயிரைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு, காகிதத்தில் விசாரணையைப் பதிவுசெய்து கொண்டிருந்தார்

“எங்களுக்கு யாரிடமும் பழக்கமில்லை.”

“பெரிய பழக்கமில்லை என்றாலும் கொஞ்சமாவது யாருடனும் சகவாசம் இல்லையா?”

“அப்படி ரொம்பத் தெரிந்தவர் என்றால் எங்களுக்குப் பழக்கமான மேஜர் வெல்ஷின் மாமியாரான மார்ட்டினா ரோசல்ஸ் ஆகிய நீங்கள்தான், மதாம். எங்களுக்கு உதவச் சொல்லி, மேஜர் ஒரு கடிதம் கொடுத்தனுப்பியிருப்பதாகச் சொன்னார்.”

விசாரணையைப் பதிவு செய்து கொண்டிருந்த செட்டியாருக்கு நிம்மதிப் பெருமூச்சு வந்தது.

“என்னைத் தவிர உங்களுக்கு யாரைத் தெரியும்?”

“அதான் சொன்னேனே மதாம்? யாரும் அவ்வளவு பழக்கமில்லை.”

“நீ நேரடியாகவே கேட்டு விடு, மார்ட்டினா” என்றார் பாதிரியார், பொறுமையிழந்தவராக.

“யெஸ் பாதர்” என்ற மார்ட்டினா, “துபாஷ் அண்ணாமலை செட்டியை உங்களுக்குத் தெரியுமா?”

“பக்கத்து வீட்டில் இருக்கிறார் என்று இங்கு வந்த மூன்றாவது நாஸ்தான் தெரிந்துகொண்டேன். எங்களது

சகாக்கள் பத்துப் பேர் திடீரென அடுத்தடுத்து இறந்தபோது, லெப்டினென்ட் ராக்கெட்டிற்குத் தகவல் சொல்லிவிட்டோம். அவர்தான் எங்களைச் செட்டியாரிடம் பேசிக்கொள்ளச் சொன்னார். அதன்படி செட்டியாரிடம் பேசி உதவி பெற்றோம்.”

“இறந்துபோன பத்துப் பேர் யார் யார்? அவர்கள் ஜாதி, மதம், வயது?”

“நாங்கள் இங்கு வந்த அன்றே ராமநாதபுரம் அமல்தார் ஜெகன்நாத அய்யர் இறந்துவிட்டார். அவர் பிராமணர். வலங்கையும் இல்லை, இடங்கையும் இல்லை. வயது அறுபது இருக்கும்.”

“திருமணம் ஆனவரா?”

“ஆம், திருமணம் ஆனவர். மனைவியின் பெயர் பத்மாசினி.”

“அடுத்து இறந்தது?”

“வாராப்பூர் பாளையக்காரர் பொம்மைய நாயக்கர், வடுகர். பொதுவான ஜாதி. வயது ஐம்பது இருக்கும், திருமணம் ஆகவில்லை.”

“அடுத்து?”

“பாஞ்சாலங்குறிச்சி தளவாய் குமாரசாமி நாயக்கர். தோக்கலவார் ஜாதி. இவர் கட்டபொம்மனின் வளர்ப்பு மகன். சிறிது காலம் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியே இவரை வளர்த்துப் படிக்க வைத்தது. அதனால் கம்பெனி செல்வம் என்றும் இவரை அழைப்பார்கள். வயது முப்பது, முப்பத்தைந்து இருக்கும். திருமணம் ஆனவர்.”

“நான்காவது?”

“கோம்பை பாண்டிய நாயக்கர். கம்மாளரோ? கவுண்டரோ? எனக்குச் சரியாகத் தெரியாது. வயது நாற்பது இருக்கும். திருமணம் ஆனவர்.”

“அடுத்து?”

“நாங்குநேரி முத்து ராமத்தேவன். அகமுடையர். வலங்கை. வயது ஐம்பது இருக்கும். திருமணம் ஆனவர்.”

“ஆறாவது?”

“பசுவந்தனை சின்ன மாடன். மாடசாமி கோயில் பூசாரி. மறவனோ? ஒட்டரோ? எனக்கு அவர் ஜாதி தெரியாது, ஆனால் இரண்டுமே வலங்கை. வயது முப்பது இருக்கும். திருமணம் ஆனவர்.”

“ஏழாவது?”

“சிங்கராயக்குறிச்சி வலய முத்து. வலையனோ, மறவனோ, சரியாகத் தெரியாது. இரண்டும் வலங்கை தான். வயது ஐம்பது இருக்கும். திருமணம் ஆனவர்.”

“எட்டாவது?”

“திண்டுக்கல் குப்பண பிள்ளை. பிள்ளைமார். வலங்கை ஜாதி. வயது அறுபது இருக்கும். திருமணம் ஆனவர்.”

“ஒன்பதாவது?”

“கோணியல்லம், மறவனோ? சாணாரோ? இரண்டும் வலங்கை. வயது நாற்பது இருக்கும். திருமணமானவர்.”

“பத்தாவது ஆள்?”

“மணப்பாடு சாமி. மீனவர். வலங்கையும் இல்லை, இடங்கையும் இல்லை. பொது ஜாதி. வயது முப்பது இருக்கும். திருமணமானவர்.”

பாதிரி, தொண்டையைக் கனைத்துக் கொண்டு, “மார்ட்டினா பொறு, நான் கேட்கிறேன்” என்றார்.

“வேங்கை, இந்தப் பத்தாவது ஆள் எங்கள் கத்தோலிக்கர். மணப்பாட்டில் எங்களது கத்தோலிக்கப் பங்கு தேவாலயம் இருக்கிறது.”

“தெரியும், பாதர். ஆனால், சாமி கிறிஸ்தவர் என்று அவர் இறந்த சமயம் தெரியாது. அவரது பிரேதத்திற்கு எரியூட்டிய பின்புதான் தெரியும்.”

“அதை எப்படிக் கண்டுபிடித்தீர்கள் வேங்கை?”

பாதிரியின் குரலில் கேலி இழையோடியது.

“எங்களுக்கு யார் யார், என்ன ஜாதி என்று சரியாகத் தெரியாது. அதைத் தெரிந்து எங்களுக்குள் ஒன்றும் ஆகப்போவதுமில்லை. எங்களை இணைத்தது மதமோ ஜாதியோ அல்ல. எங்களுக்கு அது அடையாளமும் அல்ல. அவரை எரியூட்டிய பிறகு, சாமியினுடைய பையை எங்களது சகாவும் அவரோடு மிகுந்த நட்பாக இருந்தவருமான அரண்குளம் முத்துவீரன் எடுத்துப் பார்த்திருக்கிறார். அதில் மரிய அன்னையின் சொரூபம் ஒன்று இருந்திருக்கிறது. அதை என்னிடம் காண்பித்தார்.

அப்போது இதோ நிற்கிற இந்த சேக் உசேன்தான், ‘கத்தோலிக் கனான சாமியை நாம் எரியூட்டியிருக்கக் கூடாது’ என்றான்.

விஷயம் சரிசெய்ய முடியாத அளவிற்கு வந்துவிட்டது. சாமியின் பையில் இருந்த சொரூபத்தை எடுத்து வைத்திருக்கிறோம்” என்றார் வேங்கை.

“இதோ, அந்தச் சொரூபம் என்னிடம் இருக்கிறது, பாதர்” என்ற துரைசாமி, கால்சட்டைப் பையிலிருந்து மாதாவின் சொரூபத்தை எடுத்துக் காண்பித்தான்.

பாதிரியார் அதைக் கவனித்ததாகக் காண்பித்துக் கொள்ள வில்லை.

மார்ட்டினாவும் டிம்பரும் எழுந்து நின்று, ‘அம்மைக்குத் தோத்திரம்’, ‘அம்மைக்குத் தோத்திரம்’ என்று முணுமுணுத்தனர்.

“இந்த விஷயத்தை இந்தச் சீனக் கப்பித்தானிடமோ, உங்கள் வீட்டிற்கு அடுத்த வீட்டிலுள்ள துபாஷ் அண்ணாமலை செட்டியாரிடமோ சொன்னீர்களா?”

“இல்லை பாதர். இன்றைக்குக் காலையில் கப்பித்தான் எங்கள் இருப்பிடத்திற்கு வந்து விசாரித்தார். அப்போதுதான் அவரிடம் சொன்னோம். செட்டியாரை இப்போதுதான் பார்க்கிறோம். அதனால் இறந்துபோன மணப்பாடு சாமி பத்தி அவரிடம் எதுவும் சொல்லவில்லை.”

அண்ணாமலை செட்டியாரை இந்தப் பிரச்சினையில் எப்படி யாவது சிக்க வைத்துவிடலாம் என்று நினைத்த பாதிரியின் முயற்சி பலிக்கவில்லை.

“என்ன செட்டியார், தப்பித்துவிட்டீர்கள் என்று நினைக்கிறீர்களா?”

செட்டியார் எழுதுவதை நிறுத்திவிட்டு எழுந்து நின்றார். மேல்த்துண்டைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டார்.

“துரைசாணி, நான் உங்கள் உப்பைத் தின்று வளர்ந்தவன். இந்த ஊருக்கு எட்டு வயதில் அடிமையாக வந்தேன். சீனர்களின் சூதாட்ட விடுதியில் மது ஊற்றிக் கொடுத்தேன். கைவண்டி இழுத்தேன். பரதேவதை உங்கள் கண்ணில் பட்டேன். உங்கள் குழந்தைகளைத்

தூக்கி வளர்க்கும் வேலை கொடுத்தீர்கள். நீங்கள் பேசும் பாஷைகளை எனக்கும் சொல்லிக் கொடுத்தீர்கள்.

துரையிடம் சிபாரிசு செய்து, துபாஷ் பதவியும் நீங்கதான் வாங்கிக் கொடுத்தீர்கள். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக ஜேட்டை எனக்காகப் பெண் கேட்டுப் போனீர்கள்.

அவள் அப்பன் ஒரு பணப் பேய். கிழட்டுக் குடிகாரன். அவளைக் கெடா சுல்தானின் பத்தாவது மனைவியாக அனுப்பப் பார்த்தான். எனக்குப் பெண் கொடுக்கவில்லை என்றால் துரையிடம் அவனைப் பற்றிப் புகார் சொல்லுவீர்கள் என்று மிரட்டியவுடன் கிழவன் பயந்துவிட்டான்.

திருமணத்திற்கு வரதட்சனை கொடுக்க என்னிடம் பணம்கூட இல்லை. நீங்கள்தான் என் சார்பாக அந்தக் கிழட்டுப் பயலுக்குப் பணம் கொடுத்து, எனக்குத் திருமணம் செய்து வைத்தீர்கள். உங்களை மீறி நான் எதுவும் செய்ய மாட்டேன்.

உங்கள் மதத்திற்கு எதிரான காரியங்களை ஒருபோதும் செய்ய மாட்டேன்” என்று பணிந்து சொன்னார் செட்டியார்.

கூட்டத்தில் நின்றிருந்த செட்டியாரின் மனைவி, ஜேட்டும், மகள் ஊவும் மார்ட்டினாவின் காலில் விழுந்தனர்.

“சரி, சரி. துண்டைத் தோளில் போடு செட்டியார். பெரியவர்கள் காலில் விழுகின்ற உன் செட்டியார் வீட்டுப் பழக்கத்தைச் சீனப் பொண்டாட்டிக்கும், பெண்ணுக்கும் கத்துக் கொடுத்துவிட்டாய். இரண்டுபேரும் தோற்றம்தான் சீனப் பொம்பளைகள், பழக்கவழக்கம் எல்லாம் அசல் செட்டிப் பொம்பளைகள்.”

செட்டியாரும் அவள் காலில் விழுந்து, “நன்றி மதாம்” என்றார்.

நிலைமை சுமுகமானது கண்டு, பாதிரி தன் பங்கிற்கு ஏதாவது பேச வேண்டுமென்று நினைத்தார்.

“சரி, மணப்பாடு சாமிக்காக ஒரு பிரார்த்தனை ஏற்பாடு செய்கிறேன். அவரது குடும்பம், அவரோட சகாக்கள் எல்லாம் நீங்கதான். எல்லோரும் ஒரு நாள் காணிக்கை எடுத்துக்கொண்டு தேவாலயத்திற்கு வாருங்கள்” என்று சொன்ன பாதிரி, “மார்ட்டினா, நீ இதுகுறித்து கவர்னரிடம் பேச வேண்டும்” என்றார்.

“யெஸ் பாதர்” என்றாள் மார்ட்டினா.

சீன இளம் பெண் ஊ

மார்ட்டினா ரோசல்ஸ் நடத்திய
விசாரணைக்குப்பின் வேங்கையும், துரைசாமியும்
வீட்டிற்குத் திரும்பினார்கள்.

மதிய நேரமாக இருந்ததால், சூலியா
தெருவிலிருந்த சீன வீடுகளின் முன்னறைகளில்
இளம்பெண்கள் அமர்ந்து துணிகளில் கைவேலைகள்
செய்து கொண்டிருந்தனர்.

சினேகப் பார்வையும் புன்னகை முகங்களுமாக
இருந்த அந்தப் பெண்களில் ஒருத்து, இவர்கள்
இருவரையும் பார்த்து, சைகைக் காட்டினாள்.

சேக் உசேனும் அழகு சொக்குவும் பதிலுக்குக்
கைகாட்டினர். அழகு சொக்கு அவள் காட்டிய
சைகையைப் புரிந்துகொண்டது போல,

“நாங்க வெளியூரு, சிவகங்கைச் சீமை, மதுரப்
பக்கம்” என்றான்.

“தமிழா?” என்றாள் அந்தச் சீனப் பெண்

“ஆமா, தமிழ்தான். உனக்குத் தமிழ் தெரியுமா?”

“தெரியும்.”

“உங்களுக்கு முன்னால இரண்டு பேர்
போறாங்கள்ல, அவங்க?”

“முன்னுக்க கைவீசி ஓங்கு தாங்காப் போறாருல்ல,
அவங்க எங்க ராஜா. பேரு வேங்கை. அவர்கூடப் போறது
அவரு மருமகன். அவர் பேரு துரைசாமி.”

“துரைசாமிக்குக் கல்யாணம் ஆயிடுச்சா?”

“சின்னப் பையன்தானே, அவன விடுங்க” என்று
சொன்னவன்,

“என் பெயர் அழகு சொக்கு” என்று அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டான்.

“அடிமையா புடிச்சிக்கிட்டு வந்துட்டாங்களா?”

“அடிமையில்ல, நாங்க அரசியல் கைதிங்க. யுத்தத்துல தோத்துப் போனதால, இங்க நாடு கடத்தியிருக்காங்க.”

“இந்த மண்ணுல கால வச்சுட்டா, அடிமை, கைதி எல்லாம் ஒன்னுதான். பொழைக்க வழி கிடையாது. உன் பேரு என்ன?”

“சேக் உசேன்.”

“துலுக்கர்னாத் தெரியும். துலுக்கப் பொம்பளைக அடுத்தத் தெருவுல இருக்காங்க. கிளாந்தன் திராங்கனூர்க்காரிக. ஆம்பளகள அப்படித் தாங்குவாளுக. எவளாவது ஒருத்தியப் புடி. சோத்துக்கு, மரியாதைக்கு, சொகத்துக்குப் பஞ்சமேயிருக்காது” என்று சீனப் பெண் சொன்னதும்,

“ஏன் உங்களுக்குப் புடிக்கலையா?” என்று கேட்டான் சேக் உசேன்.

“இந்த ஊர்ப் பழக்கம்ய்யா. சீனர்களான நாங்களும் துலுக்கர்களும் அண்ணன் தம்பி முறை இந்த ஊர்ல.”

“இதென்ன புதுசா இருக்கு?”

“உங்களுக்குச் சாமி சூரியனா? நிலாவா?”

“என்ன கேக்குற?”

“நீங்க வருசத்தக் கணக்கிடுறது நிலாவ வச்சா, சூரியன வச்சா?”

“நிலாவ வச்சுத்தான்.”

“அதான். நாங்களும், நீங்களும் நிலாவ வச்சுத்தான் நாளைக் கணக்கிடுறோம். மத்தவங்களுக்கு ஒரு வருசத்துக்கு 365 நாள்னா, நமக்கு 354 நாள்தான். அவங்க வருசத்தைவிட நம்ம வருசம் 11 நாள் கம்மி.”

“ஆமாம்.”

“நாங்களும் நீங்களும் மேற்க பார்த்துத் தான் கும்பிடுவோம்.”

“ஆமா, நமாசு பண்ணுறோமே.”

“துலுக்கருங்க வலமிருந்து இடமா எழுதுவிங்க. நாங்க சீனக்காரங்க மேலயிருந்து கீழ் எழுதுவோம்.”

“இதுக்குல்லாம் போய் அண்ணன் தம்பி உறவுமுறை சொல்லிடுவீங்களா? சரி விடு. ஒனக்குத் தெரிஞ்ச எவளாவது திராங்கனூர்க்காரி, கிளாந்தன் ஊர்க்காரி ஏதாவது நல்ல உருப்படியிருந்தாச் சொல்லு.”

“அவளுக யாராவது சொன்னால்லாம் கேட்க மாட்டாளுக. அந்தத் தெருப்பக்கம் நீயா போயி உலாத்து.”

“ஏதாவது அமையுமா?”

“உனக்குச் சொல்ல முடியாது. ஆனா உங்கூடப் பிராக்குப் பாத்துக்கிட்டு வாயிலபோற கொசுக்கூடத் தெரியாம நின்னுக்கிட்டிருக்கே, குள்ளம், பேரென்னா சொன்ன?”

“அழகு சொக்கு.”

“அழகு சொக்கு, ஆள் நல்லாயிருக்கு. வயசும் கம்மியாயிருக்கு. அதுக்கு ஏதாவது அமையும்.”

“இதிலேயும் நமக்கு யோகமில்லையா? விடு கழுதைய. டேய், ஒருநாள் துலுக்கத் தெருவுல ஒலாத்துவோம், ஆள புடிப்போம். நம்ம வேங்கை ராஜா

கிட்ட சொல்லி, உனக்குத் துலுக்கக் குட்டியோட நிக்கா பண்ணிடுவோம்டா. எப்படியாவது பொழைக்கணுமே?”

சேக் உசேன் சொன்னதைக் கேட்டு, அழகு சொக்கு சிரித்தான்.

“நிக்கா எல்லாம் ரெண்டாவதுதான். இங்க நிக்கா எல்லாம் பெரிய ஆர்ப்பாட்டமாயிருக்காது. பெரிய ஆர்ப்பாட்டம் சுன்னத் பண்ணுறதுக்குத்தான். அழகு சொக்குக்கு வயசாச்சு. இனிமே சுன்னத் பண்ணுனா காயம் ஆற நாளாகுமே” என்று கிண்டலடித்தாள் ஒருத்தி.

“சுன்னத் பண்ணின பத்தாவது நாள்ல நிக்கா வச்சிக்கிறலாம்” என்றாள் இன்னொருத்தி.

“அடிப்பாவிதளா, ஆள விடுங்க. வெள்ளையா, குட்டையா, இருக்கிற சப்ப மூக்கு மலாய்த் துலுக்கச்சியக் கல்யாணம் பண்ணி நிம்மதியா குடும்பம் நடத்தலாம்னா, அறுவைதான் முதல்ல பண்ணணுமாம்ல. அவளுக வேணவே வேணாம். சேக்குக்குத்தான் நீங்க அக்கா தங்கச்சி முறை. எனக்குக் கட்டிக்கிற முறைதானே?”

பேசிக் கொண்டிருந்த பெண்கள் சட்டென்று எழுந்து நின்றனர். சேக் உசேனும், அழகு சொக்குவும் திரும்பிப் பார்த்தனர். சீனக் கப்பித்தான் கையில் பிரம்புடன் நின்றிருந்தான்.

“டேய், ரெண்டு பேரும் காது இல்லாம சுத்தப் போறீங்களா? என்னடா, பொம்பளகிட்ட வெட்டிப் பேச்சு?”

திண்ணையைவிட்டு இறங்கி வந்த சீனப் பெண்கள் கை கூப்பியபடி, கப்பித்தானிடம் சீனத்தில் பேசினர். கப்பித்தான் உரத்த குரலில் அவர்களை எச்சரிப்பதுபோல

ஏதோ பேசினான். சேக் உசேனும் அழகு சொக்குவும் வேகமாக அந்த இடத்தைவிட்டு நகர்ந்தார்கள்.

“டேய், நில்லுங்கடா. ஒழுங்கு மரியாதையா நடந்துக்குங்க. உங்ககூட இருக்கவங்க எப்படிடா மரியாதையா கம்ம ஒடுங்காம வீட்டுக்குப் போனாங்க? இன்னும் உங்களைப் பத்தி கவர்னர் முடிவெடுக்கல. ஜாக்கிரதை. பினாங்குத் தீவுல சூதாட்டக் கிளப்புல எடுபிடி வேலை பாக்கப் போறீங்களா? இல்ல, காரன்வாலீஸ் கோட்டைக்குக் கல்லு சொமக்கப் போறீங்களா? நல்ல சோறு சாப்பிட்டு, ரத்தம் ஊறினவுடனே கிளாந்தன் பொம்பள தேடுது? அடுத்த முறை இந்த மாதிரி பொம்பளகிட்ட பேசினீங்கன்னு பார்த்தேன், தூக்குதான்” என்றான் கப்பித்தான்.

கப்பித்தானின் சத்தத்தைக் கேட்டு வேங்கையும்துரைசாமியும் வெளியில் ஓடிவந்தனர்.

சீனப்பெண்கள் கப்பித்தானிடம் கை கூப்பியபடி அவர்கள் இருவர்மீதும் கருணை காண்பிக்க வேண்டிக் கொண்டனர்.

சேக் உசேனிடம் நடந்ததை விசாரித்துத் தெரிந்துகொண்ட வேங்கை,

“கப்பித்தான், இந்த ஊரில் பெண்கள் கள்ளம் கபட மில்லாமல் பழகுவதை நாங்கள் இதுவரை எங்கள் வாழ்வில் பார்த்திருக்கவில்லை. எங்கள் ஊரில் பெண்கள் புதிய ஆட்களிடம் பேசமாட்டார்கள். இவர்களுக்கு இந்த ஊர் நடைமுறை கொஞ்சம் புதிதாகயிருந்ததால் நின்று சகஜமாகப் பேசிவிட்டார்கள். இந்தப் பெண்களும் இவர்களைத் தப்பாக நினைக்கவில்லை. தயவுசெய்து...” என்றதும்,

“வேங்கை, உங்களுக்காக இவனுங்களை விடுறேன். உங்க எதிர்காலம் பத்தி இன்னும் இரண்டு மூன்று நாளில் லெப்டினென்ட் கவர்னர் முடிவு செய்வார் என்று இப்போதுதான் நியோன்யா லேடி மார்ட்டினா ரோசல்ஸ் என்னிடம் சொன்னார்.”

“சரி, கப்பித்தான். நான் இவர்களைப் பார்த்துக் கொள்கிறேன்” என்று சொல்லி சேக் உசேனையும், அழகு சொக்குவையும் வேங்கை முறைத்துப் பார்த்தார்.

“இல்ல ராஜா, கொஞ்சம் புத்தியக் கடன் கொடுத்துவிட்டோம்” என்றான் சேக் உசேன்.

கப்பித்தான் கையிலிருந்த கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் சின்னம் பதித்த கருங்காலிக் குச்சியால் வேங்கையின் தோளில் தொட்டான்.

கோபத்துடன் திரும்பிய வேங்கை, தன்னைத் தொட்டது கப்பித்தானின் கையிலிருக்கும் கம்பெனியின் கோல் என்று புரிந்துகொண்டு, “இதுவா கூப்பிடும் முறை?” என்றார்.

வேங்கையின் கோபத்தைக் குரலிலேயே கண்டுகொண்ட கப்பித்தான், வேகத்தைக் குறைத்தான்.

“ஒரு முக்கியமான விசயம் உங்கள் ஆட்களிடம் நீங்கள் விளக்கமாகப் பேச வேண்டும். நீங்கள் இந்தத் தீவில் எந்தத் தகுதியில் இருக்கிறீர்கள் என்று உங்களுக்கும் தெரியாது. எங்களுக்கும் தெரியாது. நீங்கள் காலா பாணிகளா? கைதிகளா? விருந்தினர்களா? சுதந்திர மனிதர்களா? என்று இன்னும் முடிவு செய்யப்படவில்லை. உங்களில் யார் ஒருவர் செய்யும் நன்மையும் உங்கள் கூட்டத்திற்குப் போய்ச் சேராது. ஆனால் யாராது ஒருவர் செய்யும் தீமை, உங்கள் அனைவர்மீதும் சுமத்தப்படும்.

உங்கள் ஊர்போல இங்கு எந்தக் குற்றத்திற்கும் பத்து நாள், இருபது நாள் விசாரணை யெல்லாம் கிடையாது. குற்றவாளி என்று சந்தேகப்படுபவனைப் பிடித்துப்போய் மாஜிஸ்திரேட் ஜார்ஜ் கேண்டரிடம் நிறுத்துவேன். விசாரணை செய்வார். பத்து நிமிடத்தில் தீர்ப்பு எழுதிக் கொடுத்து விடுவார். நீங்கள் இந்தக் கூட்டத்தில் விபரமானவர் என்று தெரிகிறதால் சொல்லுகிறேன். தீர்ப்புக் காகிதம் இந்தாயிருக்கிறது பாருங்கள்” என்று கூறி, சட்டைப் பையிலிருந்த ஒரு பச்சை நிறக் காகிதத்தை வேங்கை கையில் கொடுத்தான். அதில் இங்கிலீஷில் எழுதப்பட்டிருந்தது. போன மாதத் தேதி போட்டிருந்தது.

“குடு, நானே படிச்சுக் காட்டுறேன்” என்று கடிதத்தை வாங்கிய கப்பித்தான்,

“முன்றி தெருவில் வசிக்கும் லீபோ, கடற்கரைச் சாலையிலுள்ள லேடி மார்ட்டினா ரோசல்ஸ் வீட்டின் பின்புறம் இருந்த பாக்குமரக் குலையை வெட்டித் திருடியதாக, கப்பித்தான் புகார் செய்து லீபோவை என் முன்பாக ஆஜர்படுத்தினார். குற்றத்தைப் பார்த்த நேரடி சாட்சி இல்லை. திருடு போனதாகச் சொல்லப்படும் பாக்கு குலை ஆஜர்ப்படுத்தப்படவில்லை. இருப்பினும் என்னுடைய விசாரணையில் லீபோ திருடியதாக முடிவுசெய்து சூலியா தெரு, தூக்குக் கம்பத்தில் லீபோவைச் சாகும்வரை தூக்கிலிட உத்தரவிடுகிறேன். இந்த உத்தரவு எழுதிய வுடன் அடுத்து இதுபோன்று கடுமையான தண்டனை தர, ஏசு கிறிஸ்து என்னைக் கட்டாயப்படுத்தாமல் இருக்கட்டும் என்பதாக எனது பேனா முனையை முறிக்கிறேன். இப்படிக்கு,

மாஜிஸ்திரேட், ஜார்ஜ் கேண்டர்” என்று படித்துக் காட்டி விட்டு, கடிதத்தை மீண்டும் பைக்குள் வைத்துக்

கொண்டான்.

“மாஜிஸ்திரேட் மிக நல்ல மனிதர். நியாய அநியாயங்கள் பார்ப்பவர். தீவின் சட்டங்கள், சிறு குற்றங்களுக்குக்கூடப் பெரும் தண்டனை தர வேண்டும் என்பதால்தான் கடுமையான தண்டனை தருவார். இப்போது மாஜிஸ்திரேட் எங்கு இருக்கிறார் என்று கேட்கிறாயா, வேங்கை பெரிய உடையணத் தேவன்?”

வேங்கை, அவரே பதில் சொல்வார் என்று எதிர்பார்த்து, கப்பித்தானின் முகத்தைப் பார்த்தார்.

“சொல்லுங்கள்.”

“அவரையும் தூக்கில் போட்டுவீட்டீர்களா?”

கப்பித்தானின் கடுமையான முகம் மாறியது. லேசாகச் சிரித்துக் கொண்டான்.

“இல்லை வேங்கை, தூக்கில் தொங்குவது என்பது உடனடி நிவாரணம். பிரச்சினை முடிந்தது. மாஜிஸ்திரேட் இப்போது காரன்வாலீஸ் கோட்டையின் கீழ்த்தளத்திலுள்ள இருட்டறையில் சிறை வைக்கப்பட்டிருக்கிறார்.”

“சிறை வைக்கப்பட்டிருக்கிறாரா? அவரை ஏன் சிறை வைத்துள்ளார்கள்?”

“கவர்னர் ஜார்ஜ் லெயித் உத்தரவு.”

வேங்கைக்கு ஒரு கோபக்கார லெப்டினென்ட் கவர்னரின் கையில் தங்களது எதிர்காலம் இருப்பது புரிந்துவிட்டது.

“மரணம் என்பது விடுதலை. அடுத்து என்னவென்று தெரியாததுதான் நரகம்.”

www.anybook.in

தங்களுக்காகவே கப்பித்தான் சொன்னதுபோல்
நினைத்தார் வேங்கை.

www.indianguide.in

ஊ-வைத் தேடிவந்த ஜேட்

சேக் உசேனும், அழகு சொக்குவும் வேக நடை நடந்து முன்னே வர, பின்னால் வேங்கை தனது நீண்ட கேசத்தை அவிழ்த்து, கைகளால் உதறிக் கொண்டை போட்டுக்கொண்டபடி நடந்து வந்தார். துரைசாமி தோளில் போட்டிருந்த துண்டை எடுத்துப் பிரித்து, தோளையையும் மார்பையும் மூடிக்கொண்டான். கப்பித்தான் கொடுத்த எச்சரிக்கை நான்கு பேரின் மனத்திலும் வெவ்வேறு அதிர்வலைகளை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. சேக் உசேன் வேங்கை பற்றி நன்றாக அறிந்தவன். வேங்கையின் கோபத்திற்கு ஆயுள் குறைவு. யாரையும் அதிர்ந்து பேசத் தெரியாதவர் என்பது அவனுடைய நேரடி அனுபவம்.

‘இவனுக்கு எப்பவும் வாய் அதிகம். அந்தப் பெண்கள் ஏதோ விளையாட்டுக்குப் பேசியதை, தனக்குச் சாதகமாக எடுத்துக் கொண்டு, பேச்சை வளர்த்துவிட்டான். அதுவும் சத்தமாகப் பேசித் தொலைத்தான். எப்படியோ இப்போதைக்குக் கப்பித்தானிடம் தப்பித்தாலும், அவன் படித்துக் காண்பித்தானே, அந்தக் காகிதத்தை நினைத்துப் பயமாக இருக்கிறது. ஒரு வேளை அழகு சொக்குவுக்கும் தனக்கும் தெருவில் வைத்து சவுக்கடி தருவார்களோ? இருக்காது. ராஜாவைச் சமாதானம் செய்ய வேண்டும்’ என்று பலவாறு சிந்தித்துக்கொண்டு, வீட்டிற்குள் முதல் ஆளாக சேக் உசேன் நுழைந்தான். வேங்கை வீட்டிற்குள் நுழைந்தார். அது நான்கு கட்டு வீடு. முதல் கட்டில் வைக்கப்பட்டிருந்த தண்ணீரை எடுத்த வேங்கை, கைகளைக் கழுவிக்கொண்டு, தோளில் கிடந்த துண்டை எடுத்துத் துடைத்தார். தண்ணீர் பானைக்கு அருகே மாடத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்த திருநீறை எடுத்து நெற்றியில் பூசிக்கொண்டு, “காளீஸ்வரா, எல்லாரையும்

காப்பாத்துப்பா” என்றார். துரைசாமியும் கை கால் கழுவிக்கொண்டு, நெற்றியில் திருநீறு இட்டான். அழகு சொக்கு சற்றுத்தள்ளி நின்று கொண்டிருந்தான்.

“வாங்கய்யா, அழகு சொக்கு அய்யா. கை கால் கழுவிக்கிட்டு உங்க குல சாமிய வேண்டிக்கிட்டு திருநீறு பூசிக்கங்க” என்றார் வேங்கை.

குரலில் இருந்த விசனத்தைப் புரிந்துகொண்ட அழகு சொக்கு, ஓடிவந்து வேங்கையின் காலில் விழுந்தான்.

“ராஜா, என்னையக் கொன்னு போடுங்க. ஒரு மிலேச்சப் பய கம்ப வச்சி உங்க பேரச் சொல்லி கூப்புடுறதுக்கு நான் காரணமா யிட்டேனே ராஜா. அந்தச் சேக்கு என்னைக்காவது உங்கள ஒரு வார்த்த யாரையாவது சொல்ல விட்டிருப்பானா? எங்கய்யா போச்சு எங்க வேகம்? எங்கச் சாமிய ஒருத்தன் தோள்ல கம்ப வச்சு தொடயில பொணம் மாதிரி நின்னோமய்யா? நாங்கெல்லாம் இனிமே இந்தப் பூமியில வாழக் கூடாதுய்யா” என்று சொல்லி, தலையில் அடித்துக்கொண்டு அழுதான்.

சேக் உசேனும் ஓடிவந்து, தலையில் கட்டியிருந்த உருமாவை எடுத்து, வேங்கையின் காலில் வைத்தான்.

“செத்த பொணமாப் போய்ட்டோம் ராஜா. நீங்க எங்க அமீர் சாகின்சா. எங்க கண் முன்னால அசிங்கம் நடக்க விட்டுட்டோமே? உங்க வார்த்தைக்காக பாக்கிறேன் ராஜா. இப்பவே அவனப் பொளக்குறேன்” என்று வாசல்படிக்கு ஓடினான்.

வேங்கை அவனை அதட்டினார்.

“டேய், பைத்தியக்காரா. இருக்கிறதையும் கெடுத்துடாதே. மரியாதையா வீட்டுக்குள்ள போ. எனக்கு

அவமரியாதை நடந்துச்சுன்னு நானே நெனைக்கல. நீ எதுக்குடா ஓடுற, அவன அடிக்கிறேன்னு? நாம வாழ்ந்து முடிச்சவங்கடா, முட்டாப் பயலுகளா. ராமசாமி, துரைசாமின்னு சின்னப் பயல்க நம்ம கூட இருக்கானுங்க. நல்லது கெட்டது பார்க்காதவனுங்க. அவனுங்களுக்காகவாவது நாம அடக்கமாயிருக்கணும். வாடா உள்ள, டேய், அவனைக் கூட்டிக்கிட்டு வாடா” என்றார்.

சின்ன சொக்கு வாசலுக்கு வந்தான். வெளியில் யாரோ ஒரு பெண் கூப்பிடும் சத்தம் கேட்டது. வேங்கையும் துரைசாமியும் வாசலுக்கு வந்தார்கள். அண்ணாமலை செட்டியாரின் மனைவி வீட்டின் முன்பு நின்று கொண்டிருந்தாள். வேங்கையைப் பார்த்ததும் வணக்கம் சொன்னாள்.

“நீங்கள் செட்டியாரின் மனைவிதானே? வாங்க.”

ஜேட், தயங்கித் தயங்கி உள்ளே வந்தாள்.

“ஏதாவது சொல்ல வேண்டுமா?”

“அய்யா, உங்களிடம் கொஞ்சம் தனியாகப் பேச வேண்டும்.”

சேக் உசேன், துரைசாமியின் கையைப் பிடித்து இழுத்து, “வா மாப்பிள்ளை, உள்ளே போகலாம்” என்று இழுத்துக்கொண்டு, வீட்டின் முதல் கட்டிற்கு தெற்கேயிருந்த அறைக்குப்போய் அங்கு மூலையிலிருந்த மாடிப்படியில் ஏறினான்.

துரைசாமி கையை விடுவிக்க முயன்றாலும், சேக் உசேன் அவனை விடவில்லை. இரண்டாம் கட்டுக்குள் வேகமாக நடந்த ஜேட், மகள் ஊ அங்கிருப்பதைப் பார்த்தாள்.

“ஏய், இங்க என்னடி பண்ணுற? நான் உன்னைய வீட்ல காணாம தெரு பூராவும் தேடிக்கிட்டிருக்கேன். நீ இங்க வந்து உட்கார்ந்திருக்க?”

ஊ தன்னுடைய அம்மாவின் வார்த்தைகளைப் பொருட் படுத்தாமல், வேங்கையைப் பார்த்துப் பேசினாள்.

“பாபா, இது துரைசாமிக்காக நான் என் கையால் பின்னிய துணிச் செருப்பு. கசூட் மாணேக்” என்று சொல்லி, வேங்கையிடம் ஒரு துணிப் பொட்டலத்தை நீட்டினாள்.

“சொன்னாக் கேளு ஊ, பேசாமல் வா. இவங்க இருக்கிற நெலம் தெரியுமா உனக்கு? செட்டியாருக்குத் தெரிஞ்சா உன்னையும் என்னையும் குத்திப் போட்டுருவாரு, வா. வீட்டுக்குப் போகலாம்” என்று தரையில் குனிந்து, அமர்ந்திருந்தவளை இழுத்தாள். ஊ திமிறினாள்.

வேங்கைக்கு இரண்டு பெண்களின் நடவடிக்கைகளும் பேச்சும் பலவித யோசனையைக் கொடுத்தது.

“இப்பத்தான் அய்யா, எங்க அண்ணன், அந்தக் கப்பித்தான் உங்ககிட்ட கத்தினான். இந்தக் கழுத இங்க வந்து துணிச் செருப்ப கையில வச்சுக்கிட்டு இருக்கான்னு அவனுக்குத் தெரிஞ்சா எங்கள்ச் சும்மா விடுவானா? அதக் குடுடி” என்ற ஜேட், இளம்பெண்ணின் கையிலிருந்த துணிச் செருப்பை பறிக்க முயன்றாள். அவள் இரண்டு கைகளுக்குள்ளும் வைத்து, குனிந்து கொண்டாள். ஜேட்டால் அவளிடமிருந்து பறிக்க முடியவில்லை.

அப்போதுதான் வேங்கை தன்னைச் சுற்றி யாரும் இல்லை என்பதைக் கவனித்தார். பெண்கள்

சம்பந்தப்பட்ட விசயத்தில், எதற்கும் இரண்டு மூன்று பேர் உடனிருப்பது நல்லது என்று நினைத்து,

“நீங்கள் இந்தப் பெண்ணிடம் இப்படி முரட்டுத்தனமாக நடக்கக் கூடாது. வேண்டாம் என்று சொன்னால் வேண்டும் என்று வைராக்கியம் வந்துவிடும். நீங்கள் உங்கள் மகளை இங்கு மிரட்டினால், உங்களுக்கு மட்டும் பிரச்சினையில்லை. எங்கள் எல்லோருக்கும் பிரச்சினை. கொஞ்சம் அமைதியாகயிருங்கள். எங்ககூட ஒரு பெரிய மனுசன் இருக்காரு. அவர கூப்பிடுறேன். கொஞ்சம் அமைதியாயிருங்க” என்று சொல்லிவிட்டு, மாடிக்குச் சென்றார். கள்ளிமந்தயம் தளவாய் படிகளில் மெதுவாக இறங்கி வந்தார். துரைசாமியும் உடன் வந்தான்.

“பாபா, செருப்ப போட்டுப் பார்க்கச் சொல்லுங்க.” ஊ வேங்கையிடம் நீட்டினாள். வேங்கை வாங்கவில்லை.

என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் விழித்தாள் ஜேட்.

சீக்கிரம் இவர்கள் வீட்டை விட்டுக் கிளம்பினால் போதும் என்று நினைத்து, துரைசாமியிடம், “தம்பி, இவ கொண்டு வந்திருக்கிற துணிச் செருப்ப வாங்கிப்போட்டுப் பாருப்பா. உங்கிட்ட கொடுத்திட்டாப் போதும்கிறா. பிரச்சினையே இந்தத் துணிச் செருப்புதான்.”

அந்தப் பெண் கையில் வைத்திருந்த துணிச் செருப்பை, துரைசாமியிடம் நீட்டினாள். துணிச் செருப்பின்மேல் பாசிகள் வைத்து தைக்கப்பட்டிருந்தன.

“பத்தே நாளில் இதைத் தயார் செய்தேன்” என்றாள் ஊ சிரித்தபடி. கண்களில் சிரிப்பும் கன்னங்களில் நீர்த்

தாரையுமாக இருந்த ஊவைப் பார்க்கப் பரிதாபமாக இருந்தது.

“அய்யா இந்த மாதிரி ஒரு வேலை செய்ய குறைந்தது ஒரு மாசம் ஆகும். இவள் எப்படிப் பத்தே நாளில் செய்தாள் என்றே எனக்குத் தெரியவில்லை” என்று வேங்கையிடம் ஜேட் சொன்னாள்.

துரைசாமி, துணிச் செருப்பை ஆர்வமின்றிப் பார்த்தான்.

“எனக்கு வேண்டாம். துணிச் செருப்பு போட்டுப் பழக்கமில்லை” என்றான் துரைசாமி.

செருப்பை ஊவிடம் திரும்பக் கொடுத்தான்.

வேங்கை அவன் தோளில் கை வைத்தார்.

“மருமகனே, போட்டுப் பாரு. அளவு சரியாயிருக்கும்.”

“இருக்காது, அம்மான்.”

“மருமகனே, கண் பாத்தா கை செய்யுது. எல்லாம் சரியாயிருக்கும், போட்டுப் பாரு.” என்றார் மறுபடியும்.

செருப்புகளை ஊ துரைசாமியிடம் நீட்டினாள். துரைசாமி வாங்கி, காலில் போட்டுப் பார்த்தான். சரியாக இருந்தது.

“நடந்து பாருங்க, எந்த இடத்திலாவது பிடிமானம் இல்லைன்னா, சரி பண்ணித் தாரேன்” என்றாள் ஊ.

துரைசாமி நடந்து பார்த்தான்

“சரியாத்தான் இருக்கு.”

கள்ளிமந்தயம் தொண்டையைக் கனைத்தார்.

“என்ன ராஜா, ஒரு பெரிய மனுசன, அலுத்துச் சலித்துத் தூங்கிக்கிட்டிருந்தவன உசுப்பிக்கிட்டு வந்தீங்க. என் பேரான்டி துணிச் செருப்ப பாக்குறதுக்குதான் இந்தக் கிழட்டுப் பயல இழுத்துக்கிட்டு வந்தீங்களா? சும்மா சொல்லக்கூடாது அளவு எடுத்து தைச்சது மாதிரில தைச்சிருக்கு.”

“சந்தோசம் பாபா. செருப்பு நல்லாயிருக்குன்னு சொல்ல மாட்டாரா?” என்றாள்.

ஜேட்டிற்குப் பயமாகிவிட்டது. ‘இந்தச் சிறு பெண் பெரியவர்களைப் பார்த்து பயமில்லாமல் கேலியுடன் இப்படிப் பேசுகிறாளே’ என்று நினைத்தாள்.

“தப்பா நினைச்சுக்காதீங்க, நீங்கெல்லாம் ரொம்பப் பெரிய மனுசங்க. இது ஒரு கிறுக்குக் கழுத. பேசத் தெரியாது. செட்டியாரு வேற அடிக்கடி எங்க ஆத்தா மாதிரியிருக்குன்னு சொல்லிக் கெடுத்துப்பட்டாரு. அதனால் தமிழ்க்காரங்கன்னா ரொம்ப உரிமை எடுத்துக்கிரும்.”

“நல்லதுதானே? தைரியமான ஆளு.”

“ஒரே புள்ளைங்கிறதுனால் செல்லம் கொடுத்திட்டோம். கவர்னர் பிரான்சிஸ் லைட் வீட்ல செட்டியார் எடுபிட்யா யிருந்துகிட்டு, எங்கச் சொந்தக்காரரோட சூதாட்ட விடுதியில கணக்கு எழுதுனாரு. நானு, தகரச் சுரங்கத்தில மண் அள்ளினேன்.

எங்க அண்ணன் இப்ப கப்பித்தானாயிருக்கே? அது சூதாட்ட விடுதியில பணம் வச்ச விளையாடி தோத்துப் போச்சாம். அப்ப ஏதோ அடிதடி ஆயிடுச்சு. செட்டியாருதான் மாட்டுவண்டியில போட்டு எங்க வீட்டுக்குக் கூட்டிக்கிட்டு வந்தாரு. நீங்க ஏப்ரல் மாசம் இங்க வந்ததனாலயும் வந்து பத்துப் பதினைந்து

நாள்தான் ஆகுறதுங்கிறதுன்னாலயும் இந்தத் தேசத்தோடு பேய் மழை பத்தித் தெரிந்திருக்காது.

இந்த ஒரு மாசம்தான் மழை அவ்வளவா இருக்காது. மழை பெய்ஞ்சுச்சுன்னா பத்து நாள்கூட விடாமப் பெய்யும். அப்படி ஒரு மழைக்காலத்துலதான் செட்டியார், எங்க அண்ணனை மாட்டு வண்டியில தூக்கிப் போட்டுக்கிட்டு வந்தாரு.

பத்து நாள் வீட்ட விட்டு அவரால கிளம்ப முடியல. தமிழ்க்காரங்கள் எங்க அப்பாவுக்கு ரொம்பப் புடிக்கும். எனக்கும் செட்டியாருக்கும் கல்யாணம் ஆயிடுச்சு.

கொஞ்ச நாளையே அவரே புதுசா ஒரு சூதாட்ட விடுதி ஆரம்பிச்சிட்டாரு. வட்டிக்குப் பணம் கொடுத்தாரு. ஒரு தடவ நானும் இவரும் இங்கயிருந்து நாப்பது மைல் தள்ளியிருக்கிற கெடாங்கிற ஊருக்குப் போகையில் சுங்கைப்பட்டாணி ஆத்தைக் கடந்தோம். ஆத்துல நிறையத் தண்ணீ போச்சு. நாங்க படகுல ஆத்தக் கடந்துபோனோம். கெடாவுல ஏதோ பெரிய தமிழ் ராசாவாமே? ராஜேந்திர சோழியோ என்னவோ?

அவர் காலத்துக் கோயில் ஒன்னு அங்க இருக்கு. அங்கப் போனோம். அது இப்ப சுல்தான் ஊராப் போனதுனால கோயிலுக் குள்ள வெளி ஆளுங்க யாரும் வரமாட்டாங்க. பூசையும் நின்னுப்போச்சு. செட்டியாரு கற்பூர ஆரத்தி காண்பிச்சாரு. இவ கைகுழந்தையா? இவளைப் பாத்தா ஆளைக் காணோம். கோயிலுக் குள்ள தேடுனோம், இவ இல்ல. தேடி ஓடினோம். கோயிலுக்குப் பக்கத்தில சின்ன நீர்வீழ்ச்சி ஒன்னுயிருக்கு. அந்த நீர்வீழ்ச்சிக்கிட்ட ஒரு பெரிய பத்தாய் மரம் இருந்துச்சு. அந்த மரத்தைப் பிடிச்சுக் கிட்டு நின்னுக்கிட்டிருக்கா.

இந்த ஊர்ல பத்தாய் காய்க்கு ரொம்ப முக்கியத்துவம் இருக்கு. வகுத்தச் சுத்தமாக்குறதுக்கு

இந்தப் பத்தாய் காயை அரைச்சுக் குடிச்சுட்டு, ஒரு நடை காலாற நடந்து வந்தாப் போதும். பொறந்த குழந்த வயிறு மாதிரி சுத்தமாயிடும். தரித்திரத்த விரட்டி மனசைச் சுத்தமாக்குறதுக்குத் தண்ணீல பூப்போட்டுக் குளிப்போம். நீங்ககூட ரெண்டு நாளைக்கு முந்தி குளத்துல குளிச்சீங்கல்ல? செட்டியார் ஏற்பாட்டுல, அதுக்குப் பேருதான் மண்டி புங்கா குளியல். அதுல குளிச்சிட்டா போதும். எப்படிப்பட்ட பீடையும் போயிடும். அன்னைக்கு எல்லோரும் குளிச்சீட்டிங்கல்ல? துரை சாமி நீ குளிச்சேல்ல அன்னைக்கு?”

“அம்மான் மட்டும் குளிக்கல.”

மகளிடம் கோபப்பட்டதை நினைத்து வருந்தினாள். மகளின் முகத்தை முந்தானையால் துடைத்துத் தலைமுடியைச் சரி செய்துவிட்டாள்.

“சரி வா, நாம் வீட்டிற்குப் போவோம். செட்டியார் வற்ற நேரம். செட்டியார் வந்ததும் உன்னைத்தான் எங்கேன்னு கேட்பார், வா” என்று மகள் கையைப் பிடித்து ஜேட் இழுத்தாள்.

யாரும் எதிர்பாராத அந்த நேரத்தில் அண்ணாமலை செட்டியார் வந்தார். ஜேட் வெலவெலத்துப் போய், “வாங்க செட்டியாரே, சும்மா இவங்களைப் பாக்க வந்தோம். எங்க அண்ணன் இவங்களை விசாரிச்சுக்கிட்டிருந்தாரு. அதுதான் என்னன்னு விசாரிக்க வந்தோம்” என்றாள்.

“உங்க அண்ணன்தான் சொன்னான். நீயும் ஊவும் இங்க இருக்கீங்கன்னு.”

“அவன் எங்க இருக்கான்?”

“நம்ம வீட்டில்.”

அண்ணாமலை செட்டியார், துரைசாமி காலில் போட்டிருந்த துணி செருப்பைப் பார்த்தார்.

“நீ பின்னியதுதானே ஆத்தா?” என்றார் மகளைப் பார்த்து.

“ஆமா, அப்பச்சி. காலைல கோட்டைக்கு கிளம்பும்போதே காமிச்சிக் கேட்டேன்ல? நீதானே சொன்னே? ‘நீயே போய் குடு ஆத்தா’ன்னு.”

செட்டியாருக்குத் தெரிந்துதான் ஊ வந்திருக்கிறாள் என்ற வுடன் நிம்மதியானாள் ஜேட்.

செட்டியார், வேங்கையைத் தனியாக அழைத்துச் சென்றார்,

“ராஜா, உங்கள் அனைவரது எதிர்காலம் குறித்து கவர்னர் முடிவு எடுத்துவிட்டார் எனத் தெரிகிறது. இன்றைக்குச் சாயந்திரம் ஜெயிலில் இருந்த மாஜிஸ்திரேட் ஜார்ஜ் கேண்டரை விடுவித்துவிட்டார். இருவரும் சேர்ந்து கூட்டம் நடத்தினார்கள். முக்கியமான முடிவு எடுக்க இரண்டு பேரும் கையெழுத்திட வேண்டும். என்ன நடக்கப் போகிறது என்று நாளை காலையில் தெரியும். அதுவரையில் எந்தப் பிரச்சினையிலும் மாட்டிக்கொள்ள வேண்டாம். கப்பித்தான் கூட ஏதோ ரெண்டு பேர், நம்ம ஆளுகை எச்சரித்துவிட்டேன்னு சொன்னான். பார்த்துக்கங்க ராஜா. நாங்கக் கிளம்புகிறோம். வாம்மா போகலாம்” என்று ஊ கையைப் பிடித்து செட்டியார் அழைத்தார்.

வேங்கை தங்கியிருந்த வீட்டை விட்டு வெளியே வந்ததும், செட்டியாரிடம் “இவங்க எல்லாரும் இங்கேயே இருந்துருவாங்களா? சுதந்திர மனுசங்களா ஆயிட்டாங்கன்னா போதும், நீங்க கைதாக்கி விட்டுற மாட்டிங்களா?” என்றாள் ஜேட்.

“நீ சொன்ன மண்டி புங்கா குளியலின் மகத்துவமே தனி தானே? இவங்க கெட்ட நேரம் போயிடுச்சுன்னு நெனைக்கிறேன். நாளைக்கு நல்ல செய்தி வரும்.”

“ராஜா மட்டும் என்னமோ மண்டி புங்கா குளிக்காம விட்டுட்டாரு.”

செட்டியாருக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது.

“சரி விடு. விதி யாரை விட்டது? நீ வீட்டுக்குப் போ. போய் சாப்பிட்டுப் படுத்துத் தூங்கு. விடியற பொழுது நல்லா விடியட்டும். நான் உங்க அண்ணன் வீட்டுக்குப் போயி அவனைக் கூட்டிக்கிட்டு லெப்டினென்ட் ராக்கெட்டப் பார்க்கப் போறேன். ராத்திரி நான் வர நேரமாகும்...” என்று ஜேட்டிடம் சொன்ன செட்டியார், வீட்டிற்கு வராமலேயே கப்பித்தானின் வீட்டை நோக்கி நடந்தார்.

‘நாளைக்கு முதல் வேலையாக வேங்கையை மண்டி புங்கா குளிக்கச் சொல்ல வேண்டும்’ என்று செட்டியார் நினைத்துக்கொண்டார்.

விசாரணை வளையத்தில்

துபாஷ் அண்ணாமலை செட்டியார் நினைத்தது போலவே வேங்கை பெரிய உடையணனை, காரன்வாலீஸ் கோட்டைக்குள் நடக்கும் விசாரணைக்கு அழைத்துப்போக கப்பித்தான் வந்தான். அதற்கு கொஞ்ச நேரம் முன்புதான் செட்டியாரின் மகள் ஊ, வேங்கை பெரிய உடையணனின் மண்டி புங்கா குளியலுக்காக ஒரு வாளி தண்ணீர் கொண்டுவந்து வைத்தாள். தண்ணீரில் ரோஜா இதழ்கள் மிதந்து கொண்டிருந்தன.

“பாபா, இப்பவே மண்டி புங்கா குளியல் போடுங்க. இனி உங்களுக்கு நல்லதுதான் நடக்கும்.”

“நல்லதும்மா. நீ சிறு பிள்ளையா இருந்தாலும் நல்ல வார்த்தைங்க பேசறதுக்கு உன்னைப் பெத்தவங்கச் சொல்லிக் கொடுத்திருக்காங்க. இதனால் நல்லது நடக்கும்னு நம்புறீங்க. உங்க நம்பிக்கையாவது எங்கள் காப்பாத்தட்டும்.”

“சரி பாபா, நீங்க குளிங்க. நான் கொஞ்ச நேரத்துல சாப்பாடு எடுத்துக்கிட்டு வந்துர்றேன்.”

வேங்கை குளித்துவிட்டு, இரண்டாம் கட்டுக்கு வந்தார். குளிர்ந்த நீரில் குளித்தது புத்துணர்ச்சியாகயிருந்தது. தண்ணீரில் மிதந்த ரோஜா இதழ்களையும் சேர்த்து, உடம்பில் அழுத்தித் தேய்த்துக் குளித்ததில் வாசனைத் திரவியம் தெளித்ததுபோல இருந்தது.

சீனர்கள் எந்த நாட்டிற்குப் பிழைப்புத் தேடிப் போனாலும், ‘மலர்க்குளியல் பாவத்தைப் போக்கும்’ என்ற நம்பிக்கையையும் அந்த நாட்டிற்கு கொண்டுசென்று விடுகிறார்கள்.

வேங்கை குளித்துவிட்டு வரும்போது, கப்பித்தான் முதல் கட்டில் உட்கார்ந்திருந்தார்.

வேங்கை அவருக்கு வணக்கம் தெரிவித்து, “வாருங்கள், இதோ வந்துவிடுகிறேன்” என்று சொல்லி, அறைக்குள் சென்று இடுப்பில் கட்டியிருந்த வேட்டியைக் கழற்றினார். நான்கு வேட்டி, மூன்று துண்டு மட்டுமே உள்ள துணிப்பையிலிருந்து ஒரு வேட்டியை எடுத்துக் கட்டிக்கொண்டார். ஒரு துண்டை எடுத்துத் தோளில் சுற்றிக் கொண்டார்.

முதல் கட்டிற்கு வந்தார். அங்கு உட்கார்ந்து கொண்டிருந்த கப்பித்தானுக்கு முன்பாக துரைசாமி நின்றிருந்தான். தரையில் ஊ உட்கார்ந்திருந்தாள். அவள் முன்பாகச் சாப்பாடு வைக்கும் அலுமினியத் தூக்கு இருந்தது. இரண்டு வாழையிலைகள் சுருட்டி வைக்கப்பட்டிருந்தன.

கப்பித்தான் துரைசாமியிடம் சாப்பாட்டுத் தூக்கைக் காண்பித்து, ஏதோ பேசிக்கொண்டிருந்தார். வேங்கையைப் பார்த்ததும் துரைசாமி தோளில் கிடந்த துண்டை எடுத்து, இடுப்பில் கட்டினான். வேங்கை அவனது முகம் முன்புபோல் தேறி வருவதைக் கவனித்தார்.

“மருமகனே, கப்பித்தான் என்ன சொல்லுறாங்க?”

“அம்மான், இந்தப் பிள்ளை கொண்டு வந்திருக்கிற அலுமினியத் தூக்குச் சட்டியப் பத்தி சொல்லிக்கிட்டிருந்தாரு.

இந்த நாலு தட்டுல இருக்கிறத ஒரு ஆள் சாப்பிட்டான் என்றால் அவன் பலவான்னு அர்த்தமாம். அதப்பத்திச் சொல்லிக்கிட்டு இருந்தாரு.”

தான் உட்கார்ந்திருந்த மரப்பலகையில் சற்று நகர்ந்து

கொண்டு, வேங்கை உட்கார கப்பித்தான் இடம் கொடுத்தான். வேங்கை உட்கார்ந்தார்.

“தூக்குச் சட்டியப் பிரிம்மா” என்றான் கப்பித்தான்.

“சாப்பாடா? இந்நேரமா? நாங்க காலையில் சாப்பிட்டுப் பழக்கமில்லை. சாப்பிட எப்படியும் சூரியன் உச்சிக்கு வந்திரும்.”

“வேங்கை, உங்க ஊர்ப் பழக்கம் எங்களுக்கும் தெரியும் எங்கச் செட்டியாரும் காலையில் சாப்பிட மாட்டார். இங்கு இத்தனை வருசமா இருந்தும் செட்டியார் ஊர்ப் பழக்கத்த மாத்திக்கிறவர் இல்ல. ஆனா குளிச்சவுடனே சாப்பிடணும்ங்கிற உங்க ஊர்ப் பழக்கமும் எங்களுக்குத் தெரியும் அதனாலதான் என் தங்கச்சி மக உங்களைக் குளிக்க அனுப்பி விட்டுட்டு, தூக்குச் சட்டியைக் கொண்டு வந்திருச்சி. இல போடும்மா, ரெண்டு பேருக்கும்.”

“இத்தனப் பேரு இருக்கோமே? ஒருத்தர் விட்டு ஒருத்தர் சாப்பிட்டு நாங்க பழக்கப்படல. ஒன்னு செய்யிங்க. இத வச்சிட்டுப் போயிருங்க. ஆளுக்குக் கொஞ்சமா எடுத்துக்கிறோம்.”

“அவங்களுக்கும் தயாராயிடுச்சு. வந்துக்கிட்டிருக்கு. நீங்களும் துரைசாமியும் முதல்ல சாப்பிடுங்க.”

தன்னையும், துரைசாமியையும் கப்பித்தான் முதலில் சாப்பிடச் சொல்கிறார் என்றால், அதற்குக் காரணம் இல்லாமல் இருக்காது என்று வேங்கை யோசித்தார். பார்வைக்கு முரட்டுச் சீனன்போல் இருந்தாலும் தனக்கு கப்பித்தான் வேலை வாங்கிக்

கொடுத்த செட்டியார்மீதும் தங்கையின் குடும்பத்தின் மீதும் பாசம் உள்ளவன்போல் கப்பித்தான் தெரிந்தான்.

“துரைசாமி, குளித்துவிட்டாயா?”

“ஆமா, அம்மான். நீங்க குளிக்கப் போனப்ப கப்பித்தான் வந்தாரு. அவருதான் சொன்னாரு. உன் அம்மான் கொஞ்ச நேரத்துல கோட்டைக்குக் கிளம்பணும். அதனால எதுக்க இருக்க குளத்துல ஒரு முக்குப் போட்டுட்டு ஓடியா, அவரோடு சேர்ந்து சாப்பிடலாம்ன்னு சொன்னார். நான் வேகமாப் போய் நீங்க குளிச்சிட்டு வறறதுக்குள்ள குளிச்சிட்டு வந்துட்டேன்.”

கப்பித்தான் சீருடையில் இருக்கிறான். காலையில் அடுத்தடுத்து நிகழும் நிகழ்வுகள் இன்று ஏதோ முக்கியமான நிகழ்ச்சி நடக்கப்போகிறது என்பதற்கான முன்னோட்டம் என்று வேங்கை நினைத்தார்.

“சரி, சாப்பிடுகிறோம்” என்று சொல்லி, தரையில் உட்கார்ந்தார். அருகில் நின்ற துரைசாமியைத் தன்னோடு சேர்ந்து உட்கார்ச் சொன்னார். வாழைச் சுருளைப் பிரித்து, இரண்டு பேர் முன்பும் இலையைப் பரப்பினாள் ஊ. இலை, ஏற்கெனவே கழுவிச் சுத்தமாக இருந்தது. இலையில் வேக வைத்த சர்க்கரை வள்ளிக்கிழங்கை வைத்தாள். அடுத்து வேக வைத்த சேனைக்கிழங்கு.

வேங்கை சர்க்கரை வள்ளிக்கிழங்கின் தோலை உரித்தார்.

“பாபா, வள்ளிக்கிழங்கின் தோலை உரிக்கக் கூடாது. அப்படியே சாப்பிடணும். அதுதான் ருசி” என்றாள் ஊ.

“எங்களுக்குத் தோலை உரிச்சு சாப்பிட்டுத்தான் பழக்கம்.”

“பாபா, இந்த ஊர்ப் பழக்கப்படி சாப்பிட்டுத்தான் பாருங்களேன். சக்கர வள்ளிக்கிழங்கு, சேனக்கிழங்கு, தேங்காய்ப் பால் இது மூனையும் கலந்து சாப்பிட்டா அவ்வளவு நல்லா யிருக்கும். இது பேர் பாபுர் சாசா.”

“நாங்கல்லாம் புது ருசிக்குப் பழகாதவங்க, விட்டுடுங்க.”

வேங்கை சாப்பிட்டவுடன் கப்பித்தான் வேங்கையிடமும், துரைசாமியிடமும் தனியாகப் பேசினார். பிறகு வீட்டிற்குள் இருந்த அனைவரையும் கூட்டி வரச் சொன்னார். துரைசாமி மாடிக்குப்போய் அனைவரையும் கீழே வரச் சொன்னான்.

பைத்தியம் பிடித்தவர்கள்போல் இருந்த பதினைந்து பேரைத் தவிர, மீதியிருந்த அனைவரும் வேங்கை முன்பாக உட்கார வைக்கப்பட்டனர்.

“கப்பித்தான் நீங்களே சொல்கிறீர்களா? நான் சொல்லவா?” என்றார் வேங்கை.

“நீங்களே சொல்லுங்க, வேங்கை.”

“கள்ளிமந்தயம் அம்மான், நாம இங்கு வந்து இன்னையோட இருபது, இருபத்தைந்து நாளாயிடுச்சு. இங்க நாம ஏன் தங்கியிருக்கிறோம்? நாம கைதிங்களா? காலா பாணியா? சுதந்திரமான ஆளுங்களா? நமக்குக் கட்டாய வேலை கொடுத்து செய்யச் சொல்லுவாங்களா? அல்லது பென்சன் தருவாங்களான்னு எல்லாம் பல விசங்கள நாம பேசியிருக்கோம். எனக்குத் தெரிஞ்சது எல்லாத்தையும் உங்கிட்டச் சொல்லியிருக்கேன். லெப்டினென்ட் ராக்கெட் மூலமா, அண்ணாமலை செட்டியார் மூலமா, இந்தக் கப்பித்தான் மூலமாக என்ன தெரிஞ்சாலும் நான் உங்ககிட்டச் சொல்லியிருக்கேன். நமக்குதவி செய்யிறதுக்கு கவர்னரும் முயற்சி

பண்ணிக்கிட்டிருக்கார். அவருகிட்ட லெப்டி னென்ட் ராக்கெட் நம்மளப் பத்தி நல்ல முறையில் எடுத்துச் சொன்னதுலதான் நாம் ஜெர்ஜா தீவுக்குப் போகாமத் தப்பிச்சோம்.”

கள்ளிமந்தயம் எழுந்து நின்றார். கைகூப்பி வணங்கினார்.

“ராஜா, ஊட பேசுறதுக்கு மன்னிக்கணும். பிளாங்கில நாம இறங்க முடியாம ஆறு நாளு கடலுக்குள்ளயே இருந்தப்ப நீங்க நல்ல முறையில், லெப்டிஎன்ட் ராக்கெட் கிட்ட சில விஷயங்கள் எடுத்துச் சொன்னது, உங்க அறிவுத் தெறமை. அதைச் சரியா கொண்டு செலுத்துனது லெப்டிஎன்ட் ராக்கெட்டோட பெருந்தன்மையும் நல்ல மனசும். நீங்க ரெண்டு பேரும் அன்னிக்கு அந்த முயற்சி எடுக்கலைன்னா, இந்தப் பத்து இருபது நாள்ல எத்தனை பேர் கிறுக்குப் புடிச்சுப் போயிருப்போமே? தெரியாது. எத்தனை பேர் ஜெர்ஜா தீவுக்குள்ளயிருக்க மிருகங்க வகுத்துக்குள்ள போய்ச் செரிமானம் ஆயிருப்போமோ? தெரியாது. இது வரயில சாமி மாதிரி இருந்து காப்பாத்திட்டீங்க. இனிமேலும் எங்க மேலே கருணை வைக்கணும்.”

கள்ளிமந்தயம் தனது வயோதிகத்தையும், பட்ட கஷ்டங் களையும் பெரிதுபடுத்தாமல், தனக்கு மதிப்பு கொடுப்பதை நினைத்து வேங்கை பெரிய உடையணன் கலங்கினார்.

“அம்மான் உங்க எல்லாரோட இன்றைய நெலமைக்கு நானும் ஒரு காரணம்.”

ஆளாளுக்கு எழுந்திருந்து கையெடுத்துக் கும்பிட்டனர்.

“உட்காருங்கப்பா, எல்லாரும் உட்காருங்க” என்றார் கள்ளி மந்தயம்.

எல்லாரும் உட்கார்ந்தனர்.

“என்ன ராஜா, நாங்க என்ன பச்சப் புள்ளைகளா? சின்ன மருது சேர்வைக்காரர் ஊரூரா ஆள் அனுப்பிச்சு படை சேர்த்தப்ப, நாங்க எங்களுக்குத் தெரிந்த ஆட்களைக் கொண்டு வந்தோம். யுத்தம் ஆரம்பிக்கிறதுக்கு முன்னமே நாம தோத்துப் போவோம்னு சின்ன மருது சேர்வைக்காரருக்கும் தெரியும். உங்களுக்கும் தெரியும். எங்களுக்கும் தெரியும். ஜம்பு தீவுல இருக்கிற கம்பெனி சீருடை போட்ட அத்தனை வெள்ளைக்காரனையும் காளையார் கோயில் காட்டச் சுத்தி நிக்க வச்சோம்ல? சிவகங்கச் சீம எங்கயிருக்குன்னு கேட்டு வெள்ளைக்கார அதிகாரிங்கள ஓடி வர வச்சோம்ல? எந்தச் சண்டைக்கு ராஜா வெள்ளைக்கார கவர்னர் இரண்டு முறை பிரகடனம் பண்ணியிருக்கிறாரு? ஏன் அயிதர் அலி, திப்பு சுல்தான் ரெண்டு பேரும் நம்ம சிவகங்கச் சீமையவிட பத்து மடங்கு பெரிய தேசத்துக்கு அதிபதிங்க. அவங்கள அடக்குறதுக்கு நாலு கர்நாடகப் போர் நடத்துனாங்க. அதுக்கு கவர்னர் பிரகடனம் ஒன்னாவது வெளியிட்டாரா? வங்காள நவாப் சிராஜ் உத் தெளலாவோட தேசம் சிவகங்க மாதிரி இருபது மடங்கு இருக்கும். அவர எல்லாம் மீர் ஜாபர்ன்னு அவரு மருமகன வச்சே சரிக்கட்டிட்டாங்களே? அவருக்கு எதிரா கவர்னர் பிரகடனம் செய்தாரா?”

உணர்ச்சிப் பெருக்கோடு பேசிய கள்ளி மந்தயம், சிறிது நிறுத்தினார். பின்பு தொடர்ந்தார்.

“அத விடுங்க. நம்ம ஆற்காடு நவாப் இருக்காரே? அவர விஷம் வச்சுக் கொன்னுபட்டு, இப்ப அவரு

மகனைச் சேப்பாக்கம் அரண்மனையவிட்டுத் துரத்திவிடலையா? அப்படிப்பட்ட சூத்திரதாரிங்க வெள்ளக்காரங்க. பீரங்கி, குண்டு, ஆள், அம்பு, படை, பரிவாரம், சூது, சூழ்ச்சின்னு இருக்கிற கூட்டத்த நாம் மூணு மாசம் தண்ணி காட்டுனோமே? திருப்பத்தூர்ல அய்யா, அப்பா, பேரன்னு மூணு தலைமுறை ஆளுங்களைத் தூக்குல போட்டாங்க. ஐந்நூறு பேருக்கு ஒரே எடத்துல நட்டுவச்ச பனைமரத்துல தூக்குல போட்டாங்க. எந்த ஊர்ல நம்ம ஆளுக பேரும் புகழுமா இருக்காளோ, அங்கு வச்ச தூக்குல போட்டாங்க, யாராவது மன்னிப்பு கேட்டாங்களா?

ஆனா வெள்ளக்காரங்க நம்ம எழுபத்தி மூணு பேர தூக்குலயும் போடல, ஜெயில்லயும் போடல. ஏதோ கண்காணாத எடத்துல பொழச்சுப் போன்னு அனுப்பிச்சுட்டாங்க. நாம இந்த நூறு நாள்ல என்னிக்காவது மன்னிப்பு கேட்டு உயிர்ப் பிச்சை கேட்டோமா? வெள்ளைக்காரன எதுக்கிறதுன்னு முடிவு பண்ணி எதுத்தோம். அதுக்கு இப்போ தண்டனை அனுபவிக்கிறோம். அதனால தயவுசெஞ்சு இன்னொரு முற சொல்லாதீங்க. இது நாங்க விரும்பி ஏத்துக்கிட்டது. கஷ்டம் உங்களாலதான் வந்துச்சுன்னு கூட வச்சுக்கங்க. இப்ப உயிரோட இருக்கிறது யாரால? அதுவும் உங்களாலதானே?”

“சரி அம்மான், விடுங்க. இனிமே சொல்லல. இப்ப சொல்ல வந்ததச் சொல்லிற்றேன். டேய் அப்பா, சேக் உசேன் சாயபு, உங்க ஆற்காடு நவாப் சிராஜ் உத் தெளலா, அயிதர், திப்பு சுல்தான்னு எல்லார் பேரையும் உங்க அம்மான் கள்ளி மந்தயம் சகட்டுமேனிக்கு இழுத்துவிட்டுட்டாரு. கோவிச்சுக்கிறாதே” என்றார் வேங்கை.

சேக் உசேன் எழுந்தான்.

“ஷாயின் ஷா, நான் கோவப்படலை. கள்ளி மந்தயம் மாமா சரியாத்தான் சொன்னார். எங்களுக்குள்ளேயே சன்னி, ஷியான்னு வித்தியாசத்த சரி செய்ய முடியாத நிலையில் ஆற்காடு நவாப் முகம்மது அலியும் அயிதர் அலியும் ஒன்னுசேர முடியல. திப்பு சுல்தானால, டில்லி பாதுஷாகிட்ட உதவி வாங்க முடியல. ஒரே மதம்ங்கிறது எல்லாம் என்னைப்போல இருக்கிறவனுக்குத்தான். ஆட்சி, அதிகாரம்னு வந்துச்சுன்னா எந்த மதப் பிரிவுன்னுதான் பாப்பாங்க.”

“ஒரே மதத்துக்குள்ள எவ்ளோ ஒத்துமையும் இருக்கு, வேத்துமையும் இருக்கு. இப்போ நாம இருக்கோமே அந்த மாதிரி. நம்ம போராட்டம் தோத்துப் போச்சுன்னு தெரிஞ்சவுடனே புதுக்கோட்டை ராஜா, கம்பெனிக்குக் கடுதாசி எழுதினாரே, காட்டு நாய் சின்ன மருதுன்னு, அந்த மாதிரி. சொந்த ஊர்ல நாம அடிச்சிக்கிட்டோம். உள்ளூர்ல ஒருத்தர் இல்லைன்னாலும் ஒருத்தர் நமக்குன்னு இருப்பாங்க. இங்க நாமதான் நம்மள காப்பாத்தணும். கவர்னர் என்ன வரச் சொல்லியிருக்கார். நான் போய் பார்த்துப் பேசிட்டு வந்துர்றேன். என்னைய கவர்னர்கிட்ட கூட்டிக்கிட்டுப் போகத்தான் கப்பித்தான் வந்திருக்காரு. நான் போய் கவர்னர்கிட்டப் பேசுறேன். சரிதானே?”

“சரி ராஜா, கேளுங்க. நல்லபடியா பெருமாள் நடத்தி வைப்பார்” என்று கள்ளி மந்தயம் சொன்னார்.

“டேய், மாப்பிள்ளை, நீயும் வேண்டிக்கடா உங்க அல்லா சாமிகிட்ட” என்றார் கள்ளி மந்தயம்.

“சரி மாமா, அல்லாகிட்ட துஆ பண்ணிக்கிறேன்.”

“அம்மான், துரைசாமியைப் பத்திரமா பார்த்துக்க” என்று கள்ளி மந்தயம் கையில் துரைசாமியைப் பிடித்துக் கொடுத்தார் வேங்கை.

“போய்விட்டு உடனேயே வந்துர போறீங்க. இதுக்குப் போய் என்ன?”

“அம்மான், நான் இவனைக் கொஞ்ச நேரம்கூடப் பிரிஞ்சது இல்ல. ஏதோ, என் மனசுக்கு ஒரு மாதிரியாயிருக்கு. மருமகனே, ஜாக்கிரதையாயிரு. தாத்தா சொல்லுறபடி நடந்துக்கணும்” என்ற வேங்கை,

“எல்லாருக்கும் போய்ட்டு வர்றேன். உங்க எல்லாருக்கும் நல்லது நடக்குறதுக்குன்னா என் உசிரக்கூடக் கொடுத்து உங்களுக்கு நல்லது நடக்க வைப்பேன்” என்றார்.

கண்ணீர் வழிய உணர்ச்சிப் பெருக்குடன் நின்றனர் அனைவரும்.

கப்பித்தானின் சிப்பாய்கள் வீட்டிற்கு முன்பு வரிசையாக வந்து நின்றார்கள். கிளம்ப வேண்டும் என்று வேங்கைக்குக் கப்பித்தான் சைகைக் காண்பித்தான்.

“சரிப்பா, எல்லோரும் இங்கயிருங்க. வந்துர்றேன்.”

வேங்கை விடைபெற்றார்.

துரைசாமியைக் கள்ளி மந்தயம் அணைத்துக் கொண்டார். வேங்கை சிப்பாய்கள் புடைசூழ நடந்தார்.

பார்த்துக்கொண்டிருந்த துரைசாமி திடீரென்று, “அம்மான்...” என்று கத்திக்கொண்டு பின்னால் ஓடிவந்தான்.

அதிர்ந்து திரும்பிய வேங்கை, அருகில் வந்த துரைசாமியை அணைத்துக்கொண்டார்.

“என்ன மருமகனே?”

“முக்கியமான வேலைக்கு நீங்கள் கிளம்பினால் அக்கா உங்களுக்குக் குங்குமம் வைத்துவிடும் அல்லவா? என்னிடம் குங்குமம் இல்லை, இப்போது. சும்மா வைக்கிறேன், சரியா?” என்று சொல்லி, வெறுங்கையால் வேங்கையின் நெற்றியில் குங்குமம் வைப்பதுபோல் வைத்தான்.

வேங்கைக்கு உடல் குலுங்கியது. கண்ணீர் வழிய துரைசாமியை இழுத்து அணைத்து, அவன் நெற்றியில் முத்தம் கொடுத்தவர், திரும்பிப் பார்க்காமல் நடந்தார்.

கோட்டைக்குள் சிறை

அண்ணாமலை செட்டியார் வேங்கையை ஓர் அறைக்கு அழைத்துச் சென்றார். மூன்று நாற்காலிகள் வரிசையாகப் போடப்பட்டிருந்தன.

வேங்கை மூன்று நாற்காலிகளையும் பார்த்தார். அவர் பார்ப்பதைப் புரிந்துகொண்ட செட்டியார்,

“இதில் கவர்னர், மாஜிஸ்திரேட், லெப்டினென்ட் ராக்கெட் மூன்று பேரும் உட்காருவார்கள், ராஜா.”

“அப்படியா?”

“உங்கள் மீதான விசாரணை நடக்கப் போகிறது, ராஜா. அவர்கள் வரும்வரை...”

“.....”

“ராஜா, என்னை மன்னித்து விடுங்கள்.”

“இதில் மன்னிக்க என்ன இருக்கிறது, செட்டியார். எங்களுக்குப் பலவிதங்களில் உதவுகிறீர்கள். நான் நிற்கிறேன். நாற்காலி இல்லையென்றால் பரவாயில்லை.”

“இல்ல ராஜா. அவர்கள் வருவதற்கு நேரமாகும். அதுவரையில் தரையில் உங்களை உட்காரச் சொல்லி, எனக்கு உத்தரவு தரப்பட்டுள்ளது.”

செட்டியாரை உற்றுப்பார்த்த வேங்கை, ஒன்றும் சொல்லாமல் தரையில் உட்கார்ந்தார்.

விசாரணை அறைக்குள் வரும் முதல் ஆள் பதவியில் இளையவர். இறுதியாக வந்து அமர்பவரே முடிவெடுக்கும் அதிகாரம் உள்ளவர் என்பது கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் விசாரணை நடைமுறை. தென்னிந்தியாவில் தான் கேள்விப் பட்டிருந்த கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் நீதி பரிபாலணை முறையை

வேங்கை இன்று நேரடியாகப் பார்க்கப் போகிறார். செட்டியாரும், கப்பித்தானும் வேங்கை பெரிய உடையணத் தேவனுக்கு ஜாடைமாதையாகச் சொன்ன செய்திகளை வைத்து, தனது சகாக்களுக்கு நல்ல தீர்ப்பு கிடைக்கும் என்ற நினைப்பில் வேங்கை இருந்தார்.

விசாரணைக்கு முன்பு கவர்னர் தரையில் உட்காரச் சொன்னார் என்பதைக்கூட வேங்கை, தன்னை அவமானப்படுத்திய செயலாகக் கருதவில்லை. தனது மானம் மரியாதையைவிடச் சகாக்களுக்கு எப்படியாவது நல்லது நடக்க வேண்டும் என்ற எண்ணமே அவருக்கு மேலோங்கியிருந்தது. ஒருவேளை தரையில் உட்கார் மாட்டேன் என்று தன்மானத்தோடு மறுத்தால், அது கவர்னுக்குத் தெரிவிக்கப்படும். கவர்னுக்குக் கோபம் வந்துவிடும் என்று வேங்கைக்குத் தெரியும். வேங்கை அறிந்தவரையில் வெள்ளைக்காரர்கள் ஒருவனை அவமானப்படுத்துவதே அவனை எடை போடத்தான். குற்றாலத்திலிருந்து ராமநாதபுரம் வரை எந்த ஊரிலும் திருநெல்வேலி கலெக்டர் ஜேக்சன் கட்டபொம்மனுக்குப் பேட்டி கொடுக்கவில்லை. கட்டபொம்மன் தொடர்ந்து கலெக்டரின் பரிவாரங்களுக்குப் பின்னால் பத்து நாள்களுக்குமேல் வந்ததால்தான் ராமநாதபுரத்தில் பேட்டி கொடுத்தான் என்பதையெல்லாம் வேங்கை எண்ணிப் பார்த்தார்.

வேங்கை உட்கார்ந்திருந்த அறைக்கு வெளியில் நின்றிருந்த கப்பித்தானும், அண்ணாமலை செட்டியாரும் எதுவும் பேசிக் கொள்ளவில்லை. ஆனால் அடிக்கடி அவர்களின் சிறு இருமல் சத்தமும், மூச்சை சத்தமாக உள்ளிழுப்பதும், “நாங்கள் வெளியே தான் இருக்கிறோம் ராஜா” என்று தனக்குத் தரும் ரகசிய சமிக்ஞை யாகவே வேங்கை எடுத்துக்கொண்டார். மனிதன் தொடர்ந்து கெட்டதையே சந்தித்து வந்தால் எப்படியாவது அடுத்து

நடப்பது நல்லதுதான் என்ற அசட்டு நம்பிக்கை வந்துவிடும் என்று நினைப்பதுகூட உலக வழக்கம்தான். அம்மாதிரியான நம்பிக்கையில் வேங்கை விசாரணை அறைக்கு வெளியே அமர்ந்திருந்தார்.

செட்டியார் லேசாக இருமினார். கனத்த பூட்ஸ் கால்களின் சத்தம் கேட்டது. லெப்டினென்ட் ராக்கெட் அறைக்குள் வந்தார். எழுந்து நின்ற வேங்கை, “வணக்கம் லெப்டினென்ட், எப்படியிருக்கிறீர்கள். நலம்தானே?” என்றார்.

“நன்றாகயிருக்கிறேன் வேங்கை. அன்றைக்குப் பார்த்ததைவிட இன்று நன்றாக இருக்கிறீர்கள். மகிழ்ச்சி. துரைசாமி எப்படியிருக்கிறான்?”

“நன்றாகயிருக்கிறான் லெப்டினென்ட். உங்களது உதவிகளையும், அன்பான விசாரிப்புகளையும் நாங்கள் எப்போதும் நினைத்துப் பேசுவோம்.”

“சரி, வேங்கை. நீங்கள் தரையில் உட்காருங்கள். தீவின் கவர்னரும் தீவின் இரண்டாம் நிலை அலுவலருமான மாஜிஸ்திரேட் ஜார்ஜ் கேண்டரும் உங்களை விசாரிக்கும்போது என்னைப் புகழ்ந்து பேச வேண்டாம். இன்னும் சிறிது நேரத்தில் வருவார்கள். கேள்வியை நான் கேட்டால்கூடப் பதில் சொல்லும்போது கவர்னர் ஜார்ஜ் லெயித்தைப் பார்த்துத்தான் நீங்கள் பதில் சொல்ல வேண்டும். கேண்டரை நேற்றுத்தான் சிறையிலிருந்து கவர்னர் விடுவித்தார். கவர்னரும் செகண்டும் சேர்ந்துதான் விசாரிப்பார்கள். கவர்னர் தீர்ப்பைச் சொல்லுவார். தீர்ப்பில் இருவரும் கையொப்பமிடுவார்கள். நான் வெறும் பார்வையாளன் மட்டும்தான். நினைவில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள். இன்னொரு முக்கியமான செய்தி. லெப்டினென்ட் கர்னல் ஜார்ஜ் லெயித், சர் பதவிக்கு உயர்த்தப்பட்டதாகத் தகவல்

வந்திருக்கிறது. நீங்கள் அவரை விளிக்கும்போது சர் என்று அழையுங்கள். சந்தோசப்படுவார்.”

கவர்னரின் அறையில் வெண்கல மணி அடிக்கப்பட்டது. “ஹிஸ் எக்ஸலன்ஸி ஹாஸ் ஸ்டாட்டர்ட்” என்ற குரல் கேட்டது. லெப்டினென்ட் ராக்கெட் எழுந்து நின்று, தனது இடுப்புக் கத்தி சரியாக இருக்கிறதா எனப் பார்த்துக் கொண்டான்.

மாஜிஸ்திரேட் ஜார்ஜ் கேண்டர் முதலில் வந்தார். இரண்டு மாதம் ஜெயிலில் இருந்தவர் என்பது அவரின் அடர்ந்த தாடியிலும் பரட்டைத் தலையிலும் தெரிந்தது.

அவர் பெரிய பதவியில் இருக்கிறார் என்பதை அவர் உடை மட்டுமே காட்டிக் கொடுத்தது.

அவருக்குப் பின்னால் லெப்டினென்ட் கர்னலுக்கான ராணுவ உடையில் லெப்டினென்ட் கவர்னர் ஜார்ஜ் லெயித் வந்தார்.

அவருக்குச் சர் பட்டம் கிடைத்துள்ளது என்பதற்கு அடை யாளமாகத் தலையில் வெல்வெட் தொப்பியும், மார்பில் தங்கத்திலான மாலையும் அணிந்திருந்தார்.

காலில் போட்டிருந்த பூட்ஸ்களின் முன்பகுதி கூர்மை யானதாகயிருந்தது. தலைமுடியை மிகவும் குட்டையாக வைத்துக் காதோரம் பெரிதாகக் கிருதா வைத்திருந்தார்.

மூன்று நாற்காலிகளில் நடுவில் இருந்ததில் அமர்ந்தார். இடது பக்கம் இருந்த நாற்காலியைச் சற்றுத் தூரத்தில் தள்ளி வைத்து, அதில் மாஜிஸ்திரேட் ஜார்ஜ் கேண்டர் அமர்ந்து டேபிளில் இருந்த ஒரு வெள்ளைத்தாளை எடுத்துக் கொண்டார்.

கோழியிறகு பேனாவையும், மைக்கூட்டையும் அண்ணா மலை செட்டியார் மாஜிஸ்திரேட் மேஜைக்கு

எதிராக வைத்தார்.

வலது புறம் இருந்த நாற்காலியைச் சுவரோரம் நகர்த்தி வைத்த லெப்டினைன்ட் ராக்கெட், அதில் உட்காராமல் லெப்டினைன்ட் கவர்னரின் நாற்காலிக்குப் பின்னால் நின்றுகொண்டான்.

“லெப்டினைன்ட், நீங்கள் விருப்பப்பட்டால் உட்காரலாம்.”

“நன்றி சர் ஜார்ஜ் லெயித். நான் நிற்பதுதான் முறையாக இருக்கும்.”

“எஸ், யூ நோ தி டிசிப்ளின் ஆப் த ஆர்மட் போர்சஸ். மாஜிஸ்திரேட், ஷல் வீ ஸ்டார்ட்?”

“எஸ் சர் ஜார்ஜ் லெயித். அஸ் யுவர் எக்ஸலன்ஸி விஷ்.”

“வேங்கை, நீங்கள் தரையில் உட்கார்ந்து கொள்ளலாம்.”

வேங்கை இருவரையும் பார்த்தார். மனத்தில் எழுந்த உணர்ச்சிகளை வெளிக்காட்ட முடியவில்லை.

“நன்றி.”

வேங்கை உட்காரும்வரை அவரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த லெப்டினைன்ட் கவர்னர் ஜார்ஜ் லெயித்,

“வேங்கை, சூலியா தெருவில் உள்ள மிஸஸ் மார்ட்டினா ரோசல்ஸ் வீட்டில்தானே உங்களது ஜாகை?”

“ஆமாம்.”

“உங்களுடன் வந்தவர்கள் எப்படி இருக்கிறார்கள்?”

“தீவிற்கு வந்தபோது இருந்ததைவிட மனதளவிலும் உடலளவிலும் நன்றாகயிருக்கிறோம். ஆனால், பத்துப் பேர் இறந்துவிட்டார்கள். பத்துப் பதினைந்து பேர்

உடல்நிலை மோசமாகயிருக்கிறது. நான்கைந்து பேருக்கு மனநிலை சிறிதளவு பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.”

“இதற்கு முன்பு கம்பெனி அதிகாரிகள் யாராவது உங்களை விசாரித்திருக்கிறார்களா?”

“கர்னல் அக்கினியூ மதுரையில் வைத்து ஒருமுறை விசாரித்திருக்கிறார்.”

“நான் கேட்டது வேறு. உங்கள் மீதான குற்றச்சாட்டுகளைச் சொல்லி, அதற்கு உங்களது விளக்கத்தைக் கேட்டு, அதைக் காகிதத்தில் பதிவு செய்வது, அது போன்ற விசாரணை நடந்ததா?”

“இல்லை.”

“நல்லது” என்ற லெப்டினென்ட் கவர்னர், “மிஸ்டர் மாஜிஸ்திரேட், நாம் விரிவான விசாரணை நடத்துவோமா?”

“அஸ் யுவர் எக்ஸலன்ஸி விஷ்.”

“சரி, நீங்கள் ஏன் நிற்கிறீர்கள், உட்காருங்கள்.”

மாஜிஸ்திரேட் தலையாட்டினார். பின்பு நாற்காலியில் உட்கார்ந்தார்.

“லெப்டினென்ட், கடல் பயணம் எப்படியிருந்தது.”

“சர் ஜார்ஜ், கப்பல் புதிது இல்லையென்றாலும், அந்தமானில் வைத்து புதுப்பிக்கப்பட்ட நடுத்தர வசதியுடைய கப்பல். கப்பலில் உணவுப் பொருள்கள் போதுமான அளவு இருந்தது.”

“பொருள்கள் போதுமானதாக இருந்ததா?”

“யெஸ் சர். அரிசி 5398 படி, ரொட்டி 5 மூட்டைகள், பருப்பு 371 பலம். உப்பு 240 பலம். புளி 337 பலம் (ஒரு பலம் - பத்து மரக்கால்). கருப்பட்டி 750 பலம். ஆடு, கோழி

எல்லாம் போதுமான அளவு இருந்தது. சாப்பாடு பிரச்சினையில்லை யுவர் எக்ஸலன்ஸி. குடிதண்ணீர் போதுமான அளவு இல்லை. ஒரு நாளைக்கு ஒரு டம்ளர் தண்ணீர்தான் நானே குடித்தேன்.”

“ஏன் லெப்டினென்ட்? தேவையான அளவு தண்ணீர் பீப்பாய்கள் இல்லையா?”

“இருந்தது, சர் ஜார்ஜ். மூவாயிரத்து ஐந்நூறு மைல் தூரத்திற்கு நாங்கள் பயணப்பட இருபத்தியிரண்டு பீப்பாய்கள் போதும் தான். ஆனால் நாங்கள் எதிர்பாராத மூன்று விஷயங்கள் எங்கள் குடிநீர்த் தேவையை அதிகரித்துவிட்டன. ஒன்று எங்கள் பிரயாண காலத்தில் ஒரே ஒருமுறை தான் மழை பெய்தது. அதனால் குடிதண்ணீர் பிரச்சினையாகிவிட்டது. நாங்கள் வரும் வழியில் எங்கும் நிற்கவில்லை. நின்றிருந்தால் அங்குத் தண்ணீர் சேகரித்துக் கொண்டிருக்கலாம். மூன்றாவது காரணம் நீங்கள்தான்.”

“நானா?”

“ஆம், பினாங்குக் கடற்கரையை நாங்கள் வந்தடைந்த பின்பும், உடனடியாகக் கரையிறங்க நீங்கள் அனுமதிக்கவில்லை. யோசிப்பதாகச் சொல்லி, ஆறு நாட்கள் காலந்தாழ்த்திக் கரையிறங்க அனுமதித்தீர்கள்.”

லெப்டினென்ட் கேள்விக்குப் பதில் சொல்ல வேண்டிய தில்லை என்பதுபோல் பார்த்த கவர்னர், விசாரணையைத் தொடர்ந்தார்.

“தூத்துக்குடியிலிருந்து பினாங்கிற்கு வரும் கப்பல்கள் சாதாரணமாக எங்கெங்கு நிற்கும்?”

“முதலில் மன்னாரில் நிற்கும். பின்பு வல்லெட்டித் துறை. அடுத்து நிக்கோபர் தீவிற்கு அருகில் ஏதாவது ஒரு நல்ல தண்ணீர் உள்ள தீவில்...”

“பிரிட்டிஷ் சோல்ஜர்களை வைத்துக்கொண்டு தன்னைக் கவர்னர் என்று சொல்லிக் கொள்வாளே? ஒரு இந்தியப் பெண். கலப்பினக்காரி. அந்தத் தீவா?”

“யெஸ், கர்னல் சர் லெயித். நாங்கள் இந்த மூன்று இடங்களில் ஒன்றில்கூட நிறுத்தவில்லை. அறுபத்தாறு நாள் தொடர் பயணம். மழையில்லாத சூழல். குடிதண்ணீர்ப் பஞ்சம், காலா பாணிகளைப் பாதித்தது. அதனால் வரும் வழியிலேயே மூன்று பேர் இறந்துவிட்டார்கள்.”

“எப்படி இறந்தார்கள்?”

“தண்ணீர் கெட்டுவிட்டதால் வயிற்றுப் போக்கு வந்து ஒருவன் இறந்தான். மற்ற இரண்டு பேர் கடலில் குதித்து, தற்கொலை செய்து கொண்டார்கள்.”

“ஐம் சாரி, ரியலி சாரி மிஸ்டர் வேங்கை” என்ற கவர்னர், “நானென்ன செய்ய வேண்டும்?” என்று கேட்டார்.

“சர் லெயித் முதல்முறையாக எங்களுக்கு என்ன வேண்டும்? என்று கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் பெரிய அதிகாரியாகிய நீங்கள் கேட்டிருக்கிறீர்கள். இந்தக் கேள்வியை உங்களுக்கு முன்பு யாராவது ஒரு சாதாரண நிலையிலுள்ள அதிகாரி கேட்டிருந்தால்கூட எங்களுக்கு இவ்வளவு துன்பம், இழப்புகள் வந்திருக்காது” என்றார் வருத்தம் தோய்ந்த குரலில் வேங்கை.

“இழப்புகள் உங்களுக்கு மட்டுமல்ல. எங்கள் தரப்பிலும் அதிகமாக இருக்கிறது. எனக்குத் தெரிந்து எங்களது ராணுவ அதிகாரிகள் அதிகம் செத்தது, காளையார் கோயில் காடுகளில் நடந்த யுத்தத்தில்தான். அதனால்தான் மருது சகோதரர்கள், ஊமைத் துரை,

சிவத்தையா, விருப்பாச்சி கோபால் நாயக்கர், தளியாதுல் நாயக்கர்...”

“யுவர் எக்ஸலன்ஸி, அவர் பெயர் தளி எத்தலப்ப நாயக்கர்.”

“யெஸ் லெப்டினென்ட், ஐ ஸ்டான்ட் கரெக்ட்டு.”

“யெஸ், தேளி எத்தலப்ப நாயக்கர் என்று உங்கள் தரப்பில் பலரைத் தூக்கில் போட வேண்டியதாயிற்று. திருப்பத்தூர்க் கோட்டையில் மருது பாண்டியரின் மகன்கள் பேரன்களோடு சேர்த்து ஐநூறு பேரைத் தூக்கில் போட்டோம். ஐ அக்ரி வித் யூ. கம்பெனி இப்படிப்பட்ட மாஸ் ஹேங்கிங் இதுவரை பண்ணியதில்லை. வாட் டீ யூ சே, வேங்கை?”

“அதேபோல கம்பெனி இதுவரை யாரையும் நாடு கடத்தியதில்லை. குறிப்பாக 1788ஆம் ஆண்டு கவர்னர் ஜெனரல் காரன்வாலீஸ் நாடு கடத்தலைச் சட்டரீதியாகத் தடைசெய்த பதின்மூன்று ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, எங்களைக் காலா பாணி செய்திருக்கக் கூடாது.

எங்கள் சமூகத்தில் சமுத்திரத்தைக் கடக்கக் கூடாது என்ற நம்பிக்கையிருக்கிறது. அப்படியிருக்கும்போது நாங்கள் காலா பாணியாக அறிவிக்கப்பட்டோம் என்று எங்களுக்குத் தெரிந்த வுடனேயே மனதளவில் செத்துவிட்டோம். நீங்கள் இந்தத் தீவில் நன்றாகத்தான் பார்த்துக் கொண்டீர்கள். இருந்தாலும் இங்கு வந்த பத்து நாளில் பத்துப் பேர் செத்துப் போனார்கள்.

இன்னும் பத்துப் பதினைந்து பேர் நிலைமை மோசமாக இருக்கிறார்கள். எங்களது சீமையெல்லாம் வேறு ஆட்களுக்கு மாற்றப்பட்டுவிட்டது. எங்களது பதவியின் பெயரும் மாற்றப்பட்டுவிட்டது.

நீதி பரிபாலனம், வழக்கு விசாரணை, தண்டனை என்று எங்களிடம் இருந்த அத்தனை அதிகாரங்களையும் கம்பெனி எடுத்துக்கொண்டது.

எங்களது பாரம்பரிய ஆயுதங்களான வளரி, சிலம்பம்கூடத் தடை செய்யப்பட்டு விட்டன. எங்களது கோட்டைகளை, கம்பெனி அனுமதியின்றிப் புதுப்பிக்க முடியாது. பாதுகாப்பிற்கு வேல் கம்புகள் மட்டும் வைத்துக் கொள்ளலாம். துப்பாக்கிகள் வைத்துக்கொள்ளக் கூடாது. இந்தப் பரிதாபகரமான நிலையில்...”

“வேங்கை, உங்களது கருத்தை ஏற்கிறேன். ஆனால் சின்ன மருது செய்தது முறையா? தென்னிந்தியாவை ஒருங்கிணைத்துக் கம்பெனிக்கு எதிராகப் போராட வேண்டிய அவசியமென்ன? சிவகங்கையின் அரசர் என்ற முறையில் அதை நீங்கள் தடுத்திருக்கக் கூடாதா?”

“நாட்டின் சுதந்திரத்திற்காகப் போராடுவது என்பது உலகெங்கும் நடப்பதுதான். இங்கிலாந்தோடு, ஸ்காட்லாந்து இணைக்கப்பட்டு நூறு வருடங்கள் ஆகின்றன. இருந்தாலும் ஸ்காட்லாந்துக்காரர்கள் இங்கிலாந்தை முழுமையாக ஏற்க வில்லை. உள்நாட்டு யுத்தம் நடந்துகொண்டு தான் இருக்கிறது. இங்கிலாந்திலிருந்து அயர்லாந்து சுதந்திரம் கேட்டு, போர் நடந்துகொண்டு தான் இருக்கிறது. உங்கள் கம்பெனிக்கு எதிராகப் போராடி, இப்போது அமெரிக்கா தனி நாடாகியிருக்கிறது. பிரான்சு, உள்நாட்டுப் போரில் சிக்கி, ஒரு தரப்பு இன்னோர் தரப்பை அழித்துவிட்டது.”

“.....”

வேங்கையின் கேள்வியில் இருந்த நியாயம் அவர்களைப் பேச விடாமல் செய்தது.

“இன்னும் ஒன்று. எங்களது போராட்டம் எல்லாம் ஆற்காடு நவாப்புடன்தான். அவருக்கும் எங்கள் பாளையங்களுக்கும் எந்தச் சம்பந்தமும் இல்லை. அவரது முன்னோர்கள் டில்லியிலிருந்து ஆற்காட்டிற்கு ஆட்சியாளராக நியமிக்கப்படுவதற்கு இருநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பே பாளையக்காரர்களை நாயக்க அரசர்கள் நியமித்திருந்தார்கள். நிஜமையும், நவாப்பையும் நியமித்தது டில்லி பாதுஷா. ஆற்காடு நவாப்பிற்கும், அவரைக் கட்டுப்படுத்தும் அதிகாரியான அயிதராபாத் நிஜாமிற்குமே அடிக்கடிப் போர் நடக்கிறது. அப்படியிருக்கும்போது நாங்கள் யாருக்குக் கட்டுப்பட்டவர்கள்? எங்களை நியமிக்காத ஆற்காடு நவாப்பிற்கு நாங்கள் எப்படிக் கட்டுப்பட்டவர்கள் ஆவோம்? அவர் அயிதராபாத் நிஜாமை எதிர்த்துப் போர் செய்கிறார். ஒரு பேச்சுக்குச் சொன்னால் எங்களால் மிக இலகுவாக அயிதராபாத் நிஜாமிடம் சன்னத் வாங்கியிருக்க முடியும். நாங்கள் அப்படியெல்லாம் செய்யவில்லை. எங்களைப் பொறுத்தவரை நிஜாமோ, நவாப்போ எங்களைக் கட்டுப்படுத்த முடியாது.

அயிதராபாத் நிஜாமிற்கும் ஆற்காடு நவாப்பிற்கும் கட்டுப்படுவதா? இவர்கள் இருவரது பிரச்சினையில் தலையிட்டு, அப்பத்தைப் பிரிக்க வந்த குரங்கு முழு அப்பத்தையே தின்றதுபோல, எங்கள் பகுதியை யுத்தக் காடாக்கிய மராட்டியர்களுக்கும், அயிதர் அலிக்கும் கட்டுப்படுவதா? எங்களைச் சுற்றி ஐரோப்பிய கம்பெனிகள். டச்சுக்காரர்கள் நாகப்பட்டணத்தில் இருக்கிறார்கள். கொச்சியில் போர்ச்சுக் கீசியர்கள். தரங்கம்பாடியில் டேனிஷ்காரர்கள். புதுச்சேரி, காரைக்காலில் பிரெஞ்சுக்காரர்கள். எத்தனை பேரோடு நாங்கள் சமாதானமாகப் போக முடியும்? எத்தனை பேருக்கு கப்பம் கட்ட முடியும்? இப்போதைக்கு நல்ல

வியாபாரம், கூலிப்படை வைத்திருப்பதுதான். நான் அரசனாகயிருந்து சுதந்திரத்திற்குப் போராடியதற்குப் பதிலாக, நூறு பேர் கொண்ட கூலிப் படையை வைத்துக்கொண்டு யாருடன் வேண்டுமென்றாலும் சேர்ந்துகொண்டு போரிட்டிருக்கலாம். இன்றைக்கு ஒருவர் தரப்பில் போரிடலாம். நாளைக்கே அவரது எதிரி கூடுதல் பணம் கொடுத்தால், அவரோடு சேர்ந்து கொள்ளலாம். நிம்மதியாக இருந்திருக்கலாம்.”

கவர்னர், ராக்கெட்டைப் பார்த்தார். “லெப்டினென்ட், வேங்கை சொல்வதுபோல் இங்குள்ள சிட்டிசன் தீவின் கவர்னர் பொம்பளை நம் இங்கிலீஷ் ஆட்கள் நாற்பது பேரை வைத்துக்கொண்டு தனி நாடு, கொடி, கடல்கொள்ளை என்று ராஜவாழ்க்கை வாழ்கிறாளே?” என்று சொல்லிச் சிரித்தார்.

தன்னிடம் கேட்கும் கேள்விகள் பெயருக்குக் கேட்கப் படுகின்றன, தன் பதில்களுக்குக் கவனிப்பு இல்லை என்பதை உணர்ந்த வேங்கை, அமைதியானார்.

கவர்னர் மீண்டும் வேங்கையிடம், “சொல்லுங்கள்” என்றார்.

விசாரணை என்பது பெயருக்குத்தான் நடைபெறுகிறது, தன் கோரிக்கைக்குத் தீர்வு கிடைக்காது என்ற எண்ணம் எழுந்தது. என்றாலும், ‘தன் உள்ளத்தில் உள்ளதைச் சொல்லாமல் விட வேண்டாம்’ என்று வேங்கை பேச்சைத் தொடர்ந்தார்.

“எங்களது எதிரியை இடம் மாற்றி, நீங்கள் அந்த இடத்திற்கு வந்துவிட்டீர்கள். எதிரி என்றான பின், பகையைப் போக்க யுத்தம் செய்வதுதானே நெறி? நாங்கள் யுத்தம் செய்தோம். உயிரிழைப்பையும் ஆட்சி இழப்பையும் சந்தித்தோம். அதெல்லாம் பொருட்டல்ல.

எல்லாம் முடிந்தது. நீங்கள் கேட்டதால் உங்களிடம் ஒரு சகாயம் மட்டும் கேட்கிறேன்.”

“கேளுங்கள்.”

“எங்களுடன் இரண்டு சிறுவர்கள் இருக்கிறார்கள். சின்ன மருது சேர்வைக்காரரின் மகன் துரைசாமி, குளத்தூர் பாளையக்காரர் பேரன் ராமசாமி அவர்கள்மீது கருணை காண்பியுங்கள். கள்ளி மந்தயம் தளவாய் மிகவும் வயதானவர். சேக் உசேன் மிகவும் வறுமையில் இருப்பவன். இவர்களை விடுவித்து ஊருக்குத் திரும்ப அனுமதியுங்கள். சிறுவர்களுக்கு வாழ்க்கையும், கள்ளி மந்தயத்திற்கு மரியாதையான மரணத்தையும் கொடுங்கள். இவர்கள் திரும்பவும் எங்களது ஊர்களுக்குப் போவதால் கம்பெனிக்கு எதிராக எதுவும் நடந்துவிடாது. ஆட்சி, அதிகாரம், கோட்டை, படை, பரிவாரங்கள் இன்றி கம்பெனிக்கு எதிராக என்ன செய்ய முடியும்? அவர்களது எஞ்சிய காலங்கள் குடும்பத்தோடு இருப்பதைத் தவிர்த்து, எதுவும் செய்ய முடியாது. மற்றவர்கள் எங்களின் தண்டனையை விரும்பி ஏற்கிறோம்.”

“நாடு கடத்தப்பட்டவர்களை மீண்டும் ஊருக்கு அனுப்ப எனக்கு அதிகாரமில்லை, வேங்கை. உங்களுக்கு இரண்டு வாய்ப்பு கொடுக்கிறேன். உங்களுடன் இருப்பவர்கள் அத்தனை பேரையும் இந்தத் தீவில் வைத்து விடுதலை செய்து விடுகிறேன். அவர்கள் இந்தத் தீவின் ஜனக் கூட்டத்தோடு கலந்து கொள்ளட்டும். உங்களை மட்டும் இந்தக் கோட்டையில், நீங்கள் இறக்கும்வரை சிறை வைக்கிறேன். இரண்டாவது, உங்கள் எல்லோரையும் ஆஸ்திரேலியாவிற்கு அனுப்பி விடுகிறேன். என்ன சொல்கிறீர்கள்?”

வேங்கைக்கு, மருமகன் துரைசாமியின் முகம் நினைவில் வந்தது. தன் சகாக்கள் ஒவ்வொருவரைப்

பற்றியும் நினைத்தார்.

“இதில் யோசிக்க ஒன்றுமே இல்லை. நான் சிறையில் நிரந்தரமாக இருக்கத் தயார். எனது சகாக்களை விடுதலைச் செய்தால் போதும்.”

“ஏன் எல்லோரும் ஆஸ்திரேலியா போகலாமே? புது தேசம். நமது பழைய கவர்னர் பிரான்சிஸ் லைட்டிற்கும் மேடம் மார்டினா ரோசல்ஸிற்கும் பிறந்த மகன் வில்லியம் ஆஸ்திரேலியாவின் அடிலைட் நகரில் பிரபலமான ஆளாக இருக்கிறான். அவனிடம் சேர்ந்து கொள்ளலாமே?”

“இல்லை, சர் லெயித். இந்த ஊர் எங்களுக்குப் பழக்கமானது போன்ற உணர்வு இருக்கிறது. இங்குள்ள ஜனங்கள் நல்லவர்களாகத் தெரிகிறார்கள். எனது சகாக்களுக்கு இந்த ஊர் பாதுகாப்பானதாக இருக்கும்.”

“உங்களுக்கு இந்தக் கோட்டையின் இருட்டுச் சிறை நிரந்தரமாகிவிடும், பரவாயில்லையா?”

“பரவாயில்லை. எனது சகாக்களுக்கு, குறிப்பாக இரண்டு சிறுவர்களுக்கும், ஒரு வயதானவருக்கும் நல்லது செய்திருக்கிறீர்கள். அதற்கு எனது நன்றிகள்.”

“மிஸ்டர் மாஜிஸ்திரேட். நாம் இருவரும் சேர்ந்து முடிவெடுக்க வேண்டும். ஆணையை எழுதுகிறீர்களா?”

“அஸ் யூ விஷ் யுவர் எக்ஸலன்ஸி.”

“மிஸ்டர் வேங்கை பெரிய உடையணன் ரொம்ப நல்லவர். இவரைக் காரன்வாலீஸ் கோட்டையில் இருட்டுச் சிறையில் வைத்தால், அவருடைய சகாக்கள் எப்படி நிம்மதியாக இந்தத் தீவில் வாழ்வார்கள்? வேங்கை அவரது சகாக்களுக்கு நிம்மதி வாங்கிக் கொடுத்துவிட்டார். ஆனால், அவர் சகாக்களோ இவர் இருட்டுச் சிறையில் சாகும்வரை இருப்பதை விரும்ப மாட்டார்கள். இந்த நல்ல மனிதனின் குணத்தை நான்

மதிக்கிறேன். தீர்ப்பில் ஒரு சிறு மாற்றம். இவரது சகாக்கள் அத்தனை பேரையும் சுதந்திர மனிதர்களாக அறிவித்து விடுதலை செய்கிறேன். வேங்கையை மட்டும் பென்கோலனிலுள்ள மால்பரோ கோட்டைக்கு மாற்றுகிறேன். மால்பரோ கோட்டையில் இவரது நன்னடத்தைக் காரணமாக இவரை விடுதலைச் செய்ய அந்தக் கோட்டை கவர்னர் முடிவு செய்தால் அதுகுறித்து மகிழ்ச்சியடையக் கூடிய முதல் ஆளாக நான் இருப்பேன் என்று ஆணையில் எழுதுங்கள், மிஸ்டர் மாஜிஸ்திரேட்.”

மாஜிஸ்திரேட் நிமிர்ந்து பார்த்தார்.

வேங்கை அதிர்ந்தார்.

நையிச்சியமாகப் பேசி, கவர்னர் கம்பெனியின் சூது புத்தியைக் காட்டிவிட்டார் என்று ராக்கெட்டிற்குப் புரிந்தது.

கோழி இறகு பேனாவில் மையைத் தொட்டு மாஜிஸ்திரேட் எழுதினார்.

“தென்னிந்தியப் புரட்சியாளர்களின் ஆதீனகர்த்தாவான வேங்கை பெரிய உடையணத் தேவன் விரிவாக விசாரிக்கப் பட்டார். லெப்டினென்ட் ராக்கெட் உடன் இருந்தார். வேங்கை பெரிய உடையணன் பென்கோலன் கோட்டையில் கைதியாக இருப்பார். தண்டனைக் காலம் என்பது அவரது இறப்பு நாள் அல்லது அவரது நன்னடத்தைக் காரணமாக பென்கோலன் கவர்னர் அவரை விடுதலைச் செய்யும் நாள் வரை. இதில் எது முதலில் நடக்கிறதோ, அதுவரை பென்கோலன் சிறையில் இருப்பார். பினாங்குத் தீவில் இருக்கும் இவருடைய சகாக்கள் அனைவரும் விடுதலை செய்யப்படுகின்றனர். அவர்களது பிழைப்பை அவர்கள் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.”

பின்குறிப்பு: வேங்கை பெரிய உடையணத் தேவனை அவரது நன்னடத்தைக் காரணமாகப் பென்கோலன் கவர்னர் விடுவித்தால், பினாங்கு பிரின்ஸ் ஆப் வேல்ஸின் கவர்னர் லெப்டினென்ட் கர்னல் சர் ஜார்ஜ் அலெக்ஸான்டர் வில்லியம் லெயித் மகிழ்வார்.

- இது பிரின்ஸ் ஆப் வேல்ஸின் கவுன்சில் எடுத்த முடிவு.

கையொப்பமிட்டவர்கள்:

சர் ஜார்ஜ் லெயித்

பதவி: லெப்டினென்ட் கவர்னர், பார்-அட்-லா

ஜார்ஜ் கேண்டர்

பதவி: மாஜிஸ்திரேட் மற்றும் செகண்ட்

கவர்னர் எழுந்து நின்றார். வேங்கையும் எழுந்து நின்றார்.

“நாளையே கப்பல் புறப்பட வேண்டும். அட்மிரல் நெல்சன் தயார் நிலையில் இருக்க வேண்டும். அதுவரை வேங்கையை, காரன்வாலீஸ் கோட்டையில் காவலில் வைக்க உத்தரவிடுகிறேன்.”

வேங்கை கவர்னரிடம் பேச முயற்சித்தார். கவர்னர் அதைக் கவனத்தில் கொள்ளாமல் வெளியேறினார்.

லெப்டினென்ட் ராக்கெட் வேங்கையை மலாயா வீரர்களிடம் ஒப்படைத்து, “பொன்கோலன் தீவிற்குக் கிளம்பும் கப்பலில் இவரை ஏற்றிவிட வேண்டும். அதுவரை இவரைப் பாதுகாப்பாக வைத்திருங்கள்” என்றான்.

“ராஜா, நாளை இரவு கப்பல் கிளம்பப் போகிறதாம்...” செட்டியார் சிறைக்கொட்டடிக்கு வந்து மெதுவான குரலில் சொன்னார்.

“என்ன செட்டியார்? இவ்வளவு ஆக்கினைக்கு எங்களைத் திருப்பத்தூர்க் கோட்டையில் தூக்கில் போட்டிருக்கலாமே? ஏன் இந்தக் கொடுமை?” என்று கேட்டார் வேங்கை.

“ராஜா, உங்களுக்குத் தெரியாதது ஒன்றுமில்லை. நான் சாதாரண துபாஷி. இவர்கள் சொல்லுவதை அடுத்தவர்களிடமும், அவர்கள் சொல்லுவதை இவர்களிடமும் அவரவர் பாஷையில் சொல்லுவான். எனக்கென்று எந்த அதிகாரமும் தனியாகக் கிடையாது. கவர்னருடன் இருக்கிறேன் என்றுதான் பெயர். எப்போது என் காதுகளை அறுப்பார்களோ? எப்போது தூக்கில் போடுவார்களோ? எப்போது காலா பாணியாக்கி நாடு கடத்துவார்களோ? என்ற அச்சத்தில்தான் என் வாழ்க்கையும் ஓடுகிறது.”

“உங்களின் கவர்னர் கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் வார்த்தை மாறிவிட்டாரே? அவரே இரண்டு வாய்ப்புகள் கொடுத்தார். சாதகமானதைத் தேர்வு செய்யச் சொன்னார். எங்கள் அனை வருக்கும் சாதகமான ஒன்றைத் தேர்வு செய்தவுடன், அப்படியே உத்தரவை மாற்றிச் சொல்லுகிறார். பிரிட்டிஷ் கம்பெனி உலகம் முழுக்க எப்படி ஆட்சியாளராக இருக்கிறது என்பது எனக்கு இப்போதுதான் தெளிவாகப் புரிகிறது. அடிப்படையில் எந்த நேர்மையுமற்ற ஆட்சியாளர்கள். எங்களுக்கெல்லாம் ஒரு சொல்தான். அதற்காக உயிரையும் கொடுப்போம்.”

“ஊமைத் துரைக்குக் கொடுத்த சொல்தானே, இத்தனை தூரம் உங்களை விரட்டியடித்திருக்கிறது, ராஜா?”

“அதில் எங்களுக்கு எந்த வருத்தமும் இல்லை. உயிர் விட்டவர்களும் மகிழ்ச்சியுடன்தான் தங்களை அர்ப்பணித் திருக்கிறார்கள். வெள்ளைக்காரர்களைப்போல் வஞ்சகம் கொண்ட ஆட்சியாளர்களை நான் பார்த்ததில்லை. துலுக்க ஆட்சியாளர் களைத்தான் நம்ப முடியாது என்பார்கள். வெள்ளைக்காரர்கள் அவர்களையும் மிஞ்சிவிட்டார்கள்.”

செட்டியார் துயரம் தோய்ந்த முகத்துடன் இருந்தார்.

“ஏதோ ஒரு தேசத்துக்கு என்னை அனுப்பப்போவதாகச் சொன்னாரே கவர்னர்... அது எங்கிருக்கிறது செட்டியார்? உங்களுக்குத் தெரியுமா அந்தப் புது தேசம்?”

“ஆஸ்திரேலியானனு புது தேசம் ஒன்றை வெள்ளைக்காரர்கள் கண்டுபிடித்து இருக்கிறார்களாம். பத்து வருசமா அந்தப் பெயரைக் கேள்விப்படுகிறேன். பினாங்கிலிருந்து இருபது பேர் ஆஸ்திரேலியாவுக்கு காலா பாணி செய்து நாடு கடத்தினார்கள். அந்தக் கப்பலில் பிரான்சிஸ் லைட் மகனும் ஏறிப்போனான். என்னையும் கூப்பிட்டான்.

நானும் போய் புது தேசத்தைப் பார்க்கலாமென்று நினைத் தேன். கப்பலில் வேலை பார்க்கிற லஸ்கரைக் கேட்டேன். அவன்தான் சொன்னான்; ஆஸ்திரேலியாவில் வெயில் அதிகமாம். குளிர்காலமே ஒரு மாசம்தானாம்.

அந்தத் தேசத்து ஆத்துல தண்ணீர் இருக்காதாம். மழை பெய்தால் மட்டும் மழைத் தண்ணீர் ஐந்து நாள்,

பத்து நாள் ஓடுமாம். ஏரி, குளம் என்று எதுவும் இல்லையாம். அதுவும் சேறும் சகதியுமாத்தான் இருக்குமாம்.

பினாங்குத் தீவில் தகர சுரங்கத்தில் காவல் வேலை பார்க்கிற நீக்ரோ சப்பை மூக்குப் பயல்கள் மாதிரி ஆஸ்திரேலியாவிலேயும் ஆள்கள் இருப்பானுங்களாம். நமக்கெல்லாம் அங்க ஒத்து வராது.”

“நீக்ரோக்களை இப்ப எல்லா ஊரிலும் பார்க்க முடிகிறது. வெள்ளைக்காரர்கள் அவர்களை உலகம் முழுவதும் கொண்டு வந்துவிட்டார்கள். முரடர்கள். நம் நாட்டு யுத்தத்திலும் அவர்கள் பங்கிருக்கிறது.”

“ஆமா, ராஜா. எப்ப எதத் தூக்கி அடிப்பானுங்கன்னு தெரியாது. லஸ்கர் எல்லாத்தையும் சொன்னான். அதனால் நான் பழைய கவர்னர் பையனோடு சேர்ந்து ஆஸ்திரேலியா போகலை. இங்க இருக்கிறதுக்கும் பிடிக்கல. நம்ம ஊருக்குப் போறேன்னு கவர்னர்கிட்ட கேட்டேன். கல்கத்தா கவர்னர் ஜெனரல்கிட்ட அதுபத்தி எழுதி கேட்கிறேன்னு சொன்னார். ஆனால், கடிதம் எழுதவில்லை. பொறுத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.”

“செட்டியார், உங்கள் கவர்னரிடம் சொல்லி, கடைசியாக ஒருமுறை துரைசாமியையும் சகாக்களையும் பார்க்க ஏற்பாடு செய்ய முடியுமா? மீண்டும் அவர்களைப் பார்ப்பேன் என்று நம்பவில்லை.”

செட்டியாருக்கு அழுகை வெடித்தது.

“நீங்களே அபசகுணமாக நினைக்காதீர்கள், ராஜா. நான் முயற்சிக்கிறேன். ஆனால், நிச்சயமாக என்னால் முடியும் என்று சொல்ல முடியாது. நான் எதுவும் உங்களிடம் மறைக்கவில்லை. எங்கள் சீமையின் ராஜா என்ற மரியாதை எனக்கு நிறைய இருக்கிறது. கடல்

கடந்து வந்து வாழ்ந்தாலும் நான் உங்களின் பிரஜைதான். அதேநேரம் என் பதவிக்கு மேலான விசயங்களில் நான் தலையிட்டால் என் உயிருக்கு உத்திரவாதமில்லை, ராஜா.”

“சரி, கவர்னரிடம் நான் பேசுவதற்கு ஏற்பாடு செய்துதர முடியுமா?”

“அது முடியும் ராஜா. நாளை இரவுக்குள் உங்களைக் கவர்னரிடம் பேச வைக்க முடியும். அதுவரை சற்றுப் பொறுமை யாகயிருங்கள். நீங்கள் பார்க்காத உயர்வும் இல்லை. இது ஏதோ போதாத காலம்.”

“உண்மைதான், செட்டியாரே. பல பெருமைகளுக்குச் சொந்தக்காரன் நான். அதேநேரம் அதிகபட்ச கேவலத்தையும் சந்தித்தவன் நானாகத்தான் இருப்பேன். சிவகங்கையின் முந்தைய அரசர்கள் போரில் வீர மரணம் அடைந்திருக்கிறார்கள். நிறை வாழ்வு வாழ்ந்து மரணித்திருக்கிறார்கள். நான் சந்தித்த இந்தக் காலா பாணி? ஜம்பு தீவிலிருந்து முதல்முதலாக நாடு கடத்தப்பட்ட ராஜா நான்தான். மிகப் பெரிய பெருமைதானே?”

வேங்கையின் குரலில் ஏளனம் தெரிந்தாலும் அதைத் தாண்டி துயரம் இழையோடியது.

“ராஜா, உலகில் எத்தனையோ அதிசயங்கள் நடக்கின்றன. விபரீதங்கள் நடக்கின்றன. யோசித்துப் பாருங்கள். உங்களை மட்டும் தனியாக நாடு கடத்தவில்லை. உங்களுக்கு மிக நெருக்கமான சகாக்கள் உங்களோடு வந்திருக்கிறார்கள். நம் ஊர் ஆடு, கோழி, தாவரங்களும் உங்களோடு சேர்த்து கப்பலேற்றி அனுப்பியிருக்கிறார்கள். நீங்கள் தனி ஆள் இல்லை, ராஜா. தமிழ், தெலுங்கு, உருது மொழிகளைப் பேசுவதற்கு இங்கு ஆட்கள் இருக்கிறார்கள். விபரீதத்திலும் சிறு

ஆறுதல். பழைய கவர்னர் பிரான்சிஸ் லைட்டின் மனைவிக்கு இந்த ஊரில் மரியாதை அதிகம். அவர் மூலமாகவும் முயற்சித்து நான் ஏற்பாடு செய்கிறேன்.”

“செட்டியார், இப்போதைக்கு நாங்கள் எல்லோரும் ஒரே ஊரில் இருக்க வேண்டும். இது ஒன்றுதான் என் ஒரே ஆசை.”

“இல்லை, ராஜா. எல்லாக் கஷ்டங்களையும் பார்த்து

விட்டீர்கள். கவலைப்படாமல் தூங்குங்கள். அமைதியாக யிருங்கள். நான் இப்போதே போய் தம்பி துரைசாமியைப் பார்த்து, அம்மான் விரைவில் வந்துவிடுவார் என்று சமாதானம் சொல்லி வைக்கிறேன். கவர்னரை நாளை காலையில் பார்க்கும்போது உங்களுக்கு அவருடனான பேட்டிக்கு ஏற்பாடு செய்கிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டுச் செட்டியார் கிளம்பும்போது, தன் அரசனுக்கு மரியாதை செய்யும் வழக்கத்தில் தரையில் விழுந்து கும்பிட்டு எழுந்தார்.

வேங்கை அவரைப் பார்த்து, “காளையார் கோயில் தெய்வம் காளீஸ்வரன் அருளால் நன்றாக இருங்கள்” என்றார்.

*

அண்ணாமலை செட்டியார் கவர்னரைச் சந்தித்து, வேங்கை பென்கோலனிற்கு கப்பல் ஏறுவதற்குமுன் கவர்னரை சந்திக்க விரும்புகிறார் என்று சொன்னார். கவர்னர் மறுத்தார். அவர் தன் சகாக்களையாவது ஒருமுறை சந்திக்க வாய்ப்புத் தர வேண்டினார். அந்தக் கோரிக்கையையும் கவர்னர் நிராகரித்தார்.

இரண்டு கோரிக்கைகளையும் கவர்னர் நிராகரித்த பிறகு, மார்ட்டினாவின் மூலம் முயற்சி செய்வதிலும்

www.anybook.in

பலன் இல்லையென்று செட்டியார் முடிவுக்கு வந்தார்.

பினாங்கில் வேங்கை பெரிய உடையணத்
தேவனும் அவரது சகாக்களும் இருக்கப்போகும் கடைசி
இரவாகிப் போனது.

www.indianguide.in

ஜூன் முதல் வாரம்

அட்மிரல் நெல்சன் கப்பல் பினாங்கிலிருந்து கிளம்பிவிட்டது. கப்பலின்மேல் தளத்தில் வேங்கை பெரிய உடையணன் சிறை வைக்கப்பட்டிருந்தார். அவர் கைகளிலும், கால்களிலும் இரும்புச் சங்கலிகள் பிணைத்துள்ளன. கப்பலின் ஒரே பயணி அவர்தான். கப்பல் கிளம்புவதற்குச் சிறிது நேரத்திற்கு முன்பு லெப்டினென்ட் ராக்கெட் கப்பலில் ஏறினார். கப்பலின் கீழ்த்தளம் முழுவதும் சரக்குகள் ஏற்றப்பட்டிருந்தன. தகரத் துகள்கள் மூட்டைகளில் கட்டி வரிசையாக அடுக்கப்பட்டிருந்தன. மலாயாவின் முழு தகர உற்பத்தியையும் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி தன் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருக்கிறது. மலாயா தேசத்தின் சுல்தான்களுக்குப் பெயருக்குக் குத்தகைப் பணத்தைக் கொடுத்துவிட்டு, தகரச் சுரங்கங்களுக்குள் மற்ற ஐரோப்பிய கம்பெனிகள் புகாதவாறு கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி பார்த்துக்கொண்டது. கம்பெனிக்கும் சுல்தான்களுக்கும் இடைத்தரகர்களாகச் சீனர்கள் இருந்தனர். பினாங்குத் தீவில் பெரிய கட்டடங்கள், சூதாட்ட விடுதிகளின் உரிமையாளர்கள் இங்கிலீஷ்காரர்கள், சீனர்கள் என்ற நிலையிருக்கிறது. தெருக்களில் வெள்ளைக் குதிரையில் போவதற்கும், வெள்ளைக் குடை பிடித்து நடப்பதற்கும் ஐரோப்பியர்களுக்கும் சீனர்களுக்கும் மட்டுமே கம்பெனி அனுமதி கொடுத்திருந்தது.

வேங்கை, சிறை வைக்கப்பட்டிருந்த இடத்திற்கு லெப்டினென்ட் ராக்கெட் வந்தார். வெறித்த பார்வை பார்த்துக் கொண்டிருந்த வேங்கையின் தோளில் லெப்டினென்ட் ராக்கெட் கை வைத்தார்.

“வேங்கை, நாம் பினாங்கைவிட்டுக் கிளம்பி
மூன்று நாளாகிவிட்டது. நீங்கள் இதுவரை
சாப்பிடவில்லை. தூங்கவும் இல்லை. உட்கார்ந்த
இடத்திலிலேயே உட்கார்ந்து இருக்கிறீர்கள். நாளை
காலை அச்சை துறைமுகம் வந்துவிடுவோம் கப்பல்
இரண்டு நாள் அங்கு நிற்குமாம். அங்குக் கொஞ்சம்
சரக்குகள் ஏற்றுகிறார்கள். நீங்கள் தெம்பாக இருந்தால்
தகர நாத்தத்திலிருந்து கொஞ்சம் தப்பிக்கலாம். அச்சை
துறைமுகத்திலிருந்து வெளியே கிளம்பி நகருக்குள்
போய் வரலாம். நீங்கள் பினாங்குக் கவர்னரிடம் நல்ல
முறையில் திறமையாகப் பேசி, உங்கள் சகாக்களுக்கு
நல்ல வாழ்க்கை அமைய வழி செய்துவிட்டீர்கள்.

பென்கோலன் தீவிற்குப் போக வேண்டும் என்று
கவர்னர் பிறப்பித்த உத்தரவும் நல்லதுதான். ஒருவேளை
நீங்கள் பினாங்குக் காரன்வாலீஸ் கோட்டைச் சிறையில்
இருக்கச் சம்மதித்திருந்தால், அது நிச்சயம் நல்ல
முடிவாக இருந்திருக்காது. நான் காரன்வாலீஸ்
கோட்டையில் தங்கியிருந்தபோது இருட்டறைகளுக்குள்
போய்ப் பார்த்தேன். ஒரே நரகல் நாத்தம். உங்கள்
விசாரணையில் கலந்து கொண்ட மாஜிஸ்திரேட் ஜார்ஜ்
கேண்டர் நான் போனபோது, இருட்டறைக்குள்தான்
கிடந்தார்.

‘யுவர் எக்ஸலன்ஸி அஸ் யு விஷ்’ என்று
கிளிப்பிள்ளை மாதிரி ஒரே வார்த்தைதான் அந்த
மாஜிஸ்திரேட் விசாரணை நடந்தபோது பேசினாரே,
அதை நீங்கள் கவனித்திருப்பீர்கள். உங்களுக்குத்
தெரியுமா? அந்த மாஜிஸ்திரேட், கவர்னர் ஜார்ஜ் லெயித்,
இங்கு கவர்னராக வருவதற்கு முன்பு ஏறக்குறைய ஆறு
மாதங்கள் தீவின் கவர்னராகயிருந்தவர். தீவின் முழுக்
கட்டுப்பாடு அவரிடம் இருந்தது. ஜெர்ஜா தீவில் உங்களை
வைக்கக் கூடாது என்று கவர்னரிடம் கடுமையாக

எதிர்த்தவர். அதனால்தான் அவரை கவர்னர் ஜெயிலில் அடைத்திருந்தார்.

கவர்னருக்குத் திடீரென லெப்டினென்ட் கர்னல் பதவி உயர்வும், சர் பட்டமும் கிடைத்துவிட்டது. அதைக் கொண்டாட கவர்னர் விரும்பினார். அப்போது மாஜிஸ்திரேட் சார்பாகத் துபாஷ் அண்ணாமலை செட்டி கவர்னரிடம் பேசி மாஜிஸ்திரேட்டிற்கு விடுதலை வாங்கிக் கொடுத்தான். ஜெயிலில் இருந்து விடுவித்தவுடன் மாஜிஸ்திரேட் நடைப்பிணமாக வெளியே வந்தார். 'ஸ்ரீரம்பாய் பீரங்கியில் ரெண்டு சிங்கம், ஸ்ரீரம்பாய் பீரங்கியில் ரெண்டு சிங்கம்' என்று முணுமுணுத்தாராம். உடலில் நாத்தம் பிடுங்கியதாம் குளிக்கக் கூட்டிப் போனார்களாம். சிறு குழந்தையைக் குளிப்பாட்டுவதுபோல அவர் தலையில் தண்ணீர் ஊற்றிக் குளிப்பாட்டினார்களாம். தலையைத் துடைப்பதற்குத் துண்டு கொடுத்தால் அப்படியே வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டு, 'ஸ்ரீரம்பாய் பீரங்கியில் ரெண்டு சிங்கம்' என்று முனங்கினாராம் கப்பித்தான் தான் அவருக்குத் தலை துவட்டி, மாஜிஸ்திரேட்டிற்கான உடையை அணிவித்தான். நான்தான் சாப்பாடு கொடுத்தேன். சாப்பாட்டை மண்தரையில் கொட்டிச் சாப்பிட்டார்.

கவர்னரிடம் அவரைக் கூட்டிக்கொண்டு வந்தபோது, ஐரோப்பியர்கள் செய்யாத ஒரு வேலையைச் செய்தார். உங்கள் ஆட்கள் செய்வதுபோல கவர்னரின் காலில் விழுந்து, 'யுவர் எக்ஸலன்ஸி அஸ் யூ விஷ்' என்றார். கவர்னர் அவரிடம் தனக்குக் கிடைத்த லெப்டினென்ட் கர்னலுக்கான சின்னங்களையும், சர் பட்டத்திற்கான தங்கச் சங்கிலியையும் காண்பித்தார். 'யுவர் எக்ஸலன்ஸி அஸ் யூ விஷ்' என்றார். உங்கள் எதிர்காலத்தைக் கவர்னர் தனிப்பட்ட ஒரு ஆளாக முடிவு

செய்ய முடியாது. முழு கவுன்சில் இருக்க வேண்டும். இவரிடம் கையெழுத்து வாங்குவது எளிது என்பதால்தான் கவர்னர் உடனே இவரை வைத்து விசாரணை நடத்தினார். நீங்கள் பென்கோலன் கிளம்ப முடிந்தது. இரண்டு மாத பிணாங்குக் கோட்டையின் இருட்டறை ஜெயில் வாழ்க்கை அவரை இந்தக் கதி ஆக்கிவிட்டது.”

வேங்கை பிரம்மைப் பிடித்ததுபோல் உட்கார்ந்திருந்தார்.

“என்ன வேங்கை? நான் இவ்வளவு சொல்கிறேனே? கேட்க மாட்டீர்களா?”

வேங்கை சிரமப்பட்டு எழுந்து உட்கார்ந்தார். லெப்டினென்ட் ராக்கெட் கொடுத்த தண்ணீர் குவளையைத் தூக்க முடியாமல் தடுமாறினார்.

“பொறுங்கள், வேங்கை. நான் உதவி செய்கிறேன். தண்ணீரை ஊற்றுகிறேன். முகத்தைக் கழுவிக் கொள்ளுங்கள்” என்று குவளையைச் சாய்த்து மெதுவாகத் தண்ணீரை ஊற்றினான். இரு கைகளிலும் தண்ணீரை வாங்கி முகத்தைக் கழுவினார். அவர் உட்கார்ந்த இடம் ஈரமாகிவிட்டது. வாயைக் கொப்பளித்துவிட்டு, எழுந்திருக்கப் பார்த்தார். தடுமாறினார். லெப்டினென்ட் ராக்கெட் அவரது இரு கைகளையும் பிடித்துத் தூக்கினான். அணைத்தபடி எழுப்புவித்து, ஒரு நாற்காலியில் உட்கார வைத்த லெப்டினென்ட் ராக்கெட், மலாயா வீரர்களைப் பார்த்தான்.

“முதலில் ஏதாவது குடிக்கக் கொடு” என்றான். சர்பத்தில் எலுமிச்சம் பழம் பிழிந்து ஒருவன் எடுத்துக்கொண்டு ஓடிவந்தான். வேங்கை கண்மூடி அமர்ந்திருந்தார்.

“வேங்கை, இந்தச் சர்பத்தைக் குடியுங்கள், இதமாயிருக்கும்.”

வேங்கையின் வாய்க்கருகே சர்பத்தைக் கொண்டு சென்றான்.

வேங்கை, “வேண்டாம், முடியவில்லை” என்றார்.

மலாயா வீரன் சிறிதுநேரம் நின்றபின், சர்பத் குவளையை எடுத்துக்கொண்டு கிளம்பினான்.

வேங்கை சாப்பிட மறுப்பது லெப்டினென்ட் ராக்கெட்டிற்குத் துன்பமாகயிருந்தது. இந்தக் கடல் பயணம் தனக்குப் பெரும் பிரச்சினையாகப் போகிறது என்று ராக்கெட் தெரிந்துகொண்டான். கோபமும் விரக்தியும் ஒன்றுசேர அவன்மீதே அவனுக்குச் சுய இரக்கம் வந்துவிட்டது.

“வேங்கை, உங்களின் இந்தப் பிடிவாதம் நல்லதில்லை. பிளாங்கிலிருந்து வெளியேறியது நல்லது என்று நினையுங்கள். உங்களை அந்த ஊர்ச் சூழலில் பொருத்திப் பார்க்கவே முடியாது. இந்த வயதில் உங்களால் சீனாக்காரனின் சூதாட்ட விடுதியில், சுருட்டுப் புகைக்கு நடுவில், குடிகாரப் பயல்களுக்குக் குற்றேவல் புரிய முடியுமா? சீட்டாட்டத்தில் அடிதடி வந்தால் அவன்களது கைகால்களில் விழுந்து சமாதானப்படுத்த முடியுமா? வேசிகளுக்கு ஆள் பிடித்துத்தான் தர முடியுமா? அல்லது மாஜிஸ்திரேட் போல் சிறையில் கிடக்க முடியுமா?”

வேங்கை கண் திறந்து லெப்டினென்ட் ராக்கெட்டைப் பார்த்தார்.

“என் சீமை மக்கள், எங்களின் பாளையக்காரர்கள், எனது மருமகன் துரைசாமி எல்லோரும் இந்த வேலைதான் பார்க்கப் போகிறார்களா? காளீஸ்வரா,

பெரிய தப்புப் பண்ணிவிட்டேன். நாங்கள் மொத்தமாகத் தற்கொலை செய்திருக்கலாமே?” என்று சொல்லி, கண்ணீர்விட்டார்.

“வேங்கை, உங்களைப் பேச வைப்பதற்காகக் கொஞ்சம் கூடுதலாகச் சொன்னேன். நான் சொன்னது முழுவதும் நடக்குமென்று சொல்ல முடியாது. இந்த ஊரில் நிராதரவாய் வருபவர்களுக்கு அதுதான் வழி, தலைவிதி. உங்கள் ஆட்களுக்கு அண்ணாமலை செட்டியார் கட்டாயம் உதவுவார் என்ற நம்பிக்கை யிருக்கிறது. வேறு ஏதாவது நல்ல வேலையில் சேர்த்துவிடுவார். இப்போதுள்ள நிலையில் அவரவர் எதிர்காலத்தை அவரவர்களே பார்த்துக் கொள்வது தான் சரியாகயிருக்கும். நீங்கள் சாப்பிட்டுத் தெம்பாகயிருந்தால் தான் நல்லது.”

வேங்கைக்கு லெப்டினென்ட் ராக்கெட்மீது நம்பிக்கை யிருந்தது. தூத்துக்குடிக் கடற்பயணத்தின்போது அவன் கடுமை காண்பித்தாலும் பினாங்கில் தன்மையாகத்தான் நடந்து கொண்டான். பினாங்கில் நடந்த விசாரணைக்கு முன்புகூட, விசாரணையில் கவர்னரிடம் எப்படிப் பேச வேண்டும் என்றெல்லாம் சொல்லிக் கொடுத்தவன் என்ற முறையில் அவன்மீது மரியாதையிருந்தது.

“வேங்கை, எனக்காகக் கொஞ்சம் சாப்பிடுங்கள். சாப்பிட்டு முடித்தவுடன் துரைசாமி பற்றி நல்ல செய்தி ஒன்று சொல்கிறேன்” என்று லெப்டினென்ட் ராக்கெட் சொன்னதும், வேங்கையின் முகத்தில் பரபரப்பு தொற்றிக் கொண்டது.

“என்ன? என்ன விஷயம் சொல்லுங்கள் லெப்டினென்ட்” என்று பரபரப்பாய் கேட்டார்.

“சாப்பிடுங்கள், பிறகு சொல்கிறேன்.”

“சரி, கொடுங்கள்” என்று எழுந்து உட்கார்ந்தார் வேங்கை.

“வேங்கைக்குச் சர்பத் பிடிக்கவில்லை. என்னுடைய அறையில் அங்கேரி தண்ணீர் குடுவை இருக்கிறது. அதை எடுத்துக் கொண்டு ஓடி வா” என்றான்.

கண்ணாடிக் குடுவையில் இருந்த அங்கேரி தேசத்துத் தண்ணீரைக் கையில் வாங்கி, உயரத் தூக்கிக் குடித்தார். நறுமணத் துடன் லேசான தித்திப்புடன் இருந்தது. அதை இரண்டு மிடறு குடித்த வேங்கை, குடுவையை லெப்டினென்டிடம் திரும்பக் கொடுத்தார்.

“லெப்டினென்ட், துரைசாமி பற்றிச் சொன்னீங்களே?”

“விளக்கமாகச் சொல்லுகிறேன். முதலில் சாப்பாடு” என்றான்.

அவித்த மரவல்லிக் கிழங்கையும் வாழைப்பழத்தையும் வேங்கை முன் வைத்தனர்.

“இரண்டையும் சேர்த்துச் சாப்பிடுங்கள், சுவையாக இருக்கும்” என்றான் மலாயா சிப்பாய்.

“பரவாயில்லை, தனித்தனியாகச் சாப்பிடுகிறேன்” என்று சொல்லி, இரண்டிலும் கொஞ்சம் சாப்பிட்டார். அங்கேரி தண்ணீர் குடுவையை லெப்டினென்ட் நீட்டினான். அதை வாங்கி மீண்டும் ஒரு வாய் குடித்த வேங்கை, மலாயா வீரன் போகும்வரை காத்திருந்தார்.

அவன் சென்றதும், “சொல்லுங்கள் லெப்டினென்ட்” என்றார்.

“யெஸ், வேங்கை. நீங்கள் விசாரணையில் கலந்து கொண்டீர்களா? விசாரணை முடிந்தவுடனேயே, தீர்ப்பை எழுதுவதற்கு மாஜிஸ்திரேட் கொஞ்சம் நேரம் எடுத்துக்

கொண்டாரா? அப்போது கவர்னர் என்னை அறைக்கு வெளியே அனுப்பி, அண்ணாமலை செட்டியாரைக் கூட்டி வரச் சொன்னார். நான் வெளியே போய் செட்டியாரை அழைத்தேன். உள்ளே நடந்ததைச் செட்டியார் கேட்டார். நான் பெரும்பாலும் ரகசியம் காப்பவன்.

ஆனால் செட்டியாரின் கெஞ்சலும் கண்ணீரும் என்னைக் கலங்கடித்துவிட்டது. நீங்கள் எப்படியாவது தண்டனையிலிருந்து மீண்டுவிட வேண்டும் என்று வேண்டினார். ‘வேங்கைத் தவிர எல்லோருக்கும் விடுதலை’ என்று சொல்லிவிட்டு, அண்ணாமலை செட்டியாரின் கையைப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு உள்ளே வந்தேன். நீங்கள் கவனித்திருப்பீர்களே? கவர்னர் அண்ணாமலை செட்டியைப் பார்த்து, ‘என்ன கண்கலங்கி இருக்கிறது?’ என்று கேட்டதற்கு, ‘கண்ணில் தூசி விழுந்துவிட்டது’ என்று சொல்லிச் செட்டியார் சமாளித்தார். விசாரணை முடிந்ததும் உங்களைச் சிறைக்கு அழைத்துச் சென்றார்களா? கவர்னரோடு நான் இருக்கையில் அண்ணாமலை செட்டியார் மறுபடியும் வந்தார். கவர்னரே அன்றைய விசாரணையின் தண்டனை விபரத்தைச் செட்டியிடம் சொன்னார்.

உங்களுக்கு கொடுத்த தண்டனையை ரத்து செய்யக் கோரி, கவர்னரின் முன் மண்டியிட்டார். கவர்னர் கூட, “என்ன செட்டியார், உனக்குப் பழைய ராஜ விசுவாசம் இன்னும் போகவில்லைபோலத் தெரிகிறது?” என்று சிரித்தபடி சொல்லிவிட்டு, கோபமாகிவிட்டார்.

‘யு ஆர் டிஸ்மிஸ்ட், கெட் அவே’ என்று சத்தம் போட்டார். தீர்ப்பு வழங்குவதற்கு முன்போ, தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டதற்குப் பின்போ தேவாலயத்திற்குச் செல்ல வேண்டும் என்ற எங்களது நியதிப்படி, கவர்னர் தீர்ப்பு சொல்லிய பின்பு, தேவாலயத்திற்குக் கிளம்பினார்.

அவரோடு துணைக்கு யாராவது போக வேண்டுமே? மாஜிஸ்திரேட்டைப் பார்த்து, ‘சர்ச்சிற்குப் போகலாமா?’ என்றார் கவர்னர். ‘அஸ் யூ விஷ் யுவர் எக்ஸலன்ஸி’ என்றார்.

கவர்னரும் மாஜிஸ்திரேட்டும் தேவாலயத்திற்குச் சென்றபிறகு, நான் ஸ்ரீரம்பாய் பீரங்கியிருக்கும் இடத்திற்குப் போனேன். நான் எதிர்பார்த்தபடி அங்கு அண்ணாமலை செட்டி உட்கார்ந்திருந்தார்.

அப்போதுதான் நீங்கள் எல்லோரும் மலர்க் குளியல் போட்டது, அவர் மகள் உங்கள் மருமகன் துரைசாமிக்குத் துணிச் செருப்பு தைத்துக் கொடுத்தது எல்லாம் சொன்னார். எல்லோரும் குளத்தில் மலர்க் குளியல் போட்டபோது, நீங்கள் மலர்க் குளியல் போடவில்லையாம். அதனால்தான் உங்களுக்குத் தீர்ப்பு மாறிவிட்டது என்று வருந்தினார். பின்பு என்னை அழைத்துக்கொண்டு, கோட்டைக்கு வெளியில் வந்தார்.

‘விடுதலையாகும் உங்கள் சகாக்களை முடிந்தவரை தகரச் சுரங்கங்களில் கௌரவமான வேலைக்குச் சேர்த்து விடுவதாகவும், தனக்குச் சொந்தமான பழத்தோட்டத்தில் துரைசாமியைத் தனக்கு உதவியாக வைத்துக் கொள்வதாகவும் சொன்னார். அப்புறம் என்ன நினைத்தாரோ, ‘துரைசாமியை எனக்கு மருமகனாக ஆக்கிக் கொள்வேன்’ என்றார். போதுமா? உங்களுக்குத் திருப்திதானா, வேங்கை?’

வேங்கை, லெப்டினென்டின் கைகளை எடுத்து, கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டார்.

“லெப்டினென்ட், ஒரு மனிதனைச் சந்தோசப்படுத்தும் யாருமே தெய்வம்தான். என்னைச் சந்தோசப்படுத்திய நீங்கள், என்னுடைய சாமி காளீஸ்வரனாகவே தெரிகிறீர்கள்.”

தூரத்தில் அச்சைத் தெரிந்தது. அச்சைத் துறைமுகம் சுமித்ரா தீவின் வடக்கு முனையிலுள்ள பெரும் நகரம். மலாயா தீபகற்பத்தின் பினாங்கிலிருந்து இருநூறு மைல் தூரத்தை நான்கு நாளில் கப்பல் கடந்திருந்தது. மலாயா வீரர்கள் நான்கு பேர் வேங்கையைச் சுற்றி நடந்துவர, லெப்டினென்ட் ராக்கெட் அச்சை துறைமுகத்தில் இறங்கினார். வேங்கைக்கு முன்னால் நான்கு மலாயா வீரர்கள் கூலிகள்போல் வேடமணிந்து சென்றார்கள். ராக்கெட் இடுப்பில் மறைத்து வைத்திருந்த பிஸ்டலை எடுத்து, லாக்கை விடுவித்து, மறுபடியும் இடுப்பில் மறைத்து வைத்துக்கொண்டான்.

அச்சைத் துறைமுகம்

பென்கோலன் கடல் வழியிலுள்ள அச்சைத் துறைமுகம் சுமத்திரா தீவின் நுழைவாயில். பினாங்கிலிருந்து ஐரோப்பா செல்லும் கப்பல்கள் அச்சையைத் தாண்டினால், அடுத்த ஆயிரம் மைல்களுக்கு நிலப்பரப்பே கிடையாது. மனித வாடையில்லாத சிறுசிறு தீவுக் கூட்டங்களைப் பார்க்க வேண்டுமென்றால்கூட முந்நூறு மைல் நானூறு மைல் தாண்ட வேண்டும். ஐரோப்பா விலிருந்து மெட்ராஸிற்கோ, மலாயாவிற்கோ, சீனாவிற்கோ செல்லும் கப்பல்களின் மாலுமிகள் விரும்பித் தங்கும் முக்கியச் சந்திப்பாக அச்சை துறைமுகம் இருந்தது.

16ஆம் நூற்றாண்டில், இங்கிலாந்து கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி ஆரம்பிக்கப்பட்டது. தரைவழியாக இந்தியாவிலிருந்தும், சீனாவிலிருந்தும் வரும் வாசனைப் பொருள்கள், துணி முதலிய வற்றிற்கு அரேபிய இடைத்தரகர்கள் வைத்ததே விலை. இதைத் தாமதமாகத்தான் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி வணிகர்கள் உணர்ந்தார்கள். கேரளக் கடற்கரையில் அரேபிய வணிகர்கள் வாங்கும் மிளகு, கிராம்பு, லவங்கம், சீனாவிலிருந்து வாங்கும் பருத்தித் துணி, ஜாதிக்காயைத் தரை வழியாக ஐரோப்பாவிற்குக் கொண்டுவந்தார்கள். அவர்கள் சொல்லும் விலைக்கே வாங்கி, அதை ஐரோப்பாவில் விற்க வேண்டிய சூழலில் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியிருந்தது. 16ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் இந்திய-ஐரோப்பிய தரைவழியில் உள்ள முக்கியமான சந்திப்பான கான்ஸ்டாண்டிநோபில் நகரத்தைக் கைப்பற்றிய துருக்கியர்கள், தங்கள் நகரைக் கடக்கும் இந்தியப் பொருள்கள்மீது கூடுதல் வரியை விதித்தார்கள். வரிகட்ட வேண்டிய அரேபிய வியாபாரிகள், அந்த வரிச் சுமையைப் பொருள்களின்மீது ஏற்றினர். பொருள்கள்

ஐரோப்பா வரும்போது, அவற்றைக் கூடுதல் விலைக்கே கம்பெனி விற்றது.

ஐரோப்பாவில் உள்ள அரசர்கள் வணிகர்களாகவும் இருந்தனர். திடீர் விலை உயர்வு அவர்களது லாபத்தைக் குறைத்தது. தங்களுக்கு நெருக்கமான அரேபிய முகவர்கள் மூலம் கான்ஸ்டாண்டிநோபிலைக் கடக்காமல் இந்தியப் பொருள்கள் ஐரோப்பாவிற்கு வர மாற்று வழியிருக்கிறதா? என்று விசாரித்தனர். 16ஆம் நூற்றாண்டின் மத்தியில் இந்தியாவிற்கும், சீனாவிற்கும் கடல் வழியாகச் சென்று வந்த கடலோடிகளையும் அழைத்து விசாரித்தனர். அப்போது அரசர்கள் கண்டுபிடித்த வாணிப ரகசியம்தான் இந்தியாவைக் கடல் வழியாக அடைதல். கடல் வழியைப் பயன்படுத்திய பின்னர், ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கு வாசனைப் பொருள்கள் குறைந்த விலைக்கே கிடைத்தன. கிழக்கிந்தியக் கம்பெனிகள் ஒவ்வொரு நாட்டிலும் பதிவு செய்யப்பட்டன. கம்பெனியில் அந்தந்தத் தேசத்து அரசர்களே அதிகப் பங்குகளை வாங்க ஆரம்பித்தனர்.

இங்கிலாந்து அரசி, இந்தியப் பேரரசர் அக்பருக்குக் கடிதம் எழுதி வியாபாரம் செய்ய, சூரத் நகரில் ஓரிடத்தைக் குத்தகைக்குக் கேட்டார். (கடிதம் எடுத்துக்கொண்டு சர் தாமஸ் ரோ இந்தியாவிற்கு வந்தபோது அக்பர் இறந்து, அவரின் மகன் ஜஹாங்கீர் அரசராகியிருந்தார்.) அதற்கடுத்த வருடம் சுமித்திரா தீவில் வலுவாகயிருந்த அச்சை சுல்தானுக்கு இங்கிலாந்து அரசி கடிதம் எழுதினார். கடல்வழி வியாபாரத்தில் வணிகப் பொருள்களை இந்தியாவிலும், சீனாவிலும் குறைந்த விலைக்கு வாங்கி, ஐரோப்பாவில் நல்ல லாபத்தில் விற்றனர். இந்தியாவிலிருந்து சரக்கோடு செல்லும் ஐரோப்பிய கப்பல்கள் திரும்ப வரும்போது வெறும் கப்பலாக வருவது சரிதானா? என்று வணிக

மூளை யோசித்தது. கச்சாப் பொருள்களை இந்தியாவில் வாங்கி, அதற்கு மதிப்புக்கூட்டி, இந்தியாவிற்குத் திரும்ப அனுப்பி, அதிக லாபம் பார்க்க முடிவு செய்தனர். இந்தியா வந்த ஐரோப்பிய வியாபாரிகளின் பார்வை அப்படியே பர்மா, மலேசியா, சுமத்திரா தீவுகள் என விரிந்தது. ஏற்கெனவே இந்தியாவில் காலூன்றியிருந்த அரேபிய வியாபாரிகள், ஐரோப்பியர்களின் கடல் வழி வாணிபத்திற்கும் முகவர்களாக மாறினர். கப்பல்களில் சரக்குகளோடு சேர்த்து மதப்போதகர்களும் பயணிக்க ஆரம்பித்தனர். ஐரோப்பாவிலிருந்த கிறிஸ்துவ பாதிர்களும், இந்தியாவின் மேற்குக் கரையிலிருந்து முகம்மதிய மதத்தின் முல்லாக்களும் சரக்குக் கப்பல்களில் பயணிக்க ஆரம்பித்தனர்.

ஆட்சி கையிலிருந்தால் வாணிபத்தை அபரிமிதமாகப் பெருக்கலாம் என்று கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் வியாபாரிகள் கண்டறிந்தனர். அரசர்களின் குடும்பப் பெண்கள் மூலம் மதத்தைப் பரப்புவது எளிது என்று மதகுருமார்கள் கண்டறிந்தனர். உடல் உபாதைகளுக்கான சிகிச்சை, பெண்களுக்கே உரிய புதிய வாணிபப் பொருள்கள் மீதான ஆசை, போட்டி அரசிகளின் பிள்ளைகளைத் தவிர்த்து, தன்னுடைய பிள்ளையை அடுத்த அரசனாக்க வெளிநாட்டு ஆள்களின் உதவி, செல்வாக்கைத் தக்க வைக்க, கூடுதலாகச் செல்வாக்குப் பெற மன நிம்மதிக்கான புதிய வழி என்று பல காரணங்களோடு சொந்த மதத்தின் நிராகரிப்பும் வறுமையும் மத மாற்றத்திற்கான சூழ்நிலையை உருவாக்கின.

துறைமுக நகரங்கள் மதப் பரவல்களின் கேந்திரமாக இருந்தன. கூடவே அங்கு மதச் சண்டைகளும் ஆரம்பித்தன. வேங்கை பெரிய உடையணத் தேவன், அச்சைத் துறைமுகத்தில் கால்

வைத்த சமயம் சுமத்திரா தீவில் முகம்மதிய, கிறிஸ்துவ மோதல் உச்சத்தில் இருந்தது. சுமத்திரா தீவின் பூர்வகுடிகளாக இருந்த இனக்குழுக்களும், பௌத்த மதமும் அச்சுறுத்தலுக்கு ஆளாயின. மோதலில் இருக்கும் இரண்டு வெளிநாட்டு நம்பிக்கை களில் யாருடனாவது சேர்ந்தால்தான் பாதுகாப்பு என்ற நிலை.

அட்மிரல் நெல்சன் கப்பலின் முக்கியப் பங்குதாரரான குஜராத்தி சேட்டு, தூத்துக்குடியிலிருந்து கப்பல் கிளம்பும்போதே, சுமத்திரா தீவின் கலவர நிலையைத் தெரிந்திருந்தார். அதனால் தான், காலா பாணிகளைப் பென்கோலன் தீவில் இறக்கிவிட வேண்டும் என்று மெட்ராஸ் கவர்னர் எட்வர்ட் கிளைவ் முதலில் கடிதம் எழுதிக் கேட்டபோது, பொம்பாய் சேட் நாகூக்காக மறுத்தார். (16.02.1802 ஆம் தேசிய கடிதத்தில் கர்னல் அக்கினியூ இச்செய்தியைத் தெரிவிக்கிறார்.) பென்கோலன் கோட்டை இருக்கக் கூடிய சுமத்திரா தீவிலுள்ள அச்சைத் துறைமுகத்தைக் கப்பல் கடப்பதில் சிக்கல் உள்ளது என்ற செய்தி பொம்பாய் வரை தெரிந்திருந்தது. அதனால் கப்பலை அச்சை வழியில் அனுப்ப மாட்டேன் என்று சேட்டு மறுத்துவிட்டார்.

அவருக்கு எழுதிய அடுத்த கடிதத்தில், ‘பென்கோலன் வேண்டாம், ஆஸ்திரேலியாவுக்கு அருகிலுள்ள மலாக்கா தீவிற்குக் கப்பல் வருமா?’ என்று கேட்டதற்கு, ‘அங்குதான் கிறிஸ்துவ முகம்மதிய மோதலோடு, ஷியா-சன்னி மோதலும், கத்தோலிக்க-பிராட்டஸ்டன்ட் மோதலும் இருக்கிறது. அங்குக் கப்பல் போனால் நான்கு குழுக்களில் ஏதாவது ஒன்றிடம் கப்பல் சிக்கிச் சின்னாபின்னமாகி விடும்’ என்று சேட்டு மறுத்தார்.

‘சரி, மேற்கு இந்தியத் தீவுகளில் கியூபா, பர்முடாஸ், ஜமாய்க்கா என்று ஏதாவது ஒன்றில் காலா பாணிகளை இறக்கிவிட முடியுமா?’ என்று கேட்டதற்கு, ‘தூரம் அதிகம்’ என்றார் சேட்டு. புதிதாகப் பழுது பார்த்த கப்பல், கப்பலின் வாஸ்து சரியில்லை என்று மந்திரவாதிகள் பயமுறுத்தியிருந்ததால், வழியில் புயலில் மாட்டிவிடும், கடல் கொள்ளையர்கள் கையில் சிக்கிவிடும் என்று பொம்பாய் சேட்டு பயந்தார்.

ஆகவே அதற்கும் மறுப்புத் தெரிவித்தார். வேறு வழியின்றி, மேற்கு இந்தியத் தீவுகள் போன்று தூர தேசம் வேண்டாம், அடிதடியாக உள்ள சுமத்திரா தீவு வேண்டாம், மலாக்கா தீவு வேண்டாம், பிரச்சினைகளுக்குரிய கடல் வழிகளை விட்டு விட்டு, பிரச்சினையில்லாத இந்தியப் பெருங்கடல் வழியாக மலேசியாவின் பினாங்குத் தீவிற்கு வேண்டுமானால் கப்பல் வரும் என்று குஜராத்தி சேட்டு ஒப்புக்கொண்டார்.

குஜராத்தி சேட்டு பினாங்கின் கவர்னர் ஜார்ஜ் லெயித்திற்கு மிகவும் நெருக்கமாகயிருந்தார். ஜார்ஜ் லெயித்தும் குஜராத்தி சேட்டும் ரகசியமான வாணிபக் கூட்டு வைத்திருப்பதாகக்கூடப் பேச்சு இருந்தது. அதை மெய்ப்பிக்கும்விதமாக, சுமத்திரா தீவிற்குக் கப்பலை அனுப்ப மாட்டேன் என்று பிடிவாதம் பிடித்த குஜராத்தி சேட்டு சமாதானமாகிவிட்டார். அவருடைய அட்மிரல் நெல்சன் கப்பல் இப்போது அச்சைத் துறைமுகத்தில் நங்கூரமிட்டிருக்கிறது.

அதற்கும் பின்னணியாக வியாபார நோக்கங்கள் இருந்தன. பிரிட்டிஷ் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் நாணயம் அச்சடிக்க ஜாவா, சுமத்திரா தீவுகளுக்குத் தகரம் உடனடியாகத் தேவைப்பட்டது. மலாயா தகரத்தைப் பினாங்கிலிருந்து பென்கோலனில்

கொண்டுபோய் இறக்கினால் கூடுதல் பணம் தருகிறோம் என்ற கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் அறிவிப்பு, கவர்னர் ஜார்ஜ் லெயித்திற்கும் குஜராத்தி சேட்டிற்கும் பிடித்திருந்தது.

பினாங்குத் தீவிலிருந்து சுமத்திரா தீவு செல்லும் வழியில் இருக்கும் அச்சை, மெடான், பாலிம்பங்க் சுல்தான்கள், கவர்னர் ஜார்ஜ் லெயித்தின் நெருங்கிய நட்பு வட்டத்தில் இருந்ததால் கப்பலின் பாதுகாப்பிற்கு எந்தப் பிரச்சினையும் இருக்காது என்று கப்பலின் குஜராத்தி முதலாளிக்குத் தெரியும். அச்சைத் துறைமுகத்தில், இரவு நேர வியாபாரம் களைகட்டியிருந்தது. அன்றைக்கு உள்ளூர் வியாபாரிகள் விற்பனைக்காக நிறையக் குதிரைகளைக் கொண்டு வந்திருந்தனர். குதிரைகளை வாங்கி கப்பலில் அனுப்பும் அரபு தேசத்து வியாபாரிகள் அன்று குறைவாகயிருந்தனர்.

அப்போது, “சாகின்ஷா, இது அச்சைக் குதிரை, முழுக் கறுப்பு. உடம்புல ஒரு வெள்ளைப் புள்ளி கூடக் கிடையாது. வெள்ளை நிற அரேபிய குதிரை ரொம்ப முரண்டு பிடிக்கும். இந்தக் கறுப்பு அச்சைக் குதிரை சொன்னபடி கேக்கும். அரேபியக் குதிரையைவிட வேகம் அதிகம். ஓட்டிப் பாத் தீங்கன்னா, இனிமேல் அச்சைக் குதிரைதான் வேணும்பீங்க...” என்றான் குதிரை விற்பவன். அங்கங்கே ஆட்கள் நெருக்கமாகச் சுற்றி நடந்துவர, நடுவில் கைவிலங்குடன் வரும் மனிதனை, குதிரை வியாபாரி இந்திர பிரபா பார்த்தாள். உடன் ஒரு வெள்ளைக்காரன் நெருக்கமாக நடந்து வருகிறான். அவன் இடுப்பில் துப்பாக்கி வைத்திருக்கிறான். ஆனாலும் இந்திர பிரபா தனக்கே உள்ள இயல்பான துணிச்சலோடு வேங்கை பெரிய உடையணனை நெருங்கினாள்.

“அய்யா, நல்ல கறுப்பு குதிரைகள் இருக்கு, பாக்குறீங்களா?” என்றாள்.

சுமத்திரா தீவில், அள்ளி முடிந்த கூந்தலுடன் வெற்றிலைப் போட்டுச் சிவந்த அதரங்களுடன் ஓர் இளம் பெண்ணின் தமிழ்ப் பேச்சைக் கேட்டு வியந்தார். லெப்டினென்ட் ராக்கெட்டைப் பார்த்தார். ராக்கெட், வேங்கையின் கை விலங்கைக் கழற்றி, கால் சட்டைப் பைக்குள் வைத்தான்.

“உனக்குத் தமிழ் நல்லாத் தெரியுதே?”

“தெரியாமல் என்ன? பொறந்து வளந்தது எல்லாம் திண்டுக்கல்தானே?”

“அப்படியா? இங்க வந்தது?”

“இருபது வருசம் ஆச்சு. நீங்க?”

“எனக்குச் சொந்த ஊர் சிவகங்கைச் சீமை.”

“அட, நீங்க நமக்குப் பக்கத்து ஊர் ஆளா? சிவகங்கை எங்க ஊர்ல இருந்து ரெண்டு நாளு பயணம்.”

“.....”

“அங்க இருந்து எதுக்கு இவ்ளோ தூரத்துக்குக் கைல வெலங்கு போட்டு அனுப்பியிருக்காங்க?”

வேங்கை பதிலொன்றும் சொல்லவில்லை.

“சிவகங்கையில் என்னா வேல?”

‘இந்தப் பெண்ணுக்குத் தன்னைப் பற்றிய செய்தி வேண்டுமா... இல்லை, அவளிடமிருக்கும் குதிரையைத் தன்னிடம் விற்க வேண்டுமா? எதற்கு இவ்வளவு பேசுகிறாள்’ என்று யோசித்தவாறே,

“ராஜா.”

“என்னாது?” மெல்ல அதிர்ந்தாள்.

“என்னா வேலைன்னு கேட்டியே? சிவகங்கை ராஜா.”

“ராஜாவா? ராஜாவையா வெலங்குப் போட்டுக் கூட்டிக்கிட்டுப் போறாங்க? இப்ப எங்கப் போறீங்க?”

“பென்கோலன் சிறைக்கு.”

பெரிய விவகாரமாய் இருக்கும் போலிருக்கிறது என்று நினைத்தவள், “சரி விடுங்க. அந்த வெள்ளைக்காரன்கிட்டச் சொல்லி, ஒரு குதிர வாங்கிக்கங்க. பென்கோலன் கடற்கரையில் ஓட்டிக்கலாம். ஆமாம், மத்த கடற்கர மாதிரி பென்கோலன்ல, நத்தை ஓடு, நண்டு ஓடு, சிப்பி ஓடு எதுவும் இருக்காது. குதிரைக்குக் கால்ல குத்தாது. அச்சை குதிரை நல்லாவே போகும். அதுவும் கால்ல நத்தை ஓடு குத்தலைன்னா எப்படி ஓடும்? யோசிச்சுப் பாருங்க.”

“தெரியலைம்மா. கேட்டுப் பாக்கிறேன்”

“கேக்குறதுக்கு என்ன இருக்கு? உங்களுக்குக் காசு கொடுத்திருப்பாங்கள்ல? அத வச்சு வாங்குங்க.”

“நான் என்ன, அங்க குதிரை ஓட்டவா போறேன்?”

“விபரம் புரியாத ஆளாயிருக்கீங்களே? நான் சொல்லுறபடி செய்யிங்க. இந்தக் குதிரைய வாங்கி கப்பல்ல ஏத்திக்கோங்க. பென்கோலன் கோட்டையில் இருக்கிற வெள்ளைக்காரனுக்குப் பரிசாக் கொடுங்க. அவன் ஏற்கெனவே பத்து உருப்படி வச்சிருந்தாலும், பல்லக்காட்டி இதையும் வாங்கிக்கிடுவான். நம்ம ஊர்ல ஆம்பளைக சில பேருக்கு நடக்கவே தத்துவமில்லாம இருக்கும், ஆனா பொம்பளைகள் மானாவாரியா சேத்துக்கிரு வானுங்க. அந்த மாதிரி வெள்ளைக்காரங்க கிடைக்கிற குதிரைகள் எல்லாம் வாங்கி வச்சுக்கிடுவாய்ங்க. எப்ப ஓட்டுவாய்ங்கன்னு

அவனுக்கும் தெரியாது. குதிரைகளுக்கும் தெரியாது. வெறும்பய தட்டான், விருந்திட்டுக் கெட்டான்னு சொல்லுவாங்களே.”

“ஒனக்குக் கல்யாணம் ஆயிருச்சா?”

“ஆயிடுச்சு. அந்தா, உங்ககூட வந்த அந்த நெட்டை வெள்ளக்கார துரை கையில மரிக்கொழுந்து மாலையக் காண்பிச்சு வெல பேசிக்கிட்டிருக்கில்லே, அதான் என் புருஷன். மரிக்கொழுந்து மாலைய வெள்ளக்காரன்கிட்ட காமிச்சு வியாபாரம் பண்ணுதே? ஒன்னுந்தெரியாத மக்கு.”

“ஏன், வெள்ளைக்காரங்க மரிக்கொழுந்து வாங்க மாட்டாங்களா?”

“அவன் மரிக்கொழுந்து மாலையப் போட்டுக்கிட்டு எந்தப் பொம்பளகிட்டப் போகப் போறான்? மரிக்கொழுந்து மாலைய துலுக்கன்கிட்டயில வெல பேசணும். இல்ல பல பொண்டாட்டி கட்டுனவங்கிட்டப் பேசணும். எடுக்காத தோரணைய எடுத்தவனும் கெட்டான். எடுத்த தோரணைய விட்டவனும் கெட்டான்.”

“பெரிய கடுசாரிப் பொம்பளயாயிருப்பே போலிருக்கே? ஒன் வீட்டுக்காரன் தமிழ் பேசுவானா?”

“ஏன் பேசாமா? அந்த ஆளும் நம்முருதான். இப்பக் குதிர வாங்குறீங்களா? இல்ல, நான் வேற ஆளப் பாக்கவா?”

“எனக்குக் குதிர வேணாம்மா. நீ வேற ஆளப் பாரு.”

லெப்டினென்ட் ராக்கெட்டும், வேங்கையோடு பேசிக்கொண்டிருந்த பெண்ணின் கணவனும் வந்தனர். மரிக்கொழுந்து மாலையை அவனால் ராக்கெட்டிடம் விற்க முடியவில்லை என்று தெரிந்தது.

“ஏய் கூதர, வெள்ளைக்கார துரைக்கிட்ட எதக் காமிக்கணும்னு தெரியாது? அவருகிட்ட குரங்கு வேணுமா, குள்ள யானை வேணுமா, பருந்துக வேணுமானு கேளு.”

“ஆமா, இதையெல்லாம் கேட்டா, சரி குடுடா வாங்கிக்கிறேன்னு துரை கேட்டுட்டாருன்னா?”

மனைவிக்குத் தகுந்த பதிலடி கொடுத்ததாக நினைத்து வாயை ஒருபுறமாக இழுத்துச் சிரித்தான்.

“யோவ், இது பெரிய விஷயமா? சக்கரச் செட்டி சாயபு கிட்டக் கேட்டா கிடைக்குது. இந்த ஊர்ல சக்கரச் செட்டி சாயபுகிட்ட இல்லாத பொருளே கெடையாது. என்ன? கொஞ்ச வெலை கூடச் சொல்லுவாரு. நான் போய்க் கேட்டேன்னா, வாத்தா, நீ நம்மூர்க்காரின்னு சொல்லி அசல் வெலைக்கே குடுப்பாரு.”

வேங்கைக்குச் சக்கரச் செட்டி சாயபு என்ற பெயர் விநோதமாகத் தெரிந்தது.

“என்ன பேரே ஒரு மாதிரியாயிருக்கு? சக்கரச் செட்டி சாயபுன்னா?”

“பழக்கதோசத்துல சொல்லிட்டேன். இந்தச் சுமத்திரா தீவு பூராவும் இப்படித்தான். சக்கரச் செட்டி சாயபு, அன்னப்ப நாயக்கன் ராவுத்தர் முத்துச்சாமி பகடை சாயபுன்னு பேரு இருக்கும். துலுக்க மதத்துக்கு மாறியிருந்தாலும் பழைய ஜாதி பேரோடு சேத்துத்தான் சொல்லுவோம். இப்பத்தான் அச்சை சுல்தானும், பாலிம்பெங் சுல்தானும் சட்டம் போட்டுட்டாங்க. துலுக்கங்க ஜாதி பேர் சேத்து சொல்லக் கூடாதுன்னு. தெரியாம சொல்லிப்புட்டேன்.

தெரிஞ்சா கொன்னுபடுவானுங்க. யோவ், கொதக்கு, உங்கூடச் சண்டை கிண்டை போட்டேன்னு

சுல்தான் ஆளுககிட்ட என்னையப் போட்டுக் குடுத்துறாத? காத அறுத்துப்படுவானுங்க. அதுவும் காது வாகா தொங்க தொங்க வளத்துருக்கனா? கொத்தாப் புடிச்ச அறுத்துப்படுவானுங்க.”

“நீயாவது சுல்தான் ஆளுகளுக்குப் பயப்படுறதாவது? பொம்பளைக நெத்தியில கறுப்பு மை வைக்கக் கூடாதுன்னு தழுக்குப் போட்டாங்கள்ல. நீ கேட்டயா?”

“நானெல்லாம் சாகுர வரைக்கும் மாற மாட்டேன். என்ன வேணாலும் பண்ணிக்கிறட்டும்” என்ற இந்திர பிரபா லெப்டினென்ட் ராக்கெட்டிடம், “உங்களுக்குத் தமிழ் தெரியுமா, தொர?” என்றாள்.

“தெரியும்.”

“தொர, இங்க நான் வந்து இருபது வருசம் ஆகுது. எங்க வீட்டுக்காரரு வந்து பதினாறு வருசம் ஆகுது. நாங்க இங்க வந்தபோது நெரய கோயிலுங்க இருந்துச்சு. புத்த சாமியாருங்க நிறையப் பேர் இருந்தாங்க. இங்க வந்தவுடனே, புத்த சாமி யாருங்க என் பேரக் கேட்டாங்க. பாகம் பிரியான்னு சொன்னேன். அந்தப் பேரு வாய்க்குள்ள நுழையலைன்னு சொல்லி, இந்திர பிரபான்னு பேர் வச்சுவிட்டாங்க. இப்ப இந்தப் பேர் சொன்னாத்தான் என்னியத் தெரியும். அதேமாதிரி இவரு பேர இந்திரன்னு வச்சிட்டாங்க.

இந்தச் சுமத்திரா தீவுல ஊருக்கு பத்து இந்திரன், பத்து ராஜேந்திரன், பத்து இந்திர பிரபா, சந்திர பிரபா இருப்பாங்க. இதெல்லாம் ஏதோ சாமி பேராமே? அப்படியிருந்த இந்த ஊர்ல இந்தப் பத்து வருசத்தில கோயிலுங்க எல்லாம் காணாமப் போச்சு. புத்த சாமியாருங்க ஊரில ஒரு ஆள் இல்ல. எல்லாம் துலுக்க ஆளுங்களாப் போச்சு. ஏதோ ஒரு சட்டம் பத்திச்

சொல்லுறாங்களே.(ஷரியத் கூட்டம்) அது இங்க வந்துருச்சு.”

“ஏய், பெரிய இடத்து விசயம் எல்லாம் பேசாதே” என்று அவள் கணவன் இந்திரன், அவளை எச்சரித்தான்.

“யோவ், நான் வெள்ளைக்காரத் துரைகிட்ட சொல்லுறேன். அவரு நாலு பெரிய மனுசங்களைப் பாக்குறவரு தகவல் சொன்னா போய்ச் சேருமில்ல. அதுதான் சொல்றேன். துரை, இந்தச் சாதி, மத விசயத்துல அச்சைச் சுல்தான தலையிட வேணாம்னு பிணங்குத் துரை ஒரு வார்த்தை கடுதாசியில எழுதிப் போட்டார்னா போதும். இங்க கப்சிபுனு ஆயிடும்.”

“அப்படியா? பிணங்குக் கவர்னருக்கு இங்க அவ்வளவு மரியாதையா?”

“பின்ன என்ன துரை? இந்தச் சுல்தான் மாத்திரம் பிணங்குக் கவர்னர் எழுதுற கடுதாசிக்கு மரியாத கொடுக்கலைன்னா, அடுத்து அவர் பதவியில இருக்க முடியாது. அவரத் தூக்கிட்டு சுல்தானோட அங்காளி பங்காளிய அடுத்த சுல்தானா ஆக்கிடுவாருல்ல?”

லெட்டினென்ட் ராக்கெட் வேங்கையிடம், “போகலாமா?” என்றான். வேங்கை எழுந்து நின்றார்.

“துரை, இவரு யாருன்னு நீங்க சொல்லலையே?”

விஷயம் முழுதாகத் தெரிந்துகொள்ள கேட்டாள்.

“நானே என்னைய யாருன்னு சொல்லலையே?” என்றான் ராக்கெட்.

“நீங்க எல்லாரும் எங்களுக்கு ஒன்னுதான் துரை. துரைகளுக் குள்ள பெரிய துரை, சின்னத் துரை, நடுத்துரை அவ்வளவுதான். இப்ப உங்கப் பேரெல்லாம்

சொன்னீங்கன்னாக்கூடக் கொஞ்ச நேரத்துல பேர்
மறந்துருவேன்.”

“சரி, நான் நடுத்துரை.”

“எதுக்கு தோர், இவர பிடிச்சுட்டுப் போறீங்க?”

“வேங்கை, இந்தப் பெண்ணோட வாய்க்கு நம்மால
தீனி போட முடியாது. குதிர வாங்குறதுன்னா வாங்கலாம்,
இல்ல, கௌம்பலாம்” என்றான் ராக்கெட்.

“குதிர வாங்க என்னிடம் பணமேது? வாங்கி, நான்
என்ன செய்றது?”

“பென்கோலன் கவர்னரிடம் தரச்சொல்லி,
பினாங்கு கவர்னர் ஒரு கடிதத்தை என்னிடம்
கொடுத்திருக்கிறார். எனது புத்திக்குப் படுகிறது. அதில்
ஏதோ ஒரு நல்ல செய்தி, குறிப்பாகப் பணம்
சம்பந்தப்பட்ட செய்தி இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன்.
அதனால் என்னிடம் கடன் வாங்கினால், பென்கோலன்
போனவுடன் உங்களால் திரும்பச் செலுத்த முடியும்.”

“நன்றி லெப்டினென்ட். எவ்வளவு கடன் தருவீர்கள்?”

“இந்தக் குதிரை வாங்கும் அளவு பணம் தர
முடியும்.”

“குதிரையைக் கப்பலில் ஏற்றிக்கொள்ள முடியுமா?”

“முடியும். அந்தக் குதிரை என்னுடையது என்று
சொன்னால்.”

“அப்படிச் சொல்வீர்களா, லெப்டினென்ட்?”

“யெஸ், உங்களுக்காகச் சொல்லுவேன்.”

“யப்பா, இந்தக் குதிரை என்ன விலை?” என்று
அவளது கணவனிடம் வேங்கை கேட்டார்.

“இல்லை சாமி. ஒங்ககிட்ட நான் என்ன விலை சொல்லுறது?” என்று சொன்னவன் என்ன நினைத்தானோ, “இருங்க சாமி. இவகிட்டக் கேட்குறேன்” என்றான்.

“ராசா நீங்க. உங்க சுருவத்தத் தொலைச்சிட்டிங்களே, ராசா? இந்தக் கைல எத்தனப் பேருக்கு அள்ளிக் கொடுத்தீங்களோ? ஒங்ககிட்ட வியாபாரம் பண்ணி அள்ளிக் கட்டிக்கிறக் போறனாக்கும். சாமி, எடுத்துக்கங்க, யோவ் கொதக்கு, குதிரைய்யக் கொடுய்யா. சாமிகிட்ட.”

லெப்டினென்ட் ராக்கெட் கொடுத்த பணத்தை வேங்கை வாங்கி, அதை அப்படியே இந்திரன் கையில் வலுக்கட்டாயமாகத் திணித்தார். அவன் பணத்தை வாங்கும்போது, அதைத் தட்டிப்பறித்த இந்திர பிரபா, பணத்தை வேங்கையின் காலடியில் வைத்தாள்.

“காசு வேணாம், சாமி. நீங்க காசு குடுக்குறதுன்னா ஒங்களுக்குக் குதிர கெடையாது, சொல்லிட்டேன். நீங்கப் போலாம்.”

“ஏய் கிறுக்குப் பிள்ள, வகுத்துப் பொழிப்புக்குத் தேசம் விட்டு தேசம் வந்திருக்க. இந்தா பிடி. சாமி, சாமின்னு நீ என்னையச் சொல்லுறது உண்மைன்னா நான் கொடுக்கும்போது வாங்கிக்கிறணும்.”

“குடுங்க சாமி, வாங்கிக்கிறேன்” என்று சொல்லி வாங்கியவள், “சாமி, நீங்க கொடுத்தது ரெண்டு குதிரைக்கான விலை. அதனால பாதி பணத்தை ஒங்ககிட்டத் திருப்பிக் கொடுத்திர்றேன்.”

“வேணாம், இருக்கட்டும்.”

“நீங்க போய் கொடுத்தத திரும்ப வாங்குவீங்களா? உங்ககூட வந்துருக்க நடுத் துரைகிட்டயே

கொடுத்துர்றேன்.”

வியாபாரம் முடிந்து கிளம்பும் நேரம், வேங்கைக்கு மீண்டும் கை விலங்கு போடப்பட்டது.

“சாமி, கொஞ்சம் நிக்கணும்” என்றாள் இந்திர பிரபா.

கையிலிருந்த மரிக்கொழுந்து மாலையை வேங்கை கழுத்தில் போட்டு, அவர் காலில் விழுந்தாள்.

வேங்கை நின்ற இடத்திலிருந்து மண்ணையெடுத்து நெற்றியில் பூசிக்கொண்டாள்.

“சாமி, விடுதல ஆகி வந்தீங்கன்னா, இந்தச் சிறுக்கிய ஒரு பார்வை பார்த்துட்டுப் போகணும்” சொல்லும்போதே இந்திர பிரபாவின் கண்கள் கலங்கின.

பென்கோலன் நோக்கி

அச்சைத் துறைமுகத்திலிருந்து கப்பல் கிளம்பி மூன்று நாள்களாகிவிட்டன. பென்கோலன், சுமத்திரா தீவிற்கு தென்திசையில் உள்ளது. இலங்கையைப்போல் ஆறு மடங்கு பெரிய நிலப்பரப்பையுடைய சுமத்திரா தீவில் மக்கள் தொகை மிகக் குறைவு. மிக நீண்ட கடற்கரை. தீவுக்குள் அடர்ந்த காடுகள். வருடம் முழுவதும் மழை. வற்றாத ஜீவ நதிகள், பெரிய பெரிய நீர் வீழ்ச்சிகள் உடைய வளமான தீவு. வருடத்தில் பெரும்பாலான நாள்களில் மழை பெய்து கொண்டிருக்கும். பூமத்திய ரேகையை ஒட்டியிருப்பதால் மிக அதிக வெயிலும் மிக அதிக மழையும் இருக்கும். அச்சையிலிருந்து பென்கோலன் நோக்கிய இந்த மூன்று நாள் கடல் வழியில் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட சிறு தீவுகள், பத்திற்கும் மேற்பட்ட பெரிய தீவுகள், கணக்கேயில்லாத சிறு சிறு திட்டுக்களையெல்லாம் வேங்கை பார்த்துக்கொண்டு வந்தார்.

இந்திர பிரபா கொடுத்த கறுப்புக் குதிரை கீழ்த் தளத்தில் கட்டிப் போடப்பட்டிருந்தது. அச்சையிலிருந்து கிளம்பும்போதே லெப்டினென்ட் ராக்கெட் வேங்கையிடம் சொல்லிவிட்டார்.

“வேங்கை, நீங்கள் தங்கப் போகும் பென்கோலன் கோட்டை பற்றி முன்னமே சொல்லி விடுகிறேன். கோட்டையில் வாணிபம் குறைவு. சரக்கு இருப்புகளும் பெரிதாக இருக்காது. உள்ளூர்வாசிகளோடு கோட்டைக்குள் இருப்பவர்களுக்கு நல்ல உறவு இல்லை. அதனால் பென்கோலன் கவர்னரே கோட்டைக்கு வெளியில் பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகள் இல்லாமல் போக மாட்டார். ஒன்றிரண்டு முறை உள்ளூர் முரடர்கள், கவர்னருக்கு அடுத்த நிலையில் உள்ளவர்கள்மீது

கொலைவெறித் தாக்குதல் நடத்தியிருக்கிறார்கள். பெயர்தான் கம்பெனியின் கோட்டையே தவிர, கோட்டை பராமரிப்புக்கென்று தனியாக இன்ஜினியர்களோ, டாக்டரோ கிடையாது. ஐந்து வருசம் முன்பு கோட்டைக்குள் இருந்த கொசுக்கடி தாங்காமல் சமையல்காரர்கள் கூட ஓடிவிட்டார்கள். அப்புறம் எப்படியோ அவர்களைத் திரும்ப அழைத்து வந்து வேலை செய்ய வைத்திருக்கிறார்கள்.

மால்பரோ கோட்டை கட்டி நூறு வருசமாகப் போகிறது. அதற்கு முன்பு இருபத்தைந்து வருசம் யார்க் கோட்டையில்தான் கம்பெனி இயங்கியது. அந்தக் கோட்டையை ஒட்டி பென்கோலன் ஆறு ஓடுகிறது. ஆற்றின் இருபுறமும் சகதியும் சேறும் இருக்கும். ஒரு யானை போனால்கூட மறைத்துவிடும் அளவுக்கு உயரமான நாணல் புல் காடுகள் ஆற்றின் இரு கரையிலும் இருக்கும். இந்தத் தீவோடு யானைகளின் நடமாட்டம் முடிந்துவிடும். சுமத்திரா தீவிற்கு அடுத்து இருக்கக் கூடிய ஜாவா, பாலி, பப்பா நியுகொய்னா, ஆஸ்திரேலியா, நியுசிலாந்து என்று எந்தத் தீவிலும் யானைகள் கிடையாது.”

“அந்தக் கோட்டையில் நீங்கள் தங்கியிருக்கிறீர்களா, லெப்டினென்ட்?”

“ஒருமுறை தங்கியிருக்கிறேன். அப்போது பிலிப் பிரகாம் என்ற டிப்டி கவர்னர் கோட்டைக்குப் பொறுப்பாகயிருந்தார். நான் தங்கியிருந்த சமயம், கோட்டையிலிருந்து ஐம்பது மைல் தாண்டியிருந்த லகாட் என்ற ஊரில் எங்களது படைகளுக்கும் பாலிம்பெங் சுல்தானின் படைகளுக்கும் இடையே மோதல் நடந்தது. நானும் அந்த யுத்தத்தில் கலந்துகொண்டேன். பிரச்சினை, வியாபாரப் போட்டியால் ஏற்பட்டதில்லை. எங்கள்

பாதி்ரிகளுக்கும் அவர்களது முல்லாக்களுக்கும் பிரச்சினை. இரண்டு தரப்பையும் தூண்டிவிட்டார்கள். எங்கள் சர்ச்சை எரித்துவிட்டார்கள்.

அந்த ஊரிலிருந்த மசூதிக்கு நாங்கள் தீ வைத்தோம். எங்கள் ஆட்களில் சிலர் ஊரில் புகுந்து கொள்ளையிட்டார்கள். எங்கள் வீரர்களில் சிலர் தனி நபர் கூலிப் படையைச் சேர்ந்தவர்கள். அவர்களுக்கு நாங்கள் சம்பளம் தருவதில்லை. யுத்தத்தில் அடிக்கும் கொள்ளை முழுவதையும் அவர்களே வைத்துக்கொள்ளலாம். உங்களுக்குத் தெரியும்தானே? நாங்கள் கொள்ளையடித்ததையெல்லாம் தளபதியிடம் ஒப்படைக்க வேண்டும். அவர் அதில் விலை மதிப்பானவைகளைக் கம்பெனியின் தலைமையிடமான லண்டனுக்கு அனுப்ப எடுத்து வைப்பார். மீதியை எங்களுக்குப் பிரித்துக் கொடுப்பார்.

இந்தத் தீவில் வீடுகள், மசூதிகள், சர்ச்சுகள் எல்லாம் மரத்தில் கட்டப்பட்டதுதான். அதனால் தீ வைப்பது எளிது. எங்களது தாக்குதலைத் தாங்க முடியாமல் சுல்தான் நேரில் வந்து மன்னிப்புக் கோரினார். டிப்டி கவர்னர் அவரிடம் பெரிய அளவில் இனாம் வாங்கிக் கொண்டார். தனது மேலதிகாரியான கல்கத்தா கவர்னர் ஜெனரலுக்கு, ‘பிரச்சினை முடிந்துவிட்டதாக’க் கடிதம் எழுதி, அவரிடம் நல்ல பெயரும் வாங்கிக் கொண்டார். அந்தப் போரில் கலந்துகொண்டவர்களுக்கு நல்ல சன்மானம் கிடைத்தது. இந்த மோதிரத்தைப் பாருங்கள். அந்தப் போரில் கிடைத்ததுதான்” என்று சொல்லி, கை விரலில் இருந்த மோதிரத்தைக் கழற்றிக் கொடுத்தான். அதை வேங்கை வாங்கிப் பார்த்தார்.

“நன்றாகயிருக்கிறது. இதை நீங்களே சுல்தானின் ஊரிலிருந்து கொள்ளையடித்தீர்களா? அடுத்தவர்கள் கொள்ளையடித்ததில் இருந்து உங்களுக்குப் பிரித்துக் கொடுக்கப்பட்டதா?”

“எல்லோரும் எடுத்தது ஒன்றாகச் சேர்க்கப்பட்டது. அதில் இந்த மோதிரமும் இருந்தது. இதை நான் கொள்ளை அடிக்கவில்லை.”

வேங்கை மோதிரத்தைத் திருப்பிக் கொடுத்தார். கப்பலின் கீழ்த்தளத்தில் நிற்கும் அச்சைக் குதிரையைப் பார்க்க வேண்டும் என்று வேங்கைக்குத் தோன்றியது.

“லெப்டினென்ட், இந்தக் கைவிலங்கைக் கொஞ்சம் அவிழ்த்துவிடச் சொல்லுங்கள்.”

லெப்டினென்ட், கை விலங்கைக் கழற்ற மலாயா வீரர்களுக்கு உத்தரவிட்டான்.

இருவரும் குதிரை இருக்குமிடம் நோக்கி நடந்தார்கள்.

“வேங்கை, உங்களுடன் நன்றாகப் பழகிவிட்டேன். உங்களது கோரிக்கைகளை என்னால் மறுக்க முடிவதில்லை. உங்களை நான் பென்கோலனில் கொண்டு ஒப்படைக்க வேண்டும். வழியில் ஏதாவது நடந்துவிட்டால் கோர்ட் மார்ஷியல், விசாரணை, அலைக்கழிப்பு என்று என் வாழ்க்கை நாசமாகிவிடும் ஸ்காட்லாந்தில் ஒரு ஏழைக் குடும்பத்தில் பிறந்து ஆறாயிரம் மைல்கள் தாண்டி வந்திருக்கிறேன். எனக்கு மற்ற ராணுவ லெப்டினென்ட்கள் போல, எதிர்காலத்தில் கலெக்டராக வேண்டும், கவர்னராக வேண்டும், சர் பட்டம் வாங்க வேண்டும் என்றெல்லாம் திட்டமிடல் கிடையாது. தப்புசெய்து தண்டனை வாங்கிவிடக் கூடாது என்பதில் மட்டும் உறுதியாகயிருக்கிறேன்.”

இப்போதெல்லாம் வேங்கை விரக்தியாக இருப்பதை ராக்கெட் பார்க்கிறான். விரக்தியிலுள்ள மனிதன் என்ன செய்வான் என்று தெரியாது. திடீரென வேங்கை கடலில் குதித்தால்? லெப்டினென்ட் ராக்கெட் பென்கோலன் கவர்னருக்கு என்ன பதில் சொல்லுவான்?

அந்தப் பயத்தில்தான் வேங்கையிடம் வெளிப்படையாகப் பேசினான்.

வேங்கைக்கு, லெப்டினென்ட்டின் பேச்சிலுள்ள பயம் நியாயமானதுதான் என்று தோன்றியது.

அச்சைத் துறைமுகத்தில் இருக்கும்போது நல்ல வார்த்தையென்று லெப்டினென்ட் சொன்னானே? ஏதோ எனக்குப் பணம் கிடைக்குமென்று? இனிமேல் லெப்டினென்டிற்கு எந்த நிர்பந்தமும் கொடுக்கக் கூடாது, இயல்பாகப் பேசுவது என்று முடிவு செய்தார். தனக்கு உதவுபவருக்கு மனநெருக்கடி கொடுக்கக் கூடாது.

“லெப்டினென்ட், நீங்கள் பினாங்குக் கோட்டையில் எனது விசாரணை துவங்குவதற்கு முன்பு கவர்னர் ஜார்ஜ் லெயித்தை சர் ஜார்ஜ் லெயித் என்று அழைக்கச் சொன்னீர்கள்? மெட்ராஸ் கவர்னர் எட்வர்ட் கிளைவை லார்டு என்கிறார்கள். கவர்னர் ஜெனரல் வெல்லெஸ்ஸியை மார்க்கியுஸ் வெல்லெஸ்லி என்கிறார்கள். இந்த சர் என்பது லார்டு, மார்க்கியுஸ் போன்ற பட்டமா?”

“ஆம், மார்க்கியுஸ், லார்டு என்பதெல்லாம் பரம்பரைப் பரம்பரையாக வரும் பட்டங்கள். எங்கள் தேசத்திற்கு ஒரே ஒரு அரசர். அவருக்குக் கீழ் ஒவ்வொரு நகரத்திற்கும் ஒரு மார்க்குஷ், ஒரு லார்டை அரசர் நியமிப்பார். உங்கள் ஊர் பாளையக்கார் மாதிரி. லார்டின் மூத்த மகன் லார்டு. அடுத்து ஆண் பிள்ளைகள் ஏதும் பிறந்தால் அவர்களுக்கு லார்டு பட்டமும்

கிடையாது. சொத்தில் பங்கும் கிடையாது. மூத்த வாரிசுக்கு மட்டுமே எல்லாம். தம்பிகள் அண்ணனை அண்டியே பிழைக்க வேண்டும். சர் பட்டம் என்பது லார்டுக்குக் கீழ்நிலையிலுள்ள அங்கீகாரம். இது பரம்பரை பரம்பரையாக வராது. ஒருவர் ஏதாவது ராணுவரீதியாக, வாணிபரீதியாக, இங்கிலாந்து தேசத்திற்கு நன்மை செய்திருந்தால் அவருக்கு எங்கள் அரசர் சர் பட்டம் கொடுப்பார்.”

“லார்டு பட்டம் பெற்ற இந்தக் கவர்னரைப் பார்த்தேன். அவர் கறுப்பு நிறத்தில் நீள அங்கி போட்டிருக்கிறார். மார்பில் தங்க ஆரம் இருக்கிறது. ஒன்று கேட்க வேண்டும் என்று நினைத்தேன். லார்டு என்பது எங்கள் ஊர் பாளையக்காரர் என்றால், அரசர் கூடவே தானே இருக்க வேண்டும்? இங்கு ஆறாயிரம் மைல் தாண்டி லார்டு எட்வர்ட் கிளைவ் பிரிட்டிஷ் அரசருக்கு என்ன உதவி செய்ய முடியும்?”

“வியாபாரத்தில் உதவுகிறாரே? புதிய நாடுகள் பிடிப்பதில் லார்டுகள் உதவுகிறார்களே? இன்னொன்றும் சொல்ல மறந்துவிட்டேன். லார்டு என்றாலே எங்கள் தேசத்தின் நாடாளுமன்றத்தின் உறுப்பினர் பதவியும் சேர்த்துத்தான். மேல் சபை என்று நாடாளுமன்றத்தில் உள்ளது. கீழ் சபையில் மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள். மேல் சபையில் பிறப்பால், நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் பதவி பெற்ற லார்டுகள் இருப்பார்கள். அரசருக்கு அடுத்து அதிகாரமுள்ளவர் பிரைம் மினிஸ்டர். இங்கிலாந்தில் இதுவரை பதினாறு பிரைம் மினிஸ்டர்கள் பதவியில் இருந்திருக்கிறார்கள். அதில் எட்டுப் பேர் மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள், ஏழு பேர் பிறப்பால் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் ஆனவர்கள்.”

“இப்போதைய பிரதமர்?”

“ரைட் ஹானரபிள் ஹென்றி அடிங்டன், டோரி கட்சி.”

“டோரி கட்சி என்றால்?”

“பழைமை பாரம்பரியம் போற்றுபவர்கள். அரசர்தான் பாராளுமன்றத்தைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டும் என்று வலியுறுத்துபவர்கள். எல்லாவற்றிற்கும் அரசரை முன்னிறுத்து பவர்கள்.”

“டோரி என்ற வார்த்தைப் புதிதாகயிருக்கிறதே.”

“ஆம், ஒரு இருபது வருசமாகத்தான் இந்தப் பெயர் அடிபடுகிறது. அமெரிக்கச் சுதந்திரப் போருக்குப் பின்புதான் இந்தப் பெயர் பிரபலமாகியது. அமெரிக்கச் சுதந்திரப் போருக்கு முன்பு, அமெரிக்க மக்கள், தங்கள் தேசம் ஏன் இங்கிலாந்தின் கட்டுப்பாட்டிலிருந்து விலகி தனி நாடாக வேண்டும்? என்று பொதுமக்களுக்குத் தெரிவிக்கப் பிரகடனம் ஒன்று வெளியிட்டார்கள்.”

“சின்ன மருது வெளியிட்ட ஜம்பு தீவுப் பிரகடனம். திருச்சிராப்பள்ளி மலைக்கோட்டையிலும், ஸ்ரீரங்கம் கோயிலும் பிரகடனம் ஒட்டப்பட்டது. அதில் இங்கிலீஷ்காரர்கள் மட்டுமின்றி ஒட்டுமொத்த ஐரோப்பியர்களும் நாட்டைவிட்டு விரட்டியடிக்கப்பட வேண்டும். அவர்கள் தொடர்ந்து இருந்தால் இந்துக்களின் மத ஆசாரம், பண்பாடு கெட்டுவிடும் என்று பிரகடனத்தில் சொல்லியிருப்பார். அதிகமான எண்ணிக்கையில் நாங்கள் இருப்பதால், எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்தால், ஐரோப்பியர்களை விரட்டிவிட முடியும் என்று சொல்லியிருப்பார். உண்மையான இந்தியத் தகப்பனுக்குப் பிறந்தவர்கள் ஐரோப்பியர்கள்கூடச் சேரக்

கூடாது. அவர்களை வெட்டிச் சாய்க்க வேண்டும் என்று சொல்லியிருப்பார்.”

“ஆம், அதில் இந்தியாவை ஏதோ ஒரு பெயரில் சொல்லுவாரே, ஜம்பு தீவா?”

“ஆம், ஜம்புத் தீவு.”

“அப்படியென்றால்?”

“இந்தியாவின் பண்பாட்டுத் தலைநகராகப் பாண்டவர்களின் தலைநகரான அஸ்தினாபுரத்தைச் சொல்லுவது எங்கள் வழக்கம். இடைப்பட்ட காலத்தில் சமண மதம் பெரும் வளர்ச்சி அடைந்ததால் அஸ்தினாபுரம் சமண மதத்தின் தலைமையகமாகி விட்டது. அதனால் அஸ்தினாபுரத்திற்கு அடுத்துள்ள ஜம்பு என்ற கிராமத்தைப் பாண்டவர்களின் தலைநகராக இந்துக்கள் கருத ஆரம்பித்தனர். அதுதான் ஜம்பு தேசம்.”

“வேங்கை, உங்களிடம் ஒன்று கேட்க வேண்டும். சிவகங்கையின் ராஜா நீங்கள். இந்தப் பிரகடனம் உங்கள் பெயரில்தானே வந்திருக்க வேண்டும்? அப்படியில்லாமல் உங்களது மந்திரிப் பிரதானியான, உங்களுக்குக் கட்டுப்பட்ட சின்ன மருது சேர்வைக்காரன் பெயரில் ஏன் வர வேண்டும்?”

“இல்லை, லெப்டினென்ட், அந்தப் பிரகடனம் என் ஒப்புதலில்தான் வெளியானது. பூனாவிலிருந்து நாங்குநேரி வரையான பெரும் நிலப்பரப்பில் வாழும் அனைத்துப் போராளி களின் சார்பில் தயாரிக்கப்பட்ட பிரகடனம் அது. அத்தனை புரட்சியாளர்களும் சின்ன மருது சேர்வைக்காரரைத் தலைவராக ஏற்றுக் கொண்டிருந்தனர். அந்தப் பிரகடனத்தில்கூடச் சின்ன மருது சேர்வைக்காரர் தன்னை முன்னிலைப்படுத்திக்

கொள்ள வில்லை. தன்னை இந்தியப் பேரரசர்களின் சேவகன் என்றுதான் சொல்லியிருப்பார்.”

“இருந்தாலும், கம்பெனி ராணுவ அதிகாரிகள் பேசிக் கொண்டதைச் சொல்லுகிறேன். சின்ன மருது உங்கள் கட்டுப் பாட்டில் இல்லை. எதையும் உங்களிடம் சொல்லிவிட்டுச் செய்யும் வழக்கம் அவருக்கு இல்லை. செய்துவிட்டுச் சொல்லும் வழக்கம் மட்டுமே அவரிடம் இருந்தது. உங்களது இந்த அவல நிலைக்கு அவர்தான் முழுக் காரணம் என்பார்கள்.”

“இந்தப் போராட்டம் நிச்சயம் நடந்திருக்க வேண்டியதுதான். ஒருவேளை நான் அவரை, எனது மந்திரிப் பிரதானி என்ற முறையில் இல்லையென்றாலும், எனது சின்ன மாமனார் என்ற முறையில் கட்டுப்படுத்தி இருக்கலாம். அப்படிச் செய்திருந்தால் சின்ன மருது சேர்வைக்காரருக்குப் பதிலாகத் துந்தாஜி வாக், ஊமைத் துரை போன்ற மக்கள் செல்வாக்குப் பெற்றவர்கள் யாராவது ஒருத்தர் தலைமையில் இந்தப் போராட்டம் ஒருங்கிணைக்கப்பட்டிருக்கும்.”

“ஏன் விருப்பாச்சி கோபால் நாயக்கரால் புரட்சியாளர்களை ஒருங்கிணைக்க முடியாதா?”

“முடியும். விருப்பாச்சி அப்பச்சிதான் எங்களுக்கெல்லாம் வழிகாட்டி. பெரும் புரவலர். ஆற்காடு நவாப்பின் எதேச்சதிகாரத்தை எதிர்க்கும் எந்த ஆட்சியாளனுக்கும் அவரது விருப்பாச்சிக் காட்டில் புகலிடம் தருவார். எங்களுக்கும் உங்களது கம்பெனிக்கும் பிரச்சினை ஆரம்பித்தபோது, கோபால் நாயக்கர் அப்பச்சிக்கு மிகவும் வயதாகிவிட்டது. ஓடி ஆடி ஊர் ஊருக்குப் பயணித்து ஆதரவு திரட்ட முடியாது. அப்பச்சிக்கு எங்களைப் போன்ற மத்திய வயதுடையோரையும், எங்களைவிட மூத்தவர்களை

மட்டும்தான் நேரடியாகத் தெரியும். சின்ன மருது சேர்வைக்காரரால் இளைஞர்களை ஒன்றிணைக்க முடிந்தது. அதனால்தான் கோபால் நாயக்கர் அப்பச்சியே சின்ன மருது சேர்வைக்காரரின் தலைமையை வழிமொழிந்தார்.”

அச்சைக் குதிரையின் அருகில் வந்த வேங்கை, தண்ணீரை வாரியிறைத்து அதன் உடலை அழுத்தித் தேய்த்தார்.

“சரி விடுங்கள். நீங்கள் உங்கள் சின்ன மாமனாரை விட்டுக்கொடுக்க மாட்டீர்கள்.”

“லெப்டினென்ட், இந்தியாவில் அரசனாக இருப்பவனுக்கு நெருக்கடிகள் அதிகம். அரசனுக்குப் பல மொழிகள் தெரிந்திருக்க வேண்டும். மெட்ராஸிலிருந்து திண்டுக்கல் வரை உள்ள நிலப்பரப்பு உங்களது கட்டுப்பாட்டில் இருக்கிறது. உங்களுடைய மொழி இங்கிலீஷ். திண்டுக்கல்லில் கன்னடம் பேசும் திப்பு சுல்தானின் ஆட்சி. புதுச்சேரியில் பிரெஞ்சுக்காரர்கள், தஞ்சாவூரில் மராட்டியர் ஆட்சி. வேலூர் பகுதியில் உருது பேசும் ஆற்காடு நவாப்பின் ஆட்சி. நாகப்பட்டணத்தில் டச்சுக்காரர்கள், தரங்கம்பாடியில் டேனிஷ் பேசும் டேனிஷ்காரர்கள். இதைத் தவிர்த்து எங்களது சீமையின் எல்லையில் மலையாளம் பேசும் திருவாங்கூர் ராஜா, எங்கள் பகுதியிலுள்ள அறுபத்தி இரண்டு பாளையங்களின் ஆட்சியாளர்கள் பேசுவது தெலுங்கு. லெப்டினென்ட் உங்களுக்குத் தெரியுமா? நான் சொன்ன இத்தனை ஆட்சியாளர்களும் அவரவர் மொழியில்தான் அரசாங்கம் நடத்துகிறார்கள். கடிதத் தொடர்பு கொள்ளுவார்கள்.”

“ஆம், கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். உங்கள் பகுதியிலுள்ள எழுபத்தி இரண்டு பாளையங்களில்

மறவர்களின் கட்டுப் பாட்டிலுள்ள பத்துப் பாளையங்கள் தவிர்த்து மற்ற பாளையக் காரர்கள், இன்னமும் கையெழுத்துகூடத் தெலுங்கில் தான் போடுகிறார்களாமே?”

“அவர்களை மட்டும் ஏன் அப்படிச் சொல்ல வேண்டும், லெப்டினென்ட்? உங்களது கம்பெனி இங்கு வந்து இருநூறு ஆண்டுகள் ஆகிறது. உங்கள் மொழியில்தானே இன்னும் எங்களோடு தொடர்பு கொள்கிறீர்கள்?”

“உண்மைதான், வேங்கை. நாங்கள் எங்கள் மொழியில் தொடர்பு கொள்ளுவதற்கு முக்கியமான காரணம் இருக்கிறது. ஐரோப்பாவில் உள்ள எங்களது கம்பெனி டைரக்டர்களின் உத்தரவுப்படி தான் நாங்கள் இங்கு நடக்க வேண்டும். இந்தியாவின் கடுமையான வெயில், புழுதிக் காற்று, நீண்ட கோடைக் காலம், எங்களை அச்சுறுத்தும். பதவியிலிருக்கும்போதே பத்து வருசத்துக்கு ஒரு முறையாவது எங்கள் நாடுகளுக்குப்போய், இரண்டு மூன்று வருசம், அங்கிருந்துவிட்டு வந்தால்தான் உயிர் தப்பிக்கும். ஆனால், உங்கள் ஊர் பாளையக்காரர்களுக்கு அப்படியல்ல. அவர்களை நியமித்த விஜயநகர நாயக்க அரசரின் கட்டுப்பாட்டிலா அவர்கள் இருக்கிறார்கள்? அவர்களே தான் அவர்கள் பகுதி விசயங்களை முடிவு செய்கிறார்கள்? அப்படியிருக்கும்போது தெலுங்கில் அரசாட்சி செய்யும் அளவிற்கு என்ன இருக்கிறது?”

“எல்லோரையும் அப்படிச் சொல்ல முடியாது. அவர்கள் எல்லோரும் பிறப்பால் வைணவர்கள். பெருமானைக் கும்பிடுபவர்கள். ஆனால், இங்கு வந்த பின்பு சைவ மதத்திற்கு முழு ஆதரவு கொடுத்தார்கள். பல சைவக் கோயில்களை எடுத்துக் கட்டினார்கள்.

வாராப்பூர், ஆயக்குடி பாளையக்காரர்கள் பழனி முருகன் கோயிலுக்கு நிறையச் செய்துள்ளார்கள். பாஞ்சாலங்குறிச்சி கட்டபொம்மன் அம்மான் ஜக்கம்மா தெய்வத்தோடு சேர்த்து, திருச்செந்தூர் முருகனையும் தன்னுடைய குலதெய்வமாகவே ஏற்றுக்கொண்டார். கட்டபொம்மன் அம்மான் சில நேரங்களில் அவர்களது குலதெய்வம் ஜக்கம்மாவிற்குக் கொடுத்த மரியாதையைவிடக் கூடுதலான மரியாதையை திருச்செந்தூர் முருகன் கோயிலில் காண்பிப்பார்.”

கறுப்புக் குதிரையில் காளையார் கோயிலுக்குள் போனால் எப்படியிருக்கும் என்று மனம் ஏங்கியது. குதிரையை அணைத்துக் கொண்டு நின்றார்.

“வேங்கை நாம் சேர்ந்து சாப்பிடலாமா?”

தூத்துக்குடியில் கிளம்பியதிலிருந்து லெப்டினென்ட் ராக்கெட் காலா பாணிகளோடு சேர்ந்து சாப்பிட்டதில்லை. அதற்கு முக்கியமான காரணம், காலா பாணிகளுக்குள், பிராமணர், சைவ பிள்ளைமார்கள் இருந்தனர். சைவ உணவு சாப்பிடும் இவர்களால் இங்கிலிஷ்காரர்கள் சாப்பிடும் உணவு மேஜைக்கு அருகில் உட்கார்ந்து சாப்பிட முடியாது. இங்கிலீஷ்காரர்களுடன் சேர்ந்து சாப்பிட நேரும் நேரங்களில், சைவ உணவு சாப்பிடுபவர்கள், தங்களுக்குச் சாப்பாடே வேண்டாம் என்கூடச் சொல்லிவிடுவார்கள்.

பாரம்பரியமான பாளையக்காரர்களான
விருப்பாச்சிக் கோபால் நாயக்கர், வாராப்பூர்
பொம்மைய நாயக்கர் போன்ற

வர்கள் ஐரோப்பியர்களுடன் சரிசமமாக
உட்கார்ந்து சாப்பிட விரும்ப மாட்டார்கள்.
ஐரோப்பியர்கள் உட்கார்ந்துவிட்டுப்போன இடத்தை,

‘தீட்டாகிவிட்டது’ என்று தண்ணீர்விட்டுக் கழுவும் துறையூர் ரெட்டியார் போன்ற பாளையக்காரர்களும் உண்டு. ஐரோப்பியர்களிடம் ஆட்சியதிகாரம் இருந்தாலும் அவர்களை மிலேச்சர்கள் என்று உள்ளூர் ஆட்சியாளர்கள் அழைப்பதுகூட ஐரோப்பியர்களுக்குத் தெரியும். அதனால் அவர்களே உள்ளூர் ஆட்களுடன் ஒன்றாகச் சாப்பிடும் நிலையைத் தவிர்த்து விடுவார்கள்.

நாளை, நாளை மறுநாள் பென்கோலன் போய்ச் சேர்ந்தவுடன் வேங்கையை பென்கோலனின் மால்பரோ கோட்டையின் கவர்னர் வால்டர் ஈவரிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு, லெப்டினென்ட் ராக்கெட் கிளம்பிவிடுவான். தூத்துக்குடியிலிருந்து கிளம்பி பினாங்கு வரும்வரை, அறுபத்தி ஆறு நாள்கள் கொஞ்சம் கெடுபிடியாக யிருந்தாலும் பினாங்குத் தீவை அடைந்தவுடன், ராக்கெட்டிடம் மாறுதல்கள் தெரிந்தன.

ஜெர்ஜா தீவிற்குக் காலா பாணிகளை அனுப்பக் கூடாது என்று கவர்னரிடம் மன்றாடிக் கேட்டுக் கொண்டான். வேங்கையை, கவர்னர் விசாரணை நடத்தியபோது கூட, காலா பாணிகளுக்கு நல்லது நடக்க வேண்டும் என்று விரும்பினான். அச்சைத் தீவில் தமிழ்ப்பெண் இந்திர பிரபாவிற்கு ஏதாவது உதவ வேண்டும் என்று வேங்கை நினைத்தபோது, பணம் கடனாகக் கொடுத்தான் லெப்டினென்ட் ராக்கெட் என்றெல்லாம் யோசனை செய்த வேங்கை,

“சரி, லெப்டினென்ட்.”

“வாருங்கள்.”

மேஜையில் வைத்த வறட்டு கோதுமை ரொட்டியில் பசு வெண்ணெய் சேர்த்து லெப்டினென்ட் சாப்பிட்டான். வேங்கை வறட்டு ரொட்டியை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டார். அதிகாலையில் கப்பலை நிறுத்தி,

வலையில் பிடித்த மீன்களைத் தண்ணீரில் வேக வைத்து வைத்திருந்தார்கள். அந்த மீன்களை லெப்டினென்ட் எடுத்துக் கொண்டார். வேக வைத்த மீன் தண்ணீரைக் குடித்தார்.

“வேங்கை, நீங்கள் போகும் இடத்தில் மீன்தான் பிரதானம். உங்கள் ஊரில் சோளமும், கம்பும்போல. ஆனால் இந்த ஊரில் மீன்களை எண்ணெய்யில் பொறிக்க மாட்டார்கள். நீரில் வேகவைப்பதுதான். சாப்பிட்டுப் பாருங்கள்.”

வேங்கைக்கு முன்பாகத் தண்ணீரில் வேக வைத்த மீன் பாத்திரத்தை வைத்தார். அதன் நாற்றத்தை வேங்கையால் தாங்க முடியவில்லை.

“வேண்டாம்” என்று மறுத்துவிட்டார்.

சாப்பிட்டு முடித்ததும் மலாயா வீரர்கள் பழங்களைக் கொண்டுவந்து வைத்தனர்.

“வேங்கை, இதைச் சாப்பிடுங்கள். மங்குஸ்தான்.”

கறுப்பு நிறத்தில் பந்து போலிருந்த உருண்டைப் பழத்தை லெப்டினென்ட் இரு கைகளாலும் பிரித்தார். பழத்தின் மேல் ஓடு மிருதுவாகயிருந்தது. உள்ளே வெள்ளை நிறத்தில் பஞ்சுபோல இருந்ததைச் சாப்பிட்ட லெப்டினென்ட், வேங்கைக்கு ஒரு பழத்தைக் கொடுத்தார்.

“சாப்பிட்டுப் பாருங்கள், நன்றாகயிருக்கும்.”

வேங்கை பழத்தை வாங்கினார். பார்க்கப் பனை நுங்கு போல், லேசான புளிப்புச் சுவையுடன் இருந்தது. அடுத்து ஒரு பழத்தை எடுத்து, “இது ரம்புத்தான். இதுவும் மங்குஸ்தான் போல சுவையாய் இருக்கும். மங்குஸ்தானில் ஆறு பிரிவாகப் பழம் இருக்கும். இதில் மொத்தமாகப் பழமாகயிருக்கும்.”

வெள்ளை நூல்களை நெருக்கி ஒட்ட வைத்த துணிப் பந்துபோல் சிவப்பு நிறத்திலும் மஞ்சள் நிறத்திலும் ரம்புத்தான் பழங்கள், வேங்கை முன்பு வைக்கப்பட்டன. ஒன்றை எடுத்து, மிருதுவாகயிருந்த அதன் தோலை உரித்தார்.

சாப்பாட்டு மேஜையில், திடீரென நரகல் வாடை. சிறிய முள் பலாப்பழம் போன்ற தோற்றத்திலிருந்த பழத்தை லெப்டினென்ட் கத்தியால் வெட்டி உள்ளேயிருந்த ஆறு சுளைகளை எடுத்து மேஜையில் வைத்தார். வேங்கைக்கு வாந்தி வரும்போல் இருந்தது.

“கடவுளே, பழமா இந்த நாத்தம் அடிக்கிறது? இது வேண்டாம்.”

“என்ன வேங்கை? இதை வேண்டாம் என்கிறீர்கள்? துரியன் பழம். நம்கூட வந்துள்ள மலாயா வீரர்கள் இதற்காக உயிரைக்கூட விடுவான்கள். இப்போது நாம் சாப்பிட்டதும் பாருங்கள். துரியனை ஓடிவந்து எடுப்பான்கள். இந்த பழச்சுளைக்காக அவர்கள் ஒருவரையொருவர் கெஞ்சி, வாங்கிச் சாப்பிடுவார்கள்.”

“அவர்கள் எது வேணாலும் செய்யட்டும், லெப்டினென்ட். பழத்தோல்களைக் குதிரைக்குக் கொடுக்கலாமா?”

“கொடுப்போம், வேங்கை. நீங்கள் குதிரையை வாங்கிய தற்குப் பதிலாக நாய் ஒன்று வாங்கியிருக்கலாம்.”

“உங்களது கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் சிறைகளில் நாய் வைத்துக்கொள்ளலாமா?”

“உங்கள்மீது கவர்னர் கருணை காட்டினால் நாய் வைத்துக் கொள்ளலாம்.”

“நாய் எதற்குப் பயன்படும் லெப்டினென்ட்?”

“நாயின் பயன் கோட்டைக்குப்போய், கோட்டையின் நிலைமையைப் பார்த்த பிறகுதான் உங்களுக்குத் தெரியும். அந்தத் தேவை ஏற்பட்டால், இந்தக் குதிரையைக் கவர்னருக்குப் பரிசாகக் கொடுத்துவிட்டு, குதிரைக்குப் பதிலாக உங்களோடு எப்போதும் சிறைக்குள் வைத்துக்கொள்ள நாய் ஒன்று கேளுங்கள்.”

“ அப்படியா லெப்டினென்ட்?”

“நாயின் தேவை ஏற்பட்டாலும் ஏற்படும். ஏற்படாமலும் போய்விடும். நான் சொன்னதை மட்டும் மனத்தில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள். இப்போதைக்கு ஏன்? எதற்கு? என்று என்னிடம் எதுவும் கேட்காதீர்கள்” என்றான் லெப்டினென்ட் ராக்கெட்.

மால்பரோ கோட்டை

கோட்டைக்குள் கவர்னரின் முன்னால் லெப்டினென்ட் ராக்கெட் நின்றிருந்தான். வெளியே மழை பெய்து கொண்டிருந்தது. ராக்கெட் கொடுத்த சிவப்பு வெல்வெட் துணிப்பையைக் கவர்னர் வால்டர் ஈவர் பிரித்தார்.

“லெப்டினென்ட் ராக்கெட், மீட் டாக்டர் எட்வர்ட் அட்கின்ஸ். அசிஸ்டென்ட் சர்ஜன். பெங்கால் எஸ்டாபிளிஷ் மெண்ட்.”

லெப்டினென்ட் ராக்கெட் டாக்டருக்குக் கைகொடுத்தான்.

“டாக்டர், ஐம் லெப்டினென்ட் ராக்கெட். செகன்ட் பட்டாலியன், சிக்ஸ்த் ரெஜிமெண்ட்.”

கவர்னர் வால்டர் ஈவர் இருவரையும் அமரச் சொன்னார். கடிதத்தின் உறையில் எழுதப்பட்டிருந்ததை வாய்விட்டுப் படித்தார்.

‘கடிதத்தைப் பெறுபவர், மால்பரோ கோட்டையின் டிப்டி கவர்னர் வால்டர் ஈவர். அவர் உயிரோடு இல்லையென்றால் செகன்ட் பதவியிலுள்ள டாக்டர் எட்வர்ட் அட்கின்ஸ், அசிஸ்டென்ட் சர்ஜன்.’

உறையிலிருந்த இரண்டு கடிதங்களில் ஒன்றைப் பிரித்துப் பார்த்தார். பின்பு அடுத்த கடிதத்தைப் பிரித்துப் படித்த வால்டர் ஈவர், அதை எட்வர்ட்டிடம் காண்பித்தார். எட்வர்ட் படித்துப் பார்த்துவிட்டு, கவர்னரிடம் கடிதத்தைத் திரும்பக் கொடுத்தார். இரண்டாவது கடிதம் கவர்னர் கையில் இருந்தது.

“இதிலுள்ள விசயங்கள் உங்களுக்குத் தெரியும்தானே, லெப்டினென்ட்?”

“யெஸ், யுவர் எக்ஸலன்ஸி. வேங்கை பெரிய உடையணத் தேவன் அவரது சகாக்களிடமிருந்து பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறார். அவரோடு நான் மூன்று மாதங்களாக, கடல் பயணத்தின் போதும், பினாங்கில் சில நாட்களும் இருந்திருக்கிறேன். நல்ல மனிதர். சூழ்நிலை அவரை இந்த நிலைக்குக் கொண்டு வந்திருக்கிறது. அவரிடம் நீங்கள் காண்பிக்கும் கருணைக்கும், ஆதரவான வார்த்தைகளுக்கும், பினாங்கின் கவர்னர் தனது நன்றியைத் தெரிவிப்பதாகச் சொல்லியனுப்பினார்.”

“யெஸ், அப்படித்தான் எழுதியிருக்கிறார். பட், உங்களுக்கு எந்த வாக்குறுதியும் நான் தர முடியாது, லெப்டினென்ட். எனது கட்டுப்பாட்டில் வேங்கை வந்தபிறகு அவரது நடவடிக்கைகளே, அவருக்குக் கிடைக்கும் கட்டுப்பாடுகளைத் தீர்மானிக்கும். உங்களது அடுத்த திட்டம்?”

“யுவர் எக்ஸலன்ஸி, எனது கப்பலில் கொண்டுவந்த தகர லோடுகளை இறக்குவதற்கு குறைந்தது மூன்று நாள். ஆகும் என்று சொன்னார்கள். பிறகு இங்கிருந்து நீங்கள் ஏற்றச் சொல்லும் சரக்குகளை ஏற்றிக்கொண்டு, அதற்கு இரண்டு மூன்று நாள். ஆகும் என்றால் கூட அடுத்த வாரம் இதே நாள் நான் கிளம்பி விடுவேன். அதற்குள் இந்தப் பேய் மழை நின்று விடுமா, யுவர் எக்ஸலன்ஸி?”

“இந்த ஊர் மழையை நம்ப முடியாது. தொடர்ந்து மூன்று நாள். கூடப் பெய்யும். நீங்கள் கொண்டுவந்தது தகர மூட்டைகள்தானே? இந்த ஊர் ஆட்கள் மழை, வெயில் எல்லாம் பார்க்க மாட்டார்கள். இரண்டே நாட்களில் இறக்கிவிடுவார்கள். நாங்கள் சாமான்கள் ஏற்றும் போதுதான் மழை இருக்கக் கூடாது. டாக்டர்,

நம்மிடம் பினாங்கிற்கும், அச்சைக்கும் ஏற்றிவிடும் சரக்கு, ஜாதிக்காய், சந்தன கட்டை, மிளகு, இலவங்கம். பிறகு?”

“யுவர் எக்ஸலன்ஸி, எட்டுக் குள்ள யானைகள்.”

“ஓ, யானைகள் அதற்குள் வந்துவிடுமா? லகாட்டில்தானே இருக்கிறது இப்போது?”

“வந்துவிடும், யுவர் எக்ஸலன்ஸி.”

“லெப்டினென்ட் ராக்கெட். கப்பல் மெட்ராஸ் போகும்தானே? மெட்ராஸ் கவர்னர் லார்ட் எட்வர்ட் கிளைவிற்கு எனது அன்பளிப்பாகப் பத்துச் சாக்கு மூட்டைகளில் ரம்புத்தான், துரியன் பழங்கள் தருகிறேன். அவருக்குத் துரியன் பழங்கள் மிகவும் பிடிக்கும்.”

லெப்டினென்ட் சிரித்தான். கவர்னர் அதைக் கவனித்துவிட்டார். “சிரிப்பதற்கு நான் என்ன சொன்னேன்?”

“சாரி, யுவர் எக்ஸலன்ஸி. இந்தத் துரியன் பழத்தைப் பார்த்தாலே மெட்ராஸ் பகுதி ஆட்கள் அலறி ஓடுகிறார்கள்.”

“ஐ நோ, அவர்களுக்கு அந்த வாசனை பிடிக்காது. பட், கவர்னருக்குப் பிடிக்கும். மெட்ராஸ்ல இருக்கிறவன்க கொழும்பு சாராயத்தக் கொண்டா கொண்டானு குடிக்கிறான்கள்ல. அதுவும் நாத்தம்தானே?”

“யுவர் எக்ஸலன்ஸி, எனக்கு உத்தரவு ஏதும் உள்ளதா?”

“யெஸ், உங்களுக்குத் தங்குமிடம் இப்போது பார்த்துக் கொண்டுள்ளார்கள். லெப்டினென்ட், இந்தக் கோட்டையில் கொஞ்சம் இடப்பிரச்சினை. அதற்காக உங்களை நான் கோட்டைக்கு வெளியே தங்க

அனுமதிக்க மாட்டேன். இந்த ஊரில் பாதுகாப்பு பிரச்சினை உள்ளது. நம்மோடு பாலிம்பங்க் சுல்தான் நட்புறவோடு இருப்பதாகக் காட்டிக் கொண்டாலும், கோட்டைக்கு வெளியே இரவில் செல்லும் நம் ஆட்களை வில், கவண் கற்கள் வைத்து அடிக்கிறார்கள். மந்திரவாதிகளை ஏவி, மிருக எலும்புகளை மந்திரித்து நம் ஆள்கள்மீது எறிகிறார்கள். கோட்டைக்கு வெளியே ஒன்றிரண்டு கொலை முயற்சிகளும் நடந்திருக்கின்றன.”

“யுவர் எக்ஸலன்ஸி, நான் இரண்டு வருசங்களுக்கு முன்பு லகாட்டில் பாலிம்பெங் சுல்தானின் ஆளுங்களோடு நடந்த போரில் கலந்துகொண்டிருக்கிறேன். அப்போது கிடைத்த மோதிரம்தான் இது. உங்களுக்கு முன்பிருந்த கவர்னர் பிலிப் பிரகாம் எனக்கு அன்பளிப்பாகக் கொடுத்தது” என்று சொல்லி, மோதிரத்தைக் கழற்றி கவர்னரிடம் கொடுத்தான்.

மோதிரத்தை வாங்கி இப்படியும் அப்படியும் திருப்பிப் பார்த்த, டிப்டி கவர்னர் வால்டர் ஈவர், “யெஸ், இட் இஸ் எ காஸ்ட்லி ஸ்டோன்” என்று சொல்லி, ராக்கெட்டிடம் மோதிரத்தைத் திருப்பிக் கொடுத்தார்.

“ராக்கெட், மழை விடவில்லை. நீ தங்குவதற்கு அறை தேடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதுவரை நானும் வெளியில் போக முடியாது” என்று சொல்லிக்கொண்டே பினாங்கின் கவர்னர் கொடுத்த கடிதத்தை மீண்டும் பார்த்தார்.

“யுவர் எக்ஸலன்ஸி, உங்களுக்குத் தனிப்பட்ட முறையில் பினாங்கு கவர்னர் ஒரு கடிதம் எழுதியிருக்கிறார். நான் உங்களிடம் கேட்பதற்குத் தகுதியற்றவன். இருந்தாலும் நான் வேங்கைக்குக் கொஞ்சம் பணம் கடன் கொடுத்திருக்கிறேன். அதைத்

திரும்பப் பெறுவதற்கு வழியிருக்கிறதா என்பதற்காகத்தான் உங்களுக்குப் பிணாங்குக் கவர்னர் எழுதிய தனிப்பட்ட கடிதம் பற்றிக் கேட்டேன்.”

“யெஸ் யெஸ் லெப்டினென்ட். பதற்றப்பட்டு நீ கேட்பது புரிகிறது. பிணாங்கு கவர்னர் விடுதலை செய்யப்பட்ட வேங்கையின் சகாக்களில் ஆறு பேருக்கு மாதப் பிழைப்பூதியமாகத் தலா இரண்டு பவுண்டும், துரைசாமி என்ற சிறுவனுக்கு மட்டும் அவனது அந்தஸ்தைக் கருத்தில்கொண்டு மாதம் நான்கு பவுண்டும் தரப்போவதாகக் கவர்னர் எழுதியிருக்கிறார். வேங்கை பெரிய உடையணத் தேவனுக்குக் கொஞ்சம் கூடுதலாகவே பென்சன் தரலாம். உங்களுக்கு இவர் எவ்வளவு கடன் திருப்பித் தர வேண்டும்.”

“இருபது பவுண்டு.”

“பிரச்சினையில்லை, அதைவிடக் கூடத்தான் இவருக்குத் தருவேன். உங்களது பணத்தை, வேங்கைக்குத் தரப்போகும் மாத பென்சனிலிருந்து முன்பணமாகக் கொடுத்துவிடுகிறேன். பிணாங்கில் இவர்களுக்கு உணவுப் படி எப்படி?”

“ஒரு ஆளுக்கு மாதத்திற்கு முப்பது ஆழாக்கு (எட்டு ஆழாக்குகள் சேர்ந்தது ஒரு படி) அரிசி, ஒன்றரை ஆழாக்கு உப்பு, ஒன்றரை ஆழாக்கு நெய், வருடத்திற்கு ஒரு உடை.”

“சரி, அதையே இவருக்கும் கொடுக்கலாமா?”

“யுவர் எக்ஸலன்ஸி, இது பெரும் மழைப்பிரதேசம். மழை விட்டவுடன் கடுமையான வெயில் அடிக்கும். அடுத்த ஒரு மணி நேரத்தில் பெரும் மழை பெய்யும். அதனால் அடிக்கடி உடையை மாற்ற வேண்டியிருக்கும்.”

“சரி, வருடத்திற்கு இரண்டு உடை.”

“நெக்ஸ்ட்?”

கவர்னரின் அறைக்கு வெளியே வெண்கல மணி அடிக்கும் சத்தம் கேட்டது.

“எஸ்” என்றார் கவர்னர். ராணுவ உடையுடன் அறைக்கு உள்ளே வந்தவன், கவர்னருக்குச் சல்யூட் செய்தான். அவனது தோள்பட்டையிலிருந்த மெட்டல் ஸ்டார்களை வைத்து, அவன் தன்னைவிட உயர்ந்த பதவியில் இருப்பவன் என்று தெரிந்து கொண்ட லெப்டினென்ட் ராக்கெட் எழுந்து நின்றான்.

“கேப்டன் ஜான் மெக்டொனால்ட், நான் ஏற்கெனவே உங்களுக்குச் சொல்லியிருந்தேனே, பினாங்கிலிருந்து தகரமும், காலா பாணியும் வருவதாக.”

“யெஸ் யுவர் எக்ஸலன்ஸி, காலா பாணியைச் சரக்குக் கிடங்குக்கு எதிர் திசையிலுள்ள கொட்டடியில் அடைத்திருக் கிறேன். அவருடன் வந்த கறுப்புக் குதிரையை, லாயத்திற்கு அனுப்பிவிட்டேன். குதிரையை அவரே தினமும் குளிப்பாட்டி, தீவனம் போட அனுமதி வேண்டும் என்று கேட்டார். கவர்னரிடம் கேட்காமல் நான் ஒன்றும் சொல்ல முடியாது என்று சொல்லிவிட்டு வந்தேன். எனி ஆர்டர்ஸ் யுவர் எக்ஸலன்ஸி?”

“எஸ் எஸ். ஐ வில் டெல் யூ. மீட் லெப்டினென்ட் ராக்கெட். மெட்ராஸ் சிக்ஸ்த் ரெஜிமென்ட்.”

கேப்டன் ஜான், அப்போதுதான் லெப்டினென்டைக் கவனிப்பதுபோலக் காட்டிக்கொண்டு, “லெப்டினென்ட். வெல்கம் டு மால்பரோ ஃபோர்ட். ஐ அம் கேப்டன் ஜான் மெக்டொனால்ட். பெங்கால் இன்ஜினியர்ஸ்.”

“கேப்டன், லெப்டினென்ட் ராக்கெட் தங்குவதற்கு அறை தயாரா?”

“எல்லா அறைகளிலும் சரக்குகள் இருக்கின்றன, யுவர் எக்ஸலன்ஸி. இவர் வந்த கப்பலில் சரக்குகளை ஏற்றினால்தான், கோட்டைக்குள் தங்க இடம் இருக்கும்.”

“அதற்கு இரண்டு மூன்று நாட்களாகுமே, அதுவரை இவர் தங்குவதற்கு?”

“என்னோடு இருக்கட்டும் யுவர் எக்ஸலன்ஸி. நான் தனியாகத்தானே இருக்கிறேன்.”

டாக்டர் தன் பங்கிற்கு, “யுவர் எக்ஸலன்ஸி, நானும் தனி தானே? என்னோடு வேண்டுமானாலும் தங்கிக் கொள்ளட்டும்” என்றார்.

“அவரே முடிவு செய்துகொள்ளட்டும்” என்ற கவர்னர், தன் பக்கத்திலிருந்த வெண்கலத் தட்டில் மரச் சுத்தியலை வைத்து அடித்தார்.

அறைக்குள் இரண்டு சிப்பாய்கள் ஓடிவந்தனர்.

“கேப்டன் ஜான், நீங்கள் இருங்கள்.”

லெப்டினென்ட் ராக்கெட்டும், டாக்டரும் வெளியே வந்தனர்.

“லெப்டினென்ட் ராக்கெட், நீங்கள் என்னோடு தங்கிக் கொள்ளுங்கள். நான் காரணமாகத்தான் சொல்லுகிறேன்.”

“எதற்கும் காப்டன் ஜான் மெக்டொனால்ட் கவர்னரின் அறையைவிட்டு வெளியே வரட்டுமே? அவரிடம் சொல்லிவிட்டு உங்களோடு வருகிறேன்.”

“நீ அவனிடம் சொன்னால், அவன் என்னோடு தங்க உனக்கு அனுமதி தர மாட்டான்.”

“ஏன் டாக்டர்?”

“இன்றைக்கு ராத்திரி அவன் நிம்மதியாகத் தூங்கத் திட்டம் போட்டிருக்கிறான்.”

“எப்படி?”

“எப்படியா? இந்த ஊர்க் கோட்டையைப் பற்றி உனக்குத் தெரியாதா?”

“தெரியும் கேப்டன். மூன்று வருடங்களுக்கு முன்பு தங்கியிருக்கிறேனே?”

“அப்போது நம்மிடம் சரக்கு ஏதுமில்லை. வெறும் கோட்டையில் ஐம்பது பேர் இருந்தோம். இந்த மூன்று ஆண்டுகளில் சரக்கு நிறைய இருப்பு வைத்திருக்கிறோம். அதனால் நான்கு கால் நண்பர்கள் அதிகம். இரவில்தான் அவர்களது நடமாட்டம். கேப்டன் ஜான் மெக்டொனால்டின் ஜாகை சரக்கு கிடங்குக்குப் பக்கத்தில் இருக்கிறது. நீ அவனைவிடப் பதவியில் ஜூனியர் என்பதால், உன் கையில் தடியைக் கொடுத்துவிட்டு, அவன் நிம்மதியாகத் தூங்குவான். நீ இரவு பூராவும் காவல் காக்க வேண்டியதுதான்.”

“டாக்டர் என்ன சொல்லுகிறீர்கள்? நம் கோட்டைகளின் இருட்டுச் சிறைகளில்தானே கைதிகளை எலிகள் தொந்தரவு செய்யும் என்று சொல்லுவார்கள்.”

“உண்மைதான். இங்கு நிலைமை வேறு. இங்கு சரக்குக் கிடங்குச் சரியாகப் பராமரிக்கப்படுவதில்லை என்று சொல்லுவதைவிட, சரக்கு இரண்டு வருசமாக வெளியே போகவேயில்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். கடந்த இரண்டு வருசமாக நம் வியாபாரம் பெரிதாகயில்லை. நம்முடைய கிறிஸ்துவ பாதுகாப்பார்கள் சார்பில் நாம் யுத்தம் செய்வதற்குத்தான் முழு நேரமும் செலவாகிறது. வியாபாரத்தைக் கவனிக்க

முடியவில்லை. அதனால் கிடங்கில் எலிகளின் எண்ணிக்கைப் பெருகிவிட்டது.”

“சரி டாக்டர், நான் உங்களுடன் வந்து விடுகிறேன்” என்று சொல்லி டாக்டருடன் நடந்த லெப்டினென்ட், ஏதோ நினைத்துக் கொண்டவனாய்,

“கேப்டன் ஜான் சொன்னாரே? வேங்கை பெரிய உடையணனை அடைத்து வைத்த அறை, அங்கு எலித் தொல்லை எப்படி?”

“கிடங்கைவிட்டுச் சற்றுத் தள்ளியுள்ள கேப்டன் ஜான் அறையிலேயே எலிகள் இருக்கும்போது கிடங்குக்கு அடுத்த அறையிலுள்ள வேங்கையின் அறைக்கு வராமலாயிருக்கும்? நிச்சயம், அவனுடைய அறையில் பெருச்சாளிகள் நிரந்தரமாகக் குடியிருக்கும். நாளை அவனைப் பார்க்க நேரிட்டால் உன்னைக் கேட்பான். என்னைக் கொன்று விடுங்கள் என்று கதறுவான்” என்று சொல்லிச் சிரித்தான்.

‘ஒரு டாக்டராக இருந்துகொண்டு, சக மனிதனின் துன்பத்தை எள்ளி நகையாடுகிறானே, பைத்தியக்காரன்’ என்று வருந்திய லெப்டினென்ட் ராக்கெட், ‘ஜீசஸ், வேங்கை பெரிய உடையணன் மிகவும் பாவம். பாவப்பட்ட அந்த மனிதனின்மீது இரக்கம் காண்பியுங்கள்’ என்று மனத்திற்குள் வேண்டிக் கொண்டான்.

சுல்தான் கொடுத்த விருந்து

பாலிம்பெங் சுல்தானின் விருந்தினராகக் கவர்னர் வால்ட்டர் ஈவரும் லெப்டினென்ட் ராக்கெட்டும் லகாட் நகருக்கு வந்தனர். மால்பரோ கோட்டையிலிருந்து ஐம்பது மைல் தூரத்தை மூன்று நாள் பயணத்தில் வந்து சேர்ந்தனர். மால்பரோ கோட்டைக்கு வந்த ஒரு வாரத்தில் பினாங்கிற்குத் திரும்பிப்போக வேண்டிய சூழலில் லெப்டினென்ட் ராக்கெட் இருந்தான்.

கவர்னர் வால்டர் ஈவர், “நான் பாலிம்பெங் சுல்தானின் விருந்தினராகப் போகிறேன். கீழ்த்திசை நாடுகளின் விளை யாட்டை எனக்காகச் சுல்தான் நடத்திக்காட்டப் போகிறார். சுமத்திரா, ஜாவா, பாலீ தீவுக் கூட்டத்தின் பாரம்பரிய விருந்தோம் பலும், விருந்தில் அடக்கம். நீயும் வருகிறாயா?” என்று சொல்லி, கண்ணடித்தார். லெப்டினென்ட் ராக்கெட்டு சுமித்திரா, ஜாவா தீவுகளில் விருந்தினர்கள் எந்த முறையில் கவனிக்கப்படுவார்கள் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறான். (இபின் பட்டுடா என்ற பதினான்காம் நூற்றாண்டு அரபு யாத்திரிகர் சுமித்திரா தீவில் சுல்தானின் விருந்தினராகத் தங்கிய தன்னுடைய நினைவுகளை மிகவும் சிலாகித்து எழுதியிருக்கிறார்.)

“லெப்டினென்ட், இந்தப் பகுதியில் நாம் விருந்தினராகப் போகுமிடத்தில் நமக்கு விருந்து தருபவர் தனது உடைகளை நமக்குத் தருவார். நமது உடைகளை, நாம் அவருக்குத் தர வேண்டும். நான் ராணுவ அதிகாரியில்லை. அதனால் என்னுடைய உடைகளைப் பாலிம்பெங் சுல்தானுக்குக் கழற்றிக் கொடுத்துவிட்டு, அவனுடைய தங்கம் வைரம் பதித்த உடையை நான் வாங்கி அணிந்துகொள்வேன். உன்னைச் சுல்தானின் மகன் அல்லது தம்பி வரவேற்பான். அவனுக்கு

உன்னுடைய உடையைத் தரச் சொல்லுவார்கள். அப்போது நீ அவனுக்கு உன்னுடைய ராணுவ உடுப்பைத் தர வேண்டியிருக்கும். அது நல்லதில்லை. ஆகவே, என்னோடு வரும்போது, பயணக்காலத்தில் மட்டும் நீ யூனிபார்ம் போட்டுக்கொள். அவர்களது ஊரை நெருங்கும்போது யூனிபார்மைக் கழட்டிவிட்டு, சிவில் டிரஸ் அணிந்துகொள். சிவில் டிரஸ்ஸை அவனிடம் கொடுத்து, அவன் தரும் உடுப்பைப் போட்டுக் கொள்ளலாம்.”

மூன்று நாள்கள் அடர் காட்டுக்குள் பயணம். வழி நெடுகச் சிறு சிறு எரிமலைகள். மழை பெய்வதால், எரிமலைக் குழம்பு பாதையில் ஓடி பயணத்தைத் தடை செய்யவில்லை. முந்தைய மாதங்களில் ஓடிய எரிமலைக் குழம்பின் கருநிறச் சாம்பல் சாலையில் கிடந்தது. மழை நீரில் சாம்பல் நனைந்ததால் காற்றில் கந்தக வாசம் அதிகமாகயிருந்தது. ஆனாலும் இவை எதுவும் பயணத்தைத் தள்ளிப்போட வேண்டும் என்ற நினைப்பை கவர்னர் வால்டர் ஈவருக்குத் தரவில்லை. பயணத்தின்போது ராக்கெட்டிடம் கவர்னர் சொன்னார்.

“சுமத்திரா தீவின் அடர்ந்த காடுகளுக்குக் காரணமே இந்த எரிமலைச் சாம்பல்தான். பத்து மைலுக்கு ஒரு நமத்துப்போன எரிமலை. ஐம்பது மைலுக்கு ஒரு வாலிப எரிமலை என்று இருப்பதால் பூமியில் கந்தகச் சத்து அதிகம். தொடர் மழை, குறைவான மக்கள் தொகை, பெரிய நிலப்பரப்பு என்ற கூடுதல் காரணங்களால் சந்தன மரங்களும், தேக்கு மரங்களும், காடுகளுக்குள் அதிகமாக இருக்கின்றன. உணவுக்குத் தேவையான மீன்கள், குளங்களிலும், வற்றாத ஜீவநதிகளிலும், சுமத்திரா தீவைச் சுற்றிய சமுத்திரங்களிலும் அபரிமிதமாகக் கிடைப்பதால், காட்டுவளம் பாதிக்கப்படவில்லை. மக்கள்

உணவிற்காகக் காட்டிற்குள் செல்லும் தேவையும் இல்லை.

காடுகள் அடர்த்தியாகவும், ஆங்காங்கே சிறு சிறு மலைக் குகைகளும் இருப்பதால் புலியினங்கள், சிறுத்தையினங்கள் அதிகம். யானைகளின் கடைசி தேசமான சுமத்திராவில் உயரம் குறைந்த யானைகள் இருக்கின்றன. நாம் பார்க்கும் சராசரி யானையின் முக்கால் அளவில், இந்தத் தீவின் யானைகள் இருப்பதால், சுல்தான்கள் ஒரு புதிய விளையாட்டைக் கண்டு பிடித்திருக்கிறார்கள். அந்த விளையாட்டை, மதிப்பிற்குரிய விருந்தினர்கள் முன்னிலையில் நடத்திக் காட்டுவார்கள். நமக்கு இன்று யானை விளையாட்டு உண்டு” என்றார்.

சுல்தானின் கட்டுப்பாட்டிலுள்ள லகாட் நகரத்தின் நுழைவாயில். சுமத்திரா தீவில் ஒவ்வொரு நகரைச் சுற்றியிலும் மதில் சுவர் உண்டு. கவர்னரை எதிர்கொண்டு வரவேற்கச் சுல்தான் காத்திருந்தார். சுல்தான் பிரிட்டிஷ் கேப்டனுக்கான சீருடை அணிந்திருந்தார். பல்லக்கிலிருந்து இறங்கிய கவர்னரை கட்டியணைத்து வரவேற்ற சுல்தான், லெப்டினென்டைப் பார்த்து, “இவர் நம் நண்பரா?” என்று கேட்டார்.

சிவில் உடையில் இருந்த லெப்டினென்ட் ராக்கெட்டை, “ஆம், இவர் என் நண்பர். பெயர் ராக்கெட்” என்றார் கவர்னர். சுல்தானின் தம்பி, ராக்கெட்டிற்குக் கைகொடுத்து, கட்டி யணைத்தான். அவன் பிரிட்டிஷ் லெப்டினென்டிற்கான சீருடை அணிந்திருந்தான். சுல்தானுடன் வந்தவர்கள் கவர்னருக்குச் சந்தனக் கைத்தடிகளையும் மான்குட்டிகளையும் பரிசளித்தனர். பரஸ்பர குசல விசாரிப்பிற்குப்பின் சுல்தானின் பல்லக்கு முன்னே செல்ல, கவர்னரின் பல்லக்குப் பின்னால்

சென்றது. வழியில் சிறு ஆற்றைக் கடக்க வேண்டியிருந்தது. இடுப்பளவு ஆழம் இருந்தாலும், நீரின் வேகம் அதிகமாகயிருந்தது. மிகுந்த லாவகத்துடன், கவர்னரின் பல்லக்குத் தூக்கிகள் ஆற்றில் நனைந்தபடி கடந்தனர். கரையில் பத்துப் பதினைந்து கூடாரங்கள், தனித்தனியாகச் சற்று இடைவெளிவிட்டுப் போடப்பட்டிருந்தன. கவர்னரை அழைத்துச் சென்ற சுல்தான், கவர்னரின் கூடாரத்திற்கு வெளியே நின்றுகொண்டு, அவரை உள்ளே அனுப்பினார். சுல்தான் அவருடைய கூடாரத்திற்குத் திரும்பினார். சுல்தானின் தம்பி ராக்கெட்டுடன் வந்து, அவனுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட கூடாரத்தில் விட்டான்.

ராக்கெட் கூடாரத்தின் உள்ளே வந்தான். கூடாரம், மலர்களாலும், மரச்சட்டங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. அறைக்கு நடுவே நான்கு பேர் படுக்கும் அளவு வட்டமான சந்தனக் கட்டில். அறையின் மூலையில் சிறுசிறு மூங்கில் கூடைகளில் பழவகைகள். கூடாரத்திற்குள் இருந்து வெளியே ஆள் நடமாட்டத்தைப் பார்க்குமளவு ஜன்னல்களில் திரைச்சீலைகள் மடித்துவிடப்பட்டிருந்தன. பதினான்காம் நூற்றாண்டு யாத்திரிகன் இபின் பட்டுடா தன்னுடைய பயணக்குறிப்பில் எழுதியிருந்த கீழ்த்திசை நாடுகளின் உபசரிப்புகளுக்காக லெப்டினென்ட் ஆவலுடன் காத்திருந்தான். அரசு விருந்தினர்களின் வரவேற்பில் இளம் பெண்களின் பங்கு நிச்சயம் உண்டு. (1955 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் நடந்த அணிசேரா நாடுகளின் மாநாடு பாண்டுங் நகரில் நடந்தபோதும் இந்த உபசரிப்பை நடந்ததாகப் பிரதமர்கள், வெளியுறவு மந்திரிகள், அதிகாரிகள் சொல்லியிருக்கின்றனர்.)

“மான்சியர் உள்ளே வரலாமா?” என்ற ஒரு பெண்ணின் குரல். கூடவே இன்னொரு பெண்ணின்

சிரிப்புச் சத்தம்.

“ஏய், மான்சியரா? உள்ளே இருப்பது பிரெஞ்சுக்காரர் இல்லை. இங்கிலீஷ் லெப்டினென்ட்டாம்.”

“ஓ, அப்படியா?” என்று சொல்லிய பெண், “மிஸ்டர் உள்ளே வரலாமா?”

“யெஸ், வா.”

இருபத்தைந்து வயது மதிக்கத்தக்க பெண் ஒருத்தியும், அவளுக்குப் பின்னால் நாற்பது வயது மதிக்கத்தக்கப் பெண்ணும் வந்தார்கள். இருவரும் தலையில் கறுப்புத் துணிப் போர்த்தி யிருந்தார்கள். முழங்கை வரை தங்கத்தினாலான வளையல்கள் அணிந்திருந்தனர். கால்களில் தண்டை. அவர்கள் நடந்து வரும் போது கலவையான சிற்றொலி கேட்டது. நாற்பது வயதுப் பெண் பேசினாள்.

“மிஸ்டர், எங்கள் இருவருக்கும் இங்கிலீஷும், பிரெஞ்சும் பேசத் தெரியும். கடற்கரை தேசங்களுக்குத் தெரிந்த மொழி என்பதால் போர்ச்சுகீசிய மொழியும் அரைகுறையாகத் தெரியும். முதலில் உங்களை நாங்கள் பாலிம்பெங் சுல்தான் சார்பாக வரவேற்கிறோம். நீங்கள் மால்பரோ கோட்டையிலிருந்து வருவதாகக் கேள்விப்பட்டோம். இரண்டு மூன்று நாள் பயணம். வரும் வழியில் ஒரு எரிமலை இருந்திருக்கும். அதனால் உடலில் கந்தக வாடை வந்துவிடும். சாப்பிட்டுவிட்டுக் குளிக்கலாமா? அல்லது குளித்துவிட்டுச் சாப்பிடலாமா?” என்றாள்.

“இல்லை, எனக்கு இப்போது பசிக்கவில்லை.”

நாற்பது வயது பெண் கூடாரத்திற்கு வெளியே சென்றாள். இருபத்தைந்து வயது தோற்றத்திலிருந்த பெண் ராக்கெட் நின்றிருந்த இடத்திற்கு வந்து அவனைக்

கைபிடித்து அழைத்துச் சென்று, ஒரு நாற்காலியில் உட்கார வைத்தாள். அவனது காலில் போட்டிருந்த தோல் காலணிகளைக் கழற்றினாள். இரண்டு நாள்கள் கழற்றாமல், தோல் செருப்புக்குள் அடைபட்டிருந்த கால்கள் விடுதலை ஆயின. காலைவிட்டுக் கழற்றிய தோல் காலணிகளில் இருந்து கெட்ட வாடை வந்தது. அந்தப் பெண், “மிஸ்டர், இந்தக் காலணியை வெளியில் வைத்துவிட்டு வருகிறேன். நீங்கள் எங்கள் ஊரைவிட்டுப் போகும்போது இதே போல நான்கு புதிய காலணிகள் உங்களோடு எடுத்துச் செல்லலாம். இந்தக் காலணி ரொம்ப உழைத்துவிட்டது. இதற்கு விடுதலை கொடுத்து விடுவோம்...” என்று சொல்லிவிட்டுச் சிரித்தாள். பின்பு காலணிகளை வெளியே எடுத்துச் சென்றாள்.

நாற்பது வயதுப் பெண் வெண்கலப் பாத்திரம் ஒன்றை இடுப்பில் தூக்கிக்கொண்டு வந்தாள். அதை லெப்டினென்ட் ராக்கெட் உட்கார்ந்திருந்த நாற்காலிக்கு அருகில் வைத்து, அவனது கால்களையெடுத்து வெண்கலப் பாத்திரத்திற்குள் வைத்தாள். தண்ணீர் இளஞ்சூட்டில் இருந்தது. அவள் தலையில் கட்டியிருந்த கறுப்புத் துணியைக் கழற்றித் தரையில் மடித்து வைத்தாள். தன்னுடைய கருநீளக் கூந்தலையெடுத்து மார்பில் போட்டாள். லெப்டினென்டின் கால்களை மெதுவாகக் கழுவினாள்.

பளிங்குபோல் வெண்மை நிறத்திலிருந்த ஆற்றுத் தண்ணீரை ஒருவன் ஒரு தகர வாளியில் எடுத்துக் கொண்டுவந்து அறைக்குள் வைத்தான். அவனைப் பின்தொடர்ந்து வந்த இருபத்தைந்து வயதுப் பெண், வலது கையில் பன்னீர் பாட்டில் ஒன்றை வைத்திருந்தாள். ரோஜா இதழ்களும், மல்லிகை மொட்டுகளும் இருந்த ஒரு பூக்கூடையை இடது கையில் வைத்திருந்தாள்.

“உங்களது பெயர்?” லெப்டினென்ட் கேட்டான்.

“என் பெயர் ரட்ன சுந்தரி நாயுடு.”

“ரத்ன சுந்தரியா? ரட்ன சுந்தரியா?”

“ரட்ன சுந்தரி.”

“அவள் பெயர்?”

“இந்திராணி, இந்திராணி பட்டர்” என்றவள், “இந்த ஊர்ல மட்டும் பத்து இந்திராணி இருக்கிறார்கள். மூணு இந்திராணி பட்டர் இருக்கிறார்கள். அதனால் இவள் போரா புதூர் இந்திராணி பட்டர்ன்னு கூப்பிடுவோம்.”

“போரா புதூர் என்பது இவளோட குடும்பப் பேரா?”

“போரா புதூர் தெரியாதா? இந்த லகாட் ஊர் மாதிரி பத்து மடங்கு பெரிய ஊர். பக்கத்து ஜாவா தீவில் இருக்கு. அங்கப் பெரிய பெரிய கோயில்க இருந்துச்சாம். அந்தக் கோயில்ல இவளோட தாத்தா மாதிரி இருநூறு பேரு பூசாரிகளா இருந்தாங்க. கோயில் பக்கத்தில பெரிய எரிமலை இருக்கு. எரிமல ரொம்ப வருசம் அமைதியா இருந்துச்சாம். இருநூறு, முந்நூறு வருசத்துக்கு முந்தி திடீர்ன்னு வெடிச்ச கோயில்களச் சாம்பல் மூடிருச்சு. அதனால பூஜை எதுவும் நடக்கல. இவங்கக் குடும்பம் பொழப்பு தேடி, இந்த ஊருக்கு வந்துட்டாங்க.”

“ஓ! இவ பிராமணத்தியா? துலுக்கச்சிய மாதிரி உடை உடுத்தியிருக்கா?”

“என்ன? என்னைப் பத்தி பேச்சு ஓடிட்டு இருக்கு? ரட்னா அக்கா, என்ன சொல்லுறாங்க? நாங்க மதம் மாறி அம்பது வருசம் இருக்கும். ஆனா இன்னமும் பெயருக மட்டும் ரட்ன குமாரி, இந்திராணின்னு வச்சிக்கிடுவோம்.”

“நாம எத்தன மணிக்கு வெளியே போகணும்?” என்றான் ராக்கெட்.

“எதுக்கு?”

“குளிக்க, சாப்பிட, யானைச் சண்டை வேடிக்கைப் பார்க்க.”

“யானைச் சண்டை தவிர மத்த எல்லாம் இங்கதான் மிஸ்டர். எங்களைக் கேட்டிங்க. உங்கப் பெயர் சொல்லலியே?”

“ராக்கெட்.”

“ஓ, ராக்கெட், மிலிட்டரியா? சிவிலியனா?”

“மிலிட்டரிதான். இப்ப சிவிலியனா இருக்கேன்.”

“அப்ப ஏன் மிலிட்டரி யூனிபார்ம்ல வரலை? அப்படி வந்தா, கம்பீரமாயிருந்திருக்கும்ல.”

“இல்லை. அப்படி வந்தால், அதை உங்க சுல்தானோட தம்பிக்குக் கழட்டிக் கொடுக்கணும்ல.”

“அதனால?”

“அதனால, சிவில் டிரஸ்ல வந்தேன்.”

“அடப்பாவமே! விவரமே இல்லாமயில்ல இருக்கீங்க. எங்க சுல்தான்ககிட்ட இரண்டு காப்டன்க டிரஸ் இருக்கு. அவர் தம்பிகிட்ட மூணு லெப்டினென்ட் யூனிபார்ம் இருக்கு.”

“எப்படிக் கிடைச்சது?”

“ஒங்கள மாதிரி ஆளுக குடுத்ததுதான். சரி வாங்க, குளிப்பாட்டி விடுறோம்.”

“பரவாயில்லை. நானே குளித்துக் கொள்கிறேன்.”

“மிஸ்டர் ராக்கெட், அது எங்க வேல. நீங்களே வெளியே போங்கடென்னு சொன்னாக்கூட நாங்க ரெண்டு பேரும் இப்ப வெளியில போக முடியாது. விருந்தாளிய

நாங்கச் சரியா கவனிக்கலை, உங்களைக்
கோவப்படுத்திட்டோம்னு சொல்லி, எங்களுக்குச்
சவுக்கடி கிடைக்கும்.”

இரண்டு பெண்களின் குரல்களும் சட்டென்று
கலங்கின.

“அடிப்பாங்களா?”

“இங்க வற்றவங்க சிரிச்சி சந்தோஷமா
இருக்கணும்னா, நாங்க அப்பப்போ கொஞ்சம் அழத்தான்
வேணும்.”

ரட்ன சுந்தரி கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டே,
“அதெல்லாம் பழகிடுச்சி, நீங்க வாங்க” என்றாள்.

“பரவாயில்லை, நான் அப்புறம் குளித்துக்
கொள்கிறேன்.”

கூடாரத்திற்கு வெளியில் ஓராள் நின்று சிறு சப்தம்
செய்தான். இந்திராணி பட்டர் வெளியில் சென்றாள்.
அவள் கைகளில் சுல்தானின் தம்பி ராக்கெட்டை
வரவேற்கும்போது அணிந்திருந்த இங்கிலீஷ்
லெப்டினென்டிற்கான யூனிபார்ம் இருந்தது.

“மிஸ்டர், இது எங்கள் இளவரசர் போட்டிருந்த
இங்கிலீஸ் லெப்டினென்ட் யூனிபார்ம். நீங்கள்
போட்டிருந்த உடையை அவருக்கு கொடுத்துவிடவா?”

“சரி, எடுத்துக்கொடு” என்றான் ராக்கெட்.

“மிஸ்டர், இந்த யூனிபார்ம் உங்களுக்கு மிக
நன்றாகயிருக்கும். நாளை மதியம் மிருக விளையாட்டுப்
பார்க்கும்போது இதை நீங்கள் போட்டிருக்க வேண்டும்.”

“ஓ! எங்களது கவர்னர் அங்கு வருவாரா?”

“கட்டாயம்! அவருக்காகத்தானே இவ்வளவும்? அவர் ஏற்கெனவே ரெண்டு முறை இங்கு வந்திருக்கிறார். அவருக்கு பிடித்தமான ரெண்டு பெண்கள் இருக்கிறார்கள். யோக்கியா, சகுந்தலன்னு. அவங்க இப்பவும் வந்திருக்காங்க. அவங்ககூட உட்கார்ந்து விளையாட்டப் பார்ப்பாரு.”

“சரி மிஸ்டர், குளித்தது உங்களுக்குப் பசியைத் தூண்டி விட்டிருக்கும்.”

ரட்னகுமாரி ராக்கெட் மேல் ஓட்டியிருந்த ரோஜா இதழ்களை எடுத்து வாயில் போட்டாள்.

இந்திராணி சாப்பாட்டைப் பரிமாறினாள்.

லெப்டினென்ட் ராக்கெட் தூத்துக்குடிக் கிளம்புதல்

இன்று ராக்கெட், பினாங்கிற்குக் கிளம்புகிறான்.

கவர்னரிடம் அனுமதி வாங்கிக் கொண்டு, வேங்கையைச் சிறைச் சாலைக்குள் சென்று சந்தித்தான். லகாட்டிற்குச் சென்று வந்த மூன்றாவது நாள் அது.

சிறைக்குள் தனியாகச் செல்ல எந்த ராணுவ அதிகாரிக்கும் அனுமதி கிடையாது என்பதால் சர்ஜன் எட்வர்ட் அட்கின்ஸும் உடன் வந்தான். சிறைக்குள் நுழையும்போதே சர்ஜன் அட்கின்ஸ் ராக்கெட்டைக் கேட்டான்.

“லெப்டினென்ட் ராக்கெட், நீங்கள் எதற்காக வேங்கையைப் பார்க்க கவர்னரிடம் அனுமதி வாங்கினீர்கள்? அவனிருக்கும் கொட்டடிக்குள்போய் வந்தாலே சீக்குப் பிடித்துவிடும். அவனிடம் ஏதாவது சொல்ல வேண்டுமென்றால் என்னிடம் சொல்லுங்கள். நான் உள்ளூர் சிப்பாய்மூலம் அவனுக்குச் சொல்லி யனுப்புகிறேன்.”

“இல்லை டாக்டர் அட்கின்ஸ், நான் அவரிடம் நன்றாகப் பழகிவிட்டேன். முக்கியமான விசயம் சொல்ல வேண்டும். அவரைப் பார்த்தவுடன் உடனே திரும்பிவிடலாம், வாருங்கள், பிளீஸ்.”

இருவரும் சரக்குக் கிடங்குகளைத் தாண்டி நடந்தனர்.

வெட்ட வெளியில் சந்தன மரங்கள் அடுக்கி வைக்கப் பட்டிருந்தன. அவை மழையில் நனைந்து ஒருவித நாற்றத்தைக் கொடுத்தன. சரக்குக் கிடங்கிலுள்ள பொருள்களின் நாற்றம் ஒருபுறம். வெளியில் இருந்து வந்த எரிமலையின் கந்தக நாற்றம்

இன்னொரு புறம். எல்லாம் கலந்து அவ்விடத்தில் ஒவ்வாத மணமொன்று பரவியிருந்தது.

பென்கோலனில் நூற்றாண்டுக் கோட்டைகள் இருந்தன. கம்பெனி தன் வியாபாரத்தை யார்க் கோட்டையில் தொடங்கியது. யார்க் கோட்டை இந்த மால்பரோ கோட்டையிலிருந்து இரண்டு மைல் தூரத்தில் இருக்கிறது. யார்க் கோட்டை பென்கோலன் ஆற்றின் கரையில் இருந்தது. கொசுக்களின் தொல்லையால் முப்பது ஆண்டுகளில் கோட்டையைக் காலிசெய்துவிட்டு, இப்போதுள்ள இடத்திற்கு வந்தனர். இதில் பென்கோலன் கொசுக்களின் பங்கு அளப்பரியது. கொசுக்கடி தாங்க முடியாமல் இரண்டு முறை கோட்டையைக் கைவிட்டு விட்டு, இங்கிலீஷ் கவர்னர்கள் தப்பி ஓடியிருக்கிறார்கள்.

கோட்டை பல கவர்னர்களின் ஏற்ற இறக்கங்களைப் பார்த்து விட்டது. மால்பரோவின் துணை கவர்னர்கள் இந்த 75 ஆண்டுகளும் மெட்ராஸ் கவர்னர்களின் அதிகாரத்திற்குக் கட்டுப்பட்டவர்களாக இருந்தனர்.

1760ஆம் ஆண்டு டிப்டி கவர்னர்களின் பதவி, நிலை உயர்த்தப்பட்டது. முதல் கவர்னராக ரோஜர் கார்ட்டர் நியமிக்கப்பட்டார். மெட்ராஸ் கவர்னரின் தலையீடு இருக்காது என அறிவிக்கப்பட்டது. கோட்டையின் தகுதி உயர்வுக்கு முக்கியக் காரணம் கோட்டையின் மூலம் ஏற்பட்ட வணிக முன்னேற்றம். கோட்டையின் கவர்னர், பொம்பாய், மெட்ராஸ் கவர்னர்களுக்கு இணையானவராக அறிவிக்கப்பட்டார். இந்த இரண்டு கவர்னர்களும் நேரடியாக லண்டனுக்குக் கடிதப் போக்குவரத்து செய்ததுபோல் மால்பரோ கோட்டை கவர்னரும் செயல்பட அனுமதிக்கப்பட்டார்.

ஆனால், இந்த நிலை இருபத்தைந்து ஆண்டுகள் மட்டுமே நீடித்தது. பென்கோலனுக்கு கொசுக்கடியோடு சேர்த்து, டச்சுக் காரர்களின் தொல்லை ஆரம்பமானது. கோட்டை கவர்னரால் வியாபாரத்தைத் தக்க வைக்க முடியவில்லை. மலேரியா காய்ச்சல் கண்டு, பல கம்பெனி ஊழியர்கள் இறந்தனர்.

கோட்டையின் கவர்னர் பதவி 1785ஆம் ஆண்டு, தரம் இறக்கப்பட்டு மீண்டும் லெப்டினன்ட் கவர்னர் பதவியாக அறிவிக்கப்பட்டது. கோட்டையில் இருப்பவர்களின் உயிருக்கு உத்திரவாதமில்லை என்ற நிலை. கொசுக்களின் தொல்லையால் மால்பரோ கோட்டை, அந்தமான், பினாங்குப்போல் கிரிமினல்களை அடைத்து வைக்கத் தகுதியான இடம் என்று கம்பெனி அறிவித்தது. கிரிமினல் செட்டில்மென்ட் என்ற அடையாளத்தோடு, மால்பரோ கோட்டை பதினேழாவது ஆண்டைக் கடந்திருக்கும் வேளையில் வேங்கை பெரிய உடையணத் தேவன் மால்பரோ கோட்டையிலுள்ள சிறையில் அடைக்கப்பட்டிருக்கிறார்.

தொண்ணூறு வருடங்களுக்கு முன்பு புதிய கோட்டை கட்டி முடித்தவுடன் கோட்டைக்குப் பெயர் வைக்க வேண்டிய நிர்பந்தம் வந்தது. அந்தக் காலகட்டத்தில் பிரிட்டிஷ் அரசர்களுக்கு மிக நெருக்கமானவராகவும் அதேசமயம் தோல்வியே சந்திக்காத இங்கிலாந்து தளபதியாகவும் இருந்த மால்பரோ பிரபுவின் பெயர் வைக்கப்பட்டது.

மால்பரோ பிரபுவின் உண்மையான பெயர் ஜான் சர்ச்சில். இவர், இங்கிலாந்து அரசியலில் பரபரப்பாக இயங்கிய இருபது ஆண்டுகளில் இரண்டு அரசர்களும் ஒரு அரசியும் பிரிட்டனின் அரசுப் பதவியில் இருந்தனர். மூவரிடமும் ஜான் சர்ச்சில் தளபதி யாகயிருந்தார். இந்த

மூன்று அரசர்களும் குறுகிய காலத்தில் பதவி இழந்தனர். பதவி இழந்தவரிடமும் புதிதாகப் பதவிக்கு வருபவரிடமும் நெருக்கமானவராக ஜான் சர்ச்சில் இருந்தார்.

ஜான் சர்ச்சில் படை நடத்திய எந்தப் போரிலும் இங்கிலாந்து தோற்றதில்லை. முற்றுகையிட்ட எந்தக் கோட்டையையும் ஜான் சர்ச்சில் கைப்பற்றாமல் விட்டதில்லை. இவரது கெட்ட குணங்கள் இரண்டு. ஒன்று, இவரது கஞ்சத்தனம். இரண்டு, எந்த நேரமும் யார் காலையும் வாரிவிடத் தயாராகயிருப்பது. இதெல்லாம் அரசர்களுக்குத் தெரிந்தாலும் ஜான் சர்ச்சில் தவிர்க்க முடியாத இங்கிலீஷ் தளபதியாகயிருந்தார்.

டச்சுக்காரர்களோடு, மற்றெந்த ஐரோப்பியர்களும் சேர்ந்து பணியாற்ற முடியாது என்று கருதப்பட்ட காலம் அது. டச்சுக் காரர்கள் மகா சோம்பேறிகள். எந்த முடிவும் உடனுக்குடன் எடுக்க மாட்டார்கள். போரில் மிகுந்த நிதானத்தைக் காண்பிப்பார்கள் என்ற குற்றச்சாட்டுகள் இருந்த காலத்தில் இங்கிலீஷ் டச்சுக் கூட்டுப் படைகளின் பிரதம தளபதியாக ஜான் சர்ச்சில் நியமிக்கப்பட்டார். எதிரிகளான பிரெஞ்சுக்காரர்களைத் தாக்க அவர் உத்தரவிட்டால் டச்சுக்காரர்கள் அவர்களது தேசிய குணமான சோம்பலின் காரணமாக ஒத்துழைப்பு தர மாட்டார்கள். ஒருமுறை இங்கிலாந்து அரசருக்கு போர்முனையிலிருந்து ஜான் சர்ச்சில் கடிதம் எழுதும்போது, 'அரசே, வண்டியை இழுக்க, கழுதையோடு சேர்த்து என்னைப் போன்ற குதிரையையும் அனுப்பியிருக்கிறீர்களே' என்று குறிப்பிட்டார். எப்படியோ அவர்களையும் பேசி அவர்களைத் துன்புறுத்திப் பிரெஞ்சுக்காரர்களை முறியடித்தார்.

பேரழகனும், ரசனைமிக்கவனுமான ஜான் சர்ச்சில் பதினேழு மணி நேரம் கூடப் போர்க்களத்தில் சுறுசுறுப்பாக இருப்பானாம். தூங்குவதற்கு முன்பு காதல் மனைவிக்குக் கடிதம் எழுதுவது அவனது அன்றாட பணிகளில் ஒன்று.

போர்முனையிலிருந்து ஜான் சர்ச்சில் தனது காதல் மனைவிக்கு எழுதிய ஒரு கடிதத்தில், ‘அன்பே, நான் மிகவும் மெலிந்துவிட்டேன். உனது அன்பான ஸ்பரிசத்திற்காக என் உடலும் மனமும் ஏங்குகின்றன. உன்னைப் பார்க்கவில்லை யென்றால் நான் செத்தாலும் செத்துவிடுவேன்’ என்று எழுதினான். இவனது காதல் மனைவி இங்கிலாந்து அரசி ஆனிற்கு நெருங்கிய தோழியாகயிருந்தாள். ஏதோவொரு நிகழ்ச்சியில் அரசியின் தோற்றத்தைக் குறித்து கேலி செய்தாள் என்ற புகார் பெறப்பட்டு, அரசிக்குக் கடும் கோபமாகிவிட்டது.

நெதர்லாந்து போரில் வெற்றிப்பெற்று, வெற்றி வீரராக வந்த ஜான் சர்ச்சிலை, அவரது மனைவி மீதிருந்த கோபத்தில் அரசி ஆனி உதாசீனப்படுத்தினாள். விஷயம் தெரிந்த ஜான் சர்ச்சில், தனது மனைவியை அரசி மன்னிக்க வேண்டும் என்று மண்டியிட்டுக் கேட்டும், அரசியின் கோபம் தணியவில்லை. மால்பரோ பிரபு ஜான் சர்ச்சிலின் மரியாதை அரசவையில் குறைய ஆரம்பித்தது. தளபதி பதவியிலிருந்து நீக்கப்பட்டார்.

போர்ச் செலவுகளில் ஜான் சர்ச்சில் கள்ளக்கணக்கு எழுதினார் என்று குற்றம் சாட்டப்பட்டது. செலவு செய்தது உண்மைதான், அந்தப் பணம் எதிரி நாட்டு தளபதிகள் பற்றிய உளவு சொல் பவர்களுக்குதான் தரப்பட்டது என்று மால்பரோ பிரபு சமாதானம் கூறினார். உலகம் முழுவதும், இங்கிலீஷ்காரர்களின் வெற்றி இதுபோன்று துரோகிகளுக்குப் பணம் கொடுத்துத்தான் பெறப்பட்டது

என்பதை அறிந்திருந்தாலும் அரசி ஆன், மால்பரோ பிரபு ஜான் சர்ச்சிலின் விளக்கத்தை ஏற்க மறுத்துவிட்டாள். அந்தளவிற்கு சர்ச்சிலின் மனைவி, அரசியின் தோற்றம் குறித்து கேலி பேசியிருக்கிறாள். அவள் என்ன கேலி பேசினாள் என்று தெரியாமலேயே மனம் நொந்த மால்பரோ பிரபு மரணமடைந்தார்.

மால்பரோ பிரபுவின் புகழ் உச்சத்திலிருந்தபோது பென்கோலன் கோட்டைக்கு அவர் பெயர் வைக்கப்பட்டது. அவர் வாழ்க்கைப் போலவே மால்பரோ கோட்டையும் மரியாதைக்கும் அவலத்திற்கும் இடையே தத்தளித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

கோட்டை சிறை இரண்டு பிரிவுகளாக இருந்தது. வேங்கை அடைத்து வைக்கப்பட்ட கிழக்குப்புறக் கட்டடத்தில் எட்டு அறைகள் இருந்தன. அதில் ஏழு அறைகளில் வணிகப் பொருள்கள் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தன. அதனால் வேங்கையிருந்த அறையில் மளிகைப் பொருள்களின் மணம் எப்போதும் இருக்கும். வேங்கையின் அறையிலிருந்து நேராகப் பார்த்தால் கவாத்து மைதானத்தைத் தாண்டி கிழக்குத் திசை கட்டடங்கள் தெரியும். முதல் வீடு லெப்டினென்ட் கவர்னரின் வீடு. அடுத்து அவரது அலுவலகம். பிறகு தேவாலயப் பாதிரியின் குடியிருப்பு, ஃபேக்டரின் குடியிருப்பு என வரிசையாக இருக்கும்.

தெற்குப் பகுதியில் இரண்டு மாடிக் கட்டடம். கீழ்த் தளத்தில் பதினைந்து அறைகள், மேல் தளத்தில் ஏழு பெரிய அறைகள். அவைகளில் வெடி மருந்துகள், ஆயுதங்கள் உள்ளன. வடக்குப் பக்கத்தில் உள்ள கட்டடத்திற்கு அருகில் கிணறு, மருத்துவமனை, தேவாலயம்.

சிறைக் கொட்டடியின் எட்டாவது அறையில் வேங்கை உட்கார்ந்திருந்தார். ஆட்கள் நடந்துவரும் சப்தம் கேட்டு திரும்பிப் பார்த்தார். அவருக்கு அருகில் ஒரு நாய் நின்றிருந்தது.

வாசலில் வந்து நின்ற ராக்கெட் வேங்கையைப் பார்த்துக் கையசைத்தான்.

“எப்படியிருக்கிறீர்கள்?”

“நன்றாகயிருக்கிறேன்.”

எட்வர்ட் அட்கின்ஸ் சிரித்தான்.

“என்ன வேங்கை, நன்றாகயிருக்கிறீர்களா? இங்கு வந்த இந்த ஏழு நாளில் முதல் ஐந்து நாள் உங்களால் தூங்க முடிந்ததா? நான் செய்த உதவியால்தானே தப்பித்தீர்கள்?”

“ஆமாம் டாக்டர். நீங்கள் செய்த உதவி மிகப் பெரியது. நீங்கள் இந்த நண்பனை எனக்குத் தரவில்லையென்றால், பெருச்சாளிகளின் கடியிலிருந்து நான் தப்பித்திருக்க முடியாது. இந்தப் புது நண்பனுக்கு ‘வெள்ளையன்’ என்று பெயரிட்டிருக்கிறேன்.”

வெள்ளையன் என்று வேங்கை சொன்னவுடன் நாய் வாலை ஆட்டியது.

“வெள்ளையன், நல்ல பெயர்தான்.”

“லெப்டினென்ட், இரவில் பெருச்சாளிகள் நடமாட்டம் இருக்கிறது. இந்த அறையிலிருந்து சரக்குக் கிடங்குவரை பூமிக்குள் பெருச்சாளிகள் பாதை போட்டிருக்கின்றன.

பகல் முழுவதும் கிடங்குக்குள் இருக்கின்றனவோ என்னவோ, நள்ளிரவுக்குமேல் மண்ணைத் தோண்டிக்கொண்டு இந்த அறைக்கு வந்துவிடுகின்றன.

சத்தம் கொடுத்தாலோ, கை கால்களை ஆட்டினாலோ கிட்டே வருவதில்லை. தூங்கிவிட்டேன் என்றால் கை கால்களைக் கடித்துவிடுகின்றன. இதோ பாருங்கள், பெருச்சாளி கடித்தது” என்று கால்கள் இரண்டையும் வேங்கை காண்பித்தார்.

கால்களில் இருந்த காயங்களில் கட்டுப் போட்டிருந்தது.

லெப்டினென்ட் ராக்கெட் வேங்கையின் காயங்களைப் பார்த்தான்.

“டாக்டர் மருந்து கொடுத்தார். கட்டுப்போட்டு விட்டார். வெள்ளையனைப் பரிசாகக் கொடுத்தார். வெள்ளையன், என்னுடன் தங்க வந்தபிறகு, பெருச்சாளிகள் தொல்லை இல்லை.”

அடுத்து வேங்கை ஏதாவது சொல்லுவாரா என்று டாக்டர் எட்வர்ட் அட்கின்ஸ் எதிர்பார்த்தார். வேங்கை ஒன்றும் சொல்ல வில்லை என்பதால் அவரே சொன்னார்.

“லெப்டினென்ட், வேங்கைக்கு இந்த உதவியைக் காரணம் இல்லாமல் செய்யவில்லை. இந்த நாயைக் கொடுத்ததற்காக, எனக்கவர் கறுப்புக் குதிரையைப் பரிசளித்தார். நான்கூட வேங்கை அதை உங்களிடம் சொல்லுவார் என எதிர்பார்த்தேன். ஆனால் அவர் சொல்லவில்லை. உண்மையில் பெருந்தன்மையான மனிதன்தான் இந்த வேங்கை.”

லெப்டினென்ட் ராக்கெட், தனது சட்டைப்பையிலிருந்து பணத்தை எடுத்து வேங்கையிடம் கொடுத்தார்.

“வேங்கை, கம்பெனி உங்களுக்கு மாதாந்திரப் பென்சனாக நாற்பது பவுண்ட் அனுமதித்திருக்கிறது. குதிரை வாங்குவதற்காக அச்சையில் நான் இருபது

பவுண்ட் இந்திர பிரபாவிடம் கொடுத்தேன். அதை நான் இப்போது எடுத்துக்கொள்கிறேன். மீதி இருபது பவுண்டை வாங்கிக் கொள்ளுங்கள்.”

வேங்கை பணத்தை வாங்கிக் கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டார்.

“லெப்டினென்ட், நீங்கள் பினாங்குப் போகிறீர்களா? நேராக தூத்துக்குடிப் போகிறீர்களா?”

“பினாங்குப்போய் அங்கிருந்து தூத்துக்குடிக்குப் போவேன்.”

“அப்படியென்றால் பினாங்குப் போனவுடன் இந்தப் பணத்தை துரைசாமியிடமும் கள்ளிமந்தயம் தளவாயிடமும் கொடுத்து எங்களுடைய சகாக்களுக்குள் பிரித்துக்கொள்ளச் சொல்லுங்கள்.”

“தேவையிருக்காது வேங்கை. உங்கள் சகாக்களில் ஆறு பேருக்கு மாதாந்திர உதவித்தொகை வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. அதில் துரைசாமிக்குக் கொஞ்சம் அதிகமாகத் தரப்பட்டிருக்கிறது.”

“அப்படியென்றால் இந்தப் பணத்தைச் சக்கந்தியிலிருக்கும் எனது மனைவி மருதாத்தாளிடம் கொடுத்துவிட முடியுமா?” பணத்தை லெப்டினென்ட்டிடம் கொடுத்தார் வேங்கை.

“சரி, கொடுத்து விடுகிறேன். இப்போது நான் கிளம்புகிறேன். கவர்னரிடம் நல்ல பெயர் வாங்குங்கள், உங்கள் விடுதலைக்கு அது வழி வகுக்கும்” என்று சொல்லி, லெப்டினென்ட் ராக்கெட் டாக்டரோடு கிளம்பினான்.

“இந்த நாய் எப்போதும் இவர்கூடவே இருக்கிறதா, டாக்டர்?” என்று கேட்டான். பதில் பேசினால் வேங்கைக்குக் கேட்டாலும் கேட்கும் என்று நினைத்த

டாக்டர், சற்றுத் தூரம் சென்றபின் மெதுவான குரலில் சொன்னான்.

“ஆம் நிச்சயமாக. நாய், பெருச்சாளிகள் சிக்கினால் சாப்பிடும். பகலில் வேங்கை மீதம் வைக்கும் சாப்பாட்டைச் சாப்பிடும். வேங்கை அறையைவிட்டு வெளியே வர முடியாது. சிறுநீர் கழித்தல் என்று எல்லா வேலைகளும் அறைக்குள்ளேதான். நாய்தான் அதையும் சுத்தப்படுத்தும்.”

ராக்கெட்டிற்கு வாந்தி வரும்போல் இருந்தது.

“ஜீசஸ், வேண்டாம். சொல்லாதீர்கள்” என்று சொல்லிக் கொண்டே ராக்கெட் சிறைச்சாலையைவிட்டு, வெளியில் ஓடி வந்தான்.

பென்கோலன் கோட்டையிலிருந்து கடலுக்குள் ஐந்து மைல் படகில் சென்றால் புலாவ் டிக்கூஸ் வரும். எலித் தீவு. சிறிய கிராமம்போல் இருக்கும் தீவின் நடுவில் பனந்தோப்பிற்கு மத்தியில் இருந்த பெரிய ஆலமர உச்சியில் இங்கிலீஷ் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் கண்காணிப்பு கோபுரம் இருக்கிறது. மரத்தின்மீது மூங்கிலால் கட்டப்பட்ட சிறு குடில். இங்கிலீஷ் சோல்ஜர்கள் நான்கு பேர் இன்று பணியில் உள்ளனர். நான்கு பேரில் சுழற்சி முறையில் ஒவ்வொருத்தராக மரத்தின் மீதுள்ள குடிலில் அமர்ந்து பென்கோலன் கோட்டையை நோக்கி ஏதேனும் படகு, கப்பல் வருகிறதா என்று பார்க்க வேண்டும். நாலு வீரர்களும் எலித் தீவிலேயே தங்கி உணவு சமைத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

வாரம் ஒருமுறை ஆட்கள் பணி மாறுவார்கள். அப்படி மாறும்போது பாதுகாப்புப் பணியில் இருந்தவர்களைத் தீவிலுள்ள எலிகள் கடித்திருக்கும். எலி கடித்த காயம் இருந்தால் அவர்கள் கோட்டைக்கு வந்தவுடன் டாக்டரைச் சந்திக்க வேண்டும். டாக்டர் அவர்களைத் தனியாகக் கோட்டைக்குள் உள்ள மருத்துவமனையில் வைத்து, சிகிச்சைத் தருவார்.

சென்ற வாரம் ஒரு வீரன் எலியிடம் கடிவாங்கியதை டாக்டரிடம் சொல்லாமல் கோட்டைக்குள் சுற்றித் திரிந்தான். விஷயம் கவர்னரின் கவனத்திற்குச் சென்றதும், சிப்பாயையும் டாக்டரையும் வரவழைத்து விசாரித்தார். இருவரையும் கடுமையாக எச்சரித்தார். கோட்டைக்குள் டாமிடாம் அடித்து, உத்தரவு ஒன்றையும் பிறப்பித்தார்.

கோட்டைக்குள் உள்ள சரக்குக் கிடங்குமுன் வீரர்கள் கூடினர். ஒருவன் சத்தம் போட்டுச் செய்தி

சொன்னான்.

“இன்றிலிருந்து எலித் தீவிற்குப் போகும் நான்கு வீரர்களோடு சேர்த்து டாக்டரும் வருவார். தீவிற்குப்போய் பணி மாறும் நான்கு வீரர்களின் கை கால்களில் எலிக்கடி இருக்கிறதா என்று டாக்டர் பரிசோதிப்பார். வீரர்களில் யாருக்காவது எலிக்கடியிருந்தால் அவர்களை ஆஸ்பத்திரிக்கு நேரடியாகக் கூட்டி வருவார். எலிக்கடி மிகவும் மோசமானது. உயிருக்கே ஆபத்தை விளைவிக்கக் கூடியது. அதனால்தான் இந்த ஏற்பாட்டை ஹிஸ் எக்ஸலன்ஸி கவர்னர் செய்துள்ளார்.”

இந்த அறிவிப்புச் சத்தம் கோட்டைச் சிறைக்குள்ளிருந்த வேங்கைக்கும் கேட்டது. எலிக் கடித்திருந்த தனது இரு கால்களையும் வேங்கை ஒருமுறை தடவிப் பார்த்துக் கொண்டார்.

*

எலித் தீவிற்கு டாக்டர் வந்திருக்கிறார். பணியில் இருந்தவர்களில் இரண்டு பேர் மட்டும் ஓடிவந்து டாக்டரை வரவேற்றனர். மீதி இரண்டு பேர் படுத்துக்கொண்டிருந்தனர். படுத்திருந்த இரண்டு பேருக்கும் காலில் எலிக்கடியிருந்ததை டாக்டர் பார்த்தார். அவர்களைப் பரிசோதித்ததில் அவர்களுக்குக் காய்ச்சல் இருப்பதும் தெரிந்தது.

டாக்டர் தன் பையில் எப்போதும் வைத்திருக்கும் தகர டப்பாவை எடுத்தார். ஜாதிக்காயைப் பொடி செய்து, அத்துடன் அபினையும் சேர்த்து வைத்த பவுடர், டப்பாவில் இருந்தது. கடிபட்ட இரண்டு பேரில் மெலிந்திருந்தவனின் வாயைத் திறக்கச் சொல்லி, கடுகளவு எடுத்து அவன் வாயில் போட்டார்.

“இதை முழுங்காதே, நாக்குக்குகீழே வைத்துக்கொள். எச்சில் மட்டும் கொஞ்சங் கொஞ்சமாக முழுங்கிக் கொள். மற்ற சிகிச்சை கோட்டைக்குப்போய் பார்த்துக் கொள்வோம். அங்கு வேறு மருந்து தருகிறேன்” என்றார்.

அவனைவிடத் தடித்திருந்தவனுக்கு டப்பாவிலிருந்து இரண்டு கடுகளவு எடுத்து, அவனது வாயில் போட்டார். டாக்டர் அழைத்து வந்த நான்கு வீரர்களின் உடல்நிலையைப் பரிசோதனை செய்தார். அவர்களுக்குக் காய்ச்சல் இல்லை. டாக்டர் தீவைச் சுற்றி நடந்தார். ஆங்காங்கே எலி வளைகள் இருப்பதைப் பார்த்தார். கண்காணிப்புக் கோபுரம் இருந்த மரத்திற்குத் திரும்பி வந்த டாக்டர், “யப்பா, புதுசா வந்த நாலு வீரர்களும் கேட்டுக்கோங்க. இன்னைக்குச் சமைப்பீங்கள்ல? ஒரு ஆளுக்குச் சேத்துக் கூடுதலா சமைங்க. நீங்க நாலு பேரும் சாப்பிட்டதும் மீதமிருக்கும் ஒரு ஆள் சோற்றை, நான் தர்ற இந்தப் பொடியக் கலந்து ஏதாவது ஒரு மறைவான எடத்துல பொந்துக்குள்ள வச்சிருங்க. தண்ணிப் பானைங்களை நல்லா மூடி வச்சிருங்க. எலிக ரகசியமாக வக்கிற பொருள்களத்தான் எடுக்கும். நீங்க ஒளிச்சு வைக்கிற சாப்பாட்ட தின்னவுடனே எலிங்களுக்கு மயக்கம் வரும். தண்ணியைத் தேடும். தண்ணி கெடச்சிருச்சுன்னா மயக்கம் தெளிஞ்சு எழுந்துருங்க. தண்ணி கிடைக்கலைன்னா செத்துப் போவும். ஆழமா குழியத் தோண்டி, செத்துப்போன எலிகளைப் பொதச்சிருங்க, இந்தா டப்பா” என்று சொல்லி, கையிலிருந்த தகர டப்பாவைக் கொடுத்துவிட்டு, பணி முடித்திருந்த நான்கு வீரர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு படகில் கிளம்பினார்.

நால்வரில் இருவர் காய்ச்சலில் இருப்பவர்கள். அவர்களால் நடக்க முடியவில்லை. அவர்கள்

இருவரையும் மற்ற இருவரும் தாங்கியிருந்தனர். கடற்கரைக்குப் படகு வந்து சேர்ந்தது.

கடற்கரையில் ஒரு கறுப்புக் குதிரையைப் பழக்கிக் கொண்டிருந்தனர். அந்தக் குதிரை வேங்கை பெரிய உடையணன், டாக்டருக்குப் பரிசாகக் கொடுத்தது. டாக்டரின் முகம் கறுத்தது.

கடற்கரையில் நின்றிருந்த கவர்னரைப் பார்த்து, டாக்டர் சல்யூட் அடித்தார். உடன்வந்த சீக்காளிகளைத் தாங்கியிருந்த இரண்டு வீரர்கள் சீக்காளிகளை நிற்க வைத்துவிட்டு, கவர்னரை குனிந்து வணங்கினர்.

“டாக்டர் அட்கின்ஸ், சோர்ந்துபோய் இருக்கும் இந்த இரண்டு பேர் எலிக்கடியில் சிக்கியவர்களா?”

“யெஸ் யுவர் எக்ஸலன்ஸி.”

“சென்ற வாரம் ஒரு ஆள் எலிக்கடி வாங்கினாரே? இப்போது அவர் எப்படியிருக்கிறார்?”

“பரவாயில்லை யுவர் எக்ஸலன்ஸி, ட்ரீட்மெண்ட்டில் இருக்கிறார். அவர் நடமாடக் கூடாது என்பதால் கொஞ்சம் அபின் கொடுத்துப் படுக்க வைத்திருக்கிறேன்.”

“டாக்டர், உங்களுக்கு அபினும், ஜாதிக்காயும்விட்டால் வேறு மருந்தே கிடையாதா? போரில் யுத்தம் செய்து காயப்படுகிறவனுக்கும் அபின்தான் மருந்து. காய்ச்சல், வாந்தி பேதி எல்லாவற்றிற்கும் அபினும் ஜாதிக்காயும்தான் மருந்து. விட்டால் நானே டாக்டராகிவிடலாம்போல இருக்கிறதே” என்று சொல்லிச் சத்தம் போட்டுச் சிரித்தார் கவர்னர்.

டாக்டர் சற்று தள்ளிச்சென்று வீரர்களிடம் ஏதோ பேசினார். அவர்களை அங்கே காத்திருந்த மாட்டு

வண்டியில் ஏற்றி, கோட்டைக்குள் அனுப்பிவிட்டு, கவர்னரிடம் வந்தார்.

“யுவர் எக்ஸலன்ஸி, நம் தேசத்தில் இல்லாத கடுமையான வெயில், மழை, எரிமலை, பில்லி சூனியம், முரட்டுத்தனமான போர் முறைகள் எல்லாம் இங்கிருக்கின்றன. இந்த ஊரில் ஒரு வாரம் பெய்யும் பேய் மழை அங்கு வருடம் முழுவதும் நிதானமாகப் பெய்வதால் ஊரே குளிர்ச்சியாகயிருக்கிறது. இங்கு மழை பெய்தவுடன் வெயில் மண்டையைப் பிளக்கிறது. நமது கம்பெனி இங்கு வரும்வரை எலிகள் வயக்காட்டில்தான் இருந்திருக்கும்.

எப்போது நாம் கோட்டைகள் கட்டி, சரக்கு மூட்டைகளை வருடக்கணக்கில் அடுக்கி வைத்தோமே, அப்போதே எலிகள் வயக்காட்டில் இருந்து ஊருக்குள் இடம் பெயர்ந்துவிட்டன. வயக்காட்டில் பாம்புகள் இருக்கும்.

கழுகு, பருந்து, ஆந்தை என்று எலிகளின் எதிரிகள் வயக் காட்டில் திரியும். அவை எலிகளை அழிக்கும். நம் கிடங்குகளில் எலிகளுக்கு எதிரிகள் இல்லை. நிம்மதியாக இனப்பெருக்கம் செய்து பெருங்கூட்டமாகிவிட்டன.

ஒரு ஜோடி எலி இருந்தால் ஒரே வருசத்தில் அறுநூறு எண்ணிக்கையாகிவிடும் இப்போதெல்லாம் எலிகள் ஒரே உணவைச் சாப்பிட்டு, சலித்துப்போய் மனிதன் கிடைத்தால் கடிக்கின்றன. ஒருமுறை மனித ரத்தம் ருசி பார்த்தால், அப்புறம் சரக்குக் கிடங்குகளில் அதன் ஆர்வம் குறைந்துவிடும். எலியிடம் கடி வாங்குபவனுக்குக் கடுமையான காய்ச்சல் வருகிறது. நம்மிடம் அதற்கான மருந்து இல்லை. மனிதனின் உடலே அதற்கான எதிர்ப்புச் சக்தியை உருவாக்க வேண்டும். அதுவரை அவனைக்

காய்ச்சலிலிருந்தும் வலியிலிருந்தும் காப்பாற்ற வேண்டும். அவனை மயக்க நிலையில் வைக்க அபினும், ஜாதிக்காயும் தருகிறேன். அதைப்போல் போரில் காயம்பட்டவனின் வலி மறக்க அபின் தருகிறோம். நாட்களைக் கடத்தினால் போதும் என்பது நம் மருத்துவம். காயம்பட்டவனின் உடலே அவன் காயத்தை ஆற்றிவிடும், யுவர் எக்ஸலன்ஸி.”

“அதுதான் டாக்டர் சொன்னேன். நீங்கள் இல்லாமல் யார் வேண்டுமானாலும் காயம்பட்டவனுக்கும், சீக்காளிக்கும் அபின் ஜாதிக்காய் கலவையைக் கொடுத்துக் காப்பாற்றலாமே? டாக்டர் எதற்கு?”

“முடியாது, யுவர் எக்ஸலன்ஸி. ஒவ்வொருக்கும் உடல் பருமன், வயது, உயரம், காயத்தின் தன்மை வேறுபடும். அதைப் பார்த்து அபினின் அளவு குறையும், கூடும். அது தெரியாமல் அதிகம் தர வேண்டியவனுக்குக் குறைவாகக் கொடுத்தால் மருந்து வேலை செய்யாது.”

“குறைவாகத் தர வேண்டியவனுக்கு அதிகமாகக் கொடுத்தால்?”

“செத்துவிடுவான், யுவர் எக்ஸலன்ஸி.”

“ஐ ஸீ, சரி டாக்டர். கைதி வேங்கை பெரிய உடையணனுக்கு நீங்கள் நாய் ஒன்றைக் கொடுத்துள்ளீர்களாமே, என்னைக் கேட்காமல்?”

“யுவர் எக்ஸலன்ஸி, அவர் தங்கியிருக்கும் அறையில் பெருச்சாளிகள் வருகின்றன. அவர் கால் முழுக்கக் காயம். அதனால் அந்த நாயை அவருக்கு பரிசாகக் கொடுத்தேன். நாய்க்குப் பயந்து எலிகள் இப்போது வருவதில்லை என்று வேங்கை சொன்னார். அந்த நாய்கூட ஒரு அனாதை. கேட்பாரற்று பென்கோலன் தெருக்களில் சுற்றித் திரிந்த உள்ளூர் நாய்.”

“ஓ, சிறைகளில் எலிகளுக்கு மாற்று மருந்து நாய்களா? வெரிகுட். இந்தக் குதிரை பிரமாதமாக ஓடுகிறது. இதை வேங்கைதானே உங்களுக்குக் கொடுத்தது?”

“யெஸ் யுவர் எக்ஸலன்ஸி. லெப்டினென்ட் ராக்கெட்டிற்குத் தெரியும். அவர் பினாங்குக் கிளம்பும்முன் உங்களிடம் இது குறித்துப் பேசுவதாகச் சொன்னார்.”

“யெஸ், சொன்னார். கவர்னரான என்னுடைய அனுமதியில்லாமல் நீங்கள் எதுவும் செய்திருக்கக் கூடாது. உங்களுக்கு ஒரு எச்சரிக்கையாகச் சொல்லுகிறேன். எனக்கு முன்பிருந்த கவர்னர்கள் காலத்திலிருந்து நீங்கள் இங்கே யிருக்கிறீர்கள். நான் வருவதற்கு முன்பு இதேமாதிரி நீங்கள் ஒருமுறை கவர்னருக்குத் தெரியாமல் செய்த ஒரு வேலைக்காக ஐந்து ஆண்டுகள், தினமும் அதிகாலையில் கிணற்றிலிருந்து பத்து வாளிகள் தண்ணீர் இறைத்து செடிகளுக்கு ஊற்றும் தண்டனைப் பெற்றிருக்கிறீர்கள். டாக்டருக்கு என்ன புது வேலை என்று கோட்டைக்குள் விசாரிப்பவர்களிடம், செடிகளுக்குத் தண்ணீர் ஊற்றுகிறேன். புண்ணியமான வேலைதானே? என்று புத்திசாலித்தனமாகச் சொல்லியிருக்கிறீர்கள்.

நான் இங்கு வந்து சேர்ந்தபோது, பழைய கவர்னரும் செகண்டும் டச்சுக்காரர்களுக்குப் பயந்து கோட்டையைவிட்டு ஓடிப்போயிருந்ததால் நான் அவர்களிடம் இந்த விசயம் பற்றி நேரடியாகக் கேட்க முடியவில்லை. நீங்கள் விரும்பினால், என்ன தவறு செய்தீர்கள்? என்று என்னிடம் சொல்லலாம். அதை வைத்து வேங்கைக்கு நீங்கள் தெருநாயைக் கொடுத்தது உங்களது இரக்க சுபாவத்தாலா? தெரு நாயின்

பாதுகாப்பான எதிர்காலத்திற்காகவா? அல்லது வேறு ஏதும் கவனிக்கத்தக்க காரணத்திற்காகவா? என்று தெரிந்துகொள்வேன். சொல்ல வேண்டாம் என்று நீங்கள் நினைத்தாலும் சரி. நான் உங்கள் தண்டனைச் சம்பவம் குறித்த செய்தியைக் கேட்டு வற்புறுத்த முடியாது. உங்கள் தண்டனைக் காலமும் முடிந்து ஐந்தாறு வருடம் ஆகிவிட்டதே?”

“சொல்கிறேன் யுவர் எக்ஸலன்ஸி. நாம் இருவரும் சற்று உட்கார்ந்து பேசலாமா? என்னுடைய பழைய தண்டனைக் கதையைக் கேட்டதால் எனக்குக் கொஞ்சம் படப்படப்பாக யிருக்கிறது.”

“சரி டாக்டர், ஒன்றும் அவசரமில்லை. இன்னும் ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் பேசலாம். ஏற்கெனவே எலித் தீவிற்குப் போய்விட்டு வந்திருக்கிறீர்கள். நான் கிளம்புகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு, கவர்னர் குதிரையில் ஏறினார்.

கடற்கரையில் கறுப்புக் குதிரைக்குப் பயிற்சி தொடர்ந்தது. டாக்டர் தனது தொப்பியைக் கழற்றி மாட்டி, தனது வணக்கத்தைத் தெரிவித்தார். கவர்னர் ஓட்டிய குதிரை முன்னே செல்ல, பின்னே நான்கு வெள்ளைக் குதிரைகளில் ஆயுதம் ஏந்திய சிப்பாய்கள் அவர் பின்னே சென்றனர். கவர்னர் கிளம்பியதும், புறப்பட்ட டாக்டர், தன்னைப் பின்தொடர்ந்து யாரும் வருகிறார்களா என்று பார்த்தார்.

கோட்டையின் பிரதான கதவிற்கு முன்பு டாக்டர் எட்வர்ட் அட்கின்ஸ் வந்தார். அவர் தண்ணீர் ஊற்றி வளர்த்த ஆலமரத்தின் கீழ்வந்து நின்றார். பிரதான கோட்டைக் கதவின்மேல் அலங்கத்திலிருந்து டாக்டரைப் பார்த்த காவலாளிகள், “கதவைத் திறக்கவா?” என்று சைகையில் கேட்டனர்.

சிறிது நேரத்திற்கு முன்பு எலித் தீவிலிருந்து தன்னோடு வந்த நான்கு வீரர்கள் சென்ற மாட்டுவண்டி, அப்போதுதான் உள்ளே சென்றிருக்கிறது என்பதற்கு அறிகுறியாகப் பெருங்கதவிற்கும் டாக்டர் நிற்கும் மண்மேட்டிற்கும் இடையிலிருந்த இருபது அடி மேட்டின்மீது மரப்பாலம் தூக்காமலேயே படுக்க வைக்கப்பட்டிருந்தது.

டாக்டர் மறுத்தார்.

“நான் தனியாகத்தான் வந்திருக்கிறேன். எனக்காகப் பெரிய மரக்கதவைத் திறக்க வேண்டாம். நான் சாலி போர்ட் கதவு வழியாக வந்துவிடுகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு, கோட்டையைச் சுற்றி நடந்தார். கோட்டையைச் சுற்றி அவர் நடடு வைத்து தண்ணீர் ஊற்றிய ஆலமரங்கள் இப்போது ஆள் உயரத்திற்கு வளர்ந்திருந்தன. கோட்டையின் பின்புற மதில்மீது இருந்து காவலாளிகள், டாக்டரைப் பார்த்துவிட்டு சாலி போர்ட் கதவைத் திறந்தனர்.

ஓரளம் மட்டும் நுழையக்கூடிய அந்தக் கதவு வழியாக டாக்டர் நுழைந்தார். இரண்டு நிமிடம் இருட்டுப் பாதையில் நடந்து, கோட்டைக்குள் வந்தார். கிணற்றைப் பார்த்தார். ஐந்து வருடங்கள் அதிகாலையில் கிணற்றில் தண்ணீர் இறைத்த அதே கிணறு. கிணற்றின் கைப்பிடிச் சுவரைத் தொட்டு, அதன்மீது ஏறி உட்கார்ந்தார். கவர்னர் வால்டர் ஈவர், கறுப்புக் குதிரையைத் தன்னிடம் ஒரு வார்த்தைக்கூடக் கேட்காமல், கைப்பற்றிக் கொண்டதோடு, தான் சந்தித்த பழைய தண்டனையைப் பற்றி விசாரித்தது டாக்டருக்கு அயர்ச்சியாக இருந்தது.

கவர்னரும் கம்பெனியின் அதிகாரி. நானும் ஓர் அதிகாரி. டச்சுக்காரர்களோ, போர்ச்சுக்கீசியர்களோ, பிரெஞ்சுக்காரர்களோ இந்தக் கோட்டையைத்

தாக்கினால் முதலில் கைதாவது கவர்னர்தான் என்பதைத் தவிர, எனக்கும் கவர்னருக்கும் பெரிய வித்தியாசமென்ன இருக்கிறது? ஆனால், கவர்னருக்குக் கிடைக்கும் சலுகைகள் என்னென்ன? தனியாக இவரே பொருள்களை வாங்கி, கம்பெனியின் கப்பலில் ஏற்றி அனுப்பி லாபம் சம்பாதிக்கலாம். எப்பவும் பத்து வீரர்கள் புடை சூழ பயணிக்கலாம். விரும்பிய உள்ளூர் பெண்ணைத் தூக்கி வரச் சொல்லலாம். இந்த ஊர் சுல்தான்களிடம் இனாம் வாங்கிக் கொள்ளலாம். சுல்தான்களோடு உடுப்புகளை மாற்றிக் கொள்ளலாம்.

பெண்களின் அரவணைப்பில், சுல்தானின் விருந்தினராக இருந்துவிட்டு வரலாம். இந்தக் கவர்னருக்கு முன்பிருந்த கவர்னரைப் பற்றி நான் ஏதோ பேசிவிட்டேனாம். அதைப் போய் கவர்னரிடம் எவனோ போட்டுக் கொடுத்துவிட்டான். அதற்கு என்னைக் கோர்ட் மார்ஷியல் பண்ணிவிட்டான். அந்தக் கவர்னரும், செகண்டும் இந்த விசாரணை நேர்மையான முறையில் நடந்தது என்று சாதித்தால், மற்ற கோர்ட் மார்ஷியல் விசாரணைகள் நடப்பதுபோல், அதே பரேட் கிரெவுண்டில் மாமர நிழலில் என்மீதான விசாரணையை நடத்த வேண்டியதுதானே? எதற்காகத் தனியறையில் விசாரணை நடத்தினார்கள்? தண்டனைக் கொடுப்பதற்கு முடிவு செய்துவிட்ட கவர்னரும், செகண்டும் என்னிடம் பெயருக்குத்தான் விசாரித்தார்கள். நான் தான் வெளிப்படையாக அவர்களிடம் சொன்னேன்.

‘யுவர் எக்ஸலன்ஸி, நான் ஒன்றும் தப்பாகப் பேசவில்லை. நீங்களும் செகண்டும் பாலிம்பெங் சுல்தானின் விருந்தினராகப் போனீர்கள். உடையை மாற்றிக்கொள்ள வேண்டும் என்று தெரிந்தும் செகண்ட் தன்னுடைய கேப்டன் யூனிபார்மில் உங்களோடு வந்தார். அந்த உடையை மாற்றினீர்கள். பாலிம்பெங் சுல்தானின்

தம்பி அதைப் போட்டுக்கொண்டு, அவன் ஏதோ இங்கிலீஷ் படையின் மிலிட்டரி ஆள்போல அலைகிறான். அதுகூடச் சரி. போனோமா, சுல்தான் கொடுக்கிற இனாமை வாங்கி வந்தோமா என்றில்லாமல் அவர் காட்டிய புலி, யானைச் சண்டையை ஏன் பார்த்தீர்கள்? இந்தியாவிலிருந்து சீனா வரை நம்மைப் புலி என்றுதானே அவர்களுக்குள் பேசிக்கொள்கிறார்கள். புலி வேகமாக இருக்கும் மிருகம் என்பதால் நாமும் நம்மைப் புலி என்று அவர்கள் கருதுவதைப் பெருமையாக நினைக்கிறோம். உருவத்தில் பெரிதாகவும், நிதானமாகவும் இருக்கும் யானையாக அவர்கள் தாங்களை நினைத்துக் கொள்கிறார்கள்.

நம் கண் முன்பாக நடக்கும் யானை - புலிச் சண்டையில் நிதானமாகப் போரிடும் யானையே ஜெயிக்கிறது. யானை தன் காலால் புலியை மிதித்துக் கொல்லும்போது, உள்ளூர் ஆட்சியாளன், அவன் இந்துவாக இருந்தாலும், பௌத்தனாக இருந்தாலும், முகம்மதியனாக இருந்தாலும், அவன் கை மீசையை முறுக்குவதை நீங்கள் கவனித்ததே இல்லையா? அப்படிப்பட்ட விளையாட்டை நீங்கள் ஏன் சுல்தானோடு சேர்ந்து பார்த்தீர்கள் என்று விசனப்பட்டு, என் மனைவியிடம் பேசியது உண்மைதான். வரிசையாக உள்ள எட்டு வீடுகளில் என் வீடு நடுவில் இருக்கிறது. வலது புற வீட்டில் உள்ளவனுக்கு நான் பேசியது கேட்டதா? அல்லது இடது புறம் உள்ளவனுக்குக் கேட்டதா என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. இதை நான் பேசியது ஒரு கௌவரமான பிரிட்டிஷ் பிரஜை என்ற முறையில்தான். நான் சொன்னதற்குக் காரணம் மனவருத்தம்தான். அதைப் புரிந்துகொள்ளுங்கள், யுவர் எக்ஸலன்ஸி' என்றேன்.

படுபாவிகள், இரண்டு பேரும் நான் சொன்ன எதையுமே பதிவு செய்யாமல், ‘விரிவாக விசாரிக்கப்பட்டது’ என்று ஒரு வரியில் எழுதி, தண்டனையை மட்டும் பதிவு செய்தார்கள்.

அப்போது நடந்ததை இந்தக் கவர்னர் வால்டர் ஈவர் அரைகுறையாகத் தெரிந்துகொண்டு, என் மனதைப் புண்படுத்திவிட்டான் என்று நினைத்த டாக்டர், கிணற்றின் கைப்பிடிச் சுவரிலிருந்து இறங்கி, மண்தரையில் சாய்ந்து உட்கார்ந்தான்.

காலை நேரக் குளிர் காற்றும், கைக்கு எட்டிய தூரத்தில் இருந்த கிணற்றின் குளிர்ந்த நீரும், மண்தரையும் டாக்டருக்கு இதமாக இருந்தது. தூரத்திலிருந்த பிரதான வாசலை ஒட்டிய அகழிமீது ராட்சத மரப்பலகைகள் இறக்கும் சத்தமும் மரப்பலகைகள்மீது குதிரைகள் நடந்துவரும் குளம்படிச் சத்தமும் கேட்டன.

கவர்னர் வால்டர் ஈவர் கோட்டைக்குள் பிரதான கதவு வழியாக நுழைந்துவிட்டார். அடுத்தும் ஓர் அகழியிருக்கிறது. அந்த அகழியைக் கடக்க மரப்பலகைகள் இறக்கப்படும் சத்தம் கேட்டது. அடுத்து சரக்குக் கிடங்குகள். அடுத்து சிறைச்சாலை, அணிவகுப்பு மைதானம், இந்தக் கிணறு, பின் கவர்னரின் வீடு.

கவர்னர் அணிவகுப்பு மைதானத்தைத் தாண்டுவதற்குள் தன்னுடைய வீட்டிற்குப் போய்விட வேண்டும் என்று நினைத்த டாக்டர், எழுந்து நின்றார். கிணற்றிலிருந்து ஒரு வாளித் தண்ணீரைச் சேந்தி தலையில் ஊற்றிக்கொண்டார். உடலில் பட்ட குளிர்ந்த தண்ணீர் இதமாகயிருந்தது.

தலையைத் துவட்டாமல், வீட்டை நோக்கி நடந்தார் டாக்டர்.

ஆகஸ்ட், 1802 பினாங்கில் **துரைசாமியைத் தேடி**

பினாங்குக் கவர்னர் சர் ஜார்ஜ் லெயித் இன்று பேசியதுபோல் ஒரு நாளும் அண்ணாமலை செட்டியிடம் கோபமாகப் பேசியதில்லை.

தன் மைத்துனன் கப்பித்தானின் முன்னிலையிலேயே, கவர்னர் கடுமையாகப் பேசியதற்கு காரணம் இருக்கிறது என்றாலும் தன்னைத் தனியாக அழைத்து திட்டியிருக்கலாம் எனச் செட்டியார் நினைத்தார்.

இரண்டு மாதங்களாகச் செட்டியார் சுரத்தில்லாமல்தான் கோட்டைக்கு வருகிறார். கவர்னர் கேட்பதற்கு முன்பே தகவல்கள் சேகரித்து வைத்திருந்த நிலைமாறி, இப்போது கவர்னர் சொன்ன பிறகும் முறையாக விசாரித்து, சரியான தகவல்களைக் கவர்னருக்குத் தராததால் இரண்டு மூன்று முறை பிரச்சினையாகிவிட்டது. கோபமாக முறைத்த கவர்னர், செட்டியாரை அறையைவிட்டு வெளியே போகச் சொல்லி யிருக்கிறார்.

இன்று காலையில் கோட்டைக்குள் உள்ள சரக்குக் கிடங்குக்கு கவர்னர் வந்தார். அங்கு நின்றிருந்த செட்டியாரைப் பார்த்து, “செட்டியார், நேற்று சரக்குக் கப்பலில் வந்த பாளையக் காரனுடைய பெயர் என்ன? ஏழாயிரம் பண்ணையா?”

“ஆமாம் யுவர் எக்ஸலன்ஸி. அவர் பெயர் அவுண்டு கொண்ட உண்ணம்.”

“ஓகோ, சரி. இவனும் கிருஷ்ணய்யனும் இங்குச் சரக்குக் கப்பலில் வந்த காரணம் தெரியாதில்லை உனக்கு? சொல்கிறேன் கேள். இவர்கள், வேங்கையுடன்

அட்மிரல் நெல்சன் கப்பலில் இங்கு வந்திருக்க வேண்டும். கப்பல் தூத்துக்குடியிலிருந்து கிளம்பியபோது இவர்கள் இரண்டுபேரும் மெட்ராஸ் கோட்டையில் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருந்தார்கள். அதனால் இவர்களை வேங்கை பெரிய உடையணனின் கூட்டத்தோடு அனுப்பாமல் மெட்ராஸிலிருந்து கிளம்பிய சரக்குக் கப்பலில் ஏற்றி அனுப்பியிருக்கிறார்கள். இவர்கள் கட்டபொம்மனின் ஆள்களாகயிருக்க வேண்டும். ஒரு விஷயத்தைக் கவனித்தாயா?

இவர்கள் நேற்று இங்கு வந்தபோது சிறைக் கைதிகளுக்கான சீருடை அணியவில்லை. வேட்டி, துண்டுடன் இருந்தார்கள். சிறையில் இருந்த இரண்டு வருச காலமும் விசாரணைக் கைதி களாகவே இருந்திருப்பார்கள் என்று யூகிக்கிறேன். மெட்ராஸில் கைதியாகயில்லாத இவர்களை நான் இங்கு கைதியாக நடத்த விரும்பவில்லை. ஒருவனுக்கு வயது இருபதுக்குள்தான் இருக்கிறது.

நம்மிடமுள்ள நூற்று முப்பது வங்காளக் கைதிகளுடன் இந்தச் சிறுவனைச் சேர்க்க விரும்பவில்லை. மொழி தெரியாத ஊருக்குப் புதிதாக வந்துள்ள இந்தச் சிறுவனுக்கு அவர்கள் தொல்லை கொடுக்கக்கூடும். உங்கள் வீட்டிற்குப் பக்கத்தில் குடியிருந்தானே துரைசாமி? அவனுக்கும் இந்தப் புதுப் பையன் ஏழாயிரம் பண்ணை வயதுதானே இருக்கும்? அதனால் இவனையும் கிருஷ்ணய்யனையும் துரைசாமி வேலை பார்க்கும் தகரச் சுரங்கத்தில் வேலைக்குச் சேர்த்துவிட்டு வா.”

அண்ணாமலை செட்டியாருக்கு, இரண்டு மாதமாகத் துரைசாமி எங்கிருக்கிறான் என்றே தெரியாது. கவர்னர் சொல்லித் தான், துரைசாமி தகரச்

சுரங்கத்தில் வேலை பார்க்கிறான் என்றே தெரிகிறது. இந்த நிலையில் மலாயாவில், கெடா சுல்தானின் கட்டுப்பாட்டிலுள்ள இருபதுக்கும் மேற்பட்ட தகரச் சுரங்கங்களில் எந்தச் சுரங்கத்தில் துரைசாமி இருக்கிறானோ? அதைப் பற்றிக் கவர்னரிடம் கேட்டால் கோபப்படுவார் என்று புரிந்துகொண்டு, “எஸ் யுவர் எக்ஸலன்ஸி” என்றார்.

“துரைசாமியோடு வந்தவர்கள் இப்போது எப்படியிருக்கிறார்கள்?”

செட்டியாருக்கு வேங்கை பினாங்கைவிட்டுக் கிளம்பிய பிறகு நடந்ததெல்லாம் நினைவுக்கு வந்தது.

*

வேங்கை பெரிய உடையணை பென்கோலன் அனுப்பியதை இரண்டு நாள்கள் கழித்துத்தான் அவனது சகாக்களிடமும் துரைசாமியிடமும் சொன்னார். சிறுவன் துரைசாமி, ‘அம்மானுடன் சேர்த்து, என்னையும் பென்கோலன் அனுப்புங்கள்’ என்று அழுது கதறினான். இரண்டு, மூன்று நாள் சாப்பிடாமல் படுத்துக் கிடந்தான். துரைசாமி சாப்பிட மறுத்தான். கப்பித்தானை அழைத்து வந்து அவனைச் சமாதானப்படுத்தலாம் என்று நினைத்தார்.

மார்ட்டினா ரோசல்ஸ், கெடா சுல்தானின் வக்கீல் என இரண்டு பேரும் இந்தச் சமயத்தில், வேலை செய்ய ஆட்கள் கிடைக்குமா என்று கேட்டார்கள். சரி, இவர்களை அறிமுகப்படுத்தலாம் என்று இருவரையும் அழைத்துக்கொண்டு, நான்கு பேரும் காலா பாணிகள் தங்கியிருந்த வீட்டிற்குப் போனார்கள். அவர்களிடம் பேசினார்கள்.

தளவாய் குமாரசாமி, திருநெல்வேலி பாளையக்காரர் ராமசாமி நாயக்கன், வாராப்பூர் பொம்மைய நாயக்கர், குளத்தூர் வவுதல சாமி நாயக்கர், பாஞ்சாலம் ராமசாமி, புளியடி பேயத்தேவன் ஆகிய ஆறு பேருக்கு மாதம் இரண்டு பவுண்டு பென்சன், துரைசாமிக்கு மாதம் நான்கு பவுண்டு பென்சன், பென்சன் பணத்தை ஒவ்வொரு மாதமும் பதினைந்தாம் தேதி கப்பித்தானிடம் வந்து வாங்கிக் கொள்ளலாம். அந்தப் பணத்தைப் பென்சன் இல்லாத மற்ற சகாக்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ளலாம். அவர்களுக்குப் பிடித்தமான ஏதாவது ஒரு வேலையில் சேர்ந்து கொள்ளலாம். மார்ட்டினா ரோசல்ஸ்க்குச் சொந்தமான வீட்டிலிருந்து அவர்கள் இரண்டு நாளில் காலி செய்துவிட வேண்டும் என்றும் செட்டியார் சொன்னார்.

மார்ட்டினா ரோசல்ஸ், பினாங்கை மனிதர்கள் தங்கும் இடமாக மாற்றியதில் அவர் கணவரோடு சேர்த்து, தனக்கும் பங்கு இருப்பதாகச் சொன்னார். கணவன் மனைவியாக அவர்கள் இருவரும் இந்தத் தீவிற்கு வரவில்லை என்றால் இதுவும் கொடூரமான ஜெர்ஜா தீவுபோல இருந்திருக்கும். தான் காலா பாணிகளுக்கு உதவி செய்ய விரும்புவதாகச் சொன்னார்.

“உங்கள் அனைவருக்கும் நான் உதவி செய்ய விரும்புகிறேன். எனக்கு மிளகுத் தோட்டங்களும், வாழைத் தோப்புகளும், இரண்டு தகரச் சுரங்களும் இருக்கின்றன. நீங்கள் எனக்குச் சொந்தமான இடங்களில் ஏதேனும் ஒன்றில் வேலைப் பார்க்கலாம். சாப்பாடு, தங்குமிடம், வருடத்திற்கு இரண்டு சட்டை வேட்டி இலவசம். மாதம் இரண்டு பவுண்டு சம்பளம். இப்போது கப்பித்தான் சொன்னதைக் கேட்டீர்களே? உங்களில் ஏழு பேருக்கு மட்டும் தான் பென்சன் கிடைக்கும். மற்றவர்களுக்கு ஒரு வருமானமும் கிடையாது. என்னிடம்

வேலைக்குச் சேர்ந்தால், வலது தோளில் சிலுவைக் குறி பச்சை குத்தி விடுவோம். அது கட்டாயம். நீங்கள் விருப்பப்பட்டால் வேதத்தில் சேர்ந்து கிறிஸ்துவின் அன்பிற்குப் பாத்திரமாகலாம்” என்றார் மார்ட்டினா.

“எங்களது சுல்தானுக்கு இருபதிற்கும் மேற்பட்ட தகரச் சுரங்கங்கள் இருக்கின்றன. சீன மந்திரவாதிகள் பத்துப் பேர் எங்களிடம் நிரந்தரமாக வேலைக்கு இருக்கிறார்கள். அவர்கள் தினந்தோறும் பூஜை செய்து பூதங்களைக் குஷிப்படுத்தி, எங்கள் சுரங்கங்களில் தகரம் குறையாதபடி பார்த்துக்கொள்கிறார்கள். ஆரம்பத்தில் எங்கள் சுரங்கங்களில் கனிமங்களை வெட்டி, அங்கிருந்து தூக்கிச்சென்று ஆறுகளில் மண் போகக் கழுவி யெடுத்து, பின்பு அதை இங்கிலீஷ்காரர்களுக்கு விற்போம்.

சில மாதங்களுக்கு முன்பு எங்கள் சுரங்கங்களை ஒட்டியே கால்வாய்களை வெட்டி, ஆற்றிலிருந்து தண்ணீரைக் கொண்டு வந்துவிட்டோம். சுரங்கங்களில் கனிமத்தை வெட்டியெடுத்து, அப்படியே கால்வாயில் போட்டுவிட்டால் போதும். தண்ணீர் போகும் வேகத்தில் மண், கசடுகளைக் கால்வாய்த் தண்ணீர் கொண்டுபோய் விடும். கனிமத்தை எடுத்து, நிறுத்துப் பார்த்த வுடன் நீங்கள் கொடுத்த கனிமத்தின் எடைக்கு ஏற்றபடி கூலி கொடுப்போம். எங்களது சுல்தான் சியாம்(தாய்லாந்து) தேசத்தின் அகோமுக்குக் கப்பல் பணம் முறையாகச் செலுத்துகிறார். அதனால் சியாம் அரசர் நம் பகுதிமீது படையெடுத்து வருவதில்லை. உங்கள் உயிருக்கு முழு பாதுகாப்பு இருக்கிறது.

பினாங்கிலுள்ள கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் காரன் வாலீஸ் கோட்டையின் கவர்னர் பிரான்சிஸ் லைட் துரை காலத்திலிருந்து இப்போது கவர்னராக இருக்கும்

ஜார்ஜ் லெயித் துரையின் காலம்வரை
டச்சுக்காரர்களிடமிருந்தும், கடல்
கொள்ளையர்களிடமிருந்தும் கம்பெனி எங்களுக்குப்
பாதுகாப்பு கொடுத்து வருகிறது.

தகர சுரங்கத்திலிருந்து எடுக்கும் கனிமங் களை
எங்கள் சுல்தான் பெயரில் நாணயமாக அச்சடித்து
கொடுக்கும் உரிமையை சியாம் தேசத்து அகோம்
எங்களுக்குக் கொடுத்திருக்கிறார். அதனால் நாணயச்
சாலையிலும்கூட உங்களுக்கு என்னால் வேலை
வாங்கித்தர முடியும்.

மாதச் சம்பளம் இவ்வளவு என்று என்னால்
உறுதியாகச் சொல்ல முடியாது. சீனர்களைவிட,
மலாயாக்காரர்களைவிட தமிழர்கள் நன்றாக வேலை
செய்வீர்கள் என்று எங்களுக்குத் தெரியும். எதிர்த்துப் பேச
மாட்டீர்கள், கொடுக்கும் சம்பளத்தை வாங்கிக்கொண்டு
வேலை செய்வீர்கள் என்பதால் நிச்சயம் நாங்கள்,
மலாயாக்காரர்கள், சீனாக்காரர்களுக்குத் தரும்
சம்பளத்தைக் கட்டாயம் உங்களுக்குத் தருவோம். நீங்கள்
அதிகமாக உழைத்தாலும் உங்களுக்குச் சீனர்களைவிட
மலாயாக் காரர்களைவிடக் கூடுதலாகச் சம்பளம் தர
முடியாது.

சீனர்கள் சுரங்க வேலையில் கில்லாடிகள்.
மலாயாக்காரர்கள் உள்ளூர்க்காரர்கள். ஆகவே இவர்கள்
இரண்டு பேரையும் நாங்கள் அனுசரித்துத்தான் போக
வேண்டியதிருக்கிறது. ஒன்றே ஒன்று, சிலோன்
தேசத்திலிருந்து வந்துள்ள கங்காணிகளின் கீழ் நீங்கள்
வேலை பார்க்க வேண்டும். உங்களது திறமை
உழைப்புக்கு மரியாதை கொடுப்போம்.
சுரங்கங்களுக்குப் பக்கத்தில் தங்கிக் கொள்ள கீத்துக்
கொட்டகைப் போட்டுத் தருகிறோம். சாப்பாடு நீங்களே

ஏற்பாடு செய்துகொள்ள வேண்டும். உங்களது சாமிகள் மாரியாத்தா, காளியாத்தா, அய்யனார் என்று எந்தச் சாமியையும் உங்கள் குடிசைக்குள் வைத்துக் கும்பிட்டுக்கொள்ள அனுமதிக்கிறோம். முக்கியமான பண்டிகைகள் திருவிழாக்கள் நடத்திக் கொள்ளலாம். ஆனால், அந்த நாள்களில் எங்கள் திருவிழாக்கள் ஏதுமிருந்தால் சுல்தானிடம் அனுமதி வாங்கித்தான் உங்கள் திருவிழாக்களைக் கொண்டாட வேண்டும். சுல்தான் அனுமதி தரவில்லை என்றால் கங்காணி மூலம் உங்களுக்குத் தகவல் சொல்லப்படும். நான் சொல்லுவதை ஏற்றுக்கொண்டு எத்தனை பேர் என்னுடன் வருகிறீர்கள்?” என்று கேட்டார் கெடா சுல்தான் அகமது தாஜீதின் ஹலீம் ஷாவின் வக்கீல்.

“சீனாக்காரர்களின் பெரிய சாராயத் தொழிற்சாலைகளுக்கும், லேவா தேவி வேலைக்கும் ஆள் தேவை. ஆனால் சீனர்கள் மொத்தமாகத்தான் இருநூறு, முந்நூறு என்று ஆள் எடுப்பார்கள். அவர்களிடமும் கப்பித்தான் மூலம் சொல்லியிருந்தேன். இவர்கள் மொத்தமே அறுபது பேர் தான் என்று தெரிந்தவுடன் ஆர்வம் குறைவாகத்தான் இருந்தது.

திடீர் திடீரென காலா பாணிகள் இறந்துபோனது, பத்துப் பேருக்குமேல் மனநிலை சரியில்லாதவர்கள்போல் வெறித்தபடி உட்கார்ந்திருப்பதைப் பார்த்து, சீனர்கள் மந்திரவாதிகளிடமும் கேட்டார்களாம். அதற்கு மந்திரவாதிகள் இன்னும் ஒரு வருடத்தில் இவர்களில் பாதிப் பேர் இறந்துவிடுவார்கள் என்று சொன்னார்களாம். அதனால் சீனர்கள், இவர்களை வேண்டாம் என்று சொல்லிவிட்டனர். நான் சிறிய அளவில் நடத்தும் சாராயத் தொழிற்சாலைக்கும், லேவா தேவி வேலைக்கும் வருகிறீர்களா?” என்று செட்டியார் கேட்டார்.

“சிறுவன் துரைசாமியையும் அவனது சகாக்கள் பத்துப் பேரையும் நல்ல சம்பளத்தோடு தன்னுடைய பழத்தோட்டத்தில் வேலைக்கு எடுத்துக் கொள்கிறேன்” என்றும் சொன்னார் செட்டியார்.

மார்ட்டினா ரோசல்ஸ், சுல்தானின் வக்கீல், கப்பித்தான், செட்டியார் எல்லாரும் பேசியும் அவர்கள் ஒருத்தரும் பதில் சொல்லவில்லை. மனிதனின் நேரத்திற்கு ஏற்றபடி தான் புத்தி வேலை செய்யும். அப்போது செட்டியார் அவர்களுக்குப் புரிகிற மாதிரி ஒரு கதை சொன்னார்.

“ஒரு ஊரில் ஒரு அரசன் இருந்தாராம். எப்படி ஒரே சூழலில் வாழும் ஒருவனுக்கு நல்லது நடக்கிறது. மற்றவனுக்குக் கெட்டது நடக்கிறது என்று அவர் மந்திரியிடம் கேட்டாராம். அதற்கு மந்திரி சொன்னாராம், ‘அது அவனவன் தலையெழுத்து ராஜா’ என்றாராம். ‘அதைக் கொஞ்சம் நீ நிரூபித்துக் காண்பி’ என்றாராம் ராஜா. மந்திரி ஐந்து பேரைப் பிடித்து அன்றிரவு சிறையில் போட்டாராம். சிறை இருட்டாக இருந்ததாம். ஐந்து பேருக்கும் நல்ல பசியாம்.

‘சாப்பிட ஏதாவது கொடுங்கள்’ என்று கத்தினார்களாம். பதில் ஏதும் வரவில்லையாம். தரையில் ஏதாவது கிடைக்குமா என்று ஆளாளுக்குத் தடவிப் பார்த்திருக்கிறார்கள். ஒருவன் கையில் ஒரு சின்னப் பாத்திரம் தட்டுப்பட்டிருக்கிறது. பாத்திரத்திற்குள் கையைவிட்டுப் பார்த்திருக்கிறான். பத்து இருபது சிறுசிறு உருண்டைகள் இருந்திருக்கின்றன. எடுத்து முகர்ந்து பார்த்தானாம். நிலக்கடலை பருப்பு வாடை வந்ததாம். ஒரு பருப்பை எடுத்து அடுத்தவனுக்குத் தெரியாமல் சத்தமில்லாமல் சாப்பிட்டு இருக்கிறான். அடுத்து ஒன்றை எடுத்து வாயில் வைத்திருக்கிறான். அது

கல். அதைக் கையில் வைத்துக் கொண்டான். அடுத்து வந்தது கடலை. அதைச் சாப்பிட்டான். அடுத்து கல். பக்கத்தில் இருக்கிறவனுக்கு இவன் ஏதோ மெல்லும் சத்தம் கேட்டுவிட்டது.

“டேய், எங்களுக்கும் கொடுடா” என்று கேட்டானாம். அதற்கு அவன், “இந்தக் கற்களைத்தான் கடித்துப் பார்த்தேன்” என்று சொல்லி, கையில் இருந்த கற்களைத் தரையில் எறிந்தானாம். கேட்டவன் அதையெடுத்துக் கடித்துப் பார்த்து, அது கல்தான் என்று தெரிந்துகொண்டான். அடுத்தடுத்துக் கடலை கிடைத்தால் சாப்பிட்டுவிட்டு, கற்களைத் தரையில் எறிந்திருக்கிறான். மற்றவர்கள் தரையில் கிடந்தது கல்தான் என்று தெரிந்து கொண்டனர். ஒருவன் மட்டும் அந்தக் கற்களை எடுத்துப் பையில் பத்திரப்படுத்திக் கொண்டானாம். காலையில் ஐந்து பேரையும் மந்திரி விடுதலை செய்துவிட்டாராம்.

ஒருவன் பையில் மட்டும் விலையுயர்ந்த வைரம், மாணிக்கம், வைரூரியக் கற்கள் இருந்திருக்கின்றன. ஒருவனுக்குச் சாப்பிடக் கடலை கிடைத்தது. மூவருக்கு ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை. ஐந்து பேரும் சிறையில் இருந்தார்கள்.

அனைவருக்கும் இருட்டு பொது. ஆனால் விதி ஒருவனுக்கு ஒரு நேரப் பசி போக்கும் கடலையைக் கொடுத்தது. ஒருவனுக்குத் தலைமுறை தலைமுறையாக உட்கார்ந்து சாப்பிடும் அளவு செல்வம் கொடுத்திருக்கிறது. மூன்று பேருக்கு ஒன்றுமே கிடைக்க வில்லை என்று, மந்திரி நல்ல நேரம் இருப்பதை ராஜாவிடம் நிரூபித்தாராம். நானும் மதாம் மார்ட்டினா ரோசல்ஸும் கெடா சுல்தானின் வக்கீலும் மாணிக்கக்

கற்கள் தருபவர்கள். ஒரு நல்ல முடிவு எடுங்கள்” என்றார் செட்டியார்.

அப்போது யாருமே எதிர்பாராதபடி பத்துப் பன்னிரண்டு பேர் வீட்டை விட்டுப் பைத்தியங்கள்போலக் கத்திக்கொண்டு ஓடினார்கள். சிலர் தகர சுரங்க வேலைக்குப் போகிறேன் என்றார்கள். மார்ட்டினா ரோசல்ஸுடன் ஒருத்தருமே போக வில்லை. காரணம் எல்லோருக்கும் தெரியும்.

ஆனால் செட்டியாரை நிராகரித்ததற்கான காரணம்தான் தெரியவில்லை. துரைசாமியைத் தன் வீட்டிற்குக் கூட்டிப் போக வேண்டும் என்று நினைத்தார். செட்டியாரை உதாசீனப் படுத்திவிட்டுப் போய்விட்டார்கள். அதற்குப்பின் செட்டியார் அவர்களை எங்கும் பார்க்கவில்லை.

“துரைசாமி எங்கிருக்கிறான் என்றாவது தெரியுமா?” கவர்னர் மீண்டும் கேட்டார்.

செட்டியார் பதில் சொல்லவில்லை. கப்பித்தான் பதில் சொன்னான்.

“யுவர் எக்ஸலன்ஸி, எனக்குத் தெரியும். மாதா மாதம் துரைசாமி என்னிடம் வந்து பணம் வாங்குகிறான். இப்போது அவன் கெடா சுல்தானின் சுங்கைப்பட்டாணி ஆற்றோரம் உள்ள புஜாங் சுரங்கத்தில் வேலை பார்க்கிறான். அவனோடு அவன் சகாக்கள் இருபது பேர் இருக்கிறார்கள். சுரங்கத்தை ஓட்டியுள்ள சூலியா கோயிலுக்குள் தங்கிக் கொள்கிறார்கள்.

துரைசாமி இப்போது தகர வேலையில் தேர்ந்துவிட்டான். தகரத்தை உருக்கி யானை, காளை, சேவல், குதிரை எனப் பொம்மைகள் செய்வதிலும்,

சுல்தானுக்காக ஓட்டை நாணயம் செய்வதிலும் நிபுணன் ஆகிவிட்டான்.

போன மாதம் வந்தபோது அவன் செய்த ஓர் ஓட்டை நாணயத்தை என்னிடம் காண்பித்தான். அதில் எழுதியிருந்ததைப் படித்துக் காட்டச் சொன்னான்.

அது ஒரு வட்ட வடிவ நாணயம். நடுவில் ஓட்டை. வட்டத்தில் வருடம் 1180 என்று இருந்தது. அதைச் சொன்னேன். இப்போது 1802 ஆம் வருசம்தானே? என்று கேட்டான்.

1802 என்பது இங்கிலீஷ் வருசம். இங்கிலீஷ் வருசத்தில் 622 வருசத்தைக் குறைத்தால் முகம்மதிய வருசம் வரும் என்று சொன்னேன். நாணயத்தின் பின்புறம் எழுதியிருந்ததை எழுத்துக் கூட்டிப் படித்தான். அதன் பொருள் என்ன? என்று கேட்டான்.

நான் அந்த நாணயத்தை மீண்டும் வாங்கிப் பார்த்தேன். அதில், “பாலாட் கெடா தாரூல் அமன்” என்று எழுதியிருந்தது. அதன் பொருள், ‘கெடா தேசம் அமைதியின் இருப்பிடம்’ என்று அவனிடம் சொன்னேன். மிக நல்ல பையன்.

துரைசாமி இந்த ஊரில் நல்ல பெயர் வாங்கி, கவர்னரின் பரிந்துரையுடன் சீக்கிரம் சிவகங்கைக்குப் போக வேண்டும் எனக் கடுமையாக வேலை பார்க்கிறான்.

யுவர் எக்ஸலன்ஸி, அதிகாரத்திற்கு நெருக்கமாகயிருப் பவர்களுக்கு, கண்ணுக்குத் தெரியாத எதிரிகள் இருப்பார்கள். செட்டியார் மாமாவிற்கும் அந்த மாதிரி எதிரிகள் இருந்து, அவர்கள் தன்னுடைய விடுதலைக்குத் தடையாகி விடக்கூடாது என்று துரைசாமி நினைக்கிறான். அவனுக்குப் பெண் சகவாசம்,

குடும்பம், சந்தோசம் எதுவும் தேவையில்லை. எப்படியாவது ஊருக்குத் திரும்பப் போக வேண்டும் என்பதே குறிக்கோள். துரைசாமி மாமாவிடம் சொல்லிக் கொள்ளாமல் போனதில் வருத்தம்.”

“அதான் சோகமா செட்டியார்? துரைசாமி முடிவு அவனுக்குச் சாதகமா? பாதகமானது பார்ப்போம். இந்த ஏழாயிரம் பண்ணையை?”

“யுவர் எக்ஸலன்ஸி, இன்று நீங்கள் திட்டியது எனக்குத் தேவைதான். எனது மைத்துனன் கப்பித்தான் நல்ல முறையில் பேசினான். என் மனபாரமும் தீர்ந்துவிட்டது. கிணத்தோட ஆழமும் கயத்தோட நீளமும் தெரிந்த பிள்ளை துரைசாமி. நானே ஏழாயிரம் பண்ணை அவுண்டு கொண்ட உண்ணத்தை, புஜாங் கோயிலுக்கு அழைத்துச்சென்று துரைசாமியிடம் விட்டுவிட்டு வருகிறேன். புஜாங் கோயிலில் வாழும் சிவனும், அகத்திய மாமுனியும்தான் யுவர் எக்ஸலன்ஸி என்மீது பரிதாபம் காட்ட உதவினார்கள்” என்று சொல்லி, தோளிலிருந்த துண்டை எடுத்து கவர்னரின் காலடியில் வைத்தார்.

பென்கோலன் சிறை

அன்று காலைச் சாப்பாடு சிறைக்குள் வைக்கப்பட்டது. சாப்பாட்டுடன் சேர்த்து ஒரு துணிப் பொட்டலமும் இருந்தது. வேங்கை பொட்டலத்தைப் பிரித்துப் பார்த்தார். வெள்ளைத் துணியில் கறுப்புக் கட்டம் போட்ட சட்டையும் கால்ச் சட்டையும் கும்மிருட்டில் ஒளிர்ந்த ஒரு வெள்ளைக் குல்லாயும் இருந்தன. தானொரு கைதி என்பதற்கான அங்கீகாரம். சுள்ளென்று வேங்கைக்குள் துயரம் பரவியது.

கால்ச் சட்டை அவர் இதுவரை போட்டதில்லை. இடுப்பில் வேட்டி மட்டுமே அணிந்து பழகியிருந்தார்.

புதுத் துணியின் வாசனையை முகர்ந்து பார்த்த வேங்கை, துணிகளின் ஓரத்தில், 'வே.பெ.உ.தே' என்று நூலில் எம்ராய்டரி போட்டிருந்ததைப் படித்துப் பார்த்தார். வே.பெ.உ.தே என்றால்... ஓ, தன்னுடைய பெயர். கால்ச் சட்டையின் அளவும் சட்டையின் அளவும் பெரிதாகயிருந்தன. குல்லாய் தலைக்குப் பொருந்தியிருந்தது. ஏறக்குறைய ஏழெட்டு மாதமாகக் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் கொட்டிகளில் கிடந்தாலும், இதுவரை வேங்கைக்கு கைதிக்கான உடுப்பு வழங்கப்படவில்லை.

தினமும் இரண்டு வேளை உணவு தரப்படும் நேரம் மட்டுமே அவரது அறைக்குக் காவலாளி வருவான். காலை பதினொரு மணிக்கு ஆள் நடந்து வரும் சத்தம் கேட்கும். வெள்ளையன் காதை உயர்த்தி வேங்கையைப் பார்க்கும். வேங்கை விழித்திருந்தால் காதை உயர்த்தியதோடு விட்டுவிடும். வேங்கை தூங்கிக் கொண்டிருந்தால் மெதுவாகக் குலைத்து வேங்கையை உசுப்பிவிடும்.

சாப்பாடு வைப்பவனிடம் இந்தத் துணி விசயம் பற்றி விசாரிக்கலாம் என்று வேங்கை முடிவு செய்தார்.

மாலை நாலு மணிக்குச் சாப்பாடு வந்தபோது, வேங்கை விழித்துக்கொண்டு தயாராக இருந்தார்.

சாப்பாடு வைப்பவன், சாப்பாட்டை வைத்தவுடன் திரும்பிப் பார்க்காமல் போய்விட்டான். வேங்கைக்குப் பசிக்கவில்லை. கொஞ்சம் சாப்பாட்டை எடுத்து வெள்ளையனுக்கு வைத்தார். ஒரு வாய் சோற்றை அள்ளி விழுங்கிவிட்டு, மீதத்தைத் தரையில் கிடந்த காய்ந்த இலைமீது கொட்டினார்.

அறைக்கு வெளியே ஆள் நடமாடும் சத்தம் கேட்டது. ஒருவேளை காவலாளி மறுபடியும் வருகிறானோ என யோசித்த வேங்கை மெதுவாக எழுந்து

நின்றார். வெள்ளையன் காதுகளை உயர்த்தியபடி வேங்கையைப் பார்த்தது. என்ன நினைத்தோ சாப்பிட்டதை அப்படியே போட்டுவிட்டு, வேங்கைக்கு முன்னால் வந்து நின்றது. காலடிச் சத்தம் அருகில் கேட்டது. இருட்டான நடைபாதையில் ஓர் உருவம் நடந்து வருவது தெரிந்தது. ‘ஓ, டாக்டர் வருகிறார்.’

“என்ன வேங்கை, இன்னமும் உங்களுக்கான உடுப்பைப் போடவில்லையா?”

“போடுகிறேன், டாக்டர்.”

“வேங்கை, உடுப்பு கிடைத்த உடனே போடவில்லை என்று கவர்னருக்குத் தெரிந்தால் கோபப்படுவார்.”

“எனக்கு உடுப்பு கொஞ்சம் பெரிதாகயிருக்கிறது, டாக்டர்.”

“எது?”

“சட்டைகூடப் பரவாயில்லை டாக்டர். கால்ச் சட்டை மிகவும் பெரிதாகயிருக்கிறது.”

“குல்லாய்?”

“அது சரியாகயிருக்கிறது”

“வேங்கை, உன்னிடம் ஒரு விஷயத்தைத் தெளிவுபடுத்தி விடுகிறேன். எங்களுக்கு உடுப்பு மிக மிக முக்கியம். எப்போதாவது யூனிபார்ம் இல்லாமல் நானோ, கவர்னரோ லெப்டினென்ட் ராக்கெட்டோ இருப்பதைப் பார்த்திருக்கிறாயா? யூனிபார்ம் என்றால் முழு யூனிபார்ம். லெப்டினென்ட்டிலிருந்து கர்னல் வரை உடுப்போடு சேர்த்து இடுப்பில் கத்தி கட்டியிருக்க வேண்டும். கத்தி சிவப்பு நிற தோல் உறையில் இருக்க வேண்டும். அதிலும் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி கொடுத்த தோல் உறையை மட்டும்தான் கத்தி வைக்கப்

பயன்படுத்த வேண்டும். சிவப்பு கோட் இல்லாமல் ராணுவ ஆட்கள் யாரும் வெளியில் வரக்கூடாது. தலையில் தொப்பி இருந்தே ஆக வேண்டும். அதே மாதிரிதான் மருத்துவம் சம்பந்தப்பட்ட நாங்களும் யூனிபார்மில்ல்தான் இருக்க வேண்டும். நீ சட்டையும், கால்ச் சட்டையும் போட்டுக் கொள். குல்லாவையும் போட்டுக் கொள். உன்னை வெளியில் அழைத்துச் செல்லப் போகிறேன்.”

“மிகவும் நன்றி, டாக்டர். உடனே போட்டுக் கொள்கிறேன். டாக்டர் வெள்ளையனையும் உடன் அழைத்து வரவா?”

“சரி” என்று சொன்ன டாக்டர்,

“என்ன இது? அதனுடைய வாயில் ரத்தம் மாதிரி தெரிகிறதே?”

“ஆமாம், இப்போது ஒரு எலி வந்து மாட்டிக் கொண்டது.”

“உடனே தயாராகி வா. வெள்ளையனுக்குக் கழுத்துக் கயிறு இருக்கிறதா? சிறைக்குள் கயிறு இருக்கக் கூடாதே?”

“இல்லை டாக்டர். கயிறு ஏதும் இல்லை. கயிறு வேண்டிய தில்லை. கயிறு இல்லாமலேயே என்னோடு வருவான்.”

“சரி” என்ற டாக்டர், “ஏய், கதவைத் திறந்து விடு” என்று சத்தம் கொடுத்தார். ஒருவன் அவர் பின்னால் இருந்து வந்து, அவன் இடுப்பிலிருந்த சாவிக் கொத்தை எடுத்தான்.

அதிலிருந்து ஒரு சாவியை எடுத்து, பூட்டைத் திறந்தான்.

“நான் இவரையும் வெள்ளையனையும் வெளியே பரேட் கிரவுண்டிற்கு அழைத்துச் செல்கிறேன். திரும்ப வருவதற்கு நேரம் ஆகும். அதற்குள் அறையைச் சுத்தம் செய்.”

“சரிங்க, டாக்டர்.”

“வேங்கை” என்று சற்று உரக்கக் கூப்பிட்ட டாக்டர், “உன்னுடைய துணிமணிகள் ஏதும் துவைக்க வேண்டியிருந்தால் எடுத்து வை. துவைத்துத் தரச் சொல்லுகிறேன்” என்றார்.

மூன்று வேட்டியையும் இரண்டு துண்டுகளையும் பையிலிருந்து வெளியே எடுத்தார். அவை இரண்டு மாதங்களுக்கு மேலாகத் துவைக்காமல், அழுக்கேறிப் போயிருந்தன. துணிப்பையைப் பார்த்தார். அதையும் துவைக்க வேண்டிய நிலையில்தான் இருந்தது. பையை உதறினார். துணிப்பை யிலிருந்து கறுப்பாகச் சிறு உருண்டைகள் விழுந்தன. அவை எலியின் புழுக்கையாகயிருக்கும் என்று சந்தேகப்பட்ட வேங்கை, மீண்டும் கவனமாகப் பார்த்தார். அட, கொடுக்காப்புளி விதைகள். காளையார்கோயில் காட்டில் நடந்த யுத்தத்தின் போது சிறுவன் துரைசாமி விளையாட்டிற்காக வேங்கையின் சட்டைப் பையில் போட்டு வைத்த விதைகள். தரையில் கிடந்த நான்கு விதைகளைக் கையில் எடுத்தார். சிறுவன் துரைசாமியின் குழந்தைத்தனமும், குறும்புத்தனமும் நினைவிற்கு வந்தது. வற்றிய வேங்கையின் கண்களில் இருந்தும் கண்ணீர் பெருக்கெடுத்தது.

“வெளியில் வா, வேங்கை” என்ற டாக்டரின் உரத்த குரல் கேட்டது. கொடுக்காப்புளி விதைகளை எடுத்து, கால் சட்டைப் பையில் போட்டுக் கொண்டார். இரண்டு மாதங்களுக்குப் பிறகு, இன்றுதான் கொட்டடி

அறையைவிட்டு வெளியே வருகிறார். வெள்ளையன் வேங்கை பின்னால் வந்தது.

டாக்டருடன் வேங்கை சிறையைவிட்டு வெளியே வந்த போது, அணிவகுப்பு மைதானத்தில் சில வீரர்கள் உடற்பயிற்சியில் இருந்தனர். மைதானத்தின் ஒரு மூலையில் இரண்டு காளை மாடுகள் நின்று கொண்டிருந்தன. மாட்டின் இடுப்பில் கயிற்றைப் போட்டு ஒருவன் இறுக்கினான். மாடு அவனைவிட உயரமாக இருந்தது. கயிற்றின் இறுக்கம், வலுவான அதன் இரண்டு பின்னங் கால்களையும் ஒன்றாக்கியது. முன்னங்கால்களின் பலத்தில் காளை நின்றது. இடுப்புக் கயிற்றை தன்னை நோக்கியிழுத்தான். மாடு மல்லாக்க விழுந்தது. வெள்ளையன் குலைத்தது. வேங்கை வெள்ளையனைத் தடவிக் கொடுத்தார். வெள்ளையன் வாலைக் குழைத்து உடலை ஆட்டியது.

தரையில் விழுந்த மாட்டின் நான்கு கால்களையும் ஒன்று சேர்த்து, ஒருவன் கயிற்றால் கட்டினான். இடுப்புக் கயிற்றின் இறுக்கத்தைக் குறைத்தான். மாடு தரையிலிருந்து எழுந்திருக்க முயன்றது. கால்களைக் கட்டியவன் காளையின் தலைப்பகுதிக்கு வந்து கொம்பைப் பிடித்துக் கொண்டான். முகத்தைத் தடவிக் கொடுத்தான். இடுப்புக் கயிற்றின் இறுக்கத்தைக் குறைத்தவன், தூரத்தில் கிடந்த தோல் பையை ஓடிப்போய் எடுத்து வந்தான். காளையின் குளம்புகளில் ஏற்கெனவே கட்டியிருந்த இரும்பு லாடங்களில் சில தேய்ந்து போயிருந்தன. சில ஆணிகளை இழந்திருந்தன. குளம்புகளிலிருந்து ஆணிகளைப் பிடுங்கி, தேய்ந்த லாடத்தைத் தூக்கிப்போட்டான். புது லாடங்களை எடுத்து குளம்பின்மீது வைத்து அடித்தான். லாடம் அடித்து முடித்தவுடன் கால் கயிற்றைக் கழற்றும்போதே ஆணி அடித்தவன் பாதுகாப்பான இடத்திற்கு நகர்ந்தான்.

காலில் கட்டிய கயிறு கழற்றியவுடன் காளை திமிறி எழுந்தது. பத்துப் பதினைந்து அடிகள் லேசாக நொண்டி நொண்டி நடந்த காளை, பின்பு நிதானமாக நடந்தது. வேங்கை இந்தக் காட்சிகளைப் பார்த்தார்.

சிறிது நேரம் வேடிக்கை பார்க்க அனுமதித்த டாக்டர், “வேங்கை, புது உடுப்பு போட்டவுடன் அதைத் தண்ணீரில் நனைக்கணும். நீ குளித்தும் நாளாகியிருக்கும். வா அந்தக் கிணற்றிற்குப் போவோம்” என்றார்.

கிணற்றுமேட்டில் ஒரு பெண் துணி துவைத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“ஏய் மராட்டா, எங்கே கண்ணப்பன்?”

“கிணத்துக்குள்ளே வாளி விழுந்திருச்சு. அத எடுத்துக் கிட்டிருக்கு.”

டாக்டர் கிணற்றுக்குள் எட்டிப் பார்த்தார். கிணற்றுக்குள் இருந்த கற்படிகளில் கண்ணப்பன் ஏறி வந்தான். “சலாம் டாக்டர். வாளிக்குக் கயிறு மாத்தணும். கயிறு ரொம்ப இத்துப் போயிருக்கு” என்றான்.

டாக்டர் அவன் கையிலிருந்த வாளியை வாங்கினார். கண்ணப்பன் கிணற்றின் கைப்பிடிச் சுவரிலிருந்து தரையில் குதித்தான்.

“டேய் கண்ணப்பா, கயிறு அப்புறம் மாத்தலாம். இப்போதைக்கு இருக்கிறத வச்சுத் தோது பண்ணு.”

“சரிங்க டாக்டர்” என்ற கண்ணப்பன், அறுந்த கயிற்றை வாளியோடு பிணைத்தான்.

“இவரப் பார்த்திருக்கையா?” வேங்கையைக் காட்டி, டாக்டர் கேட்டார்.

“இல்லை டாக்டர், இப்பத்தான் பார்க்கிறேன். ஆனா சொன்னாங்க. கேள்விப்பட்டேன்.”

“கண்ணப்பா, இவரு மேல தண்ணி எறச்சு ஊத்து.”

“சரிங்க, டாக்டர்” என்றவன், வாளியோடு கிணற்றின் கட்டைச் சுவரில் ஏறி நின்றான். பத்துப் பதினைந்து அடி ஆழத்தில் இருந்த தண்ணீரை வலித்தான். கைகளை மேலும் கீழும் உயர்த்தினான். இரண்டு மூன்று இழுவையில் வாளித் தண்ணீர் அவன் கைக்கு வந்தது.

“டாக்டர் ஊத்திரட்டுமா?”

“ஊத்து.”

“சரிங்க, டாக்டர்” என்ற கண்ணப்பன், “அய்யா தரையில் அப்படியே உட்காருங்க. பக்கத்துல நாயை வச்சுக்கங்க. நீங்க போட்டிருக்கிற இந்தப் புதுச்சட்ட, கால்ச் சட்டை, குல்லா எல்லாம் கம்பெனியோட உடுப்பு. வெள்ளைக்காரங்கன்னா கம்பெனி உடுப்பு கெடைக்கிறது கவரிதின்னு நெனைப்பாங்க. நமக்கு இது அவமானம். சீக்கிரம் இந்த உடுப்ப கழட்டிக் குடுத்துட்டு ஊரப் பாக்கப் போணும்னு உங்க தலைமேல தண்ணி ஊத்தும்போது உங்க சாமிய நினைச்சுக்கங்க” என்று சொல்லி, தலையில் தண்ணீர் ஊற்றினான்.

கிணற்று நீர் வெதுவெதுப்பாகயிருந்தது. கிணற்றிலிருந்து தண்ணீர் சேந்துவது அவனுக்கு மிகவும் பழக்கமான வேலை போலத் தெரிந்தது.

தண்ணீர் இறைப்பதை அவன் ஒரு வேலையாகக் கருதாமல் தூரத்தில் கவாத்து மைதானத்தில் வீரர்கள் உடற்பயிற்சி செய் வதையும், மாடுகளுக்கு லாடம் அடிப்பதையும் வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டே,

அடுத்தடுத்து வாளித் தண்ணீரை வேங்கை யின் தலையில் ஊற்றினான்.

மராட்டா அருகில் வருவதைப் பார்த்த கண்ணப்பன், “இந்தா பிள்ளை, நீ வாளியப் பிடி. நான் தேய்ச்சு விடுறேன்” என்றான் கண்ணப்பன்.

மராட்டா கிணற்றுக் கைப்பிடிச் சுவரின்மீது லாவகமாக ஏறினாள். முழங்கால் வரை கட்டிய சேலை, முரட்டுத்தனமான இந்த வேலைக்குத் தடையாகயில்லை. முதல் வாளித் தண்ணீரை வேங்கைமீது ஊற்றிவிட்டு, டாக்டரைப் பார்த்தாள்.

“ஏன் டாக்டரே, இந்தக் கறுப்புப் கட்டம் போட்ட உடுப்பு கான்விக்ட் ஆளுக உடுப்புல்ல. இந்த உடுப்பு போட்டவக ரொம்ப நாளா இங்கயில்லையே? நான் இங்க வந்து அஞ்ச வருசம் ஆகுது. நான் வந்த புதுசல ஒரு ஆள் இருந்தாரு. நா வந்த ரெண்டு நாள்லயே அந்தாளு செத்தும் போய்ட்டாரு. அதுக்குப் பின்னால் இவருதான் வந்திருக்காரு.”

டாக்டர் பதில் சொல்லவில்லை. கிணற்று மேட்டில் சாய்ந்துகொண்டு சுருட்டைப் பற்ற வைத்தார்.

“வேங்கை, இந்த மராட்டா மொதல்ல இங்க என்ன வேலைக்கு வந்தா தெரியுமா?”

வேங்கை இரண்டு மாதம் கழித்து உடம்பில் தண்ணீர் பட்ட சிலிர்ப்பில் இருந்தார். வெள்ளையனும் அவர் காலடியில் நிற்குகொண்டிருந்தது.

“கவர்னர் குழந்தை ரொம்ப வீக்காயிருந்துச்சி. தாய்ப்பால் வேணும்ன்னு வெட் மதரா நான்தான் கூட்டிக்கிட்டு வந்தேன். கவர்னரோட பச்சைக் குழந்த இவ பாலைக் குடிச்சில்ல பொழச்சுச்சு. பழைய கவர்னர்,

இப்பவும் கடிதம் எழுதுறாரே இவளுக்கு. பேபி உன்னையத்தான் அம்மாவா நினைக்குதுன்னு.”

டாக்டர் நகைச்சுவை சொன்னதுபோல் நினைத்து அவரே சிரித்தார்.

“என்னா ஊர் ஆளுங்க நீங்க? என்னா ஜாதி?”

“மராட்டா, கைதிங்ககிட்ட பேசக் கூடாதுன்னு உனக்கு எத்தனை முறை சொல்லியிருக்கு?” என்றான் கண்ணப்பன், டாக்டரைப் பார்த்துக் கொண்டே.

“இதுல தப்பா நினைக்க என்னய்யாயிருக்கு? நம்ம ஊர் ஆளு. நம்ம பேச்சு பேசுறவரு. எல்லோருக்கும் முன்னாலதானே பாக்குறோம். பேசுறோம்? இதுல என்னாயிருக்கு? தொட நடுங்கி நீ.”

“பொறு, நானே டாக்டர்கிட்டக் கேட்கிறேன்” என்ற மராட்டா, “ஏன் டாக்டர்? நாங்க இந்தக் கான்விக்ட் கூடப் பேசுறது தப்பா? உங்களுக்குத்தான் தமிழ் தெரியுமே? நாங்க என்ன பேசிக் கிட்டோம் பெரிசா? எங்க ஊர் ஆளுகளப் பாத்தா கேக்குற சாதாரணக் கேள்வியத்தான கேட்டுக்கிட்டோம்.”

சுருட்டுப் புகையில் லயித்திருந்த டாக்டர், “கேட்டுக் கிட்டுத்தான் இருக்கேன் மராட்டா. உங்க தேசத்து ஆளுகள காசு கொடுத்து வாங்கி, எங்க கம்பெனி இங்க கூட்டிக்கிட்டு வந்துச்சு. கோட்டைக்குள்ள பாதுகாப்பு வேல பாக்குறதுக்கும், சரக்கு கிடங்குல வேல பாக்கிறதுக்கும் ஒங்க ஆளுக இந்த ஊருக்கு வந்து நூறு வருசத்துக்கு மேலே ஆச்சு. இன்னமும் உங்க ஆளுக யாரைப் பார்த்தாலும் கேட்கிற முதல் கேள்வி ஜாதிதானே? அதக்கேட்டு முடிச்சிட்ட இப்ப, அடுத்து ஊரு கேப்ப, நீ எப்படி இங்க வந்தேன்னு கேட்ப. எதிராளி பதில் சொல்லுறதுக்கு முன்ன என்னைய இப்படித்தான் இங்குக்

கூட்டிக்கிட்டு வந்தாங்கன்னு சொல்லுவ. உங்களுக்குப் பேசுறதுக்கு என்ன காரணம் வேணும்? ஒரு காரணமும் இல்லாம பேசுவீங்க நாள் முழுசும்” என்றார்.

“நான் சொல்லல? டாக்டர் நல்ல மனுசன். நம்மளப் பத்தி நல்லாத் தெரிஞ்சவர்ன்னு” என்று கணவனிடம் சொல்லிவிட்டு, “ஓங்க பேர் என்ன?” என்றாள் வேங்கையிடம்.

“பெரிய உடையணன்.”

“இந்த நாயி ஒன்னோடயே ஒட்டிக்கிட்டுக்கே? இது உள்ளூர்த் தெரு நாய் மாதிரியிருக்கு? எப்படி உங்கிட்ட வந்துச்சு?”

“டாக்டர்தான் கொடுத்தார்.”

தன்னுடைய பெயர் விவாதத்தில் அடிபட்டவுடன், வேங்கையைப் பார்த்த டாக்டர்,

“வேங்கை, உன்னிடம் இந்த வெள்ளையன் நல்லா ஒட்டிக்கிச்சு. பரவாயில்லை. நீ சிவகங்கையில் இருந்தப்ப நாய் வளர்த்திருக்கியா?” என்று கேட்டார்.

எத்தனை வேட்டை நாய்கள் தன்னிடம் இருந்தன என யோசித்தார்.

“என்ன வேங்கை?”

“வேட்டை நாய் வளத்திருக்கேன். காட்டுக்குள்ள எங்களோட வரும். புதருக்குள்ள இருக்க விலங்குகள நம்மளவிட வேகமாக் கண்டுபிடிக்கும். மிருகத்தப் பாத்ததும், லேசா உறுமும். கழுத்துக் கவுத்த அவிழ்த்துவிட்டு, உடம்புல ஒரு தட்டு தட்டுனோம்னா பேய்ப் பாய்ச்சல்ல ஓடும்.”

“நீங்களும் நாயோடு சேந்து ஓடுவீங்களா? இல்ல, அதாப் போயி விலங்கைப் புடிச்சிருமா?”

“நாங்களும் சேந்து ஓடுவோம். அப்பத்தான் அது நம்மோட போட்டிப் போட்டு ஓடும். நாமும் நாயோட சேர்ந்து ஓடுனோம்னா, கட்டாயம் விலங்கு மாட்டீரும். நாம கூட ஓடாம நாய மட்டும் தனியா அனுப்பினோம்னா, விலங்கப் புடிச்சாலும் புடிக்கும். புடிக்காமலும் விட்டுரும்.”

குளிக்கும்போது, பைக்குள் இருந்த கொடுக்காப்புளி விதைகளை எடுத்துப் பார்த்த வேங்கை, “இது கொடுக்காப்புளி விதை. நாலு விதையிருக்கு. இதை எங்காவது ஊன்டி வைக்க முடியுமா?” என்றார்.

கண்ணப்பன், டாக்டரிடம் கேட்கும்படி வேங்கைக்குச் சைகைக் காட்டிச் சொன்னான். வேங்கை கேட்பதற்கு முன்பு டாக்டர் முந்திக் கொண்டார்.

“விதைய ஊன்டி வைக்கலாம் கண்ணப்பா. இங்கயிருக்கப் பாதி அரச மரம் நான் வளத்தது. இந்தத் தேசத்திலேயே கொடுக்காப்புளி மரம் கிடையாது. இங்க கோட்டைக்குள்ள முளைக்கட்டும். இது வளந்து பலன் தரும்போது நாம சாப்பிட முடியுமானனு தெரியலை. விடு, யாராவது சாப்பிட்டுப் போறாங்க” என்ற டாக்டர், “கொடுக்காப்புளி காய்க்க எத்தனை வருசம் ஆகும், வேங்கை?” என்றார்.

“பத்து வருசம் ஆகும், டாக்டர்.”

“எனக்குப் பத்து வருசத்துக்குமேல சர்வீஸ் இருக்கு. ஆனா, அதுக்குள்ள என்னைய பினாங்குக்கோ, கல்கத்தாவுக்கோ டிரான்ஸ்பர் பண்ணாமல் இருக்கணும். இல்லை இங்கேயே இருந்தாலும், பத்து வருசம் நான் உயிரோடு இருக்கணும்.”

கிணற்றுக்குள் இருந்து கெவுளி ஒன்று கத்தியது. மராட்டாவும், கண்ணப்பனும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டனர்.

“டாக்டருக்குச் சகுனம் சரியில்ல” என்றாள் மராட்டா மெதுவான குரலில். வேங்கை, “தண்ணீர் ஊற்றியது போதும்” என்றார்.

கைகளில் இருந்த நான்கு கொடுக்காப்புளி விதைகளைக் கண்ணப்பனிடம் கொடுத்தார்.

“டாக்டர், இதை எங்கே ஊன்டி வைக்க?”

“பரேட் கிரவுண்ட்ல. கவர்னர் வீட்டிற்கு எதிரே ஊன்டி வை (இன்றும் மூன்று கொடுக்காப்புளி மரங்கள் மால்பரோ கோட்டைக்குள் உள்ளன.) எது எப்படியோ? மராட்டாவுக்குக் கொடுக்காப்புளி கட்டாயம் கிடைக்கும். எப்படியும் கவர்னர் வீட்டுக் குழந்தைகளுக்கு நீதானே பால் கொடுப்ப? இன்னும் பத்து வருசம் நீ வெட் மதராயிருக்கலாம்ல?”

“ஏன் முடியாது? இப்பத்தானே நாலு பெத்துருக்கேன். இன்னும் பத்து, பனிரெண்டு பிள்ளைக பொறக்குமே? எங்க ஆத்தாவுக்கெல்லாம் இருபது பிள்ளைக.”

வேங்கை எழுந்து நின்றார். டாக்டர் அருகில் வந்து, கறுப்புக் கயிற்றில் கட்டிய பித்தளை வில்லையை வேங்கையின் புஜத்தில் கட்டிவிட்டார். அதில் ஏதோ எழுதியிருந்தது. வேங்கையால் அதைப் படிக்க முடியவில்லை.

“நானே சொல்கிறேன். வில்லையில் நீ கம்பெனியின் கான்விக்ட் என்று எழுதியுள்ளது.”

டாக்டர் நீட்டிய கயிரை வேங்கை வாங்கிக் கொண்டார். கால்ச் சட்டையை இழுத்துக் கட்டிக்கொண்டார். மராட்டா முந்தானையில் முடிந்திருந்த திருநீறை எடுத்து, வேங்கையின் கையில் வைத்தாள்.

“உனக்கு அப்பா, அம்மா உயிரோட இருக்காங்களா?”

“இல்லை, இறந்துட்டாங்க.”

“அப்ப சரி. திருநீறுல தண்ணீர்விட்டுக் கலந்து குழைச்ச நெத்தியில பூசிக்க. புடிச்ச பூட, கிரகம் விட்டுரட்டும்.”

கண்ணப்பன், வேங்கையின் கைகளில் இருந்த திருநீறுமீது தண்ணீரைத் தெளித்தான். இருகைகளாலும் திருநீறைத் தேய்த்த வேங்கை, அப்படியே நெற்றியில் பூசிக்கொண்டார். டாக்டர் பிடித்துக்கொண்டிருந்த சுருட்டை, தரையில் தேய்த்து நெருப்பை அணைத்தார். மீதிச் சுருட்டை சட்டைப் பைக்குள் போட்டுக் கொண்டார். கண்ணப்பன் கை நீட்டினான்.

“நான் நாளைக்குக் குடிக்கலாம் என்று பார்த்தேன். சரி, வைத்துக்கொள்” என்று சொல்லிக் கொடுத்தார். உடையில் நீர் சொட்டச் சொட்ட நடந்தார் வேங்கை. நான்கு கொடுக்காப்புளி விதைகளையும் பூமியில் குழிதோண்டி புதைத்து வைத்தார். உடலில் இருந்த ஈரம் போக, வெள்ளையன், இரண்டுமுறை தன்னை உதறி சிலிர்த்துக்கொண்டது.

“மராட்டா, உன்பேர் வித்தியாசமா இருக்கே?” வேங்கை.

“வித்தியாசமான பேர்தான். எந்தச் சக்கிலிய பொம்பளைக்கும் இந்தப் பேர் இருக்காது.”

“என்ன அர்த்தம்?”

“மராட்டான்னா, சிவாசி ராசாயிருந்தாருல்ல?”

“ஆமா, பூனாக் கோட்டையில்.”

“சத்தமாகச் சொல்லாதே. ஊருக்குப் பேரு வச்சிருக்கானுங்க பாரு” என்று சொல்லிச் சிரித்த மராட்டா, “ நீ சொன்ன ஊருக்கு ராசாதான். அவருதான் நம்ம ஊர் சனங்கள் இந்த மாதிரி வெளி தேசங்களுக்கு அனுப்பக்கூடாதுன்னு வெள்ளக்காரனுங்களுக்கு உத்தரவு போட்டாராம். அவரு உசரோடியிருந்த வரைக்கும் வெள்ளக்காரனுங்க, அடிமைங்களை விக்க முடியாம பயந்து போய்க்கிடந்தாங்களாம். எங்க ஊருக்குப் பக்கத்துல பழவேற்காடு கண்ணப்பன்னு ஒரு பெரிய ஆளு. அவருக்கு வேலையே ஆளுகளக் கூட்டங்கூட்டமா வாங்கி, கடல் தாண்டி விக்கிறதுதான். அந்த ஆளுக்கு சிவாசி ராசா காலத்துல வேலையே இல்லாமப் போச்சு. சிவாசி ராசா செத்தப்புறம் கண்ணப்பனும் செத்துப் போய்ட்டான். அடுத்து அவன் மகன் வந்தான். அவன் பேரும் கண்ணப்பன்தான். ஆளுகள் வாங்கி வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்புறதில அப்பன் மாதிரி அவனும் கொடி கட்டிப் பறந்தான்.”

“ஒன் புருசன் பேரும் கண்ணப்பன்தானே? நான் உங்க சாமி பேரோன்னு நெனைச்சேன்.”

மராட்டா சத்தம் போட்டுச் சிரித்தாள். கண்ணப்பன் அவளை முறைத்தான்.

“அது ஒரு கத, அய்யா. நானே சொல்லிற்றேன். என்னோட உண்மையான பேரு ராமசாமி. எங்க அப்பாரு ஒரு சீக்காளி. வைத்தியத்துக்குக் காசு வேணும்னு, பத்து வயசாயிருக்கும் போதே எங்க அப்பாரு என்னைய கண்ணப்பன்கிட்ட விக்கப் பாத்தாரு. அப்ப ஒரு சட்டம் இருந்துச்சு. என்னைய மாதிரி சிறு பிள்ளைகள் விக்கணும்னா ஒண்ணு குழந்தையோட ஆத்தா, ஆத்தா உசிரோட இல்லைன்னா அம்மத்தா, நேரா துறைமுகத்துக்கு வந்து குழந்தைய வியாபாரிகிட்ட

விக்கிறேன்னு சொல்லணும். அதக் கேட்டுட்டுத்தான், காசு குடுப்பாங்க. குழந்த கழுத்துல இரும்பு வளையம் போடுவாங்க. அப்புறம்தான் கப்பல்ல ஏத்துவாங்க இங்க பாருங்க என் கழுத்தில போட்ட இரும்பு வளையம்” என்று கண்ணப்பன், கழுத்து வளையத்தைக் காண்பித்தான். வேங்கை அதைத் தொட்டுப் பார்த்தார்.

“என்னப்பா, இதில் ‘இரண்டரை பணம் கண்ணப்பன்’னு எழுதியிருக்கு.”

மராட்டாவால் சிரிப்பை அடக்க முடியவில்லை. வாயில் முந்தானையை வைத்து சிரிப்பை அடக்கப் பார்த்தாள். வேங்கை, அவளைப் பார்த்தார்.

“எதுக்கு சிரிக்கிறாய்?” என்றார் வேங்கை.

அவளை முறைத்த கண்ணப்பன், “கொஞ்சம் பைத்தியம் அய்யா அவளுக்கு” என்றான்.

“இரண்டரை பணம் என்னோட விலை. என்னை வித்த விலை. அய்யா, என்னைய மாதிரி ஒரு அடிமை, நாலு அஞ்சு கை மாறுவோம். அப்போ எங்காவது காணாப் போய்ட்டோம்னா, புது முதலாளிக்குப் பழைய முதலாளி கழுத்துல போட்டிருக்க வெண்டயத்துல எழுதியிருக்கிற பணத்தக் கொடுக்கணும்.”

“அப்படியா?”

“காணாமப் போய்ட்டாலும் அப்படியே விட்டுரமாட்டாங்க. தேடிக் கண்டுபிடிப்பாங்க. கண்டுபிடிக்கிறதுக்கு யாராவது உதவியாயிருந்திருப்பாங்கள்ல. அவங்களுக்கு இந்த இரண்டரை பணத்துல பாதி ஒண்ணை கால்ப் பணம் புது முதலாளி சன்மானமாத் தரணும்.”

“எங்க ஊர்ப்பக்கம் இதெல்லாம் இல்லயே, கண்ணப்பா.”

“ஆமாய்யா. இந்தக் கண்ட்ராவி எல்லாம் மெட்ராசுக்குப் பக்கத்து ஊர்கள்ல நடந்தது. எங்க ஊர்ல இருந்த போர்ச்சுகீசிய கத்தோலிக்க பாதிரிகளுக்கும் டச்சு பிராட்டஸ்டன்ட் பாதிரி களுக்கும் இந்த அடிமைகள வெளியூர்களுக்கு அனுப்புற விசயத்துல எப்பவும் சண்ட. கத்தோலிக்கப் போர்ச்சுகீசுகதான் முதல்ல அடிமை வியாபாரத்தை ஆரம்பிச்சவங்க. அப்புறம் ஏதோ ஞானம் வந்து அடிமை வாணிபமே கூடாதுன்னு சொல்லிட்டாங்க உங்கள மாதிரியிருக்க எங்க ஊரு ராஜாங்ககிட்ட புகார் செஞ்சு, இந்த மாதிரி அடிமையா விலைக்கு வாங்குன ஆளுகள விடுவிப்பாங்க.

டச்சு பிராட்டஸ்டன்ட் பாதிரிங்க, அடிமை வியாபாரத்துல எறங்குனாங்க. அவங்க என்னா சொன்னாங்கன்னா, இது அடிமை வாணிபம் இல்ல. வசதியில்லாம செத்துப்போகப் போற ஒரு ஜீவனைக் காப்பாத்துற கடமை வேதக்காரங்களான நமக்கு இருக்கு. இந்த ஊர்ல பிழைக்க வழியில்லாததுகள், கண்காணாத இடத்துக்குக் காலா பாணியா அழைச்சிக்கிட்டுப் போறது தப்பில்லை. அது இவங்களோட நல்லதுக்குத்தான்னு உள்ளூர் ராசாக்கள்கிட்ட சொன்னாங்க. சில நேரம் ஜனங்கள் விக்க உள்ளூர் ராசாங்ககிட்ட அனுமதி வாங்குவாங்க. பல நேரம் அனுமதி வாங்க மாட்டாங்க.

அந்த மாதிரி அனுமதி வாங்க முடியாத சமயங்கள்ல விலைக்கு வாங்குன ஆட்கள், ஊருக்கு வெளியில ஏதாவது ஒரு சந்து பொந்துல வீடு வாடகைக்குப் பிடிச்சு, அந்த வாடகை வீட்ல அடைச்ச வைப்பாங்க. சின்னப் பையன்களுக்கும், பொம்பளைகளுக்கும் நல்ல வெல கொடுத்து வாங்குவாங்க. தங்குற இடத்திலும் வித்தியாசம் காண்பிப்பாங்க. பொம்பளைகளுக்கும், சின்னப் பையன்களுக்கும் நல்ல சாப்பாடு தருவாங்க.”

“பொம்பளகளுக்கு நல்ல வெல, நல்ல சாப்பாடு கொடுப்பானுங்க. சரி, சின்னப் பையன்களுக்கு எதுக்கு?”

“சின்னப் பையன்க எதுத்துப் பேச மாட்டாங்க. சொன்ன வேலையச் செய்வாங்க. வேல செய்ய மாட்டேன்னு சொன்னாக்கூட, குழந்தைகளா இருக்கிறதுன்னால அதுகள் அடிச்சு பயமுறுத்தலாம்ன்னு குழந்தைகள் நல்ல வெல கொடுத்து வாங்குவாங்க.”

“மீதிய நாளை சொல்றேன், இரு...” என்றாள் மராட்டா. கண்ணப்பன் முறைத்துக்கொண்டு தள்ளிப் போனான்.

“சின்னப் பிள்ளையாயிருக்கிறப்ப இந்த ஆள விக்க இதோட அப்பாரு தவதாயப்பட்டிருக்காரு. இதோட ஆத்தாவும் ஆத்தாவப் பெத்த ஆத்தாவும் விக்க ஒத்துக்கல. கப்பலுக்கு வந்து சொல்ல மாட்டேன்னு இதோட அப்பாருகிட்ட சொல்லிட்டாங்களாம். அதனால இந்த ஆளோட அப்பாரு, திருட்டு வேல பாத்துருக்காரு. இதெல்லாம் ஆள் அனுப்புற கண்ணப்பன் இந்த ஆளோட அப்பாருக்குச் சொல்லிக் கொடுத்தது. அந்த வியாபாரி கண்ணப்பன் சொல்லிக் கொடுத்தபடியே, இந்த ஆளோட அப்பாரு திட்டம் போட்டுட்டாரு. இதக் கூட்டிக்கிட்டு கப்பலுக்கு வந்துட்டாரு. கப்பல் வியாபாரிகிட்ட இதக் காமிச்சு, ‘இந்தக் குழந்த ஊம, அனாத. ஆத்தா, அம்மத்தா கெடையாது. அதனால அவங்க ரெண்டு பேரையும் கூடக் கூட்டிட்டு வர முடியல...’ன்னு சொல்லியிருக்காரு.

கப்பல் கெளம்புற நேரம். பையன் கிடைச்சால் நல்லதுன்னு நினைச்ச கப்பல் வியாபாரி, அவன் ஒரு பெரிய மோசக்காரன், வியாபாரி கண்ணப்பன்கிட்ட, “சரி, பரவாயில்லை கண்ணப்பா, இந்தக் குழந்தையை வாங்கிக்கிறேன்னு சொல்லி இரண்டரை பணத்தை வியாபாரி கண்ணப்பன் கையில் திணிச்சிருக்கான்.

கண்ணப்பன் வாங்கல. 'என்னங்க, சின்னப் பையனுக்கு அஞ்சு பணம்ல. கெழட்டுப் பயல்களுக்கு தர்ற இரண்டற பணம் தர்றீங்களே'ன்னு கேட்டிருக்கான். அதுக்கு கப்பல்ல ஆள் ஏத்துற அந்த மோசக்காரப் பய, 'டேய், நீ பண்ணுறது அநியாயம். குழந்தைப் பயல ஆத்தா, அம்மத்தாவுக்குத் தெரியாம ஏத்தி அனுப்புற. குழந்த ஊமனு வேற சொல்லுற. இதுல வெலைய வேற கூட்டிக் கேட்கிறயோ?

இதுதான் நீயும் நானும் தப்பிக்க வழி. கப்பல் கிளம்புறதுக்கு முந்தி ஒன்னைய எவனாவது விசாரிச்சா, ஒரு கிழட்டுப் பயல வித்தேன்.

இரண்டரை பணம் வாங்குனதுக்கு இதுதான் சாட்சின்னு நான் கொடுக்கிறத காமி. கப்பலுக்குள்ள வந்து ஆளை சோதனை பண்ண மாட்டாங்க. சந்தேகம் வந்தா கப்பலுக்குத் தகவல் சொல்லி அனுப்புவாங்க. அப்படிக் கேட்டு அனுப்புனா, நான் இவன் கழுத்தில கிடக்கிற வளையத்தக் கழட்டி அனுப்புறேன். அதுல இரண்டரை பணம்ன்னு போட்டிருக்கும். கப்பலுக்குள்ள வந்து இரண்டரை பணம்னா கிழவனா, குழந்தையான்னு எவனும் விசாரிக்கப் போறதில்ல. எவனோ கிழவன ஏத்தியிருக்கோம்ன்னு வளையத்த திரும்பக் குடுத்து விட்டுருவானுங்க.

இவனப் போல இருக்க மத்த குழந்தைகளுக்கு அஞ்சு பணம்னு கழுத்துல வெண்டயம் போட்டிருக்கும்போது, இவன் மட்டும் இரண்டரை பணம்ன்னு வெண்டயம் போட்டிருந்தால்கூடப் பிரச்சினையில்லை'ன்னு சொல்லிட்டு, இந்த ஆளையும் ஏத்திட்டானாம். கப்பல் கிளம்பின உடனேதான் அந்த மோசக்கார வியாபாரிக்கு நாவகம் வந்திருக்கு. பையன் பேரக் கண்ணப்பன் கிட்ட கேட்கலையேன்னு? அந்தக்

கண்ணப்பன் பய, இத ஊமைன்னு வேற சொல்லிட்டான்னா, அதனால, வியாபாரி பேரையே வெண்டயத்துல எழுதி கழுத்துல மாட்டிவிட்டுட்டான். அதனால பேரக் கேட்டா இதோட உண்மையான பேரு இருக்குல்ல ராமசாமின்னு அதச் சொல்லிரும். அப்புறம் கண்ணப்பன்னு மாத்திச் சொல்லும்.”

“அட்டா.”

“வெள்ளைக்காரங்ககிட்ட அதோட பேர கண்ணப்பன், ராமசாமின்னு மாத்தி மாத்திச் சொல்லி, இரண்டு மூணு தடவ என் முன்னாலேயே அடி வாங்கியிருக்கு.”

“ஓ, அதுதான் கண்ணப்பன். இதப்பத்தி பேசுனதுக்கு உன்னைய முறைக்கிறானா?”

“அது மட்டுமில்ல. சின்னப் பிள்ளையிலேயே கிழட்டுப் பட்டம் வாங்கிருச்சுல? வெண்டயத்துல கிழட்டுப் பயலுகளுக்கான தொக இரண்டரை பணம்ன்னு எழுதிட்டாங்கள்ல. அதனால எங்களுக்குள்ள எப்பவாவது சண்டை வரும்போது நான் சொல்லிக் காண்பிப்பேன். ஏழு வயசிலயே ஒன் யோக்கியத தெரிஞ்சுதான் ஆனானப்பட்ட கம்பெனியே உன்னைய கிழட்டுப் பயல்லு அச்சடிச்சுக் கொடுத்திருக்குன்னு. ரெண்டு மூணு நாளு முஞ்சிய உர்ன்னு வச்சிக்கிட்டுத் திரியும்.”

கண்ணப்பன் திரும்ப வந்தான்.

“சொல்லி முடிச்சிட்டயா? என்ன கேவலப்படுத்திச் சிரிக்கணும். சிரிச்சிட்ட. நல்லது.”

“சிரிக்க என்ன இருக்கு, கண்ணப்பா? நம்ம ஊர் ஜனங்க எவ்ளோ தவதாயப்பட்டு, ஒவ்வொரு ஊர்லயும் சீரழிஞ்சிக்கிட்டு இருக்கோம்னு தெரியுது. எல்லார் கதையும் கேட்டா தான், நம்ம கதை எவ்வளவோ

தேவலாம்னு கொஞ்சம் நிம்மதியா இருக்கு. சரி, மராட்டா, நான் ஒன் பேருக்கு அர்த்தம் என்னான்னு கேட்டேன். அதைத்தவிர எல்லாம் சொல்லிட்ட.”

“இன்னொரு நாள் சொல்லுறேன். இனி, நீ அடிக்கடி வெளியே வரலாம்ல? ஏன் டாக்டர்? இவர் அடிக்கடி வெளியே வரலாம்ல?”

“வரலாம். நான் சிபாரிசு செய்தால்...” என்று சொல்லிவிட்டுச் சிரித்தார் டாக்டர்.

“செய்யுங்க, டாக்டர். பாவம், கஷ்டப்பட்ட மனுசன். இவருகூட இந்த நாய் வேற இருக்கு. ஏதாவது சொல்லி, அடிக்கடி இருட்டுக் கிடங்கிலயிருந்து வெளியே வர வையுங்க. நீங்களே பாத்ரீங்கள்ல டாக்டர்? இந்த மனுசன் குளிக்க வரும்போது எப்படியிருந்தாரு? இப்ப எப்படியிருக்காருன்னு? இந்த நாயும்தான். எப்படி இவரு கூடவே ஓட்டிக் கிட்டுத் திரியுது.”

“சரி, பாத்துக்கிறேன்” என்ற டாக்டர், வேங்கையிடம் திரும்பினார்.

“வேங்கை, நீ மற்ற இங்கிலீஷ்காரன்களைப் பார்த்தால், குனிந்து மரியாதை செய்ய வேண்டும். உனக்குச் சாப்பாடு தருபவர்களிடம் பேசக்கூடாது. சாப்பாடு சரியில்லை, தங்குற இடத்தில் வசதியில்லை, அது இது என்று எந்தக் குறையும் யாரிடமும் சொல்லக் கூடாது. கவர்னரைப் பார்க்க நேரிட்டால் மற்ற இங்கிலீஷ்காரர்களிடம் காண்பிப்பதைவிடக் கூடுதல் மரியாதை காண்பிக்க வேண்டும். வார்த்தையிலும், உடல் மொழியிலும் மரியாதை தெரிய வேண்டும். அவரிடம் உன் கறுப்புக் குதிரை பற்றி மட்டும் நீயாகப் பேச வேண்டாம். அவராகக் குதிரை பற்றி உன்னிடம் பேசினால் நீ பேசலாம்.”

www.anybook.in

வேங்கையும், வெள்ளையனும் சிறைக்
கொட்டடிக்குள் நுழைந்ததும், கதவு சாத்தப்பட்டது.
அறைக்குள் இருள் சூழ்ந்தது.

www.indianguide.in

1802ஆம் ஆண்டு, செப்டம்பர் இரண்டாம் வாரம்

“இந்த ஊர்ச் சாப்பாடு, இட்லின்னு (இட்லியின் பூர்வீகம் இந்தோனேசியா) பேரு. ஒன்னோட காய்ச்சல் வாய்க்கு நல்லாயிருக்கும். சும்மா சாப்பிட்டுப் பாரு” என்று சொல்லிக்கொண்டே, சிறைக்குள்ளிருந்த வேங்கையிடம் இட்லிகளை நீட்டினாள் மராட்டா.

இரண்டு மூன்று நாட்களாக, வேங்கை பெரிய உடையணனுக்குக் காய்ச்சலும் தலைவலியுமாக இருக்கிறது. ஒவ்வொரு வாரமும் திங்கட்கிழமை காலை சிறைக் கொட்டடியிலிருந்து வெளியே வர அனுமதியிருந்தாலும், இந்தத் திங்கட்கிழமை வேங்கை வெளியே வரவில்லை. வெளியே வரும்போது கண்ணப்பனும், மராட்டாவும், மைதானத்தில் வேங்கையைச் சந்திப்பார்கள். வேங்கை விதைத்த நான்கு கொடுக்காப்புளி விதைகளில் மூன்று முளைத்து, சிறு செடியாக மாறியிருந்தன. கோட்டைக்குள் பெய்யும் மழையும் அடிக்கும் வெயிலும் மிக அதிகமாகயிருந்தன. செடியைச் சுற்றித் தண்ணீர் தேங்காதவாறு சிறு கால்வாய் வெட்டி, செடிகளை வேங்கை காப்பாற்றியிருக்கிறார். பெரும்பாலும் வேங்கையை மராட்டாவும், கண்ணப்பனும் கொடுக்காப்புளி செடிகளுக்கு அருகில்தான் சந்திப்பார்கள்.

இப்போதெல்லாம் வேங்கைக்குக் காய்ச்சலும், தலைவலியும் அடிக்கடி வருகிறது. தண்ணீரில் வேக வைத்த மீன், இளநீரோடு சேர்த்துக் கொதிக்க வைத்த மீன், வாழையிலையில் சுற்றி ஆவியில் வேக வைத்த மீன், தண்ணீரில் கொதிக்க வைத்த நத்தை போன்ற உள்ளூர் உணவுகளை வேங்கையால் சாப்பிட முடியவில்லை. வறுத்த கருவாட்டுத் துண்டுகளும் வறுத்த

வெங்காயமும், வறுத்த கடலைப் பருப்பும் போட்ட சுடுகஞ்சி (பாயுர் அயம்) வாரத்தில் மூன்று நாள் கிடைக்கும். அந்த உணவு வேங்கைக்கும் வெள்ளையனுக்கும் மிகவும் பிடித்திருந்தது.

வேங்கை, பென்கோலனுக்கு வந்த இரண்டு மாதங்கள் நன்றாகயிருந்தார். பின்பு அடிக்கடி காய்ச்சல், தலைவலி வந்தது. தினமும் மழை, ஓயாத கொசுக்கடி உள்ள ஊர் என்பதால் காய்ச்சலும், தலைவலியும் வருகிறது என்று வேங்கை நினைத்துக் கொண்டார்.

ஒருமுறை வேங்கையின் நெற்றியில் கை வைத்துப் பார்த்த கண்ணப்பன், பின் மராட்டாவிடம் ரகசியமாக ஏதோ சொன்னான். அப்போது மூவரும், கவர்னர் வீட்டிற்கு எதிரிலிருந்த பூந்தோட்டத்தில் களை பறித்துக் கொண்டிருந்தனர். மராட்டா தலைகுனிந்தபடி களை பறித்துக் கொண்டிருந்தாள். சுற்றும் முற்றும் பார்த்துவிட்டு யாரும் அவர்களைப் பார்க்கவில்லை என்று உறுதியாகத் தெரிந்தவுடன் வேங்கைக்கு நெருக்கமாக வந்தாள்.

“அய்யா, தலையத் தூக்கி என்னையப் பாக்காதே. களை எடுத்துக்கிட்டே இரு. நானும் ஒங்கிட்ட ஒரு விஷயம் கேக்குறேன். என் மூஞ்சியப் பார்க்காமப் பதில் சொல்லு.”

“கேளு” என்றார் வேங்கை.

“அவிச்ச சோயா பயிறு, உனக்கு அடிக்கடி குடுக்கிறாங்களா?”

“ஆமா.”

“சோயா பாலு?”

“குடுப்பாங்க. குமட்டல் வரும். அதனால் நான் குடிக்க மாட்டேன். வெள்ளையன் குடிப்பான்.”

“அவிச்ச மர வள்ளிக்கிழங்கு, தோலோட தருவாங்களா?”

“தருவாங்க. வாரத்தில் ரெண்டு நாளு.”

“தோலை சாப்பிட்டிருக்கையா?”

“சாப்பிட்டிருக்கேன். லேசா கசக்கும்.”

“தோலத் தூக்கி எறிஞ்சிரு. சாப்பிடக் கூடாது. வெள்ளையனுக்கும் தோலைக் கொடுக்காதே.”

“கிழங்குச் சாப்பிடலாமா?”

“அது சாப்பிடு.”

“சோயா பயிறு?”

“சாப்பிடாதே, வெள்ளையனுக்கும் சோயா பாலு கொடுக்காதே.”

“அடிக்கடி பனம்பழம் மாதிரி ஒன்ன கொடுக்கிறாங்க. திராட்சைக் கொத்து மாதிரியிருக்கு. ஒரு கொத்துல பத்து இருபது பனங்காய் இருக்கும். கொஞ்சம் இனிப்பாயிருக்கு. சாப்பிட்ட உடனே தூக்கம் வந்துருது.”

“அடக்கடவுளே, அதுக்கு பாம்ன்னு பேரு. அந்தப் பாம்லயிருந்து எடுக்கிற எண்ணெய்ய வெள்ளைக்காரப் பொட்டச்சிக ஒதட்டுல தேய்ச்சிக்கிருவாளுக. அத நக்குற வெள்ளைக்காரப் பயலுகளுக்கு லேசா மயக்கமா வருமாம். ரொம்ப எண்ணை சத்து. அந்தக் கொட்டையில் இருந்து எடுக்கிற எண்ணெய், மயக்கம் வரும்னா அந்தப் பழம் எப்படியிருக்கும்னு பாத்துக்க. அதச் சாப்பிடாதே. தூக்கிப் போட்டுடு. தொடர்ந்து பாம் பழம் சாப்பிட்டா, நெஞ்சு வெடிச்சி சாவு வரும்னு கவர்னர் வீட்ல பேசிக்கிறாங்கய்யா. அவங்க வீட்லயெல்லாம் பாம்

பழத்தையோ, கொட்டையோ, சாப்பிட மாட்டாங்க.
ஒதட்டுல மட்டும் அவரு பொண்டாட்டி தேய்ச்சுக்கிருவா.”

“தண்ணீர் பானையத் தினமும்
கழுவுவானுங்களா?”

“இல்லை, பானையக் கழுவுறதில்லை.”

“கடைசியா எப்பக் கழுவினாங்க?”

“நான் வந்ததிலிருந்து ஒரு நாள்கூடக் கழுவல.”

“அப்ப பழைய தண்ணீயோட சேத்து, புதுத் தண்ணீ
ஊத்தி வைப்பானுங்களா?”

“ஆமா.”

“அடக்கடவுளே, மண்பானையைத் தினமும்
கழுவணும் பழைய தண்ணீய் கீழ் கொட்டிரணும்.
நாள்பட்ட பழைய தண்ணீயோடு புதுத் தண்ணீ சேர்ந்தா
அதுவும் விஷம். சரி, நம்மள கவர்னர் பொண்டாட்டி
கொள்ளிக் கண் வைச்சுப் பாக்குறா. நா சொன்னதை
நாவகம் வச்சுக்க. ஒரே நாளல நான் சொன்னதெல்லாம்
செஞ்சுராத. ஒன்னொன்னா சாப்பிடாம விட்டுரு.
இன்னிக்கு மண் பானைய ஓடச்சுரு. கேட்டா
வெள்ளையன் தட்டி விட்டுருச்சுன்னு சொல்லிடு. புதுப்
பானை வந்ததும், நீயே தினமும் கழுவி வச்சிரு.”

மராட்டா, கவர்னர் வீட்டில் வேலை செய்வதால்,
அவளுக்குச் சில ரகசியமான விஷயங்கள்
தெரிந்திருந்தன. அதில் ஒன்று, அரசியல் கைதிகளுக்குத்
தரப்படும் மெல்லக் கொல்லும் விஷம். பிரிட்டிஷ்
சிறைகளில் கைதிகளின் விரைவுச் சாவிற்குக் காரணம்
இதுதான்.

கவர்னரிடம் அனுமதி வாங்கி மராட்டாவும்,
கண்ணப்பனும் சிறைவாசலுக்கு வந்திருந்தார்கள்.

தூங்கிக் கொண்டிருந்த வேங்கையின் அறையின் இரும்புக் கம்பியைச் சிறைக்காவலன் தட்டினான். மராட்டாவும், கண்ணப்பனும் சிறைவாசலில் காத்திருப்பதாகச் சொன்னான். காய்ச்சல் அதிகமாகயிருந்ததால் வேங்கையால் தலையைத் தூக்க முடியவில்லை. கூப்பிட்டுப் பார்த்த சிறைக்காவலன் அலுத்துப்போய் சிறைவாசலுக்கு வந்து, “வேங்கையால் எழுந்திருக்க முடியவில்லை” என்றான்.

கவர்னர் வீட்டிற்கு மராட்டா ஓடினாள். கவர்னரிடம் கெஞ்சி, கவர்னரின் அனுமதி பெற்று, மராட்டாவும் கண்ணப்பனும் மீண்டும் சிறைச் சாலைக்கு வந்தனர். சிறைவாசலில் இருந்த ஜெயிலர் இருவரையும் ஜெயிலுக்குள் அழைத்து வந்தான். சிறைக்கொட்டிக்குள் பெண் ஒருத்தி வருவது இது முதல்முறை என்பதாலோ என்னவோ, ஜெயிலில் இருந்த நான்கைந்து கைதிகளும், ஜெயில் வார்டன்களும் பார்த்த பார்வையும் இளிப்பும் மராட்டாவிற்கு எரிச்சலைத் தந்தன. கண்ணப்பன் பின்னால் மராட்டா ஒளிந்துகொண்டு நடந்தாள். இருவரும் வேங்கையின் அறைக்கு வந்தனர்.

வேங்கை மண்தரையில் படுத்திருந்தார். மராட்டாவும் கண்ணப்பனும் வந்ததைக்கூடத் தெரிந்துகொள்ள முடியாத அளவு அவர் காய்ச்சலில் கிடந்தார். வெள்ளையனுக்கும் காய்ச்சல் இருந்தது. ஜெயிலரிடம், “அய்யா, கொட்டடியைக் கொஞ்சம் திறக்க முடியுமா? அவருக்கு இட்லி கொண்டு வந்திருக்கிறேன். கொடுக்கணும்” என்றாள்.

“என்ன மராட்டா? நீ சொன்னா எதுதான் நடக்காது இந்தக் கோட்டையில்.”

“அய்யா, கேலியிருக்கட்டும், மொதல்ல கதவத் தொறந்து விடுங்க.”

“இதப் பாரு மராட்டா. உனக்காகத்தான் செய்றேன். எனக்கும் நீ இட்லி தரணும்.”

“நாளைக்குத் தர்றேன். இப்பக் கதவத் தொற சாமி.”

ஜெயிலர் இளித்துக்கொண்டே கதவைத் திறந்தான். அறைக்குள் இருட்டாக இருந்ததால் கண்ணப்பன் முதலில் நுழைந்தான். மராட்டாவின் கையைப் பிடித்து, அவள் கையில் அறையின் பூட்டையும் சாவியையும் கொடுத்த ஜெயிலர், அவள் கையை லேசாக அழுத்தினான். கையை விடுவித்துக்கொண்ட மராட்டா, வேகமாக கண்ணப்பன் இருக்குமிடத்திற்கு நகர்ந்தாள்.

வெள்ளையன், எழுந்து வலை ஆட்டியது. கண்ணப்பன் வேங்கையைத் தொட்டுப் பார்த்தான்.

“இங்கப் பாரு பிள்ள, நெத்தி அனலாயிருக்கு.”

பானையிலிருந்த தண்ணீரைச் சாய்த்து, சேலைத் தலைப்பை நனைத்தாள். பின் லேசாகப் பிழிந்தாள். வேங்கையின் நெற்றியில் ஈரத்துணியை வைத்தாள். ஈரம் பட்டவுடன்தான் வேங்கையின் உடலில் சிறு அசைவு தெரிந்தது.

சிறிது நேரத்தில் வேங்கை கண் விழித்தார். மராட்டாவையும் கண்ணப்பனையும் பார்த்த வேங்கை எழ முயற்சி செய்தார். முடியவில்லை. கண்ணப்பன் அவரைப் பிடித்துத் தூக்கி உட்கார வைத்தான். மராட்டா வேங்கையின் நெற்றியில் ஈரத்துணியை ஒற்றியெடுத்தாள்.

“ஒரு வாரமா வெளிய வரல. உனக்கு வேற அடிக்கடி ஓடம்பு சரியில்லாமப் போகுதா? அதுதான் கவர்னர் பொண்டாட்டிகிட்டச் சொல்லி ஜெயில் வாசலுக்கு வந்தோம். உனக்குத் தகவல் சொல்லிவிட்டு, வெளியே வருவேனு பாத்ந்தோம், வரல. ஜெயிலுக்குள்ள வரணும்னா

கவர்னர் சொன்னாத்தான் நடக்கும்னு அவர்கிட்டச் சொன்னோம். அவருதான் ஜெயிலுக்குள்ளே வர உத்தரவு கொடுத்தாரு.”

வேங்கை ஈனக் குரலில் என்னவோ சொன்னார்.

வேங்கை படுத்திருந்த இடத்தைச் சுற்றி தட்டுகளில் சாப்பாடு இருந்தது. அதைப் பார்த்ததும் வேங்கை குறைந்தது இரண்டு நாட்களாவது சாப்பிடாமல் இருந்திருக்க வேண்டும் என்று கண்ணப்பன் நினைத்தான். எழுந்து சாப்பாட்டுத் தட்டுகளை வெளியில் கொண்டுபோய் வைத்தான். அறைக்கு வெளியிலிருந்த துடைப்பத்தை எடுத்து வந்து, அறையைக் கூட்டிப் பெருக்கினான்.

“அய்யா, தரையில் பெரிய பெரிய பொந்தாயிருக்கு? விருந்தாளிங்க வர்றாங்கப்போல” கண்ணப்பன் காட்டிய இடத்தைப் பார்த்த வேங்கை,

“ஆமாம், பெரிய விருந்தாளிங்கதான்” என்றார்.

“இப்பவும் வருதுங்களா?”

“ஆரம்பத்துல வந்துச்சு. இப்ப அவ்வளவா வர்றதில்ல. ஏதாவது விதி முடிஞ்ச கேசு பொந்துல இருந்து வெளியே வந்துரும். வெள்ளையன்கிட்ட மாட்டினா கத முடிஞ்சிரும்.”

“அப்படியா?”

“ஆமா, நம்ம வெள்ளையன் என்கூடயிருக்கிறது அதுகளுக்குத் தெரியும்.”

“இந்தக் கறுப்பனுக்கு ஏன்ய்யா வெள்ளையன்னு பேர் வச்ச?”

வேங்கை வெள்ளையனைப் பார்த்தார். காடுமேடுகளில் எத்தனையோ வேட்டை நாய்களுடன்

சுற்றித் திரிந்த தனக்குக் கடைசியில் ஒரு தெரு நாய் துணை மட்டுமே மிஞ்சி இருக்கும் நிலையை என்னவென்று சொல்வது?

வெள்ளையன் என்ற பெயரைக்கூடக் காரணத்தோடுதான் தேர்வு செய்தேன். ஆனால் அதை அந்த ஜீவனிடத்தில் காட்ட வில்லை.

“ஊரில் இந்நேரம் எங்களையடக்கி ஒடுக்கிவிட்டதாகக் கொக்கரித்துக் கொண்டிருப்பார்கள் வெள்ளையர்கள். ஆனால் வெள்ளையன் ஒருவனே எனக்குக் காவலாக, என் காலடியிலேயே, என் கழிவுகளைச் சுத்தப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறான் என்று பதில் சொல்லவே இந்த நாய்க்கு வெள்ளையன் என்று பெயர் வைத்தேன். ஒவ்வொருமுறை என் ஏவலுக்கு இந்த நாய் கட்டுப்படும் போதெல்லாம் எனக்குள் ஒரு மகிழ்ச்சி, திருப்தி பரவுகிறது.”

மராட்டாவும் கண்ணப்பனும் வேங்கையை வியந்து பார்த்தபடி அமர்ந்திருந்தனர். திடீரென்று அவர் வேறு ஆள்போல் மாறியதைப் பார்த்து மிரண்டார்கள்.

முதலில் சுதாரித்துக்கொண்ட மராட்டா, வேங்கையின் நெற்றியில் ஒத்தடம் கொடுத்த ஈரத் துணியை எடுத்து அவளுடைய கையில் வைத்துப் பார்த்தாள்.

“ஈரத்துணி அனலா சுடுது” என்று சொன்ன மராட்டா, “இந்தா, ஒன்னத்தான். இன்னும் கொஞ்சம் தண்ணி எடு. முந்தானையில் ஊத்து” என்றாள்.

கண்ணப்பன் தண்ணீரை முந்தானையில் ஊற்றினான். தண்ணீர் சொட்டச் சொட்ட ஈரத் துணியை வேங்கையின் நெற்றியில் வைத்தாள்.

“இந்தா புள்ள, பாத்து. நீ பாட்டுக்கு ஏதாவது ஒன்னு கெடக்க ஒன்னு பண்ணிறாதே? டாக்டர்கிட்டச் சொல்லிட்டு வர்றேன். நீயிரு இங்க.”

“யோவ், இங்கேயே இருய்யா. டாக்டர்கிட்டப் போனாலும் இதுதான் செய்வாரு. சொல்லுறதச் செய்யி. இந்தா, இந்த வாழை இலயப் பிரி. உள்ள நாலு இட்லியிருக்கு. எடுத்துக் கொடு.”

கண்ணப்பன், வாழையிலையைப் பிரித்தான். ஓர் இட்லியை எடுத்து ஊட்டினான்.

“கண்ணப்பா. நானே சாப்பிட்டுக்கிறேன். நீ இலய மட்டும் பிடிச்சுக்க.”

கையைக் கழுவிவிட்டு இரண்டு வாய் சாப்பிட்ட வேங்கை, “இது நல்லாயிருக்கு? நான் இதுவரை சாப்பிட்டதில்லை.”

“இத இந்த ஊர்ல பண்டிகைக்குப் பண்ணுவாங்க. அரிசி, உளுந்து இரண்டையும் சேர்த்துப் பன்றது. இந்த ஊருக்கு வந்து பழகுனது. கவர்னர் வீட்ல ஒரு நா செஞ்சு காண்பிச்சேன். கவர்னருக்கும் பிடிச்சிப்போச்சு. அடிக்கடி செஞ்சு கொடுக்கச் சொல்லுவாரு. இன்னிக்குச் செஞ்சேன். ஒனக்குக் காய்ச்சல்ன்ன ஒடனேயே அவரப் போய்ப் பார்த்துச் சொல்லிட்டுத்தான் நாலு இட்லிய எலயில கட்டி எடுத்து வந்தேன்.”

“கவர்னருக்குப் பிடிக்கும்னா கட்டாயம் இந்த வெள்ளையனுக்கும் பிடிக்கும். அதுக்கும் கொடு.”

வேங்கையின் குரலில் கேலியிருந்தது.

“நம்ம கொடுக்காப்புளி செடிக எப்படியிருக்கு?”

“நல்லா தளதளன்னுயிருக்கு.”

மராட்டா கண்கலங்கினாள்.

“ஒரு நிமிசத்துல உன் பேச்சு தோரணை எல்லாம் மாறிடுச்சே. என்ன வாழ்க்க வாழ்ந்த உன்னையெல்லாம் இப்படிக் கீழ்மைப்பட வச்சட்டாங்க? உங்க வீட்டுச் சாமிகளுக்குக் கண்ணு அவிஞ்சு போச்சா?” என்று சொல்லிவிட்டுக் கண் கலங்கினாள் மராட்டா.

கண்ணப்பன், மராட்டாவின் தோளைத் தொட்டு, “ஏய் பிள்ள, இது ஜெயிலு. அமைதியாயிரு.”

“ஏய்யா, அழுகறதுக்குக் கூடவா விடமாட்டாங்க? என்ன பொழப்புய்யா இந்த மனுசனுக்கு? எத்தன சனக் கூட்டத்தில் இருந்த ஆளுய்யா? இந்த மனுசன் கை கால்ல விழுந்த சனம் எத்தன ஆயிரம்? இவரோட ஒரு பார்வ, நம்ம மேல விழாதான்னு காத்திருந்த கூட்டம் எத்தனை? ஒரு வார்த்த நம்மகிட்ட பேசிற மாட்டாரான்னு ஏங்கினது எத்தனை ஆயிரம்? இந்த மனுசனோட கையி எத்தனப் பேருக்கு அள்ளிக் குடுத்திருக்கும்? இந்த மனுசன் முன்னால ஒரு ஆம்பள தோள்ல துண்டுபோட முடியுமா? இப்ப இந்தக் கிடங்கில கெடக்கறத பார்த்தா, என் ஈரக் கொலையே அந்து போச்சுய்யா.”

வேங்கையின் கண்களும் கலங்கின. அவள் தலையில் கை வைத்து ஆசீர்வதித்தார்.

“அழாதே, மராட்டா. எனக்கு இது ஒன்னும் புதுசு இல்ல. அஞ்சு வயசுப் பையனா இருந்தப்ப இருந்து இந்த மாதிரி கஷ்டங்களப் பாத்திருக்கேன் அதனால வருத்தப்பட ஒன்னுமில்லை. கண்ணப்பா, நான் சாப்பிட்டுட்டேன் எனக்குச் சரியாயிடும். இந்தப் பிள்ளையக் கூட்டிக்கிட்டுப் போ.”

கண்ணப்பன் எழுந்தான்.

“எவ்ளோ பெரிய மனுசங்ககூட இருந்துட்ட. இப்போ எங்கள் மாதிரி எடுபிடிங்க கூட இருக்கணும்னு விதி

இருக்கு.”

“நீங்க எடுபிடிங்களா? எடுபிடிங்கன்னா இங்கிலீஷ்காரன் ஜெயிலுக்குள்ள வர முடியுமா? சுமித்திரா, ஜாவா, ஆஸ்திரேலியான்னு இருக்குற இத்தன தேசத்துக்கும் லெப்டி னென்ட் கவர்னரான வால்டர் ஈவர் துரை இன்னைக்கிச் சாப்பிடுற இட்லிய என்னையச் சாப்பிட வைக்க முடியுமா?”

“நீ சொல்லுறது பொய்யின்னாலும் நிசம் மாதிரியே இருக்கு. வக்கத்துப்போன எங்கள், ஏதோ பெரிய ஆளு மாதிரி நினைக்க வச்சிட்ட.”

“வக்கத்த ஆளுன்னு சொல்லாத. நீ விவரமான ஆளு. டாக்டர் கூட எங்கிட்ட ஒரு தடவ சொன்னாரு. லெப்டி னென்ட் கவர்னர்க வருவாங்க, போவாங்க. இந்த மராட்டா பொம்பள தான் லெப்டி னென்ட் கவர்னரோட வீட்டு அடுப்படிக்கு நிரந்தர ராணின்னாரு. அதே மாதிரி எந்த லெப்டி னென்ட் கவர்னருக்குக் குழந்த பொறந்துச்சுன்னாலும் நீதான் பால் குடுப்பேன்னும் சொன்னாரு.”

“ஆமாய்யா. அது என்னவோ நிசந்தான்.”

வேங்கையால் உட்கார முடியவில்லை. சோர்வில் மீண்டும் தலைசாய்த்தார்.

அறைக்கு வெளியே ஆட்கள் நடமாடும் சத்தம் கேட்டது.

“சரி கண்ணப்பா, நேரமாச்சுன்னு சொல்ல வர்றாங்கன்னு நெனக்கிறேன். நீங்க ரெண்டு பேரும் நிம்மதியாக் கிளம்புங்க. எனக்குச் சரியாயிரும். இட்லி நல்லாயிருந்துச்சு.”

வேங்கை, கலங்கிய கண்களுடன் கையெடுத்துக் கும்பிட்டார்.

19.09.1802, ஞாயிற்றுக்கிழமை

பென்கோலன் கோட்டையின் சிறைச்சாலையில், தரையோடு தரையாகயிருந்த அடைக்கப்பட்ட ஜன்னல் அருகில் வேங்கை பெரிய உடையணத் தேவன் உட்கார்ந்துகொண்டிருந்தார். வெளியில் கவாத்து மைதானத்தில் விளையாடுபவர்களின் சத்தம்.

அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை, காலை நேரம் என்பதால், மைதானத்தில் நடமாட்டம் அதிகமில்லை. ஞாயிறு தவிர்த்த மற்ற நாட்களில் மைதானத்தில் வீரர்களின் நடமாட்டம் அதிகமாக இருக்கும். கவர்னர் வால்டர் ஈவர் அந்நேரம்தான் குதிரையில் ஏறி மைதானம் வழியாகக் கடற்கரைக்குச் செல்வார். மைதானத்தின் வடக்கு மூலையில் நோயாளிகளை உட்கார வைத்து, டாக்டர் ஏதாவது சொல்லிக்கொண்டிருப்பார். வீரர்களின் உடற்பயிற்சி நடக்கும். சரக்குகளின் இருப்பு, அவைகளின் நிலை குறித்துக் கோட்டையின் ஃபேக்டர் தகவல்களை வைத்துக்கொண்டு, லெப்டினென்ட் கவர்னரைப் பார்ப்பதற்காகக் காத்துக்கொண்டிருப்பார்.

ஞாயிற்றுக்கிழமை என்பது பாதிரியாருக்கான நாள். கோட்டைக்குள் மற்ற எந்த வேலைகளும் நடக்காது. அன்று அதிகாலையிலேயே அவரது நடமாட்டம் ஆரம்பமாகிவிடும். விடிவதற்குள் அவரது வீட்டிலிருந்து தேவாலயம், தேவாலயத் திலிருந்து வீடு என்று இரண்டு மூன்று முறை போய்த் திரும்புவார். அவருக்கு முன்பாக உள்ளூர் கோயில் பிள்ளை ஒருவன், சாம்பிராணி சட்டியில் புகையைப் போட்டுக்கொண்டே போவான். இப்போதும் மைதானத்தைக் கடக்கும் கோயில் பிள்ளையின் காலடிச் சத்தத்தையும் சாம்பிராணி புகையையும் வேங்கை உணர்ந்தார்.

திடீரென மேகம் கறுத்தது. பேய்த்தனமாகக் காற்று வீசியது. பாதிரியார், வேகமாக நடந்து தேவாலயத்திற்குள் நுழைந்தார். கோயில் பிள்ளை சாம்பிராணி சட்டியை தேவாலயம் முன்பாகத் தொங்கவிட்டான். பேய்க் காற்றில், சாம்பிராணி சட்டி வேகமாக ஆடியது.

வேங்கைக்கு மயக்கமாக வந்தது.
கண்ணப்பனிடமும், மராட்டாவிடமும் சொல்லி,
லெப்டினென்ட் ராக்கெட் மூலம் சிவகங்கைக்கு அனுப்பிய
பணம் மருதாத்தாளுக்குப் போய்ச் சேர்ந்ததா என்று
டாக்டரிடம் விசாரிக்கச் சொல்ல வேண்டும் என்று
நினைத்தார். லெப்டினென்ட் ராக்கெட்
பென்கோலனிலிருந்து கிளம்பி மூன்று மாதங்கள்தான்
ஆகியிருக்கின்றன. அவர் இன்னும் தூத்துக்குடிப் போய்ச்
சேர்ந்திருக்க முடியாது. தூத்துக்குடிப் போனவுடனேயே
அவர் சிவகங்கைக்குப் பணம் கொடுத்து அனுப்புவார்
என்று சொல்ல முடியாது. சிறிது காலம் எடுத்துக்
கொள்வார்.

பணம் கொடுத்த விசயத்தை எப்போது அவர்
பென்கோலன் கோட்டைக்குக் கடிதம் எழுதுவாரோ?
அப்படித் கடிதம் வரும்போதுதான் சிவகங்கைக்குப்
பணம் போய்ச் சேர்ந்த விஷயம் தெரியும். இதெல்லாம்
நடக்க எப்படியும் இரண்டு வருடங்கள் ஆகிவிடும்.
எதற்குத் தேவையில்லாமல் மராட்டாவையும்
கண்ணப்பனையும் தொந்தரவு செய்ய வேண்டும் என்றும்
எண்ணம் வந்தது.

ஜன்னலில் மோதித் தெரிக்கும் மழையின்
வேகத்தைப் பார்த்தால், காற்றும் மழையும்
அதிகமானதுபோலத் தெரிந்தது.

வேங்கை மெதுவாக எழுந்தார். கால்கள் இழுத்தன. பாதம் பதிய வைத்து நடக்க முடியவில்லை. எலி கடித்து வைத்திருந்த காயங்கள் ஆறியதுபோல் இருந்தாலும், அங்கங்கே வலி இருந்தது. மூச்சுவிடச் சிரமமாக இருந்தது.

தட்டுத் தடுமாறி அறைக்கு நடுவில் வந்து உட்கார்ந்தார். கால்களை மடக்க முடியவில்லை. நீட்டியே உட்கார்ந்தார். வேங்கையின் தடுமாற்றம் பார்த்த வெள்ளையன் அருகில் வந்து கால்களை முகர்ந்தபடி அருகில் படுத்துக்கொண்டது. அதன் தலையைத் தடவினார். வேங்கையின் கை பட்டதும் எழுந்து நிற்கப் பார்த்தது. வெள்ளையனுக்கு நெருக்கமாக உட்கார்ந்தார். வெள்ளையன், வேங்கையின் கைகளை நக்கியது. வெள்ளையனுக்கும் கடுமையான காய்ச்சலாக இருந்தது.

‘கடைசியில் நீ மட்டும்தான் எனக்குன்னு எஞ்சியிருக்காய், இல்லையா வெள்ளையா?’

வெள்ளையன் ஞானிபோல் கண்மூடி இருந்தது. இப்போதெல்லாம் அழைப்புக்கூட வெள்ளையனுக்குத் தேவையில்லை. தேர்ந்த மெய்க்காப்பாளன் போல் கண்பார்வை பட்டாலே போதும், எழுந்து நின்று தலையையும் வாலையும் லேசாக ஆட்டும். தன்னிடம் பழகிய இந்தச் சொற்ப காலத்தில் வெள்ளையனின் புரிதலில் ஏற்பட்ட முன்னேற்றங்கள் ஆச்சர்யம். தன் மன ஓட்டத்தைப் புரிந்துகொண்டதுபோல் வெள்ளையன் நடந்து கொள்கிறது. அறைக்குள் எலி தட்டுப்பட்டாலோ, வெளியே ஆளரவம் கேட்டாலோ, எழுந்து நின்று காதுகளை விடைத்து, காவலுக்குத் தயார் என்பதுபோல் நிற்கிறது.

“வெள்ளையா, நீ மட்டும் என்னுடன் இல்லையென்னா நான் இங்க வந்த பத்து நாள்ல செத்திருப்பேன்.

வெள்ளையன்னு கோபத்துல உனக்குப் பேர் வச்சிருந்தாலும், உனக்கு வெள்ளைக் காரங்களோட குணம் இல்ல. அவனுங்க எவ்வளவு கொடுமை பண்ணியிருக்கானுங்கன்னு தெரியுமா?

ராத்திரியில எங்ககிட்ட கத கேட்டுத் தூங்குன குழந்தைங் களையும் சின்னப் பிள்ளைங்களையும் தூக்குல போட்டாங்க. ஆயுதமே தூக்க முடியாத வயதானவங்களை வன்மத்தோடு காலா பாணி அனுப்பினாங்க.

எங்க ஊரையெல்லாம் தீக்கிரையாக்கினாங்க. ஏற்கெனவே ஆற்காடு நவாப்பால பிரிஞ்சிகிடந்த எங்க ஆளுங்களை, இன்னும் கூடுதலா பிளவுபடுத்தினாங்க. அவங்கச் சொன்ன பொய், திருகு வேலைகள் நினைச்சுப் பாக்க முடியாது.

யுத்தம் நடக்கையில் பாஞ்சாலங்குறிச்சிக் கோட்டைக்குள்ள ஊமைத் துரை தங்கம், வெள்ளி புதைச்சி வச்சிருக்காருன்னு சொல்லி, புரளியக் கிளப்பினாங்க. யார் வேணும்னாலும், கோட்டைக்குள்ள போய் அள்ளிக்கிரலாம்னு சொல்லி ஜனங்கள் கோட்டைக்குள்ள போக வச்சாங்க. ஜனங்க காசு ஆசையில் கோட்டைக்குள் புகுந்து திரவியங்களத் தேட ஆரம்பிச்சுட்டாங்க. யுத்தம் நடக்கும்போது திடீரென இடையில் புகுந்த அப்பாவி ஜனங்களைப் பாத்து ஊமைத் துரையும் சிவத்தையாவும் யுத்தத்த நிறுத்திட்டு, கோட்டையவிட்டு வெளியேறி சிவகங்கைக்கு ஓடி வந்தாங்க. அங்கதான் பிரச்சினை ஆரம்பிச்சுச்சி.

நாங்க அவங்களுக்கு அடைக்கலம் கொடுத்தோம். அதனால எங்கக்கூட யுத்தத்த ஆரம்பிச்சாங்க. காளையார் கோயில் யுத்தம் உச்சத்துல இருக்குற நேரத்துல எங்கள் ஒன்னும் பண்ண முடியல. அவங்களால

காட்டுக்குள்ள நுழையவே முடியல. இங்கயும் வழக்கமான திருகு வேலைய ஆரம்பிச்சாங்க. காட்டுல இருக்க மரப்பொந்துகளுக்குள்ள மருது பாண்டியர்க திரவியங்கள் ஒளிச்சு வச்சிருக்காங்க. யார் வேணும்னாலும் எடுத்துக்கிறலாம்ன்னு புதுப்புரளியக் கிளப்பிவிட்டாங்க. ஜனங்க, திரவியத்த தேடி எடுக்கிறேன்னு லேசா யாரும் நுழைய முடியாத காளையார் கோயில் காட்டுக்குள்ள வழி பண்ணிக்கிட்டே வந்துட்டாங்க. நாங்கப் பொது ஜனங்களைத் தாக்க மாட்டோம்னு அவங்களுக்குத் தெரியும். அதனால யுத்தத்த நிறுத்தினோம். அவங்களுக்கு எங்கள்ப் பத்தி துப்பு கிடைச்சது. எங்கள்க் கைது செஞ்சாங்க. போர்ல அவங்க அதிகம் பேர் செத்திருந்தாலும் எப்படியோ சூழ்ச்சியால ஜெயிச்சாங்க. ஆனா நியாயமான முறையில ஜெயிச்ச மாதிரி காமிச்சிக்கிட்டாங்க.

எல்லா அவமானங்களையும் எங்களுக்குக் கொடுத்தாங்க. நேத்து வரைக்கும் தாயா புள்ளையா பழகுன கூட்டாளிக தூக்குல ஏறும்போது என்னோட உசிரு சுண்டிப்போச்சு. 73 வயசு, கோபால் நாயக்கருக்கு, அவரையும் அவர்கூட இருந்தவங்களையும் மெட்ராஸ் கவர்னர்கிட்ட இருந்து உத்தரவு வாங்குறதுக்கு முன்னாடியே அவசர அவசரமா தூக்குல போட்டாங்க. வெறும் ஆயிரம் சக்கரம் தர்றேன்னு சொல்லி, திருநெல்வேலி தளவாயையும் அவரோட வீரர்களையும் பிடிச்சாங்க.

துரோகிகள் உருவாக்குனதுதான் வெள்ளைக்காரங்களோட வெற்றி. காட்டுல இருக்க மரம் செடி கொடிகூட எங்கள்க் காப்பாத்துச்சி. பணத்துக்கு ஆசைப்பட்ட ஜனங்கதான் கை விட்டுட்டாங்க. எவ்ளோ பெரிய வீரர்ங்க தெரியுமா என்னோட ரெண்டு அம்மானும்? மேஜர் வெல்ஷ் இருக்காரே, அவரே

நிம்ராட்டுன்னு சொல்லியிருக்காரு. கிரேக்க நாட்டு வேட்டைக் கடவுளாமே? அந்த மாதிரி. கர்னல், மேஜர் யாரா இருந்தாலும் அவங்க முன்னாடி நேருக்கு நேர் நிக்க முடியாது. ஏன், வெள்ளக்காரங்க பீரங்கிக்கூட ஒன்னுமில்லாமப் போயிருக்கும்.

பனைமரம் மாதிரி அப்படி எழுந்து நின்னார்னா போதும், எதிரிங்க அலறுவானுங்க. புலிய, நரிங்க வேட்டையாடி ஜெயிச்ச கதையாப் போச்சு. காட்டு மிருகத்தை வேட்டையாடுற மாதிரி அவர தொரத்தித் தொரத்திப் பிடிச்சாங்க. சின்ன மருது அம்மான் பிடிபட்டப்ப தொடை எலும்பு முறிஞ்சி, உடம்பு பூரா காயம். அப்பவும் அவருக்கு முன்னாடி நிக்கப் பயந்துபோய்த் தானே கூண்டுல அடைச்சானுங்க?

தூக்குக் கயிறுக்கு முன்னாடி நிக்கும்போது யாரும் கலங்கலையே? தனக்கு முன்னால தூக்குல போட நிறுத்தியிருந்த அவங்களோட பத்து வயசு, பன்னிரண்டு வயசு பேரக் குழந்தைகளைப் பார்த்துத்தான் கலங்கினாங்க.

தூக்குமேடை கிட்ட இருந்த அதிகாரிங்களப் பாத்து சின்ன மருது அம்மான், “உங்க கருணையே எங்களுக்கு வேண்டாம். நான் என் நாட்டைக் காப்பாற்ற போராடினேன். அதில் தோற்றுவிட்டேன். அதற்காக நீ என் உயிரை எடுத்துக்கொள்ள நினைக்கலாம். தாராளமாக எடுத்துக்கொள். ஆனால் இந்தக் குழந்தைகளைப் பார். இவர்கள் செய்த குற்றமென்ன? உங்களுக்கு எதிராக இவர்கள் ஆயுதமேந்தினார்களா? ஆயுதம் ஏந்தும் வயதா?”ன்னு துக்கம் தோயக் கேட்டார்.

ஆனால், எந்தப் பயனும் இல்லை. எல்லாம் கைமீறிப் போய்விட்ட நேரம். எதிரிங்க யுத்த வெற்றியைக் கொண்டாட காத்திருந்தாங்க. இனிமே

கம்பெனிக்கு எதிர்ப்பே இந்த மண்ணுல வந்துடக் கூடாதுன்னு, போராளிகளோட செத்த உடம்பை என்ன பாடுபடுத்தினாங்க? தலை தனியா, உடம்பு தனியா வெட்டியெடுத்தாங்க. தலைய ஊருக்குப் பொதுவான இடத்துல தொங்கவிட்டு ஜனங்கக்கிட்ட, கம்பெனிய எதிர்த்தா இதான் கதின்னு பயமுறுத்தினாங்க. அவங்க நினைக்கலாம், போராளிங்களோட மரணத்தைக்கூட அவமானப்படுத்திட்டோம். அவங்க உடம்புக்கு அவ மரியாதை செஞ்சிட்டோம்னு. ஆனா, என்னைக்குமே போராளிய அவமானப்படுத்த முடியாது. திருவாங்கூர் ராஜா,மெட்ராஸ் கவர்னருக்கு, ‘தென்னிந்தியாவின் போராட்டப் பிழம்புகள் அனைக்கப்பட்டன’ என்று கடிதம் எழுதினாரே, அப்படிப் போராட்டத்தை அனைச்சிட முடியுமா?

பன்னிரண்டு வயசுப் பையனா இருந்தாலும் ஆயுதம் எடுத்தான்னு துரைசாமியைக் காலா பாணி அனுப்பினாங்க. குடும்பத்துல இருக்கிற ஆண்கள் எல்லாரையும் அழிச்சிட்டா போராட்டம் முளைக்காதுன்னு அவங்க நினைப்பு. பனை விதை, ஓடுற தண்ணியில விழுந்து எங்கேயாவது முளைக்கும். ஒரே ஒரு மரம் தோப்பாயிடும். புதுக்கோட்டை ராஜா சொன்னாரே, ‘காட்டு நாய் சின்ன மருது’ன்னு, நாங்க காட்டு நாயாத்தான் இருந்தோம், இருப்போம். காட்டு நாய்க்கு இருக்கிற வீரம், துரோகிகங்களுக்கு எங்கப் புரியப் போகுது?

வெள்ளையா, உனக்குப் புரியுமோ, என்னவோ? வேட்டை நாய்களோடவே காலத்தை ஓட்டுன எனக்கு, கொழந்தை மாதிரி நீ வந்து சேர்ந்திருக்க.”

வேங்கை சொல்வது புரிந்ததுபோல் வெள்ளையன் எழுந்து நின்று, உடல் சிலிர்த்து, வாலையையும்,

தலையையும் வேகமாக ஆட்டித் தன் அன்பைக் காண்பித்தது.

வேங்கை வெள்ளையனைத் தடவிக் கொடுத்தார்.

அயர்ச்சி அதிகமானது. கண்களை மூடி அமர்ந்தார். கால் காயத்தில் காய்ந்த ரத்தம் சிவ்வென்று இழுத்தது. அனலாகக் காயும் உடல், கந்தக நாற்றமெடுக்கும் கொட்டடி எல்லாம் மறைந்து நினைவுகள் மேலெழுந்தன.

பாதி மயக்கத்திலிருந்த வேங்கையின் கால்களைப் பஞ்சு போன்ற கைகள் அழுத்துவது போலிருந்தன. கைகளின் குளிர்ச்சியை அனுபவித்தார். சந்தனமும் குங்குமமும் சேர்ந்த வாசனை. கூந்தல் ஈரம் அவரது கன்னத்தில் உரசியது. இதழ் களில் குளிர்ச்சி பரவியது. பன்னீர், பச்சைக் கற்பூரம் சேர்த்த வெற்றிலையின் வாசம்.

மாட்டுத் தொழுவத்தின் வாசனை, சுவாசத்திற்குள் நிறைந்தது. பெரிய அம்மான், சின்ன அம்மான், மருதாத்தாள், அதை வேலு நாச்சியார், பினாங்கில் விட்டுவிட்டு வந்த துரைசாமி, ஊமைத் துரை, கோபால் நாயக்கர் என்று ஒவ்வொருவராகக் கண்ணுக்குள் வந்து சென்றார்கள். காளீஸ்வரன் கோயில் கோபுரம் பார்வையை நிறைத்தது. காட்டின் பச்சை உடலெங்கும் பரவியது. திருப்பத்தூர்க் கோட்டை வாசலில் கிடந்த தலையற்ற உடல், காளையார் கோயில் குளக்கரையில் கிடந்த உடலற்ற தலை, வெறித்த அதன் கண்களில் இருந்த தீர்க்கம், எண்ணற்ற வார்த்தைகளைச் சொல்லாமல் சொல்லின. வேங்கை அந்தக் கண்களில் சிந்தனையைக் குவித்தார். உற்றுப் பார்க்கப் பார்க்க அமைதி பரவியது. கண்மூடி அப்படியே அமர்ந்தார். வெள்ளையனைத் தடவிக் கொடுத்த கை, மெல்ல இயக்கம் குறைந்தது. குரைப்பதையே மறந்திருந்த

வெள்ளையன் வெளியில் வீசிய பனிக்காற்றையும், மழையையும் பார்த்து வாய் மூடாமல் குரைத்தது. வேங்கையைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்தது.

“சீமைக்கு ராஜாவா இருந்தேன். என்னோட சாவு பத்திக்கூட ஒருத்தரும் தெரிஞ்சிக்க முடியாதுதானே வெள்ளையா? நீதான் ஒரே சாட்சி.” வேங்கைக்குள் சிந்தனை ஓடியது. அவரின் முகத்தில் அமைதி நிறைந்தது. உடலின் வலி குறைந்தது. சுவாசம் மெலிவதை உணர முடிந்தது. வெள்ளையன் அவர் கால்களை நாவால் நக்கிவிடுவதும், வெளியில் பார்த்துக் குரைப்பதுமாக இருந்தது. உடல் மடிய உட்கார்ந்த வேங்கையின் தலை, சட்டெனச் சாய்ந்தது.

*

கடுமையாகப் புயல் காற்று வீசத் தொடங்கியது. பென்கோலன் கோட்டையில் காலை பத்து மணிக்கே அந்தகாரம் சூழ்ந்தது.

காலா பாணியாக அறிவிக்கப்பட்டு, நாடு கடத்தப்பட்ட எழுபத்து மூவர்

ஆதாரம்: லெப்டினென்ட் கர்னல் அக்கினியூ 16.02.1802ஆம் தேதியிட்டு,

மெட்ராஸ் கவர்னருக்கு எழுதிய கடிதம்.

1 வேங்கை பெரிய உடையணத் தேவன் (இறப்பு
• 19.09.1802)

கி.பி.1796 முதல் 12.09.1801இல்
இங்கிலீஷ்காரர்கள் இவரைப் பதவி நீக்கம்
செய்யும்வரை சிவகங்கையின் அரசர். அரசி வேலு
நாச்சியாரின் மகள் வெள்ளச்சியை மணந்தவர்.
வெள்ளச்சி இறந்த பிறகு, பெரிய மருது பாண்டியரின்
மகள் மருதாத்தாளை மணந்தவர்.
ஆங்கிலேயர்களால் நாடு கடத்தப்பட்ட முதல் இந்திய
அரசர். தூத்துக்குடியிலிருந்து கப்பல் கிளம்பும்முன்
எழுபத்து மூன்று பேரையும் மால்பரோ கோட்டைக்கு
(பென்கோலன்) அனுப்ப நினைத்த கிழக்கிந்தியக்
கம்பெனி திடீரென பிணாங்கிற்கு அனுப்ப முடிவு
செய்தது. தூத்துக்குடியிலிருந்து 11.02.1802 அன்று
கிளம்பிய 'அட்மிரல் நெல்சன்' என்ற கப்பலில்
இவரோடு சேர்த்து 72 போராளிகள் நாடு
கடத்தப்பட்டனர். 66 நாள் பயணத்தில் கப்பல்
பிணாங்கு வந்தது. கடல் பயணத்தின்போதே மூன்று
பேர் இறந்துவிட்டார்கள். பிணாங்குத் தீவில்
இறங்கியவுடன் இருபதிற்கும் மேற்பட்டோர்
மனநோயாளியாகி விட்டனர். வேங்கை மட்டும் மற்ற
போராளிகளிலிருந்து தனியாகப் பிரிக்கப்பட்டு,
மால்பரோ கோட்டைக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டார்.
அங்கு போய்ச் சேர்ந்த நான்கே மாதங்களில்
இறந்துவிட்டார். மாதத்திற்கு நாற்பது பவுண்டு
ஓய்வூதியம் வழங்கப்பட்டது. ஓய்வூதியம்

வழங்கப்பட்ட இரண்டாவது மாதத்தில் இவர் இறந்ததால் ஓய்வூதியம் நிறுத்தப்பட்டது. இறந்தபோது, வேங்கைக்கு வயது முப்பத்து நான்கு.

- 2 முத்து வடுகு என்ற துரைசாமி(1790 - பினாங்கில்
• இறப்பு ஜூன் 1825)

சிவகங்கை மந்திரிப் பிரதானியும் தென்னிந்தியப் புரட்சியின் தலைமை ஒருங்கிணைப்பாளருமான சின்ன மருது பாண்டியரின் மகன் முத்து வடுகு என்கிற துரைசாமி. பினாங்கிற்கு நாடு கடத்தப்பட்டபோது இவருக்கு வயது பன்னிரண்டு. தானும் தனது சகாக்களும் பினாங்கிலிருந்து மீண்டும் தாயகம் திரும்பி வர, தனது தந்தை சின்ன மருதுவிற்குப் பழக்கமான மேஜர் வெல்ஷ் மூலம் முயற்சித்தவர். பினாங்கிலிருந்த காலா பாணிகளின் வார்டனான ஜே.எம்.கூம்ஸ் மூலமாக கிழக்கிந்தியக் கம்பெனிக்குத் தொடர்ந்து கடிதம் எழுதி முயற்சித்தவர். 27.07.1825 அன்று உயிருடன் இருந்த பதினோரு காலா பாணிகளைத் திருநெல்வேலிக்குத் திருப்பியனுப்ப கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி ஒத்துக்கொண்டது. ஆணை, வருவதற்கு சில நாள்களுக்கு முன்பே பினாங்கில் துரைசாமி காலமானார். அப்போது அவருக்கு வயது முப்பத்து ஐந்து. உயிருடன் இருந்தவரை இவருக்கு மாதம் நான்கு பவுண்டு ஓய்வூதியம் வழங்கப்பட்டது.

- 3 சின்ன சொக்கு நாயக்கர் என்ற பொம்மைய
• நாயக்கர்

சிவகங்கை மாவட்டத்திலுள்ள வளமான வாராப்பூர் பாளையம், புதுக்கோட்டை மாவட்டத்தின் எல்லையில் உள்ளது. பாளையக்காரரான பொம்மைய நாயக்கர், திருமணமாகாதவர். இவருக்கு

மாதம் இரண்டு பவுண்டு ஓய்வூதியம் அனுமதிக்கப் பட்டது. ஆனால் ஓய்வூதியம் வாங்கும்முன் உயிரிழந்துவிட்டார்.

4 அமல்தார் ஜெகன்நாத அய்யர்

- ‘பிராமணர்’ என்று கர்னல் அக்கினியூ இவரைக் குறிப்பிடுகிறார். இவரது சொந்த ஊர் திருப்புல்லாணி. மனைவி பெயர் பத்மாசினி. ராமநாதபுரம் சேதுபதியிடம் அமல்தாரராகப் பணியாற்றியவர். பிராமணர்களை இங்கிலீஷ்காரர்கள் மரியாதையுடன் நடத்து வார்கள் என்ற எதிர்பார்ப்பையும் மீறி, பினாங்கிற்கு நாடு கடத்தப்பட்டவர்.

5 ஆனையூர் ஆண்டியப்ப பிள்ளைத் தேவன்

- திருநெல்வேலியில் வாழ்ந்தார். ‘ஆனையூர் நாடு, காரமல்லூர்ப் பகுதியின் ‘சீப் ரிபெல்’ (தலைமைப் புரட்சிக்காரர்) என்று கர்னல் அக்கினியூ இவரைக் குறிப்பிடுகிறார்.

6 சடைமாயன்

- ஆனையூர் நாடு, காரமல்லூர்ப் பகுதியின் 'சீப் ரிபெல்' என்று கர்னல் அக்கினியூ குறிப்பிடுகிறார்.

7 பொம்மியத் தேவன்

- ஆனையூர் நாடு, காரமல்லூர்ப் பகுதியின் 'சீப் ரிபெல்' என்று கர்னல் அக்கினி குறிப்பிடுகிறார்.

8 தளவாய் குமாரசாமிநாயக்கன்

- பாஞ்சாலங்குறிச்சி கட்டபொம்மனைத் தூக்கிலிட்ட பிறகு, அவரது வளர்ப்பு மகனான குமாரசாமி நாயக்கனைக் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியே இரண்டு ஆண்டுகள் தனது கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருந்தது. எனவே அவர் கம்பெனி செல்வம் என்றழைக்கப்பட்டார். அக்கினியூவின் வார்த்தையில் 'க்ளோஸ் ரிலட்டிவ்' (நெருங்கிய சொந்தம்). இவருக்கு மாதம் இரண்டு பவுண்டு ஓய்வூதியம் வழங்கப்பட்டது. ஆனால் வாங்கும்முன் இறந்துவிட்டார்.

9 குமாரத் தேவர்

- இவருடைய சொந்த ஊர் மேலூர். இவரை அம்பலக்காரர் என்று அழைப்பார்கள்.

1 பாண்டியம் புத்தூர் பாண்டியன்

- 0 பாஞ்சாலங்குறிச்சிக்கு அருகிலுள்ள
- பாண்டியம் புத்தூரின் முக்கியஸ்தர்.

1 முத்து வீரன்

- 1 அரண்குளம் கிராமத்தைச் சேர்ந்த
- சேர்வைக்காரன். மணியக்காரர் பதவியிலிருந்தார்.

1 மணக்காடு சாமி

- 2 கத்தோலிக்க கிறிஸ்துவர். மீனவத் தலைவர்.
-

1 பாஞ்சாலம் ராமசாமி

3 இருபத்து மூன்று வருட தீவாந்திர
• வாழ்க்கையைப் பினாங்கில் கழித்துவிட்டு,
திருநெல்வேலி கொண்டு வரப்பட்டார். அக்கினியூ,
'அக்யூஸ்ட் ஆப் மர்டர்' (கொலைக் குற்றம்
சாட்டப்பட்டவர்) என்று குறிப்பிடப்படுகிறார்.
இவருக்கு மாதம் இரண்டு பவுண்டு ஓய்வதியம்
வழங்கப்பட்டது.

1 இருளப்பத் தேவர்

4 நாங்குநேரி மறவர் தலைவர்.

•

1 கோம்பை பாண்டிய நாயக்கர்

5 தேனி மாவட்டம் கோம்பை பாளையத்தின்
• தளபதி. பாஞ்சாலங்குறிச்சி பாளையக்காரரின்
உறவினர் என்று கர்னல் அக்கினியூ இவரைக்
குறிப்பிடுகிறார்.

1 மாடத் தேவர்

6 நாங்குநேரி மறவர் தலைவர். களக்காடு
• பகுதியைச் சேர்ந்தவர்.

1 மலையில் மாடன்

7 நாங்குநேரி மறவர் தலைவர். களக்காடு
• பகுதியைச் சேர்ந்தவர்.

1 சின்னப் பிச்சைத் தேவன்

8 நாங்குநேரி மறவர் தலைவர். களக்காடு
• பகுதியைச் சேர்ந்தவர். பினாங்குச் செல்லும்
வழியில் கடல் பயணத்தில் இறந்துவிட்டார்.

1 வீரபாண்டியத் தேவன்

9 நாங்குநேரி மறவர் தலைவர். களக்காடு
• பகுதியைச் சேர்ந்தவர்.

- 2 வீரபெருமாள் தேவன்
0 நாங்குநேரி மறவர் தலைவர். களக்காடு
• பகுதியைச் சேர்ந்தவர்.
- 2 கருப்பத் தேவன்
1 நாங்குநேரி மறவர் தலைவர். களக்காடு
• பகுதியைச் சேர்ந்தவர்.
- 2 சுப்பிரமணியம்
2 நாங்குநேரி மறவர் தலைவர். களக்காடு
• பகுதியைச் சேர்ந்தவர். இருளப்பத் தேவனின் மகன்.
- 2 நந்தசாமி
3 நாங்குநேரி மறவர் தலைவர். களக்காடு
• பகுதியைச் சேர்ந்தவர். பாளைய வர்மன் என்பவரின் சகோதரன்.
- 2 பெருமாள்
4 நாங்குநேரி மறவர் தலைவர். களக்காடு
• பகுதியைச் சேர்ந்தவர். அக்கினியூவின் வார்த்தையில், 'அக்யூஸ்ட் ஆப் மர்டர்'.
- 2 உடையணத் தேவன்
5 நாங்குநேரி மறவர் தலைவர். களக்காடு
• பகுதியைச் சேர்ந்தவர். சின்னப் பிச்சைத் தேவனின் முதல் மனைவி மூலம் பிறந்தவர்.
- 2 தேவிநாயக்கன்
6 நாங்குநேரி மறவர் தலைவர். களக்காடு
• பகுதியைச் சேர்ந்தவர். சின்னப் பிச்சைத் தேவனின் மகன்.
- 2 முத்து ராமத் தேவன்
7 நாங்குநேரி மறவர் தலைவர். களக்காடு
• பகுதியைச் சேர்ந்தவர்.

- 2 மண்டத் தேவன்
8 நாங்குநேரி மறவர் தலைவர். களக்காடு
• பகுதியைச் சேர்ந்தவர். சங்கர நாராயணத் தேவனின் மகன்.
- 2 பேயன்
9 நாங்குநேரி மறவர் தலைவர். களக்காடு
• பகுதியைச் சேர்ந்தவர். பால உடையணத் தேவனின் மகன்.
- 3 அழகு நம்பி
0 நாங்குநேரி மறவர் தலைவர். களக்காடு
• பகுதியைச் சேர்ந்தவர்.
- 3 வைகுண்ட தேவன்
1 நாங்குநேரி மறவர் தலைவர். களக்காடு
• பகுதியைச் சேர்ந்தவர்.
- 3 சிறியன தேவன்
2 நாங்குநேரி மறவர் தலைவர். களக்காடு
• பகுதியைச் சேர்ந்தவர். சிவான தேவன் என்று கர்னல் அக்கினியூ கடிதத்தில் குறித்துள்ளார்.
- 3 கோணியல்லம்
3 நாங்குநேரி மறவர் தலைவர். களக்காடு
• பகுதியைச் சேர்ந்தவர்.
- 3 முத்து வடுவு
4 நாங்குநேரி மறவர் தலைவர். களக்காடு
• பகுதியைச் சேர்ந்தவர்.
- 3 சந்தானம்
5 நாங்குநேரி மறவர் தலைவர். களக்காடு
• பகுதியைச் சேர்ந்தவர்.
- 3 வீரபத்திரன்

- 6 நாங்குநேரி மறவர் தலைவர். களக்காடு
• பகுதியைச் சேர்ந்தவர்.
- 3 செலம்பன்
- 7 நாங்குநேரி மறவர் தலைவர். களக்காடு
• பகுதியைச் சேர்ந்தவர். பினாங்கில் இறந்துவிட்டார்.
- 3 புளியடி பேயன்
- 8 நாங்குநேரி மறவர் தலைவர். இவருக்கு மாதம்
• இரண்டு பவுண்டு பென்சன் வழங்கப்பட்டது.
- 3 ராமசாமி
- 9 நாங்குநேரி மறவர் தலைவர். களக்காடு
• பகுதியைச் சேர்ந்தவர். இவருக்கு மாதம் இரண்டு
பவுண்டு பென்சன் வழங்கப்பட்டது.
- 4 இருளப்பன்
- 0 நாங்குநேரி மறவர் தலைவர். களக்காடு
• பகுதியைச் சேர்ந்தவர்.
- 4 குமாரசாமி
- 1 நாங்குநேரி மறவர் தலைவர். களக்காடு
• பகுதியைச் சேர்ந்தவர்.
- 4 வீரபாண்டியன்
- 2 நாங்குநேரி மறவர் தலைவர். களக்காடு
• பகுதியைச் சேர்ந்தவர்.

- 4 வெங்கட் ராயன்
3 நாங்குநேரி மறவர் தலைவர். களக்காடு
· பகுதியைச் சேர்ந்தவர்.
- 4 உடையார்
4 நாங்குநேரி மறவர் தலைவர். களக்காடு
· பகுதியைச் சேர்ந்தவர்.
- 4 முத்து ராக்கு
5 நாங்குநேரி மறவர் தலைவர். களக்காடு
· பகுதியைச் சேர்ந்தவர்.
- 4 ஆனைக்குளம் முத்து ராக்கு
6 நாங்குநேரி மறவர் தலைவர்.
· ஆனைக்குளத்தைச் சேர்ந்தவர்.
- 4 சொக்குத் தளவாய்
7 திருக்குறுங்குடி மறவர் தலைவர்.
·
- 4 இருளப்ப தேவன்
8
·
- 4 எல்லப்பட்டி மல்லைய நாயக்கன்
9
·
- 5 சுப்பிரமணியநாயக்கன்
0 போடோ நாயக்கன்பட்டியைச் சேர்ந்தவர்.
·
- 5 தோமச்சி நாயக்கர்
1 சேர்வைக்காரராகப் பணி செய்தவர்.
·
- 5 ஆதனார் சுப்பிரமணியநாயக்கர்
2 தற்போது ஆதனார் வனிதம் என்று
· அழைக்கப்படும் ஊரைச் சேர்ந்தவர். வனிதம்

என்றால் தலைமை கிராமம், மேன்மையான ஊர் என்று பொருள். இவ்வூரிலுள்ள ஆதிலிங்க சுவாமி கோயில் பிரபலமான வழிபாட்டுத் தலம். கட்டபொம்மனின் வாரிசுகள் அதிகம் பேர் வாழும் ஊர். பாஞ்சாலங்குறிச்சியிலிருந்து 20 கிலோ மீட்டர் தொலைவில் இருக்கிறது ஊர். பினாங்குச் செல்லும் வழியில் கடல் பயணத்தில் இறந்துவிட்டார்.

5 ராமசாமி என்கிற வவுதல சாமி

3 குளத்தூர் பாளையக்காரரின் பேரன்.

• ஆரம்பத்தில் குளத்தூர் பாளையம் பாஞ்சாலங்குறிச்சிக்குக் கட்டுப்பட்டதாகயிருந்தது. இதை மேல் மாந்தை ஜமீன் என்றும் அழைப்பார்கள்.

தோக்கலவார் ஜாதியினர் பாளையக்காரர்களாக இருந்தனர். இவருக்கு மாதம் இரண்டு பவுண்டு ஓய்வூதியம் வழங்கப்பட்டது.

5 பிச்சாண்டி நாயக்கன்

4 இவர் போப்புரம் ஊரைச் சேர்ந்தவர்.

•

5 கள்ளிமந்தயம் தளவாய்

5 திண்டுக்கல் மாவட்டம் கள்ளிமந்தயம்

• பாளையத்தின் தளவாய். அக்கினியூவின் வார்த்தையில், 'அக்யூஸ்ட் ஆப் மர்டர்'.

5 பசுவந்தனை சின்ன மாடன்

6 கோயில்பட்டி - எட்டயபுரம் சாலையில் உள்ள

• பசுவந்தனையில் பிறந்தவர். எட்டயபுரம் பாளையத்திற்குக் கட்டுபட்ட இந்தக் கிராமத்தின் முக்கியஸ்தர்.

இங்குள்ள கைலாசநாதர் - ஆனந்தவல்லி கோயிலுக்கு அருகில் சின்ன மாடனின் வீடு

இருந்தது. பிளாங்குப் போய்ச் சேர்ந்தவுடன்
இறந்துவிட்டார்.

5 வைத்திய மூர்த்தி

7 கண்டிஸ்வரம் என்ற ஊரைச் சேர்ந்தவர்.

.

5 தேசக்காவல் மணியக்காரர் தளவாய்ப் பிள்ளை

8 'சீப் ரிபெல்' (முக்கியமான போராட்டக்காரர்)

. என்று அக்கினியூவின் கடிதத்தில் குறிக்கப்பட்டவர்.

5 சுப்பிரமணியன்

9 இவர் மகனும் போராளியாகச்

. செயல்பட்டதாக அக்கினியூ குறிப்பிடுகிறார்.

பிளாங்கில் இறந்துவிட்டார்.

6 பெத்தன நாயக்கன்

0 அரசானாஞ்சேரி. தூத்துக்குடி பகுதியின்

. 'கமாண்டர்' என்று அக்கினியூ குறிப்பிடுகிறார்.

6 கிருஷ்ணம நாயக்கன்

1 இவரது மகனும் போராளியாகச்

. செயல்பட்டதாக கர்னல் அக்கினியூ குறிப்பிடுகிறார்.

6 கிருஷ்ணம நாயக்கன் மகன் கொளத்தூர் வளன்

2 விளாத்திகுளம் அருகில் பிறந்தவர்.

. பாளையக்காரருக்கு உறவினன்.

6 அரச்சேரி மைலனன்

3 பல்லாமுதூர் தாலுகா மணியக்காரரைக்

. கொலை செய்தவர் என்று கர்னல் அக்கினியூ
குறிப்பிடுகிறார்.

6 சிங்கராயக்குறிச்சி வலயமுத்து

4 வல்லநாடு அருகில் உள்ள

. சிங்கராயக்குறிச்சியில் பிறந்தவர்.

- 6 ராமன்
5 சாவாலே கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர்.
.
6 பாலைய நாயக்கன்
6 சூரன்குடி கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர்.
.
6 குமரன்
7
.
6 வெள்ளிய கொண்டான் வெள்ளையன்
8 விருப்பாச்சிப் பகுதி புரட்சியாளர்.
.
6 ராமன்
9 விருப்பாச்சிப் பகுதி புரட்சியாளர்.
.
7 அழகு சொக்கு
0 விருப்பாச்சிப் பகுதி தளபதி.
.
7 சேக் உசேன்
1 திண்டுக்கல் பகுதி புரட்சியாளர். 1800ஆம்
.
ஆண்டு ஜூன் மாதம் 3ஆம் தேதி கோயம்புத்தூர்
சிறை உடைப்பில் சம்பந்தப்பட்டவர். கலெக்டர்
மெக்லாய்டின் பிடியிலிருந்து தப்பி, மருது
பாண்டியர்களின் தலைமையில் இயங்கியவர்.
7 அப்பா நாயக்கன்
2 விருப்பாச்சிப் பகுதி புரட்சியாளர். பினாங்குச்
.
செல்லும் வழியில் கடல் பயணத்தில் இறந்துவிட்டார்.
7 குப்பணப் பிள்ளை
3 விருப்பாச்சிப் பகுதி புரட்சியாளர்.
.

வரலாற்றுக் கதை மாந்தர்கள்

பெரிய மருது என்ற
வெள்ளை மருது
சேர்வைக்காரர்
(1748 - (தூக்கிலிடப்பட்டது)
24.10.1801)

கி.பி.1781ஆம் ஆண்டு
முதல் கி.பி.1801ஆம் ஆண்டு
வரை சிவகங்கை அரசின்
மந்திரிப் பிரதானி.
கட்டபொம்மனுக்கு
அடைக்கலம் கொடுத்தவர்.
மேஜர் ஜேம்ஸ் வெல்ஸ், இவரது
வேட்டையாடும் திறமையைப்
பாராட்டி, 'கீழ்த்திசை
நாடுகளின் நிம்ராட்' என்று
அழைத்தார். ஊமைத்
துரைக்கு அடைக்கலம்
கொடுத்ததற்காகத் தனது
தம்பி சின்ன மருது, மகன்கள்,
பேரன்கள் மற்றும் நெருங்கிய
சகாக்களுடன் சேர்த்து
திருப்பத்தூர்க் கோட்டையில்
தூக்கிலிடப்பட்டார். சகோதரர்
இருவரின் தலைகள்
துண்டிக்கப்பட்டு, தலை
காளையார்கோயில்
குளக்கரையிலும், உடல்
திருப்பத்தூர் ஸ்லீடிஷ் மிஷன்
மருத்துவமனை மைதானத்
திலும் புதைக்கப்பட்டன.

சின்ன மருது சேர்வைக்காரர்
(1753 - (தூக்கிலிடப்பட்டது)
24.10.1801)

கட்டபொம்மனின்
தம்பிகள் பாஞ்சாலங்குறிச்சி
சிவத்தையா,
ஊமைத்துரையுடன் சேர்த்து 16
பேரைப்
பாளையங்கோட்டைச்
சிறையில் கம்பெனி அடைத்து
வைத்திருந்தது. அவர்களைச்
சிறையிலிருந்து விடுவித்தவர்.

சிவகங்கை அரசின்
மந்திரிப் பிரதானி.
தென்னிந்தியப்
புரட்சியாளர்களை ஒருங்
கிணைத்தவர். 1801இல் நடந்த
இந்தியாவின் முதல் சுதந்திரப்
போரை வழிநடத்தியவர்.

இந்தியர்களின் பொது
எதிரியான ஐரோப் பியர்களை
ஏன் எதிர்க்கிறோம் என்று
பொது மக்களுக்கு விளக்கி,
ஜம்பு தீவுப் பிரக டனத்தை
வெளியிட்டவர்.

இந்திய வரலாற்றில்
உள்ளார் அரசர்களின்
கேள்விகளுக்கு
இங்கிலீஷ்காரர்கள் பதில்
கொடுத்ததேயில்லை. ஆனால்
சின்ன மருதுவின்

பிரகடனத்திற்குப் பதில்
சொல்லும் விதமாக இங்கிலீஷ்
கவர்னர் எட்வர்ட் கிளைவ்
இரண்டு பிரகடனங்கள் வெளியிட்டார்.

தனது அண்ணன்
மற்றும் மகன்கள், பேரன்கள்,
நண்பர்களுடன் சேர்த்து, திருப்பத்
தூர்க்கோட்டையில்
தூக்கிலிடப்பட்டார்.

ஊமைத் துரை
(1765 - தூக்கிலிடப்பட்டது
16.11.1801)

ஊமைத்துரையும்
சிவத்தையாவும் வீர பாண்டிய
கட்டபொம்மனின்
சகோதரர்கள்.
கட்டபொம்மனைத்
தூக்கிலிட்டப் பிறகு,
இவர்களோடு சேர்த்துப்
பதினான்கு
பேரைபாளையங்கோட்டைச்
சிறையில் அடைத்து
வைத்தனர். 02.02.1801இல்
பாளையங் கோட்டைச்
சிறையிலிருந்து சின்ன மருது
வின் ஆள்களான பாண்டியன்
சேர்வைக்காரன், போத்திப்
பகடை, குமாரசாமி நாயக்கன்
ஆகியோரால்
விடுவிக்கப்பட்டனர். பின்னர்

பாஞ்சாலங்குறிச்சிப் போரில்
தோற்று, சிவகங்கை வந்தனர்.
மருது பாண்டியர்,
இவர்களைக் கம்பெனி யிடம்
ஒப்படைக்க மறுத்ததால் போர்
மூண்டது. விருப்பாச்சி
கோபால் நாயக்கரோடு
சேர்த்து வத்தலக்குண்டில்
கைது செய்யப்பட்டனர்.

16.11.1801இல்

பாஞ்சாலங்குறிச்சியில்
அண்ணன் தம்பி இருவரும்
தூக்கிலிடப் பட்டனர்.

விருப்பாச்சி கோபால்
நாயக்கர்

(--- தூக்கிலிடப்பட்டது
16.11.1801)

தென் தமிழகத்தின்
போராளி. போராளிகளின்
புரவலர். இவரை ஜல்லிப்பட்டி
பாளையக்காரர் என்றும்
அழைப்பர். எட்டாண்டுகள்
இவருடைய ஆதரவில்தான்
வேலுநாச்சி யார் விருப்பாச்சி
காடுகளில் தங்கி இருந்தார்.
இவரும் இவருடைய மகன்
முத்துவெள்ளையும் மெட்ராஸ்
கவர்னர் ஒப்புதல் தருவதற்கு
முன்னரே வத்தலக் குண்டில்
தூக்கிலிடப்பட்டனர்.

வேலுநாச்சியார்

(----- இறப்பு 26.12.1796)

சிவகங்கையின் முதல்
அரசரான 'அரசு நிலையிட்ட'
சசிவர்ணத் தேவரின்
மருமகள்.

அரசர் முத்துவடுக
நாதரின் மனைவி. கை
நழுவிய சிவகங்கையின் அரசு
பதவியை ஆற்காடு நவாப்பிட
மிருந்தும் கம்பெனி
யிடமிருந்தும் மீட்டவர். இவரது
மகள் இளவரசி
வெள்ளச்சியை, வேங்கை
பெரிய உடையணனுக்கு
மணம் முடித்தார்.

வெள்ளச்சியைச்
சிவகங்கையின் அரசியாக்கி
னார். வெள்ளச்சியின்
இறப்பிற்குப் பின், வேங்கை
பெரிய உடையணனைச்
சிவகங்கை யின்
அரசராக்கினார். வடஇந்திய
அரசி ஜான்சி ராணிக்கு 75
வருடங்களுக்கு முன்பே
ஆங்கிலேயர்களுக்கு
எதிராகப் படை நடத்தி,
வெற்றி வாகைச் சூடியவர்.

தாண்டவராயப் பிள்ளை

(1707- 17.07.1772)

சிவகங்கை அரசின்
மந்திரிப் பிரதானி. மருது

சகோதரர்களின் அரசியல்
வழிகாட்டி.

அரளிக்கோட்டைக்கு
அருகிலுள்ள முள்ளிக்குளம்
இவரது ஊர். விருப்பாச்சி
காடுகளில் வேலு நாச்சியார்
தங்கியிருந்து போர்
ஏற்பாடுகள் செய்தபோது,
அவரோடு உடனிருந்தவர்.
ராணுவ உதவி கேட்டு ஹைதர்
அலிக்கு வேலு நாச்சியார்
சார்பாகக் கடிதம் எழுதியவர்.
வயோதிகம் காரணமாக
விருப் பாச்சி காட்டிலேயே
இறந்துவிட்டார்.

திப்பு சுல்தான்
(1753 - 04.05.1799)

ஹைதர் அலியின்
மகன். மைசூர் புலி என்று
அழைக்கப்பட்டவர்.

ஸ்ரீரங்கப்பட்டணம்
கோட்டையில் நடந்த போரில்
கொல்லப் பட்டவர். இவரது
மகன்களை ஆங்கிலே யர்கள்
கல்கத்தாவிலும், வேலூர்க்
கோட்டை யிலும் சிறை
வைத்தனர்.

கௌரிவல்லபர்
(இறப்பு 17.06.1828)

சிவகங்கை அரசர்
முத்து வடுகநாதருக்கும் அரசி
வேலு நாச்சியாருக்கும்
நெருங்கிய உறவினர். வேலு
நாச்சியார் மகள் வெள்ளச்சி
யைத் திருமணம் செய்ய
விரும்பினார். மருது
பாண்டியரின் எதிர்ப்பால்
திருமணம் நிகழவில்லை.
மருது பாண்டியருடனான
போர் உச்சக்கட்டத்தில்
இருந்தபோது, வேங்கை
பெரிய உடையணனைச் சிவ
கங்கை அரச பதவியிலிருந்து
நீக்கிய கிழக்கிந்தியக்
கம்பெனி, இவரைச்
சிவகங்கையின்
ஆட்சியாளராக நியமித்தது.
மருது பாண்டியர்
தூக்கிலிடப்பட்டப் பின்பு,
சிவகங்கை அரச பதவியை
இஸ்திமிரார் என்று
மாற்றிவிட்டனர். பினாங்கிற்கு
நாடு கடத்தப் பட்ட சிவகங்கை
அரசர் வேங்கை பெரிய
உடையணனின் மனைவி
மருதாத்தாள் மற்றும்
உறவினர்களின்
உடைமைகளைப் பறித்துக்
கொண்டவர் என்ற
குற்றச்சாட்டிற்கு ஆளானவர்.

ரிச்சர்ட் கோலே மார்க்ஸ்
வெல்லெஸ்லி

**Richard Colley Marques
Wellesly**

(20.06.1760 - 26.09.1842)

கல்கத்தாவில் இருந்த
இந்தியாவிற்கான கவர்னர்
ஜெனரல். இவரது அதிகாரம்
இந்தியா, பர்மா, பினாங்கு,
சுமத்திரா தீவு வரை
நீண்டிருந்தது. இவரது
ஆணையின் பேரில்தான்
வேங்கை பெரிய

உடையணனும்,
எழுபத்தியிரண்டு
போராளிகளும் பினாங்கிற்கு
நாடு கடத்தப்பட்டனர்.

லார்ட் எட்வர்ட் கிளைவ்

Lord Edward Clive

(07.03.1754 - 16.05.1839)

மெட்ராஸ் கவர்னர்.
'ஆற்காடு வீரர்' ராபர்ட்
கிளைவின் மகன். இவரது
ஆணையின் படிதான்
மருதுபாண்டியர்,
ஊமைத்துரை, சிவத்தையா,
விருப்பாச்சி கோபால்
நாயக்கர் போன்ற

போராளிகள்

தூக்கிலிடப்பட்டனர்.

காளையார் கோயில் போர்

உச்சத்திலிருந்தபோது
மரபைமீறி சின்ன மருது
பாண்டியருக்கு எதிராக
இரண்டு பிரகடனங் களை
வெளியிட்டவர்.

கர்னல் பாட்ரிக்
அலெக்ஸாண்டர் அக்கினியூ

**Adjutant General Patrick
Alexander Agnew**
(1765 - 1813)

மருது பாண்டியரையும்
ஊமைத் துரையையும் ஒடுக்க
மெட்ராஸ் கவர்னர் எட்வர்ட்
கிளைவால்

நியமிக்கப்பட்டவர்.

பாசாலங்குறிச்சிக் கோட்டை
இவரால்தான் தகர்க்கப்பட்டது.
சிவகங்கைச் சீமையின்

தலைநகரமான அரண்மனை
சிறுவயல் முழுவதுமாக
எரியூட்டப்பட்டது. மருது

பாண்டியருடனான போரில்
இவருக்கு முழு அதிகாரம்
வழங்கப்பட்டிருந்தது.

மேஜர் ஜேம்ஸ் வெல்ஷ்

Major James Welsh
(12.03.1775 - 24.01.1861)

கர்னல் அக்கினியூவின்
கீழ் பணியாற்றிய ராணுவ
இன்ஜினியர். மருது

பாண்டியரின் நண்பர். மருது

பாண்டியரின் உறவினர்களும்,
நண்பர்களும் பினாங்கிற்கு
நாடு கடத்தப் பட்டப் பின்னும்
அவர்களுக்காக மறைமுக
மாக உதவியவர். இவர்
எழுதிய மிலிட்டரி
ரெமினிசென்சஸ் (Military
Reminiscences) என்ற புத்தகம்
மிகப்பெரிய சரித்திர
ஆவணம். இவரது மாமனார்
பிரான்சிஸ் லைட் பினாங்கில்
கவர்னராகயிருந்தார்.
பிரான்சிஸ் லைட்டின்
மனைவி மார்ட்டினா,
வேங்கை பெரிய
உடையணனின் குழு
பினாங்கில் தீவாந்திர
தண்டனையில் இருந்தபோது
உதவியாகயிருந்தார்.

ஸ்டீபன் ரம்போல்ட்
லூஷிங்டன்

**Stephen Rumbolad
Lushington**

(06.05.1776 - 05.08.1868)

பெர்ஷிய மொழி
பெயர்ப்பாளராகப் பணியைத்
துவங்கியவர். பாளையங்
கோட்டைச் சிறை உடைப்பின்
போதும் மருது
பாண்டியருடனான போரின்
போதும் திருநெல்வேலி
கலெக்டராக இருந்தவர்.

பின்னாளில் மெட்ராஸ்
கவர்னராக இருந்தார்.

லெப்டினென்ட் ராக்கெட்

Lietutenant A.Rothead

பினாங்கிற்குக் காலா
பாணிகளைக் கப்பலில்
அழைத்துச் சென்ற ராணுவ
அதிகாரி அட்மிரல் நெல்சன்
என்ற கப்பலின்
முழுப்பொறுப்பும் இவரிடம்
இருந்தது. அறுபத்தி ஆறு
நாட்கள் நீடித்த கடல்
பயணத்தின்போது மூன்று
காலா பாணிகள்
இறந்துவிட்டன. அவர்களது
இறப்பு லெப்டினென்ட்
ராக்கெட்டின்
கவனக்குறைவால் ஏற்பட்டதா
என விசாரணை
நடைபெற்றது. பின்பு
குற்றமற்றவர் என
விடுவிக்கப்பட்டார்.

மேஜர் ஜெனரல் சர் ஜார்ஜ்
அலெக்ஸாண்டர் வில்லியம்
லெயித்

**Major General Sir George
Alexander William Leith**
(1766 - 1842)

காலா பாணிகள்
பினாங்குத் தீவில் இருந்த
போது தீவின் லெப்டினென்ட்
கவர்னராக இருந்தார். இவர்

கல்கத்தா கவர்னர்
ஜெனரலான
வெல்லெஸ்லிக்குக்
கட்டுப்பட்ட அதிகாரி சில
காலம் தென்னிந்தியா வில்
நடந்த போர்களில்
பங்கேற்றுள்ளார். பினாங்கின்
பிரதான தெரு ஒன்று இன்றும்
இவர் பெயரில் உள்ளது. அந்தத்
தெருவில் தான் காலா
பாணிகள் குடியேற்றப்
பட்டிருந்தனர்.

லெப்டினென்ட் கவர்னர்
வால்டர் ஈவர்

Walter Ewer

சுமித்திரா தீவிலுள்ள
பென்கோலன் தீவிற்கு
கி.பி.1800 முதல் 1805 வரை
லெப்டினென்ட் கவர்னராக
இருந்தவர். பென்கோலனின்
மால்பரோ கோட்டையில்
வேங்கை பெரிய உடையணன்
அடைத்து
வைக்கப்பட்டிருந்தார். நான்கு
மாதச் சிறைவாசத்திற்குப்
பின் வேங்கை அந்தக்
கோட்டைக்குள் தான்
இறந்தார்.

www.anybook.in

நாவல் பயணித்த பாதையில்...

www.indianguide.in

www.anybook.in

*சிவகங்கை அரசர் வேங்கை பெரிய உடையணத் தேவன்
(பினாங்கிற்கு நாடு கடத்தப்படுவதற்கு முன்பு).*

www.indianguide.in

www.anybook.in

சுமத்திரா தீவின் பென்கோலன் கோட்டையில் வேங்கை
பெரிய உடையணத் தேவன் சிறைவாசியாக
இருந்தபோது பணியிலிருந்த கேப்டன் ஜான்
மெக்டொனால்ட்.

www.indianguide.in

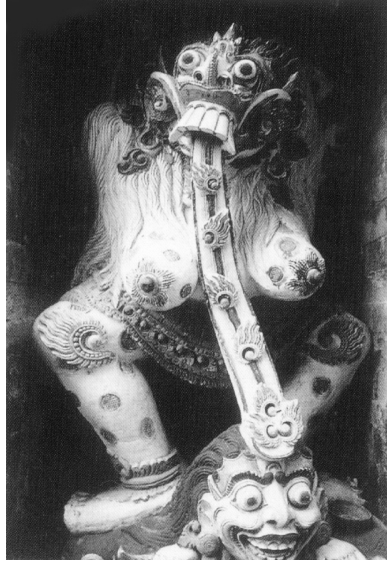

*பினாங்குத் தீவின் பழமையான செயின்ட் ஜார்ஜ்
தேவாலயம்.*

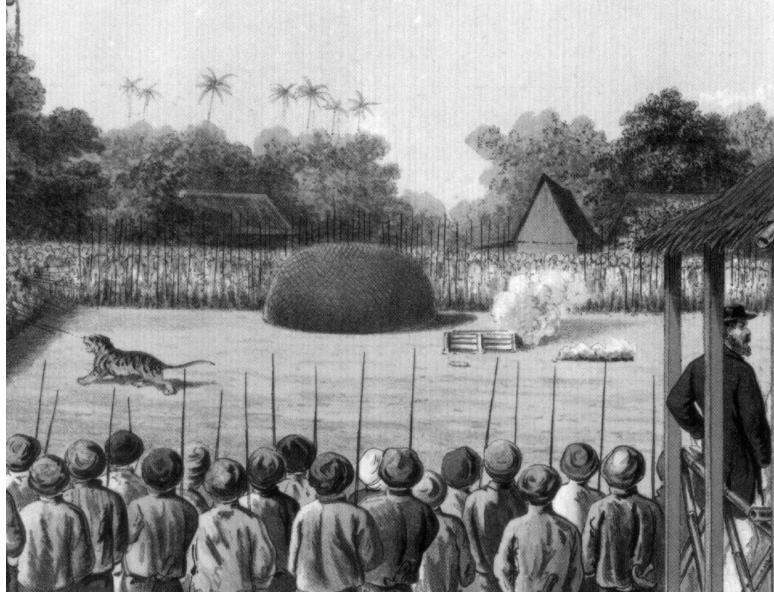
www.anybook.in

பென்கோலன் கோட்டையில் இங்கிலீஷ் சிப்பாய்களின்
மேற்பார்வையில் நடக்கும் வேலைகள்.

பினாங்கில் சீன மந்திரவாதிகள் வைத்து வழிபடும்
சிலை.

www.indianguide.in

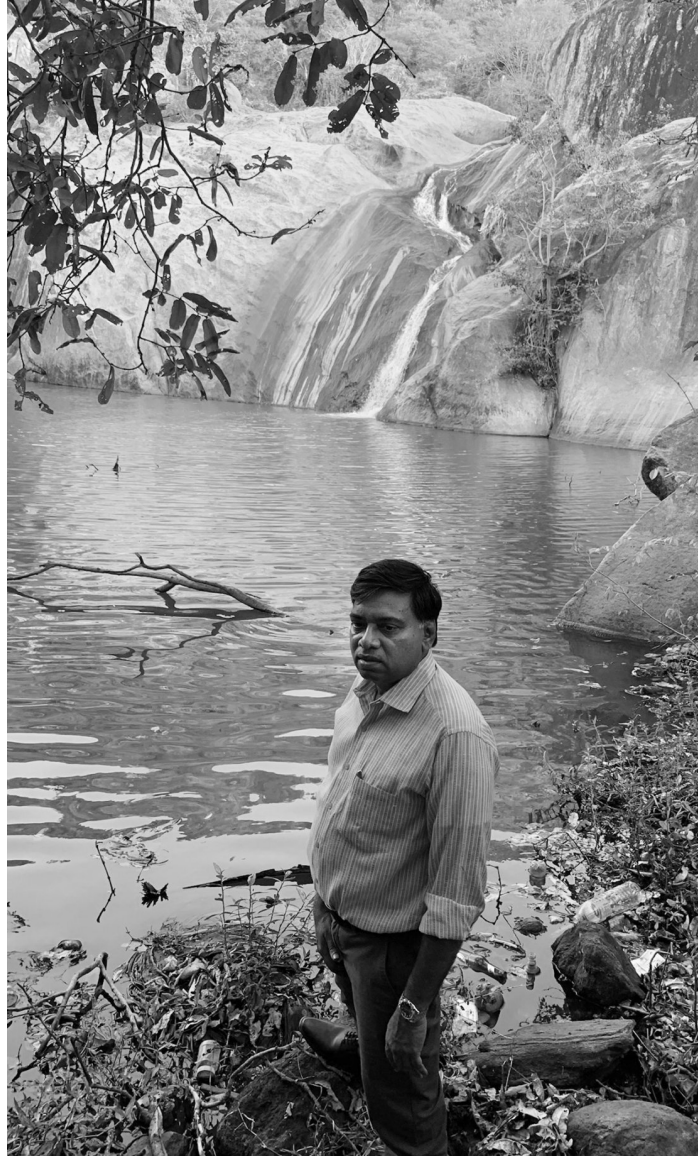
ஐரோப்பியர்களை மகிழ்விக்கவும், அதேசமயம் அவர்கள்
தங்களிடம் மோதினால் தோல்வி நிச்சயம் என்று
காட்டுவதற்காகவும், யானை-புலி சண்டையைச்
சுமத்திரா தீவு சுல்தான்கள் நடத்திக் காட்டுவர்.
ஐரோப்பியர்கள் வேகமாகத் தாக்கும் புலி. நிதானமாகத்
யுத்தம் செய்யும் யானை சுமத்திரா தீவு சுல்தான்கள்.
விளையாட்டின் இறுதியில் யானையின் அடி தாங்காமல்
ஓடும் புலியைப் பார்த்து ஜனக்கூட்டம் ஆர்ப்பரிக்கும்.

சிவகங்கை அரசர் வேங்கை பெரிய உடையணத்
தேவனின் வாரிசுகள் வாழும் சக்கந்தி கிராம வீடு.
விருதுநகர் ஜாசீர் உசேன், வேங்கையின் வாரிசு
டி.எஸ்.சந்திரராஜா என்ற சசிவர்ணத் தேவர், சிவகங்கை
மு.பாலகிருஷ்ணன், மதுரை லயன் எஸ்.பாலமுருகன்,
திருத்துறைப்

www.anybook.in

பூண்டி நாராயணசாமி நாயுடு, சிவகங்கை அர்ஜுனன்,
நா.வேலுச்சாமி துரை உள்ளிட்டோருடன் நூலாசிரியர்.

www.indianguide.in

www.anybook.in

கி.பி. 1772 முதல் 1780 வரை சிவகங்கை அரசி வேலு
நாச்சியார், விருப்பாச்சிப் பாளையக்காரர் கோபால்
நாயக்கரின் ஆதரவில் விருப்பாச்சிக் காட்டில் வாழ்ந்தார்.
அவருடன் மந்திரிப் பிரதானி தாண்டவராய பிள்ளை,
மருது சகோதரர்களுடன் ஐந்து வயது சிறுவன் வேங்கை
பெரிய உடையணத் தேவன் ஆகியோர் இருந்தனர்.
அவர்கள் இருந்த விருப்பாச்சிக் கருமலை
அடிவாரத்திலுள்ள நீர்வீழ்ச்சி முன்பாக நூலாசிரியர்.

சிவகங்கை மாவட்டம் சக்கந்தி கிராமத்திலுள்ள வேங்கை
பெரிய உடையணத் தேவனின் பூர்வீக அரண்மனையில்,
அவர் பயன்படுத்திய ஆயுதத்துடன் அவரது வாரிசு
சசிவர்ணத் தேவர்.

www.indianguide.in

வீரபாண்டிய கட்டபொம்மனைத் தூக்கிலிட்ட மேஜர்
பானர்மேன் பினாங்கில் லெப்டினென்ட்
கவர்னராகயிருந்தபோது 08.08.1819 இல் இறந்தார்.
பினாங்கிலுள்ள அவரது சமாதி முன்பு கொட்டும்
மழையில் நூலாசிரியரும், கவிஞர் அ.வெண்ணிலாவும்.

*பாஞ்சாலங்குறிச்சி வீரபாண்டிய கட்ட பொம்மனின்
வாரிசு வீமராஜாவுடன் நூலாசிரியர்.*

வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன், ஊமைத்துரை
சிவத்தையாவின் உறவினர்கள் பாலசுப்பிரமணிய
கட்டபொம்மு துரை, கல்லூரணி ஜெகவீர ராமசாமி
நாயக்கர், கம்பம் பிளஸ்எம்.முருகன், திருமங்கலம்
செல்வ பாண்டியனுடன் நூலாசிரியர்.

பினாங்குக் காரன்வாலீஸ் கோட்டையிலுள்ள ஸ்ரீரம்பாய்
பீரங்கி.

இந்தப் பீரங்கிமீது தீவிலுள்ள மக்களுக்குப் பெரும்
மரியாதை. இதிலுள்ள இரண்டு சிங்கங்கள் அமாவாசை
இரவில்

தீவுக்குள் உலவுவதாக நம்பிக்கையிருந்தது.

பினாங்கின் சோழியா தெருவிலுள்ள பழமையான
வீடுகள்.
இதுபோன்ற ஒரு வீட்டில்தான் காலா பாணிகள் தங்க
வைக்கப்பட்டிருந்தனர்.

பினாங்குக் காரன்வாலீஸ் கோட்டையின் முன்பாக
நூலாசிரியர்.

www.anybook.in

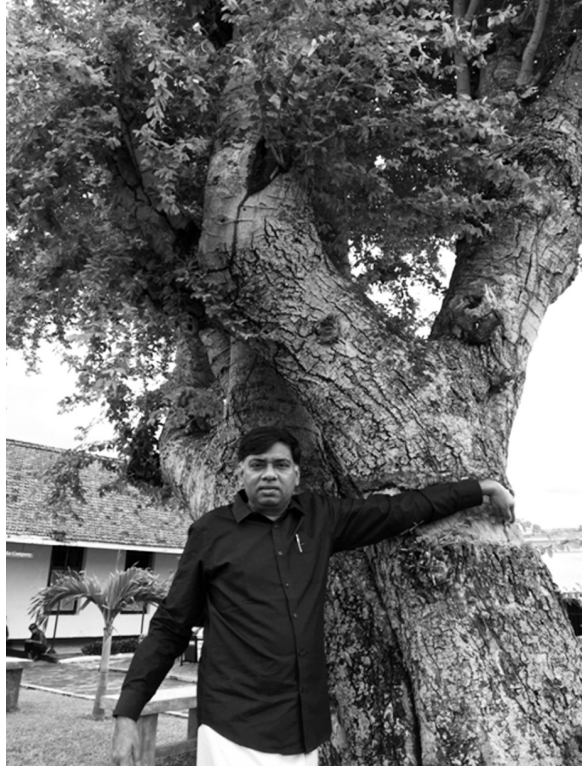
பினாங்குப் போலீஸ் கமிஷ்னர் டத்தோ தெய்வீகனுடன்
நூலாசிரியர்.

பென்கோலனில் நண்பர் ஒருவரோடு சேர்ந்து வேங்கை
பெரிய உடையணத் தேவனின் கல்லறையைத்
தேடியபோது.

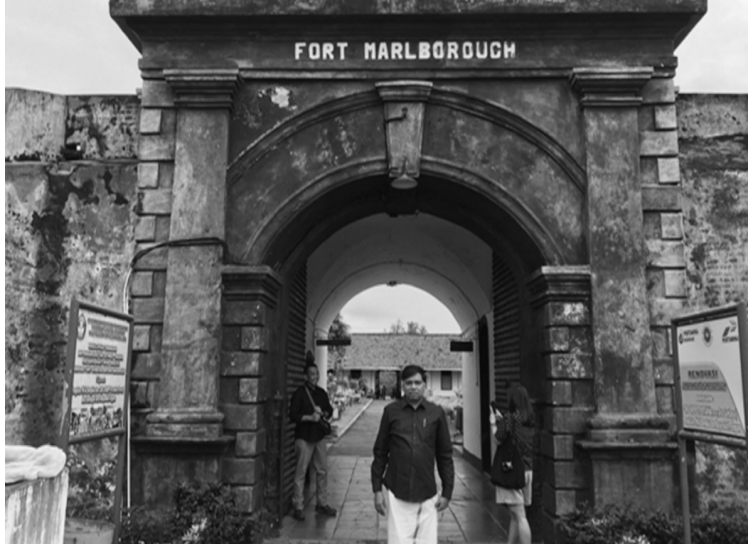
www.indianguide.in

www.anybook.in

*பென்கோலன் கோட்டைக்குள் உள்ள
கொடுக்காப்புளி மரத்தின் முன்பாக நூலாசிரியர்.*

www.indianguide.in

சுமத்திரா தீவின் பென்கோலன் நகரிலுள்ள மால்ப்ரோ
கோட்டை. இங்குதான் சிவகங்கை அரசர் பெரிய
உடையணத் தேவன் நான்கு மாதங்கள்
கைதியாகயிருந்து, பின்னர் உயிர் நீத்தார்.

www.anybook.in

அரசர் வேங்கை பெரிய உடையணத் தேவன் இருந்த
சிறையில், அவருடைய நினைவைப் போற்றி,
நூலாசிரியர் எழுதிய
'1801' புத்தகத்துடன் புது வேட்டி வைத்து
நூலாசிரியர் மரியாதை செய்தபோது.

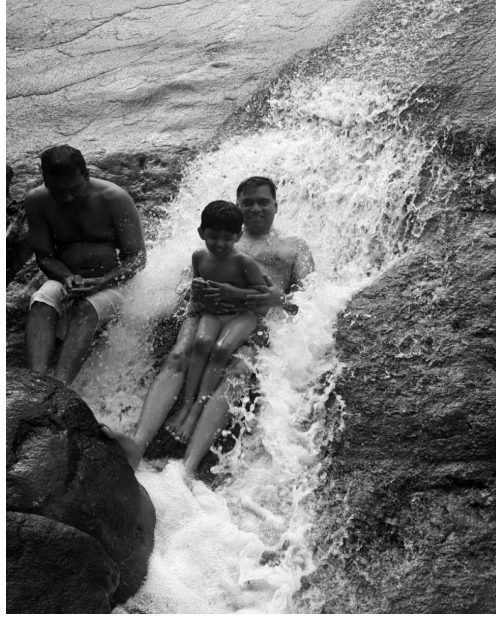

கோம்பை ஜமீன்தார் மாளிகையில் ஜமீனின் வாரிசு
அப்பாஜி சீனிவாச ராவ், கம்பம் த.ராஜகணேசன்,
த.காசிராஜன்,
இன்னாசியுடன் நூலாசிரியர்.

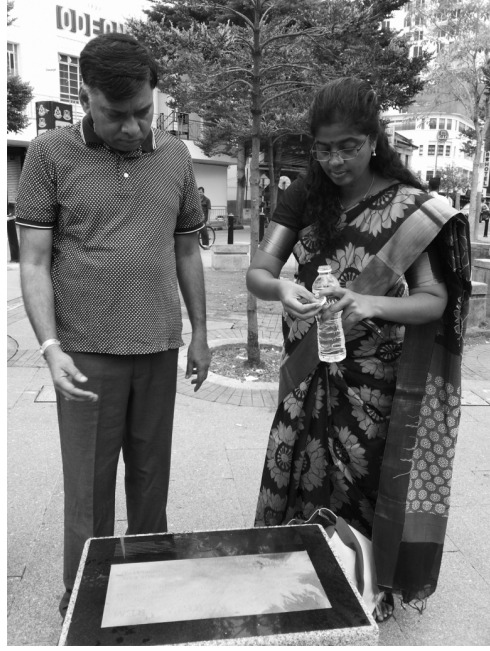
www.indianguide.in

வாராப்பூர் அரண்மனை முன்பு வரலாற்று ஆசிரியர்
மாரிசேர்வை, துணை வேளாண்மை இயக்குநர் அருளரசு,
கிராம மக்களுடன், மதுரை விவசாயக் கல்லூரி மாணவி
மு.வெ.அன்புபாரதி.

கெடாவில் ராஜேந்திர சோழன் கட்டிய கோயிலுக்கு
அருகில்
உள்ள நீர் வீழ்ச்சியில் நூலாசிரியர். உடன் கவிஞர்
மு.முருகேஷ், நூலாசிரியரின் பேரன் திரேன் ராஜே.

பினாங்கு லெப்டினெண்ட் கவர்னர் ஜார்ஜ் லெயித்
தெருவின் நுழைவாயிலில் உள்ள கல்வெட்டு.
குற்றவாளிகள்
தூக்கிலிடப்பட்டது குறித்த செய்தி, இந்தக் கல்வெட்டில்
உள்ளது.

Bibliography

1. Military Reminiscences - Major James Welsh
2. South Indian Rebellion – Dr.K.Rajayyan
3. Secret Consultations for the years 1801, 1802
Madras Archive, Egmore.
4. A short Account of the Settlement, Produce and Commerce of
Prince of Wales Island - George Leith
5. The Keris – Shahrum Yub
6. Cultural Gallery – Muzium Negara, KL, Malysia
7. The Hot and Animal Money
Muzium Negara, KL, Malaysia Fort Marlborough,
Handbook by Indonesian Government
8. மருது பாண்டிய மன்னர்கள் - மீ.மனோகரன்
9. காலனிய வளர்ச்சிக் காலம் - முனைவர்
எஸ்.ஜெயசீல ஸ்டீபன்
10. விடுதலைப் போரில் சிவகங்கைச் சீமை -
மு.பாலகிருஷ்ணன்
11. மருது பாண்டியர்களின் வாழ்க்கை வரலாறு -
கோ.மாரி சேர்வை
12. மருது பாண்டியர்களின் மரணத்திற்குப்பின்
நடந்த போராட்டங்களும்
உண்மைகளும் - எஸ்.ஆர்.விவேகானந்தம்